

[Bukha Hebraica]

Janine 1911

אֲלֹהֵי נֶעֱבֹד וְנִקְחָל נִשְׁמָע : וְיִכָּלֵל יְהוֹשֻׁעַ
בְּרִית לְעַם בְּיוֹם הַהוּא וְיִשָּׁם לָהֶם חֶק וּמִשְׁפָּט ב
בְּשֵׁמֶם : וְיִכָּתֵב יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה ב
בְּסֵפֶר חֻמֵּת אֲלֹהִים וְקָם אֲבִן זִכָּרוֹן וְקִימָה
עַם חֻמֵּת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּמִקְדָּשׁ יְהוָה :

וְאָמַר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל
הָעָם הִנֵּה הָאֲבִן הַזֶּה הוּא אֶת הַיְּהוָה בְּנוֹ לְעֹדָה בִּי
הוּא שְׁמֵהּ אֶת כָּל אֲמָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר ע
עִמָּנוּ וְהָיְתָה בָּם לְעֹדָה פֶּן תִּכְחַשְׁקוּ כְּאֵלֶּיךָ
בְּאֲלֹהִים : וְיִשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ אֶת הָעָם אִישׁ לְנַח
לְנַחְלָתוֹ :

אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְיָמַת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹחַן ע
עֶבֶד יְהוָה בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרֵי שָׁנִים : וְקָבַד אֹתוֹ
בְּגָבֹל נַחֲלָתוֹ בְּתִבְנֵת סֹדָה בְּדֶר אֶפְרַיִם מִצ
מִצְפֹּן וְהָרָד גַּעַשׁ וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל אֶת יְהוָה כָּל
יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יְמֵי הָרָגִים אֲשֶׁר הָאָרֶץ יָמ
יָסֵם אַחֲרֵי יְהוֹשֻׁעַ וְאֲשֶׁר דִּעָו אֶת כָּל מַעֲשֵׂה
יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל : וְהָיְתָה עֲצֻמַּת יִזְכָּר
אֲשֶׁר הָעָם בְּיִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבַד בְּשֵׁמֶם
בְּדִלְקַת הַסֹּדָה אֲשֶׁר קָם וַעֲלָבָם

כִּי בִּי יִזְכָּר אֲבִי שֵׁמֶם

בְּמֵאָה קְשִׁימָה

וְהָיָה לְבָנִי

יִזְכָּר

לְנַחְלָתוֹ : וְאֵלֶּיךָ

בְּאֲחֵרֵי מַת וְקָבַד אֹתוֹ

בְּגִבְעַת מִנְחָם מִנֵּי אֲשֶׁר נָתַן לוֹ בְּדֶר אֶפְרַיִם

Vel test Hebr.

Jan. Hebr. 4

= Anst. 191

לחכה

222

222

קריית ספר: ואמר כלב אשר זה את קריית
ספר ולכדה ונתתי לו את עבסה כתי לאשה:
ולכדה עתה יאל בן קנז אחי כלב הקטן כפניו
ותן לו את עבסה כתי לאשה: ויהי בבואה
ותסיעה לשאל כאת אכדה השדה ותצנח מ
מעלה ויאמר לה כלב מה חלך: ותאמר
לו הבה לי ברכה כי ארץ חגב נחלני ותתתה
לי נחלת מים ויתן לה כלב את נחלת עליה ואת
נחלת תחתיה: **ד**
קני חתן משה עוז מעד ותמדים את בני יד
יזדה מדבר יזדה אשר כנגב עוד וילך וי
וישב את העם: וילך יזדה אל שמעון אחיו
ויס את הבנעני וישב צפת וחרוץ אתה ויקרא
את שם העד דומה: וילכד יזדה את ענה
ואת נבולה ואת אשקלן ואת נבולה ואת עד
עקרון ואת גבולה ויהיה ידוה את ידוה ויהיה
את הדד כי לא חזרש את ידוה העמק מיר
רכב כדל לזם: ויהי ללכד את הדברון כא
כאשר הדד כשה ויהיה שם את שלשה בני
הענק: ואת היבסי וישי ידוהם לא חזרשו
בני בנימן וישב היבסי את בני בנימן בחד
בידוהם עד היום הזה: ויעל בית יוסף גם
הם בידוהם ויהיה עמם: ויהיו בית יוסף בב
ביתוהם וישם העד לפנים לה: וירא השומ
השומרים איש יוצא מן העיר ויאמרו לו הר
הראנו נא את מבוא העיר ועשית עמך הסוד:
ויראם את מבוא העיר ויש את העיר לפי חר
חרב ואת האיש ואת כל משפחתו שלחו: וי
וילך האיש ארץ חתום וכן עיר ויקרא שמה
לח הוא שמה עד היום הזה: ויא

אמר מות ידוהם וישאל בני ישראל בידוה
לאמר כי יעלה ולי אל הפנעני בהחלה לחל
להלחם בו: ויאמר ידוה יזדה יעלה ודגה נ
נתתי את הארץ בידו: ויאמר ידוה לשמעון
אחיו עולה אתי כעולה תלחמה בפנעני ויהי
והלכתי גם אני אתך כעולה וילך את שם
שמעון ויעל ידוה ויתן ידוה את הפנעני ויה
והפריזו בידם ופס בכוכ עשרת אלפים איש:
וימצאו את אדני בוק בכוכ וילחמו בו ויהי א
את הבנעני ואת הדפריז: ויהם אדני בוק ויר
וירדפו אחריהם ואתו ויהי קצוה את כדוהת
ידוה ויהיו: ויאמר את יצוק שבעים מרכים
כדוהת ידוהם ויהיו יום מקצוהם ויהיו מלקטים
תחת שלחני כאשר עשיתי כן שלם לי אלהים
וכאשר ידוהם ויהי שם:
וילחמו בני יזדה בירושלם וילכו
אלה ויהיה לפי ידוהם ויהי שדוהו כאש:
ואחר ידוה בני יזדה להלחם בפנעני וישב
בדד וחגב והשפלה וילך יזדה אל הבנעני
הישוב כחברון ושם חברון לפנים קריית אר
ארבע ויהי את שש ואת אחמן ואת תלמי:
וילך משה אל ישיבי דביר ושם דביר לפנים

לכם לסיקשׁ: ויהי כדבר מלאך יהוה אתה
הדברים האלה אל כל בני ישראל וישא העם
את קולם ויבכו: ויקרא שם המקום הזה
יהוא בוכים ויבכו שם ליהוה:

וישאל יהושע את העם ויליכ
בני ישראל איש לחלו לו רשת את הארץ: וי
ועבדו העם את יהוה כל ימי יהושע וכל ימי
הזקנים אשר האריס ימים אחרי יהושע וא
ואשר ראוי את כל מעשה יהוה הנחל אשר
עשה לישראל: ויבט יהושע בנען עבר יהוה
בן מאה ועשר שנים: ויקסד אתו מבטל נח
נחלו בתבנית חרס כד אפרים מצפון דהר
גוש: וגם כל הדור ההוא נאספו אל אבותיו ו
יקם דוד אחר אחיהם אשר לא ידעו את י
יהוה וגם את דבר עשה אשר עשה לישראל:

ויעש בני ישראל
את דבר בעניי יהוה ויעבדו את הבעלים: וי
יעזבו את יהוה אלהי אבותם המצוי אתם
מארץ מצרים וילכו אחרי אלהים אחרים מא
מאלה העמים אשר סביבתם וישתחוו להם
ויקעסו את יהוה: ויעזבו את יהוה ועבדו לב
לבעל העשתרות: ויהי אף יהוה בישראל
ותנס ביד שפים ויטס אתם וממסרם ביד אי
אויבים מסביב ולא יכלו עוד לעמוד לפני א
אויבים: בכל אשר יצא יד יהוה היתה עם
וידעו כאשר דבר יהוה וכאשר נשבע יהוה
לדם ויצר להם מאד: ויקם יהוה שופטים וי
וישעם מיד שפיהם: וגם אל שפיהם לא
שמעו כי גוי אחרי אלהים אחרים ושתחו
להם סד סד מיד מן ההורד:

והדיש מנשה את בית שאן ואת בנתיה את
העקד ואת בנתיה ואת יושבי האר ואת בנתיה
ישיב ימלעם ואת בנתיה ואת יושבי מגדו וא
ואת בנתיה והאר הבנעני לשבת בארץ הוא
הוא: ויהי כחזק ישראל ויטס את הבנעני
לכם והדיש לא הדישו:

ואפרים לא הדישו את הבנעני הדיש
בגדו יושב הבנעני בקרבו מגדו: וסולל לא
והדיש את יושבי קשון ואת יושבי נהלל וישיב
הבנעני בקרבו ויהיו לכם:

אשר לא הדישו את יושבי עשו
ואת יושבי צון ואת אדלכ ואת אבוז ואת ח
חלם ואת אפק ואת חוב: וישיב האשרי בק
בקרב הבנעני יושבי הארץ כי לא הדישו:
נפתלי לא הדישו את

ישיבי בית שמש ואת יושבי בית ענת וישיב בק
בקרב הבנעני יושבי הארץ וישיב בית שמש ו
ובית ענת היו להם למס: ויחצו האמורי את
בני חן ויחצו כי לא נתנו ליהדות לעמק: והאל
האמורי לשבת בדר חרם באילן ובשעלבים
ותבבר יד בית יוסף ויהיו למס: תבול האמורי
במיעלה עקרבם מהסלע ומעלה:

וישל מלאך יהוה מן הגלגל אל
השכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים ואב
ואבא אתכם אל הארץ אשר נשבעתי לאבות
לאבותכם ואמר לא אפר בידו אתכם לע
לעולם: ואתם לא תסרתו ברית לישיבי הארץ
הואת מוכחתיכם תתצק ולא שבעתם בקולי
מה ואת עשיתם: וגם אסרתי לא אגרש אתם
מלגנתי ויהיו לכם לצדים ואלהיהם יהיו לה

ויעש בני ישראל את דודע' בעניי :
 ויהי רשעו את דודע' אל דודע' ויעבד את ה'
 הבעלים ואת האסדות : ויהי אף דודע' ביש
 בישראל ומכרם ביד ססן רשעים כד' א'
 ארם נהרם ויעבדו בני ישראל את ססן ר'
 רשעים שנה שנים ויעקבו בני ישראל אל-
 דודע' וקם דודע' משיע' לבני ישראל וישעם
 את עתנאל בן קנז אחי מלך הקטן כפניו : ו'
 ותלו עליו ח' דודע' רשעים את ישראל ויצא
 למלחמה ויהן דודע' בידו את ססן רשעים
 מלך ארם ותע' ידו על ססן רשעים : ותש
 ותקט' הארץ ארבעים שנה וכת' עתנאל ב'
 בן קנז : ויספו בני
 ישראל לעשות הרע בעניי דודע' וחזק דודע'
 את עגלון מלך מאב על ישראל על כי עשו
 הרע בעניי דודע' : ואסף אליו את בני עמון
 ועמלק ודד' וד' את ישראל וירשו את עיר ה'
 התמרים : ויעבדו בני ישראל את עגלון מלך
 מאב שנה עשרה שנה : ויעקבו בני ישראל
 אל דודע' וקם דודע' ורם משיע' את אהור
 בן נרא בן דמלי איש אשר יד' ימינו רשעו
 בני ישראל כנחה בידו לעגלון מלך מאב :
 ויעש' לו אלוה' ודב' ויהי שני פיות נבד ארכה
 ויהי אלה' כמותו לכדו על יד' ימינו :
 ויקרב את המלכה לעגלון מלך מאב וע'
 ועגלון איש ברא מאד : ויהי פאסד כ'
 כליה לדקרב את המלכה וישלח את ה'
 העם לשא' המלכה : והיא שב מן הפמי
 הפסדים אשר את הגלגל לאמר דס' סתור ל'

אשר הלכו אבתם לשמע מוצות דודע' לא עשו
 כן : וכי הקים דודע' להם שפטים ויהי דודע'
 עם השפטים וישעם מיד א' בידם כל ימי הש'
 השפטים כי עתם דודע' מנאקלם מפני לחצי
 לחצייהם ויהקידם : ויהי כמות השפטים יש'
 ישם והשחיתו מאבתם ולכת' אתר' אלהים
 אחרים לעבדם ולהשתחות להם לא הפילו
 ממעל להם ומדרבם בקשה : ויהי אף דודע'
 בישראל ויאמר יען אשר עבדו דודע' את
 ברת' אשר צוה' את אבתם ולא שמעו לקו'
 לקול : גם אני לא אסוף ויהי איש מפני
 מפניהם מן הגוים אשר עבדו וישעו ויכת' : ו'
 למען נסת' במ את ישראל השמרים דס' את
 הדרך דודע' ולכת' גם כאשר שמד אבתם אס'
 לא : ויהי דודע' את דודע' האלה' לבלתי הור'
 ויהי שם מיד ולא נהגם ביד דודע'

ואלה הגוים אשר

הניח דודע' לנסות במ את ישראל את כלא
 אשר לא ידע' את כל מלחמות כנען : וק' למ'
 לשען דעת הורות בני ישראל ללמוד מלח'
 מלחמה וק' אשר לפנים לא ידעם : ומסת'
 כרני פלשתים וכל הפעני והצחני ודודע' י'
 יושב הר' הלבן מדר' בעל חושן עד לכאח
 חבת : ויהי לנסות במ את ישראל לדעת הי'
 הישמע' את מכות דודע' אשר צוה' את אבתם
 ביד משה : ובני ישראל ישבו בקרב הפעני
 ודודע' והאמ' והפריזי והח' והיבסי : ויקחו
 את מנחתם להם לנשים ואת בנותיהם נתנו ל'
 לבניהם ויעבדו את אלהיהם :

ושר צבאו סיסרא וזהו יסב בח' שנת תש"ס:
 ויצעק בני ישראל אל ידוה' כי תשע מאות
 רכב סורו לו וזהו ידוה' את ישראל בחוקה
 עשרים שנה: כמסדה למלך

ודברה אשה נבילה אשת לפדות וזהו
 טפסה את ישראל בעת ההוא: וזהו יסבת
 תחת המד רבדה בן חרסה ובן ביתאל בחר
 אפרים ויחל אליה בני ישראל למשפט: וזה
 ותשלח ותקרא לברק בן אבינעם מקדש נפת
 נפתלי והאמר אליו הלא עזה דוה' אלהי יס
 ישראל לך ומשבת סד תסור תלקות עמך ע
 עשרת אלפים איש מבני נפתלי ומנשי זבולן:
 ומשבתו אליך אל נחל קישון את סיסרא שר
 צבא יכן ואת רכבו ואת דבניו ואת חמיו ביד
 בידך: והאמר אליה ברוך אם תלכי עמי זה
 תהלכתי ואם לא תלכי עמי לא אהך: והא
 והאמר להך אהך עמך אפס כי לא תהיה ת
 תפארתך על הדרך אשר אתה הולך כי ביד
 אשה ימסד ידוה' את סיסרא ותקם רבדה ות
 ותלך עם פרק קדשה: ויצעק סיק את זבולן
 ואת נפתלי קדשה רעל כרגליו עשרת אלפים
 איש ותעל עמו דבורה: וחבר הקני נפרד מ
 מקומו מבני חכב חתן משה רש אהרן עד איל
 אהרן בצעננים אשר את קדשו ויגדו לסיסרא
 כי עלה פרק בן אבינעם דר תבור: ויצעק ס
 סיסרא את כל רכבו תשע מאות רכב כחל ו
 ואת כל העם אשר אתו מחרסת דגים אלג
 נחל קישון ותאמר רבדה אל פרק קדש כי דוה
 היום אשר נתן דוה' את סיסרא בידך ה
 הלא ידוה' יצא לפניך וחד פרק מיד תבור

אליך ופרק ואמר הם יצאו מעליך כלי העו
 העומדים עליך: ואהד בא אליו וזהו יסב
 בעלית המקרה אשר לו לבסוף ואמר אהד
 דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא: ויש
 וישלח אהד את ד שטאלו ויקח את החרב
 מעל יד יסעו ותקעה בבטנו: וזהו גם דג
 הנצב אחר החרב ויסגר החלב בעד החרב
 כדלא שוף החרב מבטנו ויצא הפרשדנה:
 ויצא אהד המסורדנה ויסגר החרב העליונה
 בעדו ונעל: וזהו יצא ויעדיו סא ודאו זה
 והנה החרב העליונה נעלית והאמר אך מס
 מסך הוא את תגרו בחרב המקרה: ויחל
 עד שיש והנה אנכי פתח החרב העליונה רק
 ויקדו את המפתח ויפלו ודנה את יריהם נפל
 ארצה בת: ואהד נמלט עד התמדמוס וה
 וזהו עבר את הפכילים ויכלש הש' ויהיה:
 וזהו בבא ותקע בשופר מיד אפרים וחד
 עמו בני ישראל מקהרר וזהו לפני דם ויאמר
 אלהם ודפו אחי כי נתן דוה' את איביכם
 את סראב בידיכם וחד אחיו ודכח את מע
 מעשרות החרב למאב ולא טעו איש לעבוד:
 ויש את סראב בעת ההוא בעשרת אלפים א
 איש כל סמן וכל איש חדל ולא נמלט איש:
 ותכנעו מאב בים הדה תחת יד ישראל ות
 ותשקט הארץ שנים שנה:

ואחריו היה שמר כן עת ודך את
 ופלישתים שש מאות איש בבלימד הבקר וז
 וישע גם דוה' את ישראל: וסיפו בני ישראל
 ל' וישת ודעו בעני דוה' האחד מת: וימסרם
 ידוה' מיד יכן מלך כנען אשר מלך בחזקו:

וְעִשְׂרֵת אֲלָפִים אִישׁ אַחֲרָיו : וַיְהִי יוֹדֵה אֶת
 סִיסְרָא וְאֶת כָּל הָרֶכֶב וְאֶת כָּל הַמִּחְנֶה לְפָנֵי ח
 דָּרָב לִפְנֵי בֶרֶק חֹדֶד סִיסְרָא מֵעַל הַמְּרֹכָבָה ו
 חָנָם בְּתוּלָיו : וּבֶרֶק חֹדֶד אַחֲרֵי הָרֶכֶב וְאַחֲרֵי
 הַמִּחְנֶה עָרַד חֹדֶד הַגִּיטָה וַיַּל כָּל מִחְנֶה סִיס
 סִיסְרָא לְפָנֵי חֲדָרָב לֹא נִשְׁאָר עַד אַחֲרֵי וּסִיסְרָא
 נָס בְּתוּלָיו אֶל אֱהוֹיָעֵל אִשֶׁת חֹדֶד וַתִּקֶּן כִּי ש
 שָׁלַח בֶּן יִבְזָן מֶלֶךְ הָעָד וַיִּבֶן בֵּית חֹדֶד וַתִּקֶּן
 וַתֵּצֵא יְעִי לִקְרֹאת סִיסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו מִדָּה
 אֲנִי מִדָּה אֵל אֵל תִּדְרֹא וְסִיסְרָא הִאֲחִילָהּ
 וַתִּבְשֹׁר בַּשִּׁמְכָה : וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַטָּקִי נָא מ
 בַּעֲטָמִס כִּי צִמְמָתִי וַתִּפְלֹת אֶת נֶאֱדָר הַחֲלָבו
 וַתִּשְׁקֹד וַתִּבְסֹד : וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי עֹכָד פָּתַח ה
 הָאֵל וַיְהִי אִם אִישׁ יִבְאֵר שָׂאֲדָךְ וְאַבְדֵּךְ הָיָה
 פֹּה אִישׁ וַתִּמְדָּת אֵין : וַתִּקֶּן יְעִי אִשֶׁת חֹדֶד
 אֶת יֶלֶד הָאֵל וַתִּשֶׂם אֶת הַבְּקָרָה בִּידֵהּ וַתִּבְרָא
 אֵלָיו בָּלֵשׁ וַתִּתְקַע אֶת הַחֹדֶד בְּרִקְתָּהּ וַתִּצְנַח ב
 בְּאֶרֶץ חֲזָא נִדְחִים וַיַּעַף וַיִּכַּח : וַהֲגַבְרָא חֹד
 חֹדֶד אֶת סִיסְרָא וַתֵּצֵא יְעִי לִקְרֹאתוֹ וַתֹּאמֶר
 לוֹ יְיָ וְהָאֲדָךְ אֶת הָאִישׁ אִשְׁרָאֵתָה מִבְּקָרָה
 וַיִּבְאֵר אֱלֹהֵי וַהֲגַבְרָא נִפְלָא מֵת הַחֹדֶד מִר
 בְּרִקְתָּהּ : וַיִּבְנֶע אֲדָרִים כִּיִּם וַהֲוֹא אֶת יִבְזָן מ
 מֶלֶךְ מַנְעֵן לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל : וַיִּתְּן דִּבְנֵי יִש
 יִשְׂרָאֵל הַחֹד וַקִּטָּה שֶׁל יִבְזָן מֶלֶךְ מַנְעֵן עַד א
 אִשְׁרָאֵתָה אֶת יִבְזָן מֶלֶךְ מַנְעֵן :
 וַתִּשְׁדֵּר דִּסְרָה וַתִּרְקֵן אֶבְנֵיִם כִּיִּם
 הָוֹא לֹאמֶר : בַּפְּרִצְרֵלָה כִּיִּשְׂרָאֵל
 בְּהַתְּרֵב עִם טִרְטִי דִּיהָ : שְׂשִׁיעָה
 מִלִּבָּם הָאֲחִירִים אֲנִי לִיחְוֹלָא
 אֲנִי אֲשִׁירָה אֲמֹר לִיחְוֹלָא אֲנִי יִש

והחל שכן וכן למה עזר אגיות א
אשר ישלח לך מן המצרים
ושכן: וכן עם חרף נפשו למות
ונפתי על מדמי שדה: בא מלך
מלכים גדלים או גדלים כלל כנען
בתענך על מי מגדו בצע כסף לא
לקוח: מן שבטים גדלים הבוכים מ
ממסלולם גדלים עם סיסרא: נחל
קישן גדלים נחל קדושים נחל קישן
תורכי נפשו עז: או: הלש עקב מ
סם מדרות דהרות אבירי: אור
כוח אמר מלאך ידוע אור אור
ושבתי כי לא בא לעזרת ידוע לעז
לעזרת ידוע בגבדים: תסור מ
מגשים יעל אשת חסד הקני מגשים
באחל תבדך: מים שאל חלב נתנה
במפל אורדים הקרבה חמאה ידוע
ליתר תשאלנה חמנה להלשת ע
עמלים וחלמה סיסרא בתקנה ראשו
ומחצה וחלמה רתו: כן גדלה כ
כרע נפל שכב בין גדלה פרע נפל
באשר כרע שם נפל שדח: בער
החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא ב
בשר האשנב מודע בשש רבב לך
לכא מדוע אחוז פעמי מרובותיו:
חכמת שרמה תענה אף הוא תש
תשיב אמרה לה: הלא ימצא יח
חלוקי שאל רחם וחמלים לראשג
גבר שאל צבעים לסיסרא שאל צב
צבעים רחמה צבע רחמנים לעז

לצואר שאל: לכן יאבדו כל איברי ידוע וא
ואהבו כצאת השמש בגבורתו ותשקט הא
וארץ ארבעים שנה:

ויעשו בני ישראל דרע בעני ידוע
ותנם ידוע ביד מרן שבע שנים: ותעז ידוע
מרן על ישראל בפני מרן עז לזם בני יי
ישראל את המנהגות אשר בדרים ואת דבוע
המערות ואת המצודות: ויהי אסדרע ישראל
ועזיה מרן ועמלק ובני קדם ועז עלי: ויהי
על דם רשלותו את יסר הארץ עד באך עזה
הלא ישאיו מחזה בישראל ושה ושה וחסוד:
כי הם ומקלהם יעל ואהלהם ובא כד א
ארכה לרכ ולזם ולגבילים אין מספר רבא
בארץ לשחתי: ויהי ישראל באר בפני מרן
ויעקן בני ישראל אל ידוע: ויהי כי יעקן בני
ישראל אל ידוע על ארזת מרן:

ותשלח ידוע איש גביר אל בני
ישראל ואמר לזם כה אמר ידוע: אל יי
ישראל אנכי העלתי אתכם במצרים ואני
אתכם מבית עבדים: ואני אתכם מיד מצ
מצרים ומיד כל לחציתם ואני אתם כפ
מפניכם ואתנה לכם את ארצם: ואמרה לכם
אני ידוע אלד לכם לא תדאו את אלד: הוא
האמר אשר אתם יושבים בארצם הלא שם
שמעתם מרן:

במלאך ידוע רשע וחת האלה אשר בעפרה
אשר לראש אבי הערר תרעון בנו חכמים
בנת לחים מפני מרן: ורא אלד מלאך ידוע
והאמר אליו ידוע עכר גיבור הדל: והאמר א
אליו גרעון כי ארזי ויש ידוע עכנו חלמה מצ

מצאתו כל זאת ואיה כל נפלאותיו אשר
ספר לו אבותיו לאמר הלא ממערים העלנו
ידה ועתה נטשנו ידה ותענו בקר מרן : ו
רפן אליו ידה ואמר לו בכוך זה ודושת
את ישראל סקף מרן הלא שלחמך : ואמר
אליו כי אתי בזה אושיע את ישראל וזה א
אלף הול במנשה האנכי הצער בבית אבי
ואמר אליו ידה כי אהיה עמך ודבית אתם
מרן כאיש אחד ויאמר אליו אסנא מצאתי
תן בעניך ועשת לי אות שאתה מרס עמי :
אל תאמץ שוה עד בא אלך והוצאת את
מחתי ודחת לפניך ויאמר אנכי אשב עד
סוקר : ונרען בא ועשנו עמים ואיפת קמ
קמ מצות הבשר שם במל ודבורק שם בפ
בפחד ויצא אליו אל תחת האלה רגש :
ויאמר אליו מלאך האלדים
קח את הבשר ואת המצות ודחה אל המלע
הול ואת המדק שפך רעש כן : ושלח מלאך
ידה את קנה המשענת אשר בידו ונע כב
בבשר ובמצות ותעל האש מן הצור ותאכל
את הבשר ואת המצות ומלאך ידה הלך מ
מעינו : וירא נרען כי מלאך ידה הוא וא
ויאמר נרען אהיה ארני יד ה' בי על כן ראיתי
מלאך ידה פנים אל פנים : ויאמר לו ידה
שלום לך אל תרא לא חסות :
ויבן לש נרען מוכח לידה ויקרא לו ידה
שלום עד היום הזה עתה בעפרת אבי העו
העור : ויהי בלילה ההוא
ויאמר לו ידה קח את פרהשור אשר לאבך
הפר השני שבעינים והרסת את מוכח הבשר

אשר לאבך ואת האסרה אשר עליו חכרת :
ובנית מוכח לידה ואלך על ראש המעק הזה
במערכת ולקחת את הפר השני והעלית עליה
בעצי האסרה אשר חכרת וקח נרען עסרה
אנשים מעבדיו ויעש כאשר דבר אליו ידה
וה' כאשר רא את בית אביו ואת אנשי העו
העור מעשית ימים ויעש לילה : וישכמו אנ
אנשי העור בבקר ודנה נתן מוכח הבעל וה
והאסרה אשר עליו כרתה ואת הפר השני ה
העלה על המוכח הבני : ויאמר איש אל ר
רעו כי עשה הדבר הזה ודרשו ויבקשו ו
ויאמר נרען כי ראש עשה הדבר הזה : ו
ויאמר אנשי העור אל האש הוצא את בנך
חכתי כי נתן את מוכח הבשר לוכי כרת האש
האסרה אשר עליו : ויאמר האש לכל אשר
עבדו עליו האתם תרסון לבעל אס אתם ת
תשען את אשר ידב לו זמט עד דבור א
אס אדנים והאליה לו כי נתן את מוכחו : ו
ויקרא לו ביום ההוא דבעל לאמר דכ בו ה
הבעל כי נתן את מוכחו : וכל מרן
ועמלק ובני קדם נאסו יחדו ועבדו ונעו כ
בעמק חרעאל : וידה ידה לבשה את נרען
ותקע בשפך ויצק אביעור אחריו ומלאכים
שלח בכל מנשה ויעק גס דהא אחריו וכל
ומלאכים שלח כאשר ובוסין ובנפתלי ויעל
לקראתם ויאמר נרען אל האלדים אס יסל
מישע ביד את ישראל כאשר חכרת : וזה
אנכי מצנ את נות הצמר בנחן אס של ידה
על דגוה לבנה ועל כל הארץ ודב ודעתי
בידושיע ביד את ישראל כאשר חכרת :

ויהי כן וישכם ממוחלת ויזר את המזוזה רמזן של
מן הדגה מלא הספל מים : ואמר גרעון אל
האלהים אל יזר אפך בי וארבוה אך הדפס
אנסה נא רק העלם בגוה ידנא חרב על ה
הגוה רבוה ועל כל הארץ יהיה של : העש א
אלהים כן בלילה ההוא ויהי חרב על המזוה ל
לבוה ועל כל הארץ היה של וישכם הדפס
הוא גרעון וכל העם אשר אתו וידעו על עון
חיד ומחנה מדין היה לו מגפן כנגעת הם
המרה בעמק :
ויהי אל גרעון רב העם אשר אתך סתה את
בדין ביום פורתפאר על ישראל לאמר יד
והשיעה לי ועתה קראנא באגזי העם לאמר
מי דא חיד ושכ רצפר מדר הגלעד וישב
מן העם עשרים השנים אלה ועשרות אלפים נ
נשאח :
אל גרעון עוד העם רב החד אתם אל דם
המים ואצרפטו וך שח יהיה אשר אמר א
אלך זה לך אתך הוא יך אתך וכל אשר א
אמר אלך זה לא לך עכך הוא לא יך : וי
וידד את העש אל המים ולאמר יהיה אל גר
גרעון כל אשר ילך בלשונו מן המים כאשר
ילך הפלכ תצג אתו לבד וכל אשר יטרע על
ברכו לשחת : ויהי מספר המלקקים ביום
אלפיהם שיש מאות איש וכל יתר העם כר
כרעו של ברכיהם לשחת המים :
ואמר יהיה אל גרעון בשלש
מאות האיש המלקקים ארשיע אתכם ונתתי
את מדין בידך וכל העם ילכו איש למקומו :
ויקחו את גוה העם ביום ואת שפרותיהם ו

ואת כל איש ישראל שלח איש לאהלו ובש
ובשלש מאות האיש החזק ומחנה מדין היה
לדמחת בעמק :
בלילה ההוא ויאמר אלו יהיה קום רד במח
במחנה כי נתתי בידך : ואמר דא אתה חידת
רד אתה ופרדה נעוד אל המחנה וישמעתי מה
ידכר ואזל תחוקנה ירך חידת במחנה ויר
וידד הוא ופרדה נעוד אל קצה החמשים אשר
במחנה : ומדין ועמלק וכל בני קדם נפלים כ
בעקב בארסה לרב ולגמל דם אין מספר כח
כתל אשר על שפת הים לרב : ויבא גרעון ו
הצה איש מספר חרעו חלם ויאמר הנה
חלם חלמתי והנה צליל לחם שערים מתהפך
במחנה מדין ויבא עוד ויהיה רבוה ופל ויה
ויהפכו לכעלה ונפל האהל : ויען רענני
לאמר אין ואת בלתי אם חרב גרעון קראש
איש ישראל נתן האלהים כדא את מדין ואת
כל המחנה :
ויהי כש
כשלע גרעון את מספר החלום ואת מספר ח
והשתי ושכ אל מחנה ישראל ויאמר קום
כי נתן יהיה בידכם את מחנה מדין : והיו א
את שלש מאות האיש שלשה ראשים ויתן ש
שופרות ביד כלם וכדום רקום ולפידים בתוך
הכרים : ויאמר אלהם ממני הוראו וכן תעשו
והנה אנכי בא בקצה המחנה ויהיה כאשר א
אעשה כן תעשו : ותקעו בשופר אנכי וכל
אשר אתי ותקעו בשופרות גם אתם סביבת
כל המחנה ואמרתם ליהיה חל גרעון :
ויבא גרעון ומאה איש אשר אלו בקצה
המחנה ראש האשמות והתעלה אך הקם ה

הקיסו את השפטים ותקעו בשופרות ונפץ
 הכרים אשר בידם ותקעו ששת דראשים
 בשופרות וישבחו הכדים ויהיו קו ביד שמאלם
 בלפידים וכיד ימנם השופרות לתקוע ויקראו
 חרב לדוה ולגרען ויעבדו איש תחנתו סביב
 למחנה וירץ כל המחנה וידעו וינסו ותקעו
 שלש מאות השופרות וישם ידוה את חרב א
 איש סדודו וככל המחנה וינסו המחנה עד
 בית השטה צדחתה עד שפת אבל מחולה
 על סבת ויעקב איש ישראל מפתל ומקאש
 ומן כל מנשה ויחדשו אחרי כדון : וכלאים
 שלח גרען בכל הר אפרים לאשר חזו לקד
 לקראת מדון ולכבו להם את הלויים עד בית
 כרה ואת הידון ויעקב כל איש אפרים ויכבו
 את המס עד בית כרה ואת הידון : וילכו
 שני של מדון את ערב ואת זאב וידעו את
 ערב כעור ערב ואת זאב וירגו ביקב זאב ויר
 וחדפו את מדון וראש ערב וזאב הב או אל
 גרען כעבר לידון ויאמרו אליו איש אפרים
 כה הדבר הזה עשית לנו לבחול קרא לנו כי
 הלכת להלחם במדון ורימון את בחיקה : וי
 ואמר אליהם מדוע עשית עתה בכם הלא טוב
 עליות אפרים מבגר אביעור : בידכם נתן
 אליהם את שני מדון את ערב ואת זאב ומה
 יכולי עשות בכם או רפתה חכם מעליו מד
 כרכו הדבר הזה ויבא גרען הידנה עם
 הוא ושלש מאות האיש אשר איש עפים ור
 ורדפים : ויאמר לאיש סבת תננה בכרות
 להם ולעם אשר סגלי כי עפים הם ואנכי ר
 רדף אחרי זכח וזלמנע מלכי מדון : ויאמר
 שני סבת להם זכח וזלמנע עתה בידך כי

נתן לצבאך להם : ויאמר גרען לכן סבת יד
 ידוה את זכח ואת זלמנע ביד חדשתי אתה
 בשרכם את קוצי המדבר ואת הדברקנים ויעל
 משם פטאל וידבר אליהם פואת ויענו אלו
 אנשי פטאל כאשר ענו אנשי סבת ויאמרו גם
 לאנשי פטאל לאמר כשוכי בשלום אתן את
 המגרל הזה וזכח וזלמנע בקרקר וכתניהם
 עכס כתבשת עשר אלף כל התתלים מכל
 מחנה בני קדם והגפלים מאה ועשרים אלף
 איש שלף חרב : ויעל גרען וירד השכנו ב
 באהלים מקדם להם והגדה רך את המחנה
 והמחנה היה במח : וינסו זכח וזלמנע וידעו
 אחיהם וילכו את שני מלכי מדון את זכח
 ואת זלמנע וכל המחנה החריד וישב גרען
 בן יואש בן דני לחמה כלמנעוהו החרס וילכו
 נער מאנשי סבת וישאלוהו וכתב אליו את
 שני סבת ואת זקניה שבעים ושבעה איש :
 ויבאו אל אנשי סבת וראשו דנה זכח וזלמנע
 אשר חרפתם אליו ולאמר להם זכח וזלמנע
 עתה בידך כי נתן לאנשיך העפים להם וי
 וקח את זקני העיר ואת קוצי המדבר ואת ה
 הדברקנים וידע בהם את אנשי סבת : ואת מ
 מגרל פטאל נתן וידע את אנשי העיר : ויא
 ויאמר אל זכח ואל זלמנע אפה האנשים א
 אשר דרעתם כתבד ואמרו כמדן כנחם א
 אחד כתאר בני הבליך : ויאמר את בני אמי
 הם חי ידוה לו חמיתם אותם לא דרתי את
 אתכם וראמל ליתר כליו קים ודח אותם ולא
 שלף הגער חרש כי לא פי ערנו נער : ויאמר
 זכח וזלמנע קום אתה ופגע בנו כי כאיש גב
 גמור וקום גרען וידע את זכח ואת

צלמנע ורקח את השחרנים אשר בצוארי ג
גבולדם :

ויאמר איש ישראל אל גרעון משל גסא
אתה גם כן וגם כן כן כי הושעתו מיד מ
מדין : ויאמר אלהם גרעון לא אמשל אני ב
בכם ולא משל בני בכם ידוע משל בכם : ו
ויאמר אלהם גרעון אשאלה מכם שאלה ות
ותנו לי איש נוס שילוי כי נזכר זהב לזה כי י
ישמעאלים הם : ויאמר נתן נתן ופרט את
הטבילה וסליט טפה איש נוס שילוי : וזה
בישקל נזכר זהב אשר שאל אחי ושבע מא
באות זהב לברמן השחרנים ודגשית ובגדי
דארגמן טעל מלכ מדין ולברמן הענקות
אשר בצוארי גבולתם : ויעל אותו גרעון ל
לאגוד ויצג אתו בעורו כי עפרה ויט כל יעד
ישראל אחרי שם רודי גרעון ולביתו למו
למקוש : וכנע מדין לפני בני ישראל ולא יס
יסע לשאת ראשם ותשקט הארץ ארבעים
שנה בימי גרעון :

ולך יחבשל בן יואש ושב בביתו : ולגרעון
הזו שבעים שנים יצא ירמי כי נשים רבות היו
לו : ופליטו אשר בשכם ידוע לו נסחיה בן
וישם את שמו אבימלך : וכת גרעון בן יואש
בטבה טובה וקצר בקבר יואש אביו בעפרה
אבי העזרי : וזה כאשר כת גרעון וישוב בני
ישראל ויט אחרי הכעלים וישיבו להם כעל
ברית לאוהבים : ולא זכר בני ישראל את ד
ידוע אלהים ומעיל אתם מיד כל איבהם
מסביב : ולא עשו חסד עם בית דכשל גרעון
בכל הטובה אשר עשה עם ישראל :

ולך

אבימלך מן דכשל שכמה אל אחי אשר רוד
ורוד אלהם ואל כל משפחת בית אבי א
אכו לאגר : וכת נא באגלי כל בעלי ש
שכם מה טוב לכם המטול בכם שבעים א
איש כל בני יחבשל אם משל בכם איש
אחד וכתם כי עצמכם וכתם אני :
ורוד אחי אשר עלי באגלי כל בעלי שכם
את כל הדברים והאלה ויש לכם אחי אב
אבימלך כי אמר אחי הוא : ויטו לו ש
שבעים כסף בבית בעל ברית ויטור בהם
אבימלך אנשים תקים ופחלים ולכן אחריו :
וכא בית אביו עפיתו וידוע את אחי בני ד
יחבשל שבעים איש על אבן אחת ויחלל יותם
מן דכשל וקטן כי נחום :

ויאמר כל בעלי שכם וכל בית מלא
וילט וימליט את אבימלך לכה עם איוהם
מיצב אשר בשכם : ויגדו ליתם ולך העובד
בראש הר גלים וישא קול וקרא ויאמר ל
לזים שמע אלי בעלי שכם רטמע אלהם א
אלהים : הליך הילט העצים למשח עליהם
מלך ואבדו לזית מלכה עליט : ותאמר להם
הזית והחללי את דשלי אשר כי יכסו אלה
אלהים ואנשים וזלזלו לנע על העצים : ו
ואבדו העצים ותאנה לך את מלכי ע
עליט : ותאמר להם ותאנה החורח א
את מתקן ואת תעבותי הטובה וזלזלו לנע
על העצים : ותאמר העצים לגפן לבי אל מל
מלכי עליט : ותאמר להם לגפן החללתי את
מרש המטבח אלהים ואנשים

והלכתי לנוע על העצים ויאמרו כל העצים
אל האמר וך אתה מלך עלינו : ויאמר
האמר אל העצים אם באמת אתם משלים
אתי למלך עליכם באו חסו בצל ואם אין ת
תצאו מן האמר ותאכל את ארץ הלבנון :
ועתה אד באמת ובתמים עשיתם ותבליטו א
את אבימלך ואם שובת עשיתם עס דבעל ו
ועם כיתו ואם בגמל ידו עשיתם לו : אשר
נחלם אבי עליכם ושלך את נפש מנגד ו
ויצא אתכם מיד מדן : והלם קבלם על בית
אבי היום וחדתו את בניו טבעים איש על א
אבן אחת ותבליטו את אבימלך בן אבתי על
בעלי שכם כי אחים הם : ואם באמת ובת
ובתמים עשיתם עס דבעל ועם כיתו היום ה
זהה שמוי באבימלך וישמח גם הוא בכם : ו
ואם אין תצאו איש מאבימלך ותאכל את כע
בעלי שכם והתבית בלוא ותצאו איש מבעלי
שכם ותבית בלוא ותאכל את אבימלך : ויגס
יתם ויטרח ורך באדה ויטכ שם מפני אב
אבימלך אחיו :

וישד אבימלך על ישראל שלש שנים וישלח
אחרים וחר רעה בן אבימלך ובן בעלי שכם
ויבנהו בעלי שכם באבימלך : לבא חגם ש
שבעים בני דבעל ודמסל לאם על אבימלך
אחיהם אשר דות אתם ועל בעלי שכם אשר
חוקו את דודו ואת אחיו : וישבו לו בעלי
שכם מארבים על ראשי ההרם ונגזלו את כל
אשר יעבר עליהם בדרך ויגד לאבימלך : ו
יבא גע לבן עבר ואחיו ויעמד בשכם ויבט
ויבטחו בו בעלי שכם : ויצאו השדה ויבצחו

את סרסיהם וחדשו ויעשו הללים רבוא בית
אלהיהם ויאבדו וישאו וקללו את אבימלך :
ויאמר געל בן עס מל אבימלך ומי שכם כי
נעבדו ולא בן דבעל חסל נקדו עבדו
את אנשי חסד אבי שכם ומדע נעבדו א
אנחנו : ומי יען את הנם הזה כד ואסידו
את אבימלך ויאמר לאבימלך רבו צבאך ו
וצאה : וישמע עמל שד העד את דבר געל
בן עבר ויחד אפו : וישלח מלאכים אל אב
אבימלך בטרמה ואמר הנה געל בן עבר וא
ואחיו באים טבמה והגם צרם את העד ע
עליך : ועתה קם לילה אתה והעם אשר
אתך וארב בשדה : והנה בבקר כדור השמש
תשכים ופשטת על העד והנה הוא והעם א
אשר אתו יצאים אליך ועשת לו כאשר תם
תבצא ירך :

ואבימלך וכל העם אשר עמו לילה ויארבו ע
על שכם ארבעה ראשים : ויצא געל בן עבר
ויעמד פתח שער העיר וקם אבימלך והעם
אשר אתו בן המארב : וירא געל את העם וי
יאמר אל וטל הנה עם ידיר מראשי ההרם
ויאמר אליו וכל את צל ההרם אתה ראה כא
כאנשים וקם עוד געל לדבר ויאמר הנה
עם יורדים מעם טכד דארץ וראש אחד כ
בא מדרך אלון מעננים : ויאמר אליו וכל א
איה איפה פך אשר תאמר מן אבימלך כי נ
נעבדנו הלא זה העם אשר באסתה בו צאת
נא עתה ויהלם בו : ויצא געל לפני כע
בעלי שכם ויהלם באבימלך : ויחדפו א
אבימלך ויגס

גלגלתי: וקרא בירה אל הצעה נשא כליו
 מאמר לו שחף חרבל ושתתני פניאברו לי א
 אשה חרטה ודקרהו נערו וימתו וראו איש
 ישראל כי מת אבימלך ולטו איש למקומו: ו
 ישב אדם את רעת אבימלך אשר עשה לו
 לאביו להרג את שבעים אחיו: ואת כל רעת
 אנשי שכם השב אלים בראשם ותבא ע
 עליהם קללת יתם בן דבבעל:

וקם אחי אבימלך לדשע את

ישראל תלע בן פאה בן דודו איש ישיב
 והוא ישב בשמיר בהר אפרים: וישפט את
 ישראל עשרים ושלש שנה וימת וקברו בש
 כשמיר: וקם אחריו

יאיר הגלעדי וישפט את ישראל עשרים ושת
 ויזים שנה וחלו לו שלשים בנים רכבם על
 שלשים ערים ושלשים ערים להם ולם יק
 יקראו: חת יאיר עד היום הוה אשר בארץ
 הגלעדי: וימת יאיר וקברו בקמון:

ויספו בני ישראל לעשות ודע

בעני ידוה ועבדו את הבעלים האלה העש
 העשתות האתאליה ארם ואת אלה צידן ו
 ואת אלה מואב ואת אלה בני עמון ואת אל
 אלה פלישתים ועובד את דוה ולא עבדו:
 וחראף דוה בישראל ומסרם ביד פלישתים
 וביד בני עמון וירעצו וירצצו את בני ישראל
 בשנה ההיא שמה עשרה שנה את כל בני
 ישראל אשר בעבר הירדן בארץ האמורי איש
 אשר בגלעד: ויעבדו בני עמון אתה
 הירדן להלחם גם ביהודה ובבנימין ובבית

אפרים

בפניו הפליח לים רבים עד פתח השער:

וישב אבימלך בארובה

וגרש וכל את בעל ואת אחיו משבת בשכם:
 והי ממחרת ויצא

העם בסדה ונגדו לאבימלך: וקח את העם

והעם לשלשה ראשים ויארב בסדה וראו:

והנה העם ויצא מן העיר וקם עליהם רכס:

ואבימלך וראשם אשר עמו פשטו ויעמדו

פתח שער העיר וסגו הראשים פשטו על כל

אשר בסדה וקם: ואבימלך נלחם בעיר כ

כל היום והוא ולכוד את העיר ואת דעם א

אשר בה הרג וחתן אתה העיר ויורעה מלח:

וישמעו כל בעלי מגדל

שכם רבא אל צרח ביתאל ברית: ונגד לו

לאבימלך כי תקבצו כל בעלי מגדל שכם:

ויעל אבימלך הר צלטון הוא וכל העם אשר

אתו ויקח אבימלך את דקדקטת בידו ויסת

שותת עצים וישאה וסם על שכמו ויאמר א

אל העם אשר עמו מה ראיתם עשיתי כדורו

עשו כמותי: ויכרתו גם כל העם איש שכהו

וילטו אתר אבימלך השכי על הצרח ויצתו

עליהם את הצרח באש ופלטו גם כל אנשי

מגדל שכם כאף איש ואשה:

והלך אבימלך אל חכין וחתן בתבין

וילכדהו ומגדל עז היה בתוך העיר ולטו שמה

כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו

בעדם ויעל עליו המגדל: ויבא אבימלך ע

עד המגדל וילחם בו וגיש עד פתח המגדל

המגדל לשרפו באש: ויתפלך אשה אחת פל

פלה רכב על ראש אבימלך ותרץ את גלגל

עמון : ואמר יפתח לזקני גלעד והלא אתם
שנאתם אתי ותגרשני מבתי אבי וכדוע באתם
אל עתה באשר צר לכם : ואמר זקני גלעד
אל יפתח לך עתה שבנו אליך והלכת עמנו
ותלחכת בבני עמון והיית לנו לראש לכליש
ישיב גלעד : ואמר יפתח אל זקני גלעד אם
משיבים אתם אתי והלחם בבני עמון ותן
ידה אתם לפני אבני אהה לכם לראש : וא
ואמר זקני גלעד אל יפתח ידו יהיה שמע
בנולד אם לא פסידך בן נעשה : וחד יפ
יפתח אל זקני גלעד וישטו העם אתו עליהם
לראש ולקצץ וידבר יפתח את כל דברו לם
לפני דוה כמצפה :

וישלח יפתח מלאכים אל כד בני עמון לא
לאמר מה לי וחד בן באת אל להלם סאר
בארצי : ואמר כד בני עמון אל בלואי יפ
יפתח בלדקו ישראל את ארצי בעלותו כמצ
במצרים מארען עד הבה ועד הירדן ועתה
השיבה אתהן בשלום :

ורקב עוד יפתח השלח מלאכים אל מלך בני
עמון : ואמר לו מה אמר יפתח לא לקח ישר
ישראל את ארץ מואב ואת ארץ בני עמון כי
כי בעלתם מבצרים וחד ישראל במדבר ע
עד יס סוף רבא קדשה : ושלח ישראל מל
במלאכים אל מלך אדום לאמר אעברה נא
בארצי והלא שמע כדך אדום וגם אל מ
כדך מואב שלח ולא אבה וישב ישראל
במדבר : וחד במדבר וסב את ארץ א
אדום ואת ארץ מואב רבא ממזרח שט

ותער לישראל מאר : ודעק בני ישראל אל
ידה לאמר חטאנו וחד ובי עזבנו אתה אל
אדיתו ונעבד את הבעלים : ואמר ידוה אל
בני ישראל הלא כמצרים וכן דאמר וכן בני
עשן וכן פלשתים : וצויתם ועמלק וסען ל
לחצו אתכם ותצקו אל הארבעה אתכם מ
בזים : האם עתה אתו ותנצח אדום א
אחרים לך לא אוסיף להשיע אתכם : ולו
העקו אל האדום אשר בחדתם בס המה יו
ישעו לכם בעת צרתכם : ואמר בני ישראל
אל ידוה חטאנו עשה אתה לט ככל דפוק ב
ב עקד אך הצלת נא היום והא : ויטח את
אליו דגב מקרבם ונעבד את ידוה ותקצר
נפשו בעמל ישראל :

ויצקו בני עמון ודעו בגלעד ואספו
בני ישראל ויחזו כמצפה : ואבדו העם שרי
גלעד איש ארבעה בני האיש אשר חל להל
להלם בבני עמון ידוה לראש לכלי ישיב ג
גלעד : חצי ספר כפוסות לחת
ויפתח הגלעד היה גבור חל וחדא בן אישה
זונה וחד גלעד את יפתח ותלד אשת גלעד
לו בנים ויגדלו בני האשה וטרשו את יפתח
ואמר לו לא תגדל בבית אבני בני אשה
אחרת אתה : ויכרח יפתח מפני אלו וישב ב
בארץ טוב והלקטו אל יפתח אנשים תקים
ויצאו עמו :

כמימים הלחם בני עמון עם ישראל : ויהי כא
באשר נלחם בני עמון עם ישראל וילט זקני
גלעד וקחת את יפתח מארץ טוב : ואמר לו
לפתח לכה והייתה לך לקצץ ונלחמה בבני

טמט לארץ מאב וחת בעבר ארען ולא כ
 בא מבול מאב כי ארען גבול מאב : ויש
 וישלח ישראל מלאכים אל סדון מלך האם
 האמר סדון חסדן האמר לי ישראל מעב
 אנכיה נא בארעך עד מקומו : ולא האמן
 סדון את ישראל עבר בגבול ויאסף סדון א
 אתכל עם וחת בזהגה וחת עם ישראל :
 וחת ידוה אלד ישראל את סדון ואת כל ע
 עמו ביד ישראל ויסע וירש ישראל את כל
 ארץ האבד ישב הארץ והאמר את כל
 גבול האמר מאתן ועד הבק ובקדבדבד ו
 ועד הירדן : ועתה ידוה אלד ישראל וירש
 את האמר מפני עמו ישראל ואתה תרשט :
 הלא את אשר ירשך כמים אלדך אתו ת
 תרש ואת כל אשר הירש ידוה אלדך מפ
 מפני את נירש : ועתה האב שוב אתה ס
 מלך בן גפור בך מאב הרב רב עם ישר
 ישראל ואם נלחם בלחם כס : בשבת ישראל
 בחשבון ובבנותה ובכדור ובבנותה ובכל
 החרים אשר ילדי ארען שלש מאות שנה
 ובדוע לא הצלתם בעת ההיא : ואנכי לאח
 חטאת לך ואליה שחאת רעה להלחם כי
 ישלש ידוה השופט היום בין בני ישראל ובין
 בני עמון : ולא שמע מלך בני עמון אל דברי
 יפתח אשר שלח אליו :

ותה על יפתח וחת ויעבר אתהגלעד ו
 ואתמנשה ויעל אתמנשה גלעד ומנשה
 גלעד עבר בני עמון : וידר יפתח נדר לידיה
 ויאמר אמנתן תתן את בני עמון ביד : וזהו
 הוצא אשר יצא מרדתי בית לקראתי בשוכי

בשלים כבני עמון וזהו לידיה וזהו לידיה ע
 עליה : ויעבר ופתח אל
 בני עמון להלחם כס ויתנם ידוה בידו : ויבס
 כידעל ועד באך בנית עשרים עיר ועד אב
 אכל פרטים כבה גרולה מאד ויכנעו בני עמ
 עמון מפני בני ישראל :

והלא יפתח המנפה אל ביתו וזנה בתו יצאת
 לקראתו בתופים ובמחלות חק היא ידוה ו
 אין לו מצוי כן או בת : וזה כראתו אתה חק
 ויקרע את בגדיו ויאבד אהה בתו הכרע הכר
 וברעגו ואת היות בעבר ואנכי פצית פיה
 אל ידוה ולא אוכל לשכב : ותאמר אליו אכל
 פצית אתפך אל ידוה עשה לי כאשר יצא
 כפך אחר אשר עשה ידוה לך מקמות מאי
 מאיכך מבני עמון : ותאמר אל אביה יעשה
 לי הדבר הזה ורפה ממני סגס החרים הא
 ואליה ויחידו על החרים ואבכה על בתלי
 אנכי ורעה : האמר לבי וישלח אתה שני ח
 חרטים ותלך האורעותה ותבך על בתליה
 על החרים : וזה מקן סגס חרטים ותשב א
 אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר וזהו
 לא ידעה איש וזהו חק בישראל : מימים ימ
 ימימה תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח
 וגלעד ארבעת ימים בשנה :

ויצעק איש אפרים
 ויעבר צפנה ואמר לפתח מדוע עמדת
 להלחם כבני עמון ולתו לא קראת ללכת ע
 עכך ביתך נשקף עליך באש : ואמר יפ
 יפתח אליהם איש ריב הושיע

אני ועמי ובני עמון מאד האועק אתכם ולא
דושעתם אתי מיום : והאראה כי אנכי משיע
ואשמה נפשי בכפי ואעבדה אל בני עמון וי
תגם ידוה בדי חלטה עליהם אל היום הזה
ולחלם כי :

וקבץ יפתח את כל אנשי גלעד וילחם אתם
אפרים וכו' אנשי גלעד את אפרים כי אמרו
פליש אפרים אתם גלעד כחך אפרים ונתן
בגשח : וילכד גלעד את מעבדות החדן לא
לאפרים ויהיה כי אמרו פליש אפרים איננו
אנחנו ואמרו לו אנשי גלעד האפרים אתה
ויאמר לא : ואמרו לו אשר נא שכל ואמר
סבית ולא יבין לדבר כן ויאחז אתו וישחטו
אל מעבדות החדן ויפל בעת והוא מאפרים
ארבעים ושנים אלה : וישפט יפתח את ישראל
שש שנים וימז יפתח וילעזר ויקבר
בעד גלעד :

ואחרי את ישראל אכבן מבית לחם : ויהיו לו
שלשים בנים ושלשים בנות ויהיה ויש
ושלשים בנות הבא לבניו מן החדן וישפט
את ישראל שבע שנים : וימת אכבן ויקבר ב
בית לחם :

ואחרי את ישראל אדון הובלני וישפט את
ישראל עשר שנים : וימת אדון הובלני וי
יקבר באלות בארן ונתן :

וישפט אחרי את ישראל עבדן בן דליל הג
הפרעני : ויהיו ארבעים בנים ושלשים בני
בנים ונכבים על שבעים עדים וישפט אתי
ישראל שבעה שנים : וימת עבדן בן דליל ה
הפרעני ויקבר בן יעון בארן אפרים בדר

העבדני :
ישראל לעשות הרע בעני ידוה ותגם ידוה
ביד פלשתים ארבעים שנה :

ויהי איש אחד מצרעה מבטפת
הרני ושמו מנח ואשתו עקרה ולא לדה : וי
ורא מלאך ידוה אל האשה ויאמר אליה ה
הנה נא את עקרה ואל לדת ודתת חלדת בן
ועשה השמר נא ואל תשחי יין וסכר ואל תא
תאכל כל טמא : כי הנך הרה ורדת בן ויכו
ומדה לא עליה על ראשו כי נחז אלהים זה
ידוה ובעד מן הכסן וזה חזל לזושיע אתי
ישראל מיד פלשתים : ותבא האשה ותאמר
לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ובראהני
במראה מלאך האלהים וראו מאד ולא נא
שאלתיו אי מה הוא ואני טמא לא הגיד לי :
ויאמר לי הנך הרה ורדת בן ועשה אל תשחי
יין וסכר ואל תאכל כל טמא כי נחז א
אלהים ידוה ובעד מן הכסן וזה חזל וימת :

וימת מנח אל ידוה ויאמר
כי ארני איש האלהים אשר שולח יבא נא
עוד אלי ויחזק מה עשה לפני ה' ויחזק
וישמע האלהים בקול מנח וירא מלאך הא
האלהים עוד אל האשה והיא יסבת בשדה
ומנח אשה אין עמה : ותמיד האשה ותען
ותגד לאישה ותאמר אלי הנה טראה אלי ה
האיש אשר בא ביום אלהי : ויקם וילך מנח
אחרי אשתו ויבא אל האשה ויאמר לו האתה
האיש אשר דברת אל האשה ויאמר אני : ו
ויאמר מנח עליה יבא דברך מה ידוה מישפט
הנער ומעשיו : ויאמר מלאך ידוה

ואמו ואין בבנות אחך ובכל עמי אשה כי
אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים ו
לאמר שמשון אל אביו אתה קחתי כי היא
ישרה בעיני ואביו ואמו לא ידעו כי מידה
היא כי תאנה היא מבקש מפלשתים ובעתה
זהו פלשתים מסלים בישראל

ויד שמשון ואביו ואמו תבטלו

ויבאו עד כרמי תבנתה ודגה כפיר אריות ש
שאג וקראו : ויגלו עליהו חזי ידוה ושם
וישסעו כססעו ויגו וסאמה אין בידו ולא
יגדו לאביו ואמו את אשר עשה : וירדו
וידבר לאשה וישר בעיני שמשון : וישב כי
בימים לקחתה וסר לראות את ספלת הארזה
והגה עות דבורים בגות הארזה ודבש : ויד
ורדו אל כפיו וידך וידך ואכל וידך אל אב
אביו ואמו ויהן להם ואכלו ולא יגדו ל
להם כי בגות הארזה רדה ודבש : וירד אב
אביו אל האשה ויעש שם ענין משה
כי כן עשו הבחורים : ויה פראותב אתו וכן
ויקח שלשים מרעים ויהו אתו : ואמר להם
שמשון אחיה נא לכם חדה אם יגדו תגדלו
איהל שבעת ימי המשתה ומעאתם ותהי ל
לכם שלשים סרנים ושלשים חליפות בג
בגדים : ואם לא תוכלו להגיד לי תתלם
אתם לי שלשים סרנים ושלשים חליפות
בגדים ואבדו לו חדה וידך ויגדו ויגדו
ואמר להם כדאכל יצא מאכל ובעת יצא
מתוך ולא יכלו להגיד החדה שלשת ימים
ויהי בימים השביעי ואמר לאשת שמשון
פתי אתה אשר תגדלי את חדה פונשך

אל נכוח מכל אשר אמרת אל האשה הש
תסגר : מכל אשר יצא מפני הין לא תאכל
וין וסכר אל תשתוכל סמאה לא תאכל
מכל אשר צויתיה תשמי : ואמר מנח אל
מלאך ידוה נעצרה נא אתך תעשה לפנך
גדי עים : ואמר מלאך ידוה אל מנח אם
תעצרת לא אוכל בלחמך ואם תעשה עליה
לידוה תעלה לי לא ידע מנח כי מלאך ידו
ידוה הוא : ואמר מנח אל מלאך ידוה מי
שמך כי יבא ויבך ויבדוק : ואמר הו מל
מלאך ידוה לשה זה תשאל לשמי וזהא פל
פלא :

והעיס והתדבנתה רעל על הער לידוה וס
ומפלא לעשות ונכוח ואשתו ראם : ויהל כ
בעלות ויהל בעל המזבח השמימה ויעל
מלאך ידוה בלה המזבח ומנח ואשתו וא
ראם ויפלו על פניהם ארצה : ולא יסף עוד
מלאך ידוה להראו אל מנח ואל אשתו אז
ידע מנח כי מלאך ידוה הוא : ואמר מנח
אל אשתו מית נמת כי אלהים ראני ותאמר
לו אשתו לו תפן ידוה להמיתו לא לקח
מידו עליה ומנח ולא וראו את כל אלה וס
וכעת לא השמינו כזאת : ותלד האשה בן
ותקרא את שם שמשון ויגדו הנער ויבטחו
ידוה : ותחל חזי ידוה לפעם במתנה הן כן
צדקה וכן אשתו :

וירד שמשון תבנתה ורא אשה בתמנה
מבנות פלשתים : ויעל ויגדו לאביו ואמו ורא
ואמר אשה ראיתי בתמנה מבנות פלשתים
ועתה קחו אתה לי לאשה : ואמר לו אביו וא

אתך ואת בית אבך באש הירשטו כראתם
לנו הלא: ותקל אשת שמשון עליו ותאמר ר
רק שנאתני הלא אהבתני וחזקה חזקתה לפני
עמי ולי לא הנות ראמר לה הנה לאבי ולאמי
לא הנותי חך אנכי: ותקד עליו שכעת הי
המים אשר הזה להם דמשתה ויהי ביום ה
השביעי ותר דלהכי הציקתו ותגד החדה ל
לפני עמה: ואמר לו אנשי העד ביום הש
השביעי במלם יבא החורס מה מחוק מדבש
וכה עז מאר ואמר להם הלא חדשתם בעג
בעגלתי לא מצאתם חרתי: ותצלה עליו וחר
ידה וחר אשקלתי וך מהם שלשים איש ו
ויקח את חליצתם וימן החליפות למגיד הח
והחדה ויחר אפו ועל בית אבדה: ותהי אשת
שמשון למרעו אשר רעה לו:

ויהי בימים כיני קציר חטים
ויפקד שמשון את אשתו בגדי עדים ויאמר א
אברהם אל אשתו החודה ואלא נתנו אבדה ל
לכא: ויאמר אבדה אבדה אמרת כי שגא שג
שגאית ואתגנה למרעך הלא אחתה דקט
הקטנה טובה כמנה תהי נא חך תתתה: וא
יאמר להם שמשון נקדתי הפעם מפלשתי
כי עשה אני עמם רעה:

והך שמשון ויחבר שלש טאות שיעלים
ויקח לפיהם ויפן זנב אל זנב וישם לפי א
אחד בין שני הנטות בתוך: ויבער אש בלפ
בלפידים וישלח בקמית פלשתיים ויבער כגר
כגרש ועד קמה ועד כרם זית: ואמר פל
פלשתיים מי עשה זאת ואמר שמשון חתן
התמלי כי לקח את אשתי ותנה למרעו וי

ועל פלשתיים וישרפו אותה ואת אבדה באש
ויאמר להם שמשון אם תעטק כזאת כי אם
נקמתי בכם ואחר אחיה: ולי אתם שוק על
ידך מכה גדולה ויחד וישב בסעף סלע עט
עטם:

והנו בחודה וינסאו בלחי: ואמר אש יה
ידה למה עליהם עליו ואמר ואמר את
שמשון עליו לעשות לו פאשר עשה לנו: וי
וחר שלש אלפים איש מחודה אל סעף
סלע עטם ואמר לשמשון הלא דעת כי
כשלים לנו פלשתיים ומה זאת עשית לנו ויא
ואמר להם כאשר עשית לי כן עשיתי להם: וי
ויאמר לו לאסך ידעו לתקך ביד פלשתיים
ואמר להם שמשון השביעי לי פן תפגעו בי
אתם: ואמר לו לאמר לא כדאמר נאסך לו
ותתקך בידם והסת לא נמיתך ואסך לו בשג
בשגים עבתיים חדשים ועליו כן דמלע: ה
הוא בא עד לחי ופלשתיים הרעו לקראתו ות
ותצלה עליו וחר ידו ותהינה העבתיים אש
אשר עליו עתיו בפשתיים אשר בערו באש
וינסאו אסרו מעל ידיו: ומצא לחי חבור ט
טריה וישלח ידו ויקחה וך מה אלף איש: וי
ויאמר שמשון בלחי החסד חסד חמורתיים
בלחי החסד הכתי אלף איש: ויהי ככ
בכלותו לדבר וישלח לחי מידו ויקרא ל
למקום הזה רמת לחי: ויצמא מאד וי
ויקרא אל ידו ואמר אתה נתת ביד עב
עבדך את התשעה ותחלה הזאת ותחלה
אמת בצמא ונפלות ביד העתלים: ויב
ויבקע

אֱלֹהִים אֶתְּחַמֵּכֶם אִשָּׁר בְּלִחֵי וַיֵּצֵא מִבְּטֶן
 מִים וַיִּשֶׁת וַיִּשְׁכַּח חֲדָדִי וַיְחִי עַל־כֵּן קָרָא שֵׁמֶה
 עַן הַקָּדוֹא אִשָּׁר בְּלִחֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּשְׁפֹּט
 אֶת־יִשְׂרָאֵל כִּי־מִן פְּלִשְׁתִּים עֲשָׂרִים שָׁנָה

וַיֵּלֶךְ שֹׁמֵשֶׁן עִמָּה
 וַיֵּרָא שָׁם אִשָּׁה זֹנֶה רִבְאָא אֵלֶיהָ לַעֲזוֹתָם לֹא
 לְאֹמֶר בֶּאֱשֶׁמֶשֶׁן הִנֵּה וַיִּסַּם וַיֵּאָרֶכּוּ לוֹ כָּל־הַ
 הַלֵּילָה בֶּשֶׁת עַד הַעֶזֶר וַיִּחַרְשׁוּ כָּל־הַלֵּילָה לֹא
 לֵאמֹר עַד אֹרֹךְ הַבֶּקֶר וַיִּהְיֶהנָּה וַיִּשְׁכַּב שֹׁ
 שֹׁמֵשֶׁן עַד חֲצִי הַלֵּילָה וַיָּקָם בַּחֲצִי הַלֵּילָה וַיֵּ
 וַיֵּאָזֶן בַּדְּלִית שֶׁעַד הָעֵדֶן וּבִשְׁעֵי הַמִּזְוֹת וַיִּ
 וַיִּסְעֶם עֲסֹד־בְּיָח וַיִּסַּם עַל כַּתְּפֵי וַיַּעֲלֶם אֶל־
 רֹאשׁ הַהָר אִשָּׁר עַל פְּנֵי חֲבֵרוֹן

וַהֲיֵאָחֲזִיק וַיֵּאָרֶכּ אִשָּׁה
 בְּנֵת־יְשׁוּדָה רַחֲמֵה הַלֵּילָה וַיַּעֲלֶה אֵלֶיהָ סֶרֶץ
 פֶּרֶס זֶם וַיֵּאֱסֹחַ לָהּ פִּתִּי אֵלֶי וַיֵּאָרֶכּ כִּסֶּה פָחוּ
 גִּדּוּל וּבִטָּה טָכַל לוֹ וַאֲכָרְטוּהָ לַעֲנוּתָהּ וַאֲלֵהוּ
 נֶחֱן וְךָ אִישׁ אֶחָד וּבִטָּה כִּסֶּה וַיֵּאֱמֶר הַלֵּילָה
 אֵל שֹׁמֵשֶׁן הַגִּידָה נָא לִי כִּמָּה פָחוּ טָכַל וּבִ
 וּבִטָּה תֵּאֱמַר לַעֲנוּתָהּ וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ שֹׁמֵשֶׁן
 אִם יֵאֱסֹחַ בִּשְׁבָעָה יִתְּרִים רָחִים אִשָּׁר לֹא
 חֲדָדִי חֲלִילִי וְהָיִיתִי כְּאַחֵר הָאָדָם וַיַּעֲלֶה לִי
 לֹא סֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים שְׁבָעָה יִתְּרִים רָחִים אִשָּׁר
 לֹא חֲדָדִי וַיֵּאֱסֹחַ בִּרְסִי וַיֵּאָרֶכּ שְׁכָלָהּ בִּ
 בַּחֲדָדִי וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ פְּלִשְׁתִּים עַל־כֵּן שֹׁמֵשֶׁן וַיִּ
 וַיִּנְתֵּן אֶת־הַיִּתְּרִים כִּאֲשֶׁר יִנְתֵּן פֶּתֶל הַגְּעֻזָּה
 בַּדְּרִיחוֹ אִשׁ וְלֹא נִרְעָה פָחוּ וַיֵּאֱמֶר הַלֵּילָה אֵל
 אֵל שֹׁמֵשֶׁן הִנֵּה הַתֵּלֶת לִי וַיִּתְּנֶה אֵלֶי כֹזְבִים
 עֲתֵל הַגִּידָה נָא לִי כִּמָּה תֵּאֱמַר וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ

אִם־אִסְדִּי יֵאֱסֹחַ לִי בְּעִשְׂתִּים חֲדָשִׁים אִשָּׁר לֹא
 נִעֲשָׂה בָהֶם כִּלְאִכָּה חֲלִילִי וְהָיִיתִי כְּאַחֵר דָּא
 הָאָדָם וַיִּתְּנָה הַלֵּילָה עַבְדִּים חֲדָשִׁים וַהֲאֵם
 וַיֵּאֱסֹחַ בָּהֶם וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ פְּלִשְׁתִּים עַל־כֵּן
 שֹׁמֵשֶׁן וַיֵּאָרֶכּ יִשָּׁב בַּחֲדָדִי וַיִּתְּנָהּ כִּי־לֹא
 וַיִּדְעֵתִי פָחוּ וַיֵּאֱמֶר הַלֵּילָה אֵל שֹׁמֵשֶׁן עַ
 עַד הִנֵּה הַתֵּלֶת לִי וַיִּתְּנֶה אֵלֶי כֹזְבִים הַגִּידָה
 נָא לִי כִּמָּה תֵּאֱמַר וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ אִם תֵּאֱמַר אֵל
 אִתִּי שֶׁבַע מִלִּפְּנוֹת רֹאשִׁי עִם הַכִּסֶּה וַיִּתֵּן
 וַיִּתְּנָהּ כִּי־לֹא וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ פְּלִשְׁתִּים עַל־כֵּן שֹׁ
 שֹׁמֵשֶׁן וַיִּקַּץ מִשְׁנֵט וַיִּסַּם אֶת־יָדָיו דָּאֵה וְאֵת
 הַכִּסֶּה וַיֵּאֱמֶר אֵלֶי אֵד תֵּאֱמַר אֶת־הַבֶּקֶר
 חֲלִיךְ אֵין אֵתִי זֶה שְׁלִשׁ פְּעֻטִים הַתֵּלֶת לִי וְלֹא
 הַגִּידָה לִי כִּמָּה פָחוּ טָכַל וַיִּתֵּן כִּי־הָעֵדֶן לִי
 בַּדְּרִיחוֹ כָּל הַיּוֹמִים וַיֵּאֱלָצֶהוּ וַיִּתְּנָהּ נִפְסוֹ לִ
 לִמִּית וַיִּגִּידָה אֶת־כָּל דְּבָרֵי וַיֵּאֱמֶר זֶה מִדָּה
 לֹא עָלָה עַל־דָּאשִׁי כִּי־נִדְרָה אֵלֶיהָ אֵין מִבְּטֶן
 אִמִּי אִסְדִּי וַיִּסַּם בְּכֹחַ וַיִּתְּנִי וְהָיִיתִי
 כְּכָל־הָאָדָם וַיִּתֵּן הַלֵּילָה כִּי הַגִּידָה אֵל
 אֶת־כָּל דְּבָרֵי וַיִּתְּנָהּ וַיִּתְּנָהּ לִסְרֵי פְּלִשְׁתִּים
 לְאֹמֶר עַל־הַפֶּעַם כִּי־הִגִּידָה לִי אֶת־כָּל דְּבָרֵי וַיִּתֵּן
 אֵלֶיהָ סֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַיַּעֲלֶה חֲבָקֵף בִּידָם
 וַיִּשְׁנֹנוּ עַל־כִּי־פָחוּ וַיִּתְּנָהּ לְאִישׁ וַיִּתְּנָהּ
 אֵת שְׁבָע מִלִּפְּנוֹת רֹאשִׁי וַיִּתֵּן לַעֲנוּתָהּ וַיִּ
 וַיִּסַּם כֹּחַ כִּי־עָלָיו וַיֵּאֱמֶר פְּלִשְׁתִּים עַל־כֵּן
 שֹׁמֵשֶׁן וַיִּקַּץ מִשְׁנֵט וַיֵּאֱמֶר אֵלֶיהָ כִּי־פָחוּ
 כִּי־פָחוּ וַיֵּאֱמֶר דָּאֵה לֹא דָעָה כִּי־יִדְּוָה סֶרֶץ
 מִעָלָיו וַיֵּאֱמֶר פְּלִשְׁתִּים וַיִּתְּנָהּ אֵת עַנְי
 עַנְי וַיִּתְּנָה אֵת עֲתֵל וַיֵּאֱסֹחַ בְּנִחַשׁ

ישראל עשרים שנה :

ויהי איש כדור

אפרים ושכני מבידו : ואמר לאם אלהים
ומאה הכסף אשר לקחתי ואת אלהים
אכרת באוני הנה הכסף אתי אני לקחתי ואת
ותאמר אמי ברוך בני ליהוה וישב את אלהים
ומאה הכסף לאמי ותאמר אמי וקדש הקדש
הקדשתי את הכסף ליהוה מדי לבני לעשות
פסל ומסכה ועשה אשכנזי וישב את הכסף
לאמי ותקח אמי כאלים כסף ותתנו לה
לעוהי העשוי פסל ומסכה ויהי בבית מבידו
והאיש מיכה לא בית אלהים ועש אפול וחר
והרפים ומלא אתיד אתל מבני ויהי לו לכ
לכתו : בימים ההם אין כדור בישראל אישה
הישר בעיני יעשה :

ויהי נער מבית

דלם יהודה מביטפת יהודה והוא לי ויהא
גרשם וילך האיש כהן עד מבית להם ויהיה
לנער באשר ימצא ויבא וד אפרים עד בית
מיכה לעשות דרכו : ויאמר לו מיכה מאין ת
תבא ויאמר אליו לו אצמי מבית דלם ויהיה
ואגבי הדרך לגיר באשר אמצא : האמר לו
מיכה שכה עמלי ויהיה לי לאב חלכין ואב
ואגבי אתן לך עשרת כסף לשנים ועוד
בגדים ומחיתך וילך הלוי : והאל הלוי
לשבת את האיש ויהי הנער לו פאחד מ
מבניו : ומלא מיכה אתיד הלוי והיה לו
הנער ולכון ויהי בבית מיכה : ויאמר מ
מיכה עתה ידעתי מדיישיב ויהיה לי כי ה

במחשבתם ויהי טחון בבית האסורים : ויהי
שער ראשו לגביה כאשר נלח :

וסתני פלשתים

נאספו להם ובה נדחלו לדגון אלהים ולשט
ולשחיה ויאמר נתן אלהינו בידו את שמש
שמשון איביו : וראו אתו העם ותללו את
אלהים כי אבדו נתן אלהינו בידו אתאי
איביו ואת מחריב ארצו ואת דרבה א
את תליו : ויהי כי טוב לבם ויאמרו קר
קרא לשמשון ושחק לנו וקרא לשמשון מ
מבית האסורים ויצחק לפנידם ועמדו את
בין העמודים : ואמר שמשון אל הנער דם
המחזק בידו הניחה אתי וביטלתי את העם
העמידים אשר הבית נכון עליהם ואשקן
עליהם : והבית כלא האנשים והנשים ושם
ושמה כל סתני פלשתים ועל העג כשל שם
אלהים איש ואשה וראים בשחק שמשון :
וקרא שמשון אל יהודה ואמר אדני יהודה
וסתני נא לחולקני נא אך הפעם הנה האחד
האלדים ואנקמה נקם אית כשתי עיני מפל
מפלשתים : וילפת שמשון את יצני עמודי
והחך אשר חבלו נכון עליהם וסבר עליהם
אחד כמנו ואחד בשכאלו : ואמר שמשון
תמית נפשי עם פלשתים ויש ככח ויפל הבית
על הסתנים ועל כל העם אשר בו ויהיו הם
המתים אשר דמית במות רבים כי אשר הם
דמית בחייו : ויהיו אחיו וכל בית אביו ו
וישאו אותו ויעלו וקברו אותו בין צרעה ובין
אשרתאל בקבר מצח אביו והוא שפט את

חזק כלי מלחמה : ויעל ויחזק בקרית יערים
 בידודה עליון קראו למקום הזה מנהון
 עד היום הזה הנה אחרי קרית יערים : ויעב
 ויעמד משם עד אפרים ויבאו עד בית מכ
 מיכה : ויעט חמשת האנשים ההלכים ל
 להגיל את הארץ ליש ואמרו אל אחיהם
 הודיענו כי יש בביתם האלה אפוד ותר
 ותרפים ופסל וכסכה ועתה דעו מה תעשו :
 ויסד שמע ויבאו אל בית הצער ההלוי ב
 בית מיכה ושאלו לו לשלום : ושש מאות
 איש חתים כלי מלחמה נצבים פתח ה
 השער אשר מבני דן : ויעלו חמשת האנ
 האנשים ההלכים להגיל את הארץ באוס
 שמה לקחו את הפסל ואת האפוד ואת
 דתרפים ואת כסכה ודבוק נצב פתח ה
 השער ושש מאות ואיש חזק כלי המ
 המלחמה : ואלה באו בית מיכה ויקחלו
 את פסל האפוד ואת התרפים ואת הכס
 המסכה ויאמרו אלם דבוק מה אתם ע
 עשים : ואמרו לו החלש שים ירך עליו
 פד' ורך עמנו וזהו לנו לאב חלוקת הטוב
 היותר כון לבית איש אחד או היותר כ
 כון לשבט המספחה בישראל : ויטב לב
 דבוק ויקח את האפוד ואת התרפים ואת
 הפסל ויבאו בקרב העם : ויעט וילכו ויש
 רשמו את דבוק ואת הכנה ואת דבוק
 הכבודה לפניהם : הנה ודחיק מבית מ
 מיכה והאנשים אשר בביתם אשר עמד
 בית מיכה נעקרו ודבוק את צור

דיה לו הלו לכו : כימים ההם אין מלך בי
 בישראל וכימים ההם שבט הדני מבקש לו
 גתלה לטבת כלי לא נפלה לו היום והוא ב
 בתוך שבט ישראל כגתלה : וישלחו בני דן
 מם טפחם חמשה אנשים בקצתם אנשים
 בני חיל מצרעה ומאשתאול להגיל את הארץ
 ולחקרה ויאמרו אלם לכו ונקד את הארץ
 ויבאו חראפלים עד בית מיכה וילכו שם : ה
 המהעם בית מיכה והמה הכיז את קול הג
 הצער הלו ויסדו שם ויאמרו לו מיהבאך
 היום ומה אשה עושה בזה ומה לך פה : וא
 ויאמרו אלם כזה וכוה עשה לי מיכה וישכ
 ויטבתי ואה לו לכהן : ויאמרו לו סאל נא
 באדם ונרעה דתצליח דרכנו אשר אנחנו
 הולכים עליה : ויאמרו להם דבוק לכו לשלום
 נכח ידוה דרככם אשר תלכו בה : וילכו חמ
 חמשת האנשים ויבאו לישע וראו את העם
 אשר בקרבה ישבת לבכת כמשפט צדנים
 שקט ובטח ואין מכלים דבר בארץ ידש ע
 עזר ודחקים המה מצדנים ודבר אין להם
 עם אדם ויבאו אל אחיהם צרעה ומאשתאול
 ויאמרו להם אחיהם מה אתם : ויאמרו קמו
 ונעלה עליהם ונאנו את הארץ וזהו טו
 טובה עד מאד ואתם מחשים אל תעצלו ל
 ללכת לבא לרשת את הארץ : כבאכם תבאו
 אל עם בשח ודאך ודבית ידש כי נתנה א
 אלהים מידכם מקום אשר אין שם מחסד כ
 כל דבר אשר בארץ : ויסע משם ממספחת
 הדני מצרעה ומאשתאול שש מאות איש ונ

הן וקראו אל בנין וסמי פגידם ואמרו
למיכה מה דרך פי נזקת : לאמר את אלהי
אשר עשיתי לקחתם ואת הדבוק ותלכו ומה לי
עוד ומה זה תאמרו אלי מה דרך : ואמרו אליו
בני הן אל תשמע קולך עמנו פן יפגעו בכם
אנשים מר נפש ואספתה נפשך תפוש ביהם
וילכו בני הן ולדרכם ורא מיכה כי חזקם ה
היה ממנו ופן יושב אל ביתו : והמה לקחו
את אשר עשה מיכה ואת הדבוק אשר היה
לו וביאו על ליש על עם שקט ובסתר וס א
אחם לפי חרב ואת העיר שרפו באש : ואין מ
מציל כי רחקה היא מצידון ודבר אין להם ע
עם אדם והיא בעמק אשר לבית חרוב ויבנו
את העיר וישבו בה : וקראו שם העיר הן כ
כסס דן אבותם אשר יחד לשראף האלם ל
ליש שם העיר וראשונה : וקיוס להם בנין
את הפסל והתתן כן גרשם בן מנשה והא
ובני חזי מנחם לשבט ויהיו עוררים גלות ה
הארץ : וישבו להם את פסל מיכה אשר ע
עשה פליזי היות בית האלדים בשילה :

והיו

בימים ההם וכדא אין בישראל ויהי איש חזי
גר בידתו הראפרים וקחלו אשה פלגיש מ
מבית לחם ויהיה : ותגה עליו פלגיש ותלך
מאתו אל בית אביה אל בית לחם ויהיה ותהי
שם ימים ארבעה חדשים : והם אשה וילך
אחיה לדרך על לכו להשיבה ונערו עמו ורג
וצמד חברים ותביאורו בית אביה וראוהו א
אבי הגעולה וישמח לקראתו : ויחזק בו חתנו

אבי הגעולה וישב אתו שלשת ימים ואכלו ו
ישתו וליטו שם : והיו בימים ודבדב וישבו
בבקר וקם ולכת ואמר אל הגעולה אלהת
חתני סעד לבך פתחם ואחר תלכו : וישם
ואבדו שניהם יחדו וישתו ואמר אבי הגע
הגעולה אל האיש הואל נא הן וסב לבך :
וקם האיש ולכת הפעור בו וחתנו וישב והן
שם : וישלם בבקר ביסם וחתני לכת וא
יאמר אבי הגעולה סעידם לבבך וחתם
והתבדמו עד נשות היום ואבדו שניהם ו
וקם האיש ולכת ורא ופלגיש ונערו ואמר
לד חתני אבי הגעולה הגהנא רפה היום ל
לעזוב ליטו נא הגה חנות היום לך פלגיש וסב
לבבך והשכמם מחל לדרככם ותלכת לאה
לאה דך : ולא אבה האיש לחן ויקם וילך ו
ויבא עד נכח ימים הוא ויחשלו ועשו צמד
חמרים חכשים ופלגיש עמו : הם עם ימים ו
והיום רד כמד ואמר הגעור אל אתני לכהנ
נא תסורו אל עיר חבטי הזאת ונקל בה :
ואמר אליו אתני לאנסד אל עד נכח א
אשר לא צמני יסדאל הגה ועבדו עורג
גבעה : ואמר לעזר הן ונקרבה באחד ה
ומקמות ויהי בגבעה או ברכה : ויעמד ולי
ולכו ותבא להם השמש אצל הגבעה א
אשר לבנימן : וסוד שם לבא לחן בגב
גבעה ויבא וישל בחרוב העיר ואין איש
מאסף אתם הביתה לחן : והגה איש ו
וקל לא מן מעשד מן השדה בערב וה
האיש מדר אפרים ורא גר בגבעה וא

ואני המקום בני ימיני וישא עניו וירא את
האיש הארח ברחוק ה' יר ויאמר האיש הזה
אנה הלך ומאין תבא : ויאמר אליו עבדים א
אנחנו מבית לזם יודיה עד ירכתי ויראמר
אפרים משם אנכי ואיך עד בית לזם יודיה
ואתבית יודיה אני הלך ואין איש מאמר את
הביתה : וגם תבן גם בספאיש לחסרנו וגם
לזם וכן יש לי לאמתך ולגער עם עבדך אין
מחמר כל דבר : ויאמר האיש והקן שלוש דר
רק כל מסודך על רק ברחוב אל תלך : ויב
ויבאהו לביתו וכל לחכמים וירחשו ויגידו
ויאמרו וישתו : ומה בסבים את לזם והנה
אנשי העיר אנשי בני מלך נספא את הבית
מסדפקים על דלתות ואמרו אל האיש בעל
הבית הקן לאמר ודגא את האיש אשר בא
אל ביתך ונרענו : ויצא אלהם האיש בעל ה
דבית ויאמר אלהם אל אחי אל תרעו נא א
אחרי אשר לא האיש הזה אל ביתי אלהע
תעשו את דבכלה הזאת : תגלו כלי הבתולה
ופלג שור אגיאנהא אתם ועש אתם ועשו ל
לך השויב בניכם והאיש הזה אל תגשו ד
דבר הבלה הזאת : ולא אבו האנשים לזם
לשמע לו ורחוק האיש בפלגשו ויצא אלהם
הדרך וידעו אתה ותעלה למה כל הלילה עד
הבקר וישלחה כעלות השחר : ותבא האשה
לפניה הבקר ותפל פתח בית האיש אשר אר
אדניה שם עד האור : חקם אדניה בבקר הפ
ופתח את הדלת הבית ויצא ללכת לדרך ו
והנה האשה פלגשו נפלה פתח הבית וידיה
על דסק : ויאמר אליה קומי ונלכה ואין ענה

וקתלו על החמר חקם האיש וידך למקומו :
ותבא אל ביתו ויקח את המאכלות ורחוק כפל
בפלגשו ותתתה לעצמה לסגים עשר נוח
נתתם וישלחה בכל גסל ישראל : ויהי כלה
וראה ואמר לא נתינתה ולא נראתה כזאת
למיום עלות בני ישראל מארץ מצרים עד ה
היום הזה שמו לזם עליה עש ודסק : ויצ
ויצא כל בני ישראל ותקול העדה כאיש א
אחד למדן עד באר שבע וארץ תגלעד אל
יודה המצפה : ותעלבו פנות פלהעם כל ש
שבטי ישראל בקול עם האדמים ארבע מא
כאות אלהי איש תגלי טוף חרב :

והשמעו בני בנימן כירעל
בני ישראל המצפה ואמרו בני ישראל דבר
איכה נהייתה דרעה הזאת : וישן דאיש הלל
איש האשה הנרצחה ויאמר הנבערה אשר
לכונן באני אני ופלגשי ללך : וחקם עליה
בעל הנבערה ויסב על אתר הבית לילה אתו
דמס ללדת ואת פלגשו ענו והמת : ואחז כפל
בפלגשו ואנתתה ואישלחה בכל שורה נחלת
ישראל כי עש זמה וגבלה בישראל : והנה כ
כלכם בני ישראל הבולסם דבר ועצה הל
הלום : וקם ברהעם כאיש אחד לאמר לא
נלך איש לאחלו ולא נסד איש לביתו : ו
ועתה זה הדבר אשר נעשה לנבעה עליה
בגדל : ולקחו עשרה אנשים למאה ל
לכל שבטי ישראל ומאה לאלף האף לל
לדבבה לקחת צודה לעם לעשות לבואם
לנבע בנימן בכל דגבלה אשר

לגשת למלחמה עם בנימן אחי ואמר יודה
על אדני:

ויהי כן

אל בני בנימן ביום השני: ויצא בנימן
לקראתם מן הגבעה ביום השני וישחיתו
בבני ישראל עוד שבעת עשר אלף איש
ארצה כל אלה שלפי חרב: ויעז כלב
בני ישראל וכל העם ויבאו ביתאל רב
רבבן וישבו שם לפני יודה וישבו ביום ה'
הוא עד הערב ויעזו עליהם וישלחם לה'
לפני יודה: וישאלו בני ישראל בידה ו'
ושם אחז ברית האלדים בימים ההם: ופ'
ופתח בן אלעזר בן אהרן עמר לפניו ב'
בימים ההם לאמר האסף עוד לצאת ל'
למלחמה עם בנימן אחי אם אחרל הא'
ואמר יודה על כי כחך אתנו בידך: ו'
וישם ישראל ארבים אל הגבעה סביב ו'
ויעז בני ישראל אל בני בנימן ביום ח'
השלישי ויערבו אל הגבעה כפעם בפעם:
ויצא בני בנימן לקראת העם והגבו מן'
העז ויחלו לדמות מן העם חללים בפעם
כפעם במסלת אשר אחת עלה בית אלו'
ואחת גבעתה בשדה בשלשים איש ביש'
בישראל: ואמרו בני בנימן נפשים הם לה'
לפנינו כבדאשונה ובני ישראל אמרו נג'
נגוסה ונתקנו מן העיר אל המסלת: ו'
וכל איש ישראל קם ממקומו ויערבו בב'
בבעל תמר וארוב ישראל כגידה ממקומו ו'
ממקומו גבע: ויבאו כנגדו

עשה בישראל: ואסף כל איש ישראל אל
העיר כאיש אחד חברים:

וישחיתו שבטי ישראל אנשים בכל שבטי בני'
בנימן ואמר מה הרעה הזאת אשר נהיית'
בכם: ועלה הער את האנשים בני בלעל א'
אשר גבעה ותביתם תבערה רעה בישראל
ולא אבו בנימן לשמוע בקול אחיהם בני ישר'
ישראל: ואספו בני בנימן מן הערים הגב'
הגבעה לצאת למלחמה עם בני ישראל: וי'
ותפקדו בני בנימן ביום ההוא מהערים ע'
עשרים ושתים אלף איש שלף חרב לכל מ'
מישבי הגבעה ותפקדו שבע מאות איש ב'
בחר: מכל העם הזה שבע מאות איש בחר'
אמר יד ימינו כל זה קולע באבן אל השערה'
ולא יתקיא: ואיש ישראל ותפקדו לגד מב'
מבנימן ארבע מאות אלף איש שלף חרב כל'
זה איש מלחמה וקושו ויעזו ביתאל וישאלו'
סאלדים ואמרו בני ישראל מיעלה לנו כח'
בתחלה למלחמה עם בני בנימן ואמר יודה'
יודה בתחלה: ויקום בני ישראל בבקר וח'
ויהיו על הגבעה: ויצא איש ישראל לכלח'
למלחמה עם בני בנימן ויערבו ארם איש יי'
ישראל מלחמה אל הגבעה: ויצאו בני ב'
בנימן מן הגבעה וישחיתו בישראל ביום זה'
הוא שלשים ועשרים אלף איש ארצה: וח'
ותחזק העם איש ישראל ויספו לעוד כולח'
מלחמה במקום אשר ערבו שם ביום הרא'
וראשון: ויעז בני ישראל ויבט לפני יודה'
עד הערב וישאלו בידה לאמר האסף וג'

לגביה עשרת אלפים איש בחיל מכל ישראל
 ישראל והמלחמה כבדה ודם לא ידעו כי נג
 נגעת עליהם הרעה: ונגף ידו את בני בנימן
 לפני ישראל וישחיתו בני ישראל בבנימן ב
 ביום ההוא עשרים וחמשה אלף ומאה איש
 כל אלה שלף חרב: וראו בני בנימן כי נגפו
 ויתנו איש ישראל מקום לבנימן כי בטחול אל
 הארב אשר שבו על הגבעה: והארב החיט
 ופססו אל הגבעה ומשך הארב וך את כל
 העיר לפי חרב: ודברו עד היה לאיש ישראל
 עם הארב הרב להעלותם משאת העשן מן
 העיר: והפך איש ישראל במלחמה ובנימן
 החל לחיות תולדים באיש ישראל כשלישים
 איש כי אמרו אך נגוף נגף הוא לפנינו כמל
 במלחמה הראשונה: והם שאות והחלה לעלות
 מן העיר עמוד עשן ופן בנימן אחרי ודגה
 עלה כלל העיר השמימה: ואיש ישראל הפ
 הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי נגעה אליו
 הרעה: ויפנו לפני איש ישראל אל דרך דם
 המדברה והמלחמה הדבקתה ואשר מהע
 מהערים מסתחפים אתו כעוז: פתחו את עב
 בנימן הדיפוהו מנחה ודודים עד נכח ה
 הגבעה ממזרח שמש: ופלו מבנימן שבעה
 עשר אלף איש את כל אלה אנשי חיל: ופנו
 ונטו המדברה אל סלע הרמון ועללו במ
 במסלות חמשת אלפים איש ודבקו אחרי
 עד נדעסו וכו ממנו אלפים איש: והל כל
 הגפלים מבנימן עשרים וחמשה אלף איש
 שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל:
 ופנו ונטו המדברה אל סלע הרמון שש מ

כאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חודש
 חדשים: ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ורכ
 ורכסו לפי חרב מעד כחם ועד כדמה ערב
 כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שם
 באש: ואיש
 ישראל נשבע במנפה לאמר איש מבני לא
 יתן בתי לבנימן לאשה: ויבא העם מיתאל ח
 ושמרסם עד הערב לפני האלדים וישארו קו
 קולם ויבטו בכי גדול: ויאמרו למה דוה א
 אלוי ישראל היתה זאת בישראל להפקדו
 היום שבת אחד בישראל: והל מבחלת ויס
 וישכמו העם ויבטו שם מזהב ועל עלות וס
 ושלמים: ויאמרו
 בני ישראל מי אשר לא עלה בקהל מכל
 שבטי ישראל אל ידוה כי השמעה הגדולה
 היתה לאשר לא עלה אל ידוה המצפה ל
 לאשר מות יומת: ותדמו בני ישראל אל בני
 בנימן אחיו ויאמרו נגרע היום שבת אחד מ
 בישראל: מהנעשד להם ליותרם לגשים ו
 ואנחנו נשבענו בידוה לבלי לתת להם מבנ
 מבנותינו לגשים: ויאמרו אחד משבטי ישר
 ישראל אשר לא עלה אל ידוה המצפה וה
 זדנה לא בא איש אל המחתה כי יבש גלעד
 אל הקהל: ויתפקד העם ודגה אין שם איש
 מי שבי יבש גלעד: וישלחו שם העדה שלם
 עשר אלף איש מבני החיל ויצו אתם לאמר
 אלס וזכיתם את שבטי יבש גלעד לפי חרב ו
 והגשים וזקף: וזה הדבר אשר תעשו כל
 זכר וכל אשה ידעת משכב זכר תחרטו: ו
 וימצאו מי שבי יבש גלעד ארבע מאות נע

נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב :
זכר רביא אתם אל הבחנה שיהא אשר בא
בארץ בנין :

וישלוו כל העדה ודסד אל בני בנין א
אשר בסלע רמון ויקרא להם לשלום : וישב
בנין בעת ההוא ונתן להם תשס אשר חיו
משש יבש גלעד ולא מצאו להם פן : והעם
נחם לבנין כי עשה ידוה פרץ בשבתי ישראל
ויאמרו וקני העדה מה נעשה להם
לנערם לנשים כי נשמוה בבנין אשר : וי
ויאמרו ידשת פלטה לבנין ולא יכחה שבט
מישראל : ואנחנו לא טכל לתת להם נשים
בבנות כי נשבעו בני ישראל לאמר אחד
נתן אשר לבנין : ויאמרו הגהל תג לדוה ב
בשלה מיכס ימימה אשר מצפונה לבית אל
במורה שמש לבסילה העלה בבית אל שכמה
ומיגב לבונה : ויצו את בני בנין לאמר ל
לכו וארבתם בכרמים : והאיתם ודגה אם יצ
יצאו בנות שלו לחול במחלת ויצאתם לן ה
הכרמים ודטפתם לכם איש איש מבנות ש
שלה ודלכתם אל ארץ בנין : והיה כי יבאו
אבתם או אחיהם לרכ אליו ואמרו אלהם
הטט אתם כי לא דקחט איש איש במחמה
כי לא אתם נתתם להם כעת תאמרו : ויעש
כן בני בנין וישאו נשים למכפרם בקדבח
המחלות אשר גזלו וילכו וישבו אל נחלתם
ויבטו את הערים וישבו בהם : ויהלו נשים
בני ישראל בעת ההוא איש לשבט ולמשפחתו
ויצאו משם איש לנהלו במים הים אין מ
בדך בישראל איש דסד בעניו יעשה :

לאמר ורע אנשים נתתו לידו כל כי חיו
 וסדה לא יקלה על דאש : ויהי כי דרביה
 להפלל לפני ידו ועל סכר אתפיה : וזה
 היא בדברת על לכה רק שפתה געות וקולה
 לא יסמע וחשבה על לשכרה : ואמר
 אליה על עד כתי תסתכרן הסרי אתיך
 כעלך : והען חנה ותאמר לא אולי אשה ק
 קשת דחא אנכי וין ושכר לא שתיתי וא
 ואשכך את נפש לפני ידו : אל התי את
 אמר לפני בת בליעל כי סרב סחי ובע
 וכעס דברתי עד דגה : והען על ואמר ל
 לכי לשלום ואלי יסאל יתן את סלחך
 אשר שאלת טעמו : ותאמר תבוצא שפתיך
 חן בעיניך ותלך האשה לדרכה ותאכל ופ
 ופניה לא היו לה עוד : רשכמו בבקר ח
 וישתחו לפני ידו וישם ויבא אל ביתם
 הרטתה ודע אלקנה את חנה אשתו וזכ
 וזכרה ידו : והי לתקופות הימים והיו
 חנה ותלך בן ותקרא את שמו שטאל כי
 מידה שאלתי :

ועל האיש אלקנה וכל ביתו לזכר
 לידו את זבח הימים ואת נדו : וחנה
 לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הג
 הגער והביאתיו ונראה את לפני ידו וישב
 שם עד עולם : ואמר לה אלקנה אישה
 עשי הטוב בעיניך שבי עד גמולך אלו אך
 יקם ידו את דברו ותשב האשה ותגא א
 את בנה עד גמולה את : ותעלה עמה כ
 כאשר גביתו בפרס גלילה ואיפה אחת
 קנח וכל

איש אחד מן הרשתים צופים מדר אפרים ו
 ושמו אלקנה בן ירוחם בן אליהוא בן תודו ב
 בן צוף אפרת : ואלו שתי נשים סס אחת חנה
 וסס השנית פגנה רחל לפניה ילדים והנה
 אין ילדים : ועלה האיש והוא בידו כימים
 ישיבה להשתוות ולזכר לידו צבאות בש
 בשלה וישם שני בני על תצי ופגנס כרתים
 לידו : והי חיס וחכא אלקנה ותען לפניה
 איש וכלל בניה ובנותיה מצות : ולחנה יתן
 בנה אחת אפים כי את חנה אהב וידה סגר
 רחמה : ובעסתה צרתה גס כעס בעבור הר
 הרעבה כי סגר ידו בעד רחמה : וכן יעשה
 שנה בשנה מדי עלתה בבית ידו בן תביע
 תביע סגור ותבכה ולא תאכל : ואמר לה א
 אלקנה אישה חנה למה תבכי ולמה לא תא
 תאכלי ולמה דע לבקר הלא אנכי טוב לך מ
 מעשרה בנים : ותקם חנה אחר אכלה בש
 בשלה ואחר שתה ועל הכתן ישב על דב
 דבסא על מזות היכל ידו : והיא כרת נפש
 ותפלל על ידו ובכה תבכה : ותדר נדר ו
 ותאמר ידו צבאות אם ראה תראה בעיני א
 אמתך חסדתי ולא תשכח את אמתך ונתת

לֹא תִבְאֹד בַּת יְדֻה שִׁלְהָ וְהַנֶּעַד נָעַד : חֵשׁ
וַיִּשְׁחָזוּ אֶת־דָּפֶר וַיִּבְיֹאוּ אֶת־הַנֶּעַד אֶל־עָלִי :
וְהָאֵם מִן בִּי אֶרְנִי חַיִּי גִפְשָׁן אֶרְנִי אֲנִי וְהָאִשָּׁה
הַנֶּעַד עִמָּכָה כֹּזֶה לְהַתְּפַלֵּל אֶל־יְדֻה : אֵל
הַנֶּעַד הוּא הַתְּפַלֵּלִי חַתָּן יְדֻה לֵאמֹר אֶת־שָׂאֵל
שְׂאֵלִי אִשָּׁךְ שְׂאֵלִי מַעֲמֹ : וְגַם אֲנֹכִי הֵשֵׁא
וְהַשְׂאֵלִי לְיְדֻה כֹּל הַיָּמִים אִשָּׁךְ יְדֻה הוּא
שְׂאֵל לְיְדֻה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שֶׁם לְיְדֻה :

וַתִּתְּפַלֵּל חַנָּה וַתֹּאמֶר עָלַי לִבִּי
בְדוֹה רָמָה קָרְנִי בְּאֵלֶיךָ וְהִבֵּל עֲלָאֲבִי כִי
שָׁמַח בִּישְׁעֶיךָ : אֵין קָדֹשׁ בְּיְדֻה כִּי־אֵין כִּי
בְּלֹד וְאֵין עֵד בְּאֵלֶיךָ : אֶל־תִּרְשֵׁן מִדְּבַל
גְּבוּהָ גְבוּהָ יָצָא עֵתָּה מִפִּיכֶם כִּי אֵל דַּעַת י
יְדֻה וְלֹא־נִתְּבַע עֲלֵיכֶם : קֶשֶׁן גְּבוּרִים חַתִּים
וְנִבְשָׁלִים אֹהֶר חַל : שְׁבַעִים בְּלֹתִים נִשְׁכַּח וְר
חֲרָבִים חֲדָל עַד־עֲקָרָה יְדֻה שְׁבַעִה וְרַבָּה
בְּנֵים אֲמִלָּה : יְדֻה מִמִּית וּמַחֲדָה מוֹרֵד ש
שְׂאֵל רָעָל : יְדֻה מוֹדֵשׁ וּמַעֲשֵׂה מִשְׁפָּל א
אֵין מִדָּמָם : בָּלָם מַעֲשֵׂה רָל מִאֲשָׁפוֹת יָרִים
אֲבִיחֹן לְדוֹשִׁיב יָם נְרַבִּים וּבִסָּא כְּבוֹד נִחָלִים
כִּי לְיְדֻה מַעֲשֵׂה אֶרֶץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְל : רַג
רַגִּל חֲסִידוֹ שְׁכָר וְרִשְׁעִים כַּחֲשָׁךְ יִדְּבָה בִּיד
לֹא־כִכָּה גְּבוּרֵי אִישׁ : יְדֻה יַחַת מְרִיבֵי עֲלֹב
בְּטַמִּים רָעִים יְדֻה יִדְּן אֶפְסִי אֶרֶץ חַתָּן עוֹל
לְבָלְכוֹ וְרִים קֶרֶן מִשְׁחֹ : סֵלֶךְ

וְלֹךְ אֶל־גִּיּוֹה הַרְכַּבְתָּ אֵל בִּיתוֹ
וְהַנֶּעַד יְדֻה מִשְׁחֹת אֶת־יְדֻה אֶת־פִּי עָלִי וְהַ
חֲבֹהֵן : וּבְגִי עָלִי בְּנִי בְּלִיעַל לֹא יִדַּע אֶת־יְד
יְדֻה : וּמִשְׁפָּט הַבְּהִמִּים אֶת־הָעָם כָּל־אִישׁ זֶכֶר
גָּבַח וּבָח וּבָא נָעַד וְהָיָה כְּבִשָּׁל הַבֶּשֶׂה וְהָיָה

וְהַמִּלֵּל שֶׁלֹּשׁ הַשָּׁנִים בִּידֻה : וְהָיָה בְּלִיד אוֹב
בְּיָד אוֹב בְּקִלְחָת אוֹב בְּפִרְזוֹ כָּל־אִשָּׁה יְעִלָּה ה
הַמִּלֵּל יָקָח הַבָּהֵן כִּי כִכָּה יַעֲשֶׂה לִכָּל יִשְׂרָאֵל
הַבָּאִים שָׁם בְּשִׁלְהָ : וְגַם בְּמִדָּם יִקְטִירֻן אֶת־
הַחֵלֶב וּבָא נָעַד הַבָּהֵן וְאִכְלֵה לְאִישׁ הַזֶּכֶר תִּהְיֶה
בֶּשֶׂר לְעֹלֹת לִכְחַן חֵלֶב יָקָח כִּכָּךְ בֶּשֶׂר מִב
מִבְּשָׁל כִּי אִם־חֵי : וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאִישׁ קֶפֶר יָק
יִקְטִירֻן כִּי־ם וְחֵלֶב וְקַח לָךְ כֹּאֲשֶׁר תֹּאמַר נ
נִפְשָׁךְ וְאִם־לֹא כִי־עֵתָה תִּתֵּן וְאִם־לֹא לְקַחְתִּי
בְּחֻקָּה : וְהָיָה הַכֹּאֵת הַנֶּעַד־ם נִדְּלָה בְּיָד א
אֶת־פִּי יְדֻה כִּי נִאֲצוּ וְהָאֲנָשִׁים אֶת־כִּנְיָת יִד
יְדֻה : וְשָׂאֵל מִשְׁחֹת אֶת־פִּי יְדֻה נָעַד וְהַ
הַנֶּעַד אֶפְזוֹר בֶּד : וּמַעֲלֵל קָסֵן תַּעֲשֶׂה לִּי אֲמֹר
וְעֵלְתָה לִי מִיָּמִים יָמִימָה בְּעֵלְתָה אֶת־אִישָׁה
לְכַח אֶת־זֶכֶר הַיָּמִים : וּבִכְךָ עָלִי אֶת־אֶלְקָנָה
וְאֶת־אֲשֵׁשׁ וְאִם־יִשָּׁם יְדֻה לֹךְ רָעָל מְקֹדָה
וְהָאִשָּׁה הָזֹאת תִּחַת הַשְׂאֵלִי אִשָּׁךְ שְׂאֵל לִד
לְיְדֻה וְהָיָה לְמִקְסִי : כִּי פֶקֶד יְדֻה־לֵּאמֹר חַנָּה
וְהָיָה וְהָיָה שְׁלֹשָׁה בָנִים וְשֵׁתִי בְּנֹת הַגִּדּוּל ה
וְהַנֶּעַד שְׂמִיָּאל עִם יְדֻה :

וְעָלִי וְקָן בְּיָד
וְשָׁמַע אֶת־כָּל־אִשָּׁר יַעֲשֶׂה מִן־לִכָּל יִשְׂרָאֵל ו
וְאֶת־אֲשֶׁר יִשְׁכַּבֵּן אֶת־הַבָּשִׁים הַזֵּבֵאֹת פִּתְחָה א
אֶת־לִמְעַד : וְהָאִשָּׁה אֵלֶּים לְכַח תַּעֲשֶׂה כ
כְּדִבְרֵם הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי שֹׁמֵעַ אֶת־דִּב
וְכִדְבָרֶם רָעִים מֵאֵת כָּל־הָעָם אֵלֹהִים : אֵל
מִן־פִּי לֹא־טוֹבָה הַשְׁמִיעָה אֲשֶׁר־אֲנֹכִי ש
שֹׁמֵעַ מִעֲבָדִים עִם יְדֻה : אִם־חֲטָא אִי
אִישׁ לְאִישׁ וּפְחָלִי אֲלֵיהֶם וְאִם־לְיְדֻה יִח
יִחְטָא אִישׁ כִּי יִתְּפַלֵּל לֹא־חָלָא יִשְׁמָעֵל לֹךְ

לְקַח אֲבִירִים כִּי חָפֵץ יְדוּהָ לְהַמִּיתָם׃ וַחֲזַק
שָׁמַאל הֵחָךְ תִּגְדַּל וּשְׁכַנְגָם עִם יְדוּהָ וְגַם עִם
אֲנָשִׁים׃

וַיָּבֹא אִישׁ דֹּא אֲלֵדִים אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה א
אָבִיר יְדוּהָ וַעֲבָדָה נִגְלָתִי אֶל בֵּית אֲבִיךָ מִדֹּו
בְּחַיִּיתָם בְּמַצָּרִים אֶל בֵּית פְּרִיעָה וַיְבַדֵּר אוֹתוֹ
מִכָּל שִׁכְמֵי יִשְׂרָאֵל לִי לִכְהֵן לַעֲלֹת עַל כֹּזְבָוִי
וְהַקְטִיר קִטְוֹת לְשֵׁאת אֶפֶר לִפְנֵי וְהַתְנֶה לִכ
לְבֵית אֲבִיךָ אֲתָכֶל אִשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ לָמָּה ת
תִּבְעֶנָּה כֹּזְבָוִי וּבְמַצָּוֹתֵי אִשְׁרָעִיתִי מִעֵין וְתִב
וְתִכְבֵּד אֶת בְּגֵד מַלְכִּי לְהַבְרִיאֲכֶם מֵרֹאשִׁית
כָּל מִסְתֵּת יִשְׂרָאֵל לְעַמִּי׃ לָכֵן נָאִם יְדוּהָ אֲלֵדִי
יִשְׂרָאֵל אֲבִיר אֲמַרְתָּ בֵּיתְךָ וּבֵית אֲבִיךָ יִשְׁתַּלְּטוּ
לִפְנֵי עַד עוֹלָם וְעוֹתָה נָאִם יְדוּהָ תִלְחֶה לִּי כִּי
מִכְבְּדִי אֲכַבֵּד וְכֹדִי קָדוֹ׃ וְגַם יָמִם בְּאִישׁ תִּגְד
וְגִדְעָתִי אֶת חֲזִידְךָ וְהֵחָךְ בֵּית אֲבִיךָ מִדֹּו
זָקֵן כִּכְתֹּךְ׃ וַחֲבֹשֶׁת צֹר מִעֵין בְּמֵלֶךְ אִשְׁרָעִי
יִשְׁיֵב אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה זָקֵן בְּבֵיתְךָ כָּל־הָ
הַיָּמִים׃ וְאִשׁ לֹא אֲכַרִּית לְךָ מִעַם כֹּזְבָוִי לִכ
לְכָלוֹת אֶת עֵינֶיךָ וְלֹא־וִיבִי אֶת נַפְשְׁךָ וְכָל־מִד
מִכֵּית בֵּיתְךָ יָבֹאוּ אֲנָשִׁים׃ וְהֵחָךְ הָאֵת א
אִשְׁרָעִי יָבֹא־אֶל־עֲנִי בְּגֵד אֶל־חֲפָנִים וּפְנִיָּה מִ
בֵּית אַחֵר יָבֹאוּ טַעֲדִים׃ וְהַקְטִיתִי לִי כֹהֵן נֹא
נֹאֲמָן כֹּאֲשֶׁר בְּלִבִּי וּבְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה וּבְנִיתִי לִי
בֵּית נֹאֲמָן וְהֵחָךְ לִפְנֵי מִשְׁחִי כָּל־הַיָּמִים׃ ו
וְיִהְיֶה כָּל־הַנֶּחֱלֵךְ בְּבֵיתְךָ יָבֹא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִי לֹא
לְאַגְרֵת כֶּסֶף וְכֶסֶף לְחֹם וְאִשְׁרָעִי סִפְחָנִי נֹא אֶל־
אֶתֶּת הַבְּרִגּוֹת לֵאכֹל פֶּת־לֶחֶם׃ וַחֲזַק שָׁמַאל
מִשְׁחֵת אֶת־יְדוּהָ לִפְנֵי עֲלִי חִיבֵר יְדוּהָ הָיָה יִק
יִקֵּר בִּימֵם הָהֵם אֵין חֲזוֹן נִפְרָץ׃

וְהָיָה בְּלִים הָרֹמָה וְעֲלִי שָׁכַב
בְּמִקְוֵי וְעֲנִי הַחֹל כִּהְיָה לֹא יָכֹל לְרֹאשׁ׃
וְגַם אֲלֵדִים טָרַם יִכְבְּהוּ שָׁמַאל שָׁכַב בְּהִכָּל
יְדוּהָ אִשְׁרָעִי שֵׁם אֲרֹן אֲלֵדִים׃

וַיִּקְרָא יְדוּהָ אֶל שָׁמַאל וַיֹּאמֶר וַעֲנֵנִי
וְדַן אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר וַעֲנֵנִי כִּי־קִרְאתִי לִי וַיֹּאמֶר
לֹא קִרְאתִי שָׁכַב וְיִלְךְ וְיִשְׁכַּב׃ וְהָיָה יְדוּהָ
קָרָא עוֹד שָׁמַאל וְהָיָה שָׁמַאל וְיִלְךְ אֶל־עֲלִי
וַיֹּאמֶר וַעֲנֵנִי כִּי־קִרְאתִי לִי וַיֹּאמֶר לֹא־קִרְאתִי בְנִי
שָׁכַב שָׁכַב׃ וְשָׁמַאל טָרַם דִּיעַ אֶת־יְדוּהָ וְטָרַם
יְגִלָּה אֵלָיו דְּבַר יְדוּהָ׃ וְהָיָה יְדוּהָ קָרָא שָׁמַאל
בְּשִׁלְשִׁית וְהָיָה יְדוּהָ אֶל־עֲלִי וַיֹּאמֶר וַעֲנֵנִי כִּי־
קִרְאתִי לִי רִבֵּן עֲלִי כִּי־יְדוּהָ קָרָא לִי עוֹד׃ וַיֹּאמֶר
עֲלִי לְשָׁמַאל וְיִלְךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם־יִקְרָא אֲלֵדִי ו
וְאִמְרַת דְּבַר יְדוּהָ כִּי־שָׁכַב עֲבֹדךָ וְיִלְךְ שָׁכַב
שָׁמַאל וְיִשְׁכַּב בְּמִקְוֵי׃ וַיָּבֹא יְדוּהָ וְיִתְעַבֵּב ו
וַיִּקְרָא כַּפֶּסֶס בַּפֶּסֶס שָׁמַאל שָׁמַאל וַיֹּאמֶר
שָׁמַאל דְּבַר כִּי־שָׁכַב עֲבֹדךָ׃

וַיֹּאמֶר יְדוּהָ אֶל שָׁמַאל וְגַם אֲנִי עֹשֶׂה
דְּבַר כִּי־יִשְׂרָאֵל אִשְׁרָעִי כָּל־כְּבוֹדִי תִּשְׁלַח־נִי שְׁתִּי א
אֲנִי׃ בֵּית הָרֹמָה אֲקִים אֶל־עֲלִי אֶת־כָּל־אִשְׁרָעִי
דְּבַרְתִּי אֶל־בֵּיתוֹ וְהָיָה וְכָל־הָיָה׃ וְהַגִּידִי לוֹ כִּי־ש
שׁוֹפֵט אֲנִי אֶת־בֵּיתוֹ עַד־עוֹלָם כַּעַן אִשְׁרָעִי דִּיעַ
כִּי־מִקְלָלִים לֶחֶם מִלִּי וְלֹא מִדֵּה בָדֵם׃ וְלָכֵן נ
נִשְׁכַּעְתִּי לְבֵית עֲלִי אִם־יִכְבֹּר עוֹן בֵּית עֲלִי מ
כֹּזְבָוִי וּבְמַצָּוֹת עַד־עוֹלָם׃ וְשָׁכַב שָׁמַאל עוֹד
דְּבַר רִפְתָּח אֶת־הַלְלוֹת בֵּית יְדוּהָ וְשָׁמַאל
יָרָא מִדְּגֵד אֶת־הַמֶּלֶךְ אֶל־עֲלִי׃ וַיִּקְרָא עֲלִי
אֶל־שָׁמַאל וַיֹּאמֶר שָׁמַאל

בני ואמר הנני : ואמר מה הדבר אשר דבר
אלהך אליהם תסוד ממני כה : עשה לך אלה
אלהים וכה יסוף אם תבדוד ממני דבר מכל
הדבר אשר דבר אלהך : תהי לו שמואל את
כל הדברים ולא כחד ממנו ואמר דוד : והא
הטוב בעיני עשה : והגדל שמואל ודודה
היה עמו ולא הפיל מפלדבריו ארצה : ו
ידעו כל ישראל מן ועד באר שבע כי נאמן
שמואל תבא לדוד :

וקם דוד לדואה בשלה ביתגולה ודוד אל
שמואל בשלה כדבר דוד : והיו דבר שמו
שמואל לכל ישראל רצא ישראל לקראת פ
פלישתים למלחמה והיו על דאבן הקור ועל
פלישתים הנן באפק : ויעשו פלישתים לקר
לקראת ישראל ותפשו המלחמה ונגף יסד
ישראל לפני פלישתים ופשו במערכה בשדה
כארבעת אלפים איש : ויבא העם אל הכח
המלחמה ואמרו וקני ישראל למה נגפנו דוד
היום לפני פלישתים נקחה אלינו משלה את
ארון ברית דוד ויבא בקרבנו וישיענו מכף
אויבנו : וישלח העם שלה וישאו כישם אתא
ארון ברית דוד עבאות יושב הבחבים ושם
שני בני עולי עם ארון ברית האלהים חפני ו
ופנחס : והיו בבא ארון ברית דוד אל המזח
המלחמה וידעו כל ישראל תרועה גדולה ותה
ותשם הארץ : וישמעו פלישתים את קול רת
התרועה ואמרו מה קול התרועה הגדולה ה
הואת במלחמה העברים וידעו כי ארון דוד ב
כא אלה המלחמה : ויראו הפלישתים כי אמרו

כא אלהים אל המלחמה ואמרו אי לו כדלא
היתה כזאת אתמול שלשים : אי לנו מי יצי
יצילנו מיד האלהים והאזורים האלה אלהה
הם האלהים המכים את מצרים ככל מכה ב
במדבר : התחזקו והיו לאנשים פלישתים פן
תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם ודחתם ל
לאנשים תלחמתי : וילחבו פלישתים ונגף
ישראל הנס איש לאחיו ותהי רבבה גדולה
מארץ ישראל שלשים אלף תלוי : וארון
אלהים נלקח ושני בני עולי מתי חפני ופנחס :
וירץ איש בגימל נדמערבה ויבא שלה בים
החזא ומדיו קרעו ואדמה על ראשו : ויבא
וחנה על יסב על הבטא יד דרך כנפיה כד
היה לטל חרד על ארון האלהים והאיש בא
להגיד בעיר ותועק כל העיר : וישמעו על את
קול הצעקה ואמרו מה קול הרבנות הזה והא
האיש כדור ויבא והך לעלי ועלי בן השעים
ושכמה מנה ועינו קמה ולא יכולו לאות : ו
יאמר ואיש אל עלי אכל הבא מן דביער
המערבה ואני מן המערבה נסתי היום ואמר
מה היה הדבר בני : וען המבשר ואמר נס
ישראל לפני פלישתים וגם כנפיה גדולה ה
היתה בעם וגם שני בני עולי הפגיו ופנחס ו
וארון האלהים נלקחה :

והיו כדזכיר את

ארון האלהים הפל מעל הבטא אחרנית בעד
יד השער ותשכר כפרקתו וימת כיוקן האיש
וכבד ודא שפט את ישראל ארבעים שנ
סנה : וכללו אשת פנחס דודה ללח ותשמע

יְדוּה בְעִיר מְדוּמָה גְדוּלָה מְאֹד וְיָלַת אִנְשֵׁי
הַעִיר מִקֵּטָן וְעַד גְּדוֹל וַיִּשְׁמְרוּ לָהֶם טַחֲוִים׃
וַיִּשְׁלַח אֶת אֶרְוֶת הָאֱלֹדִים עֲקָרִין וְהָיָה כִּכְאֹ
אֲרִין וְהָאֱלֹדִים עֲקָרִין וַיַּעֲקְרוּ הַתִּקְרָנִים לְאֶמֶר
הַסִּבִּי אֵלֵי אֶת אֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל לְהַמִּי
לְדַמִּיתִי וְאֶת עֲבִי׃ וַיִּשְׁלַח וַיֹּאסְפוּ אֹתָם
כָּל סִרְיָ פְלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ שְׁלַח אֶת אֲרִין
אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל וְיִשָּׁב לִמְקוֹמוֹ וְלֹא יִמִּית אֶתִּי וְאֶת
וְאֶת עֲבִי כִי דָוִיד מִדַּבְּרֵת מוֹת בְּכָל הַעִיר
כְּכֹדָה כֹּאֲדֵי הָאֱלֹדִים שָׁם׃ וְהַאֲשִׁים אֲשֶׁר
לֹא־יָמְנוּ דָּגוּ בַטַּחֲוִים וַתַּעַל שְׁדַּעַת הַעִיר
הַשָּׁמַיִם׃

וַיְהִי אַרְבָּעֵי עָשָׂר בַּשָּׁנָה פְּלִשְׁתִּים
טָבְעוּ חֲרָשִׁים׃ וַיִּקְרָא פְּלִשְׁתִּים לְכַרְשִׁים
וְלִקְשָׁשִׁים לֵאמֹר מֶה נִעֲשֶׂה לְאֲרִין יְדוּהָה
הַדִּירָעַט בַּמָּה נִשְׁלַחֵנוּ לְמִקְוָמוֹ׃ וַיֹּאמְרוּ
אֲסִיב שָׁלֹחִים אֶת אֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־תִּי
תִּשְׁלַחֵנוּ אֶתִּי וְלִקֵּשׁ כִּדְהִשָּׁב תִּשָּׁבֵנוּ לוֹ וְאֲשֶׁם
אֲנִי תִרְפְּאוּ וְגִרָע לָכֵם לִכְסֵי לֹא־תִסָּר יְדוּהָ
מִכֶּם׃ וַיֹּאמְרוּ מִדֵּה־הָאֲשֶׁם אִישׁ־נִשָּׁב לוֹ וְ
וַיֹּאמְרוּ מִסְפָּר סִרְיָ פְּלִשְׁתִּים חֲמִשָּׁה־טַחֲוִים
זָרִיב וְחִמְשָׁה עֶבְרִי זָרִיב כִּי בִגְפָה אֹתָהּ לִי
לְכֵם הַסִּתְרִיכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם צִדְקִי טַחֲוִיכֶם
וְצִדְקִי עֲבַדְיִיכֶם הַמִּשְׁחִיתִים אֶת הָאָרֶץ וְ
וְנִתְּתֶם לְאֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹד אֱלִי יְקָל אֶת־
יְדוּהָ כִּי לָכֵם וּמַעַל אֲלֵיכֶם וּמַעַל אֲרִצְכֶם׃
וְלִמָּה תִכְבְּחוּ אֶת לִבְכֶּם כֹּאֲשֶׁר כְּכֹד סִי
מִגִּרָם וּפְרַעְזָה אֶת לִבְכֶּם הֲלֹא כֹאֲשֶׁר הָיָה
וַתַּעַל לָכֵם וַיִּשְׁלַחֵם חֲלָם׃

אֶת־הַשְּׁמִיעָה אֶל־הַלֵּקָח אֲרִין וְהָאֱלֹדִים וְכֵת
חֲבִיָּה וְאִשָּׁר וַיִּכְרַע וַיִּתְּנֵהוּ כִי נִהַפְסוּ עָלָיו צִי
צִרְיָה׃ וַיָּבֵעַת כֹּחַהּ וְהִרְבִּתָּהּ וַיַּצְבֹּת עָלָיהָ
אֶל הַיָּדָאִי כִּי־כֵן יִלְדֵת לֹא עֲנִתָהּ לֹא שָׁתָהּ לִי
לִבָּהּ׃ וַתִּקְרָא לְבָעִר אִיכְבֹּד לֹא־גִלָּה כְּכֹד
כְּכֹד כִּי־יִשְׂרָאֵל אֶל הַלֵּקָח אֲרִין הָאֱלֹדִים וְאֶת
וְאֶת מֶת חֲמִידָה וְאִשָּׁה׃ וַתֹּאמֶר גִּלָּה כְּכֹד כִּי
כִי־יִשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אֲרִין הָאֱלֹדִים׃

וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת אֲרִין
הָאֱלֹדִים וַיִּבְאֹחוּ מִאֲכֹן הַעִיר אֲשֶׁדּוּדָה׃ וַיִּקֶּן
וַיִּקְחוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת אֲרִין הָאֱלֹדִים וַיִּבְאֹחוּ אֶת־
בֵּית דָּגוּן וַיִּצְטְרוּ אֹתוֹ אֶצֶל דָּגוּן׃ וַיִּשְׁכְּמוּ אִשָּׁת
אֲשֶׁדּוּדָה לְכַחֲרֹת וְהָיָה דָּגוּן נָפֵל לְפָנָיו לֹא־
אֲרִצָּה לְפָנָיו אֲרִין וַיִּדְּוֶה וַיִּקְחוּ אֶת דָּגוּן וַיִּשְׁכְּמוּ
אֹתוֹ לְמִקְוָמוֹ׃ וַיִּשְׁכְּמוּ בְּכֹד־כְּמִדְּרָת וְהָיָה
דָּגוּן נָפֵל לְפָנָיו אֲרִצָּה לְפָנָיו אֲרִין וַיִּדְּוֶה וַיִּלְאֵשׁ
דָּגוּן וַיִּשְׁתִּי׃ כִּפּוֹת יָדָיו פְּרִיטָה אֶל־דְּמִפְּתָן רָק
דָּגוּן כִּשְׁאָר עָלָיו׃ עַל כֵּן לֹא־יִדְרֹסוּ כְּרִגֵי דָג
וְדָגוּן וְכָל־הַכֹּאֲשִׁים מִית דָּגוּן עַל־מִפְּתָן דָּגוּן כֹּאֲ
כֹא־אֲשֶׁדּוּד עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃

וַתִּכְבֹּד יְדוּהָה אֶל־

הָאֲשֶׁדּוּדִים וְשָׁמָּה וַיִּדְּאוּ אֹתָם בְּכִדְרֵיכֶם אֶת־
אֲשֶׁדּוּד וְאֶת־גִּבְרִיָּה׃ וַיִּדְּאוּ אֹתָם אֲשֶׁדּוּד כִּי
כֵן וַיֹּאמְרוּ לֹא יִשָּׁב אֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל עֲמָנוּ
כִּי־קִשְׁתָּהּ דָּוִד עָלֵינוּ וְשָׁל דָּגוּן אֲלֵינוּ׃ וַיִּשְׁלַחוּ
וַיֹּאסְרוּ אֶת כָּל סִרְיָ פְּלִשְׁתִּים אֲלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ
מִהֲנִעֲשֶׂה לְאֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ נָתַן יִי
יִסֹּב אֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׁמָּה אֶת אֲרִין אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל׃
וַיִּהְיֶה אַחֲרָיִם הַסִּבִּי אֹתוֹ וַיִּתֵּן יְדוּהָה

ועתה קוּל וְעֵשׂ עֲגֹלָה חֲדָשָׁה אֶתְּנֶנְךָ פֶּרֶךְ
 פָּרוֹת עֲלֹת אֲשֶׁר לֹא עֲלָה עֲלֵיהֶם עוֹל וְאִסְרָם
 וְאִסְרָתָם אֶת הַפָּרוֹת כַּעֲגֹלָה וְהִשְׁתַּמֵּם בְּנֵיהֶם
 מֵאֲחֵיהֶם הַבֵּיתָה : וְלִקְחָתָם אֶת אֶרֶץ יִדְהָה
 וְנָתַתָּם אֵלָיו אֶל הָעֲגֹלָה וְאֶת כָּל הַחֹב אֲשֶׁר
 הִשְׁתַּמֵּם לֹא אִשֶּׁם הִשְׁמִי כִּי אֶתְּנֶנּוּ מִצָּדוֹ וְשֶׁל
 וְשִׁלְחָתָם אֶתְּךָ : וְרֵאיוֹתָ אִם יִדְדָּבְלוּ
 יַעֲלֶה בֵּית שֹׁמֵשׁ הָיָא עֵשָׂה לֹט אֶת כָּל הָרֶעָה
 הַגִּדְּוָלָה הַזֹּאת וְאִם לֹא וְיִעֲנֹכִי לֹא יִדְדָּבֵל
 נִגְעָה בְּטָ מִקְרָה הָיָא הִיָּה לֹט : וְיַעֲנֵשׁ הָאִנֹּשׁ
 הָאִנֹּשִׁים כֵּן וְיִקְרָו שְׁתֵּי פָרוֹת עֲלֹת וְאִסְרָתָם
 בַּעֲגֹלָה וְאִתְּבִינָהם כָּל בֵּית : וְיִשְׁמַע אֶת אֶרֶץ
 אֶרֶץ יִדְהָה אֶל הָעֲגֹלָה וְאֶת הָאֵתָנָה וְאֶת עֹכֶב
 עֹכֶבִי הַחֹב וְאֶת צִלְמֵי טַחֲרִידָם : וְיִשְׁלַח
 חֲפָרוֹת בְּרִידָה עַל רִידָה בֵּית שֹׁמֵשׁ בְּמִסְלָה אֶת
 אֶתְּוֹלָתִי הַרְדָּה וְעַל וְלֹא סָד יִמִּין וְשִׁמְאֵל
 וְסַרְנִי פִלְשְׁתִּים הַלְכִים אֲחֵיהֶם עֲדָבְתָם כִּי
 בֵּית שֹׁמֵשׁ : וּבֵית שֹׁמֵשׁ קִצְרָתָם קִצְרָתָם כִּי
 בַּעֲמֵק הַשָּׂא אֶת עֵינֵיהֶם וְרָאוּ אֶת דְּאֶרֶץ הַ
 הַשְׁמֹחַ לֹדְאוֹת : וְהָעֲגֹלָה לֹבָא אֶל שִׁדְהָה
 יִדְשַׁע בֵּית הַשִּׁמְשִׁי וְיַעֲמֵד שֶׁשׁ וְשֶׁשׁ אֲבָן גִּ
 גִּדְּוָלָה וְיִבְקַע אֶת עֵצִי הָעֲגֹלָה וְאֶת הַפָּרוֹת הַ
 הָעֹלָה עֲלֵה לִידְהָה : וְהָלִים
 הַיִּדְדָּה : אֶת אֶרֶץ יִדְהָה וְאֶת דְּאֶתָנָה אֲשֶׁר־אֶת
 אֶתְּוֹלָתִי אֲשֶׁר כִּי כִלְיָהֵב הִשְׁמִי אֶל הָאֵם הַגִּדְּוֹ
 הַגִּדְּוָלָה וְהָאִנֹּשׁ בֵּית שֹׁמֵשׁ הָעֹלָה עֲלֹת וְיִבְחֹר
 זְבָחִים בֵּים הָיָא לִידְהָה : וְחִמְשָׁה סַרְנִי פֶלֶ
 פִּלְשְׁתִּים רָאוּ הִשְׁט עֲקָרָן בֵּים הָיָא :
 וְאֶלְהָ שְׁחָר הַחֹב אֲשֶׁר הִשְׁמִי פִלְשְׁתִּים
 אִשֶּׁם לִידְהָה לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ לִיעוֹת אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם

לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם
 וְיַעֲמֵד בְּכָל עֵרָה
 פִּלְשְׁתִּים לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם
 כִּי רָאוּ בְּאֶרֶץ יִדְהָה בְּעַם שְׁבָעִים אִישׁ חֲמִשִּׁים
 חֲמִשִּׁים אִישׁ אִישׁ וְהָאֵם הָעַם כִּי הָבָה יִדְהָה
 יִדְהָה בְּעַם כִּכְהִנְיָהֵם : וְהָאֵם אֲנִשׁ בֵּית שֹׁמֵשׁ
 שְׁבָעִים כִּי וְכָל לְעֹבֵד לְפָנֵי יִדְהָה וְהָאֵם הָעַם
 וְהָאֵם הָעַם וְהָאֵם הָעַם וְהָאֵם הָעַם וְהָאֵם הָעַם
 מִלְּאֵכִים אֶל יִשְׁכָּב קִרְיָת יַעֲרִים לֹא שִׁלְחָתָם
 פִּלְשְׁתִּים אֶת אֶרֶץ יִדְהָה וְהָעֹלָה אֶתְּךָ אֶל
 אֶלְכִים : וְכִי אֲנִשׁ קִרְיָת יַעֲרִים וְהָעֹלָה אֶת
 אֶרֶץ יִדְהָה וְכִי אֲנִשׁ אֶל בֵּית אֲבִינָהֵם אֲשֶׁר
 בְּבִקְעָה וְאֶת אֶלְכִים בְּנֵי קִרְיָת יַעֲרִים אֶתְּךָ
 אֶרֶץ יִדְהָה :
 מִיָּסִם שְׁבָעִים בְּאֶרֶץ מִקְרָת יַעֲרִים וְהָעֹלָה
 וְהָעֹלָה עֲשִׂים שְׁבָעִים כִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶתְּךָ
 יִדְהָה : וְאֶתְּךָ שְׁבָעִים אֶל
 כִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם
 שְׁבָעִים אֶל יִדְהָה וְהָעֹלָה אֶתְּךָ אֶתְּךָ מִכִּי
 מִכִּי שְׁבָעִים וְהָעֹלָה וְהָעֹלָה לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ
 וְהָעֹלָה לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ אֶתְּךָ מִכִּי פִלְשְׁתִּים :
 וְהָעֹלָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְּךָ וְהָעֹלָה וְהָעֹלָה
 הָעֹלָה וְהָעֹלָה וְהָעֹלָה אֶתְּךָ לֹא שִׁלְחָתָם :
 וְאֶתְּךָ שְׁבָעִים אֶתְּךָ קִבְּצוּ אֶת
 כִּי יִשְׂרָאֵל דְּמִצְפָּתָה וְהָעֹלָה לֹא שִׁלְחָתָם אֶתְּךָ
 יִדְהָה : וְיַעֲמֵד דְּמִצְפָּתָה וְהָעֹלָה מִיָּסִם וְ
 וְיַעֲמֵד לְפָנֵי יִדְהָה וְיַעֲמֵד בֵּים הָיָא וְהָעֹלָה וְהָעֹלָה

הבכד ואל וסם משנוד אביה שפטם כב
בכר שבע: ולא חלטי בניו בדרכיו ויט אה
אחרי הבצע ויקחו שחר ויטו משפט:

ויתקבצו כל זקני יי

ישראל ויבאו אל שמואל הרמיה: ויאמרו
אליו רנה אתה זקנת ויבדך לא חלטי בדרכיך
עתה שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגרם:
וירע ודבר בעני שמואל כאשר אמרו תנה
לנו מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל ידוה:
ויאמר ידוה אל שם

שמואל שבע בקהל העם לכל אשר יאמרו
אלך כי לא אקח מאסו כיאת מאסו בבדך
עליהם: ככל המעשים אשר עשו מימי הע
העלה אתם בניגרים ויש היום הזה ויעזבו
ועסדו אלוים אחרים פן הגדו עשים גם לך:
ועתה שמע בקולם אך כי העד תעד לבדם ו
והגדת להם משפט המלך אשר ימליך ע
עליהם: ויאמר שמואל אתפלל דבר
ידוה אל העם השאלים מאתו מלך:

ויאמר זה יהיה משפט

המלך אשר ימליך עליכם את בניכם יקחו ויש
ושם לו במרכבתו ובפרסו ורצו לפני מרכ
מרכבתו וילטו לו שרי אלפים ושרי חמישים
ולחדש חרשו ולקצור קצירו ולעשות כל מ
גלחמיו וכל רכבו: ואת בנותיכם יקח ואת
לדקחות ולטבחות ולאפות: ואת שדותיכם
ואת כרמיכם ויתיכם הטיבים יקחו ונתן לעב
לעבדיו: ודעכם וטרמיכם יעש ונתן למרי
למריסו ולעבדיו: ואת עבדכם ואת טפח
שפחתכם ואת בחוריכם הטובים ואת חמ

הדוא ויאמרו שם חטאנו לידוה וישפט שם
שמואל את בני ישראל במצפה: וישמעו כל
פלשתים כי דתקבצו בני ישראל המוצפתה וי
ויעלו סרני פלשתים אל ישראל וישמעו בני
ישראל ויראו מפני פלשתים: ויאמרו בני יי
ישראל אל שמואל אל תחרט בנו כמק א
אל ידוה אלהינו וישמענו מיד פלשתים: ויקח
שמואל טלה חלב אחד ויעלה עולה כלל ליי
לידוה וילקח שמואל אל ידוה בעד ישראל וי
ויענוד ידוה: ויד שמואל כיעלה העולה ופל
ופלשתים נגשו למלחמה בישראל וירעם יד
ידוה בקהל גדול ביום ההוא על פלשתים וי
והובסו וינגפו לפני ישראל: ויצאו אנשי יי
ישראל מן המצפה וירדפו את פלשתים ויב
ויבסו עד מתחת לבית בר: וילקח שמואל אבן
אחת וישם בין המצפה ובין השן ויקרא את
שכה אבן הקור ויאמר עד רנה עזרת ידוה:
ויסבע פלשתים ולא יספו עוד לבא בגבול י
ישראל ויהי ידוה בפלשתים כל ימי שם
שמואל: ותשבנה הערים אשר לקחו פלש
פלשתים מאת ישראל לישראל מעקרון ועד
נתחא גבול הגליל ישראל ביד פלשתים וי
ויהי שלום בין ישראל ובין האמרי: וישפט ש
שמואל את ישראל כל ימי חייו: ויהי מדי
שנה בשנה וסכב ביתא ודגלל ודמצפה ו
ושפט את ישראל את כל המקומות האלה:
ותשבתו הדמיה כי שם ביתו ושם שפט את
ישראל וכן שם כזבח לידוה:

ויהי כאשר זקן שמואל

וישם את בניו שפטם לישראל: ויהי שם בנו

הכריכם יקח ועשה למלאכתו : צאנכם יע
יעזב ואתם תהיו לו לעסדים : העקרתם ביום
זהוא מלפני מלכם אשר בחרתם לכם ולא
יענה ידוה אתכם ביום הזה : ומאז העם
לשמע בקול שמואל ואבדו לא בני אדם
מלך יהיה עלינו והיית גס אגתו ככל הגס
ושפטנו בלכנו ויצא לפנינו וכלחם את מלח
מלחמתנו : וישמע שמואל את כל דברי העם
וידברם כאוני ידוה :

וילמד ידוה אל שמואל שמע בקולו והכל
המלכות חלם מלך ואמר שמואל אל אנשי
ישראל לכו איש לעירו :

והיה איש מקיכון ושכל
קיש בן אביאל בקצור בן סנרת בן אפיח
בן אש ימני גסד חל : וחרוה בן ושמו ש
שאל בחד וטוב ואין איש מבני ישראל טוב
ממנו משכמו ומעלה גסדה מכל העם : ותא
והאבדתו והאנת לקיש אבי שאל ויאמר ק
קיש אל שאל בן קח נא אתך את אחד מה
מדגלים וקום וך בקש את האנת : ועבר
סד אפרים ועבר בארץ שלשה ולא מצא
ועבר בארץ שונים ואין ועבר בארץ ים
ימני ולא מצא : והמה באל בארץ עוף ושא
ושאל אמר לעירו אשר עמו לכה ונשכח פ
בן יחזקל אבי בן האנת ודאג לנו : ויאמר לו
הנה נא איש אדום בעיר הזאת והאיש נב
נכבד כל אשר ידבר בא יבא עתה נלכה שם
אולי יגיד לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה :
וילמד שאל לעיר הזאת נלך ומה נביא ל
לאיש כי הלחם אולי מבלתי תשחרה אין לה

להביא לאיש האדום ומה אנתו : ויסקף הז
הגער לענות את שאל ויאמר הנה נמצא ב
בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האדום זה
והגיד לנו את דרכנו : לפנינו בישראל כה א
אמר האיש בלכנו ודרש אדום לכו ונלכה
עד ודאיה כי לנביא היום יקרא לפנינו הר
הראה : ויאמר שאל לעירו טוב דברך לכה
נלכה וילכו אל העיר אשר שם איש האדום :
הכה עולים במעלה העיר והכה מצאו נע
נעזות וצאות לשאוב מים ואמר לחן היש
כזה ודאיה : ותענה אתם ותאמרה יש הנה
לפניך מדר : עתה כי היום בא לעיר כי זבח
היום לעם בבמה : פנאכם העיר בן תמצאן
אלו בטרם יעלה הבמה לאכל כי לא יא
יאכל העם עד באו כי הוא יסך חובת ואח
ואחריכן יאכלו הקראים ועתה עזב כי אנתו כ
כהיום תמצאן אותו : ויעלה העיר וכה באים
בתוך העיר והכה שמואל יצא לקראתם לע
לעלות הבמה :

והיה גילה את און שמואל ים אחור
לפני בא שאל ואמר : כעת מחר אשלח א
אליך איש מארץ בנימן ונשחרו לגיד עליע
עמי ישראל ודרשע את עמי מיד פלשתים כי
ראיתי את עמי כי באה צעקתו אלי : ושבתי אל
ראה את שאל וידוה ענדה הנה האיש אשר
אמרתי אליך זה יעצר בעמי : ויגש שאל את
שמואל בתוך השער ואמר הוציאה נא לי אי
זה בית הראה : ויען שמואל את שאל : ויא
וילמד אנכי הראה עליה לפני הכמה ואמרתם
עמי היום ושלחתי

את דבר האתנות וראו לכם לאמר מה אע
 אעשה לכם : וחלפת בשש והראה וכתב עד
 אליו תבור וביצחק שם שלשה אנשים עולים
 אל האלדים ביתאל אחד נשא שלשה גדים
 ואחד נשא שלשת כפרות לחם ואחד נשא ג
 נבל יין : ושאלו לו לשלם ותנו לו שתי ל
 לחם ולקחת מידם : אחד מן תבא אל גבעת
 האלדים אשר שם נציבי פלשתים והל כב
 כבאך שם העיר ופגעת חבל נביאים ירדים
 כהבמה ולפניכם נכל ותף וחלל וכבוד זה
 והמה כתנבאים : וצלחה עליו רוח ייזה זה
 והתנבית עמם ותהפכת לאיש אחד וידה כי
 תבאנה האתנות האלה לו עשה לו אשר תמ
 תבצא ירך כי האלדים עמך : וידת לפני ה
 הלל והנה אנכי יחד אליך להעלות עלות
 לחם וכוזי שלמים שבית ימים תחול עד באי
 אליך והודעתו לו את אשר תעשה : והיה כ
 כהפנתי סכמי ולסת מעם שמואל והפך לו
 אלדים לב אחד וביאו כל האתנות האלה בי
 ביום ההוא :

ויבאו שם הנביאות והנה

חבל נביאים לקראתו תצלו עליו רוח אחד
 אלדים ותנבא בתוכם : והיה כל ידעו מא
 מאתמול שלשם וראו והנה עם נביאים נבא
 ויאמר העם איש אל רעהו מה זה השולקן
 קיש הגם שאל בנביאים : ויען איש משם ח
 ויאמר ומי אביהם על כל היתה למשל הגם ש
 שאל בנביאים : וכל מהתנבא ויבא הב
 הכמה : ויאמר לו שאל אליו ואל תע

נעז אן

בבקר כל אשר בלבבך אגיד לך : ולא תגות
 האבות לך היום שלשת היוםם אלהתם את
 לך להם כי נביאו ולמי כל חכמת ישראל
 הלא לך וכל בית אביך :

ויען שאל ויאמר

הלא בן ימינו אנכי בקטני שבטי ישראל ומו
 וטעפתי הצעקה מכל כשפות שבטי בני
 בנימן ולמה דברת אלי בדבר הזה :

וקח שמואל את

סאול ואתנעלו רביאם לשבתה רתן להם ס
 בקום בראש הקראים ודבה כשלשים איש
 ויאמר שמואל לטבח תנה את דבנה אשר נ
 נתתי לך אשר אכרתו אליך שם אתה עמך :
 ורם להטבח את השוק והעליה וישם לפני ש
 שאל ויאמר הנה הנשאר שם לפניך אכול
 כי למועד שמד לך לאמר העם קראתי ויא
 ויאכל שאל עם שמואל ביום ההוא : וירח
 מהבמה העיר ודבר עם שאל על הגג : ויש
 וישכמו ויהי כערות השחר וקרא שמואל א
 אל שאל והגנה לאמר קומה ואשלך רקס
 שאל ויצא שנים הוא ושמואל החוצה :
 הטה יורדים בקצה העיר ושמואל אמר אל
 שאל אמר לנער ויעבר לפניו ויעבר ואתה
 עמך ביום ואשמיעך את דבר אלדים :

וקח שמואל את פך

השמן ויצק על ראשו וישקרו ויאמר הלא כר
 כשחק ידוה על נחלתו לנגיד : בלכתך היום
 מעשרי ופוצאת שני אנשים עם קברת רחל
 בנבל בנימן בעלצח ואמר אליך נביאו ה
 האתנות אשר הלסת לבקש והנה נטש אביך

הַלִּיטִים וְאָמַר לְבָקֶשׁ אֶת־הָאֲחֻזָּה וְתִרְאֶה כִּי
אֵין וְנָבֵא אֶל־שָׁמֹאל : וְאָמַר הוּד שְׂאֹל הִנֵּה
הַנְּדִידָה נֹא לִי מִה אָמַר לָכֵן שְׁמֹאל : וְאָמַר
שְׂאֹל אֶל־דָּוִד וְהִנֵּה הַגִּד לֹט כִּי נִבְצָא הָאֵת
הָאֲחֻזָּה מֵאֵת דָּוִד הַמְּלִיכָה לֹא תִגִּד לִי אִשָּׁר
אָמַר שְׁמֹאל : הֲצַעֵק שְׁמֹאל אֶת־הָעָם אֶל־דָּ
יְהוָה הַמִּצְפָּה : וְאָמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה א
אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי הַעֲלִיתִי אֶת־יִש
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְאָצִל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם ו
וּמִיַּד כָּל הַמִּבְלִיטִים הַלֹּחֲצִים אֶתְכֶם : וְאַלֶּם
הָיוּ מֵאִתְּכֶם אֶת־אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוּא מוֹשִׁיעַ
לָכֵן מִכָּל־רָעוּתְכֶם וּצְרוּתְכֶם וְתֹאמַר לִי כִי
מִלִּךְ תִּשִּׁים עָלֶיךָ וְעַתָּה הִתְצַב לִפְנֵי יְהוָה לִ
לְשִׁבְתֶּם וְלֹא־לִפְנֵיכֶם : וְקָרַב שְׁמֹאל אֶת־כָּל־
וְכָנִי יִשְׂרָאֵל וְיִלְכֹד שֶׁבֶט בְּגִבּוֹן : וְקָרַב אֶת־
שֶׁבֶט בְּגִיבּוֹן לְשִׁפּוֹתָיו וְהָלַךְ מִשְׁפַּחַת הַג
הַמִּצְרַיִם וְיִלְכֹד שְׂאֹל כִּי קִישׁ הִבְקִשְׁהוּ וְלֹא־נ
נִמְצָא : וְשְׂאֹל עֹד בַּחֲדָה הָכֵא עֹד הָלוֹם
אִישׁ וְאָמַר יְהוָה הִנֵּה הוּא נִחְכָּא אֶל־הַכֹּלִים
וְיִרְעֵו וְיִקְחֵוּ כֶּסֶף וְיִתְּנֵב בְּתוֹךְ הָעָם וְיִגְבֹּל
מִכָּל־הָעָם מִסִּבְתּוֹ וּמִלֵּלָה וְאָמַר שְׁמֹאל אֶל־
כָּל־הָעָם וְרָאִיתֶם אֲשֶׁר בָּחַר בוֹ יְהוָה כִּי אֵין
בְּמִדּוֹ כָּכָל הָעָם וְיִרְעֵו כָּל־דָּעֵב וְאָמַר יְהוָה
הַמֶּלֶךְ :

וַיִּדְרֹם שְׁמֹאל אֶל־הָעָם אֶת־מִסְפַּס הַכִּלִּיָּה ו
וַיִּכְתֹּב בְּסֶפֶר וַיִּנָּח לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁלַח שְׁמֹאל
אֶת־כָּל־הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ : וְגַם שְׂאֹל הָיָךְ לִב
לְבֵיתוֹ וּבְעֵתָהּ הָלַךְ עִשָׂר הַחֹל אֶדָּ נִגְעָ א
וְאִלְרִים בָּלָכֶם : וְכִנִּי בִלְעֵל אִסַּח מִה וְיִשְׁעֵנִי

וְהַרְבֵּוֹד וְלֹא הִכָּא לִי מִנְחָה וְהוּא כְּמִדְרָשׁ
וְיִעַל נִחֵט הַעֲמִינִי
וְהָיָה עַל־יָבֵט גִּלְעָד וְאִבְרָם כָּל־אֲנָשׁ יָבֵט אֶל־
נִחֵט פָּתָה לֹט מִדָּת וְעֵסֶרְךָ : וְאָמַר אֱלֹהִים נ
נִחֵט הַעֲמִינִי בֹאֵת אִסְרָה לָכֵן בְּנִקְרָ לָכֵן כ
כָּל עֵין יִמָּן וְשִׁמְתִּיה וְרָפָה עַל כָּל־יִשְׂרָאֵל : ו
וְאָמַר אֱלֹהֵי אֲנִי יָבֵט הָרָף לֹט שְׁבַעַת יָמִים
תִּשְׁלַח מַלְאָכִים בְּכָל־גִּבּוֹל יִשְׂרָאֵל וְאִסָּן
מִשְׁעֵע אֹתָם וְיִצְאֻ אֲלֵיךְ : וְכָבֹד הַמְּלָאכִים
וְבַעַת שְׂאֹל וְיִרְפּוּ הַדְרִים כֹּאֲנִי הָעָם ו
וְיִשְׁאֵר כָּל־הָעָם אֶת־קוֹלָם וַיִּכְסּוּ : וְהִנֵּה שְׂאֹל
כָּאֵ אֲחֵרֵי הַבְּקָרָכֵן הַשְּׂדֵה וְאָמַר שְׂאֹל מִה
לָעָם כִּי יָבֵט וְסִפַּח לִי אֶת־דְּרִי אֲנִישׁ יָבֵט :
וְהַעֲלִיחַ רִיחַ אֱלֹהִים עַל־שְׂאֹל בְּשִׁעָצ אֶת־הוּ
וְדִבְרִים הָאֵלֹהִי וְיִדְרֹם אֶפְרַיִם מִיָּד : וְקָל עֲמֹר
כָּל־רִשְׁתָּהוּ וְשִׁלַּח בְּכָל־גִּבּוֹל יִשְׂרָאֵל כִּי־ה
וְהַמְּלָאכִים וְאָמַר אֲשֶׁר־אֵינֶנּוּ יִצְאֻ אֲחֵרֵי שָׂא
שְׂאֹל וְאֲחֵר שְׂאֹל כֹּה יַעֲשֶׂה לְבִקְרָד וְיִפְלֹ
פָחַד יְהוָה אֶל־הָעָם וְיִצְא כֹאִישׁ אֲחֵר : וְפָק
וְהִקְדֵּם בְּבֹקֶר וְהָיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֹׁלֵט מִאֲת
אֱלֹהֵי וְאִישׁ יְהוָה שֹׁלֵט אֱלֹהֵי : וְאָמַר לִלְל
לְשִׁלָּאכִים הַכֹּאִים כֹּה תִאֲמַרְוּ לְאִישׁ יָבֵט גִּל
גִּלְעָד מִיַּד תִּהְיֶה לָכֵן תִּשְׁעָה כֹּחַ הַשָּׁמַיִם ו
וְכָבֹד הַמְּלָאכִים וְיִדְרֹם לְאִישׁ יָבֵט וְשִׁמְדוֹ :
וְאָמַר אֲנִישׁ יָבֵט מִדְרֹם נִצָּא אֱלֹהִים וְעֵשֶׂתֶם
לֹט כָּכָל הַזָּכֹב בְּעֵינֵיכֶם : וְהוּא כְּמִדְרָשׁ ו
וְיִשִּׁים שְׂאֹל אֶת־הָעָם שֹׁלֵטָה רֹאשִׁים וְכ
וְכָבֹד כְּתוֹךְ הַמִּצְנָה כֹּאֲשֶׁמֶת הַבְּקָר ו
וְכִי אֶת־עֵשֶׂן עֲדָתִים הָיוּ

יהי הנשארם ויפצו ולא נשארו בהם שנים יחד : ואמר העם אל שמואל מי האמר ש שאל ימלוך עלינו ונתנו האנשים ונמיתם : והאמר שאל לא יקם איש ביום הזה כי היום עשה ידוה תשועה בישראל :

ואמר שמואל אל העם להם תלכה הגלגל תחדש שם המלוכה ויחלט כל העם הגלגל ויכליל שם את שמואל לפני ידוה בגלגל ויבכו שם ובחם טלמים לפני ידוה וישבת שם שמואל וכל אנשי ישראל עד כאן :

ואמר שמואל אל כל ישראל הגה שמעתי בקולכם לכל א אשר אסדתם לי ואמלך עליכם מלך : ועלה דגה הבדלך מתהלך לפניכם ואני וקנתי וישבתו ויבדדו דגם אתכם ואני התהלכתי לפני לבי לט מעדתי עד היום הזה : הגני עט בלי גנר ידוה וגנר משיח את שור מי לקחתי וח ורבור מי לקחתי ואת מי עסקתי ואת מי רצו רציתי ומי מי לקחתי כפר ואנשים עני בו ו ואשיב להם ויאמרו לא עסקתו ולא רצוננו ולא לקחת כד איש באומה : ואמר אליהם עד ידוה מבס ועד משיח היום חלה בי לא מצאתם בידוה מאמה ואמר עד :

ואמר שמואל אל היום ידוה אשר עשה את משה ואת אהרן ו ואמר העלה את אבותיכם מארץ מצרים : וע ועתה התצטו ואשפוט אתכם לפני ידוה א אתפל צדקת ידוה אשר עשה אתכם ואת א אבותיכם : כאשר בא יעקב מצרים ויועקב אב אבותיכם אל ידוה וישלח ידוה את משה ואת

אהרן ויצאו את אבותיכם מצרים וישבתם במצרים הזה : וישבחו את ידוה אבותיכם ונתנו אתם ביד סוכר' שר צבא חצור ובדד פלשתים וביר כלך מואב ויחלט בהם : ויוע ויועקו אל ידוה ויאמרו חטאנו כי עזבנו את ידוה ונעבד את הבעלים ואת העשתרות וע ועתה הצילנו מיד איבנו ונעבדך וישלח ידוה את ירכעל ואת בון ואת יפתח ואת שמואל ו ויצל אתכם ביד איבכם מסביב ותשבו במטה ותרוא כי נהש מלך בני עמון בא עליכם ותא וואמרו לי לא כי מלך יבדך עליו וידוה א אבותיכם מלכם : ועלה דגה הבדלך אשר ב בודדכם ואשר שאלתם ודגה טן ידוה עליכם בלך : אם תראו את ידוה ועבדתם אתו והם ושמעתם בקולו ולא תבדדו אתו : ידוה ויהי ויהי גם אתם גם רבדך אשר מלך עליכם אשר ידוה אבותיכם : ואם לא תשמעו בקול י ידוה ויכרתם את פי ידוה ויהיה ידוה ב בכם ובאבותיכם : גם עתה התצטו ורוא את דרכי הגדול הזה אשר ידוה עשה לעיניכם : הלא קציר חטים היום אקרא אל ידוה ותתן ק קלת ויטור ודע ורוא כי דעתכם רבה אשר ע עשיתם בעיני ידוה לשאל לכם מלך :

וקרא שמואל אל ידוה ותתן ידוה קלת ויטור ביום ההוא וירא כל העם כאשר את ידוה ואת שמואל : ויאמרו כל העם אל שמואל הרפלל בעד עבדך אל ידוה אלוך ואל נמית כי סגפנו על כל חטא חטאתינו רעה לשאל לך מלך : ואמר שם שמואל אל העם

אל תולאו אתם עינים את כל הדעה הזאת
אך אל תסורו מאחרי דוד ועמדתם אחד
ידה בכל לבבכם : ולא תסורו אחרי ה' ולא
אשר לא ידעו ולא יצו כי תדור המה : כי
לא יפוש דוד את עמו בעבור שם הגדול כי
הוא ידוד לנצח אתכם לו לעם : גם אני
חלילה לי מן המא להיה סורר לה' ולחפול בער
בעדכם ותהיה אתכם סורר הטובה וחדש
והישרה : אך ידאו את דוד ועבדתם אתו ב
כאמת בכל לבבכם כי הלא את אשר דוד
עשכם : ואם הרע תרעו גם אתם גם מלככם
תספו :
בדשנה
שאל במלכו ושהי שלם סלך על ישראל : ה
ויבחר לו שאל שלשת אלפים מישראל והיו
עם שאל אלפים במכוש וכו' כותל האף
היו עם יתן פובעת פנין ויתר העם שאל א
איש לא חלו : וך יטן את נציב פלשתים א
אשר בנבוע חששו פלשתים וסאל תקע ב
בשופר בכל הארץ לאשר ישמע העברים : ו
וכל ישראל שש עו לאמר הכה שאל את נצ
נציב פלשתים וגם נבא ישראל בפלשתים
ויצקו העם אדרי שאל הגלגל : ופלשתים
נאספו : להלחם עם ישראל שלשים אף ר
רכב ורשת אלפים פרשים ועם כחל אשר ע
על שפת הים רב ויעלו וחנו במכוש קרבת
בית אן : ואיש ישראל ראו כי צרו לו כי נגש
העם ויתחבאו העם במערות ובחציתם ובסל
ובסלעים ובצורחם ובסלית : ועבדם עבדו א
היו דון ארץ גדל עד וסאל עזרת בגלגל וכל

העם חדדו אחריו : ויהי שבעת ימים לכו' על
אשר אמר שמואל ולא בא שמואל הגלגל
רפין העם מעליו : ואמר שאל רגיש אלי ה
העלה וחסלמים ויעל העלה : והי בגלותו ל
להעלות העלה ודנה שמואל בא רגש שאל
לקראתו לברכו : ואמר שמואל מה עשית ה
ואמר שאל כי ראיתי כי תפץ העם מעלי וא
היתה לא באת למיעד הימים ופלשתים נאם
נימפים במכוש : ואמר עתה ידור פלשתים
אלי הגלגל ופני דוד לא חלתי ואתאפק וא
ואעלה העלה :

ואמר שמואל אל שאל נסבלת ולא שבת
את מצות דוד אדוך אשר צד פי עתה ה
הבן דוד אתמסלכתך אל ישראל עד עו
עולם : ועתה ממלכתך לא תקום בקש דוד
לו איש בלבבו ויעזר דוד לגיד על עמו כי
לא שבת את אשר צד דוד :

העם שמואל ויעל בגלגל
גבעת פנין ויפך שאל את העם הנב
הנמצאים עמו כשש מאות איש : וסאל ויה
והתתן כנו והעם הנמצא עמם ישיבים כנ
בנבע פנין ופלשתים חט במכוש : ויצא ה
המשחת ממנה פלשתים שלשה ראשים ה
הראש אחד יפנה אל הך עפרה אל ארץ ש
שעל : והראש אחד יפנה הך בית חדון ו
הראש אחד יפנה הך הגלגל והשקף עליה
גיא הצבעים המדבריה :

וחדש לא ימצא בכל ארץ ישראל כי אמרו פ
פלשתים פן יעשו העברים חרבא תתו : ה

אליכם ועמדו והיה ולא נעלה אליהם : ו
ואם כה יאמרו עליו אליו ועלו כי נתנם יד
ידה בידו והלוי האות : ויגלו שניהם אל
בצב פלשתים ואמרו פלשתים דגה עכרים
יצאים מן החורם אשר דתחבאו שם : ועלו
אנשי המצבה את יתן : ואתנשא כליו ויא
יאמרו עליו אליו ונחיה אתכם דבר ויאמר
יתן אלנשא כליו עלה אחרי כי נתנם ידו
ביד ישראל : וישל יתן על ידיו ועל רגליו ו
ונשא כליו אחריו ופלל לפני יתן ונשא כליו
במות אחרי : ויהי המכה הראשונה אשר
הכה יתן ונשא כליו בעשרים איש כבחיצי
מיתה צמד שדה : ותהי חרדה במחנה בש
בשדה ובכל העם המצב והמסעות וחרדו
המה וחרדו הארץ ותהי לחרדת אלהים : ויר
וראו הצופים לשאול בבעת בנימן והנה ה
החמץ נכסו ויך יהוה :

ויאמר שאול לעם אשר
אלו פקדונא וראו כי הלך מעכש ופקדו זה
והנה אין יתן ונשא כליו : ויאמר שאול לאה
לאחיה הנשיה ארון האלדים כי היה ארון ה
האלדים ביום ההוא ובני ישראל : והיו עדר
דבר שאול אל הכהן והדבוק אשר במחנה פ
פלשתים ויך הלך דבר ואמר שאול אל ה
דבוק אסף ידך : ויצעק שאול וכל העם אש
אשר אתו רבאו עד דבמחנה דגה היתה ח
חרכ איש ברעו מהומה גדולה נאד : והע
והעברים היו לפלשתים כאתמול שלשם א
אשר על עמם במחנה כביב גם הבה להית

וידדו כל ישראל הפלשתים ללחש איש את
בדרשו ואתאיתו ואת קרדמו חאת בדרש
בדרשו : ותיתה הפציר הפים לבחורשתו ול
ולאיתם וללחש קלשן ולהדרפים ההצב
הדרכן : ותהי ביום מלחמתו לא נמצא חרב
ותהי ביד כל העם אשר את שאול ואת דגו
ידתן והנצא דשאול ויתתן בנו : ויצאם
בצב פלשתים אל מיעבר בכמס :

ויהי היום ויאמר יתן בן שאול אל
דגער נשא כל וילכה ויעבר אלמצב פיש
פלשתים אשר מעבר הן ולאביו לא דגיד :
ושאול יושב בקצה דגבע ותת דרכון א
אשר בבגרון העם אשר עמו כשש מאות א
איש : ואחיה בן אחיטוב אחי איכבדל בן פנ
בנחם בן עלי כהן ידוה בשלה נשא אחד זה
והעם לא ידע כי הלך יתן : ובין המ נכחות
אשר בקש יתן לעובר על מצב פלשתים ש
שן הסלע מהעבר מזה וישן הסלע מהעבר מ
מזה שם האחר בצץ ושם השני סנה : השן
האחר סעוק כצפת סל מכמס והאחר סנ
כטב מל גבע :

ויאמר יתן אל דגער נשא כליו וכל
תעשרה אל מצב הערלים האלה אחי יעשה
ידוה לו כי אין לדוה מעצור להושיע ברכ
או בכמס : ויאמר לו נשא כליו עשה כל א
אשר בלבבך נטה לך ונגני ענך בלבבך :

ויאמר יתן
הנה אנחנו עכרים אל האנשים ונגלית אלה
אלהם : אם כה יאמרו אליו הו ער דגער

עם ישראל אשר עם שאל ונתת : וכל איש
 ישראל המתבאים בדראפרים שמעו בית
 נט פלשתים ודבקו גם דמה אחרים כמל
 במלחמה וישע דזה בים הדוא את ישראל
 והלחמה עברה את בית אק : ואיש ישראל
 נגש בים הדוא וואל שאל אתהעם לאמר
 אחר ואיש אשר יאמר להם עד הערב נתן
 ותקח מאי כי ולא טעם מל העם להם :

וכל הארץ באו כיער
 והי דבש על פני השדה : ויבא העם אליו
 היער ובה הלך דבש ואין משה יד אל פיו
 כי ירא את העם את השטות : ויתתן לאיש
 שטע כהשביע אביו את העם וישלח את קצ
 קצה המטל אשר בידו וטבל אתה ביערתה
 הדבש וישב ידואל פיו ותאמר עניו : ויען
 איש מהעם ואמר השבע השביע אבך את
 העם לאמר אחר ואיש אשר יאכל להם הי
 העם ויעף העם : ואמר ונתן עשר אבי את
 הארץ ואנא כי אחר עני כי טעמתי מעט
 דבש הזה : אף כדלא אכל אכל היום העם
 מסלל איבד אשר מצא כי עתה לא דבתה מ
 מכה בפלשתים : וכו בים הדוא בפלשתים
 ממבט אילנה ויעף העם מאד : ויעט העם
 אל השלל ויקחו צאן ובקר ובקר וישחטו
 ארצה ויאכל העם על הרם : ויגדו לשאל
 לאמר הנה העם הטאים לידה לאכל עלה
 הדם ואמר מנהלם גלו אל העם אכן נדו
 נדולה : ואמר שאל פגו בעם האמרתם לה
 להם הניש אל איש שאל ואיש שיה ושה
 ושתשם מזה לאכלים ולא תחטאו לידה ל

לאכל אל הדם והניש כל העם איש שאלו ב
 בידו הלילה וישחטו טם : ויבן שאל מוכח ל
 לידה את החל לבנות מוכח לידה :

ואמר שאל נדדה אחרי
 פלשתים לילה תבוא בהם עד אחר הנקר חלא
 נשאר בהם איש ואמר כל הפזב בענין ע
 עשה ואמר רבון נקרה הלום אל האלדים :
 וישאל שאל באלדים הארץ אחרי פלשתים
 היתנם כיד ישראל חלא ענדו בים הדוא : ו
 ואמר שאל נש הלום כל פנות העם ויען
 וראו במה היתה החטאת הזאת היום : כי יד
 ידו אבושיע את ישראל כדאם יאשו בנתן
 בני כדמת ימות האין ענדו מכל העם : ואמר
 אל כל ישראל ארם ויהיו לעבר אחר ואני
 ויתתן בני נהיה לעבר אחר ואמר העם אל
 שאל הכיב בער ד עשה :

ואמר שאל אל ויהי אחר ישראל
 הזה תבס וילכך ינתן וישאל העם יצאור
 ואמר שאל הפזל בני וכן ינתן בני וילכך י
 ינתן : ואמר שאל אל ינתן ונדדה ל מזה ע
 עשית ונדדה ינתן ואמר טעם טעמתי מן
 בקצה המטל אשר ביד מעט דבש הנני א
 אמות : ואמר שאל
 כה יעשה לי אלהים וכה יסוף כי מות תמות
 ינתן : ואמר העם אל שאל הינתן ימות א
 אשר עשה היסועה הנדולה הזאת בישראל
 חלילה חי ידו אם יפל מבערת ראשו ארצה
 כי עס אלדים עשה היום הזה ופדו העם א
 את ינתן ולא פת :

ויעל שאל מאחרי פלשתים ופלשתים הלכו
למקומם : ושאל לכו ובידכם על ישראל ו
ויהם סביב ככל איש במחנה ובכני עמיתו
וכאדום ובמלכי צובה ובפלשתים ובכר
אשר יבנה ירשע : ויעש חיל רך את עמלק
וצל את ישראל מיד סכוד :

ויהו בני שאל יתקן דשו ומלכי שוע : ושם
שתי בנותיו שם הבכירה מרביתם הקטנה פ
מיכל : ושם אשת שאל אחינעם בת אחינען
ושם שר צבאו אבי נר בן נר שאל : וקיש
אבי שאל ונראבי אבטר בן אביאל :

והיה המלחמה חזקה על פלשתים כל ימי
שאל וראה שאל כל איש גבור וכל בן הדו
ויאספחו אליו : ויאמר שמואל אל שאל אלו
שלח ידוה למשחק לנדה על עמו על יד
ישראל ועתה שבע לקח רבתי ידוה :

כה אמר ידוה צבאות
פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל אשר
שם לו בדרך בעלות מצרים : עתה ידוה
ודביטה את עמלק ודחמתם את כל אשר ל
לו ולא תחטל עליו ודחמה מאיש ועד אשה
בעתה ועד יתקן משור ועד שם מגסל ועד ח
הסד : וישמע שאל אתה העם
ויפקדם בטלאים מאתם אחי תגלי ועשרת
אלפים את איש ידוה : ויבא שאל עד ער
עמלק ורב מחל : ויאמר שאל אל דגלי ל
לס סודו ודו סודך עשיתי מן איסוף עמי
ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל בעלתם
ממצרים חסד קני סודך עמלק : וך שאל א
את עמלק סודוה באך סוד אשר על פני ס

מצרים : ויחפש את אגניו כרך עמלק חי ואת
כל העם הדורס לפי חרב : ויחמל שאל וזה
והעם על אגניו ועל מיטב הצאן והבקר והם
ודמיתם ועל הרבים ועל כל הדשוב ולא אבו
הודיעם וכל המלאכה נבכזה ונכס אלה ה
דחריטו :

דבר ידוה אל שמואל לאמר : נחמתי כידם
דמלכתי את שאל לכוך כד שם מאחרי ואת
דברי לא הקים וחדר לשמואל חזק אל ידוה
כל הלילה : וישכם שמואל לקראת שאל ב
בבקר הגד לשמואל לאמר בא שאל הברט
דברמלה וזהנה בציב לו יד וסב ויעבר ויד
דגלגל : ויבא שמואל אל שאל ויאמר לו ס
שאל ברוך אתה לדוה הקיבתי את דבר יד
ידוה : ויאמר שמואל וכה קח הצאן הזה ב
באזני וקח הבקר אשר אנכי שמע : ויאמר
שאל בעמלקי הביאום אשר תכל העם על
מיטב הצאן והבקר למען זבח לדוה אלהך
ואתה תר דחרטו :

ויאמר שמואל אל שאל דרך ואנחה
רך את אשר דבר ידוה אלי הלילה ויאמר לו
דבר : ויאמר שמואל
הלא אסדקטן אלה בענדך ראש סבטי ישר
ישראל אתה ותשחק ידוה לכוך על ישראל :
וישלח ידוה בדרך ויאמר לך ודחבת את
החטאים את עמלק תלחבת בו עד כלותם א
אתם : ולמה דא שמעת בקול ידוה ותעט אל
דשול ותעש דרע בעיני ידוה : סליק
ויאמר שמואל אל
שמואל אשר שבעתי בקול ידוה ואך בדרך

אשר שלחני ידוע ואבא את אנלי מלך עמלק
ואת עמלק והרמתי וקח העם מהשלל באן
ובקר ראשית החרם לחם לידה אלהיך ב
בגלגל :
ואמר
שמואל והפך לידה בעלת חבחים כשמע
מקל ידוע הגה שמע מוכח טוב להקשיב מ
מחלב אלים : כי חסאת לקס מר האן ותר
והרפס והפצר יען מאסת את דבר ידוע וט
וימאסך כמד :
שאל אל שמואל חסאתי כי עשרתי את פי די
ידוע והאתדברך כי ידעתי את העם ואשמע
בקולם : ועתה שא נא אתחפאתי ושוב עמי
ואשתחזה לידה : ואמר שמואל אל שמואל
לא אשוב עכר כי מאסת את דבר ידוע וט
חמאסך ידוע בהיותי בידך על ישראל :

ויסב שמואל
ללכת וחזק בכנף בעדו וקריע : ואמר אלהי
שמואל קריע ידוע את בנימין ישראל כי
טעלך היום ותטה ליעקב השוב כמד : תס כ
נצח ישראל לא יסדר לא נחם כי לא אדם
הוא לדגתם : ואמר חסאתי עתה כבודי נא
נגד קני עמי ונגד ישראל ושוב עמי חדשת
והשתחית לידה אלהיך : ויסב שמואל את
אזניו שאל וישתחו שאל לידה :

ואמר שמואל הגישו
אלי את אנלי מלך עמלק וידך אלו אנלי מע
מענות ואמר אנלי מרדמות : וא
ואמר שמואל כאשר שכלה נשים ורדך כר
תשכל מנשים אבך וישכף שמואל את אנלי
לפני ידוע בגלגל :

וידך שמואל והרמתי ושאל עליה אל
בית גבעת שאל : ולא יסף שמואל לדאות
את שמואל עד יום כונו כי התאבל שמואל א
אל שמואל וידוע נחם כי דברך את שמואל על
ישראל :

ואמר
ידוע אל שמואל עד מתי אתה מתאבל אל ש
שמואל ואני מאסתי ממך על ישראל מלאק
כתך שכן תך אשחזק אל יש בית ודלמי כ
כי ראיתי בכניו לי מלך : ואמר שמואל אך
אלך ושמע שמואל והרגני ואמר ידוע עגלת
בקר תקח בידך ותאמר לחם לידה באתי : ו
תקראת ליש בוכח ואנלי אודיעך את אשר ח
תעשה ומסחת לי את אשר אמר אלהיך : ויעס
שמואל את אשר דבר ידוע רבא בית לחם ח
ויחדרו וקני העיר לקראתו ואמרו שלום ב
באך : ואמר שלום לחם לידה באתי והתק
והתקדשו ובאתם אתי בוכח וירדש את ישו ו
ואת בניו וקרא לחם לחם : ויהי כבואם ח
ורא את אליאב ואמר אך נגד ידוע משי
משיחו :

ואמר ידוע אל שמואל אל תבט אלי
מראשו ואל גבה קומתי כי מאסתה כי לא
אשר דאה האדם כי האדם דאה לעינים ח
וידוע דאה ללכב : וקרא יש אל אכנרבי ח
ויעבדו לפני שמואל ואמר גם בזה לא ב
בחר ידוע : ויעבר יש שמה ואמר גמבוה ל
לא בחר ידוע : ויעבר יש שבעת בניו לפני
שמואל ואמר שמואל אל יש לא בחר יד
ידוע באלה : ואמר

שביאל אל ישי' התמו הנערים ואמר עוד ש
 שאר הקטן והנה רעה בצאן ואמר שביאל
 אל ישי' שלחה וקחטו כי רא נסב עד באופה
 וישלח ויביאהו והוא אדמני עם יפה עינים ו
 וטוב ראי ואמר ידוע קם כישתהו כי זה הו
 הוא : ויחן שביאל את קרן השמן ויכישת א
 אל' בקרב אחיו ותשלח חמ דוד אלדוד מ
 בידים ההוא וימלה וקם שביאל וילך הר
 הרבה : ודח דוד סרה מעם שאל ובעתה
 ודח רעה מאת דוד : ואמר עמי שאל א
 אליו דלה נא ודח אלהים רעה סבעתך : יא
 ואמר נא אלתו עבדך לגדד יבקשו איש יו
 ודע מנגן בכיור וזהו בזהו עלך דח אלה
 אלהים רעה תגן ביד ושכך : ואמר שאל
 שאל אל עבדיו רא נא לי איש מטיב לגנו
 והביאותם אליהם אחר כדנערים ואמר
 הנה נא ראיתי בן לוי בית הלחמי דע נגנו
 תמור חיל ואיש מלחמה ונסן דבר ואיש חו
 תואר ודוד עמו : וישלח שאל מלאכים אל
 ישי' ואמר שלחה אלך את דוד בנך אשר ב
 בצאן : ויקח ישי' חסד לחם ונאד' ויחן תרי עו
 עים אחד וישלח כיד דוד מנו אל שאל : ו
 ויבא דוד אל שאל ויעמד לפניו ואמר מ
 מאד דוד לו נסא כלים : וישלח שאל אל
 ישי' ואמר יעמר נא דוד לפני כי מצא חן בע
 בעיני : וזהו בזהו דח אלהים אל שאל ול
 ולקח דוד את דוד בנך ביד דוד ל שאל
 וטוב לו וסרה מעל דח הרעה :

ואכלו

ופלישתים את כחיהם למלחמה ואספו שכה
 אסד ליהודה ויחן בין שכה ובין עוקה בא
 באפס דקים :
 ושאל ואיש ישראל נאספו ויחן בעמק הוא
 האלה ויערבו כלחמה לקראת פלישתים : ופ
 ופלישתים עמדים אל הדר מזה ישראל עמ
 עמדים אל הדר מזה והג' בני יוס : ויצא א
 איש הבלים כמחנות פלישתים גלית שמו מ
 מנת גבור שש אמות הרת : וכבע נחשת על
 ראשו ושריון קשקשים הוא לשש ומשקל ה
 השריון חמשת אלפים שקלים נחשת : ומצ
 ומצחת נחשת על תגיו ותידן נחשת בין סת
 כתפיו ותחן תגיו כפנד ארגים ותלבת חניתו
 שש כאות שקלים כחל נשא הצנה והדך ל
 לפניו : ויעמד ויקרא אלם עורכת ישראל ויא
 ויאמר להם למה תצאו לעידך מלחמה והלא
 אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאל כח לכם
 איש חרד אל : אם יוכל להלחם אתי והפני ו
 והינו לכם לעבדים ואם אני אוכל בו והבני ו
 והיתם לנו לעבדים ועבדתם אתנו : ואמר ה
 הפלשתי אני חרפתי את מערכת ישראל הו
 היום הזה תנו לראש תלחמה יחד : ושמע
 שאל וכל ישראל את דבר הפלשתי האלה
 ויחן ויראו מאד :

דוד בן איש אפרתי

הוה מבית לחם וידוע שמו ישי וזו שמנה ב
 בנים והאיש בימי שאל וקן בא באנשים : ו
 חלש שלשת בני ישי והגדלים הלכו אחרי ש
 מלחמה וסם :

שלשה בני אשר הלכו במלחמה אליהם הב
הכסר ונשכרו אבינו והשלישי שבה ודוד
הוא הקטן ושלשה הגדלים הלכו אחרי שא
שאל דוד הדרך ושב בעל שאל לרעות א
את צאן אביו בית לחם : והנה הפלשתי הש
השכם והערב ותיצב ארבעים יום :

ואמר ישי לדוד

בני קח נא לאחיך אשת הקל הזה ועשה לה
לחם הזה ודרך המנהג לאחיך : זאת עשרת
חריצי התלב האלה תביא לשר האלף ואתה
אחיך תפנה לשלום ואת עוזרתם תקח : וש
ושאל והמה וכל איש ישראל בעמק האלה נ
גלחשים עם פלשתים : וישכם דוד בבקר וי
וישש את הצאן על ספר ושה הדרך כאשר
צוהו ישי ויבא המעלה והחל היוצא אל ה
המערכה ודדע במלחמה : ותעורר ישראל
ופלשתים מערכה וקראת מערכת : ויטור
דוד את דבליס מעליו על ידי שמר הבליס ח
וירץ במערכת וכל ושא לאחיו לשלום : ו
הוא מדבר עמם והנה איש הבליס עלה גל
גלח הפלשתי סמך מנה ממערכת פלשתים
ודבר כדברים האלה ושמע דוד : וכל איש
ישראל טראותם את האיש וכל מפניו וידאו
מאד : ואמר איש ישראל והאיתם ואיש
העלה הזה כי לחרף את ישראל עולה והיה
האיש אשר לבו יעשהו הנהג : עשר גדול
ואת כל ימן לו ואת בית אביו יעשה חפשי כ
בישראל :

ואמר דוד אל האנשים העומדים עמי לאמר
מה יעשה לאיש אשר יפה את הפלשתי הלו

והכסר חרפה כעל ישראל כי כל הפלשתי הע
העלה הזה כי חרף מערכת אלהים חיים : ו
ואמר לו העם כדבר הזה לאמר פה יעשה ל
לאיש אשר יפני : ושמע אליהם אחיו וה
הגדול בדברו אל האנשים ודור אף אליהם
בדוד ואמר לזה זה ירדתו על מי נשטת מע
מלש הגאון הנהג במדבר אני ידעתי את דוד
ודתך לאתחזק לבך כי למען האת המלח
המלחמה דדת : ואמר דוד מה עשית עתה
הלא דבר הוא : ומכס מאצלו אל סל אחרי ה
ואמר כדבר הזה ושיבדו העם הדבר כדבר
ודאשק : וישמע הדברים אשר דבר דוד וי
והיה לפני שאל ויקחהו ואמר דוד אל י
שאל אל יפל לך אדם עליו עבדך יד תל
תלחם עם הפלשתי הזה : ויאמר שאל אל
דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי הזה להל
להלחם עמו כי גער אלה ויהא איש מלחמה
בערתי : ואמר דוד אל שאל רעה
היה עבדך לאביו כגאון וכל הארץ ואת הד
הדוב ונשא שח מהעדר : וצאתי אחרי זה
הדבית והצוהו מפני וקם על ההתקל בזה
בוקנו והכתי והבתי וגם את הארץ גם הדוב
הכה עבדך והנה הפלשתי העלה הזה כאשר
מדם כי חרף מערכת אלהים חיים :

ואמר דוד ידוע אשר הצילני מיד
האל ומיד הדוב והוא הצילני מיד הפלשתי ה
הנה ואמר שאל אל דוד דך ודוד היה עם
עמך : וילכש שאל אתהחל מלך ונתן כבע
נחשת על ראשו וילבש את שריון ויתר דוד
את חרבו מעל למכו ויאל ללכת כי לא נספה
ואמר דוד אל יפל לא אכיל ללכת באלה כי

לא נסיתי ויסתם דוד בעליו ויקח מקלו ב
בדיו ויחזרו לו חבשה חלוקי אבנים מן הגת
וישם אדם ככל דרעים אשר לו ויבדקו וק
וקלעו בדיו וגם אל הפלסתי ויחד הפלסתי
הלך וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה לפניו
ויבט הפלסתי וראתה את דוד ויכדו בו היה
נער וארבע עשר פה מראה ויאמר הפלסתי
אל דוד הכלב אנכי כי אתה בא אלי בנקלות
וקלל הפלסתי את דוד באלויו ויאמר הפ
הפלסתי אל דוד לכה אלי ואמנה את בשרך
לעוף השמים ולברכת הסדה
וואמר דוד אל הפלסתי אלה
בא אלי בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא א
אליך בשם ידוה צבאות אלהי מערכות ישראל
ישאל אשר תרפת היום הזה יסדה ידוה
בדיו והבדק והסדתי את ראשך מעלך ונ
ונתתי פניך בזה פלסתי היום הזה לעוף ה
השמים ולחית הארץ ודע כל הארץ כי יש
אלהים בישראל וידעו כל הקהל הזה כי ל
לא כדרכו ובחנית יהושע ידוה כי לידוה הם
המלכה ונתן אתכם בידע ויהיה כיקם ה
הפלסתי ויחד וקרב לקחת דוד ויחזרו דוד ו
ורץ המערכה לקראת הפלסתי וישלח דוד
את ידו אל הדב ויקח כסס אבן וקלע ורך א
את הפלסתי אל מצוה ותטבע האבן במצוה
ופל על פניו ארצה וחזק דוד מן הפלסתי
בקלע ובאבן וך את הפלסתי וימתו ויחזק
אז ביד דוד וורץ דוד ויעמד אל הפלסתי
ויקח את דוד ויסלפה מצוה וימתו ויחזק

ויסתם בה את ראשו וראו הפלסתי מים
בגודם וינסו ויקחו אנשי ישראל ויחזרו ה
וידעו ויחזרו את הפלסתי עד כאן גיא ות
ועד שער עקרון ופח חלל פלסתי בדרך
טעלים עד גת ועד עקרון ויטבו בני ישראל
כדלוק אחרי פלסתי וישם את מצודתם ו
ויקח דוד את ראש הפלסתי וביארו ירושלם
ואת כליו סם באהלו
וכראות שאל את דוד וצא לקראת הפלסתי
אמר אל אבנר ישראל הצלם מן מצוה הנער א
אבנר ויאמר אבנר חי נפסק הדרך אם יד
ידעת ויאמר הדרך שאל אתה בן משה הע
העולם וכשב
דוד מהבית את הפלסתי ויקח אלו אבנר מכ
ויביארו לפני שאל וראש הפלסתי בדיו ו
ויאמר אלו שאל בן משה אתה הנער ויאמר ד
דוד כי עבדך יש בית הלחמי וזה ככלתו ל
לדבר אל שאל ונפש ידעתו נקסדה בנפשו
וחד האהבתי ידעתו בנפשו וקחתי שאל כ
בית ודוא ולא נתנו לשב בית אביו ויכרת
ידעתו וחד כרת באהבתו אלו בנפשו ויח
ויתפשט ידעתו את המעל אשר עליו ויתגור
לדוד ומדיו ערדו בו ועד קשתו ועד חגורו
ויצא דוד בכל אשר ישלחו שאל ישביל ו
השמה שאל על אנשי המלחמה ויטב בע
בעני כל העם וגם בעני עבדך שאל
ויד
בבאם בשבך דוד מהבית את הפלסתי ותא
ותצאנה תפשים ככל ע

וישראל יסוד והמלכה לקראת שאל המלך ב
בתים בשנחה ובשלשים ותענה הנשים
המשחקות ותאמר הנה שאל כאלו חיד
ברכתו ויחד ושאל מאד וירע בעניו הד
הרבה הזה ואמר נהגו לדוד רבבותי נהגו
האלפים ועוד לו אך המלכה ויהי שאל עתה
את דוד מהיום והוא ואלהה :

ויהי סכנות ותצלה חל אלים וכן
רעה אל שאל ותבא בתוך דבת דוד כנגן
בדו כוס ביום ותנחית בך שאל ויטל ש
שאל אתה תצית ויאמר אכה ביד ובקד וי
וכב דוד מפני פעמים ויהא שאל כלפני
דוד כי היה ידוע עמו ומעם שאל סר : וסר
ויסדו שאל מעטו ויסקדו לו שאלף ויצא
ויבא לפני העם :

דוד בכל דרכיו משביל ודוד עמו ויהא שאל
שאל אסור הוא משביל באר ותר מפניו : ו
וכל ישראל ויהיה אהב אתה דוד כי הוא צ
יצא ובה לפניהם : ויאמר
שאל אל דוד הנה בתי הנדה מרב אנהא
אתה דוד לאשה אך היה ללון חל והלחם ס
בולחמת ויהי ושאל אמר אל ויהי דוד ויהי
ויהי ביד פלשתים :

דוד אל שאל כי אנכי וימי חיי משפחת אבי
בישראל כי אהיה נתן למלך : ויהי
בעת ת מרכ בת שאל ודוד היה נהנה לע
לשדואל המלחתי לאשה : ותארח מכל בת
שאל אל דוד ונהגו לשאל ויחד הדבר בעי
בעניו : ויאמר שאל אתנהגו לו ויהי לו למו
לשקש ותהי בו יד פל אדם ויאמר שאל אל

דוד בשמים תחתן כי העם והעו שאל את
עבדו וכל אל דוד כלט לאמר והנה חפץ ב
בך המלך וכל עבדיו אהבך ועתה התחתן ב
במלך : וידבר עבד שאל באני דוד אתה
הדברים האלה ויאמר דוד תגלה בעיניכם
התחתן במלך ואנכי איש רשע ונקלה : ויהי
עבד שאל לו לאמר כדברים האלה וברך
דוד :

שאל כהתאסרן לדוד אין חפץ למלך בם
במלך כי כשאל עזרת פלשתים להגס בא
באבי המלך ושאל חשב להפיל אתה דוד ב
ביד פלשתים ותניח עבדו לדוד את הדברים
האלה ויחד דוד בעניו דוד לתחתן במלך
ולא בלא חכמים : והם ודוד מלך : והא ואנ
ואנשו וך בפלשתים מאתם איש ובה ודוד
את עזרתיהם ויטלום למלך ולתחתן בם
במלך ונתן לו שאל את מכל בתו לאשה :

ויהא שאל ודע כי
דוד עם דוד ומכל בת שאל אהבו : והא
ויקם שאל ויהא מפני דוד עוד ויהי שאל
אית אתה דוד פלשתים :

ויעצו שר פלשתים ויהי מדי צאתם ש
שכל דוד מפל עבד שאל ויקר שש מאד :
ויהי שאל אל נתן

בני ואכל עבדיו להמית אתה דוד ויהונתן ב
בן שאל חפץ ביד מאד : ויהי ויהי דוד
לאמר לבקש שאל אבי להמיתך וענה הש
השקר נא בבקר וישכחה בסתר ותחבאת : ו
ואני אצא ועמדת ליד אבי בשדה אשר א
אתה שם ואני

אמר בך אל אבי וראיתי מה והגדתי לך :

ודבר ידועתך

כדוד טוב אשאל אבי ואמר אליו אלי
יהנא הנהך בעברו כדוד כי לא חטא לך ו
וכי מנצח טוב לך מאד : וישל אתנפשו ב
בכורו אתהבלשת ויעש דלה תסועה גור
גדולה לכל ישראל ראית ותשמח חלמה תח
תחטא בדם נקי להקית את דוד הנם : השמע
שאל בקול ידועתך וישבע שאל חי ידועתך אם
זמתי ויקרא ידועתך לדוד וגדלו ידועתך את
כל הדברים האלה וכל ידועתך את דוד אל
שאל ויהי לפניו כאתמול שלשם :

והקף הבחנה להיות ויצא דוד וילחם
בפל שלם ויך בדם מכה גדולה ויטס מפניו :
ותלח לחת ידועתך אל שאל והוא בביתו ו
יושב חגיגתו בידו דוד כמנן ביד : רבקש שאל
לחכות בתחילת בדרך ובקור רפטר מפני
שאל ויך את החגית בקור דוד נס וימלט ב
בילה הוא : ושלח שאל

כל אלים אל בית דוד לשטרו ולהשיתו בבקר
ותמר לדוד מיכל אשלו לאמר אם אנך ממ
במלט את נפשך תלילה מיד אתה מומת : ו
ותרד מיכל את דוד בעד תלחיתך ויברחו
וימלט : ותקח מיכל את התרפים ותשם אלה
דממה ואת גבר העצים שמה מראשיתו ות
ותכם בבגד : ושלח שאל כל האכס לקחת א
את דוד ותאמר חלה הוא :

וישלח שאל את המלאכים אל
לדאות את דוד לאמר העלו אתו במטה אלי
לדביתו : וכל המלאכים והנה

התרפים אל המטה ובכר העצים מראשיתו :

ולאמר שאל אל

מיכל לכה לכה רכזיני ותשלחי את אבי ו
רכזיני ותאמר מיכל אל שאל והוא אומר אלי
שלחי למה אמתך :

ודוד

ברח וימלט וכל אל שמואל הרבמה וגדלו
את כל אשר עשה לו שאל ויך הוא ושמואל
וישבו בניית : ונר לשאל לאמר הנה דוד ב
בניית ברמה : ושלח שאל מלאכים לקחת
את דוד וירא את לחקת הגבאים נבאים וש
ושמואל עמד נצב עליהם ותלח על מלאכי ש
שאל ורח אלהים ותנבא נס דמה : ותגד לו
לשאל ושלח מלאכים אחרים ותנבא נס
דמה ויכף שאל ושלח מלאכים שלשם ות
ותנבא נס דמה : ויך גם הוא הרבמה ו
ויבא ערשד הגדול אשר בשטר ושאל הוא
ולאמר איה שמואל ודוד ולאמר הנה בניית
ברמה ויך שם אל ניזות ברמה והיה עליו
גם הוא ורח אלהים ויך ויך ותנבא ער
בא בניית ברמה : ויפלט גם הוא בדרך ות
ותנבא נס דמה לפני שמואל ויפלט עולם כל
היום והוא וכל חלילה על כן יאבדו הנם ש
שאל מביתם :

ויברח דוד מבניית ברמה וכל ואמר לפני
ידועתך בדה עשיתי בדה עני ובה חטאתי לפ
לפני אביך כי מבקש את נפשי : ויאמר
לו חלילה לא תמות הנה הוא יליה אבי ו
דבר גודל אידבר קטן הוא ויהא אתה
אני ומדוע יסתר אבי ממני

ולא תעשה עמוי חסד ידוע ולא אמתו ולא
תכרית אתהסודך מעם בית עד עולם ולא כ
בהכרית ידוע את איבי דוד איש מעל האר
הארסה : ויכרת ידועתן עם בית דוד ובקש
ידוע מד ארבי דוד : וקם ידועתן להשיב
את דוד באהבתו אתו כי אהבת נפשו אה
אהבו :

ואמר לו ידועתן מחר חרש תפקדות כי
יפקד כושבך : ושלשת ימים מאד ובאת אל
המקום אשר נסתר שם ביום המעשה רש
ושבת אצל אבן האול : ואני שלשת החצים
צדה ארה לשלח לי למסדה : ודנה אשלח א
את הגער לך מצא את החצים אם אמר אמר
לערה דנה החצי כבך ודנה קחט ובאה ביש
שלים לך ואין דבר חי ידוע : ואם כה אמר ל
לעולם דנה החצי כבך ותלאה לך כי שדוך
ידוע : ודבר אשר דברט אני ואתה ודבר
ידוע בני ובניך עד עולם :

ויסתר דוד בשדה וחי החורש
וישב הבדל על החרש לאכל : וישב דבדל
ערימטט כפעס כפעס אל מושב הקד ויק
וקם ידועתן וישב אבנר מצד שאל הפקד מ
מקום דוד : ולא דבר שאל מאומה ביום ה
הוא כי אמר מקרה הוא בלתי מדור הוא כי
לא מדור :

ודי כמחזות החורש השני הפקד מקום דוד ו
ואמר שאל אל ידועתן בנו מדוע לא בא בן
יש גמ תמל גם היס אל החרש : ויען ידועתן
אל שאל שאל נשאל דוד מעבד ער
בית חס : ואמר שלחני לא כי

אתה דבר דוד אין זאת : וישלח עוד דוד ו
ואמר דע דע אבך כי סגאתי חן בעיניך ו
ואבד אל ידע זאת ידועתן פן יעצב ואולם ח
חי ידועתו נפסד כי כפסע בני ובני המות
ואמר ידועתן אל דוד כה תאמר נפסד ואע
ואעשה לך :

ואמר דוד אל ידועתן הנה חרש מחר האבני
ישב אשכ עם המלך לאכל ושלחני ונסת
ונסתתי בשדה עד הערב השלישית : אם פ
פקד יפקדני אבך ואמר נשאל נשאל מ
ממני דוד לך בית חס עירו כי ובה הימים
שם לכל המשפחה : ואספה ואמר טוב של
שלים לעבדך ואם חרה לך דע כי כה
בלתי ודעה מעמי : ועשיתה לכל על עבדך
כי כבדתי ידוע הבאת את עבדך עבד האס
ישיב עון המצוי אתה ועד אבך למה זה ח
תביאני : ואמר ידועתן חלילה לך כי אם ידע
אדע כי בלתי חרש מעם אבי לבא עליך
ולא אתה אנכי לך :

ואמר דוד אל ידועתן מי עיד לי אי מד
יעקב אבך קשה :

ואמר ידועתן אל דוד לכה תצא הסדה
יצאו שניהם הסדה :

ואמר ידועתן אל דוד ידוע אלהי ישראל
כי אחקך את אבי בעת מחר השלישית ודנה
טוב אל דוד ולא אל אשלח אליך תלית את
אונק : כזה יעשה ידוע לידועתן וכה יוסף כד
ישיב אל אבי את הדעה עליך תלית אתה
אונק : ושלחתיך חלפת לשלום וחי ידוע ע
עבד כאשר היה עם אבי : ולא אם עורטתי

זבוח כשפלה לו בעיר וזו צדקה לו אויב ועושה אם כצאת חן בעיניך שדחי ואראה א את אחי עליכן לא בא אל שלחן המלך :

וידבר אף שאל

ביונתן ויאמר לו בנעוה המדות הלא ידעתי כי בחר אתה לקדש לבשתך חלבסת ערות אמך : כי כל הימים אשר כדשי חי ע על הארצה לא תבון אתה ובחשתך ועושה שלח וקח את אל כי בן סות דא :

ויען ידונתן את שאל אביו

ויאמר אליו למה זנבת מה עשה : ויטל שאל את החנית עליו להטות וידע ידונתן כי כלה הוא מעם אביו לדמית את דוד : וקם ידונתן מעם השלחן בחר אף ולא אכל ביום החדש השלחן לחם כי נעצב אל דוד כי הבלמו אביו ויהי בבקר רגא

ידונתן השדה למעד דוד ונער קטן עמו : ויאמר לעירו רץ מצא נא את החיצים אשר אנכי פורה ונגער רץ וזוה ירה החצי והעב להעבד : וזוה וצער עד מקום החצי אשר ירה ידונתן ויקרא ידונתן אחר וצער ויאמר הלא החצי ממך והלאה : ויקרא ידונתן אחר וצער בחרה וישה אל תעמר וילקט נער ידו ידונתן את החצים וזוה אל ארצו : ודבער ל לא ידע מאומה אך ידונתן ודוד ידע את ה הדם : ויתן ידונתן את כליו אל הגער אשר לו ויאמר לו דוד הבא העד : הנער בא ודוד קם מאצל הגג ופל לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים ויטק איש את רגליו ויבט איש את רגלו עד דוד הגדל : ויאמר ידונתן דוד

לדוד דוד לשלם אשר נשבעו ליני אנתו בשם דוד לאמר ידוה ידוה : בני ובניך ובני צדק ובני צדק עד עולם : סלי

וקם וידוד וידונתן בא העד :

ויבא דוד נוכח אל אחיכך הכהן וידוד אה אחימלך לקראת דוד ויאמר לו מדוע אתה ל לבדך ואיש אין אתך : ויאמר דוד לאחימלך הכהן המלך צני דבר ויאמר אל איש אלי ידע מאומה את הדם אשר אנכי שלחך וא אשר צויתך ואת דגערם ידעתי אל מקום פלתי אלמני : ועושה מה דש תחת ידך חבשה לחם חנה בדי או תמצא : ויען הכהן את דוד ויאמר אין לחם חל אל תחת ידי כי אם לחם קדש יש אסגסמך תעקם אך בא מאשה :

ויען דוד את הכהן ויאמר לו כי אסגסמה ע עזרה לו כתמל שלשם בצאתי וידו כל הגערם קדש וזוה אהך חל ואף כי היים יקדש בבד : ויתקדח הכהן קדש כל לא היה שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ידוה לשם לחם חס ביום הלכות וישם איש מעבד שאל ביום וזוה נעצר לפני ידוה ו ושמד האג הארמי אבד הרעים אשר לטא לשאל : ויאמר דוד לאחימלך ואין יש פה תחת ידך חנית או חרב כי גם חרבי וגם פלל ל לא לקחת בדיכי וזה דבר המלך נחך :

ויאמר הכהן

חרב גלית הפלשתי אשר הבית בעמק האלה וזה היא לוחה בשמלה אחר האפוד אסא אתה תבון דוד כי אין אחרת וזוה בזה ו

ויאמר דוד אין כמיה תגנה לי :

הקם דוד וברח ביום ההוא מפני ו
שאל ויבא אל אביש מלך גת ויאמרו עבדי
אביש אליו הלא זה דוד מלך הארץ הלא ל
לזה יעני במחלות לאמר הנה שאל באלפיו
דוד בדבכתיו : והסם דוד את הדברים הא
האלה מלבו וירא מאד מפני אביש מלך ג
גת : ויסגור את טעמו בעיניו ויתהלל בדם
דמו על הולות השער ודוד רחל אל קנו :

ויאמר אביש אל עבדו
הנה תראה איש משתגע למה תביאו אותי
אל : חסר משגעים אני כי הבאתם אותה ל
להשתגע עלי הנה יבא אל ביתי :

והלך דוד משם ויבט אל מערת ע
עדרים וישמעו אחיו וכל בית אביו וירדו א
אליו שמה : ויתקבצו אליו כל איש מצוקו
וכל איש אשר לו נשה וכל איש מר נפש והיו
עליהם לשר ויהיו עמו בארבע מאות איש : ו
הלך דוד משם מצפה טאב ויאמר אל מלך
מאב יצא נא אבי ואבי אחים עד אשר אר
אדע מה יעשה לי אלהים : ויהם את פגיו
מלך מאב וישבו עמו כל ימי היות דוד במצ
במצודה :

והגביא אל דוד לא תשב במצודה וכל וסאת
לך אל ארץ יהודה וילך דוד ויבא יער חרת :

וישמע שאל כי נודע
דוד ואנשים אשר אתו ושאל יושב בגבעה
תחת האשל ברכה וחנייה בידו וכל עבדיו
נצבים עליו : ויאמר שאל לעבדיו הנצבים
עלי שמעו נא בני ציוני גב לבלכם יתן בן ישי

שדות וקרכים לכלכם ישים שר אילים ושר
מאות : בלי שחרם כלכם עלי ואין גולה מכם
את אולי בכרת בלי עם בן ישי ואין חלה מכם
עלי וגלה את אולי כי הקים בלי את עבדי עלי
לארכיכם הנה :

ויען ראג
האמר והוא נצב על עבדי שאל ויאמר רח
ראת את בני ישי בא נבה אל אחיכך בן אח
אחיטוב וישאל לו בידו וצדה נתן לו ואתח
והרגלת הפלשתית נתן לו וישלח המלך לקרא
את אחיכך בן אחיטוב והבן ואת כל בני
בית אביו הכהנים אשר בנו ויבאו כלם אל
המלך :

ויאמר שאל שמע
נא בן אחיטוב ויאמר הנני ארני : ויאמר אליו
שאל למה קשחתם עלי אתה ובני ישי בתק
לך להם והרב וישאל לו באלים לקום אל ל
לארכיכם הנה :

ויען אחיכך את המלך ויאמר וני בבל
עבדך כדוד נאמן ותתן המלך וסר אל משם
משמעך ונכבד בביתך : והם החלו ליש
לשאל לו באלים חלילה לי אל יסל המל
המלך בעבדו דבר בכל בית אבי כי לא ידע
עבדך בכל זאת דבר קצן או גדול : ויאמר
המלך מות תמות אחיכך אתה וכל בית אב
אכד ויאמר המלך לרעים הנצבים עליו סבו
והמיתו כדג ידוה כי גם ידם עם דוד וני יד
ידע כי בורח הוא ולא גלה את אולי ולא אביו
עבדך המלך לשלח את ידם לפגע בבני יד
ידוה :

ויאמר המלך לדויד טוב אלה ופגע בכ
בכהנים וסב ראג האלמי

והפגע הוא בכהנים וכתב ביום ההוא שנים
והטעה איש נשא אפוד בד : ואתנב עוד
הכרנים הזה לפי חרב כאיש ועד אשה מע
בעלי ועד יונק ושור וחמור וטה לפי חרב :
ומלט בן אהרן לאחיהם כן אחיטוב וטובא
אביתר וברח אחרי דוד : והגד
אביתר לדוד כי הנה שאל את כרני דוד : ו
לאמר דוד לאביתר דעתי ביום ההוא כי ש
שם הנה האחיות כי הגד נד לשאול אנכי
סבד בכל נפש בית אביך : שבה את אלת
תולא כי אשר יבקש את נפשי יבקש אתנפ
נפטיך כי משמרת אתה עמדי :

והגד לדוד לאמר הנה פלשתים
נלחמים בקעלה והמה שוסם את הגרנות :
וי שאל דוד בידו לאמר האלך והכתי בפל
בפרשתים האלה לאמר ידוע אל דוד דך זה
והכיתה בפלשתים והושעת את קעלה : ויא
ואבדו אנשי דוד אליו הנה אנחנו פה בזה
בידוע וראם ואף כי נלך קעלה אל מערב
בערכות פלשתים :

ויקם עוד חור לשאול בידו ויענה ידוע
ואמר קום דוד קעלה כי אני נתן את הפלש
הפלשתים בידך וילך דוד ואנשיו קעלה חל
וילחם בפלשתים וינה את מקניהם ויד בהם
נכה גרולה וישע חוד את יושבי קעלה :

והגד בסרח אביתר בן אח
אחיהם אל חוד קעלה אפוד דוד ביד : ו
הגד לשאול כי בא דוד קעלה ואמר שאול
נכה אתו אחרים ביד כי נמסר לבא בעד ד
דליתם וברית : וישמע שאול את כל העם ל

לכל חמה לודת קעלה לצור אל דוד ואל א
אנשיו : ודע דוד כי עליו שאול כחריש דר
הרעה ואמר אל אביתר דבדן והגיטה האם
האפוד : ואמר דוד

ידוע אלדו ישראל שמע שמע עסדך כי מק
מבקש שאול לבא אל קעלה לטח ליער
בעטור : והסגנו ב

בעלי קעלה בידו היד שאול כאשר שמע
עסדך ידוע אלדו ישראל הגד נא לעסדך ו
ואמר ידוע יד :

ואמר דוד הסגנו בעלי קעלה אתי ואת א
אנשי ביד שאול ואמר ידוע יסגדו :

ויקם דוד ואנשיו כשש מאות איש ויצ
וצאו לכעלה והדלו כאשר ידלכו וילא
ולשאול הגד כי נמלט דוד בקעלה ויחזר לו
לנאת : ולשכ דוד במדבר במצלות וישב
בדר במדבר דף ובקטו שאול כל הימים ו
ולא נתנו אחרים בידו : וידא דוד כי יצא ש
שאול לבקש את נפשו וידו במדבר דף כח
בדרטה : וקם ידוע

בן שאול מלך אל חור חרשה ויחזקו באל
באלדים : ויאמר אלדו אל תדא כי לא תמ
תביצאך יד שאול אבי ואתה תבדך על יסר
ישראל ואנכי אהיה לך לביטנה תב שאול א
אבי ידען : ויכרתו שניהם ברית בדרטה
לפני ידוע וישב דוד בדרטה ויחזקו וילך ל
לכיתו : ויעלו זפ"ס אל שאול והבעתה לאמר
הלא דוד מסתתר עמנו בביצרות בדרטה ב
בנבעת החבילה אשר מימן היש מין : ויעלה
לכל את נפשו ויבדך לודת דוד חלס והסגנו
ביד הבדך : ואמר

ויקם דוד ויכרת אתכנף המעיל אשר לשאול
בלט : ויהי אחר כך נדך לבדוד אתו על אשר
כרת את כנף אשר לשאול : ואמר לאנשיו
חלילה לי מידו : אם אעשה את הדבר הזה
לארצי למשה אתי : לטלה ידי כי מי שחי
ידו הוא ויטשע דוד את אנשיו בדברים הל
ולא נתנם לקום אל שאול ושאל קם כדבע
מהמעה וילך בדרך :

ויקם דוד אחריו ונא מהמעה וקרא
אחיו שאול לאמר אתי המלך ויבט שאול
אחיו וקד דוד אפים ארצה וישתחו :

ואמר דוד לשאול למה תשמע את דבר
דבר אדם לאמר הנה דוד מבקש רעתך :
הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתקלי
ידו היום בידי במערה ואמר להתקד ותחס
עליך ואמר לא אטלה ידי בארצי כי משה
ידו הוא : ואבי ראיה גב דאה אתמך מע
מעילך ביד כי בכרת לאת כנף מעילך ולא
התקד בע דאה כלאן בידי רעה ופשע ול
לא חטאתי לך ואתה צרה אתנפשי לק
לקוחה : וישפט דוד בני ובניך ונקבני ידו
כמך וידי לא תהיה כך : כאשר יאמר משל
הקדכתי מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה
כך : אחרי מי יצא מלך ישראל אחרי מי א
אתה ודוד אחרי כלב מת אחרי פרעש אחרי :
והיה ידו לרץ וישפט בני ובניך ורא וירב
את ריב וישפטני בדרך :

והיו ככלות

דוד לדבר את הדברים האלה אל שאול ו
ואמר שאול הקדך זה בני דוד וישא שא

שאול כדכס אתם לידו כי חבלתם עלי : ל
לכי נא חבטו עוד ודעו וראו את מקומו אשר
אשר תהיה תלו כי ראיתו שם כי אמר אלי ע
עדים יעידים הוא ודעו וראו מכל המכתאים
אשר יתחבא שם ויטבחו אל אל נכון ודלכתי
אתכם ויהי אם ישנו בארץ ותפשי אתו בכ
בכל אלפי יהודה ויקום וילכו ויפה לפני ס
שאול דוד ואנשיו במדבר מען בערבה אל
ימן הישימון : וילך שאול ואנשיו לבקש ותי
ויהוה לדוד ודוד הסלע וישב במדבר מען ו
והטבע שאול ודודף אחרי דוד במדבר מען :
וילך שאול כצד דוד מזה דוד ואנשיו כצד
דוד מזה ויהי דוד נחפו ללכת מפני שאול ויש
ושאול ואנשיו עטרים אל דוד האל אנשיו ל
לתפסם : ומלאך בא
אל שאול לאמר מהרה חלבה כדפסמו פלש
פלישתים על דארץ : ויטב שאול בדרוף אח
אחרי דוד וילך לראת פלישתים על כן קר
קרא למקום ההוא סלע המחלקות : ויעל ד
דוד משם וישב במצודות עין גדי :

ויהי כאשר שב שאול מאחרי פלישתים ו
ויהוה אל לאמר הנה דוד במדבר עין גדי :
והקח שאול שלשת אלפים איש
בדוד ככל ישראל וילך לבקש את דוד האנ
ואנשיו על פני צורי היעלים : ויבא אלעד
גדולות הצאן על הדרך ושם משה חבא ש
שאול ודוד אתה וילך דוד ואנשיו בירכתי
המערה וישבים : ואמר אנשיו דוד אליו ודעה
היום אשר אמר ידו אלך הנה אנכי נתן א
את אבן בידך ועשת לו כאשר יטב בעיניך

שאל קלו רכד : ולאט אל דוד צדיק אתה
 טמני כי אתה גמלתני טובה ואני גמלתך
 הרעה : ואתה הנחת היום את אשר עשית א
 אתי טובה את אשר סגרתי ידך בידך ולא ה
 הרגתי : וכי ימצא איש את איבו ושלחו בד
 בדרך טובה ודוד ישלמך טובה תחת היום
 הנה אשר עשית לי ועתה הנה דעתי כי בלך
 המלך וקמה בידך כסילת ישראל : ועתה
 השבעה לי בידך אם תכרית את זרעי אורי
 ואם תשמיד את שמי מבית אבי ויטבע דוד
 לשאול ויך שאול אל בית דוד ואגשו על
 על דביצודה : ויבט ששאל
 ויקבצו כל ישראל ויספדו לו ויקהדו בביתו
 ברמה יקם דוד ויד אל מרבר פארן :

ואיש כמען וכעשהו

בכרזל והאיש גדל מאד חלו צאן שלשת א
 אלפים ואף עזים היה בגז את צאנו בכרמל
 ושם האיש גבל ושם אשתו אכזל והאשה
 טובת שכל ופת תאר והאיש קשה ורע כיע
 בעללים והוא כלבי : וישבע דוד במדבר כי
 גזז נבל את צאנו : וישלח דוד עשרה גערים
 ויאמר דוד לגערים עלו כרמלה ובאתם אל
 נבל וסאלתם לו בשמי לשלום : ואמרתם כה
 לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך
 שלום : ועתה שפעת כי גזזים לך עזה ודוד
 הררעם אשר לך היו עמנו לאהב למנוח ולא
 נפקד להם מאמה כל ימי היותם בכרמל : ש
 שאל אתנערך ונגדו לך רכצא הגערים חן
 בעיניך כי על יוסטוב באנו תנה נא אתה

אשר תבצא יך לעבודך ולמנוח ידך : וכלא
 נערי דוד ודכדו אל נבל ככל הדברים האלה
 בשם דוד ויטדו : ויען נבל את עבדי דוד וא
 ויאמר כי דוד ופי בן ישי היום רבו עבדים ה
 דמתפרצים איש מפני ארמו : ולקחתי אתה
 לחמי ואת שמי אתה טכתי אשר טכחתי ל
 לגוזי ותתני לאנשים אשר לא דעתי אי כה
 המה : והפטי נערי דוד כל רכס וישבו ויבאו
 ויגידו לו ככל הדברים האלה : ואמר דוד ל
 לאגשו חנני : איש את חרטי ויחרו איש א
 אחד חרטי ויחר גס דוד חרטי ויעל : אחר ד
 חר כארבע מאות איש ומאתים ישוב על ה
 הכלים : ולאכזל אשת נבל הגיד נער אחד
 מדגעים לאבד והנה שלח דוד בלאכים ס
 מהמרבר לכרך את ארנטי ויעט בדם : והא
 והאנשים טובים לו מאד ולא הכלמנו ולא
 פקדו מאמה פלימי ותחלצו אתם כהיותנו
 בשדה : חמה היו עלינו גם לילה גס יומם כ
 פלימי היותנו עמם רעים הצאן : ועלה דוד
 וראל מהתעשר כי בלחה הרעה אל ארנטי ו
 ועל כל ביתו ודוא בן מלעל מדבר אליו : ות
 ותמחר אכזל ותקח באתים להם ושנים נב
 נבל וכן וחמש צאן עשרת חמש סאים קל ו
 ומאה צמקס ומאתים דבלים ותשם עליהם
 החסדים : ותאמר לנעליה עבד לפני דגני א
 אחריכם באה ולאשה נבל לא הגידה : והנה
 היא רכבת על החמור ורדת בסתר הדור וה
 והנה דוד ואגשו יודים לקראתה ותפגש
 אתם : ודוד אמר אך לשקר שפרתי את כל

אשר לזה נבדל לא נפקד מכל אשר לו מ
באמה וישב לרעה תחת טובה : כה יעשה
אלהים לאבי דוד וכה יסוף אבא שאר מכ
בכל אשר לו עד אוד הבקר משתן בקד : ו
ותרא אביגיל את דוד ותבדר תוד מעלה
החמור ותפל לאפי דוד על פניה ותשתד אר
ארץ : ותפל על רגליו ותאמר בי אני ארני הע
העון והדברנא אמתך באונך ושמע את דב
דבר אמתך : אל נא יסם ארני את לבא אל
איש הבליעל הזה על גבל כי כשמו כן הוא
גבל שמו תבלה עמו ואני אמתך לא ראיתי א
את עדי ארני אשר טלית : ועתה ארני דוד
ידה חי נפסך אשר בעד ידוה נוסא בדמ
בדמים והושע ירך לך ועתה דוד כנבל איכ
איכר והמכשש אל ארני רעה : ועתה ה
הסרכה הוואת אשר הבא שפחך לארני ת
תרעה לנעלים המסורכים ברגל ארני : שא
נא לשמע אמתך כי עשה יעשה ידוה לארני
בית נאמן כי מלחמת ידוה ארני נלחם ורעה
לא תמצא כן מיסך : ותקם ארם לרדףך ול
לכקש את נפשך והיה נפש ארני צרה
בצור החים את ידוה ארדך ואת נפש אי
איבך קלעה סתך כף הקלע : והיה כי יע
יעשה ידוה לארני ככל אשר דבר אתהמו
הטובה עליך וצד לגיד עלי ישראל : ולאת
תהיה ואת לך לטקה ולמכשול לב לארני לש
לשפור דם ודם חלושיע ארני לו והטיב ידוה
לארני חסד את אמתך :

והאמר דוד לאביגיל בחד ידוה א
אלו ישראל אשר טלחך היום הזה לקראתי

ובחד סענך ותסכה את אשר פלתי היום
הזה כבא בדמים והושע ידי לי : ואולם חי
ידוה ארני יש אל אשר בעני נדרע אתך
כילול סודת תבא לקראתי כי אסנוח ע
לגבל עד אוד הבקר משתן בקר : וקח דוד
מירה את אשר הבאה לו וזה ארני על לשל
לשלוס לכוך ראי שמעת בקוץ ואשא פג
פניך : ותבא אביגיל אל גבל ודנה לו מטה
בביתו בבשתה המך ולב נבל טוב עליו והוא
שיכר עד מאד ולא תגדה לו דבר קטן ו
תדול עד אוד הבקר : ויהי בבקר כצאת היין
מגבל ותגד לו אשתו את הדברים האלה ורם
המתלט בקרבו וזוא היה לאכן : והיו כע
כעשרת הימים חקף ידוה את גבל וסמ : ו
השמע דוד כי מת גבל והאמר בחד דוה א
אשר דב לאת ריב תרפה מיד גבל ואת עכול
חסך מדעה ואת רעת גבל השב ידוה ברא
בראשו ושלח דוד ודבר באביגיל לקחתה לו
לאשה : וכלאו עבדי דוד אל אביגיל הב
הסמלה ודמד אליה ואמר דוד שלחנא
אליך לקחתך לו לאשה : ותקם ותשתד א
אפס ארנה ותאמר דנה אמתך לשפחה לו
לדחך רגל עבד ארני : ותמדר ותקם אב
אביגיל ותרכב על החמור ותמסג עדותה ה
החלכות לדגלה ותוך ארני כלאבי דוד ות
תהי לו לאשה : ואת אחננים לקח דוד מיו
מיועאל ותהינה גם שתיון לו לנשים :

ושאל נתן את מכל בתו

אשת דוד לפי ש כן לש אשר מגלים : וכלאו
היופים אל שאל תבעתה לאמר

הלא דוד בסתר בגבעת התבילה אשר על
פני הישימון ויקם שאול וירד אל כדבר דוד
ואתו שרשת אלפים איש בחור ישראל לב
לכקש את דוד כדבר דוד ויהיו שאול בגב
גבעת התבילה אשר על פני הישימון עלה
הדרך ודוד יושב במדבר ולא ביבא שאל
אחריו המדברה וישלח דוד מרגלים וידע
פיבא שאל אל נכון ויקם דוד ויבא אלה
המקום אשר חנה שם שאל וירא דוד את ה
המקום אשר שכב שם שאל האבן בקר ש
שרצבאו ושאל שכב במעגל והעם חגים ס
סביבתי ויען דוד ראם אל אחימלך החי
ואל אכיש בקצרה אחי יואב לאבד מיד
יד אחי אל שאל אל המנה ראם אכיש
אני ארד עמך ויבא דוד ואכיש אל העם
לילה חנה שאל שכב ישן במעגל וחגיתו מ
בעוכה בארץ כראשתי ואבגר והעם שכ
שבים סביבתי וראם
אכיש אל דוד סר אלהים והם את אכיש ב
בית ועתה אכיש נא סתית ובארץ פעם אח
אחת לא אשנה לו וראם דוד אל אכיש
אל תסתית כי מי שלח ידו במשיח ידו ונ
תקח וראם דוד חו ידו
כי אם ידו יפגור או יפגור כאומת או כמל
במלחמה יד ונספה חלילה לי מידו כי
משלח ידי במשיח ידו יענה קחנא אתה
החנית אשר כראשתי ואת צפות המים תל
תלכה לט וקח דוד את החנית ואת צפות
המים כראשתי שאל חלכו להם ואין ראיה
ואין ידע ואין מקץ כי כלם ישנים כי תרדמת

ידו נפלה עליהם ויעם דוד העבר ויעמד
על ראש הדג כדחוק רב המקום ביניהם ו
יקרא דוד אל העם האבן בקר לאמר
הלא תענה אבגר ויען אבגר וראם כי אתה
קראת אל הבדל וראם
וראם דוד אל אבגר הלא איש אתה וכי כ
סמך בישראל חלמה לא שמרת על ארנד ה
הבדל כי בא אחד העם להשחית את הבדל
אונדך לא שוב הדבר הזה אשר עשית חו
ידו כי מי מלת אלים אשר לא שמרתם על
ארניכם על משיח ידו ועתה ראה אי חנית
הבדל ואת צפות המים אשר כראשתי ו
ויכר שאל את קל דוד וראם הבדל זה בני
דוד וראם דוד קל ארני הבדל וראם
למה זה ארני דוד אחרי עבדו כי מה עשית
וכה ביד רעה ועתה יפגענא ארני הבדל
את דבר עבדו אם ידו הסתיר כל ידו כ
מנחה ואם בני האדם אחרים הם לפני ידו
כי גרשני היום מהסתפח בחלל ידו לאמר
לך עבר אלהים אחרים ועתה אלפל דמל
ארגה מגר פני ידו כי יצא בך ישראל ל
לכקש את פרעש אחד כאשר ידדך הקרא ב
כדרים וראם שאל חטאתי שוב בני דוד
כי לא ארעוך עוד וחת אשר יקרה נפשי
בעיניך היום הזה הנה הסכלתי ואשנה ודמם
מאד ודוד וראם הנה החנית הבדל ויעם
אחד מצועדים וקחה וידו ושיב לאיש את
צדקתו ואת אמתו אשר נתן ידו היום כ
בדו ולא אכיש לשלח ידי במשיח ידו וזה
כאשר גרלה נפשך היום הזה בעיני כן תג

תגור נפשי בעיני ידו ויצילני מכל צרה : ו
ואמר שאל אל דוד ברוך אתה בני דוד גם
עשה תעשה גם יכל וכל דוד דוד לדרכו
ושאל שב לבקומו :

ואמר דוד אל לבו עשה אספה וסאחד ביד
שאל אין לי טוב כדמלט אבליט : אל ארץ
פלשתים ונאש מבני שאל לבקשני עוד ככל
גבול ישראל ונמלטתי מידו : ויקם דוד ויעבר
הוא ושש מאות איש אשר עמו אל אביש בן
מעך מוך גת : וישב דוד עם אביש בנת ה
דוא ואגשו איש וביח דוד ושתי נשיו אחי
אחיעזר וחרעאלית ואבגל אשת גבול הכר
הכרמלית : ויגר לשאל בירדה דוד גת ולא
יסק עוד לבקשו : ואמר דוד אל אביש אם
נא' כצאתי חן בעיניך יתחיל מקום מאחת ע
ערי השדה ואסבה לס ולמה יסך עבדך ב
בעד המלכה עמך : ויתקלו אביש ביום ה
הוא את צקל ולן היתה צקל לבלי דא
ידה עד היום הזה :

וזה מספר הימים אשר ישב דוד בשדה פל
פלשתים ימים וארבעה חדשים : ויעל דוד ו
האגשו חפשו אל דגשור ודגור והעמלק
כי הנה ישבת הארץ אשר מעולם באך שו
שורה ועד ארץ כנענים : והכה דוד את דא
הארץ ולא יחיה איש ואשה חלקת צאן ובקר
חמרים ונבלים ובגדים וישב רבא אל אכי
אביש ואמר אביש אל פשטתם היום ואמר
דוד אל נב ידו ויעל נב הירדנאל ואל
נב דקנ : ואיש ואשה לא יחיה דוד לדבא
נת ואמר פן יגידו עלינו לאמר כה עשה דוד

ובה משפטו כל הימים אשר ישב בשדה פל
פלשתים : ואמן אביש בידו לאמר הבאש
הבאש בעיני ישראל וידה לי לעבר עולם :
וזה בימים ההם וקבלו
פלשתים את מנציהם לגבא להלחם בישראל
בישראל ואמר אביש אל דוד ידע תדע כי
אתה תנא במנציה אתה ואבשך : ואמר דוד
אל אביש לכן אתה תדע את אשר יעשה עב
עבדך ואמר אביש אל דוד לכן שנה לראש
אשכך כל הימים :

ושמאל מת וספור ללכל ישראל וקשרו כ
ברמה ובעיר ושאל הסדר את האבות ואת
הידענים מהארץ : וקבצו פלשתים רבא ו
חזו בשנים וקבצו שאל את כל ישראל וחו
וחזו בגלבע ויחא שאל את מחנה פלשתים
וילא ויחדד לבו מאד : וישאל שאל בידה
ולא ענה וידה גם בחלומות גם בארס גם ב
בנביאים : ואמר שאל לעבדיו בק שאל א
אשת בעלת אב ואליה אליה ואדרש דכחו
ואמרו עבדיו אליו ונה אשת בעלת אב כעין
דוד : ויתחפש שאל וילבש בגדים אחרים ו
ילך הוא ושני אנשים עמו רבא אל האשה
לילה ואמר קסם נא לי באוב וזהל לי אתא
אשר אבך אליך : ותאמר האשה אליו ונה
אתה ידעת את אשר עשה שאל אשר הכר
הכרית את דאבת ואת הידעני מן הארץ ה
למה אתה מתנקש בנפשי להמיתני : השבע
לה שאל בידה לאמר חידוה אם יקרה ע
עין בדים הזה : ותאמר האשה את דמי
אשלה לך ואמר

תלך בדרך וימאן לאמר לא אוכל ויפגחו
עבדיו גם האשה וישמע לקולם וקם כדא
בהארץ וישב על הבטח:

חגי ולאשה עני מרוב בנות
ותמר ותומרה ותקח קמח ותלש ותפרו בג
מצות: ותגש לפני שאל לפני עבדיו ואכלו
וקמו וילכו בלילה ההוא:

וקבעו פלשתים את כל מינדם אפקה
וישראל חגים בעין אשר בירעאל: וסרני פל
פלשתים עבדים למאות ולאלפים ודוד ואג
ואנשיו עבדים בארונה עם אכיש: ויאמר
שר פלשתים ביה העברים האלה ואמר א
אכיש אל שר פלשתים הלא זה דוד עבד
שאל בלד ישראל אשר היה אתי זה ימים
ארוכה שנים ולא בוצאתי בו מאומה ביום ג
נפלו עדי היום הזה:

ויקצף עליו שר פלשתים ויאמרו לו שר פל
פלשתים השב אתה איש וישב אל מקומו א
אשר הזקרתו שם ולא יד עמל במלחמה
הלא יהיה לו לשון בסלחמה ובכמה יתרצה
זה אל אלמיו הלא בראשי האנשים הדם: ה
הלא זה דוד אשר יעני לו במחלת לאמר ה
הכה שאל באלפיו ודוד ברכביו:

וקרא אכיש אל דוד ואמר אליו
חי ידוה כי ישר אתה וטוב בעיני צאתך וב
ובאך אתי במדנה כי לא מצאתי כן רעה מ
מיום באך אלי עדי היום הזה ובעני הסתים
לא טוב אתה: ועתה שוב חלך בסלחם ולאת
תעשה רע בעיני סתני פלשתים: ואמר דוד
אל אכיש כימה עשית ומה מצאת בעיניך:

את שמואל העל לי: ותרם האשה את שם
שמואל ותעק בקול גדול ותאמר האשה אל
שאל לאמר למה רמיתני ואתה שאל: וא
יאמר לה הנה אל תראי כי מה ראית והא
ותאמר האשה אל שאל אלדים ראיתי עליהם
מדהארץ: ויאמר לה מה תאמרי ותאמר איש
זקן עליה ודא עוטה כעל וידע שאל כרשם
שמואל הוא וקח אפים ארצה ויטתו:

ואמר שמואל אל
שאל למה הרמיתני להעלות אתי ואמר ש
שאל צר לי מאד ופלשתים נלחמים בי וא
ואלדים סר מעל ולא עמי עוד גם כד הב
הנבאים גם כחלומות ואקראה חך להורעני
מה אעשה:

ולמה תשאלני ויהיה סר מעליך ויהי עריך: ו
רעידתה לו כאשר השר בידו וקלע ידוה
את המכלה כדרך ויתנה לדוד: באש
באשר לא טבעת בקול דוה ולא עשית הר
חרון אפי בעמלק על כן הדבר הזה עשה חך
ידוה היום הזה: ויתן ידוה גם את ישראל יש
עמך ביד פלשתים וכוור אתה ובנד עמי גם
אתמחנה ישראל יתן ידוה ביד פלשתים: וים
ויסדר שאל ויפל בלא קובתו ארצה וידא
מאד מדברי שמואל גם כן לא היה כי כד
לא אכל לחם כל היום וכל הלילה: ותבא ה
האשה אל שאל ותרם כינבדל מאד ותאמר
אליו הנה שבעה שפחתך בקולך ואשים את
נפשי בכפי ואשמע את דברך אשר רבית
אלי: ועתה שמענא גם אתה בקול שפחתך
ואסדמה לפניך פת לחם ואכל ויהי כך כח כי

מיס אשר הית לפנד עד הים הזה כילא
אבא ונלחמתי באיבי ארמי המלך :

רען אביש ואמר אל דוד ידעתי כי טוב
אתה בעיני כבדך אדלים אך כד פלשתים
אמר לא עליה עמנו במלחמה ועתה השכם
בבקר ועבור אדניך אשר באו ארך השכ
השכמתם בבקר ואור לכם ולכו וישכם דוד
הוא ואנשיו ללכת בבקר לשוכ אל ארץ פל
פלשתים ופלשתים על ירעאל :

דוד כבא דוד ואנשיו צקל
ביום השלישי ועמלק פשטו אל נגב ואל צק
צקל וכו את צקל וישרפו את צקל : רש
וישבו את הנשים אשר בהם למקל ועד נחל
הלא הבית איש ונתנו חלם לדרם : וכל
דוד ואנשיו אל העיר חמה שחפה בא
באש וישרדו ובגדים ובנותיהם נשבו : וישא
דוד והעם אשר אתו את קולם ויבכו עד א
אין בהם כח לבכות : ושת נשי דוד נשי
אחיהם ויורעאל ויחביאל ויחביאל ויחביאל

הפרמל : ותצר לדוד מאד כי
לסקלו כי מרה נפש כלד
ועל בנותיו ויתחקקו :

אבית הכהן
באחיה
אבית
בדחה לא
האשר ואמר לו דוד כי השת תשג והצל
תצל : ודל דוד הוא ויש מאת איש אשר
אתו ויבא עד נחל הכסוד והגתרים עבדו
והדף דוד הוא וארבע מאות איש ויעמדו

מאתם איש אשר פגור מעבד אתה חל הב
הבשור : ויבאו איש כיצור בשדה וקח א
אתו אל דוד ויהנו לו לחם ואכל וישקרו כ
מים : ונתנו לו פלח רב ויהנו צמקים ואב
ואכל ותשב רוחו אלו כי לא אכל לחם ולא
שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות : ויאמר
לדוד למי אלה ואי מזה אלה ויאמר נעדר
מבצר אנכי עבד לאיש עמלק ויעבדני אחי
בידלתי היום שלשה : אנחנו פשטנו

הפרתו ועל אשר לחצה וילנו

עקל שרפנו באש : ויאמר

החורדני אל הדוד

באלים אשר

ואחיד

כד ארז

והחצה נט

נחל

הדף דוד

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

הדף דוד : ויבא דוד ויחביאל

אשר הלך עמדיך ואמר ען אשר לאהל
הלך עמי לא נתן להם מהשלל אשר הצלנו
כי אמר איש את אחיו ואת בניו רגדנו ונלכו
ואמר דוד לא תעשו כן אחי
את אשר נתן יידיה לנו וישמר אתנו ותן את
הגידוד הבא עלינו בידנו וסלי ישמע לכם ל
דבר הזה כי כחלק חידוד במלחמה וכחלק
דושב על דמלים חריו יחלוקו ויהי מהים
ואומעלה ושימיה לחק ולספוט ליש
לישראל עד היום הזה ויבא הדאל צקל
וישלה ייחשל חקני ויהיה לרעו לאמר ה
הנה לכם ברכה משל איבי דוד
לאשר בביתאלי ולאשר ברמות נגב ולאשר
ביתר ולאשר בערער ולאשר בשפמות חל
ולאשר באשתמוע ולאשר ברכל ולאשר כ
בער באדמאלי ולאשר בער חקני ולאשר
בדומה ולאשר בבד עשן ולאשר בער גל
ולאשר בחכרון חלל המקשות אשר התהלך
שם חד הוא ואנשיו

ופלשתים נלחמים בישראל
ונסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חלל
חללים בדרך הגלבע וידביקו פלשתים את
שארל ואת בניו ויטו פלשתים את ידונתן ואת
אבינוכ ואת מלכי שדע בני שארל ותבכר
ובלחמה אל שארל וימצאו המרים אנשים
בקשת ויחל מאד מהמרים ויאמר שארל ל
לש לא כליו שלח וירכז ומתמיני מה פן יבא
הערלים האלה ודקרני ויהתעללו בי ולא א
אבה נשא כליו כי ירא מאד וקח שארל את
החריב ופל עליה וירא נשא כליו כדמת ש

שארל ופל גם דוא על חרבו חמת עמי ויבט
שארל ושלשת בניו ונשא כליו וגם כל אנשיו
ביום ההוא יחדיו וירא אנשי ישראל א
אשר בער העמק ואשר בער הירדן כי נ
נסו אנשי ישראל וכי מנו שארל ובניו ויעזבו
את הערים ונסו ויבאו פלשתים וישבו בהן
ויהל ממחרת ויבאו

פלשתים לפשט אתהחללים וימצאו את
שארל ואת שלשת בניו נפלים בדרך הגלבע
וירדו את ראשו ופשיטו את כליו וישלחו ב
כארץ פלשתים סביב לבשר בית עגבדים וא
ואתהעם וישבו את כליו בית עגבדים ואת
נרותו תקעו בחסת בית שאן וישמעו אליו יש
יטבי יבשגלעד את אשר עשו פלשתים לש
לשארל ויקומו כל איש חלל חלכו בל הלילה
ויקחו אתגוית שארל ואתגוית בניו מהמת ב
ית שן ויבאו יבשה וישרפו אתם שם ויקחו
את עצמותם ויקברו ותחת האשל ביבשה ו
ויגיו שבעת ימים ויהי

אורל מות שארל וידד שכ מהכות אתהעם
העמלקי וישב דוד בצקל ימים שנים ויהי
ביום השלישי והנה איש בא מקדובחנה מעם
שארל ובגדיו קרעם ואדמה על ראשו ויהל
בבא אל דוד ופל ארצה וישתחו ויאמר לו
דוד אי מהתבא ואמר אליו ממוחה ישראל
נבלשת ויאמר אליו דוד מה היה דרכך ה
הגר נא לי ואמר אשר נסחעם מן המלחמה
וגם דרמה נפל מקהעם ויטחו וגם שארל ו
ויהונתן כנו מנו ויאמר דוד אל הערד המ
המגד לו אך ידעת כי מות שארל ויהונתן ב

בנו : ואמר הנה הנני לך נקרא נקדתי ב
 בחר הגלגל ויהי שאל נשען על חניתי זה
 והנה הרכב ובעלי הפרשים הדכקו : ויפן
 אחריו וראני וקרא אלי ואמר אליו הנני : ו
 ואמר לי מי אתה ואמר אליו עמלקי אנכי :
 ואמר אלי עמלקי נא עלי וימיתני כי אחוזי ה
 השבן כיכל עוד נפטי בי : ואעמד עליו וא
 האבותיו כי ידעתי כי לא ידחה אחר נפלו ו
 ואקח הנור אשר על ראשו ואצעה אשד ע
 על זרועו ואביאם אל אדני הנח : וחזק דוד
 בכנריו וקרעם וגם כל האנשים אשר אתו :
 ויספורו ויבכו ויאמר עוד הערב על שאל ואל
 ידעתו בנו ועל עם ידו ועל בית ישראל כי
 נפל חרב : ואמר
 דוד אל הנער הבגיד לו אי מזה אלה ואמר
 בראש עמלקי אנכי : ואמר אליו דוד א
 איד לא יראת לשלח ידך לשהת את כנעני :
 וידה : וקרא דוד לאמר
 כהנעלים ואמר גש בגני כי ויחזק ויכח ויהא
 ואמר אליו דוד דמך על ראשך כי פד ענ
 ענה כך לאבד אנכי נתי אתיבשח ידתי :
 וילקח דוד את הקנה
 והוא על שאל ועל ידעתו בנו : ואמר להם
 ולמד בני ידו קשת ונה כחבם על כמר
 הושר : והגב ישראל על בכותך חל איך נ
 נפל גבורים : אל תעזב בנת ואל תבשרו בח
 בחזות אשקלן פן תשכחנה בנות פלשתים כן
 תעלונה בנות הערלים : דוד בגלגל ואל טל
 ואל כסד עליכם וסד תחמת כי יקם נגדכם
 כגן גבורים כגן שאל כר כשית כגן : נדם

חללים מחר גבורים קשת ידית לא נכנא
 אחד חרב שאל לא תשוב ריכם : שאל ו
 וידעתו הנאהבים חנענים בחלום ובמח
 ובמחם לא נפרחו מנשרים קל כאריות גב
 גברו : בנות ישראל אל שאל ככנה המלכי
 המלכיתכם שני עם עדנים המעלה עד ידו
 על לסתכם : איך נפל גבורים כחך המל
 המלכה ידעתו על בכותך חל : צר לי
 עלך אחי ידעתו נעמת לי מאד נפלאות
 אהבתך לי כאהבת גשים : איך נפל גבור
 ואבדו כל מלחמה :
 דוד אוריון וישראל דוד בידו לאמר האעל
 האעלה באחתי ערי ידוה ואמר ידתי אליו
 עלי לאמר דוד אלה אעלה ואמר חבתה :
 ויגד שש דודתם שתי נשיו אחנועם הודע
 הודע צדקת חובל אשת נבל הכרמלי : ואב
 ואנשי אשור גברו העלה דוד איש וביתו ויש
 וישש בערי חבורי : וכל אנשי ידוה ויש
 ומשחו שם את דוד למלך על בית ידוה ו
 ויגדו דוד לאמר אנשי יבש גלעד אשר קב
 קשר את שאל : ויגדו
 בלואים אל אנשי יבש גלעד ואמר אליהם
 כחכים אתם לדוה אשר עשיתם החסד הזה
 עם אדניכם עם שאל ותקבחו אתו : ויענה
 יעני ידוה עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה
 אתכם הטובה הזאת אשר עשיתם הדבר ה
 הזה : ויענה תחננה דוד ויבן ויחל לבני חל כי
 מת אדניכם שאל וגם אתי משחו בית ידוה
 לשדך עליכם : ואמר כך
 נר שד עבא אשר לשאל לקח אתאיש מ

הכרן ויטו יואב אל תוך השער לדבר אתו
בשלי ויכדו שם הוסיפו ונתן בדם עשה אל
אחיו : וישמע דוד באחריו כן ויאמר נקי אנכי
ומכלתי בעם ידו עד עולם כדכ' אבנר בן
נר : יחל על ראש יואב ואל כל בית אביו וא
ואל יכרת מבית יואב זכ וכצוה וסחזק ב
בפלך תפל כדרכ וחסר להם : ויאב ואביו
אחיו ויהו לאבנר על אשר המית עשה אל
אחיהם בגבעון במלחמה :

ויאמר יהוה אל יואב ואל כל העם
אשר אתו קרעו בגדיכם ונתנו שקים וספחו
לפני אבנר והמלך דוד ואלך אחרי המטה :
וקברו את אבנר בחברון וישא המלך את קו
קולו ויק' אל קבר אבנר ויבכו כל העם :

וקנן המלך אל אבנר
ויאמר הבמות נמלי מות אבנר : דרך לא אם
אסרות ונהליך לא לנחשתים הגשו כנפל לפ
לפני בני עולה נפלות ויוסיפו כל העם לבכות
עליו : ויבא כל העם להברות את דוד לחם
בעד היום וישבע דוד לאמר כה יעשה לי
אלדים וכה יוסיף כי אם לפני כא השטטא
אטעם לחם או כל מאומה : וכל העם הלכו
ויטב בעניהם ככל אשר עשה המלך בעיני
כל העם טוב : וידעו כל העם וכל ישראל ב
ביום הווא כי לא היתה מהמלך להמית את
אבנר בן נר :

ויאמר המלך אל עבדיו הלא תדעו כי יסר וגדול נפ
נפל היום הזה בישראל : ואנכי היום קד' ומ
ומשוח מלך ודאנשים האלה בני צחיה קט
קשים ממני ישלם ידו לעושה הרעה כר

כרתו :

וישמע כן
שאל כימת אבנר בחברון וירפו ידיו וכליש
ישראל נבדלו : וישו אנשים שר גורדים היו
בן שאל שם האיד בענה ושמ' הש' ורכב ב
בני רימון הבארות ככני בנימין כי גם בארות
תחשב על בנימין : ויברחו הבארות גתמה
ויהיו שם גלים עד היום הזה :

וליונתן בן שאול בקרבה תלים בן חמש
שנים היה בבא שמעת שאול ויהנתן מיד
מיזרעאל ותשארו אמתו ותנס ויהי כתפוז
לנוס ויפל ופסח ויטו מפני שט : וילכו בני
רימון הבארות רכב ובענה ויבאו כחם היום
אל בית איש בשט ודוא טכב את מיטתו הצ
הצדדים : והנה באו אל תוך הבית לקחו חט
חטים ויכדו אל החמש ורכב ובענה אחיו גם
נבליטו : ויבאו הבית ודוא טכב על בטתו כ
בחדר מיטתו ויכדו וימיתו ויסדו את דאשו
ויקדו את ראשו וילכו דרך הערבה כל הלילה
הלילה : ויבאו את דאש איש בשט אל דוד
חברון ויאמרו אל המלך הנה ראש איש בש
בשט בן שאול איך אשר בקש את נפשו
חתן ידו לאדני המלך נקמות היום הזה מ
מי שאול ומורעו : ויען דוד את רכב ואת בענ
בענה אחיו בני רמון הבארות ויאמר להם ח
חי ידו אשר פרה את נפשי סבל צרה : כי
המגדלי לאמר רצה מת שאול ודוא היה ב
במבשר בעיניו ואחזה בו באורגו בצקלא
אשר לתת לי בשדה : אף כי אנשים רשעים
הרנו את איש צדיק בביתו על משכבו וענה
הלא אבקש את דמו מידכם ובעתה אתכם

בן דאָרן: רצו דוד את הנערים ודלגבו
רקצו את ירדן ואת תליון ואת עלהב
והכרתו בחכרון ואת ראש אישכשת וקחו
ויקבחו בקבר אבנך בחכרון:

והוא כל שבט ישראל אל דוד חב
חברתה ואמרו לאמר הגנו עצמך ובטחך
אנחנו: גם אתמול גם שמים כהות שאול
מוך עלינו אתה היות חביבא ודבבא אתי
ישראל ואמר דוד לך אתה חרעה את עמל
את ישראל ואתה תהיה לגיד על ישראל: ו
יבאו כל וגלי ישראל אל המלך חב ונהו
ויסרת להם המלך דוד ברית בחכרון לגני
ירדה וימשיח את דוד למלך על ישראל:

בן שלשים שנה דוד בבואו ואר
וארבעים שנה מלך בחכרון מלך על יהודה
שבע שנים וששה חדשים ובירושלם מלך
שנים ושלש שנה על כל ישראל ויהודה: ו
ולך המלך ואנשי ירושלים אל הובסי יושב
הארץ ואמר דוד לאמר לא תבא הנה כי
אם המלך היעזרים והפסידם לאמר לא יבא
דוד הנה: ולכד דוד את בעזרת ציון הוא ע
עיר דוד: ואמר דוד ביום ההוא כל מבתי
יבסי חרעו בעגלת האתדפסחל ואת העולות
שנאי נפש דוד עליהן ואמר עיר תפסח לא
יבא אל הבית וישיב דוד במצודה ויקרא לה
עיר דוד וכן היה סביב מן המלא וביקעה:
ולך דוד הלך וגדל ודדה אורח הצבאות ע
עמו:

עז מלאכיהם אל דוד ועצי ארזים וחרש עץ
וחרש אבן קר רבנו בית חור: וידע דוד כ

כי הכינו ידו ללך על ישראל וכל גשמי נב
נבליכו בעבד עטו ישראל:

וקח דוד עוד פלגשם ונשים מרח
בירושלם אחרי באו מחכרון ויולדו עוד לד
דוד בנים ובנות: ואלה שמות הילדים לו כ
בירושלם שמע ושבב נתן ושלמה: ויבחר
ואלישבע נפג ויפיע: ואלי שמע ואלידע וא
ואליפלט:

פרשתם כי משה את דוד לנלך על ישראל
רצו כל פלשתים לבקש את דוד ויטבעו
דוד וירד אל המצודה: וכלשתם באו ונט
ונטשו בעמק רפאים: וישאל דוד בידו לה
לאמר האעלה אל פלשתים התגנם בידו וא
ואמר דוד אל דוד עליה פוטן אתן את העם
ופלשתים בידך: וכלא דוד בבעל פרצים ו
יבס שם דוד ואמר לך דוד אתאבי לפי
לגני כפרן נים עלן קרא שם המקום הה
ההוא כעל פרצים: ויעז שם את עבדיו
ויטאם דוד ואנשיו:

ויסר עוד פלשתים לעלות ונטשו בעמק ר
רפאים: וישאל דוד בידו ואמר לא תעלה
הכב כאחריהם ובאת להם במל בכאים: ו
לדוד כשמעך את קול וצעדה בראשי הב
הכבאים אז תתיר כי אז יצא דוד לפניך ל
להקות במתנה פלשתים: ויעש דוד כן כאשר
כאשר צוה דוד ויך את פלשתים מנבע וע
ועד באך גור:

והפסידם וימסרם ליהוה ויבא
רקע עוד דוד את כל בחר בירושלם שלשים
אף: ויקם דוד דוד וכל העם אשר אתו כב
מבעל יהודה לעלות משכ את ארון האלדים

אשר נקרא שם שם ידוה צבאות וישב הכר
הכרבים עליו: וירכבו את ארון האלילים אל
עגלה חדשה וישארו מבית אבינוך אשר ב
בגבעה ועזא ואחיו בני אבינוך נהגים אתה
העגלה חדשה: וישארו מבית אבינוך אשר
אשר בגבעה עם ארון האלילים ואחיו וידך
לפני הארון: וידו וכל בית ישראל כשחקים
לפני ידוה בכל עצי ברזים ובכורות ובבב
ונגבלים ונזגים ובמנזרים ובצלילים: וי
ויבאו עד גת נכון וישלח עזא את ארון הא
ו אלילים ואחיו כי שמש הכקר: וידו אף
ידוה בעזא ופחד שם האלילים על השל חסת
שם עם ארון האלילים: וידו לדוד על אשר
פרץ ידוה פרץ בעזא וקרא למקום ההוא פ
פרץ עזא עד היום הזה: וירא דוד את ידוה
ביום ההוא ולאמר איך יבא אל ארון ידוה:
ולא אסה דוד להסיר אלו את ארון ידוה על
עזר דוד ויסדו דוד בית עבד אדם הגתי: וי
ישב ארון ידוה בית עבד אדם הגתי של
שליטה חדשים ויבך ידוה את בית עבד אר
אדם ואת כל ביתו: ויגד ללדך דוד לאמר
בך ידוה את בית עבד אדם ואת כל אשר
לו בעבד ארון האלילים וידך דוד ויעל את
אית האלילים מבית עבד אדם עד דוד ב
בשכחה: ויהי כרצונו נשא ארון ידוה ש
ששה צעדים וחבב שר ומריא ודוד מכרר
בכל עז לפני ידוה ודוד חטר אגד ברודו
וכל בית ישראל מילים את ארון ידוה בתר
בתדעה ובקול שופר: ויהי ארון ידוה בא ע
ער דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון

וירא את המלך דוד מפניו ומכרר לפני דוד
ידוה ותב לו כלבה: וילכו את ארון ידוה ו
ויצטו ארו במקומו בתוך האהל אשר נטה
לו דוד ויעל דוד עלות לפני ידוה ושלמים: וי
ויכל דוד כזה עלות העגלה והשלמים ויבך א
את העם בשם ידוה צבאות: ויחלק לכל העם
לכל הבין ישראל למאיש ועד אשה לאיש ח
חלת לחם אחת ואשר אחד ואשר ששה אחת
וידך כל העם איש לביתו: וישב דוד למדך א
את ביתו ותלא ככל בת שאול לקראת דוד ו
ותאמר מה נבכד היום כדך ישראל אשר נג
גלה היום לעני אכדות עבדיו כהגלותנו
נגלות אחד הרקס: ויאמר דוד אל מיכל לפ
לפני ידוה אשר בך בן באבך ומכל ביתו
לצות אתו לנגד על עם ידוה על ישראל וט
ושהקנו לפני ידוה: ותקלתי עזר בזאת ודו
והייתי שפל בעני ועם האכרות אשר אמרת
עמם אכבדה: והיכל בת שאול לא היה לה
חד עד יום מותה:

ויהי כיושב המלך בביתו וידוה וצח לו מס
מסכיב מפלאיבו: ויאמר המלך אל נתן ונ
דגביא ראה נא אנכי ישב בבית ארום הארון
האלילים ישב בתוך הרדעה: ויאמר נתן אל
המלך כל אשר בלבבך לך עשה כידוה ע
עמך:

ויהי בלילה ההוא ויהי דבר ידוה אל נת
נתן לאמר: לך האמרת אל עבד דוד כה א
אמר ידוה האתה תבנה לי בית לשבתי: כי
לא ישבתי בבית למים העלתי את פני יסד
ישראל ממערים ועד היום הזה ואהיה מתח

לפני

יִסֹף עוֹד הָיָה לְדַבֵּר אֵלַי הָאֵתָה יָדְעָתָא
עֲבָדְךָ אֲרָנִי יְהוָה בְּעֶשֶׂר דְּסִרְךָ וּבְלִבְךָ עַ
עֲשִׂיתָ אֶת כָּל הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת לְהוֹדִיעַ אֶת עַבְדְּךָ
עַל כֹּן גִּדַּלְתָּ אֲרָנִי יְהוָה כִּי אֵין בְּסִרְךָ
אֵין אֲלֹדִים וְלִבְךָ כָּבֵל אִשֶּׁר שְׁמַעַט בְּאֶזְנוֹ
וְכִי בְּעֶבֶךָ כִּי־שְׂדָאֵל גַּם אַחֵר בְּאֶרֶץ אִשֶּׁר הָלַ
הִלֵּט אֲלֹדִים לְפָדוֹתָ לוֹ לְעַם חֵלְשׁוֹ לֹ שֶׁם הָלַ
וְלַעֲשׂוֹת לָכֵן דְּגִדַּלְתָּ וְנִדְּאִיתָ לְאֶרֶץ כְּנָעַן
עֲבָדְךָ אִשֶּׁר פָּרִיתָ לָךְ בְּמַעֲשֵׂי־יָדַי וְגַם וְאֲלֹדִי
וְתִכְסֶּנּוּ וְלֹא־תַעֲבֹד יִשְׂרָאֵל לָךְ לְעַם עַד עוֹלָם
וְהָאֵתָה יְהוָה הֵייתָ לָהֶם לְאֲלֹדִים וְעַתָּה יְהוָה
אֲלֹדִים הָרַב אִשֶּׁר דְּסִרְתָּ עַל־עַבְדְּךָ וְעַל־כִּי
בֵּיתוֹ הָקֵם עַד־עוֹלָם וְעַתָּה כִּאֲשֶׁר דְּבִרְתָּ
חֲגִיל סִסְךָ עַד עוֹלָם לֵאמֹר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹ
אֲלֹדִים עַל־יִשְׂרָאֵל וְכִי עַבְדְּךָ הָיָה גִּסְתָּן
לְפָנֶיךָ כִּי אֵתָה יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹדִי יִשְׂרָאֵל גַּ
גִּלִּיתָ אֶת אֵין עֲבָדְךָ לֵאמֹר כִּי־אֲבִי הֵן עַל־
כֹּן מִצָּא עֲבָדְךָ אֶת לִבִּי לְהִתְפַּלֵּל אֵלַיךְ אֶת־הַת
דְּחַפְלָה הַזֹּאת וְעַתָּה אֲרָנִי יְהוָה אֵתָה־חֲמָל
דְּאֲלֹדִים וְדְּסִרְךָ יְהוָה אֵתָה וְדָבַר אֵל עֲבָדְךָ
אֶת הַשִּׁסְבָּת הַזֹּאת וְעַתָּה חֲמָל וּבִרְךָ אֶת־כִּי
בֵּית עֲבָדְךָ לְהוֹתִיר לְעַלְיָה לְפָנֶיךָ כִּי אֵתָה אֲרָנִי
יְהוָה דְּסִרְתָּ וּמִסְרִיךְ יִסְרְךָ בֵּית עֲבָדְךָ לַע
לְעוֹלָם

וְהֵן אֲחִירֵכֶן וְיָךְ הָיָה אֶת־פְּלִשְׁתִּים וְכַנְעִים
רָקַח הָיָה אֶת־מִתְגַּן וְהָאֵתָה מִדִּי פְּלִשְׁתִּים וְיָךְ
אֶת מִלָּחֶם וְהִסְדֵּרְכֶם כִּחְסֵי־הַשִּׁסְבָּת אֶתְכֶם אֲרָנִי
וְיִמְדֵּד שְׁנֵי חֲבָלִים לְהִמִּית וּמִלָּא חֲתֹבֵל לְחֹח
לְחֹחִית וְהֵן מִלָּא לְדוֹד לְעַבְדִּים נִסְאִי מִן
מִנְחָה וְיָךְ הָיָה אֶת־הַדְּרִיעַר כֹּן רַחֲבֵי מִלָּחֶם

מִתְחַלֵּץ בְּאֵהָל וּבְמִשְׁכָּן בְּכָל־אִשֶּׁר הִתְחַלְתָּ
בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַב דְּסִרְתָּ אֶת אֲחֵהֶם שֶׁם
שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אִשֶּׁר צִוִּיתִי לְרַעוּת אֶת עַמִּי יִשְׂ
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר לְמַד לֹא מִיָּתֶם לִי בֵּית אֲחֵיכֶם
וְעַתָּה כֹּה תֹאמַר לְעַבְדִּי הָדוֹד כֹּה־אֲמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אֲנִי לְקוֹחֲלֶךָ מִן־הַגּוֹי מֵאֲחֵרֵי הַצֹּאֲן
לְהוֹתִיר גִּבּוֹר עַל עַמִּי עַל־יִשְׂרָאֵל וְהָאֵתָה עַמֶּךָ
בְּכָל־אִשֶּׁר הִלֵּכְתָּ וְהִסְרִיתָ אֶת כָּל אִיְכֶךָ מִן
מִנְּיָן וְעֲשִׂיתָ לָךְ שֶׁם גִּבּוֹר בְּשֵׁם הַגְּדוּלָּה
אִשֶּׁר בְּאֶרֶץ וְשִׁמְשִׁי מִקֵּד לְעַם יִשְׂרָאֵל וְגַם
וְנִשְׁעִיתִי וְשָׁכַן תִּתֵּנוּ וְלֹא־הָיָה עוֹד לֹא יִסְפּוּ
בְנֵי עוֹלָה לְעַנּוֹת כִּאֲשֶׁר בְּרָאשְׁנָה וְהָלֵכֶן הָיָה
אִשֶּׁר צִוִּיתִי שְׁפִטִים עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהָאֵתָה לִ
לָךְ מִכָּל־אִיְכֶךָ וְהִגִּיד לָךְ יְהוָה כִּי בֵּית יְעִשָּׂה
לָךְ יְהוָה כִּי־יִסְלָא יִמְךָ וְשִׁכְבְּתָם עַם אֲבֹתֶיךָ
וְהִקְסִיתִי אֶת־עַד־אֲלֵיךָ אִשֶּׁר יִצָּא כְּבֹעֶךָ
וְהִכְנִיתִי אֶת־מִמְלַכְתּוֹ וְהָאֵתָה יְבִנְהָ בֵּית לְשִׁמּוֹ
וְכֹנְנִיתִי אֶת־כִּסֵּא מִמְלַכְתּוֹ עַד עוֹלָם אֲנִי אֵה
אֲהִי־לוֹ לֵאב וְהָאֵתָה יְהוָה לִי לִכֹּן אִשֶּׁר כֹּה־עוֹ
כֹּה־עוֹת וְהִכְחָלִי בְּשִׁבְטֵי אֲנָשִׁים וּבְנֵי־בְנֵי
אָדָם וְחִסְרִי לֹא יִסּוֹר מִמֶּנּוּ כִּאֲשֶׁר הִסְדִּיתִי
מִעַם שָׂאֵל אִשֶּׁר הִסְדִּיתִי מִלְּפָנֶיךָ וְנִאֲמָן כִּי
בֵּיתָךְ וּמִמְלַכְתְּךָ עַד־עוֹלָם לְפָנֶיךָ כִּסְאֶךָ יְהוָה
נִסְכָּן עַד־עוֹלָם כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּכְכֹל־הַ
חֲזוֹנִין הַזֶּה כֹּן דְּבַר נֶתַן אֵל־דוֹד

וְכֹא־וְהִלָּךְ הָיָה חֶשֶׁב לְפָנֶיךָ
יְהוָה לֵאמֹר כִּי אֲנִי אֲרָנִי יְהוָה וְגַם בֵּיתִי כִי
הִבְיָאֲנִי עַד־הָלֹם וְתִקְטֵן עוֹד וְאֵת
בְּעִנְיָךְ אֲרָנִי יְהוָה וְהִדְרִיעַר גַּם אֶת־בֵּית עֲבָדְךָ
לְמִדְּוָק וְהָאֵת חֲדָתָה הָאֵתָה אֲרָנִי יְהוָה וְהָאֵתָה

כחגים ושנה ספר: ומידו בן יחזקאל
והכרת והפלת ובני דוד כחגים היו:

ויאמר דוד הבל ישלח אסר
גוהר לבית שאול ואעשה עמו חסד בעבורי
ידעת: ולבית שאול עבד ושמי ציבא ויקר
וקרא לו אל דוד ויאמר המלך אליו ואתה
ציבא ויאמר עבדך: ויאמר המלך האפס ע
עוד איש לבית שאול ואעשה עמו חסד ארד
אלהים ויאמר ציבא אל המלך עוד בן דודו
לידתו נכה רגלים: ויאמר לו המלך איפה
הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא כיתם
סביר בן עמיאל בלא דבר: וישלח המלך ד
דוד ויקחו מכת סביר בן עמיאל מלא דב
דבר: וציבא מפלישת בן דתתן בן שאול
דוד ויפר על פניו וישתחו ויאמר דוד מפני
מפלישת ויאמר הנה עבדך: ויאמר לו דוד
אל תווא כי עשה לאעשה עמך חסד בעבור
יהונתן אביך והשיבתי וך את כל שדה שא
שאל אביך ואמה ואכל לחם על שלחני תם
תמיד: וישתחו ויאמר מה עבדך כי פנית אל
הכלב הזה אשר כמני: וקרא המלך אל צ
ציבא נער שאול ויאמר אליו בל אשר היה
לשאול תכל כיתו נחתי לכן ארנך: ועבדת
לו את האדמה אתה ובניך ועבדך והבאתו
והיה לכן ארנך לחם ואכל ומפלישת בן דוד
ארנך יאכל תמיד לחם על שלחני: וציבא
חמשה עשר בנים ועשרים עבדים: ויאמר
ציבא אל המלך ככל אשר יצוה ארני דם
המלך את עבדו בן יעשה עבדך ומפלישת
אכל על שלחני כאחד מבני המלך: ולבני
תלמישת

צוה בלשן להשיב דוד בנר פרת: ולבד
דוד כמני אף: ושבע מאות פרטים ועשרים
אלף איש רגלי העקר דוד את כל דרכי וי
ויתר כמני מאה רכב: ותבא ארם דמישק
ועוד לחזק עוד מלך צוה וך דוד בארם
עשרים ושנים אף איש: וישם דוד נציבים
בארם דמישק ותהי ארם לדוד לעבדים נש
נשא בנותה וישע ויהי את דוד בבל אשר
הלך: ויקח דוד את שלמי הוהב אשר היו א
אל עבדי הדרעור ויביאם ירושלים: ומבטח
ומבטחי ערי הדרעור וקח המלך דוד נח
נחשת הרבה מאד:

וישם העי מלך חכת כי הנה וחדאת כל היל
הדרעור: וישלח ויעי את ירום בנו אל דם
המלך דוד לשאל לו לשלום ולברטו על א
אשר נלחם בהדרעור ויפרו כראש מלח
מלחמות ויעי היה הדרעור ובזו היו כל ים
כסף וכל זהב וכל נחשת: ונבאתם הקריש
המלך דוד לדויה עם הכסף והזהב אשר ה
הקריש ממלח דגים אשר פכש: מארם וכמ
ומשאכ ומבני עמק ומפרשתים ומעבדלוקו
ומשלח הדרעור בן דחוב מלך צובה: ויעש
דוד שם כסאו מזהב את ארם בגא מלח
שמונה עשר אף: וישם בארם נציבים כב
בכל אדום שם נציבים והיו בל אדום עבדים
לדוד וישע ויהי לדוד בבל אשר הלך: ויהי
ומלך דוד על כל ישראל ויהי דוד עשה מש
מספט וצדקה לכל עמו: ויהאב בן צדוריה ע
עלה צבא והושפט בן אחיחוד המזכיר: וצ
וצדוק בן אחיטוב ואחישלך בן אביתר כה

בן קטן ושמו מיכה וכל מושב בית ציבא
עברם למפיכתו וכפיכתו יושב בדדושלם
כי על שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא פס
פסח שתי רגליו

והל אחריכן למתסלך בני עמון
וימלך חנן בנו תחתיו : ואמר הוד אעשה
חסד עם חנן בן נחש כאשר עשה אביו ע
עמל חסד ושלח הוד לחנני ביד עבדו אל
אביו וכל עבד הוד ארץ בני עמון : ואבדו
של בני עמון אל חנן ארציהם המכבד הוד
את אביו בעלד כי שלח לו מתמים הלא
בעבור תקראתהו עיר חלגה חלגתה שלח
הוד את עבדו אליו : ויקח חנן את עבדו
גלה את חנן וסרת את מדרוהם בחצי
עדתותיהם השלחם : ויגיד הוד ושלח
לקראתם כי היו האנשים נכלמים מאוד ויא
ואמר המלך שם בירחו עד אשר יצמח זקן
זקנה ושבתם : ויאמר בני עמון כי נכאשר כ
ברד ושלחו בני עמון ויטכרו את ארם בית
רחב ואת ארם צובה עשרים אלף רגלי ואת
מלך מעכה אלף איש ואיש טוב שנים עשר
אלף איש : וישמע הוד ושלח את יואב ואת
כל הצבא וצבדים : ויצאו בני עמון ויערמו
מלחמה פתח השער וארם צובה ורחוב וא
ואיש טוב ומעכה לבסם בשדה : ויאמר יואב
כי היתה ארץ בני המלחמה מפנים ומאחור
ויבחר ככל כחור ישראל ויערך לקראת אר
ארם : ואחריהם חנן ביד אביו אחיו
ויערך לקראת בני עמון : ואמר אם תחזק א

ארם ככני ויהיה לי לשעודה ואם בני עמון
יחזקו ככד ויהיה לי לשעודה : חזק ותחזק
בעד עמון ובעד ער ארצו ויהיה יעשה חס
השוב בעצמו : ויש יואב ויזעם אשר עמל
למלחמה בארם חננו מפניו : ובני עמון ראו
כי נס ארם ונטל מפני אביו וכלו הער ויש
וישב יואב מעל בני עמון וכל יחדשלים : ורא
ארם כי נגף לפני ישראל ואספו חדר וישלח
הדרקור ויצא את ארם אשר מעבר הנהר ו
הבאו חילם ויטכרו שר צבא הדרקור לפני
דפניהם : ויגיד הוד ואסף את כל ישראל
ויעבר את הנהר וכל חלמה ויערכו ארם
לקראת הוד וילחמו עמו : ונס ארם מפני
ישראל והרג הוד בארם שבע באותו כבוא
וארבעים אלף פרשים ואת שוכר שר צבא
הפת וספת שם : וכלו מלחמה עבדו הוד
והדרקור כי נגפו לפני ישראל וישלחו את יו
ישראל ויעבדו ויאמר ארם להרשע עוד את
בני עמון : והלחשבות
השנה לעת צאת המלכים ושלח הוד את יו
יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישלחו
את בני עמון ויצדו על רובה ויד יושב ביד
בחדשלים :

והי לער הערב ולקם הוד מעלם
משכבו ויהיה על גג בית המלך ורא אשה
רוחצת מעל הגג והאשה שבת מראה מאד ו
וישלח הוד ויחדש לאשה ואמר הלא ואת
בד שבע בת ארעם אשת אדמה חזק : ויש
וישלח הוד מלאכים ויקחה חתא

אליו ישכב עמה ויהי מתקדשת מפני אמה
והשכב אל ביתה: ותגד האשה ותשלח ותגד
לדוד ותאמר הריה אנכי וישלח דוד אל יואב
שליח אל אוריה החתי וישלח יואב את
אוריה אל דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד
לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלכה:
ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ תלך: ו
יצא אוריה מבית דוד ויצא אחריו כשא
משאת המלך וישכב אוריה פתח בית המלך
את כל עבדי איתו ולא ידע אל ביתו: ותגד
לדוד לאמר לא ידע אוריה אל ביתי ולאמר ר
דוד אל אוריה הלא מלך אתה בא מדוע ל
לא ידעת אל ביתך: ויאמר אוריה אל דוד ה
אראון וישראל ויהודה יושבים בסכות ואד
ואתני יואב ועבדי איתי על פני השדה חתים
ואני אבא אל ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם
אשתי חיד וחי נפשו אם אעשה הדבר הזה:
וילאמר דוד אל אוריה טב כזה גב היום ומחר
אשלך וישב אוריה בדדו שלום ביום ההוא
ונמחרת: ויקרא לו דוד ואכל לפניו ושתה
וישכרו ויצא בערב לשכב במשכבו עם ע
בדי איתו ואל ביתו ללכת: ויהי בבקר וי
כתוב דוד ספר אל יואב וישלח בד אוריה:
וכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מל
פני המלחמה החזקה ושתם מאחוריו ונכה
וכת: והי בשמור יואב
אל העיר ותן את אוריה אל המקום אשר יד
יע כי אנשי חיל שם: ויצא אנשי העיר וי
חלשם את יואב ופל מדהעם מעבדי דוד וי
רשתם אוריה החתי: וישלח יואב חגד לדוד

את כל דברי המלחמה: ויצא את המלך לא
לאמר ככלותך את כל דברי המלחמה לדי
אל המלך: ויהי אם תעלה חמת המלך וא
ואמר לך מדוע נגשתם אל העיר להחליק ה
והא ידעתם את אשר יגדו מעל החומה: כי
הכה את אבימלך בן ירכשת הלא אשה ה
השלכה ערו פלח וכב מעל החומה וימת
בתוך למה נגשתם אל החומה ואמרתם
עבוד אוריה החתי כת: וילך המלך ויבא
והגד לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויבא
וילאמר המלך אל דוד כי נגבד עלינו והא
האנשים יצאו אלנו השדה ונהיה עליהם ע
עד פתח השער: ויראו המלכים אל עבוד מ
מעל החומה ויכתו מעט המלך תם עבוד
אוריה החתי כת: וילאמר דוד אל המלך כ
כה תאמר אל יואב אל ידע בענין את הדבר
הזה כי כזה וכה תאכל החיך החזק מלח
מלחמתך אל העיר ודרסה וחוקרו: ותשמע
אשת אוריה כימת אוריה אשה ותספור על
בעלה: ויטבר האכל וישלח דוד ואספה אל
ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר
אשר עשה דוד בעני ידו: וישלח ידו את
נתן אל דוד ויבא אליו ואמר לו שני אנשים
היו בעיר אחת אחד עשיר ואחד רש: לעש
לעשיר היה צאן ובקר ורבה מאד: ולרש א
אין כל כל אם כבשה אחת קטנה אשר קנה
ויהי ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפל תאכל
ומכסו תשתה ויבחקו תשכב ותהי לו כבה:
ויבא הילך לאיש העשיר ויחל לקחת מצאו
ומבקרו לעשות לאוריה הבא לו ויקח את כבשת

דאיש דלש רעטה לאיש הכא אלף ויחד אף
הודבאיש מאר ויאמר אל נתן חידוהכי בן
מות האיש העטה זאת ואת רכבשה יסלם
ארבעתים עקב אשר עטה את הדבר הזה וע
ועל אשר לא חסל ויאמר נתן אל דוד אתה
האיש כהאמר דוד אלף ישראל אנכי מש
בשחתיך לנדיף על ישראל ואנכי העלתך מי
מיד שאל ואתנה לך את בית אתנך ואת נ
נשי אתנך בחלקך ואתנה לך את בית ישראל
ודודה האם מעט ואסיפה לך סנה וכוהה
מורע בית את דבר דוד לעשות דרע בעני
אתאוריה חתול הפית בלדב ואתאשור לק
לקחת לך לאשה ואתו הרגה בדרך בני עמק
ועתה לא חסד חרב מביתך עד עולם עקב
פי בותני ונתת אתאשור אוריה חתול להיות
לך לאשה כהאמר דוד הנני
מקום עלך רעה מביתך לקחת את נשך ל
לעלך ותתני לך ער ושכל עם נשך לעני ה
השמש האת כי אתה עשית בסתר ואני אע
אעשה את דבר הזה נגד כל ישראל ונגד
השמש ויאמר דוד

אל נתן חטאת לדוד ויאמר נתן אל דוד גם
ידוע העביר חטאתך ולא חסות אפס כי נאין
נאצל את איב דוד בדרך הזה גסהבן הי
הילוד לך מות ימות וילך נתן אל ביתו וקף י
ידוע אתה דוד אשר ילדה אשת אוריה לדוד
והאני ויבקש דוד את האלדים בעד הנער
ויצא דוד צום ובא חן ושכב ארצה וילקט
וקני ביתו עליו ולקטו מן הארץ ולא אבהו

ולא סרא אתם לחכו ודוד ביום השביעי חמת
הילד ויראל עבדי דוד לדגיד לו כימת הי
הילד כי אמרו וגה כהות הילד ה' וברנו א
אליו ולא שמע בקולו ואך נאמר אליו כח
הילד ועטה רעה וידא דוד כי עבדו כחלה
מתחילים ויבן דוד בית הילד ויאמר זה
דוד אל עבדי חמת הילד ויאמר מות וינקס
דוד כדארן וירחן וסך ורחף שכלתו ויבא
בית דוד וישתחו ויבא אל ביתו וישאל חש
וישיב לו לחם ואכל ויאמר עבדו אליו מה
הדבר הזה אשר עשית בעבד הילד ח' צמת
ותבך וכאשר מת הילד קמת ותאכל לחם וי
ויאמר בעד הילד ח' צמת ואכבה כי אמר
אכרתי מי ילד ונחני דוד ח' הילד ועתה
מת לכה זה אני צב האוכל לך שיכר עוד אני
הדרך אליו ודוד לא ישוב אליו וינחם דוד
את בת שבע אשר ויבא אליה וישכב עמה
ויולד בן ויקרא את שמו שדכה וידוע אהבו
וישלו ביד נתן וצבא ויקרא את שמו ידועה
בעבד דוד

והלחם יאב ברבת בני ימון וילכד
את עיר הבזוקה ויחל יאב מלאכים אל
דוד ויאמר נלדכי ברבת תב לכת את ע
עיר הפים וועתה אלקי את יתר העם ונחנה
על העד חלכה פן אלכר אני את דעיר ונ
ונקרא שמי עליה ויאמר דוד את מלחם
וילך וכתה וילחם בה וחלכה ויקח את עט
עשרת מלכה מעל ראשו ומשחלה כפרהו
ואין יקרה חתה של דוד ושל

ושל העיר ודצא דרבה מאר : ואת העם א
 אשר בה הוציא השם למטה ובחרני הב
 הרצל ובמנוחת הרצל והעבר אתם במלך
 וכן יעשה לכל ער בני עמון ויטב דוד וכל
 העם יורו שלם : והי אחריכן
 ולאבסותם בדוד אחות יפה ושמה תמר ו
 ואחבה אמנון בדוד : ויצר לאמנון ולהת
 לה ולתלות בעטר רגל אחותו כי בתולה היא
 והלא בעני אמנון לעשות לה כראייה : ולא
 ולאמנון רע ושם יתרכב בדשמה אחי דוד
 ויתרכב איש חכם מאר ואמר לו מדוע אתה
 נכה דל כן והבדך כבדך כבדך הלא תגיד ל
 לי ואמר לו אמנון את תמר אחות אבשלום
 אחי אני אתה : ואמר לו יתרכב שכב עד כש
 כשכבך ותתל ובה אביך לדאותך ואמרת
 אליו תבא נא תמר אחותי ותברני דהם ועש
 ועשתה לעני את הבריה למען אשר אראה
 ואכלת מידה : וישכב אמנון ותתל תבא המ
 המלך לדאו ואמר אמנון אלהיך תבא
 לא תמר אחותי ותלכב לעני שתי לכתות ואב
 ואברה מידה : וישלח דוד אל תמר הביתה
 לאמר לבי נא בית אמנון אחיך ועשה לו הב
 הבריה : ותלך תמר בית אמנון אחותה והוא ש
 שכב ותקח את הבצק ותלש ותרכב לעניזות
 ותבשל את הלכות : ותקח את המסרת ות
 ותקח לפניו המן לאכל ואמר אמנון הוצא
 כל איש מעלי הוצא כל איש מעלי : ואמר
 אמנון אל תמר הבאי הבריה החרד ואברה
 מידך ותקח תמר את הלכות אשר עשתה ו
 ותבא אל אמנון אחות החרדה : ותגש אליו

לאכל ורחוק מהואמר לה בא שכתב עמי א
 אותי : ותאמר לו אל אחי אל תעני כי לא י
 יעשה כן בישראל אלהי עשה את דבריהם
 הזאת : ואני אנה אחיך את חרפתי ואשה תה
 תהיה מאד וצבלים בישראל ועוהה דבר
 טא אל המלך כי לא ימניני ממך : ולא אבה
 לשמע בקולה ורחוק ממנה יענה וישכב א
 אתה : וישנאה אמנת שנאה גדולה מאד כי
 גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר א
 אהבה ואמר לה אכנת קומי לבי : ותאמר לו
 על ארת הרעה הגדולה הזאת באהרת אשר
 עשית עמי לכליבי ולא אבה לשמע לה : ו
 ויקרא את נערו משרתו ואמר טלדנא את
 זאת מעל החרצה ועל הדלת אחריה ועל
 טנת פסים כי כן תלבשן בגות המלך הבת
 הבתולות בעלם ויצא אתה משרתו הורץ ו
 ועל הדלת אחריה : ותקח המלך אפר על רא
 ראשה וכתנת הפסים אכר עליה קרעה ות
 והשם ידה על ראשה ותלך הרוץ העקה : ו
 ויאמר אליה אבשלום אחיה האמנת אחיך
 היה עמך ועמה אותי וחורשי אחיך הוא א
 אל תשתי את לך לדבר הזה ותשכבדו
 וישוכבה בית אבשלום אחיה : והמלך דוד
 שמע את כל הדברים האלה ויחד לו מאד :
 ולא דבר אבשלום עם אמנון וכמעט שוב
 כי שנה אבשלום את אמנון על דבלי אשר ע
 ענה את המלך אחיה : ויהל
 לשנתים ימים ויהיו גוזים לאבשלום בבבל ח
 חצור אשר עם אפרים ויקרא אבשלום לבי
 לכל בני דמלך : והוא אבשלום אל המלך ו

וַיֹּאמֶר הִנֵּהנָא גִזְזִים לַעֲבֹד יָדָא נָא הַכִּדָּו
וַעֲמִדּוּ עִם עֹבֵדִי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אֲבִישׁ
אֲבִישׁלֹם אֶל בְּנֵי אֶלְנָא נָחַל כְּלָטוֹ וְלֹאנְכַבֵּד
עֲלֵיהֶם רִפְרִדְכִי וְלֹא אֲבָה לְלִסְתִּרְבִּרְכִי: וַיֹּי
וַיֹּאמֶר אֲבִישׁלֹם וְלֹא־יָדָא נָא אֲהֵנוֹ אֲמַנְקֵא אֲחִי
וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי יָדָא עֹמֵד: וְהַפְרָץ מִן אֲ
אֲבִישׁלֹם וַיִּסְחֶה אֲחִי אֲמַנְקֵא וְאֵת כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
הַמֶּלֶךְ: וַיִּצְוֶה אֲבִישׁלֹם אֶת נַעֲרָיו לֵאמֹר רֵאוּ
נָא פְטִיבִי לֵב אֲמַנְקֵא בֵּין וְאִמְרֵהוּ אֵלַיִם הִמָּו
אֵת אֲמַנְקֵא וְהַמֶּלֶךְ אֲחִי אֶל־וִירָאָה וְלֹא כִי אֵב
אֲכַל צִרְתִּי אֲתֵכֶם וְהָיָה לִבִּי חֹלִי: וַיַּע
וַיַּעֲשֶׂה נַעֲרֵי אֲבִישׁלֹם לֵאמֹנְקֵא כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֲבִישׁ
אֲבִישׁלֹם וַיִּקְרְאוּ כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּרְכְּבוּ אִישׁ
עַל פָּרָדוֹ וַיָּעֻסוּ: וְהָיָה הַמֶּלֶךְ כֹּדֵד וְהַשְׁמָעָה
כָּאֵה אֶל־דָּוִד לֵאמֹר הִכָּה אֲבִישׁלֹם אֵת כָּל
בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא־נִחַרְתִּי מִדָּבָר אֲחִי:

וַיִּקַּח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרַע אֶת־כְּנָדָיו וַיִּשְׁכַּח אֶרְצָה ו
וְכָל־עַבְדָּיו נִצְבִּים קִרְעוּ בְּגָדִים: וַיַּעַן יִנְדָּבִי
בֶן שִׁמְעֵה אֶת־דָּוִד לֵאמֹר אֵלֵי אֲכַר אֶת־יָדִי
כָּל־הַדְּעִירִים בְּנֵי הַמֶּלֶךְ דִּמְיוֹ כִּי אֲמַנְקֵא לְכָדוֹ
מֵת כִּי עַל פִּי אֲבִישׁלֹם הָיְתָה שִׁפְהָ מִיּוֹם עַד
עַנּוּתוֹ אֵת תְּבַר אֲחִי: וַעֲנָה אֶל־יִשָּׁם אֲדָמִי
הַמֶּלֶךְ אֶל לְבֹו דְּבַר לֵאמֹר כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ מִ
מֵתוּ כִּי אֲכֹ אֲמַנְקֵא לְכָדוֹ מֵת: וַיִּבְרַח
אֲבִישׁלֹם וַיֵּשֶׁב הַנָּעִר הַצֹּפֶה אֵת עֵינָיו וְלֹא
וְהָיָה עִם רֹב הָעָלְמִים מִחֵדָּה אֲחֵרָיו מִצִּדֵּי הַהָרִים
וַיֹּאמֶר יִנְדָּבִי אֶל הַמֶּלֶךְ דָּוִד בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
בָּאוּ כְּדִמְךָ עֹבֵדִי בֶן הָיָה: וַיְהִי כִּכְלָטוֹ לְדָבָר
וַיִּדְּגָה בְּנֵי הַמֶּלֶךְ כַּאֲשֶׁר וַיֵּשֶׁב קָלָם וַיִּכְתֹּב תִּגְמָה
הַמֶּלֶךְ וְכָל־עַבְדָּיו כָּבוֹ בְּכִי גְדוֹל כַּאֲשֶׁר וַיֵּשֶׁב

וְאֲבִישׁלֹם כָּל־חֵדָּה אֶל־תְּלָמִי בֶן עֲמִידָהוּ מֵלֶכֶךְ
מֶלֶךְ גִּשְׁוֹר וְהַתְּאֵבֵל עַל בְּנֵי כָּל־דְּיָמִים: וַיֹּאב
וְאֲבִישׁלֹם כָּל־חֵדָּה גִּשְׁוֹר וְהָיָה שֶׁם שְׁלֹשׁ שָׁנִים
שָׁנִים: וְתִכְלִי־הַדָּה הַמֶּלֶךְ לִצְנֵאת אֶל־אֲבִישׁלֹם
כִּי נָחַס עַל אֲמַנְקֵא כִּי מֵת: וַיִּדְעַע וַיֹּאב
בֶּן צִרְתָּה כִּי לֵב הַמֶּלֶךְ עַל אֲבִישׁלֹם: וַיִּשְׁלַח
וַיֹּאב תְּקִיעָה וַיִּקַּח מִשְׁכַּח אִשָּׁה חֲכָמָה וַיֹּאבֵר
אֶל־הָהָרָא מֵלֶכֶךְ נָא וְלִכְשֵׁת נָא בְּגָדִי אֲבִל וְאֵל
תְּמִכִּי שִׁכֵּן וְהָיְתָה כַּאֲשֶׁה זֶה יָמִים רַבִּים מֵתָא
מֵתָאמֵלֶת עַל־מֵת: וְהָבֵאתִי אֶל־הַמֶּלֶךְ וְדִבַּרְתָּ אֵלָיו
אֶל־וְדָבָר הַזֶּה וַיִּשָּׁם וַיֹּאב אֵת הַדְּבָרִים כִּפ
בְּפִיה: וְהָבֵאתִי הָאִשָּׁה הַתְּקִיעָה אֶל־הַמֶּלֶךְ וְהָיָה
וְהָפֵל עַל אֶפְרָיִם אֶרְצָה וְתִשְׁתָּחִי וַיֹּאמֶר הָיָה
הָיְתָה הַבִּידָה: וַיֹּאמֶר לְהַמֶּלֶךְ מֵתָא־יָדָא וְהָיָה
וְהָיָה אֲבִל אִשָּׁה אֲלִמְנָה אֲנִי וְהָיְתָה אִשְׁתִּי: ו
וְהַשְׁפַּחְתִּי שְׁנֵי בָנִים וַיִּצְוֶה שְׁנֵיהֶם כְּשִׁלְהֵם הָיָה
וַאֲנִי מִצָּל בְּנֵיהֶם וַיָּבֹאוּ הָאֶחָד אֶת־הָאֶחָד וְהָיָה
וְהָיְתָה אִשְׁתִּי: וְהָיָה קִמְחָה כָּל־הַמִּשְׁפָּחָה אֶל־שֵׁם
שְׁפַחְתִּי וַיֹּאמְרוּ רַגְלֵי אֵת כִּכְלָטוֹ אֲחִי וְנִמְלִיתוּ ו
בְּנַפְשָׁם אֲחִי אִשְׁרֵי הָרָג וַיִּשְׁמַדְהָ גַם אֲתָהוּ
הָיְתָה שִׁכְכֵּת אֵת גִּתְּלֵהָ אִשְׁרֵי נִשְׁאַרְהָ לְכָל־יָמֵי
שָׁמַיִם לְאִישִׁי שֶׁם וְשִׁאֲרִית עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־הָאִשָּׁה לְכִי לְבִיתְךָ
וְאֲנִי אֲצִוְהָ עֲלֶיךָ: וַיֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקִיעָה
אֶל־הַמֶּלֶךְ עַל־אֲדָמִי הַמֶּלֶךְ הָעֵץ וְעַל כִּתְּאֲבִי
וְהַמֶּלֶךְ וְכַסְאוֹנְקִי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ דְּבַרְכֵּי אֶל־יָדָא
וְהָבֵאתִי אֵלֵי וְלֹא־יִזְכֹּק עַד לִצְנֵאתְךָ: וַיֹּאמְרוּ
וְכִכְלָטוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת־יָדָא אֶל־יָדָא מִחֵדָּה מִחֵדָּה מִחֵדָּה
הָרָבִי לְשִׁחְתָּהּ לֹא יִשְׁמַדּוּ אֶת־בְּנֵי וַיֹּאמֶר חֵי
יְדָהּ אֲכִיפֵל מִשְׁעֵרֵת בְּיָד אֶרְצָה: וַיֹּאמֶר
הָאִשָּׁה תְּדַבְּרָנָא שְׁפַחְתִּי אֶל־אֲדָמִי:

המלך דבר ואמר הבר: ותאמר האשה לה
 חמה חשבת זאת על עם אלהים ומדבר ל
 המלך הדבר הזה כאשרם לבלתי השיב המ
 המלך אתגדלו: פי מח נמות ונפלים הנג
 הנגרים ארצה אשר לא יאספו ולא יטא
 אלהים נפש וחשב מחשבת לבלתי ירחם
 כמט נדח: ועתה באתי לדבר אל המלך א
 ארני את הדבר הזה כי יראוני העם ותאמר
 שפחתך אדברה נא אל המלך אולי יעשה
 המלך אתדבר אכתי: כי ישמע המלך לה
 להציל את אמתו מקף ואיש להשמיד אתי
 ואת בני יחד מנחלת אלהים: ותאמר שפח
 שפחתך יהיה נא דבר ארני המלך למעודה
 כיכמלאך האלהים בן ארני המלך לשמע
 הטוב וידע וידה אלהיך יהי עמך:
 ויען המלך ואמר אל האשה
 אל לא תבחר נכני דבר אשר אגבי שאל א
 אתך ותאמר האשה ידברנא ארני המלך:
 ואמר המלך היד יואב ארך בכל זאתתען
 האשה ותאמר הי נפטר ארני המלך אסא
 איש להימין ולהשמאל מכל אשר דבר ארני
 המלך כי עבדך יואב הוא צוני והוא שם
 בפי שפחתך אתכל הדברים האלה: לבע
 לבעט סבב אתפני הדבר עשה עבדך י
 יואב את הדבר הזה וארני חכם כחכמתכל
 כללאך האלהים לדעת כל אשר בארץ:
 ואמר המלך אל יואב
 הנה נא עשיתי את הדבר הזה תוך השב את
 הנער את אבשלום: ופלי יואב אל פניו אר
 ארצה השתחו ונדך את המלך ואמר יואב
 לאבשלום:

היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך ארני
 המלך אשר עשה המלך אתדבר עבדך:
 חכם יואב ויחך גשורה וקבא
 את אבשלום ידשלים: ואמר המלך יסבא
 אל ביתו ופני לא ראה וסבב אבשלום אל
 ביתו ופני המלך לא ראה: וכאבשלום לאה
 היה איש יפה בכל ישראל לחלל מאד מקף
 רגלו וער קרקרו לאהיה כימים: ובגדו לא
 אתדאשו והיה מקץ ימים למים אשר יגד
 כי כבד עליו וגילו וסקל את שער ראשו מא
 פאתים סקלים באבן המלך: ויחלל לאבש
 לאבשלום שדשה בגים ובת אחת ושמה תם
 תמר היא היתה אשה יפת מראה: ויטב אב
 אבשלום כחושלים סגתים ימים ופני המלך
 לא ראה: וישלח אבשלום אל
 יואב לילה אתו אל המלך חלא אבה לבא א
 אליו וישלח עוד שגית חלא אבה לבא: ויש
 ואמר אל עבדו וראו חללקת יואב אל ידי חר
 שם שעלים לכו והציתו באש הציתו עבד
 אב שלום את החלקה באש: חכם יואב וקבא
 אל אבשלום הביתה ואמר יואב אליו למה
 הציתו עבדך את החלקה אשר לי באש: ו
 ואמר אבשלום אל יואב דנה שלחתי אליך
 לאמר בא דנה ואשליח אתך אל המלך ל
 לאמר למה באתי כגשור טוב לי עוד אני שם
 ועתה אראה פני המלך ואם יש כן עין ודם
 והמיתני: וקבא יואב אל המלך ונגד לו וקרא
 אל אבשלום וקבא אל המלך וישתחו לו על
 אפיו ארצה לפני המלך וישק המלך לאבש
 לאבשלום: ויהי מאחרים

ועש' לו אבשלים נדבכה וסוסים חמשים
איש רצים לפניו : והשבים אבשלים ועמד
על יד הדרך השער הה' כל האיש אשר היה
לו ריב לבא אל הדרך למשפט תקרא אבש
אבשלים אלו ואמר אי מזה עול אתה וא
ואמר מאחד שבטי ישראל עבדך : ואמר
אלו אבשלים ראה דברך טובים ונכחים וט
ושמע אצלך מאת המלך : ואמר אבשלים
מי שיסני שופט בארץ ועלי יבא כל איש
אשר יהיה לו ריב וטעט טעט והצדקתי : והיה
בקרבי איש להשתתות לו ושלח את ידו והח
והחזיק בו ונשק לו : ועש אבשלים כדבר ה
הזה לכל ישראל אשר יבאו למשפט אל המ
המלך ויגב אבשלים את לב אנשי ישראל :
והיו מקץ ארבעים
שנה ואמר אבשלים אל המלך אלכה נאו
ואשלם את נדתי אשר נדתי לידה בחסדתי
כי נדתי נד עבדך בשבתי בגשור בארם ל
לאמר אם ישב ישיבני ידו ירושלים ועבדתי
את ידו : ואמר לו המלך לך בשלום ויקם
הלך חכמה ושלח אבשלים מרגלים ככל
שבטי ישראל לאמר כשמעכם את קול הש
השופר ואמרתם מלך אבשלים בחברון : וא
ואת אבשלים הלטו כנענים איש מירושלים
קראים חלוקים לתקם ולא ידעו כל דבר : ו
ושלח אבשלים את אחיח ופל הגלתי יען ה
דוד מעדו כגלה בזמנו את הזבחים והיה דג
הקשר אמין ויעם הדרך רוב את אבשלים :
ובא המגיד אל דוד לאמר הנה לב איש ישר
ישראל אחי אבשלים : ואמר דוד לכל ע

עבדיו אשר אתו בירושלים קמו ונב' חה כי
לא תהיה לו פלטה מפני אבשלים מהר
ללכת פנימור והשיגו וחדיו עליו את הר
הרעה והכה העיד לפי חרבו : ואמר עבד
המלך אל המלך ככל אשר יבדור ארני וט
המלך הנה עבדך : ויצא המלך וכל ביתו
בתליו ויעוב המלך את עשר נשים פלגשים
לשטר הבית : ויצא המלך וכל עבדיו בתליו
ועבדו בית המרחק : וכל עבדיו עבדים על
ידו וכל השרית וכל הפלתי וכל המלם שש
מאות איש אשר באו בתליו מנת עבדים על
פני המלך : ואמר המלך
אלאמי הנני למה תלך נכד אתה עכנו שוב
ושב עם המלך כי נכד אתה וגם גלה אתה
ממקומך : תמלי כאך חלום אני עך עכנול
ללכת ואני והלך לאשר אני הדרך שוב והשב
את אחך עמך חסד ואמת : ויען את אתה
המלך ואמר מי ידוה חל ארני המלך כי א
אם במלכות אשר יהיה שם ארני המלך אם
למלך אסלחים כי שם יהיה עבדך : ואמר
דוד אל אחי לך ועבר ויעזר אתי הנני וכל
אנשי וכל המלך אשר אתנו וכל הארץ טובים
קול גדול וכל העם עובדים על פני דוד המ
המלך : והנה גם צדוק וכל חלום אשר א
אח נשאים את ארון פדת האללים ויעזר
את ארון האללים ועל אביתו עד חס מלה
העם לעם מן העד :
ואמר המלך לצדוק השב את ארון וא
האללים העד אכאמא חן בעני ידוה ח
והשיבני ויראני אתי ואת נדתי : ואם פה יא

אמר לא חפצתי בך דודי יעשה לי כאשר
טוב בעיניו : ואמר המלך אל צדוק הכהן ה
הוא אתה אשר שמה העיר בשלום ואחלסען בג
בניך ודחתן בראביתך שני בניכם אתכם : ו
ראו אגבי מתברמה בערבת המדבר עד בא
דבר מעמכם להגיד לי : וישב צדוק ואביתר
את ארון האלהים ויחשבו שם : וידד
עלה במעלה הויתם עלה ובכה וראשו העז
והוא הנדף ידף וכל העם אשר אלו חפזו אי
איש ראשו ויעל עלה ובכה : וידד הגיד לאם
לאמר אחותפל בקטרים עם אבשלום וא
יאמר דוד סכלנא עצת אחותפל ידד :

ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה
שם האלהים ודגה לקראתו חרשי הארזי
קרוע כתנתו וארמה על ראשו : ואמר לו ד
דוד אם עברת אמי ודחת עלי למשא : ואכזה
הוציר תשוב ואמרת לאבשלום עבדך אני ה
המלך אהיה עבד אבדך ואני מאז ועתה ואני
עבדך והפרת לי את עצת אחותפל ויהלא ע
עמד שם צדוק ואביתר הכהנים ויהי כלה
הדבר אשר תשמע מפי המלך תגיד לצד
לצדוק ולאביתר הכהנים : ודגה שם עמם
שני בניהם אחלסען לצדוק ודחתן לאביתר
וישחתם בידם אל כל הדבר אשר תשמעו
יבא חרשי רעה דוד העיר ואבשלום יבא יד
ידושלם :

והדד עבר מעט
מראש ודגה ציבא נער מציבשת לקראתו
ואמר חמרים חרשים ועל השם כאלים לחם
ומאה צמקים ומאה קרן וכל יין : ויאמר הם
המלך אל ציבא מה אלה דוד ואמר ציבא ה

החמרים לבית המלך ללכת והלחם והקין ל
לאכל הנעלים והדן לשחות היעף במדבר :
ויאמר המלך ואיה בן ארתך ויאמר ציבא א
אל המלך הנה יושב בירושלם כי אמר היום
ישיבו לי בית ישראל את מכלכות אבני : והא
וואמר המלך לציבא הנה דוד כל אשר למפי
למפיכשת ויאמר ציבא השהחית אמצא חן
בעיניך אדני המלך :

ובא המלך דוד עד בחורים ודגה כשם איש
יצא מכשפות בית שאול ושמל שמעון ג
גרא יצא יצא ומקלל : וסקל באבנים אתד
דוד ואת כל עמם המלך דוד וכל העם וכל
הגיבורים מימנו ומשמאלו : ובה אבד שבע
בקלל יצא צא איש הדמים ואיש הבלעל :
השיב עלך ידד כלדמי בית שאול אשר מ
מלכת תחת חתן ידד את המלכה ביר אב
אבשלום בנך ודגד ברעך כי איש דמים א
אתה : ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך ל
למה קלל הכלב המל הזה את אדני המלך
אעברה נא ואסדרה אתדראשו :

ויאמר המלך מה לי לכם בני צרויה כי
יקללתי ויהי אמר לו קלל את דוד ומי א
יאמר בדוע עשית כן : ויאמר דוד אל אבישי
ואל כל עבדיו הנה בני אשר יצא ממעי מב
מבקש את נפשי ואף כרעתי בן הימני הנ
דגיו וליקלל כי אמר לו דוד : אתה ידאה
ידד כיני חלבי ידד לי טובה תחת קולתו
היום הזה : וידד דוד ואנשו בדרך ושם ע
הלך בצלע הדר מזה לעמתי הך ויקלל וס
וסקל באבנים לעמתי ועפר בעפר : ויבא ה

דב'ך וכל העם אשר אתו עפים ונפש ש
 שם : ואבשלום וכר העם איש ישראל באו י
 ירשלק אחתפל אתו ידיו כאשר בא חיש
 דארבי רעה דוד אל אבשלום ויאמר חיש
 אל אבשלום חיש המלך דוד המלך : ויאמר א
 אבשלום אל חיש זה חסרך אתדעך חמה
 לא הלכת אתדעך : ויאמר חיש אל אבש
 אבשלום לאכל אשר ביד דוד ודוד ודוד הזה
 וכל איש ישראל לו אהיה ואני אשב ויהסגית
 למי אני אעבר הלא לפני בני כאשר עברתי
 לפני אביך בן אחיה לפניך :

ויאמר אבשלום אל אחתפל הבו לכם יעצה
 מה נעשה : ויאמר אחתפל אל אבשלום בא
 אל פלגשי אביך אשר הניח לשמר הבית וש
 רשמו כל ישראל כי נבאשת את אביך וחוקו
 ידי כל אשך אתך : ויטו לאבשלום האהל על
 הגג ובא אבשלום אל פלגשי אביו לעיני כל
 ישראל ועצת אחתפל אשר יען כימים ההם
 כאשר ישאל איש כדבר האלדים בן בלעז
 עצת אחתפל גם לדוד גם לאבשלום : היא
 ויאמר אחתפל אל אבשלום אסדרה נא ש
 ענים עשר אלה איש ואקטית וארדפה אחרי
 דוד הלילה : ואבא עליו והוא יגן ודפה ידים
 והחזרתי אותו ונס כל העם אשר אתו והבתי
 את המלך לסוד : ואשיבה כל העם אלך כ
 כשוב הכל ואיש אשר אתה מבקש כד העם
 יהיה שלום : וישך הדבר בעיני אבשלום וב
 ובעיני כל וקני ישראל : ויאמר אבשלום קר
 קרא נא לחישי הארכי ונשמעה מה בפיו גם
 ויבא חיש אל אבשלום
 הוא :

ויאמר אבשלום אליו לאמר כדבר הזה ד
 דבר אחתפל הנעשה אתדברוואם אין אתה
 דבר : ויאמר חיש אל אבשלום לא טובסה
 העצה אשר יען אחתפל בפעם הזאת : וא
 ויאמר חיש אתה ידעת את אביך ואת אבש
 אנשו כדגברים חמה ומר גפשהמה כדרכ
 שכל בשדה האביך איש מלחמה ולא ילך א
 אתה העם : דגה עתה הוא נחבא באחת הפח
 הפותים או באחת דמקומות ההם בגללה
 בהם כח זה ושמעו השמע ואמר היתה כג
 מגפה בעם אשר אחרי אבשלום : ודא גם
 בן חל אשר לבו כלב הארצה ההם ימס כי יז
 יודע כל ישראל כי גבור אביך ובני חיל אשר
 אתו : כי יעצתי להם : ואסף עליך כל איש
 ישראל מן יעד באר שבע כחל אשר על ש
 הים חרים ופניך הולכים בקרב : ובאנו אליו
 באחת המקומות אשר נמצא שם ונחמו עליו
 כאשר יפל הטל על פני האדמה ולא נותר ב
 בו ובכל האנשים אשר אתו גם אחרי : ואב
 אל על אסף וחישיא כל ישראל אל העדה
 והוא חבליק וסמנו אתו עד הנחל עד אשר
 אשר לא נמצא שם גם צורח :

ויאמר אבשלום וכל איש ישראל שיבה
 עזת חיש הארץ מעצת אחתפל וידה ציה
 להשר את עצת אחתפל השוכה לבעטור ה
 הביא ידוד על אבשלום את דרעה :

ויאמר חיש אל צדוק חל אביחל
 הפתנים כזאת וכזאת יען אחתפל אתאבש
 אבשלום ואתקני ישראל וכזאת וכזאת יע
 יעצתי אני : ועתה שלחו מהרה והגדו לדוד

לאמר אל תלן הלילה בערבות המדבר וגם
 עבר תעבר פן יבלע רכרך וכל העם אשר
 אתו ויהנתן ואחפיען עמדים בעין רגל ו
 והלכה השפחה והגידה להם והלך ורגלו
 והגידו לכולך הדרך כי לא יוכלו להראות לבא
 העירה וראו אתם נער ונער לאב שלם וכל
 וילכו שניהם מדרה ויבאו אל בית איש כבכ
 בבחורים ולו באר כהצחצח וחדד שם ותקח
 האשה ותפרש את המסך על פני הבאר ותש
 ותשטח עליו ורופות ולא נודע דבר ויבאו
 עבדי אבשלם אליה אשה הביתה ויאמרו אי
 איה אחישכן והתנתן ותאמר להם האשה ע
 עכח את מכל המים רבקשו ולא מצאו ויש
 וישבו ויחשלו
 אחרי לכתם ויעלו מהבאר וילכו ויגדו לסדר
 דוד ויאמרו אל דוד קמו ועכרו מהרה את
 רגלים כי ככה יען עליכם אחתפל וקסר
 דוד וכל העם אשר אתו ויעכרו את הירדן
 עד אדן הבקר עד אחד לא נעוד אשר לא
 עבר את הירדן ואחתפל ראה פי לא נעש
 נעשתה עצתו וחבש את החמור וקם ויחך
 אל פזל ואל עזר ויצו אל ביתו ויחנק וימתו
 ויקסר פקסר אביו
 בא מצנימה ואבשלם עבר את הירדן והוא
 וכל איש איש יראל עמו ואת עמשה שם אב
 אבשלם תחת ויאב על הגבא ועמשה בן אי
 איש וישל ויטרא הישראל אשר בא אל אב
 אבשלם בת נחש אחת צדויה אם יאב ויחן
 ישראל ואבשלם ארץ העלעד
 והי בבא דוד מצנימה ושוכן בן

נחש מרבת מניעמן וכביר בן עמיאל כל
 דבר ויכחילו הגלעדי כותלים כשכב יספוח
 וכל יוצר חפצים וטעמים וקבוח וקלי ופחל ו
 ועדשים וקלי ודבש וחמאה וצאן ושפות כ
 בכר הגישו לדוד ולעם אשר אתו לאכל כי
 אמרו העם רעב ויעף וצמא במדבר ויפקד
 דוד את העם אשר אתו וישם עליהם שרי א
 אלפים ושרי מאות וישלח דוד את העם ה
 השלישית ביד יואב והשלישית ביד אבישי כ
 בן צרויה אחי יואב והשלישית ביד אתי הג
 הגתי ואמר המלך אל העם יצא אנא גבא
 אני עמכם ויאמר העם לא תצא כי אם נס
 ננוס לא ישמו אלנו לב ואם ימותו חצילו
 לא ישמו אלנו לב פיעתה כמט עשדה א
 אלפים ועתה טוב כי תהיה לנו כיעד לעקוד
 ואמר אלהים המלך אשר יקב בעיניכם אע
 אעשה ויעמד המלך אל ד השער וכל העם
 יצאו לכאן ולאלפים ויצו המלך את יואב
 ואת אבישי ואת אתי לאמר לאסר דו לער ול
 לאבשלם וכל העם שמועו בצות המלך את
 כל השרים על דבר אבשלם ויצא העם ה
 השדה לקראת ישראל ויהי המלחמה ביער
 אפרים ויגפו שם עס ישראל לגני עבדי ד
 דוד ותהי שם הכנפה גדולה בית הודא עש
 עשרים אלף ותהי שם המלחמה נפצת על
 פני כל הארץ ודב הער לאכל בעם מאשר
 אכלה החרב כיס הודא ויקרא אבשלם
 לפני עבדי דוד ואבשלם רכב על הפרד ו
 ויבא הפרד תחת שוכר האלה הגדולה ויח
 ויחוק ראשו ביצה ויתן בין השמים ובין הא

הארץ והפרד אשר תחתיו עפר :

והוא איש אחד נגד ליהואב ואמר
הנה ראיתי את אבשלום תלוי באלה ואמר
יהואב לאיש המגיד לו הנה ראיתו וסודע לא
הביתו שם ארצה ועל לתת לו עשרה כסף
והנה אחת ואמר ואיש אליהואב לו אנ
אנכי שקל על כפי אהף כסף לא אשלח ידי
אל כן המלך כי באנוט צוה המלך אהף וא
הוא אבישי והוא אחי לאמר שסודו מי בער
באבשלום ואי עשיתי כפשי שקר וכלהטר
לא יחד מן המלך והוא תתצב מנגד ורא
ואמר יהואב לא כן אחילה לפניך ויקח שלש
שלשה שבטים בבפו ויתקעם בלב אבשלום
עודו חי בלב האלה וחסל עשרה נערים נ
נשאי כלי יהואב ויש את אבשלום רכיתו : ו
יתקע יהואב בשופר רשב העם מרחוק אחרי
: ישראל כי חסד יהואב את העם : וקחו את א
אבשלום ושלחו אותו ביעל אלהות הגר
הגדול ויציטו עליו גל אבנים גדול מאד וכל
ישראל נסו איש לאחיו : ואבשלום לקח ריצב
לו בחי את מצבת אשר בעמק המלך כי א
אמר אדליון בעטר הזכיר שמי וקרא לו
למצבת של שמי וקרא לו יד אבשלום עד
היום הזה : ואחמעץ בן צדוק אמר ארצה
לא ואבשלום אתה המלך כי שפטו ידוה מיד א
אביו : ואמר לו יהואב לא איש בשדה אלה
היום הלה ובשרת ביום אחר והיום הלה לא
תבשר כי על כן המלך סת : ואמר יהואב לו
לכוש לך חגור למלך אשר ראיתו ושתיו
בטי ליהואב ורחן : ויקף עוד אחמעץ בן צד

צדוק ואמר אל יואב והיה ארצה נא :
אני אחרי הטיש ואמר יהואב לסה זה אתה ר
רן בני ולכה אין בשדה מאצתי וזה מהאר
ארץ ואמר לו רחן רחן אחסן על רחן רב
הכפר ויעבר אתהבושי : ודוד ישב בן שני
השערים וילך הצופה אל גג השער אלה ש
החומה וישא את עינו וראו הנה איש רן ל
לכו : וקרא הצופה ונגד למלך ואמר המ
המלך אם לבדו בשדה כצו וילך הלך וקר
וקרב : וראו הצופה איש אחרי רן וקרא הצ
הצופה אל השוער ואמר הנה איש רן לב
לכו ואמר המלך נבזה מבשר : ואמר ה
הצופה אני ראה את מרדכא הראשון כמרו
במרדכא אחמעץ בן צדוק ואמר המלך לא
איש טוב זה האל בשדה שבה יבא : וקרא
אחמעץ ואמר אל המלך שלום וישמו לו
למלך לאפיו ארצה ואמר ידוה אדליון מר
בדך אשר סגר את האנשים אשר נשאו את
ידם בארץ המלך :

ואמר המלך שלום תיער לאבשלום ו
ואמר אחמעץ וראיתי ההמון הנחל לשלח
אתעמד המלך יהואב והוא עומד הלא ידעתי
מה : ואמר המלך טוב והצב פה וסב העם
ויעמד : והנה הטיש בא ואמר הברשי יתב
יתבשר לפני המלך כי שפטו ידוה העם מ
כיד כל הקמים עליך : ואמר המלך אלהב
הבישי השלום תיער לאבשלום ואמר רב
הברשי ידוה כבער איבי אתי המלך וכל אשר
קש עליך לדעה :
המלך ויעל על עליה ה צדוק ויהואב אמר ב

בִּלְכֹּה בְּנֵי אֲבִשָּׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי אֲבִשָּׁלוֹם מִיָּתוֹן
 מוֹתִי אֲנִי תוֹחֵךְ אֲבִשָּׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי : וַיָּגֵד לוֹ
 דָּוִד אֶת הַגֵּת הַמֶּלֶךְ כִּיכָה וַיֵּתֶם אֶת אֲבִשָּׁלוֹם
 אֲבִשָּׁלוֹם : וַהֲלֹךְ הָיָה בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר
 לִכְלֹל הָעָם כִּי שָׁמַע הָעָם בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר
 נַעֲבֹד הַמֶּלֶךְ עַל בְּנֵי אֲבִשָּׁלוֹם : וַיִּתְּנֵם הָעָם
 בְּיוֹם הַהוּא לְבָא הָעֵד כְּאִשֶּׁר יִתְּנֵם הָעָם כִּי
 דִּבְכָּלֶיֶם בְּנֵם בְּמִלְחָמָה : וַהֲלֹךְ לֵאמֹר אֵת
 פְּנֵי הַצֶּדֶק הַמֶּלֶךְ קָה גִּדּוֹל בְּנֵי אֲבִשָּׁלוֹם אִם
 אֲבִשָּׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי : רַבָּא
 יֵאבֹד אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ הַבֵּית הָאֵל הַזֶּה הַזֶּה
 אֵת פְּנֵי כָל עֲבֹד הַמַּמְלָכָה אֵת נַפְשֵׁךְ הַזֶּה
 וְאֵת נַפְשֵׁךְ בְּנִי וּבְנֵיךְ נַפְשֵׁךְ נַפְשֵׁךְ נַפְשֵׁךְ
 פְּלִגְשֵׁךְ : לֵאמֹר אֵת שְׂנֵאךְ הַשָּׂנֵא אֵת אֵת
 אֶהְיֶה כִּי הָיָה הַזֶּה כִּי אֵין לֹךְ שָׂרִים וְעַבְדִּים
 וְעֹבְדִים כִּי יִדְעוּ הַזֶּה כִּי אֵין אֲבִשָּׁלוֹם חַי וְקַי
 כֹּסֶם גַּם וְדָם עַל לֵב עֲבֹד כָּל כִּדּוֹה נִשְׁכָּח
 נִשְׁכָּעֵת כִּי אֵין יֵצֵא אִם יֵלֶךְ אִישׁ אֶתְךָ הַלֵּל
 הַלֵּל וְדַע לֹךְ זֹאת כִּפְלִידָה אֵת אֵת
 עַל עַבְדֵּךְ וְעַד עַתָּה : וְקָם הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב
 בְּשֵׁעַר הַכֹּהֵל הָעָם הִגִּידוּ לֵאמֹר הִנֵּה הַמֶּלֶךְ
 יֵשֶׁב בְּשֵׁעַר הַכֹּהֵל כָּל הָעָם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב
 וַיִּשְׁרָאֵל נִסְאִישׁ לֵאמֹר :

וַהֲלֹךְ כָּל הָעָם גִּדּוֹל בְּבִלְשֹׁנֵי יִשְׂרָאֵל
 לֵאמֹר הַמֶּלֶךְ הַזֶּה לֹךְ מִכָּא אֵיבֵט וְהוּא מִלֵּט
 מִלֵּט מִכָּא פְּלִשְׁתִּים וְעַתָּה בְּרַח כֵּן הָאֵרֶץ מִ
 מַעַל אֲבִשָּׁלוֹם : וְאֲבִשָּׁלוֹם אֵת מִשְׁחָה עָלֵינוּ
 מִתְּכַלְמָה וְעַתָּה לֵכָה אֵת מִדְּרִישִׁים לֹךְ
 לְהִשָּׁב אֶת הַמֶּלֶךְ :

וַהֲלֹךְ הוּד שְׁלֹחַ אֶל צִדּוֹן וְאֶל אֲבִינָה
 הַכְּתָנִים לֵאמֹר דְּבַר אֶל צִדּוֹן יִדְדָה לֵאמֹר
 לִמָּה תִהְיֶה אַחֲרָיִם לְהִשָּׁב אֶת הַמֶּלֶךְ אֵל מִ
 בֵּיתוֹ וְדָם כָּל יִשְׂרָאֵל כָּא אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ אֵל בֵּיתוֹ
 אֵת אֵת עַצְמִי וְכִשְׁרִי אֵת וְלִכָּה תִהְיֶה אֵת
 אַחֲרָיִם לְהִשָּׁב אֶת הַמֶּלֶךְ : וְלֵעֲמָשָׁא תִשְׁמַח
 הִיא עַצְמִי וְכִשְׁרִי אֵת כֹּה יִשְׁמַח אֶתְךָ
 וְכֹה יִסָּף אִם לֹא שָׂרָא כָּא תִהְיֶה לִפְנֵי כָל
 הָעָם תִּחַת יֵאבֹד : וַיֵּט אֶת לֵב כָּל אִישׁ יֵד
 יִדְדָה כָּאִישׁ אֶתְךָ וַיִּשְׁלַח אֶת הַמֶּלֶךְ שׁוֹב אֶת
 אֵתְךָ וְכָל עֲבֹד : וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ וַיֵּכָא עוֹדָה
 הִירְדֵן וַהֲלֹךְ בָּא הַגִּלְגָּל לְלֵיל לְקִרְאָה הַ
 הַמֶּלֶךְ לְהַעֲבִיר אֶת הַמֶּלֶךְ אֵת הִירְדֵן : וַיִּסְרֹר
 שָׁמַע בֶּן גִּרְאִי בֶן הִימִי אֵת מִבְּחָרִים וְדָם
 לְדָם עַם אִישׁ יִדְדָה לְקִרְאָה הַמֶּלֶךְ הוּד : וַאֲ
 דָאֵל אִישׁ עָלָה כְּכֹסֶם וְצִיָּא נֶעַר בֵּית שָׂא
 שָׂאֵל חֲמִשִּׁית עֶשֶׂר בְּנֵי וְעֶשְׂרִים עֲבָדֵי אֵת
 וַיִּלְכְּ הִירְדֵן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ : וַעֲבָדָה הַעֲבָדָה לֵ
 לְעַבְדֵי אֵת בֵּית הַמֶּלֶךְ הַלְעִשׂוֹת הַטֹּב בְּעֵינֵי
 וְשָׁמַע בֶּן גִּרְאִי נֶפֶל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵבֶר בֶּד
 בִּירְדֵן : וַיֵּאמֶר אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ אֵל יִשְׁכָּח לֵאמֹר
 עוֹן וְאֵל תִּזְכֹּר אֵת אֵת הָעֵת עֲבָדֵךְ בְּיוֹם אֵת
 אֵת יֵצֵא אֶתְךָ הַמֶּלֶךְ מִדְּרִישִׁים לֵאמֹר הַמֶּלֶךְ
 הַמֶּלֶךְ אֵלְכֵם : כִּי יִדְעַ עֲבָדֵךְ כִּי אֵין חֲטָאִי
 וְהִנֵּה כָּאֵת הַזֶּה רָאשׁוֹן לְכֵל בֵּית יִסָּף לֹךְ
 לְדָרֵת לְקִרְאָה אֶתְךָ הַמֶּלֶךְ : וְשָׁן אֵתְךָ בְּרַח
 צִדְדָה לֵאמֹר תִּחַת זֹאת לֹא יִמָּוֶת שָׁמַע כִּי
 קָהֵל אֵת מִשְׁחָה דָּהוּ :

וַיֵּאמֶר הוּד מִהֲלֵי חֲלָם כִּי צִדְדָה מִתְּ
 תִהְיֶה הַזֶּה לֵשְׁטָן הַזֶּה יִכָּתֵב אִישׁ בְּיִשְׂרָאֵל

כי הלא ידעתי כי היום אני מלך על ישראל:
ואמר המלך אל שמעו לא תמזת השבעו
המלך: ומפילשת בן שא
שאלו יד לקראת המלך הלא עשה רגליו
הלא עשה שפמו ואת רגליו לא כבס לכן היום
לכת המלך עוהים אשר בא בשלום: והיו
כי בא ידועם לקראת המלך ואמר לו הם
המלך למה לא הלכת עמי מפילשת: ואמר
אתי המלך עבדו רמני כי אביר עבדך אתה
אתבשה לי החמור וארכב עליה ואלך אלה
המלך כי פסח עבדך: וחתל בעמך אלא
אתי המלך ואדני המלך כמלאך הארזים
ועשה הטוב בעיניך: כילא היה כל בית: כי
כי אם אנשי מלך לאוני המלך ותלת אתעב
עבדך כאבלי שלמד ומדעש לי עור צדקה
חלוקק עוד אל המלך:

ואמר לו המלך למה תדבר עוד המלך:
אמרתי אתה תצא תחלקו את השדה: ויא
ואמר מפילשת אלה המלך גם אתהכל קח
אתי אשר בא אתי המלך בשלום אל ביתו:
וברחל ובלעזר יד
בגלים ויעבר אתה המלך הירדן לשלח את
הירדן: וברחל וקן מאד בן שמנים שנה וה
הוא כלכל את המלך בשבתו במחנים כי א
איסגדו הוא מאד: ואמר המלך אל ברו
ברחל אתה עבד אתי וכלכלתי אתך עמך ב
בירושלם: ואמר ברחל אל המלך כמה עלי
שני חיי כי אעלה את המלך ירושלם: בן
שמנים שנה אנכי היום האדע בן טוב חרע
אכישעם עבדך אתאשר איכל ואתאשר א

אשתו ואב אשבע עוד בקול שרים ושרות
ולשח יהיה עוד עבדך למטא אל אתי הם
המלך: כשעט יעבר עבדך אתה ירדן אתה
המלך חלמה נמלני המלך הנשלה הזאת:
ישכנא עבדך ואמית בעלי עסקר אבי וא
ואמי והנה עבדך כמלם יעבר עם אלני הם
המלך ועשה לו את אשר טוב בעיניך:

ואמר המלך אתי עבד
כמלם ואני אעשה לו אתה טוב בעניך וכל
אשר תבחר עלי אעשה לך: ויעבר כל העם
את הירדן והמלך עבר וישק המלך לברחל
והברכו וישב למקמו:

ויעבר המלך הגלילה ובמדן עבר עמו וכל ע
עם יהודה העבדו אתה המלך תב חגי עם י
ישראל: והנה כל איש ישראל פאים אלהם
המלך ואמרו אל המלך מידע עמך אתנו
איש יהודה ויעליו אתה המלך ואת כחל את
הירדן וכל אנשי יד עמי:

ויעל כל איש יהודה על איש ישאל כי קרוב
המלך אל חלמה והנה לך על הדבר הזה
האכל אכלנו מן המלך אכנשאת נשא לנו:
ויעל איש ישראל את איש

יהודה ואמר עשר ידות לי כמלך וגם ברחל
אני כמך ומדוע וגן חלמי הלא היה דבר רא
ראשון לי להשיב את מלכי וקט דבר איש י
יהודה מדבר איש ישראל:

ושם נקרא איש בלעזר ושמו שבע בן בכר
איש עמי ותקע בשופר ואמר אן לו חלק
בדוד הלא נחלה לו בכי ישי איש לאחיו ישי
ישראל: ויעל כל איש ישראל מאחרי דוד א

אחרי שבע בברי ואיש יהודה רבנו כמ
במלכ מן הירדן ועד ירושלים : וכל דוד
אל בית ירושלים ויקח המלך את עשר נשים
פלוניות אשר הגיעו לשטר הבית ותגם בית
מסרת וכלכלם ואלהן לא בא ותהינה צ
צדחת עריות מותן אלמנות וזות :

ויאמר המלך אל עמשה הועק
לי את איש יהודה שלט ימים ואמה פה עם
עמר : וילך עמשה להועיק את יהודה ויהר
מן המועד אשר יעדו :

ויאמר דוד אל אכיש עתה ידע לנו שבע בן
בכר מן אבשלום עתה קח את עברי אתך
וודף אחרי פן בינא לו ערים בצורות והגיל
ענינו ויצא אחרי אנשי יואב והכרתי והפ
והפתי וכל הגבורים ויצאו מירשלים לדרך
אחרי שבע בן בכר : הם עם האבן הגדולה
אשר בגבעת עמשה בא למגידם ויואב חג
הגד מהו לבשו ועלו תוך הילל מצומדת ע
על סתניו כתעורה ודא יצא ותפל :

ויאמר יואב לעמשה השלום אתה
אחי ותאחז יד ימין יואב בזקן עמשה לתק
לו : ועמשה לא נשמר כדרך אשר ביד יואב
ויכחל בה אל החומס וישפך מעיו ארצה ול
לא שנה לו חמת : ויואב ואביש אחיו רדף
אחרי שבע בן בכר : ואיש עמר עליו סערי
יואב ויאמר מלך אשר חפץ ביואב ומי אשר
לדוד אחרי יואב : ועמשה מתגלל בדם בתו
בתוך המסילה וראו האיש כי עמר כל העם
יסכל את עמשה מן המסילה השדה וישלך ע
עליו כנר כאשר ראה כל הבא עליו ועמר :

כאשר הגה מן המסילה עבר כל איש את
אחרי יואב לדרך אחרי שבע בן בכר : ועב
ויעבר בכל שבטי ישראל אכלה ובית מעכה
וכל הכרים וקהלו ויבאו אף אחרי : ויבאו
העירו עליו באכלה בית המעכה וישפט כל
סללה אל העיר ותעמד בחל וכל העם אשר
את יואב משחיתים להפיל החומה : ותקרא
אשה חכמה מן העיר שמעו שמעו אמר נא
אל יואב קרב עד הגה וארבה אלך וימקרב
אלה ותאמר האשה האתה יואב ויאמר אני
ותאמר לו שכינ דברי אמרך ויאמר שבע
אנכי : ותאמר לאמר דבר ידברו בראשנה
לאמר שאול יסאל באכל וכן התמו : אנכי
שלמי אמוני ישראל אתה מבקש להמית עיר
ואם בישראל למה תבלע נחלת ידח :

ויען יואב ויאמר תללה חללה
לי אם אכלע ואם אשחית : לא בן הדבר לי
איש מלך אפרים שבע בן בכר שמו נשאי
יד בכרך בדוד תנו אתו לבדו ואלכה מעל
העיר ותאמר האשה אל יואב הגה ראש פ
משלך אלך בעד החמה : ותבא האשה אל
העם כחכמה ויכרתו את ראש שבע בן כ
בכר וישלכו אל יואב ויתקע בשופר ופרצו
מעל העיר איש לאחיו ויואב שב ירושלים א
אל המלך :

כל הגבא ישראל ובניה בן יהודה על הדבר
הנחתי ועל הפלתי ואדרם על המס וההשפט
בן אחיזוד המוכיר : ושיא סופר וצדוק ואב
ואביתר פותים : וגם עדא האלף היה כח
לדוד : והו רעב במי

דוד שלש שנים שנה אחרי שנה חבקש דוד
אתפני דוד ואמר ידוע אל שאל ואל בית
הרבים על אשר הנחת הגבעות : ויקרא ה
המלך לגבעות ואמר אליהם הגבעות לא
נבנו ישראל המה כי אם מיתר האמור ובני
ישראל נשבעו להם חבקש שאל להבותם ב
בקרנאות לבני ישראל ודוד : ואמר דוד לא
אל הגבעות מה אעשה לכם וכמה אכפרו
וברכו את נחלת דוד : ואמרו לו הגבעות
אין לנו כסף חרב עם שאל תעם בית ואין לנו
איש להמית בישראל ואמר מה אתם אמר
אמרים אעשה לכם : ואמר אל המלך והא
האיש אשר כלנו ואשר דמה לנו נשמונו מ
מהוציב בכל גבול ישראל : יתן לנו שכר
אנשים בבני והוקענום לדוד מבכעת שאל
בחור ידוע ואמר המלך אני אתן : ויתמל ה
המלך על מפיכשת כן ידונתן כן שאל ועל
שבעת ידוע אשר בינותם בין דוד ובין יד
ידונתן כן שאל :

ויקח המלך את שני בני רצפה בתאיה אשר
אשר ילדה לשאל אתאדמוני ואתמפיכשת
ואת חמשת בני מיכל בת שאל אשר ילדה ל
לעזראל בן בחזיל המחלית : ויתגם ביד הג
הגבעות ויקיעם בהר לפני ידוע ופלו שאע
שבעתם יחד והב המלך במי קציר בראשונים
בתחלת קציר שערים : ותקח רצפה בתאיה
את השק ותכסהו לה אל העזר בתחלת קציר
עד תתך מים עליהם מן השמים ולא נתנה ע
עוף דשמים לטח עליהם יום ואת הית הש
הסדה לילה : ויגד לדוד את אשר עשתה ר
רצפה בתאיה פלגש שאל : ויחך דוד ויג

אתעצמות שאל ואתעצמות ידונתן בנו
מאת כל בעלי יבש גלעד אשר גבול אתם מ
מרחוב בית שן אשר תלאום שם הפלשתים
ביום הכות פלשתים את שאל בגלבע ועל
כסם את עצמות שאל ואת עצמות ידונתן
בנו ואספו את עצמות המוקעים : וקברו א
את עצמות שאל ואת עצמות ידונתן בנו ב
בארץ בנימן בגלע בקבר קיש אביו ויעשו כ
כל אשר צוה המלך ויעתו אלדים לארץ אח
אחריכן :

ותהי עוד מלחמה
לפלשתים את ישראל וידר דוד ועבדיו עמו
וילחמו אתפלשתים ויעף דוד : וישבו בנו
אשר בילדי הרפה ומשקל קינו שלש מאות
משקל נחשת והוא חזק הרפה ואמר להם
להכות את דוד : ויעזר לו אבישי בן צרויה ו
ויד אתדפלושתי וכתדו אז נשבע אנשי דוד
לו לאמר לא תגא עוד אתנו להלחמה ולא ת
תכה אתנו ישראל :

ותהי אחריכן ותהי עוד המלחמה בנו
עם פלשתים אז הפה סבבי החשתי אתקף א
אשר בילדי הרפה :

ותהי אחריכן ותהי עוד המלחמה בנו עם
פלשתים וד אחזקו כן יעלה אתים בית הל
הלחמי את גלית הגיתוני ונחש כמגד אור
אודגים : ותהי עוד מלחמה בנתניה איש מ
מדון ואצבעות ידו ואצבעות רגליו שש וש
וש עשרים וארבע מספר תם הוא ילד לה
להרפה :

וישראל וסדו ידונתן כן שמעה אחי דוד : א
את ארבעת אלה ילדו להרפה בנתחפלו ב
ביד דוד ובד עבדיו :

ודבר דוד ליהוה את דבר הסדרה הזאת ביום הציל יהוה אתו מבין כל יבין ובקף שאה:
 ואמר יהוה סליע ומצודתי ומפלט לי: אלהי צורי אחסה בי מגילי וקרח ישיעי משגב
 ומגילי מרשיעי כחשם ורשיעי: מהולל אקרא יהוה ומאויבי ארשעיכי אפפתי משכרי בית
 נחלי בליעל יבעתני: חכלי סאול סבני קדסוני מוקשי מות: בצר לי אקרא יהוה ואל
 אלהי אקרא וישמע מהכל קול ושרותי באוני: ותעש ותרעש הארץ כי כחות השמים ידעו
 ויתגעשו כי ידעה לויעה עשן כאפו ואש כפיו תאכל גוילים בערו מבנוויט שמים וירד
 וערפל תחת רגליו: חרפב על כרוב העף ודא על כנפי רוח וישת דושך כביבתו סבת חסדת
 מים עב שחקים: מנה נגדו בערו גחלי אש ידעם מן שמים יהוה ועליך יתן קולו וישלח
 חצים רפצם ברק ויהי ויראו אפיקי יסגלו מוסדות תבל בערת יהוה כנסבת רוח אפיו
 ישלח בסדרים יקצי ימטני ממים רבים: יצילני מאיבי עז משנאי כי אצטו ממגי יקדמני
 ביום אירי יהוה למשען לי: רצא למרחב אתי יחלצני כרחפץ בן גמלני יהוה כצדקתי
 כסור דן ישיב לי: כי שגרת דרכי יהוה ולא רשעתי מאל דייכי כל משפטו לנגד חקתיו
 לא אסור ממנה: ואהיה תמים לו ואשתברה מעוני ורשב יהוה לי כצדקתי ככורי לנגד עיניו
 עש חסדך תתחסד ועם גבור תמים תתמם: עם נכר תתבר ועם עקש תתפל ואת עם עמי
 תרשיע ועניך על רבים תשגיל: כי אתה נר יהוה ויהוה גיה חסביו: כי כן ארוץ גורו וב
 ובארץ אדלג שור: האל תביס דרכו אברת יהוה צרופה מן הוא לכל החוסים בו: כי
 כי אל מבלעדי יהוה ומי צור וזלתי אלהינו האל מעוזי חל ויהי תמים דרכי: כי סוה רגלי כ
 באילות ועל בבותי יעמידני: מלכודי למלחמה תחת קשת נחשה ורועתי: ותקל מן
 ישעך ועניךך תרבני: תרחיב צעדי תחגי ולא מעדו קרסולי: ארדפה איבי ואשמידם ולא
 אסוב עד פלותם: ואכלם ואמחצם ולא יקומן ופלו תחת רגלי: ותהני חל למלחמה
 תכריע קמי תחגי: וארבי תתה לי עורף משנאי ואצמיתם: ישעך ואין מרשיע אל יהוה ולא ע
 ענב: ואשחכם כעפר ארץ כשיט חצות ארקם ארקעם: ותפלטני מריבי עמי תשמרני
 לראש גוים עם לא ידעתי יעבדני: בני נכר יתכחשו לי לשמע און ישמעו לי: בני נכר יבלי
 ויחננו כמסגרותי: חי יהוה וברוך צורי ויהוה אלהי ישיע: האל הגוון נקמות לי ומרד
 עם ס תתחגי: ומציא מאיבי ומקמי תרוממני מאיש תמסים תצילני על כן אווד יהוה בגים
 ולשכך אומר: מגדולי יסדעות מלכו ועשה חסד למשוחו לחד ולרעו עד עולם: סליק
 ואלה דברי דוד האחרנים נאם דוד בן ישי תאם הגבר הקם על משהל אלהי ועלב תעים
 ומדות ישראל: רוח דוד דבר כי ומלתו על לשתי: אמר יהוה אלהי ישראל לי דבר צור ישראל
 מויל בארס צדיק מויל ביראת אלהים: וכאור בקר זרח שמיש בקר לא עבות מנה ואמסר ד
 השא מארץ: כי לאבן בית עשאל כל בלית עולם שם לו ערוכה בבל ושמחה בי כל ישיע וכל
 חפץ כי לא יצמיח

ובלעל מקרן מנר כלדם כי לא ביד
יקחי ואיש יצע בזהם ימלא ברחל ועין הגיתו
ובאש שרף ישרש בשבת :

אלה שמות הגבורים אשר ליהוה יושב
בשבת תחבמו ראש השלישי הוא ערנוה
העצמי של שמנה מאות חלל בפעם אחד : ו
ואחריו אלעזר בן חדו בן אחאיו בשלשה
גבורים עם הוד מורפס בפלשתים נאספר
שם למלחמה ויעלו איש ישראל הוא קסרי
הך בפלשתים עד כי געה ידו אל החרב ו
יעש ידה תשיעה גדולה ביום ההוא והעם
ישבו אחריו אך לפיט :

ואחריו שטא בן אגא הררי ויאספו פלשתים
לחיה ויהיו שם חלקת השדה מלאה ערשים
והעם נס מפני פלשתים ויתיצב בתוך הח
החלקה ויצלה וך את פלשתים ויעש ידוה ת
תשועה גדולה : וידו שלשה מושלים רא
ראש רבא אל קציל אל חד אל מערת ע
ערלם וחת פלשתים חנה בעכר רפאים : וד
ודד או במצודה ומצב פלשתים או בת לח
לחם : ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מכ
מכור מת לחם אשר בשער : חבקעל שלשת
הגבורים במחנה פלשתים וישאבו מים ממכור
בית לחם אשר בשער וישאו ויבאו אל דוד ו
לא אבה לשותתם ויך אתם לדודו ויאמר
חלילה לי מדוה מעשות זאת דרם האנשים
ההולכים בנפשם ולא אבה לשותתם אלה
עשו שלשת הגבורים : ואביט אחי יואב בן
צרויה הוא ראש השלשה והוא עורר את ח
חבילו על שלש מאות חלליו שם בשלשה :
מן השלשה חב נכבד ויהי להם לשר ויעדה

דשלשה לא בא : ובגדו בן יהודע בן ציט
חלרב פלשים מקבצאל הוא חנה אהשני
אריאל טואב ודוא יליד ודבה את הארי בת
בתוך הכור ביום השל : ודוא חנה אהשני
כצרי איש מראה וכד המצרי וגית וירד א
אליו בשבת ונחל את רחניה מיד המצרי ו
והרגו בחניתו : אלה עטה בניהו בידו
יהודע חלל שם בשלשה הגבורים : מן השל
השלשים נכבד נאל השלשה לאסא ושימ
ושימרו דוד אל כשמעתי : עשה אל אחיו
יואב בשלשים אלחנן בן דודו מבית לחם :

שמה ודודי אליקא
החלדי וחלל הפלטי ערא בן עקש התקועי
אבלעז הענתולי מבני החסתי : צלחון הא
ואחיו מורו וגטופתי : חלב בן בענה הנט
וגטופתי איתל בן ריבי מגבעת בני בנימן : במ
בניהו המרעתי הדי כנחלי געש : אבי עלטון
הערבתי עומות הכרתי ואלהם השלשה
בני ישן ידנתן : שמה הדררי אחאם בן ש
שרד הארדרי אל פלס בן אחסבי בן חסעכתי
אלעם בן אחיתפל הגילני הצרי הכרמלי פ
פער הארכינאל בן נתן מצובה בני הגדי :
צלח העמני נחרי הבארלי נשא מלי יואב
בן צרויה : ערא היתל גרב היתרי : אודיה
החלילי פל שלשים ושבעה :

ויסוף אף ידוה לחרות בישראל
ולסת את דוד בהם לאמר לך מנה את ישר
ישראל ואת ידוה ויאמר המלך אל יואב ש
שד החל אשר אתו שוט לא בכל שבטי ישר
ישראל כדן ועד בער שבע ופקדו את העם
וידעתי את מספר העם : ויאמר יואב אל
ח ב

מִן־הַעֵץ מִן־וַעַד בָּאָר שִׁבְעַת שָׁנִים אֵלֶּיךָ אִישׁ וְיִשְׁלַח יָדוֹ הַמֶּלֶךְ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְשִׁחְתָּהוּ וְנָתַתְּ יָדְךָ אֶל־הַדָּעָה וְיֹאמֶר לְמֶלֶךְ הַמֶּשֶׁתֶּמֶט הַמִּשְׁטָחִית בְּעֵם רַב עֵתָה הַדָּרָךְ יָדְךָ וּמֶלֶךְ יִדְוָה הָיָה עִם גִּזְרֵן הָאֲרֻנָּה הַיְּבוּסִי :

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־יְהוָה בְּרָצוֹנוֹ אֶת־הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁטָחִית בְּעֵם וַיֹּאמֶר הֲלֵה אֲנִי הַמֶּשֶׁתֶּמֶט וְהַיְּבוּסִי הַיְּבוּסִי וְהָאֵלֹהִים הַצֹּאֵן מִתְּעֵשֶׁת תְּהִינָה יָדְךָ בִּי וּבְבֵית אָבִי וְיֹכֵא גֵד אֶל־דָּוִד בְּיוֹם הַהוּא וְיֹאמֶר לוֹ עֲלֵה הָקֵם לְיָדְךָ מִזֶּבֶחַ בְּרִזְן אֲרֻנָּה הַיְּבוּסִי וְיַעַל דָּוִד כְּדִבְרֵי גֵד כֹּא כַּאֲשֶׁר צִוָּה דָּוִד : וְשִׁקָּף אֲרֻנָּה וַיֵּרָא אֶת־הַמֶּלֶךְ וְהָאֵלֹהִים עֲבָדָיו עֹשִׂים עֲלָיו וַיֵּצֵא אֲרֻנָּה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְמֶלֶךְ אֲרֻנָּה :

וַיֹּאמֶר אֲרֻנָּה מִדָּוִד בָּא אֹתִי הַמֶּלֶךְ אֶל־עֲבָדָיו וַיֹּאמֶר דָּוִד לְקִנְיֹת מִעֲמָךְ אֶת־הַגִּזְרֵן לְבָנֹת מִזֶּבֶחַ לְיָדְךָ וְיִשְׁעֶךָ הַמִּגְפָּה מִעַל הַעֵץ הָעֵם : וַיֹּאמֶר אֲרֻנָּה אֶל־דָּוִד קַח וַיַּעַל אֹתִי הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁטָחִית בְּעֵצֵי רָחֵל הַמִּשְׁטָחִית וְהַמִּשְׁטָחִית וְכָל־הַמִּשְׁטָחִית לְעֵצִים : הַכֹּל נָתַן אֲרֻנָּה הַמֶּלֶךְ לְמֶלֶךְ וַיֹּאמֶר אֲרֻנָּה אֶל־הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ דָּוִד אֶל־יָדְךָ יָצָא : וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אֲרֻנָּה לֹא צִיָּה אֲנִי מִמֶּלֶךְ בְּשָׂחִיר וְלֹא אֵעֲלֶה לְיָדְךָ אֶל־עֵלֶיךָ חֶסֶד לֵקַח דָּוִד אֶת־הַגִּזְרֵן וְהָאֵלֹהִים בְּכֶסֶף שְׂקָלִים ח

חֲמִשִּׁים : וְכֵן דָּוִד שָׁם מִזֶּבֶחַ לְיָדְךָ וַיַּעַל

עֲלֹתֶיךָ וְשָׁלַח

וַיַּעַל

יָדְךָ לְאֶרֶץ וְיִשְׁעֶךָ הַמִּגְפָּה מִעַל־יִשְׂרָאֵל :

הַמֶּלֶךְ וְיָשָׁב יְהוָה אֶל־הָעָם כְּהַמִּשְׁטָחִית בָּאָה פָּגַע וַיַּעַל אֹתִי הַמֶּלֶךְ רָאֹת אֲרֻנָּה וְהַמֶּלֶךְ לְמֶלֶךְ בְּדָרֶךְ הַהוּא : וְהַמִּשְׁטָחִית הַמִּשְׁטָחִית אֶל־יָאֵב וַיַּעַל שֶׁר־הַחִיל־הַצָּא יָאֵב וְשֶׁר־הַחִיל־לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ לְפָקֵד אֶת־הָעָם יִשְׂרָאֵל וְיַעַבְדוּ אֶת־הַיָּדִין הַהִנֵּה בְּעֵדֶיךָ יָמִין הַעֵד אֶשֶׁר בְּתוֹךְ־הַחִיל־גֵּד וְאֶל־יָעֵד : וְכֹאֵל הַחִיל־וְאֶל־אֶרֶץ תְּהִינָה חֲדָשׁ הַבְּאוֹרָה וְיַעַל וְיַסְבִּיב אֶל־צִדֹן : וְכֹאֵל מִכְּצֻר צֹר וְכֹל־עַד הַחִיל־וְהַכְּנִיעַ וַיֵּצֵא אֶל־גֵּב יְהוָה בָּאָר שִׁבְעַת שָׁנִים בְּכָל־הָאֶרֶץ וְכֹאֵל מִכְּצֻר מִשְׁעָה חֲדָשׁ וְיַעַל־שֶׁר־יָסֵב יִשְׂרָאֵל : וְיָתֵן יָאֵב אֶת־מִסְכָּר מִמִּקְרֵיהֶם אֶל־הַמֶּלֶךְ וְהַחִיל־יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶלֶךְ מִמֶּלֶךְ אֵלֶּיךָ אִישׁ חִיל־שֶׁלֶף וְכֹרֵב וְאִישׁ יְהוָה חֲמִשׁ מֵאוֹת אֵלֶּיךָ אִישׁ : וְיָתֵן לְבִי דָוִד אֶת־אֲחִירֶיךָ סֹפֵר אֶת־הָעָם :

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־יְהוָה חֲטָאתִי כֹאֵל־אֶשֶׁר עָשִׂיתִי וְעַתָּה יָדְךָ הַיְּבוּסִי נָא יָעֵן עֲבָדְךָ כִּי נִסְכַּחְתִּי מִכֹּאֵל וְיָקֵם דָּוִד בְּכֶסֶף דָּבָר יְהוָה הִלֵּל אֶל־גֵּד הַגִּבְיָה הַהִנֵּה דָוִד לֹא־מִתְּהַלֵּךְ וְהַכְּנִיעַ אֶל־דָּוִד כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלֹשׁ אֲנִי נִטְלָה עֲלֶיךָ כְּחֹרֶךְ אֶחָת מִחֵם וְאֵעֲשֶׂה לָּךְ : חֲבָא גֵד אֶל־דָּוִד וְגֵד לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ הַתְּבֹא לָךְ שִׁבְעַת שָׁנִים רַעֲב בְּאֶרֶץ־יָאֵב שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים נִכְבֹּל לְפָנֵי־צֹר צֹרֶךְ וְהָאֵלֶּיךָ וְאֵלֶּיךָ הַיְּבוּסִי שְׁלֹשָׁה יָמִים וְיָבֵל בְּאֶרֶץ־עֵתָה וְיַעַל־הָאֵלֶּיךָ אֲשִׁיב טַל טַלְחֵי דָבָר :

אֶל־גֵּד צֹרֶךְ מִכֹּאֵל נִפְלָה נָא בְּיָדְךָ לְכִי רַב רַבִּים רַחֲמֵינוּ וְכִי אֶרְכֵּם אֶל־אֶפְרַיִם וְיָתֵן יְהוָה לְכֹל בְּיִשְׂרָאֵל מִהַמֶּלֶךְ וְיָד עַתְּ מוֹעֵד רַחֲמֵינוּ

טעט כ' מלך ארצו בן חג' וארצו דוד
לא ידע: ועשה לז' איעקב נא ענה וכליל
את נפשו ואת נפשו בנך שלמה לז' ובאי
אל המלך דוד ואמרת אליו הלא אלה ארצי
המלך נשבעת לאמתי לאמר כי שלמה בנך
יסלך אחרי: והוא ישב על כסא: ומדוע מלך
ארצו: הנה עודך מדברת שם עם דומך
חגי אבא אחיך ומלאתי את דבריך: ותבא
בת שבע אל המלך החורדה המלך בן מאר
ואבישג השונמית משרת את המלך: ותקד
בת שבע ותשתחו למלך ואמר המלך מהל
לך: ותאמר לו ארצי אלה נשבעת בדודא
אליך לאמתי כי שלמה בנך יסלך אחרי:
והוא ישב על כסא: ועשה הנה אתה מלך
ואתה ארצי המלך לא ידעת: וזכח שור וטר
ומי יוצאן לרב וקרא לכל בני המלך ולא
הלאביתר הכהן וליצחק שר הצבא ולשלמה
עבדך לא קרא: ועתה ארצי המלך עני כל
ישראל עריך להגיד להם מי ישב על כסא א
ארצי המלך אחרי: והיה ב' סבב אתי המלך
עם אבותי ודעתי אני ובני שלמה הטאים: ו
הנה עודנה מדברת עם המלך ונתן הגביא
בא: ונתן למלך לאמר הנה נתן הגביא רב
רבא לפני המלך וישתחו למלך על אפיו אר
ארצה: ואמר נתן ארצי המלך אתה אמרת
ארצו יסלך אחרי: והוא ישב על כסא אחי
יד היום וזכח שור וטר ויצאן לרוב וק
וקרא לכל בני המלך ולשרי הצבא ולאב
הלאביתר הכהן ודגם אכלים ושותים לפניו
והוא אמר יח המלך ארצו: וזל

דוד וזן סא ביקים ויכסול בבגדים ולא יחם
ל: ואמר לו עבדו יבקשו לארצי המלך נ
נערה בתולה ומסדה לפני המלך וזהו לו סב
סכנת ושכמה בתוך חם לארצי המלך: ו
ויבקשו נערה יפה בכל נבול ישראל הסב
ומצאו את אבישג השונמית וסאו אתה למ
למלך: והנערה יפה עד סאו וזהו למלך פ
סכלת ותשרתו המלך לא ידעה: וארניה
בן חגית מתבשאל לאמר אני אסלך רעש לזר
רכב ופרשים ותשישים איש רצים לפניו: הלא
עצמי אביו מימי לאמר מדוע כסה עשית ת
תם הוא טוב תאר מאר ואני ילדה אחרי א
אבשלים: וזהו דבריו עם יואב בן צרוח:
ועם אביתר הכהן ויעזרו אחרי ארניה: וצד
וצדוק הכהן ובניהו בן יהודע ונתן הגביא ו
ושמע ורעי והגבירים אשר לידו לא היו ה
עם ארניה: וחם ארניהו צאן ובקר ומריא
עם אבן הוזהלת אשר אל על עין רגל וקרא א
את כל אחיו בני המלך ואת כל אנשי יהודה
עבדי המלך: ואת נתן הגביא ובניהו ואתה
הגבירים ואת שלמה אחיו לא קרא: ואמר
נתן אליהם שבעתם שלמה לאמר הלא שמ

אני עבדך וצדוק הכהן ולבניהו בן יהוידע
 ולשלמה עבדך לא קרא : אם מאת אדני המ
 המלך נהיה הדבר הזה ולא החזעת את עב
 עבדך מי ישב על כסא אדני המלך אחרי : ו
 ויען המלך דוד ואמר קרא לי לבת שבע
 ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך וישבע
 הבדך ואמר חיותה אשר פדה את נפשי מ
 מכל צרה : כי כאשר נשבעתי לך בידוה א
 אדני ישראל לאמר כי שלמה בנך ימלך א
 אחרי והוא ישב על כסא תחתי כי כן אעשה
 היום הזה : ותקוד בת שבע אפים ארץ ותש
 ותשטח למלך ותאמר דוד אדני המלך דוד
 לעולם : ואמר המלך דוד קראו לי
 לצדוק הכהן ולנתן הנביא ולבניהו בן יהו
 יהוידע ויבאו לפני המלך : ואמר המלך ל
 להם קחי עמכם עבדי אדניכם והרכבתם א
 את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם
 אתו אל גיחון : ומשח אתו שם צדוק דבין
 ונתן הנביא למלך על ישראל ותקעתם בש
 בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה ועלתם
 אחריו ובא השב על כסא והוא ימלך תחת
 ואחז צליל להיות נגיד על ישראל ועל יהודה
 ויען בניהו בן יהוידע את המלך ואמר אמן
 כן יאמר יהיה אדני אדני המלך : כאשר ה
 היה אדני עם אדני המלך כן יהיה עם שלמה
 הנגיד את כסאו מכסא אדני המלך דוד : ויר
 וירד צדוק דבין ונתן הנביא ויבניהו בניהו
 יהוידע והכרת והפליתי וירכבו את שלמה
 על פרדת המלך דוד וילכו אתו אל גיחון : ו
 תקח צדוק ויבין את קרן השכן כן והאהל ו
 ומשח את שלמה ויתקע בשופר ואמרו כל

העם דוד המלך שלמה ויעלו כל העם אחרי
 והעם כחללים כחללים ושמחים שמחה ג
 גדולה ותבקע הארץ בקולם : וישבע אדניו
 וכל הקראים אשר אתו דוד כלו לאבל ויש
 וישמע יאב את קול השופר ואמר מדוע קול
 הקריה הזאת : עודנו מדבר חגה ונתן כן א
 אביתר דבין בא ואמר אדניו בא כי איש
 חיל אתה וטוב לבשר : הן ינתן ואמר לא
 לאדניו אבל אדניו המלך דוד המלך את
 שלמה וישלח אתו הבדך את צדוק הכהן ונת
 נתן הנביא ויבניהו בן יהוידע והפליתי
 וירכבו אתו על פרדת המלך וימשחו אתו ע
 צדוק הכהן ונתן הנביא לכלך בגיחון ויעלו
 משם שמחים ותהום הקריה הוא הקול אשר
 שמעתם : וגם ישב שלמה על כסא המלוכה
 וגם בא עבד המלך לבדך את אדני המלך
 דוד לאמר ייטיב אלוך את שם שלמה כי
 משכך הנגיד את כסאו מכסאך וישתחו הנגיד
 על המסבב : וגם פכה אמן הנגיד ברוך בר
 יהוה אדני ישראל אשר נתן היום יושב עליך
 כסא ויבני ראות : ויחדלו ויקם כל דקראים
 אשר לאדניו וילכו איש לדרו : ואדניו י
 ירא מפני שלמה וקם וילך ויחזק בקרנות המ
 המזבח : ונגד לשלמה לאמר הנה אדניו י
 ירא את אדניו שלמה חגה אלו בקרנות המ
 המזבח לאמר ישבע לי בית המלך שלמה א
 אם יפית את עבדו בחרב : ואמר שלמה אב
 יהוה לי לבן חל לא יפול בשערות ארצה ואם
 רעה תמצא בו וסת : וישלח המלך שלמה ו
 ויחדלו מפני המזבח ובא משתחו למלך של
 שלמה ואמר לו שלמה לך

לכיתוך : ויקרבו ימי
 רוח למת ויצו את שלמה בנו לאמר : אנכי
 הלך בדרך כל הארץ וחזקתי חזקת לאיש : ו
 ושכרתי את משכרתי ידוע אלוך ולכת בר
 ברכיו ולשמו הקטן וכעצתו וכשפטיו וע
 ועדותיו ככתוב בתורת משה למען תשכיל
 את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שבו
 למען קום ידוע את דברך אשר דבר עלי ל
 לאמר אם ישמרו בך את דרכם ולכת לפ
 לפני באמת בכל לבכם ובכל נפשכם לאמר
 לא יכרת לך איש מעל כסא ישראל : וגם א
 אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן נרדיה
 אשר עשה לשני שריו צבאות ישראל לאב
 לאבגר בן נר ולעששא בן יתר ויהרגם ויט
 וימי מלחמה בשלום ויתן רמי מלחמה ברג
 בתורתו אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו :
 ועשית כדברך ולא תרד שבת בשלום ש
 שאל : ולבני ברחל
 הגלעית עשה חסד והיו באבלי שלחנך כי
 בן קרטי אלי בברתי מפני אבשלום אחיך : ו
 וזה עמך שמעי בן גרא קדומי מבח
 מבחורים והוא קליל קלילה נמרצת ביום ל
 לכתו מתגס והוא יוד לקראתו הידון ואש
 ואשבע לו בידו לאמר אם אמתך בחרב :
 ועתה אל הנקדו כי איש חכם אתה וידעת א
 את אשר תעשה לו והורדת את שבתו בדם
 שאל : וישב רוח עכאבתי וקבר בעד ר
 רוח : והמים אשר מלך רוח על ישראל אר
 ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובר
 ובחור שלם מלך שלשים ושלש שנים : ושל
 ושלמה ישב על כסא רוח אביו ותבן מלכותו

מאד : וכל אולידי בן חלית אלפת שבע א
 אם שלמה ותאמר השלום באך ואמר ש
 שלום : ואמר דבר לי אלוך ותאמר לו חברי
 ואמר אתה ידעת כי לי היתה המלכה ועלי
 שמי כל ישראל פניהם למלך ותסוב המל
 המלכה ותהי לאח כי מדתה חתה לו : וע
 ועתה שאלה אחת אנכי שאל מאתך אל תש
 תשבי את פני ותאמר אלו דבר ותאמר אמר
 נא לשלמה המלך כי לא ישיב את פניך ויתן
 לי את אבישג השונמית לאשה : ותאמר בת
 שבע טוב אנכי אדבר עליך אל דברי ותבא
 בת שבע אל המלך שלמה לומר לו על אר
 ארניתי ויקם המלך לקראתה וישתחו לה וי
 וישב על כסאו וישם כסא לאם המלך ותשב
 לימני : ותאמר שאלה אחת קבלה אנכי שא
 שאלת מאתך אל תשב את שמי ותאמר לה ה
 המלך שאלו אספס לא אשיב את פניך : ות
 ותאמר יתן את אבישג השונמית לארניתי א
 אחיך לאשה : ויען דברך שנית ותאמר לא
 לאמר ולמה את שאלת את אבישג השונמית
 לארניתי וסאלי לו אתה כלל כה כידוע אחי
 המלך כעני ולו ולאביתר הבן וליואב בן צ
 צרויה : וישבע המלך שלמה בידו לאמר כ
 כה יעשה לי אדירס וכה יסוף פי בנפשי דב
 דבר ארניתי אתה דבר הזה : ועתה חי ידוע
 אשר הבינני וישיבני על כסא הוד אבי ואשר
 עשה לי ככתב אשר דבר כי היום יומת ארנ
 ארניתי : וישלח המלך שלמה ביד בניו בן
 יהודיע ופגע בו וימת : ולאביתר הבן אמר
 המלך ענתות לך על שודך כי איש מת אתה
 וביום הזה לא אמתך כי

נשאת את אהרן ארני ידו לפני דוד אבי וכו'
התענית בכל אשר התענה אבי ויגרש שלמה
את אביו מזהות כהן לדוד לכלא את דוד
ידו אשר דוד על בית על בשילה :

והשמיעה באה עד יואב
כי יואב נטה ארני ארני ואחר אבשלום ל
לא נטה ונס יואב אל אהל ידו וחזק בקר
בקורות המוכח : ודוד המלך שלמה ביתו יו
יואב אל אהל ידו והנה אצל המוכח ושל
השלח שלמה את בניו בן יהודע לאמר הך
פגע בו : ויבא בניו אל אהל ידו ויאמר א
אליו כה אמר המלך : לא ואמר לא בי פה א
אמית וישב בניו את המלך דוד לאמר כה
דוד יואב כה עני : ויאמר לו המלך עשה
כאשר דוד הפגע בו וקבחו וחסלו המי חו
חכם אשר שפך יואב מעל ומעל בית אבי : ו
השיב ידו את דמו על ראשו אשר פגע ב
בשני אנשים צדיקים וטובים כגד ודורם
בזרע ואבי דוד לא ידע את אמר בן נר שר
צבא ישראל ואת עמסא בן יתר שר צבא יה
ודה : וישבו דמיהם בראש יואב ובראש
ורעו לעולם ולדור ולורעו ולביתו ולנפשו יה
יהיה שלום עד עולם מעם ידו : ויעל בניו
בן יהודע ופגע בו וסחרו וקבר בביתו במ
במדר : ויתן המלך את בניו בן יהודע ת
חתמו על הצבא ואת צרוק הכהן נתן המלך
תחת אכיתר : ושלח המלך ויקרא לשמעיה
ויאמר לו כנה לך בית ביהושלם ולא תצא מ
משם אנה ואנה : ויהיה ביום צאתך ועברת
את נחל קדרון ידע תדע כי מות תמות וסך

יהיה בראשך : ויאמר שמעיה למלך טוב דוד
הדבר כאשר דבר ארני המלך בן יעשה עב
עבדך וישב שמעיה בירושלם ימים רבים : וי
יהי מקץ שלש שנים ויבדדו שני עבדים ל
לשמעיה אל אכיש בן מנשה בלדגת ויגדו ל
לשמעיה לאמר הנה עבדך בנה : ויקם שמעיה
והכניס את חמורו וילך נגה אל אכיש לבקש
את עבדו וילך שמעיה ויבא את עבדיו ומת :

ויהי לשלמה כי הלך שמעיה מי
בידושלם ליל וישב : וישלח המלך ויקרא ל
לשמעיה ויאמר אליו הלא השבעתך בידו ו
ואניד בך לאמר ביום צאתך ויהלכת אנה וא
אנה ידע תדע כי מות תמות ויאמר אליו טוב
הדבר שמעתי : וכדוע לא שמעת את שבעת
ידו ואת דמיה אשר צוית עליך : ויאמר
המלך אל שמעיה אמה ידעת את כל הדעה
אשר ידע לבקש אשר עשית לדוד אביו
והשיב ידו את דעתך בראשך : והמלך של
שלמה בדרך וכסא דוד ידו נכח לפני ידו
עד עולם :

ויצו המלך את
בניו מן הידוע ויבא ופגע בו וימת והכס
והממלכה נכונה ביד שלמה :

ויהיו שלמה את פרעה מלך

מצרים ויקח את בת פרעה ויבאה אל עיר ה
דוד ער כלותו לבנות את ביתו ואת בית ידו
ואת חסות ירושלם סביב : וכן העם מוכחים
בכסות כי לא נבנה בית ליש ידו עוד היום
הימים ההם :

ויהי שלמה
את ידו ללכת בחק דוד אביו וכן בכסות ה
הוא מוכח ומקטיר : וילך המלך ויבנה לו

לזכות טוב כי היא הבנה הגדולה אלף עלות
יעלה שלמה על המזבח הזה

בביתן נראה ידוה אל שלמה בחלום
הלילה ואמר אלדס שאל מה אתן לך : וא
ואמר שלמה אלה עשית עם עמך דוד אב
חסד גדול כאשר הוֹדֵךְ לַפִּנֵּךְ באמת ובצד
ובצדקה ובחסד ללבב עמך ותשמך לו אתה
החסד הגדול הזה ותתן לו בן יושב על כסאו
כיום הזה : ועתה ידוה אלדו אתה המלכה א
את עבדך דוד דוד אבי ואנכי נער קטן לא
אדע זאת וכו' : ועבדך בתוך עמך אשר ב
בחרת עם רב אשר לא ימנה ולא יספר כד
מרוכ : תתן לעבדך לב שמע לשפט אתע
עמך להבין בין טוב לרע כי מי יכול לשפט א
את עמך הדבר הזה : ויטב הדבר בעיני דוד
כי שאל שלמה את הדבר הזה : ואמר אלד
אלדס אלדו יען אשר שאלת את הדבר הזה
ולא שאלת לך ימים רבים ולא שאלת לך ע
עשר ולא שאלת נפש איבך ושאלת לך רב
הבין לשפט משפט : הנה עשיתי כדברך ה
הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמך לא
היה לפניך ואחרך לא יקים כמך : וגם א
אשר לא שאלת נתתי לך גם עשר גב כבוד
אשר לא הוה כבוד איש במלכים כל ימך :
ואם תלך בדרך לשמור חק ומצותי כאשר
הלך דוד אבך והארצתי את ימך :

הפסוק
לוק
והנה חלום חלם וישראל ויעבד לפני ארון
ברית דודו ועל עולות ויש שלמים ויעשם
משחה לכל עמיו :

אז תבאנה שנים נשים גלות אל המלך
ותעמנה לפניו : ותאמר האשה האחת כי
ארני אני והאשה הזאת ישבת בבית אחד וא
ואלד עמה בבית : והיו ביום השלישי ללדתו
ותלד גם האשה הזאת ואנחנו יחדיו אינור
אתנו בבית וזלתי שנים אנחנו בבית ומתן
האשה הזאת לילה אשר שכבה עליו : ותקם
בתוך הלילה ותקח את בני מאצלו ואמרת
ישנה ותשכיביו בחיקה ואת כנר רמת הש
השכבה בחיקי : ואקים בבקר להגיק אתם
בני והנה מת ואתכונן אליו בבקר והנה לא ה
היה בני אשר ילדתי : ותאמר האשה האת
האחרת לא כי בני החי ובקר המת תאת אם
אמרת לא כי בנך המת ובני החי ותברנה ל
לפני המלך : ואמר המלך ואת אמרת זהב
בני החי ובקר המת ואת אשית לא כי בנך ה
המת ובני החי : ואמר המלך קח לך חרב ו
חבאו החרב לפני המלך : ואמר המלך גזר
את הילד החי לשנים ותנו את החצי לאחתו
ואת החצי לאחת : ותאמר האשה אשר בנה
החיו אל המלך כי נכמרו רחמי על בנה ות
ותאמר בי אולי תגדלה את הילד החי וה
ותמת אל תמיתו תאת אמרת גב לך נכ לך
לא ידוה גזרו : ויען דברך ואמר תנו לה את
הילד החי ותמת אל תמיתו היא אמו : ויש
ישמעו כל ישראל את המשפט אשר שפט
המלך וידאו מפני המלך כי ראי כי חכמת א
אלדס כמרבו לעשות משפט : והיו המלך ש
שלמה בלך על כל ישראל :

ואלה השנים אשר לזו

עוריתו בן צדוק וזבן : אל חרף ואחיה בני
שישא ספרים ויושפט בן אחיהוד המזכיר :
ובניהו בן יהודע על הצבא וצדוק ואביתר
כהנים : ועוריתו בן נתן על הגזבים חסד ב
בן נתן כהן רעה המלך : ואחישר על הבית
ואדנרים על ההם :

ולשלמה שנים עשר נציבים על כל ישראל
וכללו אתהמלך ואתביתו חדש בשנה יה
יהיה על אחד לכלכל :

ואלה שמותם ביהוד בדר אפרים : בן דקר
במקץ ובשעלבים ובית שמש ואילן בן דגן :
בן חסד בארמון לו שכה וכל ארץ חפר : בן
אבינדב כל גפת הוד שפת סת שלמה היתה
לו לאשה : בענה בן אחיהוד תענך ומגידו
וכל בית שאן אשר אצל צרעה מתחת לזור
לזרעאל מבית שאן עד אכל מתלה עד מע
מעט לקמעס : בן גבר פראסת גלעד לו ח
חות יאיר בן מנשה אשר בגלעד לו חבל א
ארגוב אשר בכשן ששים ערים גדולות חמה
וברית נחשת אחזרוב בן עזרי מתנימה : אח
אחיעזר בנפתלי גם הוא לקח את ציטת ב
בת שלמה לאשה : בענא בן חושי כאשר וב
ובעלות : יהושפט בן פרוח בישטבר : שמע
בן אלה בכנען : גבר בן ארם בארץ גלעד א
ארץ סדון מלך האמרי ועג מלך הכשן ונ
ונציב אחד אשר בארץ : יהודה הישראלי ר
רבים כחול אשר על חים לחוב אכלים וש
ושמים ושכחים : ושלמה היה מושל בכלה
הממלכות מן הנהר ארץ פלשתים ועד גבול
מצרים מששים מצחה ועבדים את שלמה כ

כלימי חיו :
שלמה ליום אחד שלשים כל סלת רששים כד
קבץ : עשרה בקר בריאים ועשרים בקר רע
וכמה צאן לבר כאל וצביל וזמר וברנו
וברסודים אטוסים : כי הוא רדה בכל עמר
ותמר סתפסח עד עזה בכל מלכי עבר הג
הנהר ושלום היה לו מכל עבדיו מסביב : ו
ישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו
ותחת תאנתו בן ועד באר שבע כל ימי של
שלמה :

וארבעים אלף ארות סיסים למרפבו ושנים ע
עשר אלף פרשים : וכלכל הגזבים האלה
את המלך שלמה ואתכל הערב אל שלוח ה
המלך שלמה איש חדשו לא יעלה דבר : ו
והשערים והתבן לסוסים ולרכש יבאו אלה
המקום אשר יהיה שם איש כממשפטו :

ותן אלהים חכמה לשלמה
ותבנה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר על
שפת חים : ותלך חכמת שלמה מחכמת כל
בני קדם וכלל חכמת מצרים : ורחם מכל
האדם מאתן האורח והזמן ודרדע וכלכל
בני כחול ויהי שמו בכל הגרים סביב : וידבר
שלשת אלפים גישל ויהי שירו חמשה ואלף :
וידבר על העצים בן הארץ אשר בלבן וע
ועד האזוב אשר בקר וידבר על הבהמה וע
ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים : ויבאו מ
מכל העמים לשמע את חכמת שלמה מאת
כל מלכי הארץ אשר שמעו את חכמתו :

וישלח חירם מלך צור
את עבדיו אל שלמה כי שבע כי משחו אותו

לכרך תחת אבדיו כי אלה יהוה חורם לרח
 בלדמים: ושלח שלמה אל חורם לאמר:
 אתה ידעת את רוח אבי כי לא יוכל לבנות ב
 בית לטם ידוה אלהיו מפני המלחמה אשר ס
 סבבו עד תת ידוה אתם תחת כפות רגליו
 ועתה הניח ידוה אלהי לי מסביב אין שטן וא
 ואין פגע רע: ודגנ אמר: לבנות בית לטם י
 ידוה אלהי כאשר דבר ידוה אל רוח אבי לא
 לאמר בנך אשר אתה תתקן על כסאך הוא
 יבנה הבית לטם: ועתה צוה לכתו לי אר
 ארזים מן הלבנון ועבד יהוה עש עבדך וטב
 ושם עבדך אתה לך פכל אשר תאמר כי א
 אתה ידעת כי אין בני איש ידעו לברות עץ
 עצים מצידות: והיו פשמע חורם את רכב
 שלמה ושמח מאד ואמר ברוך יהוה היום
 אשר נתן לרודף בני חורם על העם הרב הזה:
 ושלח חורם אל שלמה לאמר שמעתי את א
 אשר שלח אלי אני אעשה את כל חפצך ב
 בעצי ארזים וביוצי ברשים: עבדי יורידו מן
 הלבנון ימה ואני אטיסם ויסרות בים עד ה
 המקום אשר תשלח אלי תפצתם שם ואתה
 תשא ואתה תעשה את חפצי לתת לרם כי
 ביתי יהוה חורם נתן לשלמה עצי ארזים וע
 ויוצי ברשים פל חפצו: ושלמה נתן לחורם
 עשרים אלף פר חטים מכלת לביתו ועשרים
 כר שמן כתית כה יתן שלמה לחורם שנה בש
 בשנה: ופלוה תבואה: וידוה נתן
 חכמה לשלמה כאשר דבר לו יהוה שלום ב
 בין חורם ובין שלמה ויכרתו ברית שניהם: ו
 ועל המלך שלמה מס מכל ישראל ויהי המ

המס שלשים אלף איש ושלחם לבנונה עש
 עשרת אלפים בחורש חלפות חורש יהודה
 בלבנון וטנים חרשים בביתו וארזים על
 המס: והיו לשלמה שבעים אלף נשא מכלו
 ושמונים אלף חצב בדר: ולבד מסר חצב
 ונצבים לשלמה אשר על המלאכה שלטת
 אלפים ושלש מאות חרדים בעם העושים
 במלאכה: ויצו המלך ויסעו אנבים גדולות
 אנבים יקרות לסד הבית אבני גזית: ופסלו
 בני שלמה ובני חורם ודגבלים וכתש העצים
 ודאבנים לבנות הבית:

ויהי בששנים שנה וארבע מאות
 שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה
 הרביעית בחדש זה הוא החורש השלי למלך
 שלמה על ישראל ויבן הבית לדוה: והבית
 אשר בנה המלך שלמה לדוה ששים אמה
 ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו:
 והאולם על פני היכל הבית עשרים אמה אר
 ארכו על פני רחוב הבית עשר באמה רחבו
 על פני הבית: העש לבית חצי שקפים אטו
 אטומים: ויבן על קיר הבית יציע סביב את
 קירות הבית סביב להיכל ולחביר העש על
 יציעות סביב: והיציע התחתונה חכט באמה ר
 רחבה ותתכונה שש באמה רחבה והשל
 והשלשית שבע באמה רחבה כי כגדעות נ
 נתן לבית סביב ויצעה לביתו אלו בקירות הרב
 הבית: והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נב
 נבנה ומקבוצות והערן וכל כל כחל לאגשם
 נשמע בבית בהבנותו: פיתח הצלע התכונה
 אל כתף הבית הימנית וסוללים יעלו אל הת

התבונה וכן התבונה אל השלטים ויבן את
הבית וכליו וספן את הבית גבים ושורות
בארזים ויבן אתהיציל על כל הבית המש
אבות קומתו ויאהז את הבית בעצי ארזים
והיו דסדיוה אל
שלמה לאמר : הבית הזה אשר אתה בנה א
אס ילך בחקותי ואת משפטי תעשה ושכרת
את כל מצותי לכת בדם ותיקנתי את דברי
אליך אשר דברתי אל דוד אביך : וסבנתי כ
פתך מני ישראל ולא אעקוב את עמי ישר
ישראל :
את הבית וכליו ויבן את קירות הבית מבית
בצלעות ארזים מרקע הבית עד קירות הם
הספן צפה עץ מבית רצף את קרקע הב
הבית בצלעות פדשים : וכן עשדים אמה
מידת הבית בצלעות ארזים מן וקרקע ועו
ועד הקירות וכן לו מבית לדביר לקרש הב
הקדשים : וארבעים באמה היה הבית הוא
ההכל לפני : ואחז אל הבית פנימה מקלעות
פקעים ופטורי צצים הבול אחזין אבן נר
נראה ודביר פתח הבית מפנימה וכן זה
לתו שכ את ארון ברית ייחז וילפני הדביר
עשדים אמה ארך ועשדים אמה רחב ועש
ועשדים אמה קומתו ויצפחו זהב סגור ורצף
מבחו אח : ורצף שלמה את הבית מפנימה
זהב סגור ויעברו ברותקות זהב לפני הדביר
ויצפחו זהב : ואת כל הבית צפה זהב עד תם
כל הבית וכל המזבח אשר לדביר צפה זהב
ויעש בדביר
שני פרוכים עצי שמן עשר אמות קומתו : ו

בשנה הרביעית יוסד בית ייחז בירח
יו : ובשנה האחת עשרה בירח סל הוא ה
דחדש השמיני כלה דבית לכלד בריו וכלד
מספסו ויבנו שבע שנים : ואת ביתו בנה
שלמה שלש עשרה שנה ויכל את פל ביתו :

שני פרוכים עצי שמן עשר אמות קומתו : ו

וְכֵן אֶת־כֵּת יַעֲד הַלְבֵּן כֹּאֵה אִמָּה אֲרֻחַח
וְחִשִּׁים אִמָּה רְחֹב רִשְׁלִים אִמָּה קִמְחֵי ע
עַל אֲרֻבָּה שָׁרִי עֲמֹדֵי אֲרֻחַם וְכִרְחֹת אֲר
אֲרֻחַם עַל הָעֲמֻדִים וְסִפָּה בִּאֲרֻחַ מִמֶּלֶךְ עַל
הַצִּלְעֹת אֲסֹר עַל הָעֲמֻדִים אֲרֻכָּים חֲס
חֲסִיָּה חֲסִיָּה עֵשֶׂר הַטֹּר וְרִשְׁקָה שְׁלֹשָׁה
שׁוּרִים וְכִחֻז אֶל־מִחֻז שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וְכֹל
הַפְּתִיחַם וְהַבֹּחֹת רִבְעִים סָקָה וְסִל מִחֻז א
אֶל־מִחֻז שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וְאֵת אֲרֻחַם הָעֲמֻדִים
עֵשֶׂה חֲסִיָּים אִמָּה אֲרֻחַ וְשִׁלִּים אִמָּה רְחֹב
וְחִבּוֹ וְאֲרֻחַם עַל פְּנֵיהֶם וְעֲמֻדִים וְעַבְדֵּי פֶגֶ
פְּנִיָּהם וְאֲרֻחַם חֲסִיָּה אֲסֹר וְשִׁפְטֵי שִׁם אֲרֻחַם
הַמִּשְׁפָּט עֵשֶׂה וְסִפָּה בִּאֲרֻחַ מִהַקְרָק עַד הַק
הַקְרָקִי וְכִתּוּל אֲסֹר יִשְׁכּוּ שִׁם חֲצֵר הָאֲחֵרֶת
מִבֵּית לְאֲרֻחַם כְּמִעֲשֵׂה הַזֶּה וְכִתּוּל עֵשֶׂה ל
לְכַתְּפֵרָה אֲסֹר לֶקַח שְׁלֹשָׁה בִּאֲרֻחַם הַזֶּה ו
כָּל אֱלֹהִים אֲמִיָּים יִקְרֹת כְּמִדּוֹת גִּזִּית מִנְדּוֹת
כְּמִדּוֹת מִבֵּית וּמִחֻץ וּמִמֶּסֶךְ עַד הַטְּפֹחֹתוֹ
וּמִחֻץ עַד הַחֲצֵר הַגְּדֹלָה וּמִסֹּר אֲמִיָּים ג
גְּדֹלָת אֲמִיָּים יִקְרֹת אֲמִיָּה עֵשֶׂה אֲמִיָּה וְאֲמִיָּה
שְׁכֵנָה אֲמִיָּה וּמִלְמַעְלָה אֲמִיָּים יִקְרֹת כֶּם
כְּמִדּוֹת גִּזִּית וְאֲרֻחַם הַגְּדֹלָה סָבִיב שֶׁל
שְׁלֹשָׁה טָוִיר גִּזִּית וְשִׁמּוֹר כִּרְחֹת אֲרֻחַם חֲלָצֵר
בֵּית יִדֵּה הַפְּנִיָּה וְלֵאמֹר הַבֵּית

הַמִּגְדָּה שְׁקוּי וְיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ
שְׁלֹשָׁה יִקְחָה אֶת־חֲדָשִׁים מִגִּזִּירֵי מִן־אֲשֶׁה אֲלֵם
אֲלֵמָה הוּא כְּכִסֵּה נִפְתָּל וְאֲבִיז אִישׁ צִרְיָח
חֲרִשׁ נִחֲשֵׁת וְיִמְלֹא אֶת־הַחֲבִמָּה וְאֵת הַחֶבֶר
וְהַתְּבִנָּה וְאֵת הַרְעֵת לַעֲשֹׂת כָּל־מְלָאכָה בְּחַ
בְּחִשָּׁת וְכֹאֵל אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹשָׁה יָעֵשׂ אֶת־כָּל־

מְלָאכָה וְיִצְרֹר אֶת־שְׁנֵי הָעֲמֻדִים נִחֲשֵׁת שִׁם
שְׁכֵנָה עֵשֶׂה אִמָּה קֹמֶת הָעֲמֻד הָאֶחָד וְח
חֲדָשׁ שְׁנִים עֵשֶׂה אִמָּה יִסָּב אֶת־הָעֲמֻד הַשֵּׁנִי
וְשִׁמְלֵי כְתוּל עֵשֶׂה לְחֵת עַל־רֹאשֵׁי הָע
הָעֲמֻדִים מִצָּק נִחֲשֵׁת חֲבִישׁ אֲמִיָּה קֹמֶת לֶח
הַכְּתֻרֹת הָאֲחֵרֹת חֲדָשׁ אֲמִיָּה קֹמֶת הַכְּתֻרֹת
הַשְּׁנִיָּה שְׁכֵנִים מִעֲשֵׂה שְׁכֵנָה גְּדֹלָה מִע
מִעֲשֵׂה שְׁכֵנִים לְכְתֻרֹת אֲסֹר עַל רֹאשׁ הָע
הָעֲמֻדִים שְׁכֵנָה לְכְתֻרֹת הָאֲחֵרֹת וְשְׁכֵנָה לֶח
לְכְתֻרֹת הַשְּׁנִיָּה יָעֵשׂ אֶת־הָעֲמֻדִים וְשְׁנִיָּה
טוֹלִים סָבִיב עַל הַשְּׁכֵנָה הָאֲחֵרֹת לְכִסּוֹת אֶת־
הַכְּתֻרֹת אֲסֹר עַל רֹאשׁ הַשְּׁכֵנִים וְכֵן עֵשֶׂה לֶח
לְכְתֻרֹת הַשְּׁנִיָּה וְכְתֻרֹת אֲסֹר עַל־רֹאשׁ מִע
הָעֲמֻדִים מִעֲשֵׂה שְׁכֵנִים בִּאֲרֻחַם אֲרֻבָּה אֲמִיָּה
וְכְתֻרֹת עַל־שְׁנֵי הָעֲמֻדִים גַּם מִמֶּלֶךְ מִלְעֲמָה
הַכֵּן אֲסֹר לְעִבְרֵי הַשְּׁכֵנָה וְהַרְבֵּי מֵאֲחֵם
טוֹרִים סָבִיב עַל הַכְּתֻרֹת הַשְּׁנִיָּה וְיִקָּם אֶת־הָ
הָעֲמֻדִים לְאֲרֻחַם הַחֵיכֹל יִקָּם אֶת־הָעֲמֻד הַ
הַשְּׁנִי וְיִקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יִכֵּן וְיִקָּם אֶת־הָעֲמֻד
הַשְּׁמָלִי וְיִקְרָא אֶת־שְׁמוֹ כֵּץ וְעַל־רֹאשׁ הָע
הָעֲמֻדִים מִעֲשֵׂה שְׁכֵנִים וְיִתֵּן כָּל־אֲכֹתֵי הַבַּיִת
הָעֲמֻדִים

וְיָעֵשׂ
אֶת־הֵם מִצָּק עֵשֶׂה בִּאֲמָה מִסְפָּלוֹ עַד־שֵׁם
שְׁפָלוֹ עַל־סָבִיב חֲדָשׁ בִּאֲמָה קֹמֶת וְקוֹ
שְׁלֹשִׁים בִּאֲמָה יִסָּב אִישׁ סָבִיב וְיִקָּעִים מִת
מִתְחַת לְשִׁפְטוֹ סָבִיב סָבִיב אִישׁ עֵשֶׂה כֹּא
בִּאֲמָה מִקִּיָּם אֶת־הֵם סָבִיב שְׁנֵי שְׁרִירֵי־הַפֶּה
הַפְּקִיעִים יִצְקִים בִּצְקָתוֹ עֲמֻד עַל שְׁנֵים עֵשֶׂה
בְּקֶדֶר שְׁלֹשָׁה פָּנִים גִּפְתֵּה וְשִׁלִּישָׁה פָּנִים יִמָּה
וְשִׁלִּישָׁה פָּנִים נִגְבֵּה וְשִׁלִּישָׁה פָּנִים מִקְרָחָה וְח

והים עליהם כל מעלה וכל אהריתם ביתה :
ועבדו טפח ושפתו כמעשה שפת כוס פרח
שסן אלפים כח כיל ויעש את המכנה ה
עשר נחשת ארבע באמה ארך המכנה ורא
האחת וארבע באמה רחבה ושדש באמה ק
קוטרות : וה מעשה המכנה מסגרת להם וס
ומסגרת בין השלבים : ועל המסגרת אשר ב
בין השלבים אריות בקר וכחבים ועל השל
השלבים כן מעל ומתחת לאריות ולבקר ל
ליות מעשה מורד : וארבעה אופלי נחשת ל
לשכנה האחת וסרני נחשת וארבעה פעם
פעמיו כתפת להם ובתחת לכיור הכתפות
יע. ונתבער איש ליות : ופירו מבית לכת
לכתות ומעלה באמה ופיה עגול מעשה פן
אמה וחצי האמה תם על פיה כקלעות וסס
ומסגרתיהם ברבעות ולא עגולות : וארבעה
האופנים למתחת למסגרות וידות האופנים
במסגרת וקומת האופן האחד אמה וחצי הא
האמה : ומעשה האופנים כמעשה אופן ה
המרכבה וידותם תמים וחשוקים וחשוקים
הכל מוצק : וארבע כתפת אל ארבע פטות
המכנה האחת מן המכנה כתיפה : ובר
ומראש המכנה חצי האמה קומה עגול סב
סביב ועל ראש המכנה ידית ומסגרתיה מ
מכנה : ופתח על הלחות יהיה ועל סב
מסגרתיה כרוכים אריות ותחת מספר איש
וליות סביב : בואת עשה את עשר המכנות
מוצק אחד מדה אחת קצב אחד לכהנה :
ויעש עשרה פירות נחשת ארבעים כח כיל
הכיר האחד ארבע באמה הכיר האחד כ

כיר אחד על המכנה האחת לעשר המכ
המכנות : והן את המכנות חמש על כתר
הבית מימין וחמש על כתר הבית משמאלו
ואת הים טון ככתף הבית הימנית קומה כס
במול נגב : הפאות לקהל

ויעש חידים את הכירות ואת היעס
ואת המזרקות וכל חידים לעשות את כל דבר
המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יד
ידיו : עמודים שנים וגילת הכתרת אשר על
ראש העמודים שתיים והשכבות שתיים לכס
לכסות את שתי גלות הכתרת אשר על ראש
העמודים : ואת דרמנים ארבע באמת לשמי
השכבות שני סרדים רימנים לשכבה האחת
לכסות את שתי גלות הכתרת אשר על פני
העמודים : ואת המכנות עשר ואת היעס ע
עשרה על המכנת : ואת הים האחד ואתה
הבקר שנים עשר תחת הים : ואת המסגרת
ואת היעס ואת המזרקות ואת כל הכלים ה
האלה אשר עשה חידים למלך שלמה בית י
ידיו נחשת כבדת : ככבר הירדן יצקם המ
המלך במעבה הארמה בין ספות ובין צרתן :
ונח שלמה את כל הכלים מרב מאד מאד ל
לא נחקר מסקל ונחשת : ויעש שלמה את
כל הכלים אשר בית ידיו את מוכח הזהב וא
ואת השלחן אשר עליו לכת הפנים זהב : ואת
דמגרת הכסף מימין וחמש כשמשאל לפני ה
הדביר זהב סטור והפרח ודגרות והכל לקדם
זהב : והספיות תכונות והמזרקות והפפות
והמחתות זהב כסוד : והפלות ללחות הבית
הפנימי לקדש והקדשים ללחות רכיה לריב

סביב : מלך
 כל המלכה אשר עשה הקדוש שלמה בית
 ידוה וכל שלמה את קדושי דוד אביו אתה
 הכסף והזהב והאבן השלם טען באצרות
 בית דוד :
 או יקח שלמה
 את זקני ישראל ואת כל ראשי המטות ונשי
 האבות לפני ישראל אל המלך שלמה יוש
 ידו שלם והעלות את ארון ברית יהוה מעיר
 דוד הוא ציון : וינהלו אל המלך שלמה כל
 איש ישראל ביום האתנים כזה הוא החדש
 השביעי : ויבאו כל זקני ישראל השאן הזה
 הזהנים את הארון וישל את ארון יהוה ואת
 אהל סרעד ואזבל כל הקדוש אשר באהלו
 ויעלו אתם הכהנים והלויים : וימלך שלמה
 וכל עדת ישראל הנקדשים עליו אתו לפני הא
 ה ארון מבחנים צאן וקבר אשר לא יספרו לו
 ולא יסו מרוב : ויבאו הם זנים את ארון מ
 ברית יהוה אל מקומו אל דביר הבית אל קד
 קדש הקדשים אל תחת פנפי השחקים : כי
 הסובבים פרשים כנפים אל מקום הארון ו
 ויסו הסובבים על הארון ועל כדיו מלמ
 מלשעלה : ויאירו הכהנים ויראו ראשי הב
 הכהנים מן הקהל על פני הדביר ולא יראוה
 הוצאת יהוה שם עד היום הזה : אין בארון
 רק שני לחות האבנים אשר הניח שם משה
 מורב אשר פרט יהוה עם בני ישראל כצא
 בצאתם מארץ מצרים : והיו בצאת הפרשים
 מן הקדש והעני מלא את בית יהוה : ולא יא
 יכלו הכהנים לעמוד לשאת מפני העני כי מל
 מלא כבוד יהוה את בית יהוה :

או אשר שלמה ידוה אשר לשון
 בערפל : כנה בניו בית וכול לך כספן לשב
 לשבתך עולמים ויסב המלך את פניו ויכר
 את כל קהל ישראל וכל קהל ישראל עמו :
 ואמר ברוך יהוה אלהי ישראל אשר דבר ב
 בפיו את דוד אביו ובידו מלא לאמר : בן דוד
 היום אשר הוצאת את עמי ישראל כמצ
 כמצרים לא בחרתי בעד מכל שבטי ישראל
 ישראל לבנות בית להיות שמי שם ואבחר ב
 בך דוד להיות על עמי ישראל : והיו עם לבבך
 דוד אבי לבנות בית לשם יהוה אלהי ישראל
 ישראל : ואמר יהוה אל דוד אבי יען אשר
 היה עם לבבך לבנות בית לשמי המילת כי ה
 היה עם לבבך : רק אתה לא תבנה הבית כי
 אם בנך הוצא כחלוצך הוא יבנה הבית לש
 לשמי : רקם יהוה את דברו אשר דבר ואולם
 תחת דוד אבי ואשב על כסא ישראל כאשר
 דבר יהוה ואבנה הבית לשם יהוה אלהי ישראל
 ישראל : ואשם שם מקום לארון אשר שם
 ברית יהוה אשר פרט עם אבותי ביוצאו
 אתם מארץ מצרים :

ועמד שלמה לפני מזבח יהוה נגד כל
 קהל ישראל ופרש בפני השמים : ואמר יהוה
 יהוה אלהי ישראל אין כבוד אלהים בשמים
 ממעל ועל הארץ טחת שמר הברית והח
 והחמד לעבודך ההלכים לפניך בכל לבם :
 אשר טבת לעבודך דוד אבי את אשר דב
 דברת לו ותרבר בפניך ובדרך מלאת כמים ה
 הזה : ועתה יהוה אלהי ישראל שמר לעבודך
 דוד אבי את אשר דברת לו לאמר לא יכרת

וְאִשׁ מִלִּפְנֵי יֵשֵׁב עַל צִסְמָא יִשְׂרָאֵל רַק אִם
 יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךְ אֶת דְּרֹכֶיךָ לִלְכֹּת לִפְנֵי פָאָשְׁדָּהּ
 הַלֵּכֶת לִפְנֵי וְעֵתָה אֲלֵךְ יִשְׂרָאֵל יִאֲמָן נֶאֱדָב
 דְּבִרְךָ אִשְׁדָּה דְּמִרְתָּ לְעִסְדָּךְ דְּדִוּ אֲבִי כִי הָא
 הָאֲמָנָם יִשְׁבֵּא אֲדִים עַל הָאָרֶץ הַזֶּה הַשְׂמִים
 וְשָׂמִי הַשְׂמִים לֹא יִכְלֹךְ אִף כִּי הַבֵּית הַזֶּה
 אִשְׁדָּה בְּנִיתִי וּפְנִיתִי אֶל תְּפִילַת עֲבָדְךָ וְאֶל תַּח
 הַחֲנוּת יְדִוּה אֲלֵךְ לִשְׁמַע אֶל הַרְעָה וְאֶל הַת
 הַתְּפִלָּה אִשְׁדָּה עֲבָדְךָ מִתְּפִלָּה לִפְנֵיךְ הָיוֹם ל
 לְחֵיוֹת עֵינֶיךָ פְּתוּחֹת אֶל הַבַּיִת הַזֶּה לִלְכֹּת יוֹם
 וְיוֹם אֶל הַמְּקוֹם אִשְׁדָּה אֲמַרְתָּ יְהוָה שְׂמִי שֶׁם
 לִשְׁמַע אֶל הַתְּפִלָּה אִשְׁדָּה יִתְּפִלָּה עֲבָדְךָ אֱלֹהֵי
 הַמְּקוֹם הַזֶּה וְשָׂמִעַתָּ אֶל הַחֲנוּת עֲבָדְךָ וְעִסְדָּךְ
 יִשְׂרָאֵל אִשְׁדָּה יִתְּפִלָּה אֶל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְאֶתָּה
 תִּשְׁמַע אֶל הַמְּקוֹם שֶׁבִרְךָ אֶל הַשְׂמִים וְשָׂמִיעַתָּ
 וּסְלִחָתָּ אֶת אִשְׁדָּה יִחְטֹא אִשׁ לְדַעַת וְנִשְׁאָר כִּי
 בְּרֵאשִׁית לְהַאֲלִיט וְכֹא אֱלֹהֵי לִפְנֵי מִיִּכְחָךְ בִּב
 בְּכֵית הַזֶּה וְאֶתָּה תִּשְׁמַע הַשְׂמִים וְעֵשִׂיתָ רִשׁ
 וְשִׁפְטָתָא אֶת עֲבָדְךָ לְדַרְשֵׁי עֲשֵׂה לְתַת דְּרֹכֵי
 כִּרְאִשׁוֹ וְלִהְיוֹתָ צִדִּיק לְתַת לִי בְּצִדִּיקוֹתִי
 בְּהִנָּף עֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי
 אֲרִיב כִּי יִחְטֹא לְךָ וְשָׂמִי אֲלֵךְ דְּדִוּוּ וְאֶתָּה
 שְׂמֵךְ הַתְּפִלָּה וְהַחֲנוּת אֲלֵךְ בְּכֵית הַזֶּה וְאֶתָּה
 תִּשְׁמַע הַשְׂמִים וּסְלִחָתָא לְחִטָּאת עֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל
 וְהַשְׂמִים אֶל הָאֲדָמָה אִשְׁדָּה נָתַתָּ לֹאֲכָל
 לְאֲכָלָם
 בְּהִנָּף עֲמֵךְ שְׂמִים
 וְלֹא יְהִי מִטָּר כִּי יִחְטֹא לְךָ הַתְּפִלָּה אֱלֹהֵי
 הַמְּקוֹם הַזֶּה וְהַחֲנוּת אֶת שְׂמֵךְ וּמִחְטָאתָם יִשְׁוּ
 יִשְׁוּ כִּי תַעֲנֵם וְאֶתָּה תִּשְׁמַע הַשְׂמִים וּסְלִחָתָא
 לְחִטָּאת עֲבָדְךָ וְעִסְדָּךְ יִשְׂרָאֵל כִּי תִוָּרֵם

אֶת הַדֶּרֶךְ הַשּׁוֹכֵה אִשְׁדָּה יִלְכּוּ בְּהִנָּתָא מִטָּר
 עַל אֲרִיב אִשְׁדָּה נָתַתָּ לְעִסְדָּךְ לְנַחֲלָה
 רַעֲבָנִי כִי יְהִי בְּאָרֶץ דְּבִרְכִי
 יְהִי שְׂדֵפֹן יִלְכּוּ אֲרִיבָה חֲסִיל כִּי יְהִי כִי
 יִצְרֹף אֲרִיב בְּאָרֶץ שְׂעָרֵי כְּלָנֶגֶס וְכֹל כְּחַל
 בְּחִלָּה כְּלִי תְּפִלָּה כְּלִי תְּפִלָּה אִשְׁדָּה תְּפִלָּה כְּלִי
 תְּפִלָּה וְכֹל עֲבָדְךָ יִשְׂרָאֵל אִשְׁדָּה יִדְעֹן אִשְׁדָּה
 נָתַתָּ לְכֹנֵן וּפְרִשׁ כְּפִי אֶל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶתָּה
 תִּשְׁמַע הַשְׂמִים כִּסְכֵּן שֶׁבִרְךָ וּסְלִחָתָא וְעֵשִׂיתָ
 וְנָתַתָּ לְאִשְׁדָּה לְכֹנֵן דְּרֹכֵי אִשְׁדָּה וְרַעֲבָנִי אֶת לְכֹנֵן
 כִּי אֲתָה יִדְעָתָא לְכֹנֵן אֶת לְכֹנֵן כִּי אֲתָה יִדְעָתָא
 לְכֹנֵן דְּרֹכֵי מִלְּשִׁמָּה אִשְׁדָּה חֲסִיל עֲלֵי
 פְנֵי הָאֲדָמָה אִשְׁדָּה נָתַתָּ לְאֲסִיטָא וְכֹל אֶל הַ
 הַגְּבִיר אִשְׁדָּה לֹא כְּעִסְדָּךְ יִשְׂרָאֵל הוּא וְכֹא כֹא
 כִּי אֲרִיב רַחֲמֵיךָ לְכֹנֵן שְׂמֵךְ כִּי יִשְׁמַעֲנָה אֶת שֶׁ
 שְׂמֵךְ הַתְּפִלָּה אֶת דֶּךְ הַחֲנוּת הַרְעָה הַנֶּסֶךְ
 הַנֶּסֶךְ וְכֹא הַתְּפִלָּה אֶל הַבַּיִת הַזֶּה
 וְאֶתָּה תִּשְׁמַע הַשְׂמִים כִּסְכֵּן שֶׁבִרְךָ וְעֵשִׂיתָ כִּי
 כֹל אִשְׁדָּה עֲקָרָא אֲלֵךְ תִּבְרִי לְכֹנֵן יִדְעֹן כֹּל
 עֲבֵי הָאָרֶץ אֶת שְׂמֵךְ לִירָאָה אֶתְּךָ כְּעִסְדָּךְ יִשְׁ
 יִשְׂרָאֵל וְלִדְעָתָא כִּי שְׂמֵךְ נִקְרָא עַל הַבַּיִת הַזֶּה
 אִשְׁדָּה בְּנִיתִי כִי יִצָּא
 עֲבָדְךָ לְמִלְחָמָה עַל אֲרִיב בְּדֶרֶךְ אִשְׁדָּה תִּשְׁלָחֶם
 הַתְּפִלָּה אֶל יְהוָה דֶּרֶךְ הַעֲרָא אִשְׁדָּה בְּחֵרֶת ב
 בְּהַחֲבִית אִשְׁדָּה בְּנִיתִי לְשְׂמֵךְ וְשָׂמִיעַתָּ הַשְׂמִים
 הַשְׂמִים אֶת תְּפִלָּתָם וְאֶת תְּחִנָּתָם וְעֵשִׂיתָ מִשׁ
 מִשְׁפָּטָם כִּי יִחְטֹא לְךָ כִּי אֵין אֲדָם אִשְׁדָּה לֹא
 יִחְטֹא וְאֶתָּה בְּסִי וְנָתַתָּ לִפְנֵי אֲרִיב וְשָׂבוֹר שֶׁ
 שׁוֹכְדִים אֶל אֲרִיב הָאֲרִיב רַחֲמֵיךָ אוֹ כְּרֹבֵד
 וְהַשְׂמִים אֶל לְכֹנֵן בְּאָרֶץ אִשְׁדָּה נִשְׁבַּרְשֵׁם וְשָׂבוֹ

והתחננו אליו בארץ סוביהם לאמר חטאנו
והענינו רשענו : ונשם אליו בכל לבבם ובכל
נפשם בארץ איביהם אשר שבו אתם והתפ
והתפללו אליו בדרך ארצם אשר נתתה לאב
לאבתם העיר אשר בחרת והבית אשר בנית
לשבתך : השבעתה השמים לבסוף שבתך את
תפלתם ואת תחנונתם ועשית בשבטם וסלחת
לעמך אשר חטאו לך וכל פשעיהם אשר
פשעו בך ונתתם לחתמים לפני שביהם ורחם
ורחמם : כי עמך ונתלתך הם אשר הוצאת
מצרים מתוך כור הברזל : להיות עיניך פת
פתחות ארץ תחנות עבדך ואל תחזק עמך יש
ישראל לשנעו אליהם בכל קראם אלך : כי
אתה הכדלתם לך לתולה בכל עמי הארץ כ
כאשר דברת ביד משה עבדך בהוציאך את
אבותינו מצרים אדני ידוה : **ויהי כן**
ויהי בכלות שלמה להתפלל אל דוה את
כל התפלה והתהנה הזאת קם מלפני מזבח
ידוה מבריע על מרכיו וכפיו פרושות השם
השמים : ויעשר לברך את כל קהל ישראל ק
קהל גדול לאמר : ברוך ידוה אשר נתן מנוחה
לעמו ישראל בכל אשר דבר לאנל דבר א
אחד מכל דבריו הטוב אשר דבר ביד משה
עבדו : יהי דוה אלדנו עמו כאשר היה ע
עם אבותנו אל עובד ואל יטשנו : להסית ל
לכבדנו אליו וללכת בכל דרכיו ולשכר מצו
מצותיו וחק ודבש שטו אשר צוה את אבותינו :
ויהיו דברי אלה אשר התחננו לפני ידוה ק
קרבים אל ידוה אלדנו ונפם ולידה לעשות
משפט עבדו ומשפט עמי ישראל דבר יום

בימינו והלך לעלות אל עמי הארץ מי ידוה ה
דוא הארצים אין עור : יהוד לבבכם שלם ע
עם ידוה אשר עו ללכת בחקיו ולשכר מצותיו
ביום הזה יהיך וכל ישראל עמו ובחם זבח
לפני ידוה : וזבח שלמה את זבח השלמים
אשר זבח לדוה בקר עשרים וזנים אלף וצ
וצאן נאווה ועשרים אלף וזבח את בית ידוה
הבליך וכל בני ישראל : ביום ההוא קדש הט
הבליך את תוך ההצר אשר לפני בית ידוה
כדעשה שם את העולה ואת הדבקה ואת חב
חלבי השלמים כי בידיה הנוחשת אשר לפני
ידוה קטן כהבדלאת העולה ואת הדבקה וא
ואת חלבי השלמים ויעש שם כה בעת ההוא
אתהוה וכל ישראל עמו קהל גדול מלכא
דבית ער נחל מצרים לפני ידוה אלדנו שם
שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום :
ביום השמיני שלח את דעם ודברו אתהוה
הבליך וילכו לאהלהם שמים טובי לב קל
כל הטובה אשר עשה ידוה לך עבדו ולי
ול ישראל עמו ויהי בכלות שמוה לבנות את
בית ידוה ואת בית הבליך ואת כל חשק של
שלמה אשר חפץ לעשות :

ורא דוה אל שלמה שגית בא שר נראה
אליו מבקען : לאמר ידוה אליו שבעת את
תפלתך ואת תחנונתך אשר התחננת לפניו
הקדשתי את הבית הזה אשר בניתה לה שם ש
שמי שם עד עולם ויהי עמי ולבי שם כל הי
הימים : ואתה אם תלך לפני כאשר הוציך ד
דוד אבך בתם לבב וביושר ולעשות ככל א
אשר צויתך חקן ומשפט תשכר : ודאומי

והרג ויתנה שלמים לבית אשת שלמה : רכן
שלמה את גור ואת בית חורן ותתן : ואת ב
בעלת ואת תרמו במדבר בארץ : ואת כל
ערי הכסבנות אשר היו לשלמה ואת ערי הד
הרכב ואת ערי הפרשים ואת חשק שלמה
אשר חשק לבנות כבוד שלם וכלבנות וכל א
ארץ כנען : כל דעם היתר כד האמרי
החתי והפרזי החי והיבני אשר לא מבני
ישראל דמה : בניהם אשר נח אחריהם ב
בארן אשר לא יכלו בני ישראל להחריבם ו
ועלם שלמה למס עבד עד היום הזה : ונב
ומבני ישראל לא נתן שלמה עבד כי הם אנ
אנשי המלחמה ועבדיו שריו ושדשו ושדו
רכבו ופרשיו : אלה שדו

הנצבים אשר על המלכה לשלם חמשים
וחמשים כאלות הדרים בעם העטים בכל אכה
אך בהפרעה עלתה מעד דוד אל בית אש
אשר בנה לה או בנה את המלוא : והעלה ש
שלמה שלש פעמים בשנה עלת ושלמים ע
על המזבח אשר בנה לדוד והקטר אלו א
אשר לפני דוד ושלם את הבית : ואני עשה
המלך שלמה בעציון גבר אשר את אלות ע
על שפת ים סוף בארץ אדום : וישלח חרם
באני את עבדיו אנשי אנות ודעו חים עם ע
עבדי שלמה : ויבאו אפירה ויקחו משם זהב
ארכע מאות ועשרים ככר ויבאו אל המלך
שלמה :

ונלכת שבא שבעת את שמע שלמה לשם
ידה ותבא לנסות בחידת : ותבא ויחלימה
בחיל בכר מאד גבילים נשאים בשמים זו
וזה רב כאר ואכן יקרה ותבא

אתכם מכלתך על ישראל לעולם כאשר
דברתי אל דוד אבן לאמר לא יכרת דוד איש
מעל פסא ישראל : אם שוב תשובון אתם וב
ובניכם מאחרי ולא תסמרו מצותי וחקתי א
אשר נתתי לפניכם והלכיתם ועבדתם אלהים
אחרים וזה שתחיתם להם והברית את ישראל
ב על פני האדמה אשר נתתי להם ואת הבית
אשר הקדשתי לשמי אשר שלח מעל פני והיה
ישראל לשל חטונה ככל העמים : והבית
זה יהיה עין כל עבד עליו יעבד וישרקו
ואמרו על מה עשה דוד לבנה לארץ הזאת
ולבית הזה : ואמרו על אשר עזבו את דוד א
אלהיהם אשר הוציא את אבותם מארץ
מצרים וחוקו באלהים אחרים ושתחת לדוד
ויעבדום על מן הדין דוד על להם את בלה
הרעה הזאת : והיה מקצת
עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבת
ההם את בית דוד ואת בית המלך : חרם
מלך צר לשא את שלמה בעצלי אחרים ובני
ברשים ובניהם לכל חפצו או יתן המלך שלם
שלמה לחרם עשרים עד בארץ הגליל והצא
חרם כיצר לראות את הערים אשר נתן לו ש
שלמה ולא ישרו בעניו : לאמר מה הערים
האלה אשר נתת לי אחי וקרא להם ארז
בכל עיר היום הזה :

וישלח חרם לשדך מאה ועשרים ככר זהב :
זה דבר המס אשר העלה הכד שלמה לב
לבנות את בית דוד ואת ביתו ואת המלוא ו
ואת חובת יחשלם ואת חצור ואת מנדרו
ואת גור : פרעה מלך מצרים עלה וילכד את
גור ויטפה באש ואת הכנעני הישב בעיר ה

אלההיך שלמה ותרבר אליו את כל אשר
 היה עם לבנה ויגד לה שלמה את כל דבריה
 לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד
 לה ויהי ראובן שלמה שבה את כל חכמת שלמה ו
 והבית אשר בנה וימאכל שולמו ומרשב עב
 עבדיו ומעלם משרתיו ומלכשיהם ומסקניו
 ועליו אשר יעלה בית דוד ולא היה בה עוד
 רוח ויאמר אלהימך אמל היה הדבר אשר לא
 אשר שבעתי בארצי עליך ועל חכמתך ולא
 האנפתי לדברים עד אשר באתי ותראנה עי
 עני והגה לאדוניך הוצי הוספת חכמהו
 וטיב עיניו שמועה אשר שמעתי : אשרי א
 אבדך ואשרי עבדך אלה העומדים לפניך
 תמיד השמעים את חכמתך יהי דוד אלהיך
 בריך אשר לחפץ בך להקד על כסא ישראל
 באהבת דוד את ישראל לעלם וישימך למ
 למלך לעשות משפט וצדקה ותען לכלך ס
 כאה ועשרים כבר זהב וכסף ודמה מאד
 ואכן יקרה לא בא כבושם ההוא עוד לדוב
 אשר נתנה מלכת שבא למלך שלמה : וגם
 אני חירם אשר נשא זהב מאופיר הבא מא
 מאופיר עצי אלמנים ודבה מאד ואכן יקרה
 ויעש המלך את עצי האלונים מסעד לבית
 דוד ולבית המלך ובגרות ונבלים לשרים ל
 לא בא כן עצי אלמנים ולא נראה עד היום
 הזה והמלך שלמה נתן למלכת שבא את כל
 חפצה אשר שאלה מלבו אשר נתן לה ביד
 המלך שלמה ותפן נתן לארצה היא ועב
 ועבדיה ויהי משקל הזהב אשר בא לשלמה
 בשנה אחת שש מאות ורשים ושת ככר זה

זהב : לבל מאנשי הערים ונחשך הרבליים ו
 וכל מלכי הערב ופחות הארץ : ויעש המלך
 שלמה מאתים צנה זהב שחוט שש מאות ו
 זהב יעלה על הצנה האחת ושלש מאות כב
 כנגנים זהב שחוט שלש מאות נגנים זהב יעלה על
 המנן האחת ותגם המלך בית יער הלבנון :
 ויעש המלך כסא שן גדול
 וצפוד זהב מופו : שש מעלות לכסא וראש
 עגול לכסא מאחורי ודמות מוח ומוח אל סמ
 כסוס השבת ושנים אריות עומדים אצל הי
 הירות : ושנים עשר אריות עומדים שם על
 שש המעלות מזה ומה לא נעשה כן לכלם
 במלכות : וכל כלי בטה המלך שלמה וזהב
 וכל כלי בית יער הלבנון זהב כגור אין כסף
 לא נחשב ביה שלמה לאומה : כי אגיתר
 תרשיש מלכת ארם עם אני חירם אחת לשרש
 שנים תבא אני תרשיש נשאת זהב וכסף שג
 שנהבים וקצים ותכנים : ויגדל המלך שלמה
 מכל מלכי הארץ לעישר ולחכמה : וכל הא
 הארץ כבדו את פניו שלמה לשבע את ח
 חכמתו אשר נתן האלילים בלבו : והמה מכ
 מכאים איש מנחלו כל כסף וכל זהב ושל
 ושלמות ונשק ובשמים טוסים ופרדים ודבר
 שנה בשנה : ואסף שלמה
 רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב
 ושנים עשר אלף פרשים ויחם בעיר הרכב
 עבדמלך ביושלים : ויהן המלך אתהבסף
 בירושלים כאמנים ואת הארזים נתן כשקמים
 אשר בשפלה לדוב : ויבוצא הסוסים אשר
 לשלמה ממצרים ומקנה

בנך אקרענה : רק את כל הממלכה לא אק
אקרע שבט אחד אתן לבנך למען דור עב
עבדי למען ירשלו אסר בחרתי

ולקם ידחה שטן לשלמה

את הוד הארמי מצרע המלך הוא בארם :
ויהי כהיות הוד את ארם בעלות יואב שר ה
הצבא לקרר את ההללים ויד כל זכר באר
בארם : כי ששת חדשים ישב שם יואב וכל
ישראל עד הכרית כל זכר בארם : ויברחה
ההוד הוא ואנשים ארמים מעכו אביו א
אתו לבא מצרים והוד נער קטן : ויקפו מ
בבדן ובא פארן וקרא אנשים עשר כס
בפארן ובא מצרים אל פרעה בלד מצר
מצרים ויתן לו בית ולחם ואמר לו וארץ נתתי
לו : וימצא הוד חן בעיני פרעה באר ויתן לו
אשה את אחות אשתו אחות תחננס הנבי
הגכירה : ולחד לו אחות תחננס את נעובת
כלו ותגמלוה תחננס בתוך בית פרעה והי
נעובת בית פרעה בתוך בני פרעה : והוד ש
שמע במצרים כי שבב הוד עם אביו ובי מ
מת יואב שר הצבא ואמר הוד אל פרעה
שלחני ואחד אל ארצי : ואמר לו פרעה כי
כה אתה חסר עמי והנך מכקש ללכת אל אר
ארצך ואמר לא כי שלח תשלחני : ולקם א
אלים לו שטן את חזק בן אררע אשר ברח
מאת הוד ועוד מלך צובה אתיו וקלן עליו
אנשים והי שדגדוד כהנן הוד אתם ולמ
דמשקו ושבו עם ומלכו בדמשק והי שטן
לישראל כל ימי שלמה והאתה הריעה אשר הוד
ומן בישראל המלך על ארם : וירבעם

סוחר המלך יקרו מקוה בבחירי לחשלה ותצ
ותצא מרכבה במצרים בשש מאות כסף ות
וסים בחצי שים ובאה זכר לכל מלכי החתים ו
לכל מלכי ארם ביום יוצאו :

והמלך שלמה אהל נשים נכריות

רבות ואת בת פרעה מואבית עבדית ארם
ארמיות צדנית וחמית : מן הגוים אשר אמר
ידחה אל בני ישראל לא תבאו בהם והם לא
יבאו בהם אכן ישו את לבבכם אחרי אלהים
בהם רבך שלמה לאהבם : ויהיו נשים שר
שרות שבע מאות ופלגשים שלש מאות וקט
נשיו את לבו : ויהי לעת זקנת שלמה נשיו רבו
את לבו אחרי אלהים אחרים ולא היה לב
לכבו שלם עם ידוה ארדו כלבב הוד אביו
ויהי שלמה אחרי עשרת אלפי צידנים ואח
ואחרי מלכס שקן עמנים ויעש שלמה הרע
בעיני ידוה ולא כלא אחרי ידוה כרד אביו
אליכנה שלמה בטה לכשוש

שקין מאכ בהר אשר על פני ירושלים ולמ
ולמך שקין בני עמתי וכן עשה לכל נשיו ה
דנכריות טקטירות ומזכרות לאליהן : ותא
ויתאסף ידוה לשלמה כי נטה את לבבו מעם
ידוה ארדו ישראל הנראה אליו פעמים : וצ
וצוה אליו על הדבר הזה לבלתי לכת אחרי
אלים אחרים ולא שמר את אשר צוהו יד
ידוה :

לשלמה יען אשר היתה זאת עמך ולא שמוע
בריתו וחקמו אשר צויתו עליך קרע אקרע א
את הממלכה מלך ועתה לעבוד : אך כ
בליך לא אעשה בעבוד הוד אכך מיד כ

בנתנו אפרתי מן הצדקה וטע אבני צורקה
 אשה אלמנה עבר לשלמה וירם ד במלך
 וזה הדבר אשר הרים ד במלך שלמה בנה
 את המלוא ספר את מרץ עיר דוד אביו וזה
 והאיש ירבעם נסד חל חלוא שלמה את דג
 הגער כי עשה מלאכה הוא ופך אתו לכל
 סבל בית זקף וזה
 געת ההוא וירבעם יצא מירושלים וימצא א
 אתו אחיה ושהל דנביא בדרך והוא מתב
 מירבכה בשלמה חדשה ושגורם לבדם בש
 בטה ותרש אחיה בשלמה וחדשה אשר
 עליו וקרעה לשנים עשר קרעם ויאמר ל
 לירבעם קח לך עשרה קרעם כי כה אמר י
 ידוה אלדי ישראל הנני קרע את הממלכה
 ביד שלמה ונתתי לך את עשרה השבטים ו
 והשבט האחד יהיה לו למען עבדי דוד למ
 ולבית דוד שלם העיר אשר בחרתי בה מכל
 שבטי ישראל יען אשר עפוני ושתחתי ל
 לעשרה אלדי צדנים לכבש אלדי מואבו
 ולביתם אלדי בני עמון ולא הלט בודכי לע
 לעשות הישר בעני חזקתי ומשפטי כדוד א
 אביו הלא אקח את כל הממלכה מידו כי נ
 נשא אשתו כל ימי חייו למען דוד עבדי לא
 אשר מרדתי אתו אשר שמר מצותי וחקתי
 וחקתי המלכה מיד בני ונתתה לך את ע
 עשרת השבטים ולבני אתן שבט אחד למ
 למען היות נר לדוד עבדי כל הימים לפני ב
 בירושלם העיר אשר בחרתי לי לשכון שמי
 שם ואתה אקח ומלכת בבלי אשר תאחז
 נבטך זה ית בלך על ישראל וזה אבית
 תשמע את כל אשר אצו וזהלך בודכי וע

ועשית הישר בעני לשמר חקתי ומצותי כא
 כאשר עשה דוד עבדי וזהו עמך ובניתי
 לך בית נאמן כאשר בניתי לדוד ונתתי לך א
 את ישראל ואענה את דוד וזהו למען זאת
 אך לא כל הימים וירבעם שמה להבית א
 את ירבעם וירם ירבעם וירדח בנצרים אל ש
 ששקל בלך מנצרים וזהו בנצרים עד מות ש
 שלמה וזהו דברי שלמה וכל אשר עשה ו
 וחכמתו הלא הם כתובים על ספר דברי של
 שלמה והימים אשר מלך שלמה בירושלם
 על כל ישראל ארבעים שנה וישב שלמה
 עם אבותיו וירם בעיר דוד אביו וכלוך רח
 רחבעם בנו וזהו
 וזהו רחבעם שכם כי שכם באר כל
 ישראל להמלך אתו וזהו פשטע ירבעם בן
 נבט הוא עדרו בנצרים אשר מרח מפני ה
 המלך שלמה וישב ירבעם בנצרים וישלח
 ויקראו לו ויבא ירבעם ויבדקוהו ישראל וד
 וידברו אל רחבעם לאמר ואיך דקשה את
 עלנו ואלה עתה דקל מעגלות אבך הקשה
 ומעלו הבבך אשר נתן עלנו ונעבדך ורא
 ויאמר להם לכו עד שלשה ימים ושובו אלי
 ואלו העם וירצו הפלך רחבעם את הדוג
 האגנים אשר היו עמדים את פני שמה אביו
 בהיותו חי לאמר איך אתם נוצרים להשיב א
 את העם הזה דבר וידברו אלהם ויאמר
 אלהם תהיה עמך ללוק חיל ועבדכם ועבדכם
 ודברת אלהם דברים טובים וזהו לך עבדים
 כל הימים ויעזב את עגלת האגנים אשר יעז
 יעצרו וירצו את העגלות אשר נדלו אלו הע
 העמדים לפניו ויאמר

אלהם מה אתם נעלים ונסיב דבר אתהע
 העם הזה אשר דברו אלי לאמר הקל כנה
 השל אשר נתתי אִכְךָ עלינו וידברו אלינו הו
 הילדים אשר גרלו אשר לאמר כה תאמר ל
 לעם הזה אשר דברו אליך לאמר אִכְךָ ה
 הבכד אנו עירנו ואתה הקל מעלינו כה תד
 תדבר אלי הם קטני עבה מסתני אבי ועתה
 אבי העמים ערכי על כבוד ואני אסוף על
 עליכם אני יסר אתכם בשוטים ואני אסר א
 אתכם בעקרבים : ואלא רבכם וכל העם אל
 החכם ביום השלישי כאשר דבר המלך לא
 לאמר שבו אִי ביום השלישי ויען המלך א
 את העם קצת ויעזב את עצת הוקמים אשר
 יעצוהו וידבר אִתָּהֶם בעצת הילדים לאמר
 אבי הבכד את עליכם ואני אסוף עליכם
 אני יסר אתכם בשוטים ואני אסר אתכם ב
 בעקרבים : ולא שמע המלך אל העם כי הו
 היתה סיבה למאת ידוה לפני הקים את דברו
 אשר דבר ידוה כיד אחיה השלני אל רבכם
 בן נבט : ורא כל ישראל כי לא שמע המל
 המלך אליהם וישבו העם את המלך : דבר
 לאמר סה לנו חלק בודד ולא נחלה בבני
 ישי לאהליך ישראל עתה ראה ביתך דוד ו
 רחל ישראל לאהלו : ובני ישראל היושבים
 בערי ידוה ומלך עליהם רחבעם :

השלח

המלך רחבעם את אחיה אשר על המס ויהו
 ויהי כל ישראל בו אִתָּה וישלח רחב
 רחבעם המלך ללילות בטרבכה לטוס ירוש
 ירושלים : ופסע ישראל בבית דוד עד הו

היום הזה : ויהי כשפסע כל ישראל כר
 רבכם וישלחו ויקראו אותו אל כל העם
 המליכו אותו על כל ישראל לאהלו או
 בית דוד ויהי שבת ידוה לבדו : ורמא
 רחבעם ירושלים ויקהל את כל בית דוד
 ואת כל שבט בנימין מאה ושמונים אלף
 בחר עשה מלחמה להלחם עם בית ישי
 להשיב את המלוכה לרחבעם בן שלמנ
 והו דבר האלדים אל שמעיה אשר דא
 לאמר : אמר אל רחבעם בן שלמנ כן
 ידוה ואל כר בני ידוה ובנימין ויהי נד ה
 העם לאמר : כה אמר ידוה לא תעז ולא ת
 תלחמו עם אחיכם בני ישראל שבו איש לב
 לביתו כי באנו נדוה הדבר הזה וישבע את
 דוד ידוה וישבע ללכה בדבר ידוה :

ולכן

רבכם את שבט בוד אפרים ושבט בנימין
 משב חבן את פטואל : ואמר רבכם בלבו
 עתה תשוב הממלכה לבית דוד : אסיעלה
 העם הזה לעשות זבחם בבית דוד בירוש
 בירושלים ושב לב העם הזה אל ארצם א
 אל רחבעם מלך ידוה והרגו ושב אל רח
 רחבעם מלך ידוה : ויען המלך ויעש ש
 שני עגלי זוב ואמר אלהם רב לכם מעלות
 ירושם הנה אלהיך ישראל אשר העליך מ
 מארץ מצרים : וישב את האחד בביתאל ו
 ואת האחר נתן בוד : והו דוד הזה לחט
 לחטאת וילט העם לפני האחד עדרן : וע
 ועש את בית במות ויעש כהנים מקצות הע
 העם אשר לא היו מבני לוי :

רעש ירבעם חג בחדש השמיני בחמשה עשר יום לחדש בנח אשר ביהודה ויעל על המזבח כן עשה בביתאל לחב לזבחים אשר עשה והעמיד בביתאל את כוזני הכמית אשר עשה ויעל על המזבח אשר עשה בביתאל בחמשה עשר יום בחדש השמיני ח חדש אשר ברא מלכה רעש חג לבני ישראל ויעל על המזבח להקטיר:

והנה איש ארזים בא מיהודה בדבר ידוה אל ביתאל וירבעם עמד על המזבח להקטיר ויקרא על הציבוח בדבר ידוה ואמאל מזבח מזבח כה אמר ידוה הנה בן נולד לבית דוד ואמאלו שמו מבח עליך את כוזני הכמית המקטירים עליך ועצמת ארם ישרו עליך ונתן כיום ההוא מופת לאמר זה המופת אשר דבר ידוה הנה המזבח נקרע ותשפך הדשן אשר עליו ויהי כשמע המלך את דבר איש הארזים אשר קרא על המזבח לביתאל ושלח ירבעם את ידו מעל המזבח לאמר תפסדו ותבש ידו אשר שלח עליו ולא יכל להשיב אליו והמזבח נקרע ותשפך הדשן כן המזבח כמופת אשר נתן איש הארזים בדבר ידוה ורע המלך ויאמר אל איש הארזים חל נא את פני ידוה אלדך והתפלל בעדי ותשב ידי אלי וחל איש הארזים את פני ידוה ותשב יד המלך אליו ותהי כבראשונה וידבר המלך אל איש הארזים באה אתי חמיתה ומעודה ואמתה לך כמת ויאמר איש הארזים אלה המלך אם תתן לחצי בייך לא אבא עמך ו

ולא אכל לחם ולא אשתה מים במקום דוה כי כן צוה אלו בדבר ידוה לאמר לא תאכל לחם ולא תשתה מים ולא תשוב בדרך אשר הלכת וילך בדרך אשר ולא תשב בדרך אשר בא ביתאל:

ונבא אחד וקן יושב בביתאל ונבא בלו וספר לו את כל המעשה אשר עשה איש הארזים היום בביתאל את הדברים אשר דבר אל המלך וספרו לאביהם ודבר אלהם אביהם אזוה הדרך הלך וראו בניו את הדרך אשר הלך איש הארזים אשר בא מיהודה ולאמר אל בניו חשדו לי החשדו לי החמיר וירכב עליו וילך אחריה איש הארזים ומצאו יושב תחת האלה ויאמר אליו האתה האיש אשר בא מיהודה ויאמר אני ויאמר אליו הלך אתי הכיתה ואכל לחם ויאמר לא אוכל לשב אתך ולבא א אתך ולא אכל לחם ולא אשתה אתך מים במקום הזה כי דבר אל בדבר ידוה לא תאכל לחם ולא תשתה מים גיים ולא תשוב ללכת בדרך אשר הלכת בה ויאמר לו נביא אני נבא כמך וכלאך דבר אל בדבר ידוה לאמר השיבו אתך אל ביתך ואל לחם ושת מים כחש לו וישב אלו ואכל לחם כביתו ושת מים ויהי הם יושבים על השלחן ויהי דבר ידוה אל הנביא אשר הש בו ויקרא אל איש הארזים אשר בא מיהודה לאמר כה אמר ידוה יען כי מריתא את פני ידוה ולא שמרת את המצוה אשר צוה ידוה אלדך:

בנות החפץ יכלא את־דוד ויהי כהני כמות :
ויהי כדבר הזה לחטאת בית ירבעם ולזה
ולזהכחיד ולזהשמיד מעל פני הארצה :

בעת ההיא חלה אחיה

בירבעם : ויאמר ירבעם לאשתו קומי נא :
והשתגיית ולא ידעו כי את אשת ירבעם והל
והלכת שילה והנה שם אחיה דנביא הוא ד
דבר על לבך על העם הזה : ולקחת כדרך
עשדה לחם ונקודים ובקבוק דבש ובקאת א
אלו הוא יגיד לך מה יהיה לעיר : והעש בן
אשת ירבעם ותקם ותלך שילה ותבא בית א
אחיה ואחילו לא יכלו לראות כי קמו עיניו מ
בשיכו : ויהי אמר אל

אחיהו הנה אשת ירבעם באה לדרוש דבר
בעיניך אל בנה כי חלה הוא כהן וכזה תדבר
אלהיה ויהי כבואה והיא מתנכרה : ויהל בש
כשמע אחיהו את קול תגללה באה בפתח ח
ויאמר באי אשת ירבעם למה זה את מתגב
כתנכרה ואנכי שלחתי אליך קשה : לכי אמרי
לירבעם כה אמר ידוה אלד ישראלי יען אש
אשר הרמתיך מתוך העם והאתך נגיד על־ע
עמי ישראל והאקדע את הממלכה מבית דוד
ואתנה לך ולא היות כעבדי דוד אשר שומר
מצותי ואשר הלך אחרי בכל לבבו לעשות
רק הישר בעיניו ותורע לעשות ככל אשר היה
לפניך ותלך ותעשה לך אלהים אחרים ומס
ומסכות להכעיסני ואמי השלכת אחרי גוד :
לכן הנני כביא רעה על בית ירבעם והכרתי
לירבעם משתן בקד ועצור תעזב בישראל
ובערתי אחרי בית ירבעם כאשר יבער הגל

ותשב ותאכל לחם ותשת מים במקום אשר
דבר אליך אל תאכל לחם ואל תשת מים לא
תבא נבלתך אל קבר אבתך ויהי אחרי אב
אכלו לחם ואחרי שתותו ותבש לו הדמור ל
לנביא אשר השיכו : וילך וימצאוהו אריה ב
בדרך ויטתו ויהי נבלתו משלכת בדרך ו
והחמול עמד אצל הארזה עמד אצל הנב
הנבלה : והנה אנשים עפרים וראו את הנב
הנבלה משלכת בדרך ואת הארזה עומד א
אצל הנבלה ויבאו ודברו בעד אשר הנב
הנביא הזקן ישב בה : ושמע הנביא אשרה
השיכון בדרך ואמר איש האלדים הוא
אשר כרה את פי דוה ויתגרו דוה לארזה
וישכרו וימיתו כדבר ידוה אשר דבר לו :
ודבר אל בניו לאמר תבש לי החמור ורחב
ותבש : וילך וימצא את נבלתו משלכת בד
בדרך וחמור והארזה עומדים אצל הנבלה נ
לא אכל הארזה את הנבלה ולא שבר אתה
החמור : וישא הנביא את נבלת איש האלד
האלדים ויניחנה על החמור וישימו ויבא
אל עיר הנביא הזקן לספור ולקברו : וינח א
את נבלתו בקברו ויספור עליו הו אחי : והו
אחרי קברו אתו ואמר אל בניו לאמר במו
במותי וקברתם אתי בקבר אשר איש האלד
האלדים קבר בו אצל עצמותי הניחו אתע
עצמותי : פל הו יהיה הדבר אשר קרא כד
כדבר ידוה על המזבח אשר בביתאל ותלכ
כל בית הכמות אשר בעיר שומרון :

אחרי הדבר הזה לא שכ ירבעם

מחדנו הרעה וישב ויעש מקצות העם כהני

אבותם כחשאתם אשר חטאו : ויבט גסה
המה להם במות ומצבות ואשרים על כל
גבעה גבוהה ותחת כל עץ רענן : תב קדש
היה בארץ עשו ככל התועבות העמים אשר
החדש ידוע בפני בני ישראל :

והי כשנה החמישית למלך

רחבעם עליה שיטת מלך מצרים על יד
ירושלם : ויקח את האצרות בית ידועה ואת
אצרות בית דבאלך את דכל לקח ויקח את
מגני הזהב אשר עשה שלמה : ויעש המלך
רחבעם תחתם מגני נחשת והפקיד עליהם
שני הרצים השמלים פתח בית המלך : והי
מדי בא המלך בית ידועה ואת הרצים זה
והשנים אלה הרצים וחת דברי רחבעם
וכל אשר עשה הלאדמה כחבים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה : וכלמה היתה
בין רחבעם ובין רבעם כל הימים : וישכבו
רחבעם עם אבותיו ויקבר עם אבותו בעיר ד
דוד וסם אמו נעשה העפלות המלך אביה ב
בני תחתיו :

ובשנה ששנה עשרה למלך רבעם בן
נבט מלך אבים על ידועה ושלש שנים מלך
בירושלם וסם אמו נעשה בת אבסלים : וכל
מלך ככל הטאות אביו אשר עשה לפניו ולא
היה לבנו שלם עם ידועה אלהי מלכך וחת
אביו : כי למען חוד נתן ידועה אלהי לו ניר ב
בירושלם להקים את בנו אחריו ולהעמיד א
את ירושלים : אשר עשה חת את הישר בע
בעני ידועה ולא סר מכל אשר צוהו כל ימי
חיו וקברו אחריו היתה : וכלמה היתה

עד תמות המלך רבעם בעיר יאכלו הכלבים
וחבת בשדה יאכלו עוף השמים כי ידועה ד
דבר : ואת קומי לבייתך בבאה רגליך ה
העירה וכת הילד : וכפרו לו כל ישראל וקב
וקברו אתו כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר
יען נמצא ידבר טוב אל ידועה אלהי ישראל
ישראל בבית רבעם : והקים ידועה לו מלך ע
על ישראל אשר יכרית את בית רבעם זה ה
היום ומה גם עתה : ורבה ידועה את ישראל
כאשר נוד הקנה כמים ונתש את ישראל מ
ציל האדמה הטובה הזאת אשר נתן ראב
לאבותיהם חרם כעבר הגהר יען אשר עשו א
את אסדותם מבעשים את ידועה : ויתן את
ישראל בנל חטאת רבעם אשר חטא וא
ואשר החטא את ישראל : ותקם אשת דב
ירבעם ותלך ותבא תרצה היא באה בספי
הבית והנער כת : וקברו אתו וכפרו לו כל
ישראל כדבר ידועה אשר דבר ביד עבדו ואח
אחיה הנביא :

והר דברי רבעם אשר נלתם ואשר מלך ה
הנם כחבים על ספר דברי הימים למלכי
ישראל : והמים אשר מלך רבעם עשירים
ושמים שנה וישכב עם אבותיו ומלך נדב ב
בני תחתיו :

וחזבעם בן שלמה מלך בידועה בן ארבעים
ואחת שנה רחבעם במלכו שבע עשרה ש
שנה מלך בדושלם העיר אשר בחר ידועה
לשום את שמו שם ככל שבח ישראל וסם
אמו נעשה העפלות : העש ידועה הרע בע
בעני ידועה הקנאו אתו ככל אשר עשו אב

בין רבבעם ובין דבבעם כל ימי חייו: ויהי ד
דבר אבים וכל אשר עשה הלא הם כחו
סוברים על ספר דבר הימים למלכי יהודה:
ומלחמה היתה בין אבים ובין דבבעם: וישעב
אבים עם אבתו וקבחו אתו בעד דוד וכל
וימלך אבא בנו תחתיו:

ובשנת עשרים לרבבעם מלך ישראל
מלך אבא על יהודה: וארבעים ואחת שנה
מלך בדושלם וסם אביו מעכה בת אבש
אבשלום: ויש אבא הישר בעיני דוד מר
כדוד אביו: ויעטר הקדש מן הארץ ויסר
את כל הגללים אשר עשו אבתו: וגם את
מעכה אמו וסיר הנוכחיה אשר עשתה מ
מפלגת לאשרה ויכרת אבא את כפליצתו
וישרף בנחל קדרון: והבכיות לא סרו רק ל
לכב אבא היה שלום עם ידו כל ימיו: ויבא
את קדשי אביו וקדשי בית דוד כסף וזהב ו
וכלים: וימלחמה היתה בין אבא ובין בעשה
כלך ישראל כל ימיהם: ויעל בעשא כלך
ישראל על יהודה וכן את הרמה לכלית תת
יוצא ויבא לאבא כלך יהודה ויקח אבא את
כל הכסף הזהב הנותרים באצרות בית דוד
ואת אצרות בית המלך ויתנם ביד עבדיו ו
ישלחם הכלך אבא אל בן הדד בן טברי
טבריצון בן חוץ כלך ארם היושב בדמשק
לאמר: בדיתי בני ובניך ובין אביו ובין אבך
הבול שלחתי לך שחר כסף זהב לך הפרה א
את כריתך את בעשא כלך ישראל ויעלה מ
מנעל וישלח בן הדד אל המלך אבא וישלח
את שרי החילים אשר לו על עיר ישראל ויהל

את עין ואתון ואת אבא ואת מעכה ואת כל
בנות על כל ארץ נפתלי: ויהי בשמע בע
בעשא ויהל מבנות את דרכה וישב בת
בצרצה: והמלך אבא השמע את כל יהודה
אין נקי וישאו את אבני הרמה ואת עגיה א
אשר בנה בעשא ויבן בסדמך אבא את
גבע בנימן ואת המצפה ויהי כל דבר אבא
וכל גבורתו וכל אשר עשה והענין אשר ב
בנה הלא חמה כחבים על ספר דודי דוד
הימים לכלכי יהודה רק לעת זקנתו ויהי את
רגליו: וישעב אבא עם אבתו וקבחו עשאו
אבתו בעד דוד אביו וימלך דושלם בנו ת
תחתיו: ויבן בן
ירבעם כלך על ישראל בשנת שלים לאבא
כלך יהודה וימלך על ישראל שנהים: ויע
רעש הרע בעיני דוד ויהי כלך בדרך אביו ובח
ובחטאת אשר החטיא את ישראל ויקשור
עליו בעשא בראחיה לבית יששכר ויהו בע
בעשא בנבטון אשר לפלשתים ויבד וכל יש
ישראל צרים על גבתון: ומיתו בעשא בש
בשנת שלש לאבא כלך יהודה וימלך תח
תחתיו: ויהי במלכו הכה את כל בית רבבעם
לא השאיר כל נשמה לירבעם עד השמידו
כדבר דוד אשר דבר ביד עבדו אחיה הש
השילמי על חטאת רבבעם אשר חטא ואשר
החטיא את ישראל בכעסו אמר הכהים את
ידו אלד ישראל: ויהי דבר נדב וכל אשר
אשר עשד הלא הם כחבים על ספר דודי
הימים למלכי ישראל: ומלחמה היתה בין א
אבא ובין בעשא כלך ישראל כל הימים:

בשנת שלש לאמא
מלך יהודה מלך בעשא בן אחזיה על כל ימי
ישראל בתרצה עשרים וארבע שנה :

ויעש הרע בעיני ידוה וילך בדרך
ירבם ובחטאות אשר החטיא את ישראל :

והיה דבר ידוה
אל ידוה בן חגי על בעשא לאמר ויען אשר

הריכתיך מן העמך והעמך נגיד על עמי יש
ישראל וילך בדרך רבבים ותחטיא את עמי

ישראל להביעם בחטאתם : ונני מבקרא
אחרי בעשא ואחרי ביתו ונתנו את ביתך כב

בבית רבבים בן נבט : הנהת לבעשא בעד יא
יאכלו רבבים והבית לו כשרה ואכלו עוף

השמים : והיה דבר בעשא ואשר עשה גבו
ונבדתו הלא הם כתובים על ספר דברי הי

המים לכלי ישראל : וישב בעשא עם אב
אביו וקסר בתרצה ומלך אלה בנו תח

תחתיו : וגם ביד יהוא בן חנני הכביא דברי
ידוה היה אל בעשא ואל ביתו ועל כל הר

הרעה אשר עשה בעיני ידוה להביעם במע
במעשה ידיו להיות בבית רבבים ועל אשר

הכה את כל בית בעשא לא השאיר לו כשת
בשנת עשרים

משתח בקד וגאליו ודודו : ומשכד ומלי את
כרבים בעשא כדבר ידוה אשר דבר אל ב

בעשא כד יהוא הנביא : אל בן חטאות ב
בעשא וחטאות אלה בנו אשר חטאו ואשר

החטיאו את ישראל להביעם את ידוה אליו
ישראל מהבליהם : והיה דבר אלה וכל אשר

אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
המים למלי ישראל :

בשנת עשרים ושבוע שנה לאמא בלך
יהודה מלך זכרי שבעת ימים בתרצה והעם

המים על גבחתן אשר לפלסטים : וישבעה
העם החמים לאמר קסר זכרי וגם הכה את

המלך וכליו כל ישראל את עמלי שר צב
צבא על ישראל ביום ההוא בתרצה : ויהיה

עמלי וכל ישראל עמי מבחתן וצרו על תר
תרצה : והיו פראות וזרלי כלל בידוה וי

הבא אל ארצו בית המלך וישחף עליו את
בית המלך באש ויבט : על חטאתו אשר ח

הטא לעשות הרע בעיני ידוה ללכת בדרך
רבבים ובחטאות אשר עשה להחטיא את י

ישראל : והיה דברי זכרי וקסרו אשר קסר
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למל
למלי ישראל :

אז
יהלך העם ישראל לחגי חגי העם היה אחרי
תכני בן גינת להמליכו והחגי אחרי עגור :

ויהיו העם אשר אחרי עגור את העם אשר
אחרי תכני בן גינת ויבט תכני המלך עמרי :

בשנת שלשים
ואחת שנה לאמא מלך יהודה בלך עטר' על
ישראל שנים עשרה שנה בתרצה בלך שש

שנים ורקן את דוד שמוקטאת שם בכפרי
 בכפריים ככף וכן אתה דוד וקרא את שם זה
 העד אשר בנה על שם שמו אדני הדוד ש
 שמוקט : ויעשה עמרי הרע בעני דוד וירע
 מכל אשר לפניו : וילך מכל הדוד ידבעם בך
 נגבט ובחטאות אשר החטא את ישראל להבי
 לדכיים את דוד אדני ישראל בהבליהם : ו
 וידע דוד עמרו וכל אשר עשה תבדלו אשר
 אשר עשה הלאהם פתובים על ספר הבדיה
 הזבים לדכיי ישראל : ויטבב עמרי עמאבו
 אביו ויקבר בסמוך וימלוך אחאב בנו תח
 וחרו :
 עמרי ביד על ישראל בשנת שלשים ושמונה
 שנה לאסא מלך יהודה וימלוך אחאב בך
 עמרי על ישראל בשנה עשרים ושנים שנה
 ויעש אחאב בך עמרי הרע בעני דוד מכל
 אבר לפניו : ויהי דגנל לכו בחטאת ידבעם
 בנגבט ויקח אשה את איזבל בת אטבעל מל
 מלך צורנים וילך ויעבד את הבעל וישתחו ל
 לו : ויקם מבח לבעל בית הבעל אשר בנה ב
 בסמוך : ויעש אחאב את האשרה ויקח אח
 אחאב לעשות להבעלים את דוד אדני ישראל
 ישראל מכל מלכי ישראל אשר היו לפניו :
 כיטו בנה הואל בית
 האלי את יריחה באכזרם בכרו יכדה ובש
 ובשגוב צעירה הציב דתיה כדסר דוד לא
 אשר דבר ביד יהושע בנגן :
 ויאמר אליו התשבי סתושבי
 גלעד אל אחאב חי דוד אדני ישראל אשר
 עמדות לפניו אם יהיה השנים האלה טל וט

ובשר כי אם לפני דודי :
 ויהי דבר דוד אדני לאמר : וך מזה
 ופניתי לך קדמה תכרתו הנחל כוית אשר ע
 על פני הירדן : ויהי כהנחל תשתה ואת הע
 הערבים צויתי לכלוך שם : וילך ויעש כד
 פדבר דוד וילך וישב בנחל כוית אשר על פ
 פני הירדן : והערבים מביאים לו דגם ובעל
 בבקר ולחם ובשר בערב וכן הנחל ושתה :
 ויהי בקץ ימים

ויבש הנחל כי לא היה גשם בארץ :
 ויהי דבר דוד אדני לאמר : קום לך צ
 צרפתה אשר לצידך וישבת שם הנה צויתי
 שם אשה אוכנה לכוכלך : ויקם וילך צרפ
 צרפתה ויבא אל פתח העיר וינה שם אשה
 אלקנה בקטשת עצים וקרא אליה ויאמר ק
 קחי נא לי מעטמים בכלי האסות : וילך וק
 לקחת ויקרא אליה ויאמר קחי נא לי פתל
 לחם בידך : ויאמר חי דוד אדני ישראל
 בעוג בראם בלא כף קבוח בכד ומעט שמן
 בצפחת חגגי מקטשת שנים עצים ובאתי ו
 ועשיתו לי חלבי ואכלנו ונמנו : ויאמר
 אליה אליה אל תראי באי עשי מדברך אך
 עשי לי משם ענה קטנה בראשתה ודוג
 ודוגאת לך חלבך תעשי באחרונה :

כי כה אמר דוד אדני
 ישראל כד הקפח לא תכלה וצנחת השמן ל
 לא תחזר עד יום התי דוד גשם על פני הא
 הארמה : ותלך ותעשה פדבר אליה ותאכל
 הוא והיא וביתה ימים : כד הקפח לא בלתי
 וצפחת השמן לא חסר מדבר דוד אשר דבר

בד אלהו

זה אחד הדברים ואזה חלה מהאשה ב
בעלת הבית והי חוק מאד עד אשר ל
לא נתרנה כי נשמה ותאמר אלהיה מה לי
ולך איש האלדים באת אלי להזכיר את עוני
ולדבית את בני ואמר אליה הני לי את בנך
ויקחהו בחיקה ויעלו אל העליה אשר הוא
יושב שם וישב בה על מיטתו ויקרא אליה
ידה ואמר ידה אלהי הנה על האלמה
אשר אני מתגרר עמה הרעות להבית את ב
בנה ותמחוד על הילד שש פגמים וקרא
אליהו ואמר ידה אלהי תשב נא נפש ה
הילד הנה עלקרבו מיטת ידה בקול א
אליהו ותשב נפש הילד על קרבו וחי וקח
אליהו את הילד ורדוהו מן העליה הביתה
ותתנו לאמן ואמר אליהו ראי זה בנך ונת
והאמר האשה אל אליהו עתה זה ידעתי כי
איש אלדים אתה ודבר ידה בך אמתי

הפלא כי חלן

זה ימים רבים
דבר ידה הזה אל אליהו בשנה השלישית
לאמר לך הראה אל אחאב ואתנה כטר על
פני הארמה וילך אליהו לראות אל אחאב
והרעב חוק בשמרן ויקרא אחאב אל עוב
עובדיהו אשר על הבית ועובדיהו הזה דא
את ידה מאד וחי בחרית אחאב אתנמי
נביאי ידה ולקח עובדיהו מאה נביאים ורחב
ותבאם חמשים איש במערה וכלכלם לחם
ומים ואמר אחאב אל עובדיהו וך בארץ
אלפל מעני ומים ואל בלדחתלים אלי נט
נמצא חציר ונחיה סוס ופרד ולא נכרית מה

בהבדלה והילך לך את דאוי לעבדך
אחאב הילך בדרך אהל לבדו ועבדיהו וך
בדרך אחד לבדו ויהי עובדיהו בדרך ודנה
אליהו לקראתו וסברו ויפול על בני ואמר
והאשה זה אלני אליהו ואמר לו אני לך אביר
לארנך הנה אליהו ואמר מה הכאתי כי
אתה נתן את עבדך ביד אחאב לדכתיני ה
ידה אלהיך אם ישגו ובמלכד אשר לא ש
שלח ארני שכל לבקשך ואמרו אין והשכיב א
את הנמלכה ואת הגר כי לא ימצא מה ווע
ועתה אתה אביר לך אביר לארנך הנה אל
אליהו חלה אני אלהיך כאתך הנה ידה יש
ישאך על אשר לא ארע יבאתי והבד לאח
לאחאב ולא ימצאך והתני ויפךך יא את
ידה מנעורי הלא הגר לארני את אשר ע
עשיתי בהרג אחאב את נביאי ידה ואחאב
בנביאי ידה באה איש חמשים חמשים איש
במערה ואכלכלם לחם ומים ועתה אתה א
אמר לך אביר לארנך הנה אליהו והרגני ו
ואמר אליהו חי ידה צבאות אשר עבדתי
לפני כי היום אראה אלי וילך עובדיהו לק
לקראת אחאב והגד לו הילך אחאב לקראת א
אליהו ויהי כראות אחאב את אליהו ואמר
אחאב אל והאשה זה עובר ישראל ואמר ל
לא עברתי את ישראל כי אם אתה ובית אם
אבך בעבבכם את מצות ידה וילך אחרי ה
הבעלים ועתה שלח קכץ אלי את כל ישראל
ישראל אלהי הכרמל ואת נביאי הבעל אר
ארבע מאות וחמשים ונביאי האשה ארבע
מאות אכל שלחן אחאב

ויהי עתה אחאב ככל בני ישראל
 ויקחין את הנביאים אל דוד הכרמל : וגשם
 אליהו אל כל העם ואמר עד מתי אתם פס
 עכחין על שיד הסעפים אסידה האלילים
 לטו אחרי ואם הבעל לטו אחרי ולא ענו ה
 העם את דוד : ואמר אליהו אל העם אני
 נותרתי נביא לדוד לבדי תבואי הבעל אר
 ארבע מאות חמשים איש : ותגלו לנו שנים פ
 כרים ויבחרו להם השר האחד ותלחחו ויש
 וישטו על העצים ואש לא ישטו ואני אע
 אעשה אתה הפר האחד ותתלי על העצים וא
 ואש לא אשט : וקראתם בשם אלה כם וא
 ואני אקרא בשם דוד והיה האלילים אשר
 יענה באש והא אלילים חזעו כל העם וא
 ואסרו קובי הדם : ואמר אליהו לתבואי ה
 הבעל סורו לכם הפר האחד ועשו ראשנה
 כי אתם הרבים וקראתם שם אלהיכם ואש ל
 לא תשיבו : ויקחו את הפר אשר נתן להם וי
 ויעשו ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד הז
 הצהרים לאביר הבעל עניט ואין קול ואין עו
 עונה רששו על המזבח אשר עשה : והיה ב
 בצהרים ויהיה בהם אלהי : ואמר קראו ב
 בקול גדול כי אלהים הוא כי שח וכישג לו
 וכידוד לו אלהי ישן הוא ויקץ : וקראו בק
 בקול גדול ויתגדדו כמספוטם בדרבות ובר
 וברכבים עד שפך דם עליהם : והיה כעבר
 הצהרים ויהגבאו עד לעלות המנחה ואין ק
 קול ואין עונה ואין קשב : ואמר אליהו לכל
 העם גשו אלי וישו כל העם אליו ורפא את
 מזבח דוד הירדס : וקח אליהו שטים עש

יעשה אבנים כמספר שבטי בני ישראל
 והדבר ידוע אליו לאמר ישראל יהיה ש
 שמך : ויבנה את האבנים ביבוח בשם דוד
 ויעש תעלה כבית מאתם ירע סביב לבזבח :
 ויערך את העצים ויתחלאת הפר וישב על ה
 העצים : ואמר קראו ארבעה כדים מים וי
 ויצנו עד העלה ועל העצים ויאמר שמו רש
 וישנו ואמר ע' לטו וישלשו : וילכו הנבים ס
 סביב לזבוח וגם את התעלה כלא מים : ויהי
 כעלות המנחה וגשם אליהו ויבוא ואמר יד
 ידו ארתי אכרדם יצחק וישא אר הים וידע
 כי אתה אלהים בישראל ואני עובד ובדב
 ובדברך עשית את כל הדברים האלה : ועני
 ידוה עני וידעו הים הזה כי אלהי דוד הא
 האלילים ואתה המביט את לבם אחזנית : ות
 ותפל אש דוד ותאכל את העלה ואת העצ
 העצים ואת האבנים ואת העפר ואת החסם
 אשר בריעה להבדו וראו כלו עש ויפלגו על
 פנידם : ואנו דוד האלילים ידוע הוא
 האלילים : ואמר אליהו להם תפסי אתנבי
 נביאי השטל איש אל יבול כדם ויתבסס וי
 ויחידם אליו אל נחל קטן וישחזק שם :
 ואמר אליהו לאחאב ידוה אכל ושתה כי ק
 קול הבק הגשם : ויעלד אחאב דאכל ולט
 ולשתות ואליהו טלה אלהי אש דוד ויגדד
 ארצה רשם פניו בין סרכיו ואמר אלניחו
 עליה נא הכס ודד'ים רש' ויבט ואמר אין
 מאומה ואמר טוב שבע פעמים : ויד' בשב
 בשביעית ואמר הנה עב קטנה ככף איש ע
 עולה כים ואמר עליה אבד אל אחאב א

אמר ויד לא יעצרה דגשם : ויהי ער כהו
ועד כה והשמים התקדחו עבים ורוח ויהי ג
גשם גדול וירכב אתכם וירד ירעאלה :

פסוק לט ויד ידוה היתה אל

אלהיו וישנס בתניו וירד לפני אחאב ערב
באסה ירעאלה : ונער אחאב לאחזל את כל
אשר עשה אלהיו ואת כל אשר הרג את כל
הגבאים בחרב : ותשלח אחזל כלאך אל א
אלהיו לאמר כה יעשון אלהים וכה יסופון
כי בעת מחל אישים את נפשוך כנפש אחד מ
בהם : וירא ויקם וילך אל נפשו ויבא באר
שבע אשר לידדה ונח את הנער שם : והוא
הלך במדבר ררך יום ויבא וישב תחת רותם
אחד וישאל את נפשו למות ויאמר רכ עתה
ידוה קח נפשי כי לא טוב אנכי מאבתי : ויש
וישכב וישן תחת רותם אחד והנה זה מלאך
נגע לו ראמר לו קום אכל : ויבט והנה מרא
מראשיו עות רצפים וצפתים כים ויאכל וי
ישת וישב וישכמה וישב מלאך ידוה : שגיל
ונגע בו ויאמר קום אכל כי רב ממך הודך : וי
יקם ויאכל וישתה וילך בכח דאכלה והוא
ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלד
האלדים הרב : ויבא שם אל המערה וילן ס
שם והנה דבר ידוה אליו ויאמר לו מה לך
פה אלהי : ויאמר קנא קנאתי לידוה אלהי
צבאות פועל בריתך בני ישראל את מזבח
מזבחך הן סו ואתנביאך הרע בחרב רא
ואתר אני לבדי ויבקשו את נפשי לחתה :
ויאמר צא ועבדת בה לפני ידוה והנה יד
ידוה עובר וידוה גדולה חוק צדק הרים ו
ומשבר כל עץ לפני ידוה לא ברית

ידוה ואחר חלוה רעש לא ברעש ידוה :
ואחר הרעש אש לא באש ידוה ואחר
האש קול דממה דקה : ויהי כש יעצרהו וי
חלט פטל באדרתו ויצאו יחד פתח המסדה
והנה אליו קול ויאמר כה לך מה אלהי : וי
יאמר קנא קנאתי לידוה אלהי צבאות פועל
עוזו בריתך בני ישראל את מזבחך הרסו
ואתנביאך הרע בחרב ואתר אני לבדי ויב
ויבקשו את נפשי לחתה :

ויאמר ידוה אליו לך שוב לדרכך
מדברה דמסקובאת ומסדת אתחאל הם
לכלך על ארם : ואת ידוה בנפשו המטה ל
לכלך על ישראל ואת אל שבע בן שפט מאכל
כידוה תבשח לנביא תהדך : ויהי דמבלט
מחרב חואל ימית יהוא והגמלט מהרוב יהוא
ימית אל שבע : והשארתי בישראל שבעת א
אלפים כל הברכים אשר לא כרעו לים וכל
הפה אשר לא נטק לו ויך כשם יצא א
את אל שבע בן שפט והוא דרש שנים עשר
עמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר א
אלהיו אליו וישלך אדרתו אליו : ויערב את ה
המקד וירד אחר אלהי ויאמר אסקה נאל
לאבי ולאמי ואלהי לא ידך ויאמר לו לך ש
שוב כימה עשית לך : וישב מאחריו וילח
את צמד הפקר ויבחרו ובכל הבקר בשלים
הבשר ויתן לעם מאכלו ויקם וילך אחר א
אלהיו וישתחו : ויבן
הדר מלך ארם קבץ את כל חילי ישראל ו
ושנים מלך אתו וסוס ורכב ויעל ויצל על ש
שבדון וילחם בה וישלח מלאכים אל אחאב

מלך ישראל העירה ויאמר לו פה אמר בן
הדוד כספך והחכך לי הוא ונשך ובגד הט
הטובים לי הם ויען מלך ישראל ויאמר כד
פדכך אני המלך וך אני וכל אשר לי וי
ויטעו המלכים ויאמרו כהאמר בן הדוד
האמר כי שדדתי אליך לאמר כספך והחכך
ונשך ובגדך ויתן כי אם כעת כור אשר
את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי ע
עבדך והיה כל מחמד עניך ושימו בידם ול
ולקח ויקרא מלך ישראל וכלהו הארץ ו
ויאמרו רע נאוראו כירעה זה מבקש כי ש
טלח אלי ולש ולבני ולבספי ולחביו ולא כנ
בכעו כמנו ויאמרו אליו כל הזקנים וכלה
העם אל תשבע והא תאבה ויאמר לכלאכי
בן הדוד אמרו לארני המלך כד אשר טלחת
אלי עבדך בראשונה אעשה והדבר הזה לא
אוכל לעשות וילכו המלכים וישיבו דברו
ויטלח אליו בן הדוד ויאמר כה העשן לי אל
אודים וכה יספיו אם ישפך עפר שמרון ל
לשעים לכלהוכם אשר ברגלי ויען מלך י
ישראל ויאמר דברו אלי תהיה חגר כמפתח
והיו כשם לא תדבר הזה והוא שותה והוא
והמלכים בסבות ויאמר אל עבדיו שימו וי
וישימו על העיר והנה נביא אחד נגש אל
אחאב מלך ישראל ויאמר כה אמר יהוה
הראת את כל ההמון הגדול הזה וגני נתנו
בידך היום וידית כי אני ידוה ויאמר אחאב
בני לאמר כה אמר יהוה בנער שדי המדי
המדינות ויאמר מי יאמר המלחמה ויאמר
אתה ויפקדו את נעדי שדי המדינות ויהיו ס

מאתם שנים ושלשים ואחריהם פקד אחד
כל העם כל בני ישראל שבעת אלפים ויצ
ויצאו בצחרים ובן הדוד שותה שפור בס
בסבות הוא והמלכים שלשים ושנים מלך ע
עור אתו ויצאו נערי שדי המדינות ברא
בראשונה וישלח בן הדוד ויעידו לו לאמר א
אנשים יצאו מסמרון ויאמר אם לשלום יצ
יצאו תפשו חיים ואם לבלחמה יצאו היום
תפשו וואלה יצאו מן העיר נערי שדי המ
המדינות והחל אשר אחריהם ויבו איש א
איטורטו ארם וירדפם ישראל וימלט בן
הדוד כלך ארם על כס ופרשים ויצא מלך
ישראל וך אתה חס ואת חרכב וחסה בארם
מכה גדולה ויגש הנביא אל מלך ישראל וי
ויאמר לך ההקדוק ורע ורעה את אשר הע
תעשה כי לתשבת השנה כלך ארם עליה ע
עליך ועבדי כלך
ארים אמרו אליו אלוי הרים לאדית על כן
חזקו ממנו ואולים נלחם אתם במיטוראם ל
לא נחזק מהם ואת הדבר הזה עשה הסר
המלכים איש במקומו ושים פחות תחתיהם
ואתה תמנה לך חלל בחיל הנפל כיאתך וסר
בסוס ורכב ברכב וכלחמה אתם במיטור א
אם לא נחזק מהם וישבע לקולם ויעש כן
ויהי לתשובת השנה ויפקד
בן הדוד את ארם ויעל אפקה למלחמה על
ישראל ובני ישראל התפקדו וכלבו וילכו
לקראתם וחתו בני ישראל נגדם בשני חשפי
עזים וארם בלא את הארץ ויגש איש הא
האלדים ויאמר אל מלך ישראל ויאמר כד

אל המלך ואמר עבדך יצחק בקרב המלחמה
והנה איש סר רכב אלי איש ולאמר שבר את
האיש הזה אם דפקר יפקד והיתה נפשו וחס
תחת נפשו או כבר כסף תשקל: והיו עבדך ע
עשה הגה והנה והוא אצנו ואמר אליו מלך
ישראל כן משפטך אתה ורצת: והמר וסר
את האפר מעל עינו והמר אותו מלך ישראלי
מחבאים הוא: ואמר אליו פה אמר ידוד
יען שלחת את איש חרסי מדי: והנה נפשו
תחת נפשו ועמד תחת קמו: וידך מלך ישר
ישראל עד ביתו סר וועף רבא שמרנה:

חצי הספר

והיו אחרי הדברים האלה כרם היה לנבות
היזרעאלי אשר בחרעאל אצל היכל אחאב
מלך שמרון: וידבר אחאב אל נבות לאמר
תנה לי את פרמך והיה לי לזן ויקח בידו וקר
קרוב אצל ביתו ואתנה לו תחתיו כרם טוב
ממנו אם טוב בעיניך אתנה לך כסף מחיר
זה: ואמר נבות אל אחאב חלילה לי מזה
מיתן את נחלת אבותי לך: וכל אחאב אל כ
ביתו סר ויעף על הדבר אשר דבר אליו נב
נבות היזרעאלי ואמר לא אתן לך את נחלת
אבותי וישכב על מטתו ויסב את גבו ולא א
אכל לחם: ותבא אליו אחבל אשתו ותדבר
אליו מה זה רוחך סרה ואניך אכל לחם: וי
דבר אליה כי אדבר אל נבות היזרעאלי וא
ואמר לו תנה לי את פרמך בכסף או אסח
חפץ אתה ואתנה לך פרס תחתיו ואמר לא
אתן לך את פרמי: ותאמר אליו

אמר ידוד יען אשר אמרו ארס אלך הרים
ידוד ולא אלך עמקם והא' נתתי את מלכה
והבנות הגדול הזה בידך ודעת כראני ידוד:
והטו אלה נכח אלה שבעת ימים והיו בינים
השבעי ותקרב המלחמה ויכו בני ישראל א
את ארס מאה אלף תגלי בים אחד: וטטו ה
הנותרים אפקה אל העד ותפל החמה על ע
עשרים ושבעה אלף איש הנותרים ובן הדוד
נס ורבה אל העיר חור מחור: ואמרו אליו
עבדיו הנה נא שבענו כי מלכי בית ישראל כי
מלכי חמד הם נשימה נא שקום במתניו וח
ותבלים בראשיתו ונצא אל מלך ישראל אל
ידוד את נפשו: ותחלו שקום במתגלות וח
ותבלים בראשיתם וכלא אל מלך ישראל וי
ואמרו עבדך בן דוד אמר תחיינא נפשי וי
ואמר העודט חי אחי הוא: וראשיתו ינחלו
ונגדלו ויחלטו הנכבנו ואמרו אחך בן דוד
ואמר באו קחלו וצא אליו בן דוד ויעלו
על הכרמבם: ואמר אליו הערים אשר להם
אבימלת אבך אשבי וחצות תשים לך כרם
בדמ שקבאמר שש אבל בשמרון ואני בכרית
אשליך וכתת לו ברית ושלחלו:

ואיש אחד מבני הנבאים אמר אל
רעהו בדבר ידוד הכני נא רכאן האיש להב
להכתו ואמר לו יען אשר לא שמיעת בקולי
ידוד ונך המלך מאתו והכך דאריה וילך מא
מאצלו וימצאו הארדה ויכהו ורמזא איש א
אחר ואמר הבני נא וכוה האיש הכה ופצעו
וילך הכביא ויעמד למלך על הדרך ותחפש
באפר על עניו: ויהי המלך עבר והוא צעק

אֶחָב אִשְׁתּוֹ אֵלֶּה עָתָה תַעֲשֶׂה מַלְכָּה עַל יִשְׂרָאֵל
 קֹוֹם אֶבְרָחָם וְשָׁב לְבֶן אִנִּי אֲתָן לְךָ
 אֶת־פָּרֶס נְכוֹת הַחֲרָעָאֵל וְחִתְלֵב סָפְרִים
 בִּשֶׁם אֶחָב וְיִחְתָּב בְּחֻמּוֹ וְתִשְׁלַח סָפְרִים
 אֶל־הַקֹּנִים וְאֶל־הַחֲרִים אֲשֶׁר בְּעִירוֹ הַיּוֹשְׁבִים
 אֶת־נְכוֹת וְחִתְלֵב בְּסָפְרִים לֵאמֹר קְרָאֲרִים
 וְהִשְׁמִי אֶת־נְכוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם וְהִשְׁמִי שָׁנִים
 אֲנִשִּׁים בְּנֵי בְלִיעָל נְגֹד וְעִידֹד לֵאמֹר כִּי
 בִּרְכַת אֱלֹדִים וְכִלְךָ וְהָיָה אֹהֶר וְסָקְלָהּ וְכִיתָ
 וְעִשְׂתְּ אֲנִשִּׁי עִירוֹ הַקֹּנִים וְהַחֲרִים הַיּוֹשְׁבִים
 בְּעִירוֹ כְּאִשֶּׁר שָׁלַח אֱלֹהִים אֶחָב כְּאִשֶּׁר כ
 כְּעֹבֵב בְּסָפְרִים אֲשֶׁר שָׁלַח אֱלֹהִים קְרָאֲרִים
 צֹוֹם וְהִשְׁמִי אֶת־נְכוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם וְהִשְׁמִי
 שָׁנֵי הָאֲנִשִּׁים בְּנֵי בְלִיעָל וְיִשְׁטוּ נְגֹד וְעִידֹד
 אֲנִשִּׁי הַבְּלִיעָל אֶת־נְכוֹת נְגֹד הָעָם לֵאמֹר בְּרִךְ
 נְכוֹת אֱלֹדִים וְכִלְךָ וְיִצְאֹה מִחֵץ לְעִיר וְיִס
 וְסָקְלָהּ בְּאֶבְרָם וְכִיתָ וְיִשְׁלַח אֶל־אֶחָב ל
 לֵאמֹר סָקְלָה נְכוֹת וְכִיתָ וְיִשְׁמַע אֶחָב כִּי
 סָקְלָה נְכוֹת וְכִיתָ וְיִשְׁמַע אֶחָב אֶל־אֶחָב קו
 קֹוֹם וְשִׁאת כְּרִם נְכוֹת הַחֲרָעָאֵל אֲשֶׁר מֵאֵן
 לְתַלְךָ בְּכֶסֶף כִּי אֵין נְכוֹת חֵי כִי אִם־מֵת וְי
 וְיִהִי כְּשָׁמַע אֶחָב כִּי מֵת נְכוֹת וְיָקָם אֶחָב ל
 לִדְרֹת אֶל־כְּרִם הַחֲרָעָאֵל לְדִשְׁתּוֹ

וְיִהִי וְכִי־יִדְרֹת אֶל־אֱלֹהֵי
 הַתִּשְׁבִּי לֵאמֹר וְקֹוֹם יָד לְקַח אֶת־אֶחָב מִלֶּךְ
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּשִׁמְרוֹן הִנֵּה בְּכֶרֶם נְכוֹת אֲשֶׁר
 יָרַד שָׁם לְדִשְׁתּוֹ וְכִדָּה אֵלָיו לֵאמֹר כֹּה אָמַר
 יְהוָה הַרְצֵחַתָּה וְגַם יָרֵשֶׁת וְיִדְרֹת אֵלָיו לֵאמֹר
 כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִקְוֹם אֲשֶׁר לָקְחוּ הַכְּלָבִים אֶת־דָּם נְכוֹת יִלְקִי הַכְּלָבִים אֶת־דָּם מֶרְגֶּם אֶתֶּה
 וְיִאמַר אֶחָב אֵל

וְיִהִי וְכִי־יִדְרֹת אֶל־אֱלֹהֵי הַתִּשְׁבִּי לֵאמֹר
 הִרְאִיתָ כִּי־נִכְנַע אֶחָב מִלִּפְנֵי יָעֵן כִּי־נִכְנַע מ
 מִפְּנֵי לֹא־אָבִיא וְדָעָה בִּיכִי בִּיכִי בְּנֵי אֲבִיא
 הָרָעָה עַל־בֵּיתוֹ וְיִשְׁטוּ שְׁדֵשׁ שָׁנִים אֵין כָּל
 מַלְכָּה בֶן־אֶרֶם וּבֶן־יִשְׂרָאֵל

וְיִהִי בִשְׁנֵה הַשְּׁלִישִׁת וְיָרַד יְהוֹשָׁפָט מִלֶּךְ־זֶה
 יִדְרֹת אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְיִאמַר כִּי־יִשְׂרָאֵל
 אֶל־עַבְדֵּי הַדְּרָעָה כִּי־לָנוּ רֵאשִׁית גִּלְעָד וְא
 וְאֵנִינוּ מִחֲשִׁים מִקֹּדֶת אֶתֶּה מִד־מֶלֶךְ אֶרֶם
 וְיִאמַר אֶל־יְהוֹשָׁפָט הַתֶּלֶךְ אֶתִּי לְמַלְכָּה רַם
 רַמֹּת גִּלְעָד וְיִאמַר יְהוֹשָׁפָט אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
 כְּמֹתִי כְּמֹד כְּעִמִּי כְּעִמִּי כְּסֹסִי כְּסֹסִי וְיִא
 וְיִאמַר יְהוֹשָׁפָט אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁמָע כ
 כִּים אֶת־דָּם יְהוָה וְיִקְבֹּץ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל

מלכים

את הדבאי'ם כארבע נאות איש ואמר אלי
אלהם האלך אל רמות גלעד למלחמה אכר
אחר ואמר עזרוני דוד ביד המלך וחי
ואמר יהושפט ראן פה נביא לדוד עוד ונ
ונדרשה מאתו ואמר כלך ישראל אל דוד
יהושפט עוד איש אחד לדוד את דוד נא
נא עזרני שנאתו כי לא יתגבא עלי טוב כי
אם דע מכותי כי ימלא ואמר יהושפט אלי
ואמר המלך כן

והקרא מלך ישראל אל סרים אחד ואמר מ
מהרה מכירו כי ימלא וכלך ישראל ויה
ויהושפט מלך יהודה ישבש'איש על כסאו
מלובשים בגדים בגון פתח טעם שמרון וכ
וכל הדבאי'ם מתגבאים לפניהם ויעש לו צ
צדקתו כי בנינה קרני ברזל ואמר כה אמ
אמר דוד באלה תננה את ארם עד פליתם
וכל הדבאי'ם נבאים כן ואמר עלה רכשת גל
גלעד והצלח נתן דוד ביד המלך והמלאך
אשר הלך לקרא מכירו דוד אליו ואמר וג
הנה נא דוד הגבאים פה אחד טוב אלהם
המלך יהו נא דוד כדבר אחד מהם ודברת
טוב ואמר מכירו חידדו כי את אשר ואמר
ידה אלי את אשר חבא אל המלך ואמר
המלך אליו מכירו המלך אל רמות גלעד למ
למלחמה אכר נחדל ואמר אליו עלה והצלח
ונתן דוד ביד המלך ואמר אליו המלך עוד
במה פעמים אני מסבךך אשר לא תדבר א
אלי רק אכתב טעם דוד ואמר ראיתי את
כל ישראל נפצים אל ההרים כגאן אשר א
אין להם רעה ואמר דוד לא ארנים לאלה

ישבו איש לביתו בשלום ואמר מלך דוד
ישראל אל יהושפט הלא אכרתי אלך לא י
יתגבא עלי טוב כי אם דע ואמר לכן טעם
דבר דוד ראיתי את דוד יושב על כסאו וכ
וכל גבא השבים עבר עליו כי ינומסמאלו
ואמר דוד ברפתה את אחאב מלך ישראל
ועל רמל ברכת גלעד ואמר זה בכת וזה אמ
אמר בכה ויצא הדוד רעבד לפני דוד ויא
ואמר אני אפתנו ואמר דוד אלי בנה וי
ואמר אצא והלית רוח שקר בצל נביאיו
ואמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן ועשה
הלה נתן דוד רוח שקר בפי כל נביאך אלה
וידה דוד עלך רעה ויגש צדקתו כי בנינה
רכה את מכירו על הדין ואמר אלה עבר
רוח דוד מאת לדבר אתך ואמר מכירו ר
הנך ראה בים הדוא אשר תבא חיד בחד
להחבא ואמר מלך ישראל קח את מכירו
והשכרו אל אבן שרד עיר ואל יאוש בן ה
המלך ואמרת כה אמר המלך ידש אתה
בית הכלא והאכלו לחם לחץ ומים לחץ וצ
עד בא בשלום ואמר בכו את אבדכם תש
תשוב בשלום לא דבר דוד כי ואמר טעם
עמים כלם

ועל מלך ישראל יהושפט מלך יהודה
רמות גלעד ואמר מלך ישראל אל יהוש
יהושפט התחבט ובא במלחמה ואתה לפש
בגוד חתפת מלך ישראל ויבא במלחמה
ומלך ארם ענה את ערי דרכו אשר לו של
שלשים ושישים לאמר לא תלחמו אתה כן וא
ואת גדול כי אם את המלך ישראל לבדו ו

והיו פראות שלי ורכב את יהושפט וזמנה א
אמר אך מלך ישראל הוא ויסד עלי לח
להלחם ויצק יהושפט ויהיו פראות שדי הר
הרכב כי לא מלך ישראל הוא וישבו מא
באחריו ואיש כיסך כל שם לתמויכה את
מלך ישראל בין הדבקים ובין השרץ והאמר
לרכבו הפך ירך והוציאני מן המצודה כי הח
החלתי ונתעלה השלחמה ביום ההוא והכלך
היה כעשר בטרמנה נוכח ארם ונתת בערכ
ויצק דם רבמה אל חיק הרכבו ויצבר הרנה
במותה כבאה שש לאמר איש אל עירו וא
ואל ארצו ונתת השלך ויבא שמרון וקברו
את המלך בשמרון וישטף את הרכב על
כרם שמרון והלך המלכים את דמו והוא
רחצו כדבר ידו אשר דבר וחתל רבלי את
אחאב וכל אשר עשה ובית השן אשר בנהו
וכל הרכס אשר בנה הלאהם טחמם על
ספר דברי הימים למלכי ישראל וישכב אח
אחאב עם אבתי ויסלך אחזהו בנו תחתיו
ויהושפט בן אסא

כרך על יהודה בשנת ארבע לאחאב מלך י
ישראל יהושפט בן שלשים וחמש שנה ב
בבלי ועשרים וחמש שנה מלך בירושלם ו
ושם אמו עזובה בת שלח ויהלך בכל דרך
אסא אביו לאמר ממנו לעשות הישר בעיני
יהוה אך המצות לא סרו עוד העם מובתים
ומקטרתם בבמות וישלם יהושפט עם מלך
ישראל ויהיו דברי יהושפט ונבחרתו אמר
עשה ואשר נלחם הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה ויהיה הקדוש אשר

נשאר בימי אסא אביו בעד מן הארץ וימלך
אין בארם נצב מלך יהושפט עשה אנויות
תרשים לכת אופירה לזהב ולא דרך כינט
נשברה אנויות בעציון גבר ואז אסר אחזהו
בן אחאב אל יהושפט ולבו עבדי עם עבד
באנויות ולא אבה יהושפט וישכב יהושפט
עם אבתי וקבר עם אבתי בעיר דוד אביו
וימלך יהורם בנו תחתיו

אחזהו בן אחאב מלך על ישראל בשמרון ב
בשנת שבע עשרה ליהושפט מלך יהודה ו
והכלך על ישראל שנתים ויעש הרע בעיני
יהוה והלך בדרך אביו ובדרך אביו ובדרך יר
דבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל ויע
ויעבד את הבעל ויתחזה לו ויכנס את ידו
יהוה אלדי ישראל בכל אשר עשה אביו ו
ויפטע מואב בישאל אחרי מות אחאב ו
הכל אחזהו בעד השבכה בעליו אשר בש
בשמרון וחלל מלחם מלאכים ויאמר אלהים
לבו ודשו בבבל וזכר אלך עקרון אם אחזה
כחל ויהיוכלך יהוה דסל אל אלהו התשבי
קום עליה לקראת מלאכי מלך שמרון ודבר
אלהים המכלי אין אלהים כישראל אתם הו
החלים לדרש בבבל וזכר אלהי עקרון ולכן
כה אמר יהוה המטפה אשר עליה שם לאת
תרד ממנה כי מות תמות ויהלך אליה וישבו
המלאכים אליו ויאמר אלהים מזהו שכתבו
ויאמרו אליו איש עליה לקראתו ויאמר אליו
לבו שבו אל המלך אשר שלח אהבך ודב
ודברתם אליו כה אמר יהוה המכלי אין אלהים
בישראל אתה שלח לדרש בבבל וזכר אלהי

עקרון לכן הסטה אשר עלית שם לא תרד
ממנה כי מות תמות וידבר אלהם מה מש
מספט האיש אשר עלה לקראתכם וידבר א
אליכם את הדברים האלה ויאמרו אריו אי
איש בעל שיער ואזור עור אזור כמתניו וא
יאמר אליהם התשבי הוא וישלח אליו שר
חמשים וחמשים ועל אליו וזנה וישב עליו
ראש הר וידבר אליו איש האלדים המלך
דבר רדה ויענה אליו וידבר אל שר החמ
החמשים אמר איש אלדים אני תרד אשמן
השמים ותאכל אתך ותתחמסך ותרד אש
מן השמים ותאכל אתו ואת חמסיו וישבו
וישלח אליו שר חמשים אחד וחמסיו ויען
וידבר אליו איש האלדים כה אמר המלך מ
כדירה רדה ויען אליה וידבר אלהם אמר
איש האלדים אני תרד אש מן השמים ותא
ותאכל אתך ותתחמסך ותלד אש אלדים
מן השמים ותאכל אתו ואת חמסיו וישב
וישלח שר חמשים שלשים וחמסיו ויעל
ויבא שר החמשים השלשי ויכרע על סרכיו
לנגד אליהם ויתחנן אליו וידבר אליו איש ה
האלדים תיקר נא נפשי גופש עבדך אלה ח
חמשים בעניך הנה רדה אש מן השמים
ותאכל את שני שרי החמשים הראשונים
ואת חמשיהם ועתה תיקר נפשי בעניך וי
וידבר טלאך וידבר אליו וידבר אליו וידבר
תרא מנני וקם וירד אתו אל המלך וידבר
אליו כה אמר רדה יען אשר שלחת מלאכים
לדרש בבני וכו' אלך עקרון המלך אדא
אלדים בישראל לדרש ברסיו לכן הסטה

אשר עלית שם לא תרד ממנה כמות תמות
ומת כדבר רדה אשר דבר אליה וימך
יחורם תדעו בשנת שהם ליהרסם ביהרש
יהושפט מלך יהודה כי לא היה לו כן ויתר
דבריו אחזרו אשר עשה הלא המה מתוכם
על ספר דברי הנשים לטובי ישראל

והי מועלות ידוה את אליהו
בסערה השמים ורך אליו ואלישע מן דג
הנהל ויאמר אליהו אל אלישע שב נא פה
כי ידוה שלחני עד ביתאל ואמר אלישע חי
ידוה וחי נפסך אם אימך וירדו ביתאל וי
וצאו בני הנביאים אשר ביתאל אל אלישע
ויאמרו אליו הדיעת כי היום ידוה לקח את
אדניך מעל ראשך ויאמר גם אני ידעתי הח
החשו ויאמר לו אליהו אלישע שב נא פה כ
כי ידוה שלחני ידוה ואמר חי ידוה וחי נפ
נפסך אם אימך ויבאו ידוה ויצאו בגיה
הנביאים אשר בירחו אל אלישע ויאמרו א
אליו הדיעת כי היום ידוה לקח את אדניך מ
מעל ראשך ויאמר גם אני ידעתי החשו וי
יאמר לו אליהו שב נא פה כי ידוה שלחני ה
הידוה ואמר חי ידוה וחי נפסך אם אימ
אימך וילכו שניהם וחמשים איש ממני וב
הנביאים הלכו ויעמדו כנגד מרחוק ושניהם
עמדו על הירדן ויקח אליהו את אדניו וי
הלך ויכה את המים ויחצי הנה ודנה ויעברו
שניהם כחברה ויהי בעפרם ואליהו אמר אלי
אלישע שאלמה אינך אלא בטרם אלקח מ
מעמך ואמר אלישע ודוה נא פי שנים כרוחך
אלי ויאמר הקשית לשאל אם תראה

אלי לקח מאתך ידו לך בן חסאן לא ידע :
 ויהי הטה הלכס הלך ודבר והנה רכב אלו
 וסוסי אש ופרדיו בין שניהם ויעל אליהם
 בסעודה השמים : ואלישע ראה והוא מצעק
 אבי אבי רכב ישראל ופרדיו ולא ראהו עוד
 וחזק בגדיו וקרקעם לשנים קרעים : ויהם
 אתאדרת אליהו אשד נפלה מעליו וישב וע
 ויעמד על שפת הירדן : וקח את אדרת א
 אליהו אשד נפלה מעליו וכה את הכים וא
 ויאמר איה ידוע אדני אליהו אף הוא ויכה
 אתהמים וחצו הנה וצנה ויעבר אלישע : ו
 וראו בני הגבאים אשד בדיוו מנגד וא
 ויאמרו נחה רוח אליהו על אלישע ונבאו לק
 לקראתו וישתחוו לו ארצה : ויאמרו אליו ה
 הנה נא יש את עבדך חכמים אנשים בני ח
 חיל ילכו נא ויבקשו את אדנך בן נשאל רוח
 ידוע וישלכוהו כאחד ההרים או כאחת הג
 הנאות ויאמר לא תשלחו : ופצרו בו עד
 בוש ויאמר שלחו וישלחו חמשים איש ויבק
 ויבקשו שלשה ימים ולא מצאוהו : וישבו א
 אליו והוא יושב בירדן ואמר אליהם הלא א
 אמרתי אליכם אל תלכו :

ויאמרו אנשי העיר אל אלישע

הנה לא מישב העיר טוב כאשר אתה ראהו
 והמים רעים והארץ משכלת : ויאמר קחו לי
 צלוחית חדשה ושימו שם כלה וקחו אליו :
 ויצאו אל מוצא המים וישלך שם מלה ואמ
 כה אטר ידוע ונאמתי למים האלה ולא ידוע
 ממש עוד מית ומשכלת : וירפו המים עד הי
 היום הזה כדבר אלישע אשר הקד : ויעל מ

משם ביתאל והוא עולה בדרך ונעדרה קטנים
 ויצאו בן העיר ויתקלטו בו ויאמרו לו עליה ק
 קרח עליה קרח : ויפן אחריו וידאם ויקלח ב
 בשם ידוע ותצאנה שתיים רבים בן העיר
 ותבקענה מולם ארבעים ושני ילדים : ויחד מ
 משם אלדוד הכרמל ומשם שב סמרון :

ויהיו בן אתאב

בדד על ישראל בשמרון בשנת שמינה עש
 עשרה ויהושפט בן ידועה ויבדלך שתיים
 עשרה שנה : ויעשה הרע בעני ידועה וקלא
 כאביו וכאמו ויכר את כצבת הבעל אשר ע
 עשה אביו דק חסאת ורבע בן נבט אשר
 החטיא את ישראל דבק לא סר ממנה :

ומשע בן מואב היה

נקד והשיב לנלך ישראל כאה אלף נרים ו
 וכאה אלף אלכ צמד : ויהו בבית אדאב ח
 ומשע בן מואב בנלך ישראל : ויצא המ
 הנלך יהורם בנים ההוא משמרון ויבקר א
 את כל ישראל : וילך וישלח אל ידושפט מ
 בלך ידועה לאמר בלך מואב פסע כי דת
 ההלך אתי אל מואב למלחמה ויאמר איעלה
 במתי במוך כעמי כעמך כסוסי כסיכך : ויא
 ויאמר איה הדרך נעלה ויאמר דרך כדבר
 אדום : וילך בלך ישראל ובלך יהודה ובלך
 ארים ומטי הדרך שבעת ימים ולא היה מים
 לכהנה ולכהנה אשר בתגלהם : ויאמר מ
 כדך ישראל אלה כי קרא ידועה לשלשת המ
 הנלכים העלה לתת אתם ביד מואב : ויאמר
 ידושפט האין כה נביא לידועה וגדרשה את
 ידועה מאתו ויצא אחר בעבדו בלך :

ישראל יאמר פה אל ישע בן שפט אשר יצא
 יצאנו על ידך אליהם ויאמר יהושפט יש
 אלהי ישראל ויהי ויהי אלך ישראל ויהי
 יהושפט וכל אדם ויאמר אל ישע אלם
 בלתי ישראל מה לי ולך אל נבאי אבדו
 ואל נבאי אבד יאמר לו מלך ישראל אל כי
 קרא ויהי לאלהי ישראל מלכים האלה לתת אתם
 ביד טאב ויאמר אל ישע ויהיה צבאות
 אשר עמדתו לפניו כי לולי פני יהושפט מלך
 יהודה אני נשא אבאבט אלך ואם אראך
 ויעד קדתי כמנן ויהי כמנן חמנן ויהי עליו
 יד יהודה ויאמר מה אמר יהודה עשה החלה
 והיגבים גבים כי כל אשר יהיה לא תרא
 החלה תגשים ייחל יהודה וכלא בים
 ושתים אתם ונתתם יבשתכם יקל ואת
 ב עני יהודה נתן את טאב בידם ויהיה כ
 כל עדר מבצר וכל עדר מבצר וכל עדר מבצר
 תפוז וכל מעני מוסתם ויהי חתיה ה
 הטיסה תבאיו באבנים ויהי בקר בעלות
 השטח והנה מים באים בדרך אדום ותעלה
 הארץ את המים וכל טאב שבע כי עלה ה
 המלכים להלחם בם ויעקו מלחמה חנו
 ונתנה ונתנה ונתנה על הגבול וישבו ב
 בדרך והשמש נדחה על המים וראו טאב
 מנן את המים אדומים כדם ויאמרו דם זה
 החרב מחר והכלים חנו אי שאת דעו ו
 ונתנה לאל טאב וכלא לים חנה ישראל
 ויקומו ישראל וכו אתם אב וטו מננהם
 ויכ בה ויהיה את מואב ויהיה ידום יד

חלקה טובה וישיבו איש אביו וכל
 מעני בים יסלכו וכל עץ טוב עלו ערדו
 השאד אבניה בקיר חרשת ונסת הקלעים ו
 ויבדו וראו מלך מואב כי חק מנן המלחמה
 ויקח אתו שבע מאות איש שלף חרב להב
 להבקיע אל מלך אדום ולא עלו ויקח את
 בנו הבכור אשר מלך תחתיו ועלהו עולה
 על החמה ויהי קצף גרוח על ישראל וסעו
 בעליו וסעו לארץ

כחג

ואשה אחת מנשי בני הנבאים צעקה
 אל אל ישע לאמר עברך אישי מת ואתה יד
 ידעת כי עברך הנה ירא את יהודה והנשה ב
 בא לך ואת שני ילדי לוי לעבדים ויאמר
 אליה אל ישע למה אעשה לך הנדוי לי מה יש
 לך בכית ותאמר אין לשפחה כל בכית היא
 אם אסיר שמן ויאמר לני שאלך כליל
 מן החיץ באת כל טבני בלם רקים אלה
 תמנעו ובאת וסגרת הדלת בערך ובעד נג
 בנך וצקת על כל הכלים האלה והמלאחם
 תסיעו ויתך מאו ותסגר הדלת בעדה ובעד
 בניהם מנשים אליה והיא מנקה ויהי כ
 כמלאה הכלים ותאמר אל בנה הנישה אל
 עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד הש
 השמן ותכא ותגד לאיש האלדים ויאמר ל
 לני מברך אתה שמן ושלמי אתנטי ואתוב
 ובני תחי בנחך ויהי היום ויעבר
 אל ישע אל שנים ושם אשה גרוחה ותחוק בו
 לאכל לחם ויהי מור עכר וישר שמה לאכל
 לחם ויאמר אל אישה הנה נא ידעתי

גחזי נער הנה השתובת הלי : ועלה ורדנא
לקראתה ואמר לה השלום לך השלום לאי
לאישך השלום לילד ותאמר שלום : ותבא
אלאיש האלדים אל החר ותחוק בתליו ויג
חלש גחזי להרפה ואמר איש האלדים הר
רפה לה כי נפשה כרה לה וידה העלים ט
מבני ולא הגיד לי : ותאמר השאלתי בן מאת
אדני הלא אמרתי לא תסלה אתי : ולאמר לה
לגחזי חגר מתנדך וקח מטענתי כדרך חלך מי
תמצא איש לא תברכנו וכיברכך איש לא
הענינו ושבת מטענתי על פני הנער ולאמר
אם הנער חזירות יהי נפסך אכאענך ויק
חכם וילך אחריה : וגחזי עבר לפניהם וישם
את המטענות על פני הנער ואין קול ואין קש
קטבתם לקראתו ויגד לו לאמר דא הקין
הנער : תבא אלישע הביחלה והנה הנער מת
מטבח על מטתו : תבא וסגר הדלת בעד ש
שניהם ותבלל אליהם : ועל וישכב על הי
הילד וישם פיו על פיו ועינו על עינו וכפיו
על כפיו ויגד עליו ויחם בסר הילד : וישכבו
וילך בבית אחת רגה ואחת הגה ויעל ויגד
עליו ויחזיר ויגד עד שבע פעמים ויפקח ח
וגער את עינו : ויקרא אל גחזי ולאמר קרא
אל השתובת הזאת ויקראה ותבא אליו ותא
לאמר שאי בך : ותבא ותפל על רגליו ות
ותשתחו ארצה ותשא את בנה ותצא : ואלי
ואלישע שכב וגלגלה וידרעב בארץ ובני רג
הגביאים ישבים לפניו ולאמר לנערו שפתה
הסיר וגלגלה ובשל נזיד למני הגביאים ותצא
אחד אל השדה ללקט ארוות וימצא גפן שד

כי איש אלדים קדוש הוא עמר עליו תמיד
נעשה נא עליך קטנה תשים לו שם מט
כסה ושלחו וכסא ומנורה והיה ככאז אלנו
יסיר שמה : והי היום תבא שמה ויסר אלה
העליה וישכב שמה : ולאמר אל גחזי נערו ק
קרא לשתובת הזאת ויקרא לה ותעמר לפניו
ויאמר לו אמרנא אלה הנה חרדת אליטא
את כל החרדה הזאת כה לעשות לך היט ל
לדבר לך אל הנלך או אלטר העבא ותא
ותאמר פתוך עמי אנכי ישבת : ולאמר ומה ל
לעשות לה ולאמר גחזי אבל בן אקלה ואי
ואישך זקן : ולאמר קרא לך ויקרא לה והע
ותעמר בפתח : ולאמר למיעד הזה כעת היה
אדני חבכת בן ותאמר אל אדני איש האלדים
אל תבזב בשפתך ויתחר האשה וילד בן לט
למיעד הזה כעת היה אשר דבר אלה אל
אלישע : וגדל הילד ויהי היום ויצא אלא
אביו אל הקצרים : ולאמר אל אביו ראשי ר
ראשי ואמר אל הנער שאהו אלאמו : ויס
ישאהו ויביאהו אל אמו וישב על סרקיה עד
הקצרים ויסת : ותעל ותשכבהו על מטת א
איש האלדים ותסגר בעדו ותצא : ותקרא
אל אשה ותאמר שלחה נא לי אחד מן דגני
דבערים ואחת האתנות וארצה עד איש ח
האלדים ואשכבה : ולאמר מדוע אתי הולסת
אליו היום לא חדש ולא שבת ותאמר שלום :
ותחלש האתון ותאמר אל בערה נהג חלך א
אל הבער לי חלב מראס אמרתי לך : ותלך
ותבא אל איש האלדים אל החר הכרכל והיו
כראות איש האלדים אתה כנגד ולאמר אל

שדה חלקט ממנו פקיעות שדה מלא בגד
 רבא ופלה אל סד הנוד כדא דעו ויצקו
 לאנסים לאכל ויהי באכלם כהנוד והכה
 צעקו ויאמרו בית כסר איש האלים ולא י
 יכול לאכל ויאמרו קחו קמח וישלך אלהם
 הדור ואמר עק לעם ויאכלו ולא היה דבר
 רע בסדר ויפלה כי חזקו ויאמר
 בא מבני שלשה ויבא לאיש האלים לחם
 בטרם עשרים לחם שעלים וסמל כעקל
 כעקלנו ויאמר הן לעם ויאכלו ויאמר מש
 בשרו מה אתה זה לפני מזה איש ואמר הן
 לעם ויאמרו כי כה אמר יהוה אכל ויהיה ו
 חתן לפניכם ויאכלו חתנו ודבר יהוה
 וינעמן שר צבא מלך ארם
 היה איש גליל לפני אדניו ונשא פנים פדיו
 נק ידו תשועה לארם ודאיש היה גיבור ח
 חיל מצורע וארם יצא גדודים ויטבו מא
 בארץ ישראל נערה קטנה והיו לפני אשתו
 נעמן ויתאמר אל גבר זה אהלי אדני לפני ה
 הגביא איש בשומרון אז יאסף אתו מצר
 כצרתו ויבא ויגר לאדניו לאמר כזאת וכ
 וכזאת דברה הנערה אשר בארץ ישראל ו
 ויאמר מלך ארם לך בא ואשלחה ספר אלם
 מלך ישראל ויקח בידו עשר כברי כסף
 וששת אלפים זהב ועשר חלפות בנדים ו
 ויבא הספר אל מלך ישראל לאמר ועתה כב
 מבא הספר הזה אליך הנה שלחתי אליך את
 נעמן עבדי ואספתו מצרעתו ויהי כמראו
 מלך ישראל אתה ספר וקדע את בגדיו ויא
 ואמר האלים אני להבית ולחיות בזה ש

שלח אלי לאסף איש מצרעתו כי אך דערנא
 וראו כי מתאנה הוא לי ויהי כשבע אלשים
 איש האלים כי קדע מלך ישראל את בגדיו
 וישלח אל הניד לאמר למה קדעת את בג
 בגדך יבא נא אלי וידע פניו נביא בישראל
 ויבא נעמן כססיו וברכבו ויעמד פתח הבית
 לאלישע וישלח אליו אלישע בלאך לאמר
 הן ורחצת שבע פעמים בירדן וישב בשדך
 לך ויפחד ויקצף נעמן חלד ויאמר הנה א
 אמרתי אלי וצא יצא ועמד וקרא בשם יהוה
 אליו והנף ידו אל המקום ואסף המצרעי
 הלא טוב אמנה ופרפר נהרות דמשק מכל
 מימי ישראל הלא ארחץ בהם ויפדתי ופן
 חלד בהמה ויגשו עבדיו ודברו אליו ויאמר
 אבי דבר גדול הגביא דבר אליך הלא תעשה
 ואף כי אמר אליך רחץ ויפחד ויפחד ויפחד
 בירדן שבע פעמים כדבר איש האלים ויש
 וישב בשדו כבשר נער קטן ויפחד ויפחד
 אל איש האלים הוא וכל כחננו ויבא ויע
 ויעמד לפניו ויאמר הנה נא ידעתי כדאין א
 אלים בבל הארץ כי אם בישראל ועתה קח
 נא ברכה מאת עבדך ויאמר חזקוה אשר
 עבדתי לפני אם אקח ויפצרו לקחת ויב
 ויבא ויאמר נעמן חלד יקח נא לעבדך מ
 משא צמד פרדים ארמה לו לא יעשה עוד
 עבדך עלה חכה לאלים אחרים כי אם ליה
 ליהוה לדבר הזה שלח יהוה לעבדך בבא
 אדני בית ריסן להשתחול שמה והוא נשען
 על ידיו והשתחול בית ריסן בהשתחול ב
 בית ריסן שלח יהוה לעבדך בדבר הזה ו

את הגר הזה בסגורים ויכס בסגורים כדבר
אלישע ויאמר אליהם אלישע לא זה הדרך
ולא זה העיר לכו אחרי ואוליכה אתכם אל
האיש אשר תבקשון ויהי אתם שמרונה ו
יהי כבואם שמרן ויאמר אלישע ידוע נקוד
נא את עיני אלה וראו ומקח ידוע את ענ
עניהם וראו ודגה בתוך שמרן ויאמר מלך
ישראל אלא אלישע פראו אתם האפה אכ
אפה אכ ויאמר לא תפח האשר שכית כח
בחרבך ובקשתך אתה תכה שים לחם ולמים
לפניהם ואכלו וישתו וילכו אל אדניהם וי
וכלה לחם כדה גדולה ואכלו וישתו וישל
ויהלכו וילכו אל אדניהם ולא יספו עוד גרו
גדוהי ארם לבא בארץ ישראל

ויהי אחרי כן ויקבץ
בן הדרך מלך ארם את כל מנהגו ויעל ויצר
על שמרן ויהי רעב גדול בשמרן ודגה צ
צרים עליה עד היות ראש חבול בשמרן כ
כסף ורבע הקב הדביתים בחששה כסף וי
ויהי בלך ישראל עומד על התפה ואשה צע
צעקה אליו לאמר הושיע אדני המלך ויאמר
אל וישע ידוע מאין איש ער המן הגדון א
או מן הקב ויאמר זה המלך מהלך ותאמר
האשה הוואת אסרה אלי תני את מנך ותאכ
ונאכלנו היום ואת בני נאכל מחר ונבשל א
את בני נאכלהו ואמר אליה ביום האחרת
תני את מנך ונאכלנו ותחביא את מנה ויהי
כשמוע המלך את דברי האשה וקרא את ב
בגדיו והוא עומד על התפה ורא העם ודגה
השק על בשרו מבית ויאמר כה יעשה לי א

אלהים וכה יסוף אסר עמך ראש אלישע כן
שפט עליו היום ואלישע יושב בביתו והוק
והוקנים יושבים אתו וישלחו איש כלפניו כש
בערם יבא המלך אליו והוא אכר אל הוק
הוקנים וראיתם כי שלח בן המרצח הזה ל
לחמך אתדאש ראו כבא המלך כגורו וד
הדלת ולחצתם אתו בדלת והא קול תלי א
אדניו אחריה עותנו מדבר עמם ודגה המל
המלך יד אליו ויאמר דגה זאת הרעה מ
סאת ידוע מה אוכל לידוע עוד ויאמר א
אלישע שמעו דבר ידוע כה אסר ידוע פעת
מחר סאה סלת בטקל וסאתים שעורים בש
בשקל בשער שמרן ויהי השלש אשר דם
המלך נשען על ידו אתאיש האלהים ויא
ויאמר הגה ידוע עושה ארבות בשמים הי
היהיה הדבר הזה ויאמר דרך ראה כעלך
וכסם לא תאכל

וארבעה אנשים היו מצודעים פתח הס
השער ויאמרו איש אל רעהו מה אנתו יש
ישבים פה עד מתי ואת אמרנו נבא העיר
והרעב בעל ומתנו שכ ואם יסבנו מה
ומתנו ועתה לכו תכלה אל מנהג ארם א
יהי נחל ואם ימותו וסת נא ארם ארם
לכא אל מנהג ארם ויבא עור קצת מחנו
ארם ודגה אין שם איש ווא השמי יא
מנהג ארם קול רכב קול סימני חיל
וילאכל איש אל אחיב הנה שכו ע
מלך ישראל את מלכא החיתו
ואת מלכי מצרים לכב על ידו וי
וינוסו בבשף ויטבנו את אהליו ודא
חמוריהם אלהיהם

כחלו

באשר

כאשר הוא ונכדו אל נפשו: ויבאו המצור
המצורעים האלה עד קצה המצנה ויבאו א
אל אהל אחד ויאכלו וישתו וישאו כולם כ
כסף וזהב ובגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו
ויבאו אל אהל אחד וישאו כולם כסף וילכו ויטמנו
ויטמנו: ויאמרו איש אל דעהו לא בן אנתו
עשים היום הזה יום בטרה הוא ואנתו כח
בחסים ויחכו עד אור הבקר ומצאו עון וע
ועתה לכו ונבא ונגידה בית המלך: ויבאו
ויקראו אל שער העד ויצדו להם לאמר כ
באנו אל מצנה ארם והנה אין שם איש וקול
אדם כי אם הסוס אמר והחמור אמר ואה
והחלילים כאשר המה: ויקרא השערים ויגדו
בית המלך פנימה: והם המלך ויהי ויאמר
אל עבדיו אנדה נא לכם את אשר עשו לנו
ארם ידעו כידעבים אנתו ויצאו בן המצנה
להחבא בהטרה לאמר כדגאו כן דעיד נש
נתפסם חיים ואל העד נבא: ויען אחרי כע
מעבדיו ויאמר וקדו נא חמשה בן הסוסים
וגשאים אשר נשארו בה הגם ככל ההמון
ישראל אשר נשארו בה הגם ככל המון ישר
ישראל אשר נשאו ונשלוה ונראה ויחזקו שני
רכב סוסים וישלח המלך אחרי מנה ארם ל
לחללם: וילכו אחריהם עד הירדן ו
יחזקו ויגדו מלאכה בגדים וכלים אשר ה
ם לישבו המלאכים ויג
ויבאו את מנתה ארם
בשקל
זאש
ועם

בשער וימת כאשר דבר איש האלדים אשר
דבר מרת המלך אליו: ויהי כדבר איש הא
האלדים אל המלך לאמר כאלים שערים כ
בשקל וסאה סולת בשקל וזהל כעת בחר בש
בשער שמרון: והען השליש את איש האל
האלדים ויאמר והנה יהיה עשה ארבות כ
בשמים ויהיה הדבר הזה ואמר הדב ראה
בעיניך ומשם לא תאכל: ויהי לו בן וירכסו
איתו העם בשער וימת: וי
ואל שער דבר אל האשם אשר דחה
את בנה לאמר קומי ולכי אתובילך וגורי כ
כאשר תגורי כי קרא ידוה לרעב תם בא אל
הארץ שבע שנים ויתקם האשה ותעט כדבר
איש האלדים ותלך היא ובנה והם בארץ
פלשתים שבע שנים: ויהי מרעה שבע שנים
ותשב האשה מארץ פלשתים ותבא לניקא
אל המלך אל ביתה ואל שדה: והמלך כד
כדבר אל גחוי נער איש האלדים לאמר ספ
ספרה נא לי את כל העוולות אשר עשה א
אלישע: ויהי והא סספר לכלן את אשר
החיה את דפתחיה האשה אשר החיה את
בנה צעקת אל המלך על ביתה ועל שדה וי
יאמר גחוי אדני המלך ואת האשה וזה בנה
אשר החיה אלישע: וישאל המלך לאשה ות
ותספר לו ותן לה המלך סלים אחר לאמר ה
השב את כל אשר דלה ואת כל תבואת הש
השדה סלים עזבה את הארץ ועד עתה: ויב
ויבא אלישע רמשק ובן הדרך בולד ארם חל
חלה ויגד לו לאמר בא איש האלדים עד ה
הנה: ויאמר המלך אל חזה אל קח בידך כנ

קם לילה וילכה את ארזים הסובב אליו ואת ש
שרי דרכב ונס העם לאהליו :

ויפסע ארזים מלחמת ד יהודה
עד היום הזה או תפסע לבנה בעת ההוא : ו
ויתר דברי יורם וכל אשר עשה הלא הם ב
כתובים על ספר דברי הימים ללכך יהודה :
וישכב יורם עם אשתו וקמר עם אבנאו בע
בער חדר וסלוק אחוזיו בנו תחתיו :

בשנת שתים עשרה
שנה ליורם בן אחאב מלך ישראל מלך אח
אחוזיו בן יורם מלך יהודה : בן עשרים ו
ושנים שנה אחוזיו במלכו ושנה אחת מלך
בירושלם ושם אמו עתלית בת עסר מלך י
ישראל : וילך בדרך בית אחאב ויפס הרע ב
בעני יהודה בבית אחאב כי חתן בית אחאב
הוא : וילך את יורם בן אחאב למלחמה עם
הזהאל מלך ארם ברמות גלעד ויטו ארמים
את יורם : וישב יורם חניך להורפא ביום
בירושלם מן המצרים אשר יפדו ארמים מר
ברמה בהחלצו את הזהאל מלך ארם ואח
ואחוזיו בן יורם מלך יהודה ירד לראות א
את יורם בן אחאב בירושלם כדלחזה הוא :
ואלישע הנביא קרא

לאחר מבני הנביאים ויאמר לו חזור מלחמה
וקח פך השמן בידך וילך רמית גלעד : ו
ובאת ששה וראה שם יהוא בן יהושפט כי
נמשי וכל את והקמתו מלך אחי והמאת את
חרר בחד : ולקחת פך השמן ויצקת על רא
ראשו ואמרת פה אמר יהודה משחזק למלך
על ישראל ופתחת הדלת תסת ולא תחכה : ו

מנחם וילך לקראת איש הארזים ודרשת את
יהודה מאתו לאמר האחתה מחלי זה : וילך חז
וזהאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל שב ד
המסק משא ארבעים גמל ויבא ויעמד לפניו
ויאמר בנך בן הדד מלך ארם שלחני אליך
לאמר האחתה מחלי זה : ויאמר אליו אלישע
ולך אמר לא היה תחזה ודראני יהודה כי כית
עמיתו ויעמד על פניו וישע עד ברש ויבך איש
הארזים ויאמר הזהאל מדוע ארני בנה ויא
ויאמר כי ידעתי את אשר תעשה לפני ישר
ישראל רעה מבצרותם תשלח באש ובח
ובחוריהם כחרכ תהרג ועללדך תרשש זה
והריותם תבקע : ויאמר הזהאל כי מה עב
עבדך הבלב כי עשה הדבר הגדול הזה ויא
ויאמר אלישע הראני יהודה אתך מלך על א
ארם : וילך יסאת אלישע רבא אל ארמו ויא
ויאמר לו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר לי
חיה תחיה ויהי מצולות וקח הנכבד ויטבל
במים ופרש על פניו ומת וימליך הזהאל ת
תחתיו : ובשנת חמש ליורם בן אחאב מלך
ישראל ויהושפט מלך יהודה מלך יורם בן
יהושפט מלך יהודה : בן שלשים ושתים ש
שנה היה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם :
וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשו בית א
אחאב כי בת אחאב היתה לו לאשה ופעש ה
הרע בעני יהודה : ולא אבה יהודה להשחית א
את יהודה למען רוח עבדו כאשר אמר לו ל
לת לו גיד ולבניו כל הימים : בימיו פסע א
ארזים מלחמת ד יהודה ומלכיו עליהם מלך :
ועבר יורם צעדה וכל דרכב עמו ויהי דורא

ה'לך דגער דגער הנביא רמיה גליעד : ויבא ו
 והנה שדי וחלל ישבים ואמר דבר לי אליך
 השד ואמר יהוא אלימי מכלנו ואמר אליך
 השד : וקם ויבא הביתה וצק השמן אל
 ראשו ואמר דבריה אכיר ידוה ארזי ישראל
 משחתך למלך על עם ידוה אל ישראל וזה
 וחכית את בית אחאב אדנך ונקמתי דמיי
 עבדי הנביאים ודמי כל עבדי ידוה מיד אח
 איזבל : ואבר כל בית אחאב ודכרתי לאחאב
 משתין בקיר ועציר תשוב בישדאוינתל את
 בית אחאב בבית ירבעם בן נבט וכבית בע
 בעשא בן אחיה : ואת איזבל יאכלו הכלבים
 בחלק דרעאל ואין קמר הפתח ודלת ונס :
 ויהוא יצא אל עבדי ארמיו ואמר דלו השלים
 מדוע בא המטאע הזה אליך ואמר אליהם
 אתם דיעתם את דאישואת שחיו : ויאבירו
 שקר דגר גאלו ואמר כזאת וכזאת אברא
 אל לאמר כה אמר ידוה משחתך למלך על
 ישראל : ומהד וקתו איש בגדו וישמו תח
 תחתיו אל טרם הפעולות ותקעו בשפף וא
 ויאמרו מלך יהוא ותקשר יהוא בן יהושפט
 בן נמשי אל יורם ויורם היה שומר ברמת ג
 גליעד הוא וכל ישראל בעמי הזהאל מלך א
 ארם : וישבלי יורם המלך ודערפא כורעאל
 מן הנביאים אשר זכו ארמים בהלחמו את
 חזאל מלך ארם ואמר יהוא אכדש נפשכם
 אל יצא פליט מן העיר ללכת להגיד בזרעאלי
 ורכב יהוא מלך זרעאלה בן יורם שוכב ש
 שמה ואחזיהו מלך ידוה יד דאית אתיו
 יורם : והצופה עמד על המגדל בדערעאל וי

וראה את שפעת יהוא כבאו ואמר שפעת אני
 ראה ואמר ידורם קח רכב ושלה לקראתם
 ואמר השלום : ויחל רכב הטוס לקראתו וי
 ואמר כה אמר המלך השלום ואמר יהוא
 מהלך ושלום טוב אל אחרי ונגד הצופה ל
 לאמר בא המלך עזיהם ולא שכ וישלח
 רכב טוב שני ויבא אליהם ואמר כה אמר ה
 המלך השלום ואמר יהוא מהלך ושלום
 טוב אל אחרי : ונגד הצופה לאמר בא עד א
 אליהם ולא שכ והבעלג כבעדג יהוא בנמ
 נמשי כי בשבעת ינהג : ואמר ידורם אמר וי
 ואמר רכבו ויצא ידורם מלך ישראל ואח
 ואחזיהו מלך ידוה איש ברכבו ויצאו לקר
 לקראת יהוא וימצאו בחלקת נבית הזרע
 הזרעאלי : ויהי פראות ויהרס את יהוא ויא
 ואמר השלום יהוא ולאמר כה השוים עדו
 זנלי איזבל אמר וכשפיה דרבים : והפך יח
 ידורם ידיו ונס ואמר אל אחזיהו מרמה א
 אחיה : ויהוא מלא ידו בקשת ויך את ידורם
 בק ורועו ויצא החצי מלכו ויכרע ברכבו : ו
 ואמר אל בדקר שליטה שא השליכוו בח
 בחלקת שדה נטת הזרעאלי כי זכר אני וא
 ואתה את רכבים צמדים אחרי אחאב אכיו
 וידוה נשא עליו את הדבשא הזה : אם לא את
 דמי נבות ואת דמי בני ראיית אכש נאמר
 ידוה ושלטת לך בחלקה הזאת נאמר ידוה
 ועתה שא השליכוו בחלקה בדבר ידוה : וא
 ואחזיה מלך ידוה ראה ונס וידך בית הגן
 וידך אחרי ויהוא ואמר גב אלו דכוראל
 המרפבה במעלה גול אשר את יזבלעם ונס

מגידו חמת שכיחם ואלו עבדיו ודשלימה
 ויקברו אתו בקברו. עבדאבתי בעד דוד:
 ובשנת אות עש
 עשרה שנה לידם מן אחאב מלך אחוזה על
 יהודה: ויבא ירמיה וירעאלה ואיזבל שבעה ו
 ותלשם בפוך עניה ותשכ אתראטה ותשקף
 בעד החלון והוא בא בשער והאמר השמים
 זכרי הנה אדוני וישא פניו אל החלון ויאמר
 כי אתי מן וישקיפו אליו שנים שלשה סריסים
 והאמר שמונתו וישמטהו ויו בדמה אל הקיר
 ואל הסריסים חרססנה: ויבא ואכל וישת והא
 ויאמר פקדו נא את הארורה הזאת וקברוה
 כי בת מלך היא: וילכו לקברה ולא מצאום
 בה כי אכדגלהלת והתגלים וכפות הידים: ו
 וישם ויגידו לו והאמר דבר ידוה הוא אשר
 דבר ביד עבדו אליהו ותשכי לאמר בחלקי
 ירמיה ואכלו דכלים את בשר איזבל: וה
 והיא נבלת איזבל כדומן על פני השדה כח
 בחלק ירמיה אשר לא יאמרו ואת איזבל:
 והאחאב שבעים שנים
 בשמרן ויכתב יהוא ספרים וישלח סמרון א
 אל שרי ירמיה והקנים ואל האבנים אחאב
 לאמר: ועתה כלא הספר הזה אליכם ואתכם
 בני אדניכם ואתכם הרבב והסריסים וערי מב
 מבצר והגשק: וראיתם הטוב והרשע מבני
 אדניכם ושמעתם על כסא אביו ותחזקו על ב
 בית אדניכם: וייראו מאד מאד ויאמרו הנה
 שני הכולים לא עמד לפניו ואך געמד אנ
 אנו: וישלח אשר על הבית ואשר על הע
 העיר והקנים והאבנים אל יהוא לאמר עב

עבדך אנו וכל אשר תאמר אלינו נעשה
 לא נגידך איש הטוב כעניך עשה: ויכתב
 אליהם ספר שני לאמר אם לי אתם ולקולי
 אתם שבעים קדו אתראשיל אנשיל בני אד
 אדניכם ובאו אל כעת מחר ירעאלה וכני
 הבית שבעים איש אתגדולי העיר כנדרים
 אתם: והי כבא הספר אליהם ויקחו את בני
 הכולך השחטו שבעים איש וישמו את רא
 ראשיהם בחדרים וישלחו אליו ירמיה וירעאלה: ו
 ויבא המלאך ויגיד לו לאמר דביאו את ראשי
 בני המלך ויאמר ישימו אתם שני צבירים פ
 פתח השער עד הבקר: והי בבקר ויצא ויע
 ויעבד לאמר אל כל העם צריקים אתם הנה
 אני קשרתי על אתי ואחרתו ומי הכה אתם
 כל אלה דעו איפוא כל לא יפול מדבר יהוה
 ארצה אשר דבר יהוה על בית אחאב ויהוד
 עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו: ויד
 יהוא את כל הגשאים לבית אחאב בירמיה
 וכל גדולו וכיוצאיו וכהניו עד בלתי השאיר
 לו שריד: וקם רבא וילך שמרן והוא בית ע
 עמד הרעים בדרך: והוא מצא את אחי א
 אחוזה בלך יהודה ויאמר כי אתם ויאמרו א
 אתי אחוזה אנחנו ונרד לשלום בני דבך
 ובני הגבירה: ולאמר תפשו חיים והגשום
 חיים וישתטם אל בור בית עקד ארבעים וש
 ושלשים איש ולא השאיר מהם איש: וילך מ
 משם וימצא את יהורבבן רבב לקראתו וי
 ויברכוהו לאמר אליו היש את לבבך ישר כא
 כאשר לבבי עש לבבך ויאמר יהורבב יס וי
 וישתנה את ידך ויגן דו ויעלהו אליו ואלהם

מלכים

הברכה והאמר לכה אתי וראה בקנאתי ל
ליהוד וירכב איתו ברכבו ויבא שמרון ויך
את כל הנשאים לאהאב בשמרון עד הש
הגמידו כדבר דוד אשר דבר אל אלהיו :
ויקבץ יהוא את כל
דעם והאמר אלהם אהאב עכד את הבעל מ
מעט יהוא יעבדנו דרכה : ועתה כל נביאי ה
הבעל כל עבדיו וכל כהניו קראו אלי איש א
אל ימקד כי יזבח גדול לי לבעל כל אשר יפ
יעקר לא יחיה ויהוא עשה בעקבה לכתן ה
האיר את עבדי הבעל : והאמר יהוא קדשו
עזרה לבעל וקראו : וישלח יהוא בכל ישראל
וישראל ויבאו כל עבדי הבעל ולא נשאר א
איש אשר לא בא ויבאו בית הבעל ויכלאו ב
בית הבעל קת דפה : והאמר לאשר על המל
דמלתה הרצא למוט לכל עבדי הבעל ויו
ורצא להם המלש ויבא יהוא וינצח בן
רכב בית הבעל ואמר לעבדי הבעל חפשו ו
וראו כן ייש פה עמכם מעבדי יהוד כי אסע
עבדי הבעל להדם : ויבאו לעשית זבחם וע
ועלית והוא שם לו בחור שנים איש והאמר
האיש אשר ימלט מן האנשים אשר אני מב
מביא על ידכם נפשו תחת נפשו : והיו כבולו
לעשות העולה והאמר יהוא לרצים והיש
ולשלישים באו הכוס איש אל יצא ויכוס לפי
חריב השליש הרצים והשלישים וילכו עד ע
עיר בית הבעל : ויצאו את מצבת בית הבעל
ויטרפה : ויתצו את מצבת הבעל ותצו את
בית הבעל וישיכוהו למצאות עד היום וישכד
יהוא את הבעל מישראל : ורק חטאי דבעם

בן נכט אשר החטיא את ישראל לאסר יה
יהוא מאחריהם עגלי הזהב אשר בביתאל ו
ואשר ברן :
יהוד אל יהוא יען אשר הטיבת לעשות דישל
בעני ככל אשר בלכבי עשית לבית אחאב ב
בני רבעם יסור וך על כסא ישראל : ויהוא
לא שמר ולכת פחדת יהוד אליו ישראל ב
בכל לבבו לא סר מעל חטאת רבעם אשר
החטיא את ישראל : כימים הרם החל יהוד
לכצית בישראל ויכס חזאל בכל גבול יש
ישראל : בן הירדן מירח השמש את כל ארץ
הגלעד הגד ויראובן והבנשי מערוער א
אשר על נחל ארתון והגלעד והבשן : והיה ד
דכרי יהוא וכל אשר עשה וכל גבורתו הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים ללכבי יש
ישראל :
ושכב יהוא עם אביו
ויקברו אותו בשמרון ויכרך יהואחז בנו ות
תחתיו : והמים אשר מלך דוד על ישראל ע
עשרים ושמונה שנה בשמרון :
ועתה הלא אחיהו ראתה כיכת
בנה ותלם ותאבד את כל זרע הנמלכה : ות
ותקח יהושבע בת המלך ידים אלוהי אחיהו
את יואש בן אחיהו ותגבב אתו מתוך בניה
הכלך המומתים אתו ואת כניקתו בחדר רב
המטות ויסתיר אתו מפני עתליו ולא הוט
הומת : והיו אחיהו ויהוד מלכותא שש ש
שנים ועתה מלכת על הארץ :
ובשנה השביעית שלח יהוד
רקח את שרי המאיות ללכר ולרצים ויבא א
אתם אליו בית יהוד ויכרת להם בלית חשבע

אתם בית יהודה ואתם אתם אתכם המלך ויצא
 ויצאם לאמר זה הדבר אשר תעשון השלי
 השלישית מכם באי השבת ושומר משמרת
 בית המלך וזה השלישית בשער סוד והשלישית
 בשער אחר הרצים והסוחרים אתם משמרת
 הבית מסתם וישתי הדות לכם כל יציאת הש
 השבת ושמרו אתם משמרת בית יהודה אל המ
 המלך והקפאתם על המלך סביב איש וכליו
 בידו ודבא אל השדרות ונתן והו את המלך
 בצאתו ובכאו ויעשו שרי המאיות ככל א
 אשר צוה יהודה המלך וקחו איש את אנשיו
 באי השבת עם יציאת השבת ויבאו אליהו וידע
 הכהן ויהיו המלך לשרי המאיות את החגיתו
 האת השלמים אשר למלך יהודה אשר בכתי
 יהודה ויעמדו הרצים איש וכליו בידו ככלת
 דבית המלך עד כתף הבית ושמאלית למזבח
 הבית על המלך סביב ויצא אתם המלך
 ויתן עליו את הדגור ואת העדות ויכלו אתו
 וימסחו ויכו כף ויאכזו יח הכף ויתשבע
 עתה את קול הרצים העם ותבא אל העם
 בית יהודה וילרא והנה המלך עומד על העמ
 העמוד כמשפט ויהשדים והחצצרות אל ה
 המלך וכל עם הארץ שמה ותקע בחצצרות
 ותקע עליה את בניה ותאמר קטר קטר
 ויצו יהודה המלך את שרי המאיות פכתי ה
 החיל ואמר אליהם הוציאו אתם אל מבית
 לשדרות וחכא אחריה הבית בחרב כי אפר
 המדור אל תומת בית יהודה וישמו לה ידים ו
 ותבא ררך נבא הסוסים בית המלך ותומת
 שם ויכרתו יהודה את הסלית בין יהודה ובין

המלך ובין העם להיות לעם ליהודה ובין המ
 המלך ובין העם ויבאו כל עם הארץ בית
 לבעל ויתצרו ואת מוכחתו ואת צרמו שכ
 שברו היטב ואת מתן לכן המלך הרגו לפני
 המוכחות וישם המלך כמדות על בית יהודה
 ויקח את שרי המאיות ואת המלך ואת הרצים
 ואת כל עם הארץ וירדו את המלך מבית
 יהודה ויבאו דרך שער הרצים בית המלך וי
 השב על כסא המלכים וישמח כל עם הארץ
 והעיר שקטה ואת עתליו המיתו בחרב בית
 המלך : בן שבע

הפסוק

שנים יהואש במלכו : בשנה שבע יהואש
 מלך יהואש וארבעים שנה מלך ביהושפט
 וישם אביו צביה מסבא שבע לעם יהואש ה
 הישר בעני יהודה פלימוזאסר היתה יהודה
 הכהן ויהיו המלך לא סרו עוד העם במזבחים
 ומקטרים בבמות ויאמר יהואש אל הכהנים
 כל כסף הקדשים אשר יבא בית יהודה כסף
 עבר איש כסף נפשות ערס כ' כסף אשר י
 יעלה על לב איש להקבא בית יהודה ויחיה
 להם הכהנים איש מאת משרותיהם ויחזקו את
 בדק הבית לכל אשר יביא שם בדק :

יהו בשנת עשרים ושלוש

שנה למלך יהואש לא חזקו הכהנים את בד
 בדק הבית : ויקרא המלך יהואש ליהודה
 הכהן ולכהנים ויאמר אליהם מדוע אינכם
 מחזקים את בדק הבית ועמד אל תקחו כסף
 מאת משרתים כי לבדק הבית תתגדו ויאמרו
 הכהנים לבלתי קחת כסף

יָרֵאשׁ בֵּית כְּלֹא הַיְּהוּדִי כֹלָא : וְחִבֵּר בְּרֶשֶׁת
שְׁמַעְתָּ וְהַחֲבֵר בֶּן שָׁמַר עֲבָדוֹ הִבְדּוּ וַיִּמָּת
וַיִּקְמְצוּ אֶת עֵץ אֲבָתוֹ בְּעֵר דָּוִד וַיִּמְלֹךְ אִם
אֲמַצְיָה בֶּן תַּחְתָּנִי :

בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה לְיוֹאָשׁ בֶּן אֲחֹזָיָה
בֶּן יְהוֹרָה מֶלֶךְ יְהוּדָה : וַיֹּאמְרוּ בֶּן דָּוִד עַל יֵשׁ
יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרוֹן שִׁבְעַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה : וַיַּעַשׂ דָּוִד
הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה וַיִּלְךְ אֹתָם חֲטָאֵת יִרְבֵּעָם
בֶּן נֹכַח אֲשֶׁר הִרְמִיָּא אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא טָרַם
מִכְנָה : וַיְחַד אֶף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל וַחֲלָם בְּדָח
הָאֵל בֶּן אֲדָם וּבִיד בֶּן הָדָר בְּדִיָּאֵל כֹּלָה
הַיָּמִים : וַחֲלִי יְהוֹאָח אֶת בְּנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע אֵל
אֱלֹהֵי יְהוָה כִּי רָאָה אֶת חֲלָוִן יִשְׂרָאֵל כִּי דִחָא
אֲתָם בֶּן אֲדָם : וַתֵּן יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל מִיִּשְׁעֵי
וַיִּצְאוּ מִתַּחַת דָּאֲרָם וַיִּשָּׁט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵה
בְּאֶהֱלֵיָם פִּתְחֵי שְׁלֹשׁ : אֶךְ לֹא טָרַם כְּדָם
מִחֲטָאֵת בֵּית יִרְבֵּעָם אֲשֶׁר דִּחְמִיָּא אֶת יֵשׁ
יִשְׂרָאֵל מִן הָדָר וְגַב הָאֲשִׁיָּה עֲנִיָּה בְּשֵׁם
בְּשִׁמְרוֹן : כִּי לֹא הִשְׁאִיר לְהוֹאָח יֶכֶזְכִּי אֶם
חֲבִישִׁים פְּרִישִׁים וְעֲנִיָּה רֶכֶב וְעֲנִיָּה אֶלֶם
רַגְלִי כִי אֲבָדִם בֶּן אֲדָם וַיִּשְׁמַע יְהוָה
לְדָוִשׁ : וַחֲדָר דְּבִרֵי יְהוֹאָח וְכָל אֲשֶׁר יִיְהוָה
תִּכְוֶרְתִּי הֲלֹא הֵם פְּתוּבִים עַל סֶפֶר דְּבִרֵי הִי
הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל : וַיִּשְׁכַּח יְהוֹאָח עִם אֲ
בָתָיו וַיִּקְטְרוּ בְּשִׁמְרוֹן וַיִּמְלֹךְ יוֹאָשׁ בְּנֵת
תַּחְתָּנִי :

בִּשְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעֵן שָׁנָה לְיוֹאָשׁ בֶּן דָּוִד
יְהוֹרָה מֶלֶךְ יְהוּדָה : וַיֹּאשׁ בֶּן יְהוֹאָח עַל יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁמְרוֹן שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה : וַיַּעַשׂ הָרַע בֶּן
בְּעֵינֵי יְהוָה לֹא טָרַם כִּסֵּל חֲטָאֵת

מִיָּת הָעָם וְלִכְלֹחַ חֻזַּק אֶת מֶדֶק הַבֵּית : וַיִּקָּח
יְהוֹרָם וַיִּבְהֵן אֶת אֶחָד רֶקֶב דָּוִד בְּדָלָה וַיִּתֵּן
אֶת אֶבֶר הַמִּזְבֵּחַ בְּיָמָיו כִּבְּאֵי אִישׁ בֵּית יְהוָה ו
וַתֵּת שְׁמֵהּ הַכֹּהֵנִים שְׁנֵי דִמְסָן אֶת כָּל הַכֹּסֶף
הַנּוֹכָח בֵּית יְהוָה : וַיִּחַל פְּרָאֲתָם כִּי דָבַר הַכֹּסֶף
בְּאֶרְוֹן וְעַל סֹפֶר הַמֶּלֶךְ וַיִּבְהֵן הַגִּזְלוֹת וַיִּעַל
וַיִּמְצוּ אֶת הַכֹּסֶף הַנּוֹכָח בֵּית יְהוָה וַתֵּת אֶת
הַכֹּסֶף הַשֵּׁתָן עַל יְדֵי עֹשֵׂי הַמִּלָּאכָה הַמִּוֹפ
הַמִּפְקָדִים בֵּית יְהוָה וַיִּצְאוּ לְדָרֵשׁ הָעֵץ
וְלִגְנוֹת הַעֲשִׂים בֵּית יְהוָה : וְלִגְנוֹתֵי וְלִחְצֵבֵי
הָאֶבֶן וְלִקְנִיֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי כִּסֵּי לְחֻזַּק אֶת
בֶּדֶק בֵּית יְהוָה וְלִכְלֹחַ אֲשֶׁר יִיָּא עַל הַבֵּית לְחֹ
לְחֻזָּקָה : אֶךְ לֹא יַעֲשֶׂה בֵּית יְהוָה מִפְּתוּת פֶּסֶל
מִגִּזְלוֹת מִדְּקוֹת חֲצִצְרוֹת פֶּלֶל דָּב וְכִלִּי
כֹסֶף מִן הַכֹּסֶף הַנּוֹכָח בֵּית יְהוָה : כִּי לַעֲשֵׂה
הַמִּלָּאכָה יִגְזְרוּ וַחֲזָקוּ כִּי אֶת בֵּית יְהוָה וְלֹא
יִחַשְׁבוּ אֶת הָאֲבָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת הַכֹּסֶף עַל
יָדָם לֵאמֹר לַעֲשֵׂה הַמִּלָּאכָה כִּי בְּאִמּוֹנָה הֵם ע
עוֹשִׂים : כֹּסֶף אֲשֶׁם וְכֹסֶף חֲטָאֵת לֹא יוֹבֵא בִי
בֵּית יְהוָה לְכֹהֲנִים יְהוָה

ס' א'ך

אֲזַיְעֵלָה חֲזָאֵל מֶלֶךְ אֲדָם וַחֲלָם עֲלֵהָ
וַחֲלָדָה וַיִּשָּׁם חֲזָאֵל פְּנֵי לַעֲלוֹת עַל יְרוּשָׁלָּם :
וַיִּקָּח יְהוֹאָשׁ בֶּן דָּוִד אֶת כָּל הַקְּדֻשִׁים אֲ
אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ יְהוֹשָׁפָט וַיְהִירֵם וַיִּהְיוּ אֲבָנִים
אֲבָתָיו מִלְכֵי יְהוּדָה וְאֶת קְדֻשָּׁיו וְאֶת כָּלֵהוּ
הַזָּבֵב הַנּוֹכָח בְּאֶצְרוֹת בֵּית יְהוָה וּבֵית הַמֶּלֶךְ
הַמֶּלֶךְ יִשְׁלַח לְחֲזָאֵל מֶלֶךְ אֲדָם וַיַּעַל כִּי עַל יָד
יְרוּשָׁלָּם : וַיִּתֵּר דְּבִרֵי יוֹאָשׁ וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה הִל
הֲלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֶפֶר דְּבִרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי
יְהוּדָה : וַיִּקְמְצוּ עֲבָדֵי וַיִּקְשְׁרוּ קֶשֶׁד וַיִּטּוּ אֶת

ענה: ויבט חואל מלך ארם ויבדל בן הדד
בנו תוצו: וישב יהואש בן יהואחז ויחזק את
דערים ביד בן הדד בן חואל אשר נלחם מלך
יהואחז אביו במלחמה שלש פעמים והכדו יו
יהואש וישב את עדי ישראל: א

בשנה שתים ליהואש בן יהואחז מלך
ישראל מלך אבציהו בן יהואש מלך יהודה:
בן עשרים וחמש שנה היה בכל ימי ועשרים ו
והשע שנה מלך בירושלם ושמם אמו דזעדן
מירושלם: ויעש הישר בעני יהוה רק לא כ
כדוד אביו ככל אשר עשה יהואש אביו עשה:
רק הבניות לא סרו עוד העם בזבחים ומק
ומקטרים בבמות ויהי כאשר חזקה הם
דבמלכה בידו ורק את עבדיו המכים אתה
המלך אביו ואת בני המכים לא הבית כסות
בספר חזקת משה אשר צוה דוד לאמר לא
זכות אבות על בנים ובנים לא יזכות על א
אבות כי אם איש בחטאו וימת: והיא הבה
את ארום בניה המלל עשרת אלפים ותפס
את המלך במלחמה וקרא את שמה יקתאל
עד היום הזה: אז שלח אמציה מלאכים אל
יהואש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לאמר
לכה נתראה נגים: וישלח יהואש מלך יש
ישראל אל אבציהו מלך יהודה לאמר החזק
אשר בלבנך שלח אל דאח אשר בלבנך ל
לאמר תנה את בתך לבני לאשהותי כר חית
דסדה אשר בלבנך ותרכס את דהח: והבה
הכית את אדם ונשאך לכה דכבד ושב כב
בביתך ולמה תתגרה ברעה תפלות אתה ויה
ויהודה עמך: ולא שסע א ב

ידבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בה
הלך: ויהי דברי יהואש וכל אשר עשה וגב
ונבחרו אשר נלחם עב אמציה מלך יהודה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים לט
למלכי ישראל: וישב יהואש עב אבציהו ויר
ורבעם ישב על פסא וקבר יהואש בשטח
עב בלבי ישראל:

ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו ויורד א
אליו יהואש מלך ישראל ויבך על פניו ויאמר
אבי אבי רכב ישראל ופרשו: ויאמר לו א
אלישע קח קשת וחצים וקח אליו קשת וח
חצים: ויאמר למלך ישראל הרכב ידך על
הקשת וירכב דוד ויעש אלישע ידו על ידי ה
הבדל: ויאמר נחם דהלך קדמה ותפתח ויא
וילאמר אלישע ירה ויורד ויאמר הן השועה ל
ליהוד ויחן השועה בארם והבית את ארם ב
באפק עד כלה: ויאמר קח החצים וקח ויא
וילאמר למלך ישראל וקח ארצה וקח שלש פע
פעמים ויעבד: ויקנף עליו איש האלדים ו
וילאמר להכות דבש ארס של פעמים אז הבית
את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה א
את ארם וימת אלישע ויקברו ויגדלו כחב
יכא בארץ בא שנה: ויהי דם יקברים איש
הגה ראא את הגדוד וישלח את דאיש בקבר
אלישע ויחך חנע ואיש בעצמות אלישע וי
ויהי וקם על רגליו:

וחואל מלך ארם לחץ את ישראל כל ימי יה
יהואחז: ויהי דוד אתם ויהי דוד רפן אליהם
למען בידו את אבדוהם יצחק ויעקב ולא א
אבה השחיתם ולא השלכם מעל פניו עד ע

מלכים

אֲמַצְיָהוּ וְעַל יְהוֹאָשׁ בֶּן־יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּרָא פַּנְ
פָּנִים הוּא וְאֲמַצְיָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּבֵית שֹׁמֶשׁ
אֲשֶׁר לַיהוּדָה: וְנִגַּף יְהוּדָה לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבַ
וַיָּסֹר אִישׁ לְאֵהָלָיו וְהָתַם אֲמַצְיָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
בֶּן יְהוֹאָשׁ כֵּן אֲחִיזָהוּ תָפַשׁ יְהוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂ
יִשְׂרָאֵל בְּבֵית שֹׁמֶשׁ וַיָּבֹא יְרוּשָׁלַם הַמֶּלֶךְ בַּח
בְּחֻמַּת יְרוּשָׁלַם מִשְׁעַר אֶפְרַיִם עַד שְׁעַר הַפֶּה
הַפֶּנֶה אַרְבַּע עֶבְרֵאִית אֶמְהָ תִּלְקַח אֶת כָּל־דְּוָרָה
זֹהֲכֶסֶף וְאֶת־כָּל הַכֹּלִים הַנִּבְנוּנִים בְּבֵית יְהוֹ
יָהוּ וּבְאַצְחֹת מֵית הַמֶּלֶךְ וְאֶת־בְּנֵי הַתַּעֲרֻבֹת
וְיֵשֶׁב שְׁמֹרֹנָה: וַיִּתֵּן דְּבָרֵי יְהוֹאָשׁ אֲשֶׁר עַ
עָשָׂה לְמִדְּוָתָיו וְאֲשֶׁר נָלָח עִם אֲמַצְיָהוּ מֶלֶךְ
יְהוּדָה וְלֹא הָם כְּתוּבִים עַל־כַּפֵּר דְּבָרֵי הַיּוֹם
הַיּוֹמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁכַּב יְהוֹאָשׁ עִם אָבִי
אֲמַצְיָהוּ וַיִּקְבְּרֻ בְּשִׁמְרוֹן עִם מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹא
וַיִּמָּךְ יִרְמְיָהוּ בֶּן־תַּחְתָּי וְיִרְמְיָהוּ וְיִרְמְיָהוּ רֹחִי
אֲמַצְיָהוּ בֶן יֹאָשׁ מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲחֵרֵי מוֹת יְהוֹ
יְהוֹאָשׁ בֶּן יְהוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵה
שָׁנָה: וַיִּתֵּן דְּבָרֵי אֲמַצְיָהוּ הָלֹא הָם כְּתוּבִים
עַל־כַּפֵּר דְּבָרֵי הַיּוֹמִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה: וַיִּקְשְׁדוּ
עָלָיו קֶשֶׁר בִּירוּשָׁלַם וְנָס לְכִישָׁה רִשְׁלֹו אִחִי
אֲחֵרָיו לְכִישָׁה וַיִּמָּתְדוּ שָׁם: וַיִּשְׁאֹא
אֹתוֹ עַל־הַסּוֹסִים וַיִּקְבֹּר בִּירוּשָׁלַם עִם אֲבֹתָיו
בְּעִיר דָּד: וַיִּקְחֻ כָּל־עַם יְהוּדָה אֶת־עֲרֹה וּ
הָיָה כֵן שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיִּמָּלֹךְ אֹתוֹ תַחְתָּא
אֲבִיו אֲמַצְיָהוּ: הוּא בָנָה אֶת־אֵילַת הַשִּׁיבָה לְ
לַיהוּדָה אֲחֵרֵי שִׁכְבַּת הַמֶּלֶךְ עִם אֲבֹתָיו: בְּשָׁנָה
חֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְאֲמַצְיָהוּ בֶן יְהוֹאָשׁ מֶלֶךְ יְהוּ
יְהוּדָה מֶלֶךְ יִרְמְיָהוּ בֶּן יֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל כֵּן
בְּשִׁמְרוֹן אַרְבַּעַם וְאַחַת שָׁנָה: וַיֵּשֶׁב הָרַע בַּעַ

[illegible]

ויתר דברי מנחם

וכל אשר עשה הלאהם פתבים על ספר ד
דברי הימים למלכי ישראל וישקב מנחם ע
עבד אבתו דמליך נקחה בנו תחתיו בשנת
חמשים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פק
נקחה בן מ תם על ישראל בשמרן שנתם
ועש הרע בעני יהוד לא סר מחטאת ירב
ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל וק
ויקטר עליו נקח בן רבמיהו שלישי ויקח ב
בשמין בארמון בית המלך את אחזב ואת
האריה ועמו חמשים איש מבני גלעד ומ
ומיתו ומלך תחתיו ויתר דברי פקחיה ו
וכל אשר עשה הגם פתבים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל

בשנת חמשים ושלוש שנה

לעזריה מלך יהודה מלך פקח בן רבמיהו על
ישראל בשמרן עשרים שנה ויעש הרע ב
בעני יהוד לא סר מן חטאת ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל בלמי פקח מלך י
ישראל בא תגלה פלאסר מלך אשור ונקח את
עיון ואת אבל בית מעכה ואת טח ואת אב
קורש ואת חצור ואת דגלעד ואת חגליל כל
ארץ נפתלי וגלם אשורה וקטר קטר וד
ורשע בן אחזה על פקח בן רבמיהו וכלו ורם
ומיתו ומלך תחתיו בשנת עשרים ליותם ב
בן עזיה ויתר דברי פקח וכל אשר עשה ה
הגם פתבים על ספר דברי הימים לבי יי
ישראל בשנת שנים לפקח בן רבמיהו מלך
ישראל מלך יותם בן עזיה מלך יהודה וכן
עשרים

שלישים ושבעה שנה לעזריהו מלך יהודה מ
מלך זכריהו בן ירבעם על ישראל בשמרן
ששה חדשים ויעש הרע בעני יהוד באשר
עשו אבתו לא סר מחטאת ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל וקטר עליו שלום
בן יבש ויכוו קבלעם ומיתו ומלך תחתיו
ויתר דברי זכריה הגם פתבים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל והוא ה
דבר יהוד אשר דבר אלהיה לאמר בני ר
רבעים ישיבוך על כסא ישראל ויהי כן ש
שלום בן יבש מלך בשנת שלישים ותשע ש
שנה לעזריה מלך יהודה ומלך ירח מים ב
בשמרן ויעל מנחם בן גדי בטרצה וכלם
שמרן וך את שלום בן יבש בשמרן ומ
ומיתו ומלך תחתיו ויתר דברי שלום וק
וקטר אשר קטר הגם פתבים על ספר דב
דברי הימים למלכי ישראל

או יכה מנחם את

תפסח ואת כל אשר בה ואת גבוליה כתרצה
כי לא פתח וך את כל הדירותה בקע בשנת
שלישים ותשע שנה לעזריה מלך יהודה מלך
מנחם בן גדי על ישראל עשר שנים בשמרן
ועש הרע בעני יהוד לא סר מעל חטאת יר
ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל כל
ימיו בא פל מלך אשור על הארץ ויהן מ
מנחם לפיל אף כפר כסא להיות דיו אלו ל
לחזקת הממלכה בידו ויצא מנחם אתה
דבסר על ישראל על כל צבתי החל להתל
למלך אשור חמשים שקלים כסף לאיש א
אחר וישב מלך אשור ולא עמר שם בארץ

וַיָּקָם אֹהֶל אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת הַזָּהָב הַנִּמְצָא כֹּאז
בְּאַצְרוֹת בֵּית דָּוִד וּבְאַצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ וְ
וַיִּשְׁלַח לְכָל אִשּׁוּר שְׂחֹר: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהֵי כָל
כֶּלֶךְ אִשּׁוּר וַיַּעַל כֶּלֶךְ אִשּׁוּר אֶל דְּלִשָּׁן וַיִּתֵּן
וַיִּתְּנֵהוּ וַיִּגְלֶה קִרְיָה וְאֶת דָּרְצֵן הַבַּיִת: וַיֵּלֶךְ
הַמֶּלֶךְ אֹהֶל לִקְרֹאת תְּנִילָה בְּלֹאסֶר כֶּלֶךְ אִש
אִשּׁוּר דְּמִשְׁק וַיִּרְא אֶת הַמִּזְבֵּחַ אִשְׁרֵי בְדִמ
בְּדִמֶשֶׁק וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֹהֶל אֶל אֹרִיָּה הַכֹּהֵן
אֶת דְּמוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַבְּנִיָּה לְכָל מִשְׁחָו:
וַיִּבֶן אֹרִיָּה הַכֹּהֵן אֶת הַמִּזְבֵּחַ כְּכֹל אֲשֶׁר שָׁלַח
הַמֶּלֶךְ אֹהֶל מִדְּמִשְׁק כֵּן עָשָׂה אֹרִיָּה דְּכִרְוֹן ע
עַד בָּא הַמֶּלֶךְ אֹהֶל מִדְּמִשְׁק: וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ מִד
מִדְּמִשְׁק וַיֵּרָא הַמֶּלֶךְ אֶת דְּמוֹת וַיִּקְרַב הַב
הַמֶּלֶךְ עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעַל עֲלָיו וַיִּקְרַב אֶתֵּע
עֲלָיו וְאֶת מִנְחָתוֹ וַיִּסַּךְ אֶתֵּנֶכְסֵי וַיִּזְרֹק אֶתֵּר
דָּם הַטְּלָמִים אִשְׁרֵי לוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶתֵּדָם
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּחַשְׁתָּה אִשְׁרֵי לִפְנֵי יְהוָה וַיִּקְרַב מֵאֵל
פְּנֵי הַבַּיִת מִבֵּין הַמִּזְבֵּחַ וּמִבֵּין בֵּית יְהוָה וַיִּתֵּן
אֹהֶל עַל דִּיד הַמִּזְבֵּחַ צְפוֹנָה: וַיִּצְוֶה הַמֶּלֶךְ א
אֹהֶל אֶתֵּאֲדִילָה הַבֶּהָן לֹאסֶר עַל הַמִּזְבֵּחַ דָּג
הַגְּדִיל הַקֶּסֶר אֶתֵּעֶלֶת הַבֶּהָן וְאֶתֵּמִנְחָה הַע
הַעֲרֵב וְאֶתֵּעֶלֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶתֵּמִנְחָה וְאֶתֵּעֶלֶת
כָּלֵעַם וְאֶתֵּעֶלֶת וּמִנְחָתָם וּמִסְבָּחָם וּמִלֵּחֶם ע
עֲלָה וְכָל דָּם זֶבַח עֲלָיו תִּזְרֹק וּמִזְבֵּחַ הַנְּחִשֶׁת
יְהוָה לִי לְבָקֶר: וַיַּעַשׂ אֹרִיָּה הַכֹּהֵן כְּכֹל אֲשֶׁר
צִוָּה הַמֶּלֶךְ אֹהֶל: וַיִּקְצֹץ הַמֶּלֶךְ אֹהֶל אֶתֵּדָם
וְהַמִּסְגְּרוֹת הַמִּכְנוֹת וְהַסֵּר מֵעֲלֵיהֶם אֶתֵּדָם
וְאֶתֵּדָם וְהַדִּיד מֵעַל הַבֶּהָן וַיִּחַשְׁתָּה אִשְׁרֵי ת
תִּחַתֵּיהֶם וַיִּתֵּן אֹהֶל עַל מִרְצַפַּת אֲבָנִים וְאֶתֵּחַ
מִסַּךְ הַשָּׁמַיִת אִשְׁרֵי מִנְּחָה וְאֶתֵּחַ

וַיַּחֲשֵׁשׁ שָׁנָה הָיָה בְּכָלֵט וַיִּשֶׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה מ
כֶּלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וַיִּשֶׁשׁ אֹהֶל יְהוָה כֵּת צִדְקָה: וְ
וַיַּעַשׂ הַיִּשְׂרָאֵל בְּעֵינֵי יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה עֹ
עֲוִיתוֹ אֲבִיו עָשָׂה וַיִּקַּח הַכִּמְחָל לֹא סָרוֹ עֹדָה
הָעַם מִזְבָּחִים וּמִקְטָרִים בְּבִמְחָה וְהָאֵל בְּנָה א
אֶתֵּשֶׁר בֵּית יְהוָה הָעֲלִיָּה וַיִּתֵּר דְּסִרִּי וַיִּתֵּן
וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֵל הַבְּטוֹבִים עַל־סִפְרָה
דְּסִרִּי הַיָּמִים לְכָלֵט יְהוָה בְּיָמֵם הָרַם הַחֵל
יְהוָה לְהַשְׁלִיחַ בִּירוּשָׁלַם רָצֹן כֶּלֶךְ אֶרֶם וְא
וְאֶתֵּנֶכְסֵי בֵן דְּמִלְחָה: וַיִּשְׁכַּח יִרְמְיָה עַם אֲבִת
אֲבִיו וַיִּקְבֹּר עִם אֲבִיו בְּעִיר דָּוִד אֲבִיו וְ
הַמֶּלֶךְ אֹהֶל בְּנֵי הַחֲתָוִי

בְּשָׁנָה שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה לִפְקַח בֵּן
דְּמִלְחָה כֶּלֶךְ אֹהֶל בֵּן יִתְכֵּם כֶּלֶךְ יְהוָה: ב
בֵּן עֶשְׂרִים שָׁנָה אֹהֶל בְּכָלֵט וַיִּשֶׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
שָׁנָה כֶּלֶךְ בִּירוּשָׁלַם לֹא עָשָׂה הַיִּשְׂרָאֵל בְּעֵינֵי יו
יְהוָה אֲדָר וְכִדְדֵי אֲבִיו: וַיֵּלֶךְ בְּדִירֵךְ מִלְכֵי י
יִשְׂרָאֵל וְגַם אֶתֵּכְנֵי הָעִבְרִי כֹאשׁ כְּתִיעֶכְתֵּה דָג
הַגִּזִּים אִשְׁרֵי הַיִּדְּוִישׁ יְדִיהֶם אֶתֵּם מִפְּנֵי כְּנִי שֶׁר
יִשְׂרָאֵל: וַיִּזְכַּח וַיִּקְטֹּר בְּבִמְחָה וְעַל הַבְּטָעִית וְת
וְתִחַת כָּל עֵץ רִעְוֹן:

אֹהֶל עֲלָה רָצֹן כֶּלֶךְ אֶרֶם וּפְקַח
בֵּן דְּמִלְחָה כֶּלֶךְ יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה ו
וַיִּצְוֶה עַל אֹהֶל וְלֹא יִכְלֹ לְהִלָּחֵם: כַּעַתְהָ הָיָה
הָיָה אֶשְׁכֵּי רָצֹן כֶּלֶךְ אֶרֶם אֶתֵּאֲדִילָה לְאֶרֶם
וַיִּשְׁלַח אֶתֵּהוּדִים מֵאֲדָלָה וְאֶדְמִים כֹּאז אִי
אֲדָלָה וַיִּשְׁטוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁלַח אֹהֶל
מִלָּאכִים אֶל־תְּנִילָה בְּלֹאסֶר כֶּלֶךְ אִשּׁוּר לֹאסֶר
לֹאסֶר עֲבֹדִי וְכִנְיָ אֹהֶל וְהַיִּשְׂרָאֵלִים כִּכְפָּה
כֶּלֶךְ אֶרֶם וּמִכְפָּה כֶּלֶךְ יִשְׂרָאֵל הַקְּבִים עֲלָיו:

מבוא המלך הוציאה הסב בית יהוד כעני
 מלך אשר ויהי דברי אחז אשר עשה הלא
 הם כחובים על ספר דברי הנשים לכלם יה
 יהודה: השב אחז עם אבותיו וקבר עם אב
 אבותיו בעיר דוד ויבן חוקמו בנו תחתיו:

בשנת שנים עשרה לאחז
 בן יהודה בן הרשע בן אלה בשמרק על
 ישראל ששע שנים: ויעש הרע כעני יהוד
 רק לא כמלכי ישראל אשר היו לפניו: עליו
 עלה שדמאסר מלך אשר החילו הרשע ע
 עבד ושב לו מנחה: וימצא מלך אשר בן
 בורשע קטן אשר שלח מלכים אל סא מ
 מלך מצרים ולא הערה מנחה למלך אשר
 בשנה בשנה ויצערו מלך אשר ואסרהו
 בית כלא: ויעל מלך אשר בכל הארץ ויעל
 שמרק ויצר עליה שלש שנים: בשנה השש
 ותשעית להרשע ובן מלך אשר את שמ
 שמרק וגל את ישראל אשרה ולשב אתם
 מחלה ובתכר נדר נח ויהי מלך:

דרי כי חטאו בני ישראל ליהוד
 אלהים הנעלה אתם מארץ מצרים מות
 יר פרעה מלך מצרים ויראו אלהים אחרים:
 וילכו בחקת הגוים אשר הדיש יהוד מפני ב
 בני ישראל ומלכי ישראל אשר עשו: והפאו
 בני ישראל דברים אשר לא מן על יהוד א
 אלהים ויבנו להם במות בכל עריהם מט
 ממנו נצרים עד עד מבצר: ויצבו להם
 מצבות ואשרים על כל גבעה גבוהה ותחת כ
 כל עץ רענן: וקטרו שם בכל במות כגוים
 אשר הגלה יהוד מפניהם ויעשו דברים ר

העם להכעיס את יהוד: ויעבדו העלילים א
 אשר אמר יהוד להם לא תעשו את דברי ה
 הנה: ויעד יהוד בישראל וביהודה בדל
 נכחו כל חנה לאמר לוא סודתכם ורעם
 וסוד מצותי חקתי מכל דחלה אשר צותי
 את אבותיכם ואשר שלחתי אליכם בד עבדי
 הנביאים: ולא שמעו וקשו את ערסם כל ערף
 אבותם אשר לא האמינו בדוד אלהים: וי
 ויבאסו את חקו ואת כריתו אשר כרת אתה
 אבותם ואת ערתי אשר העיד במ וילכו אח
 אחרי הכול והכל ואחרי הנשים אשר סב
 סביבתם אשר צוה יהוד אתם לבית עשות
 כהם ויעשו את כל מצוה יהוד אדריהם ויע
 העשו להם מסכה שנים עשר ויעשו אשרה
 וישתחוו לכל צבא השמים ויעבדו אתהב
 הבקל: ויעבדו את בנייהם ואת בנותיהם באש
 וקטרו קסמים ונחשו ויתמכרו לעשות הרע
 בעני יהוד להכעיסו: ויהאף יהוד מאד ב
 בישראל ויסרו מעל פניו לא נשאר רק שב
 שבט יהודה לבדו: גם יהודה לא שמר את
 מצות יהוד אלהים וילכו בחקת ישראל א
 אשר עשו: ויבאס יהוד בכל דרע ישראל ויע
 העם ויתנם בד שופים עד אשר השלכם מ
 מפניו כי קרע ישראל מעל בית יהוד ומלכי
 את דבעם כן נבט ויהי דבעם את ישראל
 מאחרי יהוד והחטאם חטאה גדולה: וירבו
 בני ישראל בכל חטאת ורבעם אשר עשה ל
 לא סר ממנה: עד אשר דפיד יהוד אתים
 ישראל מעל גגו באשר דבר ביד כל עבדיו
 הנביאים וגל ישראל מעל

אדמתו אשורה עד היום הזה :

ויבא מלך אשור מבבל ומטותה ומעלה
ומחמת וספרתם וישב בערי סמרון תחת בני
ישראל וירשו את סמרון וישבו בעריה ויהי
בתחלת שבתם שם לא יראו את יהודה וישלח
יהודה כהן את האריות והיו הרגים בהם : ו
ראמרו לכתף אשור לאמר הגלים אשר הגל
הגלית ולתשל בערי סמרון לא ידעו את שם
משפט אלד הארץ וישלחם את האריות ו
הגם כמיתים אצלם כאשר אינם ידעים את
משפט אלד הארץ : ויצו מלך אשור לאמר
הולכו שמה אחד מההגם אשר הגליתם
משם הלכו וישבו שם והלכו את משפט א
אלד הארץ : ויבא אחד מההגים אשר הג
הגלים סמרון וישב בביתאל והיה מורה אתם
אך יראו את יהודה : והיו עשים נחגרי אלדיו
ויניחו בבית הבמות אשר עשו השמרנים ג
גמול בעריהם אשר הם יושבים שם : ואנשי
בבל עשו את סוכת בנות ואנשי טת עשו את
נרגל ואנשי חמת עשו את אשכנז : והערים
עשו את נבון ואת תרתק והספרים שרפים
את בניהם כאשר לאחד מלך תעמלך אלד ס
ספרים : והיו יראים את יהודה ויעשו להם ס
בנקצתם כהני במות והיו עשים להם בבית ה
הבמות : את יהודה היו יראים ואת אלדיהם
היו עבדים כמשפט הגלים אשר הגלו אתם
משם : עד היום הזה הם עשים כמשפטים ה
הראשונים אינם יראים את יהודה ואינם עש
עשים כחקותם וכמשפטים וכמורה ומצוה
אשר צוה יהודה את בני יעקב אשר שם שמו

ישראל : ויכרת יהודה אתם ברית ויעזב לאמר
לא תראו אלדים אחרים ולא תשתחו להם
ולא תעבדום ולא תזכרו להם : כי אם אתי
יהודה אשר העלה אתכם מארץ מצרים בלח
גדול ובכדור נטויה אתי תראו ולו תשתחו
ולו תזכרו : ואת הדקים ואת המענטים וה
והתורה והמצוה אשר נתתי לכם תשמרון ל
לעשות כל הימים ולא תראו אלדים אחרים :
והברית אשר כרת איתכם לא תשכחו ולא ת
תראו אלדים אחרים : כי אם את יהודה א
אלדיכם תראו והוא יציל אתכם מיד כל א
איכסם והוא ישמיעו כי אם כש אינם הרא
הראשון הם עשים ויהיו הגם האלה יראים
את יהודה ואת בסי לידם היו עבדיכם בניהם
ובני בניהם כאשר עשו אבתם הם עשים ע
עד היום הזה :

ויהי בשנת שלש להרשע ביהודה מלך
ישראל מלך חזקיה בן אחז מלך יהודה : בן
עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים ות
והשע שנה כמלך בירושלם ושם אמו אבי בת
זכריה : ויעש יהודה בעני יהודה ככל אשר יע
עשה דוד אביו הוא הסיר את הבמות ושיכר
את המצבות ושרת את דאשרה וכתל נחש
רגחשת אשר עשה משה כי עד הימים הזה
ההמה היו בני ישראל בקברים לו ויקרא לו
נחשתו ביהודה אלד ישראל בטח ואחריו לא
היה כמותו בכל מלכי יהודה ואשר היו לפ
לפניו : וידבק ביהודה ולא סר מאחרי ושמר
מצותיו אשר צוה יהודה את משה : והיה יה
יהודה עמו בכל אשר יצא ישכיל ויבדוד

אלהם אלקים בן חלקיהו אשר על הבית ו
ושבגא וספר וזאת בן אסף הזכיה ואמר
אלהם רב שקה אמרו נא אלה חלקיהו כה א
אשר המלך המלך מלך אשר כה הבטחון
הזה אשר בטח : אמר אך רב שפתיים ע
עצה תבונה למלכה עתה עלי כי בטח כי
בדחת כי : עתה הנה בטחתיך על משעתי
הנה הרצון הזה על מצרים אשר יסרך אי
איש עלי וכן בכמו ונקבה בן פרעה מלך מ
מצרים לכל הכנדים עליו : וכי תאמרן אל
אל יהוד אלהי בטחתי הלא הוא אשר הם
הסיר חוקיהו את כנעניו ואת בני כנעניו ואמר
ליהודה ולירושלים לפני רמית הזה הש
תשתחו בירושלם : ועתה דמערבוא אתא
אדני את מלך אשר ואמר לך אלפים סו
סוסים אם תוכל לתת לי רמיתים עליהם ואמר
תשיב את פני כהת אדני עבדי אדני הרמיתים
ותכנת לך על מצרים לרכבו ולרמיתים : ועתה
המכל עני : יהוד עלי על המקום הזה זה
להשתחו יהוד אמר אלי עלה אל הארץ הז
הזאת להשתחו ואמר אלקים בן חלקיהו
ושבגא וזאת אל דב שקה רב נא אל עבדך
ארמית כי שמעתי אנחנו ואל הדבר עכנו :
יהודת באני העם אשר על החומה : ויאמר
אלהם רב שקה העל אדניך ועלך שלחני א
אדני לדבר את הדברים ואלה דבר על הא
האנשים השוכים על החמה לאכל את צוא
צואתם ולשתות את מימי הנחלים עמכם : וי
ויעמוד רב שקה ויקרא בקול גדול יהודית וי
ידבר ואמר שמעו את דברי המלך המלך

במלך אשר ולא עבדו : הוא הנה את כל
כל שמים עד עתה ואת גבוליה ממערב נוצ
נוצרים עד עתה מבצר :

זה בשנה הרביעית למלך חלקיהו היא
השנה השביעית לחשע בן אלה מלך יש
ישראל עלה שלמנאסר מלך אשר על שט
שמרון ויצר עליה : וילכו בה בקצה שלש ש
שנים בשנת שט לחקיהו היא שנת השע והו
לדו של מלך ישראל מלכה שמרון : ויגל מ
מלך אסיר את ישראל אסורה ונחם בחלה
ובחבור נדר גזן וצרי כדן : על אשר לא ש
שמעו בקול יהוד אלהים ויעבדו את כריתו
את כל אשר צוה משה עבד יהוד לא שט
שמעו ולא יסע :

ובארבע עשרה שנה למלך חלקיהו עליה כג
סנחריב מלך אשר על כל ערי יהודה הבצ
הבצרות ותפסו ישראל חזקה מלך יהודה
אל מלך אשר לכישה לאמר הטאתי שוב מ
ביעל את אשתותי על אשא וישם מלך א
אשר על חוקיהו מלך יהודה שלש מאות כ
כבר כסף ושלשים ככר זהב : ויתן חוקיהו את
כל הכסף הנמצא בית יהוד ובאצרות בית
המלך : בעת ההוא קיצץ חוקיהו את דלתות
היכל יהוד ואת האומנות אשר צפה חוקיהו מ
כל יהודה ונתנם למלך אשר :

וישלח מלך אשר את נדנתו ואמר רב
סריס ואת רב שקה מלכיש אל המלך חוק
חוקיהו בחיל ככר ירושלם ויעלו ויבאו ויע
ויעמדו בתעלת המרכה העלונה אשר כמ
במסילת שדה פבס : ויקראו אל מלך ויצא

כִּלְךָ אֲשׁוּר׃ כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ אֱלִישָׁא לְכֶם
חֻקֵּיהֶם כִּי לֹא יִכָּל לְהַצִּיל אֶתְכֶם מִיָּדוֹ׃ וְאֵל־
יִכְלֹת אֶתְכֶם חֻקֵּיהֶם אֶל־יָדוֹ לֵאמֹר הַצִּילֵנִי
יִצְלֵנִי יְהוָה׃ וְלֹא תִשָּׁקֶן אֶת־הַעֵינַי הָאֵת בְּיָד מִ
מֶלֶךְ אֲשׁוּר׃ אֶל־תִּשְׁמָעוּ אֶל־חֻקֵּיהֶם כִּי־כֹה אֶ
אָמַר הַמֶּלֶךְ אֲשׁוּר עָשׂוֹ אֶת־בְּרִכְתּוֹ וַיָּצֵא אֱלִי
וְאִכְלוּ אִישׁ גִּמְלוֹ וְאִישׁ תַּאֲנִתוֹ וְשִׁתּוֹ אִישׁ בְּיָד
בִּירוֹ׃ עַד בֹּאֵל־הַקָּחָתִי אֶתְכֶם אֶל־אֶרֶץ בֹּא
בְּאֶרְצְכֶם אֶרֶץ רָקָה וְתִדְשׁ אֶרֶץ וְחֹם וְכִרְכִּים
אֶרֶץ דֹּת יִצְהָר וְדִבְשׁ וְחֹמוֹת לֹא תִבְנוּ וְאֵלֶּת
הַטֶּמַּע אֶל־חֻקֵּיהֶם כִּי־יִשְׁתַּאֲלֶכֶם לֵאמֹר יִדְדִי
יִצְיָנוּ׃ הַהֲצִיל הַצִּיל אֱלֹדִי הַגִּים אִישׁ אֶת־
אֶרְצוֹ מִיַּד כִּלְךָ אֲשׁוּר׃ אִידֵּל אֱלֹדִי רָשָׁת וְאֶרֶץ
וְאֶרְצוֹ אִידֵּל אֱלֹדִים סְפָרוֹם רָגַע וַעֲוִיהַ הַהֲצִיל
אֶת־שֹׁמְרוֹ מִיָּדוֹ׃ מִי־כָל־אֱלֹדִי הָאֶרְצוֹת אֶ
אֲשֶׁר הַצִּילוּ אֶת־אֶרְצְכֶם מִיָּדוֹ כִּי־יִצְלֵל יְהוָה אֶת־
אֶת־יְרוּשָׁלַם מִיָּדוֹ וְהַחֲרִישׁוּהָ עַל־עֲוֹנֹתָהּ
דָּבָר כִּי־מַצּוֹת הַמֶּלֶךְ הִיא לֵאמֹר לֹא תַעֲנִתֶנּוּ׃
וַיָּבֹא אֱלֹהִים בֶּן־חֻלְקֵיהֶם אֲשֶׁר עַל־הַבַּיִת וְשֵׁן
וְשִׁבְגָא הַכּוֹפֵר וַיֵּאָח בֶּן־אֶכָף הַמּוֹכֵד אֶל־חֵל
חֻלְקֵיהֶם קִרְעַי בְּגָדִים וַיַּעֲדוּ לוֹ אֶת־דְּבַר־רַב
שָׁקָה׃ וַיְהִי כַשְׁמַע הַמֶּלֶךְ חֻקֵּיהֶם וַיִּקְרַע אֶת־
בְּגָדָיו וַיִּתְּכֶם בְּשָׁק וַיָּבֹא בֵּית־יְהוָה׃ וַיִּשְׁלַח אֶת־
אֶת־אֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל־הַבַּיִת וַיִּשְׁבְּגָא הַסּוֹפֵר ו
וַאֲתֻקְנֵי הַכְּהֻנִּים מִתְּכֵסִים בְּשָׁקִים אֶל־שַׁעַ
יִשְׁעֵיהֶם הַכְּבִיא בֶן־אֶמְרָן׃

וַיֵּאמְרוּ אֱלֹדִי כֹה אָמַר חֻקֵּיהֶם יִים
צָרָה וְחִסְחָהּ וַנֵּאֱמָר הַיּוֹם הַזֶּה כִּי־בָּאוּ בְנֵי־
עַל־מִשְׁכַּנְךָ וְכֹה אֵין לָלֶדֶת׃ אֱלֹדִי יִשְׁמַע יְהוָה י
אֱלֹדִיךָ אֶת־כָּל־דְּבַר־רַב־שָׁקָה אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ מִ

כִּלְךָ אֲשׁוּר אֱלֹדִי לְחֻרְף אֱלֹדִים לְיִחוּדֵיכֶם
בְּדְבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע יְהוָה אֱלֹדִיךָ וְנִשְׁאֲלָתֶכֶם
תַּפִּלָּה כַּעַד הַטָּאֲרִית הַגִּמְלוֹתָהּ׃ וַיִּבְּאוּ עֲבָדֵי
הַמֶּלֶךְ חֻקֵּיהֶם אֶל־יִשְׁעֵיהֶם׃ וַיֵּאמְרוּ לָהֶם יִשׁ
יִשְׁעֵיהֶם כֹּה תֵאמְרוּן אֶל־אֲדֹנֵיכֶם כֹּה־אָמַר יְהוָה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִכֵּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ
אֲשֶׁר גִּדַּשְׁנוּ גֵּעֵר כִּלְךָ אֲשֶׁר אֱלֹדִי דִגְלִינָנוּ בּוֹ
וְחִוְשָׁמַע שְׁמִיעָה וְשָׁב לְאֶרְצוֹ וְהַכְּלִיתוּ כִּי
בְחָרָם בְּאֶרְצוֹ׃ וַיִּשְׁבְּרִם שָׁקָה וַיִּכְבֵּא אֶת־מִ
כִּלְךָ אֲשׁוּר נִלְחָם עַל־לִבָּהּ כִּי־שָׁמַע כִּי־נִסַּע
מִלְכֵּי־יִשׁ וַיִּשְׁמָע אֶל־הַרְהֻקָה כִּלְךָ כֹּסֵל לֵאמֹר
הִנֵּה יָצָא לְדָלֶחֶם אֶתְךָ וְלִטְבַּח וְשִׁלַּח מִלְּאִכִּים
אֶל־חֻקֵּיהֶם לֵאמֹר יִכְהַתֵּאמְרוּן אֶל־חֻקֵּיהֶם כִּי
כִלְךָ יְהוָה לֵאמֹר אֶל־יִשׁ אֵין אֱלֹדִיךָ אֲשֶׁר
אֶת־בְּטָחָתוֹ לֵאמֹר לֹא תִנָּתֵן יְרוּשָׁלַם בְּיָד מִ
כִּלְךָ אֲשׁוּר׃ הִנֵּה אֶת־הַשְׁמָעָה אֲשֶׁר עָשִׂי מִ
מִלְכֵי־אֲשׁוּר לְכָל־הָאֶרְצוֹת לְהַחֲרִיבָם וְאֶת־הַת
תַּנְצִּילֵי הַהֲצִילוּ אֶתְכֶם אֱלֹדִי הַגִּים אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ
אֶבְטָלוֹ אֶת־נֹחַן וְאֶת־חֹרֶן וְדִצָּק וּבְנֵי־עֵדֶן אֲשֶׁר
בְּתַרְסָר׃ אֵין כִּלְךָ חֲסֵת וּכְלָךְ אֶרְפָּד וּכְלָךְ לִ
לְעֵיד סְפָרוֹם רָגַע וַעֲוִיהַ וַיִּקָּח חֻקֵּיהֶם אֶת־הַס
הַסְפָּרִים מִיַּד הַמְּלָאכִים וַיִּקְדָּאֵם וַיִּשָּׁל בֵּית־י
יְהוָה וַיִּפְרֹשׁוּ חֻקֵּיהֶם לִפְנֵי־יְהוָה׃

וַתַּפִּלֵּל חֻקֵּיהֶם לִפְנֵי־יְהוָה וַיֵּאמְרוּ
יְהוָה אֱלֹדִי יִשְׂדָּאֵל יִשָּׁב הַכְּהֻנִּים אֶת־הַהוּא
הָאֱלֹדִים לְכַדְךָ לְכָל־מַמְלָכוֹת הָאֶרֶץ אֶת־הָע
עֲשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ׃ הִנֵּה יְהוָה אֶ
אֶנְכָּה וְשָׁמַע פָּקַח יְהוָה עֵינָיו וַיֵּרָא וַיִּשְׁמָע אֶת־
כָּל־דְּבַר־מַלְכֵי־אֲשׁוּר שְׁלָחוֹ לְחֻרְף אֱלֹדִים
חִי׃ אֲמַנְסָ יְהוָה וְחִיֵּיכֶם מִלְכֵי־אֲשׁוּר אֶת־הַ

הגרים ואת ארצם : נתת את אלהיהם באש
 כִּי לֹא אֱלֹהִים הָיְתָה כִּי אֲבִיעֶשָׁה יְדֵי אָדָם
 עֲזָרָבָן וַיֹּאבְדוּם : וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי הַיָּם
 וְהַיַּבָּשָׁה נָא מִיַּד חֲדָעוּ כָּל כְּמֹלֶכֶת הָאָרֶץ
 כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים לְבָרְךָ : וַיִּשְׁלַח יִשְׁעֵהוּ
 בֶן אֲמִן אֶל חֻקֵּיהוּ לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִתְגַּלְלָה אֵלַי אֱלֹהֵיכֶם
 מִלֵּךְ אֲשׁוּר שְׁמִיעִתִּי : וְהַדְּבַר אֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה
 יָדָהּ עָלָיו בַּיּוֹם הַזֶּה לֵּעָנֶה לְךָ כְּתוּלָל בֶּת צִיּוֹן
 אַחֲרֶיךָ רֹאשׁ הַיְעִישָׁה בֶּת יְרוּשָׁלַם : אֶת מִי חָרַרְתָּ
 חֲרַפְתָּ וְגִלְפָתָהּ יַעֲלֶיךָ הַרִיבָה קוֹל יִתְשָׂא מִרְוֵה
 מִרוֹם עֵינֶיךָ עַל קִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל כִּי מִלֵּאֲרֶיךָ
 חֲרַפְתָּ יְהוָה וְתֹאמַר בְּרַב רֶכֶב אֲנִי עָלִיתָ מִרְוֵה
 מִרוֹם הָרִים יִרְכַּתִּי לִבְנוֹן וְאֲכַלֶּתָּ קִמְצַת אֲרָצוֹ
 כִּמְחֹר בְּרִישׁוֹ וְאֶבְיָאָה מִלֵּן קִצְוֵי יָם כְּרֵם
 כְּרֵבֵלוֹ : אֲנִי קָרָתִי וְשָׁתִיתִי מִיַּם דְּרִים וְאֲחֲרִיב
 בְּכַף פַּעֲמִי כָּל יְאֹרֵי מִצְרָיִם : הֲלֹא שָׁמַעְתָּ לִּי
 לְמַרְחֹק אֹתָהּ עֲשִׂיתִי לְמִמֶּנִּי קֹדֶם וַיִּצְרַחְתִּי עֲשֵׂה
 הִבֵּאתִי וְתַחֲלִי לַחֲשׂוֹת גִּלִּים נָצִים עַר
 עָרִים כְּצֹחֲרוֹת : וַיִּשְׁבִּיחֵן קִצְרֵי יָד חֲתוּ וַיִּכְשֻׁוּ
 הָיוּ עֹשֵׂי הַשָּׂדֶה וַיִּירָק רֹשָׁא חֲצִיר גִּגֹּת וַיִּשׁ
 וַיִּשְׁדָּפָה לִפְנֵי קֶמֶח : וַיִּשְׁבַּחְךָ וַיִּצְאֲתֶךָ וּבֹאֲךָ י
 יִדְעִתִּי וְאַתָּה תִּתְרַגֹּךְ אֵלַי : יַעַן יִתְרַגֹּךְ אֵלַי וַיִּשׁ
 וַיִּשְׁאֲנֶךָ עָלָה בְּאֹנִי וַיִּשְׁמַלֵּן חֲחִי בְּאֶפְךָ וַיִּתְגַּל
 כְּשִׁפְךָ וַיִּשְׁבַּחְךָ בְּרֹךְ אֲשֶׁר בָּאתָ בְּרַחֲמֶיךָ
 לֵךְ הָאֹת אֲכַל הַשֶּׁנֶּה סָפִיחַ וּבִשְׁנֵה הַשְּׁנִיתִם
 סָחִיט וּבִשְׁנֵה הַשְּׁלִישִׁית זָרְעוּ וּקְצִירוּ וְנִטְעוּ כ
 בְּרִמִּים וְאָכְלוּ פְרִים : וְלִסְפָּה פְלִיסַת בֵּית יְהוָה
 יִהְיֶה הַנִּשְׁאָרָה שְׂרֵשׁ לְמִטָּה וְעֵשֶׂה פֶרֶךְ לִמְעֵלָה
 כִּי מִיְדוֹשׁ לִי תֵצֵא שְׂאֵרִית וּפְלִיטָה

יְהוָה בְּלִילָה הַהוּא וַיֵּצֵא
 מִלֵּאֲךָ יְדוֹת וַיִּךְ בְּכֹהֵנָה אֲשׁוּר כַּהֵן וְשֹׁמְרֵי
 וְחַמִּישָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁכַּחוּ בְּעֵקֶר וַיִּגְזַר כָּלֶם פֶּגַע
 נְגִרִים מֵתִם : וַיִּסַּע וַיֵּלֶךְ וַיִּשָּׁב סְנַחֲרִיב מֶלֶךְ
 אֲשׁוּר וַיִּשָּׁב בְּנִיעוּת : וְהִיא הָיְתָה מִשְׁתַּחֲוֹת בֵּית
 נִסְכֶּךְ אֱלֹהֵיו וְאֲדוֹמֶלֶךְ וַיִּשְׂרָאֲצֵר בְּנִי הַבְּרוּ
 בְּחֶרֶב וְהָמָה גְּבֻלָּתוֹ אֶרֶץ אֲרָרָט וַעֲמִידָה אִם
 אֲמִרְתָּרוֹן בְּנוֹת חֲמֹנִי :

בְּיָמֵים הָהֵם הָיְתָה חֻקֵּיהוּ לְבֵית רֹבָא אֱלֹהֵי שֵׁשׁ
 יִשְׁעֵיהוּ בֶן אֲשִׁרָן הַגִּבֹּר לֵאמֹר אֱלֹהֵי מֶלֶךְ אֲמִר
 יְהוָה צִוּ דְּבִלְתֶּךָ כִּי מֵת אַתָּה וְלֹא תַחֲיָה : וַיִּסַּב
 חֻקֵּיהוּ אֶת פִּגְלֵי אֱלֹהֵיכֶם וַיִּתְּגַלֵּל אֱלֹהֵי יְהוָה ל
 לֵאמֹר וְאַנָּה יְהוָה זָכַר נָא אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לִּי
 לִפְנֶיךָ בְּאֵמֶל וּבְלִבְכָּה שָׁלַם וְהִקְדַּם בְּעֵינֶיךָ ע
 עֲשִׂיתִי רִבְךָ חֻקֵּיהוּ כִּי גִדְלִי : וְהִיא יִשְׁעֵיהוּ ל
 לֹא יֵצֵא חֲצֵר הַמִּכְנֶה וְדִבַּר יְהוָה דִּבֶּה אֵלָיו
 לֵאמֹר : שׁוּב וְאִמְרָתָה אֶל חֻקֵּיהוּ נִגְדָה עֲבָדִי כ
 כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי דָוִד אֲבִיךָ שְׁלֵעִיתִי אֶת ד
 תְּפִלָּתְךָ רָאִיתִי אֶת דְּמִיעֶיךָ הִגֵּלִי רַפָּא לְךָ בֵּין
 בֵּינִי הַשְׁלִישִׁי תַעֲלֶה מֵת יְהוָה : וְהִסְפַּתִּי עָלֶיךָ
 עֵינֶיךָ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּבְכַף מֶלֶךְ אֲשׁוּר אֵצ
 אֲצִילָה וְאַתָּה הָעִיר הָיְתָה וְנִגְמַתִּי עַל הָעִיר הַזֶּה
 הָיְתָה לְמַעַן וְלִמְעַן דָּוִד עֲבָדִי :

וַיֹּאמֶר יִשְׁעִיָּהוּ קָחוּ דְבַלְתַּת תַּאֲנִים
וְקָחוּ וְשִׁנּוּ עַל הַשֶּׁחֶן וַיְחִי וַיֹּאמֶר חֻקֵּיהֶוּ
אֲלֵי יִשְׁעִיָּהוּ כִּי אֵת פִּירְפָּא יְהוָה לִי וְעֻלְתִּי
בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בֵּית יְהוָה וַיֹּאמֶר יִשְׁעִיָּהוּ וְהָלַךְ
לְךָ הָאֵת כִּמְאֵת יְהוָה כִּי יַעֲשֶׂה יְהוָה אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר הֵדָּר הַזֶּה עֹשֶׂה מַעֲלֹת א
אֲשֶׁר יִשָּׁב עֹשֶׂה מַעֲלֹת וַיֹּאמֶר יְחֻקֵּיהֶוּ נִקְל
וְצֶלֶל לַמָּוֶת עֹשֶׂה מַעֲלֹת לֹא כִּי יִשָּׁב הַצֶּלֶל א
אֲחֻזִּינִית עֹשֶׂה מַעֲלֹת וַיִּקְרָא יִשְׁעִיָּהוּ הַגִּבִּיָּא
אֶל־יְהוָה וַיִּשָּׁב אֶת־הַצֶּלֶל בַּמַּעֲלֹת אֲשֶׁר יִרְדֶּה
בַּמַּעֲלֹת אֲחֻזִּינִית עֹשֶׂה מַעֲלֹת

כַּעֲתָה הָיָא שְׁלַח מֶלֶךְ־אֲשׁוּר

בְּלֹאֲחַן בֶּן־בְּלֹאֲחַן מֶלֶךְ בָּבֶל סָפְרִים וַמַּגִּיָּא
אֶל־חֻקֵּיהֶוּ כִּי שָׁמַעְכִּי חֵלָה חֻקֵּיהֶוּ וַיִּשְׁמַע
אֶל־הֵם חֻקֵּיהֶוּ וַיִּרְאֵם אֶת כָּל־בֵּית נִכְתָּה אֶת־
הַכֶּסֶף וְאֶת־הַזָּהָב וְאֶת־הַבְּשָׂמִים וְאֶת־שִׁסְמֹן הַ
הַיִּבֹב וְאֶת־בֵּית כָּלֹו וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר נִמְצָא
בַּאֲצֻרֹתָיו לֹא הָיָה דָּבָר אֲשֶׁר לֹא־הָדָאֻם חו
חֻקֵּיהֶוּ בְּכִיתוֹ וּבְכָל־מַשְׁלָתוֹ וַיִּבְאֵ יִשְׁעִיָּהוּ
הַגִּבִּיָּא אֶל־הַמֶּלֶךְ חֻקֵּיהֶוּ וַיֹּאמֶר אֵלָיו כִּי א
אֲמַר הָאֲנִשִּׁים הָאֵלֶּה וּמֵאֵין יָבֹא אֵלֶיךָ וְא
וַיֹּאמֶר חֻקֵּיהֶוּ מֵאֲרֻץ חֻקֵּיהֶוּ בָּאוּ אֵלַי מִבְּבֶל
וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־רָאוּ בְּכִיתָ וַיֹּאמֶר חֻקֵּיהֶוּ אֶת־כָּל־
אֲשֶׁר בְּבֵיתִי לֹא־יֵהְיֶה דָּבָר אֲשֶׁר לֹא
וַרְאִיתֶם בַּאֲצֻרֹתַי וַיֹּאמֶר יִשְׁעִיָּהוּ אֶל־חו
חֻקֵּיהֶוּ שָׁמַעְ הֵדָּר יְהוָה הֵנָּה יָמִים בָּאִים ו
וְנִשְׁאֵאֵת כָּל־אֲשֶׁר בְּבִיתְךָ וְאֲשֶׁר אֲצֻרֹת אֲב
אֲבָתְךָ עַד־הַיּוֹם הַזֶּה בְּכָל־לֹא יוֹתֵר דָּבָר א
אֲמַר יְהוָה וּמִכֵּן־אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּנָּךְ אֲשֶׁר ת
תִּלְוִיד יִקְחוּ וְהָיוּ סָרִיסִים כְּהֹכֵל מֶלֶךְ בָּבֶל ו

וַיֹּאמֶר חֻקֵּיהֶוּ אֶל־יִשְׁעִיָּהוּ טוֹב דְּבַר־יְהוָה א
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֲבִי־שְׁלֹמֹם וְאֲבִיתָ יְה
יְהוָה בִּימִי וְיוֹתֵר דְּבַר־יְחֻקֵּיהֶוּ וְכָל־גְּבוּרָתוֹ ו
וַיֹּאמֶר עֲשֶׂה אֶת־הַבְּרִכָּה וְאֶת־הַתְּעֹלָה וַיִּבְאֵ א
אֶת־הַמַּיִם הַעֲרִירָה הֲלֹא־הֵם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר
דְּבַר־הַיּוֹם לְמִלְכֵי־יְהוּדָה וַיִּשָּׁב חֻקֵּיהֶוּ ע
עִם־אֲבָתוֹ וּמֶלֶךְ־כְּנָשָׁה בְּנוֹ תַחְתָּיו

כַּךְ שָׁלַח עֹשֶׂה שְׁנֵה־כְנָשָׁה

בְּמִלְכֵוּ וְהַשְּׂמִים וְהַשְּׂמִים שְׁנֵה־מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם ו
וַיִּשָּׁב אֲמֹר חֲפִצִּי כִּי וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
כְּתוּבָה־הַגִּזְמֹם אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה מִנִּי בְנֵי־י
יִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב וַיִּכָּן אֶת־הַבְּמוֹת אֲשֶׁר אֲבָר חו
חֻקֵּיהֶוּ אֲבִיו וַיִּקַּם כְּזִכְחוֹת לְבַעַל וַיַּעַשׂ אִישׁ
אֲשֶׁר־הָיָה כְּאִשֶּׁר עֲשֶׂה אֲחֵאֵל מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וַיִּשׁ
וַיִּשְׁלַח לְכָל־צִבְאָה הַשְּׂמִים וַיַּעֲבֹד אֹתָם וַיִּבְנֶה
כְּזִכְחוֹת בֵּית יְהוָה אֲשֶׁר אֲבָר יְהוָה בִּירוּשָׁלַם
אִשִּׁים אֶת־שְׁמִי וַיִּכָּן מִזְבְּחוֹת לְכָל־צִבְאָה הַשְּׂמִים
כְּשֵׁת חֲצֵרוֹת בֵּית־יְהוָה וַיַּעֲבֹד אֶת־
כָּל־בָּאֵשׁ וַיַּעֲבֹד וַיַּעֲבֹד אֹתָם וַיַּעֲבֹד הַרְבֵּה
לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה לְהַבְעִיסוֹ וַיִּשָּׁב אֶת־
פֶּסֶל הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עֲשֶׂה בְּבֵית־אֲשֶׁר אֲבָר יְה
יְהוָה אֶל־דָּוִד וְאֶל־שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בְּבֵית־דָּוִד וּב
וּבְיְהוֹשָׁפָט אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ מִכָּל־שִׁבְטֵי־יִשְׂרָאֵל
אִשִּׁים אֶת־שְׁמִי לַעֲלֹם וְלֹא־אוֹסִף לְהַגִּיד ר
רַגְלֵי־יִשְׂרָאֵל מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאֲבֹתָם
רַק־אִם יִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת כְּכֹל־אֲשֶׁר צִוִּיתִים וְל
וְלִכָּל־הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם עֲבָדֵי־מִשְׁחָה ו
וְלֹא שִׁמְעוּ וַיַּתְּעֶם מִנְּשֵׂה לַעֲשׂוֹת אֶת־הָרַע מִן־
הַגִּזְמֹם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד יְהוָה מִנִּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל ו
וַיִּדְבֶּר יְהוָה בִּיד־עֲבָדָיו הַגִּבִּיָּאִים לְאֲבִיר יִשְׂרָאֵל

מלכים

אשר עשה מנשה מלך יהודה התעבט הא
האלה הרע מכל אשר עשו האמרי אשר לפ
לפניו וחסא נבאת יהודה בגללו:

לכן כה אמר יהוה אלהי ישראל
הגנימביא רעה על ירושלם והודעה אשר כ
כל שמעה תצלנה שח אנני ונכיתי עליו
ירושלם את קו שמרן ואת כישקלת בית אח
אחאב ומהלתי את ירושלם כאשר ימחה את
הצלחלחמחה ודפך על מניה ונטשה את ש
שארית נחליו ונתתם ביד איביהם והיו לבן
ולמיסה לכל איביהם: יען אשר עשו אתה
הרע בעני יהוד והיו מכעסים אתי מן היום
אשר יצאו אבתם מכצרים ועד היום הזה: ו
תב' לה נלי שפר מנשה הרבה מאד עד א
אשר מלא את ירושלם פה לפה לבד מחט
בחסאתו אשר חסא את יהודה לעשות ה
הרע בעני יהוד והרד דברי מנשה וכל אשר
עשה חסאתי אשר חסא הלא הם כחבים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויטכב
מנשה עם אבותיו וקבר בן בית בן עזא וי
ושלך אמן בנו תחתיו:

בן עשרים ושתים שנה אמן במלכו ושתים
שנים מלך בירושלם והם אביו משלמת בת
חרון מן יטבה ויעש הרע בעני יהוד כאשר
עשה מנשה אביו: וילך בכל הדרך אשר ה
הלך אביו ועמד אתה גללים אשר עבר א
אביו ושתחו להם: ויעזב את יהוד אלהי א
אמנו ולא הלך בדרך יהוד: ויקשה עמו
אמן עליו חמיו אתה מלך בביתו: וד' עש
הארץ את כל הקשרים על דביר אמן ויט

ומלכו עם דארץ את אשור בנו תחתיו: ו
יותר דברי אמן אשר עשה הלא הם כחבים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקשה
אות בקבורתו בן עזא ויכלך אשורו בנו ת
תחתיו:

בן שבעה שנה
יאשורו בכל ירושלם ואחל שנה מלך כי
בירושלם והם אביו וידה בת עזר מבעקתו
העש הישר בעני יהוד וילך בכל הדרך דרד
אביו ולא סר ימין ושמאל:

והי בשבעה עשרה שנה למלך
יאשורו שלח המלך את שפן בן אצליהו בן
משלם הסופר בית יהוד לאמר: עליה אלה
חלקיהו הבהן הגדול ויתב את הכסף המוכא
בית יהוד אשר אספר שפר הקף כאת העם:
ותנה על יד עשי המלאכה המפקדים בית י
יהוד ויתנו אתו לעשי המלאכה אשר בבית י
יהוד לחזק ברוק הבית: לחרשים ולכוננים ולג
ולגדירים ולקנות עצים ואבני כחלב לחזק את
ברק הבית: אך לא יחשב אתם הכסף הגבן
על יום כי כאמנה הם עשנים:

ואמר חלקיהו הגבן העזר אל
שפן הסופר ספר התורה מצאתי בבית יהוד
ויתן חלקיהו את הכסף אל שפן ויקראו ויבא
שפן הסופר אל המלך ויטב אתה מלך דברי
ואמר הימים עבירך אתה בסקל הנמצא ב
בבית ותגדו על יד עשי המלאכה המפקדים
בית יהוד: וילך שפן הסופר למלך לאמר ספר
נתן לי חלקיהו הפדן ויקראו שפן לפני המלך:
ויהי בשבעה חמשה את דברי ספר התורה וק
ויקרא את בנריו: רצו המלך אתה חלקיהו ה

הכין ואת אחיקם בן שפן ואת עכבד בן נ
 כיכיה ואת שפן הסופר ואת עשד עבד ה
 המלך אמר : לכו דרשו את יהוד בעד וכו
 ובעד העם ובעד הנשאל בישראל וביהודה
 על דברי הספר הנמצא הזה כי גדולה חבת
 יהוד אשר היא נצתה לנו על אשר לא שמ
 שמעו אבתנו על דברי הספר הזה לעשות כ
 ככל דברו עלינו ודרך חלקיהו הכהן ואח
 ואחיקם ועכבד ושפן ועשד אל חלה הנ
 הנביאה אשר שלחם בקדוקה בקדוקה שומר
 הכתובים והיא יושבת בירושלם בגטנה וד
 ודברו אליה : ותאמר אל הם כה אפר יהוד
 אלי ישראל אמרו לאיש אשר שדח אתכם
 אלי : כה אמר יהוד הגני מביא דעה אל הם
 המקום הזה ועל שבינו את כל דברי הספר
 אשר קרא מלך יהודה : תחת אשר עומני ו
 וקטרו לאלרים אחרים לביען הכעסני בכל
 מעשה ידיהם ונצתה חבתי במקום הזה ולא
 תכבה ואל מלך יהודה השלח אתכם לדדש
 את יהוד כה תאמרו אליו כה אמר יהוד א
 אלי ישראל הדברים אשר שמעת : יען וך
 לבכך ותבנע בגני יהוד בשמעך אשר דב
 דברתי על המקום הזה ועל שבינו להיות לש
 לשמה ולקללה ויתקדע את בגדיך ותבכה לפני
 וגם אנכי שמעת ונאם יהוד : לכן הגני אספך
 אל אבתך ונאספת אל קסרתך בשלום ולא
 תראנה עניך בכל הרעה אשר אני מביא על
 המקום הזה ושיבו את המלך דבר :
 וישלח המלך ויאספו
 אליו את כל זקני יהודה וירושלם : ועל הם

ומ
 ס

המלך בית יהוד וכל איש יהודה וכל שכי
 ירושלם אתו ודכרנים והנביאים וכל העם
 לטקטק ועד גדול וקרא באניהם את כל
 דברי ספר הברית הנמצא בבית יהוד ויעמד
 המלך על העמוד וכתה את הברית לפני ד
 יהוד ולכל אחרי יהוד ולסכר כיצתו ואת
 עדותו ואת חקתו בכל לב ובכל נפש להקים
 את דברי הברית והאת הסתכים על הספר
 הזה ויעמד כל העם בברית ויצו המלך את
 חלקיהו הכהן וגדליה ואת כהני הכהנה וא
 ואת שרי דכף להוציא מכל יהוד את כל
 הבאים דעשרים לבקל ולא שדה ולכל צבאה
 השכים וישו פס כדורן לירושלם בשמיות ק
 קדורן ונשא את עפרם ביראלי ודישבות את
 הכתרים אשר נתנו מלכי יהודה וקטר בב
 בגבויה בערי יהודה ונסיכי ירושלים ואת
 המקטרים לבקל ולשמיש ולחלה ולמדות ולכל
 צבא השכים ויצא את האשרה מבית יהוד
 כדורן לירושלם אל נחל קדורן וישדף אתה ב
 בגחל קדורן ודק לעפר וישלך את העפרה א
 אל קבר בני העם ויהיו את בתי הכדשים א
 אשר בבית יהוד אשר הכשים ארנוה שם ב
 בתים לאשרה : ונא את כל הכהנים בערי
 יהודה ונכא את הבמות אשר קטרו שמה
 הכהנים מגבע עד כאר שבע ונחץ את הבמות
 השערים אשר פתח שער ירושלם שד העיר א
 אשר על שגאל איש בשער העיר : אך לא י
 יעל כהני הבמות אל מזבח יהוד כי ירושלם
 כי אם יאכלו מצות מתוך אחדים : ונכא את
 והפת אשר בנא בני הנם לבלתי להעביר א

טון ע
 ילור
 רביע

כלבים

איש את בנו ואת בן דוד כאלו למלך : וישבת
את הכוסים אשר נתנו כלבי יהודה לשמש
בבא בית דוד אל לשבת נתן מלך הכרים א
אשר בברורים ואת ברכבות השמש שרף
כאש ואת המזבח אשר על דגל ערית אלו
אשר עשו כלבי יהודה ואת המזבח אשר
עשה מנשה בשבת חצרות בית דוד נתן הם
המלך ורץ מלשם והשליך את עפרם אל נח
נח קדרון : ואת הבמות אשר על כנן דוש
ירושלם אשר מימן לדר הבמות אשר בנ
בנה שדמה מלך ישראל לעשרת שקן צ
צדנים ולכבוש שקן כואב ולכלום תועבת
בני עמון טמא המלך : ושב אל המצבות ו
ויריות את האשדים ונלא את מקומם עז
עצמות אדם וגם את המזבח אשר בבית אל
הכמה אשר עשה ירבעם בן נבט אשר דחט
החטיא את ישראל גם את המזבח הזה ו
ואת הכמה נתן וישרף את הכמה הזה לע
לעפר ושרף אשרה : ורץ ואשרה ורא את
הקברים אשר שם בדר וישלח חקח את הע
העצמות בן הכרים ושרף על המזבח ויט
ויטמארו בדר יהוד אשר קרא איש הא
האלים אשר קרא את הכרים האלה : ו
לאמר מה הציק הזה אשר אני ראה ואמר
אליו אנשי העיר הקבר איש האלים אשר
בא מדודה וקרא את הכרים האלה אשר
עשת על המזבח כיהא : ולאמר הניחו לו א
איש אל גע עצמותו וימלו עצמותו את ע
עצמות הכהא אשר בא מלשון וגם את
כל בתי הכמות אשר עשו שברון אשר עשו

כלבי ישראל ונלם סדקד ואשרה וישל
והם ככל הכתובים אשר עשה בבית אל : ו
והבא את כל נהלי המזבות אשר שם ליהט
המזבות וישרף את עצמות אדם עליהם ו
וישב ירושלם : ויצו דבליה ואחריו
את כל דעם לאמר עשו פסח ליהוד אלהים
כנתים על כפר הכרית הזה : כיהא נעשה
בכסח הזה בימי השננים אשר שבעו את
ישראל וכל כי בי כי ישראל וכלבי יהודה :
כי אם בשבעה עשרה שנה למלך ואשרה
נעשה וכסח הזה ליהוד בירושלם : וגם את
דאבות ואת הודענים ואת הדתנים ואת
ההודים ואת כל דשם כי אשר נלא ב
בארץ יהודה ובירושלם בער ואשרה למען
הקים את דברו התורה הסתבים על המלך
אשר כעא חלוקה הפה בית דוד : וכמה
דאיה לפננו מלך אשר שב אל יהודה כל
לכט ובכל נפשו ובכל מאדו כער תורה מ
מישה ואחריו לא קם כהן : אך דא עבדיה
יהוד מדרון אנו הנו ול אשר דרה אנו ביה
בירודה על כל הכתבים אשר דנקירו מנ
מנשה : ויאמר יודגב יהודה : כי כל
נני כאשר הכרתו את ישראל ופאכתי את
העיר הזאת אשר בחרתי את ירושלם ואת
הבית אשר אנכי יחיה שמי שם : ויהר דב
דבר ואשרה וכל אשר עשה דלא דם כנו
כתובים על ספר דברי החיים לכלבי יהודה :
בימי עליה פרעה נכה בלך בערבים על מלך
אשר על נחור פרת וילך המלך ואשרה ויט
לקראו ויסתרו בממדו : ויהי

ואחריו

סוף

וירכילו עבדיו מהלכיהו ויביאלו ירושלם
ויקברו בקברותו ויקח עם הארץ את יהו
ידואחז בן יאשיהו ויסחורא ויטלו את
התאביו בן עשרים
וסדש שנה והוא בן ליושלת חרשים
בן בירשלים ושם אמו חצונד בת ירמיהו
גלגל ויעש הרע בעני יהוד נכח אשר ע
עשו אביו ויאכרה בלגמה ברכלל ב
בארץ הגלגל בן בירשלים עניש על
וארץ נאה בנר נקפ וכבד דב יושלך פר
נר נאה את ארץ בן יאשיהו וחת יאש
יאשיהו אביו וסב את שמו יהויקים ואת יהו
יואחז וקח יאשיהו וכתשם והבקר ו
ודאחז בן יאשיהו עד אך העריר את ה
הארץ וחת את הבקר על פי פרעה איש כע
בערנו נפש את הבקר ואתה חב את העם והא
הארץ לתת לפרעה נכה:

בן עשרים וחמש שנה יהויקים במלכו
ואחת עשרה שנה מלך בירשלים ושם אמו
זכורה בת בריה מן חמה ויעש הרע בעני
יהוד ככל אשר עש אביו כימיו ערה נכו
נכובר נצר מלך ככל ויהיו יהויקים עמל
שש שנים ושש ויגדל כו ויטל יהוד כו
את גודי בשדים ואת גודי אים ואת גוד
גודי מואב ואת גודי בני עמק ישרלם כי
בזורה להאביו כדבר יהו אשר דבר כ
בד עבדיו הנבאים ואר על פי יהוד היתה
בזורה ההסיר מל פניו בחטאת מגשה ככ
ככל אשר עשה ותם הם וזקל אשר שטח ו
וכלא את ירושלם דם דקו ולא אבה יהוד

לכלות ויהר דבר יהויקים וכל אשר עשה
הוא הם כתובים על כפר דבר יהויקים לכל
למלכי יהודה וישכב יהויקים עם אביו ו
וימך יהויקים בנחמיו ורא דיוסף גוד
מלך בערים וצאת מארצו כלל מלך ככל
בנחל סגלים עד נר נרית כל אשר היתה ל
דמך בערים בן שנה עשרה שנה יהויקים
במלכו ויטל חרשים מלך בירשלים ושם
אמו נחמה בת ארנת מירשלים ויעש
הרע בעני יהוד ככל אשר עשה אביו בעת
הוא ערה נכובר נכובר נכובר ככל ירו
ירושלם ותבא הער במצוד ויבא נכובר
נצר מלך ככל על הער ועבדיו צרים עליה
ויצא יהויקים מלך יהודה אל מלך ככל והוא
ואמו ועבדיו ושמו וסרסו ויקח את מלך כ
ככל בשנת שמינה לזכור ויוצא בשם את
כל אצרות בית יהוד ואצרות בית דמך וק
וקצץ את כל כו יהוד אשר עשה שמינה
כד ישראל ברכלל יהוד כאשר דבר יהוד
חגלה את כל ירושלם ואת כד ישרלם ואת
מלגמרי החל עשרה אלפים גולה וכל הח
החרש חכבר לאנשאר וזלת דלת עם הא
הארץ ויגל את יהויקים ככלד ואה אב דמ
דמך ואתנש הבלך ואת סרסיו ואת אולי
הארץ וזלך גלה מירושלם בכלה ואת כל
אנשי החל שבעת אלפים וחרש ודמסג
אלף הכל גיבורים עש מלחמה ויבא מלך
ככל גולה בכלה ויכיל מלך ככל את כוננה
ודו תחתיו וסב את שמו צדנ יהו:

בן עשרים ואחת שנה צדנ יהו

באלו ואת עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו חמסל בת דסדו מלכה : ויעש דודע בדני
 יהוד ככל אשר עשה יהוקים : כי על אף יהוד היתה בירושלם ובהודה עיר השלום אתם כעל
 פניו וימרד צדקיהו בסוף ככל : ויהי בשנת ד' עשרת למלוכה בחדש חשון יבועש
 לחדש באבסוכר נאצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלם ויחן עליה ויבטו עליה דקסבי ותבא
 העיר במצור עד עשרת עשרה שנה למלך צדקיהו ובתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה ל
 לחם לעם הארץ : ותבקע העיר וכל אנשי המלחמה הרלוה לדרך סעד בין החמלים אשר שלגן
 המלך ובשרים עליה עד סביב וילך בדרך הערבה : וירדפו חיל כשדים אחר המלך וישבו אותו ב
 בערבות ויחיו וכל חילו נפוצו מעליו : ויתפשו את המלך ויעלו את אל מלך בבל רבליה וידברו
 אצלו ביטש : ואת בני צדקיהו שחשו לעינו ואת עני צדקיהו עור האסרו בו כשדים ויבארו ב
 כבלה : ובתשעה עשר שנה לחדש היא שנת השע עשרה שנה למלך נביכד נאצר מלך בבל
 באנכחד אחר רב טבחם עבד מלך בבל ירושלם : וישקף את בית יהוד ואת בית המלך ואת כל
 בני ירושלם ואת כל בית גדול שרף באש : ואת חומות ירושלם סביב נתצול כל חיל כשדים אשר
 את רב טבחם : ואת לר העם הנשארים בעיר ואת הנפלים אשר נפלו על המלך בבל ואת יתר
 ההמון הגלה נבוכד אחר רב טבחם : ומדלת הארץ השאיר רב טבחם לכרמים ולגבים : ואת
 עבדיו הנחשת אשר בית יהוד ואת הכבנות ואתים הנחשת אשר בבית דוד שריו כשדים וי
 ויטאו את נחשתם בבלה ואת הסולות ואת העצים ואת הדבש ואת הנחשת ואת כל כל הנחשת
 אשר ישרתו בכ לקד : ואת דמחלות ואת דמחלות אשר זהב זהבא אשר כסף כסף לקח רב טב
 טבחם : העמדים שנים הם האחד והמכנות אשר עשה שלמה לבית יהוד לאדמה משהל לא
 לנחשת כל הכלים האלה : שמנה עשרה אמה קשת העמוד האחד וכלתו עליו נחשת וקומת ה
 הכלתו שלש אמה ורסבכלה ורמנים על הכלתו סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד השני על הש
 השכבה : וקח רב טבחם את שריה כהן הראש ואת צפניהו כהן משה ואת שלשת שרי הכהן :
 ומן העיר לקח סרים אחד אשר הוא פקד על אנשי המלחמה חמשה אנשים כראש המדא
 אשר נמצאו בעיר ואת הספר שר הצבא המצבא את העם הארץ וששים איש מעם הארץ הנט
 הנמצאים בעיר : וקח אלו נבוכד אחר רב טבחם וילך אתם אל מלך בבל רבליה ויך אתם מ
 מלך בבל וישתם ברכיה בארץ חמת וגל יהודה מעל ארמתי : והעם הנשאר בארץ יהודה אשר
 השאיר נבוכד נצר מלך בבל הפקד עליהם את גדליהו בואחזקס בן שפן : וישבעו ל
 שלי החילים המה והאנשים כי הפקד מלך בבל את גדליהו וקבאו אל גדליהו המצפה רשבעאל
 בן נתניה ויחנן בן קרח ושריה בן תנחומת הנטופתי ואנחיהו בן המעכה המה ואנשים : וישבעו
 להם גדליהו והאנשים ויאמר להם אל תראו מעבדי הכשדים שבו בארץ ויבדו את מלך בבל
 ויטב לכם : ויהי בחדש השביעי בא ישיעאל בן נתניה בן אישמעל מדיע
 המלכה ועשרה אנשים אתו ויכו את גדליהו ויכתו ואת החיות ואת הכשדים

אשר יהוה אתו במצפה : ויקש כל העם בקטן ועד גדול ושרי החלים רבאו מצרים
 כי יראו מפני השמים : ויהי בשלשים ושבוע שנה ללולת יהויכין כלך יהודה בשנים
 עשר חדש בעשרים ושבעה לחד ש' לא אהל כדורך כלך בבלי בשנת כלכו את ראש יהויכין כ
 כלך יה דה מבית בלא : ודבר אתו טובות ותן את כסאו בעל כסא דמלכים אשר אתו בבל : ו
 ושלם את בגדי כלאו ואכל לחם המיד לפניו כל ימי חייו : וארחתו ארחת המיד נהנה לו מבית דב
 המלך דמרים ביום כל ימי חייו : חזק ונחמד

ישעיהו בן אמן אשר היה על יהודה ויחזקלם בלוי חייו
 יותם אתו וחקיו בלוי יהודה : שבעו שנים ודאניא און
 כי יהיה דבר בגי' גדלתו ורוממותו דכ' בשערי ידעיה
 קוננו חמור אבוס בעליו ישראל לא ידענו לא חמור
 דהיגד חטא עם כבוד ען ורע כדעם בגי' כשהיה עם
 את יהוד נא גי אתקדש ישראל ודאחור : על מה המו
 עוד תוס' פסוק כל דאש לחלי וכל לבב דה : כסף הגל ועד ראש א' וכו' מהם פצע וחמור
 ומהם נדחה לא לחלי ולא דבשי ולא רכב בשמן : ארצכם שמימה עדים שרית איש אדמתכם
 לונדום דים אבלים אלה ושמימה כמחבבת דים יניחה בת צין ככה במה כמלונה במשה
 מקר נעירה : לל ידוד צבאות החדדו שריר כמעט בסודם חלמו לעברה דמינו :
 שבעו דבר יהוד קציע סדום האזינו תורת אלהינו עם עמיה : למיה לרוב זכוכם אמר יהוד ש
 שבעתי עלית אלים וחלב מריאים ילם כרים וכבשים ועתודים לא דלגתי : כי רבאו דראות כני
 מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי : לא תוספו דכיא כנחת ש'א קנחת תעבה דהא לי חדש וימי
 קרא מקרא לא איכל אתו ועצרה : חדשים ומועדכם שנאד נפשי דהו עלי לטרח בלאיתי נשוא
 ובפרשכם כמלם אעלים עני מכם גם כי תרבו תפילה איני שבע ידיכם דמים בלאוריהו חסו
 הסירו רוע מלחכם מנגד עני חדל דרע למדוהי כב דרשו כשעמא שרו דמון שלטו תום ריבו
 אלמנה : לכו נא ונכחה יאמר יהוד אכידיו דמאנים כשנים בעלג לכונו אם
 יאדני כחלע כצמר יהיו : אם תאכילו שמינה טוב הארץ תאכלו : ואם תניאו ומריכם דרוב ה
 תאכלו כי כי יד דבר : איכה היתה לזונה קרה נאכנה מלאה בשלט צור
 יליו בה יעדר מרמיהם : ככף היה לסוגים ככאך מהול במים : שריך כוררים והבר יוגבים כלי
 אהב שחר ורחף שלמנים יתום לא ישפטו ורם ארמנה לא יבא אליהם :
 לכן נאם האדון יהוד צבאות אביר ישראל דהא דים כערי ואנקנה מאיבי : ואשינה דילי ליליה
 ואמקן כבוד כעך ואסירה כל בדיך : ואשימה שפיל כבדא שונה ויניצד כמחלה ארמי
 יקרא לך עיר הצדק קרית

נאמנה יצוץ כמשפט הכרה ושכיה בצדקה :
 ושבר פושעים ותטאים יחדו ועוזי יחד יכלו
 כי יבשו מאליהם אשד חכרתם ותהברו כרג
 מהגות אשר כרתם : כי תהיו מאלה נבלת
 עליה וכנה אשד מים אין לה : ודעת החסן
 לנערות ופעלו לניצוץ ובערו שניהם יחדיו
 ואין מכה :
 הנה ישעיהו בן אמון על יהודה מודיע :
 והנה באחרית הימים נלון יהיה רץ בית יהוד
 כי ראש דררים ונשא מגבעות ונהר אלו פל
 הגרים ידלו עמים רבים והנהל להם יעלה
 אלהיהם וירואל בית אלהי יעקב ויורנו מדר
 מדרכי ונלכה בארצותיו כי מציון תצא תורה
 ודבר יהוד מירושלם : ושפט בין הגוים והו
 ותקום לעמים רבים וכתלו דרמלם לאתם
 ותחיתיהם לכבודות ולא ישא גר אלהיה
 חרב ולא למדרעוד בלחמה :
 בית יעקב לבו ונלכר כאור יהוד :
 כי נטיתה עבד בית יעקב כי מלאו מידם ו
 ועננים מן השמים וכלי נכרים יכפיקו : ות
 ותמלא ארצו כסף וזהב ואין קצה לאצרותיו
 ותמלא ארצו סוסים ואין קצה למרכבתיו : ו
 ותמלא ארצו אילים למיטה ידיו ישתחול
 לאשד עשו אצבעותיו : וישח אדם ויטבל אי
 איש ואל תשא להם כבוד בצר ותכבדו בעפר
 מפני כבוד יהוד ומהדר גאון : עני גבורות
 אדם שפל ושחרים אנשים ונשגב יהוד לב
 לבדו כיום ההוא :
 כי יום ליהוד צבאות על כל גאה ורם ועל
 כל נשא ונשא : ועל כל ארץ הלכנה דרמים
 והנשאים ועל כל אלתי הכסף : ועל כל היה

הדרים דרמים ועל כל גבורות הנשאות ועל
 כל מגדל גבה ועל כל חוכה בצורה ועל כל
 אניות תרשים ועל כל שכיות ההנהגה : וישח
 גבורות דאדם ושפל רום אנשים ונשגב יהוד
 לבדו בית ההוא : ודאילים כליל יחדו : ו
 ובאו בני עירות צורים וכבוד ות עפר מנצי פח
 כהד יהוד ומהדר גאון בכבו לערץ דא
 דארץ : כיס דדוא יסלך דאדם : ו
 כטו ואת אלו ידמו אחר עשו לו לרשת
 להשתתות דהפר כירות ולרש לנים : לכאב
 במקרת הצורים וככעפי דכלים מנצי פחד
 יהוד ומהדר גאון בקונו לערץ דארץ :
 חורל לכם כן האדם אשר נשגב
 באפו כי כמה נחשב הוא :
 כי הגה הארון יהוד צבאות כבוד מיד
 מירושלם ומירודה מיש : ומשענה כל מש
 מישען ידם וכל מישען מים : ובור ואיש מ
 בלחמה שופט יגביא וקם וינסיך חמשים
 ונשוא פנים ויעץ חכם דרשים ונכת לחשו
 ונתתי נעדים שריהם ותעלולים ימשלכם :
 ונגש העם איש באיש ואיש כרעהו ירדכו ה
 דגער בזמן והנחלה בנכמור : כי יהבש איש
 באחיו בית אביו שגלד לכה קצין יהיה לנו
 דרמכילה הזאת תהיה דרך : ישא ביום ההוא
 דהוא לאבד לא אדירה רבש יגבית און לח
 לחם ואין שגלה לא השיכני קצין עמ : כי ייש
 כשלה יגלם ויהודה נפל כי לשונם ומע
 ומעלהם אל ידוד למרות עני כבודו : ה
 המרת פניהם לענתה כם ורמאתם ככדים הג
 הגידו לא כתחו אוי לנפשם כי גמלו להם ר
 רעה : אמרו יב ב

צדיק כי טוב כי פרי מעוליהם יאכל : או
 ולשער עבדיו יעשה לו : עמי נגשו
 מעול תמים משלו בו עמי מאשרך מתעם
 ודרך ארצותך בלע :

נצב לדיב יהוד ועמד לדין עמים : יהוד ו
 במשפט יבא עמוקני עמו ושריו ואתם בע
 בערתם ודברם נולד העני בביתכם : מלכם
 הדבאו עלי פני ענייכם תטתנו נאם אדני יה
 יהוד צבאות :

ואמר יהוד יע כי גסול כנות ציון ותלכנה
 נטרות ונזק וביסקרות ענים הלך וטפוף תל
 ומגד ובגליתם תעבכנה : וטפוף יהוד קד
 קדקד בנות ציון ויהוד כהן יעלה : וטפוף יק

ביום ההוא יסיר יהוד את
 תפארת העבדים והשכנים והשדרנים : וה
 דגט פיר והשרות ודריעות : הבאים והגיע
 ויבא ית ויתק שרים ובה הגפס והדחשים :
 והטבעות תנמי האף המחלצות והמעטכות
 והמכילות והדרישים : והגליתים והסריגים
 והצניפות והרדודים : והיה לתת בטם מקי
 יה הולות תגדה נקבה וולדת מעשה כקשה
 קרה ותורת כתגל כהגורת שק כי תחת יופי
 במקד כחרכ יכיר ותבדחת במלחמה : ואנו
 ואכלו כתחיה ונקמה לארץ תשב : והחזיקו
 שבענאים באיש אחד ביום ההוא לאמר ל
 לחמו נאמר ושמלתנו נלכש רק יקרא שמך
 ליינו אסוף חרפתנו :

ביום ההוא יהיה צמח יהוד לצבי ולכבוד
 ופרי הארץ והאמן ותפארת לעלית ישראל
 והיה הנשאר בציון והגותר בירושלם קרוש

ואמר לו כל הכותב לחיים בירושלם : אכר
 ורחץ יהוד את צאת כנות ציון ואת דמי דוש
 ירושלם ירחיק מקדמה כרח משפט וסחה א
 בער : וברא יהוד על כל מלך הרציון ועלם
 מקראיה ענו ימים וקטן ונגה אש להבה לו
 ללה כי על כל כבוד חופה : וסכה תהיה לצ
 לצל ימים כחורב ולכחסה ולכסור כורסו
 וכסטר :

שדת יהודי לזרמו כס הזה לידיו במקדן
 שכן : ויעקוד ויסקדו ויטעו שורק וכן
 כגדל כחש ותביקב חצב סר וקו לעשות
 ענבים ויעש בארשים : ועתה יושב ירושלם ו
 ואיש יהודה שפטו לא בני וכן כרמי : כחל
 לעשות עוד לזכר ולא עשיתי בו מדוע קו
 קרתי לעשות ענבים ויעש בארשים : ועתה
 אדע נא אתכם את אשר אני עשה לזכרמי
 הסר משכתי והיה לבקר ברץ גדרו והיה למ
 לזרמם : ואשתדו כלה לא יוכל ולא יעור
 ועלה שמיר ושית ועל העבים אצוה כדכסר
 עליו כסר : כי כרם יהוד צבאות בית ישראל
 ואיש יהודה נטע שיעש ויחזקו למשפט והנה
 כשפח לצדקה והנה צעקה :

הוי מגיע בית כנרת שדה בשדה יקריכו
 עד אפס מקום והושבתם לזכרם בקרב הא
 הארץ : באנו יהוד צבאות אכ לא סתם רב
 רבים לשמה יהיו גדלים וטיבים מאן יושבו
 כי עשלת צמדי כרם יעשו בת אחת חרע
 חסר יעשה איפה : דר משכני בבקר
 שסר ירדפו מאחרי כלשף ין ירלקט : יהיה
 כפור ונבל תוף וחליל וכן מסתודם ואת פעל

וזה לא ילכו ומעיה דיו לא ראו : לכן ג
צדקה עניו כחיל דעת וסב דו למע דעב והבית
צדקה צבא : לכן הרחיקה שאל נפשה ופע
ומערה פיד לכי חק : חד הדוד והבית וס
ושאלה על כה : תחא אדם וישל איש וע
ועני נחום תשכלה : חכמה יהוד צבאות
בית שט וחאלה חש מקדש כצדקה : ורקו
כח שים מדתם וחרבות ביתם גרים יאכלו :

מצור נחשבו ונחשבו ככמה: שאלה לו: כ
 בלביא וסאג נכבדים ונודים ויא: גוף י
 ופליט ואין כגל: ונודים עליו ב' זרוא
 כגדמת ים ונכט לארץ ודמה חשך צר ואמר
 חשך בערפה: בנחת
 מית המלך עזרו ואראה את אדני יסבע
 בסא רם ינשא ויכליו בדאם את דהיכל: י
 שרפים ענדים בגליל לו שש כרפים שש כנ
 כנפים לאחד כשתים יסבד פניו ובשתים יכ
 יכסה רגל ובשתים יעלף: וקרא דהאל זהו
 ואמר ברוש ברוש כדוש יהוד צבאות מלא
 כל דארץ כנודו: וילעו אמות דס' כים מקול
 הקורא והכית ימלא עשן ואמר אר ל' כי נוד
 נדמית ג' איש כמא ש' ל' לא כיוסות ק' עת
 כמא שפלים אנכי יסבכי את דהיכל יהוד
 יצבאות דארע עיוותה גדיה דל' נוד יא' כ
 ובדור צנה בניקח' יכסה גל' ג' ג' י
 הגע עד כי ואמר הגהנו ינה על' ש' מתך וס
 וסר ענק וחטאך ובכר: ואשבע את קילי
 אדני אמר את כי אשלה ומי ילך למ' ואמר
 הגני' שלחני: ויאמר לך ואמרת ללם דיה' ש
 שבעו שבעו ואל תבינו וראו דאויאל תועדו:
 דשמי' ל' העם הזה ואנני הכמד ועני' דש
 דשע' פן יראה בעינו ובאנני' ישבעו ובל' רבו
 יכן ושכ' ורפא לו: ואמר עד כתי אדני יא
 ואמר עד אשר אכ' לא' ג' ל' כ' באן י' ש
 ובתים' באן אדס ידא' וי' ת' יאה' י' ימה:
 וזרק ידך את ד' ידך ור' ידך דיה' כה ב' ר' רב
 דארץ י' יד' ב' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י'
 באלה וכאלון אדני י' י' י' י' י' י' י' י' י'
 ידש' כ' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י'

ויהי כימי אחז בן עוזיה בן עוזיה בן עוזיה
עלה רצון בלד ארם ופקח בן רמליהו בלד
ישראל ויחשם ללחמה עליה ולא יכור ל
לחמה עליה ויגר לבית דוד לאמר נתת א
ארם על אפרים ויגע לבכו ולבב עמו כגע
עציר בני דוד

ואמר דוד אל יטעיהו נא לקראת אחז
אנהו טאר ימים כנך אל קצה הערת הב
דברכה העלית אל כסילת שדה כונם ווא
ואמרת אליו השלד והשקט אל תלד אל תלד
אליוך טטני ונבות האודים ויעשנים דאיה
בחדר אף רצין יארם ובן רמליהו ויען כי יען
עלך ארם רעה אפרים ובן רמליהו לאמר
נעלה ביהודה ונקיננה ונקיעה אליו ונמ
ונמלך בלד כתובה את בן טבאל

כה אמר אדני יהוד לאת
תקום ולא תדע כי דאש ארם רמטק דא
ודאש רמטק רצין ובעוד ששים חמטל יגח
יחת אפרים מעם ודאש אפרים שוטרק וור
ודאש שמוך בן רמליהו אם לא תאמנו כי
לא תאמנו

ויסף יהוד דבר אל אחז לאמר שאל לך א
אות מעם יהוד אלדך העמק שאלה או הג
הגכה למעלה ויאמר אחז לא אשאל ולא
אנסה את יהוד ויאמר שמע נא בית דוד ה
המעט מכם הלאות אנשים כי תראו את
אלדך לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה ה
העליה הרה חילדת בן וקראת שמו עמנו א
אל חמאה ודבש יאכל לדעתו מאוס ברעו
ובחור בטוב כי במרס דיע הגער מאוס ב

ברע ובחור בטוב תעב הארמה אשר אתה
קץ נכני שני בלחיה יביא יהוד עליך ועלע
עמך ועל בית אבך ימים אשר לא באו למ
למים סר אפרים מעל יהודה את מלך אש
אשור ויהיה ביום ה

ההוא יטעיה אדני לטוב אשר בקצה יאדיו
בצרים חדכיה אשר בארץ אשור וטאו
ונח כדם בגהל הבתות ובנקיק דסליים וב
ובכל הנעצנים ובכל הגרלולים ביום הה
ההוא יגח אדני בתער השכיר בעריו נח
נהל בבדך אטור את דאש ושער דרנלים
ונס את דודי חכמה ויהיה

ביום ההוא יהיה איש עגלת בכר ויטע צאן
ויהיה מרוב עשית חלב יאכל חמאה כד חמאה
ודבש יאכל כל הגוים ככרב הארץ ויהיה ב
ביום ההוא יהיה כל בלום אשר ידעשם א
אלף גפן באלף כסף לטעיר ודשית יהיה ב
בחצים ובקט יבא טכה כישמיר ושית ח
תהיה כל הארץ וכל הדלים אשר בגעדל
יעזרון לאתבא טמה יראת שמיך ושית ח
ויהיה לטעלח שור ולכרםם טה

ויאמר יהוד אל קח לך גליקג
גדול וכתוב עלי כחרט אנט למחר שלל ח
חשכו ואעדרה לך עדים נאמנים את אור
אוריה הבון ואת זכריו בן זכריו וואק
ואקרב אל הנביאה ותהר ותלד בן ויאמר יה
יהוד אל קרא שמו מחר שלל חשכו כי ב
בטרם ידע הגער קרא אבי האמי ישא אתו
חל רמטק ואת שלל שמוך לפני מלך אש
אשור ויסף יהוד דבר

אליהם ולאמר יען כי טאם העם הזה אתם
 ד' ורחם הדולכים לאט ומשש את רצון וכן
 רבליהו וכן דבר אלהי מילה עליהם את
 ב' הדרך דעגבים ודרכים אתמלך אשרו
 ואת כל כבודו ועלה על כל אפיקו והלך ע
 על כל גדותיו ויחלף ביהודה שכם ועבר עד
 צואר יע ויהיה מסות כנפיו כלא רחב אר
 ארצך עמנו אל
 ימים וחתו והאנו כל ברחמי ארץ התאורו
 וחתו התאורו וחתו : עזו עצה ותופר דברו
 דבר ולא יקום כי עמנו אל
 כה אמר יהוה אלי כחוקת יהוה חסתי מלכת
 בדרך דעם הזה לאמר : לא תאמרו קשר
 לכל אשר יאמר העם הזה קשר ואתמלך
 לא תראו ולא תעריצו : את יהוה צבאות א
 אלהי תקדשו והוא מראבם והוא מעדיצכם
 והוא למקד ש' האבן ענף חצור מכשול לסני
 כתי ישראל לפת ולמוקש ליושב דושלים : וכ
 וכעל כס רבים תפלו ונשכרו ונקשו ותלכו
 צור מעודה חתום חו
 תורה בלמודי : וחכיל ליהוד המסתר כניו
 נבית יקב וקויתו לו : דגה אגבי ותולדים א
 אשר טקן לי יהוה לאותות ולמופתים בישראל
 מעם יהוה צבאות השכי בהר ציון : וכי יאמ
 יאמרו אליכם דרשו אל האבות ואל הור
 הירעים הנצפצפים והמהגים הלא עם אל
 אחיו ידרש בעד חתים אל חממים לתורה
 ולהעידה אם לא יאמרו כדבר הזה אשר א
 איך לו שחר : ועבר כה נקשה ורעב והיה כי
 ירעב ותתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה

לבעור : ואל ארץ יבש חלה צרה וז כל
 כעוף צוקה ואפדה מנחת כי לא כעוף ל
 לא סר מנגד : וכעת הראשון הקל ארצה ב
 וכלן ארצה נכחיה והאחרון דכבד דרך ה
 הים עבר הדרך קלל וגוים : העם הדולכים
 בחשך ראו אור גדול : וכל בארץ צלמות או
 אור נגד עליהם : הרבית דגו לא דגדלת ה
 השמחה שמח לפלך כשמחת כרצור כא
 כאשר ידלו בדיקם שלל : כיאת עול סכלו
 ואת מסה שבו שבו דגש בו הדקות כים
 מדן : כי כל סאן סאן מרעש ושמלה מנו
 מנחלה מדמים וחתו לסרפה נאבלת אש :
 כי יוד דרנו כונתן לנו ויהי המשרה על
 שכו וקלא שכו פלא יען אל גבור אבי
 עד שר שלום לשרכה המטלה ול שלום אין
 קן עדכסא דוד וכלי מלכותו להכין אתלו
 ולסעוד ינו אטוב מדקה נעתה ועד עולם
 קנאת יהוה צבאות תעשה זאת :

דבר שלה יהוד
 בעקב וכל בישראל : ודעו העם כלו אפ
 אפרים השב שסרון מואה ובמדר לבב הא
 לאמרי לבנים נפיו ונחת נבנה שרשים גרע
 וארזים נחלף : וישב יהוד את בני רגין ע
 עליו ואת אביו יכבד : ארם מרדכי וברט
 ופלישתים נאחור ויאבד את ישראל בכל
 פה בכל זאת לא שב אנו ועד דרנמיה : ו
 ותעם לא שב עד הניכחו יאת יהוד צבאות
 לא דרשו :

וכרת יהוד מישראל ראש העם כ
 כיפה ואגטון יום אחר : וכן ונשיא

פנים הוא דראש ונכח מורה סקר הוא זה
הגב והיו מאשרי דעם הזה כמעט ונא
ומאשרי כבלעם ער כן על בחוריו לאיש
ישכח אלני ואת אלמנתו ואת יתומיו לא יר
ירחם כי כיו חנף ומרע וכל פה דבר נבלה
כבר ואת לא ישב אפר ועוד ידו נטוה:

כי בערה באש רשעה ש
שאר רשית תאכל ותעל בסככי הועד והא
ויתאכלו גאות עשן ובעזרת יתד צבאות נע
נעום ארץ היה העם כנאכלת אש איש אל
אחיו ואי יתחלו: וסר על ימין ורעם ויאכל ע
על שטח: ויאמר איש בשם ורועי יאב
יאב: כי יתחמא לים וארבים את מנחה
ידיה דמה עי יהודה ככחואל לא יטב אבו
ועד ידו נטוה: דיו דהרבים
הקני איו וסכרבים עמל כתבו: ולרשות מדין
הל כוללול מנעט יעני עמי להיות אלמנות
עלם ואת יתומים יב: ומה תעשו ליום פ
פקדיה ולשואה מכרחק תבא על כל הגוים ל
ל צרה ואנה תעונו כבודכם: בלתי כרעית
תרמאסר ותחת דרוגים יפלו בכל זאת לא
שב אפר ועוד ידו נטוה:

הוא אשר שבת אפי ומטה הוא בידם
ויהי: בני דגף אשחזו ועל עם עברתי א
אצטו לשלל שלל ולכן כוללשמו מרמס כח
כחגור חצית: וזוא לא כן ידמה ולבבו לא
כיו יטב כי לה שטד בלבבו ולחמדות גוים
לא מיקט: כי יאמר הלא שדי ידיו בלבים:
היא כמרכיש כלי ואכל לא כארמו חמת א
אב יא כן נטק שחרון: כאשר יצאה ידי

לכב לכת דאליל ופחל להם כדווסלם יכיש
וכי שחרון: דהוא באשר עשיתי לשחרון ה
הלא יתכן אשך לירושלם ולעצמותיה:
וה' הכי יבצע ידו:

את כל בית ידו בדר ציון ובירושלם אבד
על פרי גדל לכב מלך אשיר ועל תפארת ר
רום יעני: כי אשר בכת ידו עשיתי ובדכנתי
כי נבנתי ואסיד גבולת צמח ועתה תדבס שיל
שיל: ואוריד כאמר יטבים יתבצא כרן ידו מ
לחיל העמים וכאסף בגים עואבו: כל הארץ

אני אספת ולא הול נדר כנף ופוצה פה ומצ
ומצפצף: דהתפאר הגרין על דהצב בו אס-
יתחל המטיר על מעמו כדנף טבטל אתמר ית
מרימיו כהרבים בשר לא עשו: ולכן ישלח האל
הארתיה דצבאות כח טבטו רוח ותחתכם
כבדו יסר יקד כקד אש: ויהי אור ישי

ישראל לא יתקדשו ולחבה ובערה ואכלה טויה
שיתו ושמדו ביום אחד: וכבוד יערול ומ
ומריל מנפש ועד בשר יכלה ויהי כסלסנ
נסס: וישאר עין יעדו מספר יהיו ונמר יכת
יכתכם:

ההוא לא יסוף עוד שאר ישראל וכל לכת ב
בית יעקב לדשען על מכרו תשען על ידו
קדוש ישראל כאמת ישראל ישוב שאר יעקב
אל אל גבור: כי אם יהי עמד ישראל כחול
הים שאר ישוב בו פליק ודורן שטמ צדקה:
כי בלה ותורצה ארני ידוד צבאות שטד בק
בקרוב הארץ:

אמר אלני ידוד צבאות אל תירא ישי יטב
ציון מאשר בטבת יכבה ומסדו ישא על

אלמקום שכיחוד צבאותיה ציון :

משה מצרים הנה יהיה
רכב על עב קלובא מצרים ועל אלילי מצ
מצרים מגמיו ולבב מצרים יום בקרבו : וס
וסכסכת מצרים כמצרים ונלחמו איש באחיו
ואיש ברעו עד בעיר במלכה בממלכה : ו
ונבקה רח מצרים בקרבו ועצו אכלע חר
ודרשו אל דאלילים ואל האמים ואלהא
ראבות ואל הדעים : וסכסכת את מצרים ב
ביד אלנים קסה ונלך עומסילם נאס ה
האדוק יהוד צבאות : ונ שר בים מרים ונדר
יחרב יבש : וד אוקית נהרה נללו וחרבו יא
יאורי כנזר קנה וסוף קהל : עדות על יאר
על פי יאר וכל כורע יאר יבש נדה ואנטו :
ואטו הרלים ואכלו כל מיט יבש יאר חבה
ופר ש מבקרת על פני בים אמללו : וכשו ע
עכדי פטתים שרקות ואורנים חרדי : וחו ש
שתותיה כדוכאים כל עשי שכר אנמינפשו :
אך אולילם שר צוען חבשיו וצי פרעה עיצ
עצה נבערה אדך תאמרו אל פרעה ברחב
חכמים אני כי מלכי קדם איס איפה חכבך
ונבדו נא לך ידעו מה עין יהוד צבאות על
מצרים : נאל שר צוען נשאו שדינף התעו
את מצרים פני שכויה : יהוד מוסר בקרבה
רח עוניה וחתע את מצרים בכל כעשהו
כהתעית שכר בקאו : ולא יהיה למצרים
מעשה אשר יעשה ראש חב כונה ואגמון :
ביום ההוא יהיה מצרים כשנים וחדד ופחד
כני תנופת ד יהוד צבאות אשר הוא מנף
ערו : והיתה ארמית יהודה למצרים ולקהב

כל אשר יוכר אתה אליו יפחד מפני עצתיה
יהוד צבאות אשר הוא יעץ עליה :

ביום ההוא יהוד חלם עמים ב
בארץ מצרים מדברות שפת מנען ותשבעות
ליהוד צבאות עיר החרס יאמר לאחת וביים
ההוא יהיה מזבח ליהוד בתוך ארץ מצרים
ומצבה אצל גבולה ליהוד : יהיה לאות חלע
ליהוד צבאות בארץ מצרים פיוצקו אל
יהוד מפני לחצים ושלח להם מרשע ורחב
והצילם : ונורע יהוד למצרים ודעו מצרים
את יהוד ביום ההוא ועמדו וסכסכתו ונדרו
נדר ליהוד ושלם : וננף דוד את מצרים נ
ננף ורפא ושלם עד יהוד ונעקר להם ורפאם :
ביום ההוא תהיה סכילה ממצרים אל אסיה
ובא אשר כמצרים ומצרים בא שר ועבדו
מצרים את אשר :

ביום ההוא יהיה ישראל ליה
למצרים ולאשר ברכה בקרב הארץ : אשר
מרכו יהוד צבאות לאשר ברוך על מצרים
ומעשה ד' אשר ונחלת ישראל :
בשלת כח תרתן אסיה
בשלח אתו סתנך כד אשר חלם באשרוד
וילכדה : כעת ההוא דבר יהוד בדישעיהו
כנ אברן לאבר לך ופתחת השקמ על מתנך
תעלך תחלל כעל רגלך ועש כן חלך עדים
רוח : ויאמר יהוד
כאשר חלך עבדי ישעיהו עדים ורוח שלש
שנים אות ומופת על מצרים ועל מיש : כן ע
ערג מלך אשר את שכי מצרים האת גלות
פוש געדים חקנים עדים ורוח וישעיה שתי ע

עירות מצרים : וחרו וכיש מכוש מבטם ומט
ובמצרים תפארתם : ואמר יושב הארץ הזה
ביום ההוא הנה כה מבטנו אשר נכנו שכל
לעזרה להגל כבני בלך אשר ואך נטלט
אנחנו : משא מדבר :

יב ככונת בגל לחלף במדבר בא בארץ נו
נראה : היות קטנה הנדל הבגד כגד והש
והשדר שדר עלי עלם צורי בדי כל אנח
אנחתה השכית : על כן בלאו נתגל הלילה
צירים אדני בצירי ילדה נעיתי משמורנ
נבדלתי מראות : תעה לבלי בלצות בעתתי
את נשף השלך שם לי לחרדה ערך החרה
צפה רצית אהל טתה קינו השדים בשחו
כי כה

אמר אלי אדני לך העמיד הביצה אשר ירא
יראה ציר : וראה רכב צמד פרשים רכב ח
חמור רכב גבל והקשקש קשברב קשכ : ויק
וקרא ארצה על כיצפה אדני אנכי עמד תמ
חמיד יומם ועל בשמתי אנכי נצב כל הלי
דלילות ונד : זה בא רכב איש צמד פרשים
ויקרא ויאמר נפלה נפלה בכל וכל פסלי אל
אלדיה שבר לארץ מדשתי וכן גורני אשר
שטעתי מאל יהוד צבאות אלדי ישראל הג
הגדתי לכם :

כ שא ודעה אלי קרא משעיר שכל מה כל
טילה שומר מה מליל : אמר שמר אתם בק
בקר וגב לילה אם תבקיעו בעיו שוט אתו :
משא בערב ביער
במורט קלנו אורח דדגים : לקראת צמא ה
והיו מים ישיב ארץ חמא בלחמו קדמו נוד

נודד : כי מפני חרבית נודד מפני חרב נטו
נטושה ומפני קשת דרוכה ומפני כמר כל
כלחמה : כי מה אמר
אדני אל בעוד שנה כשני שכור וכלה כל
כבוד קדר ושאר מכבר קשת גברי בני קדר

יכעשו כי ידחה אלדי ישראל דבר : ואלים יבני
משא גיא חזיון מה לך אנא כי ילית כ
כלך לגנותי שאות כלאה ער הוכיח קריה טחמ
עליה חללך לא חלל חרב ולא כתי בלהבד:
כל קציר נודד יחד בקשת אטרו כל נמצי
נמצאך אפרו יחדו כיריה רחמי : על כן
אמרת ששני אפרו כבני אל תאצו לא
לחבני על שד בת עמי : כי יס' מדושה ומכ

ומכוסה ומכוסה לאדני ידוד צבא תורניא
חזיון נקרקר קיר ושועאל דדר ויחלכ נשא
אשפה ברכב אדם ופר שים וקר ערה כנן : ו
יהי מבחר עמקך בלאורכב ודבר שים שת
שת השערה : ונל את מכר יהודה והבט כ
ביום ההוא אל נשק בית העיר ואת בקיעי ע
עיר דוד ראיתם כי רבו ותקבצו אתכם הכר
דברכה דתהונה יאת בתי ירושלים ספרתם
ותתגו הבנים לבצר החמה : ומקוה עשיתם
בין החונתים למי הברכה הישנה ולא הבט
הבטתם ארעטיה ויצרה ברחוק לא ראי
ראיתם : וקרא אדני יהוד צבאות ביום הה
ההוא לבכי ולמספור ולקרור ולחגור שק : ו
ודנה ששון ושטחה הרג בקר ושחט צאן א
אכל בשר ושחטין אכל כלה כי מחר נמ
נמית : ונגלה באוני ידוד צבאות אם יכפר ה
העין הזה לבס עד תמותן אמר אדני יהוד צ

כזה אמר אדני
יהי צבאות לך מא אל דבכך הזה על שב
טבנא אשר על הבית מה דלך פה ותי לך פה
כי חצבת לך פה קבר חצבי מרום קברותיך
חוקי כסרע משכן לו : הגה יהודי כמלמך
טיטלה גבר ועכר עטה : צוף יענך צנפה
נויר ארץ רחבת ידכ טבה רבות וטבה
מרכבת כבודך כלן בית אדניך : ודפתיך
במזכר ומניעך דך ידרכך :

ויהי כיום הדוא וקראתי לעבדי
לאלקים בן חוריו : ודלשניו במנוך וא
ואבנך איתגור וכמשלך אתן בידו ויהי ל
לאביל שב דרשיל ולבית יהודה : ונתתי כפ
מפתח בית דוד על שבעי ופתח ואין כתר וס
וסר ואין פותח : והקעתי ידך במקום נאמן
וריה וכסא כבוד לבית אביו : ויהי עליו כל
ימי כבוד בית אביו הצאצאים ודפיעות כלכלי
הקטן בכלי האגנות ועד כל כלי הנבלים כי
ויכנס והוא נאם יהודי צבאות תמוט היתר ה
הקועה במקום נאמן ונגדעה ונפלה ונכרת
הבשא אכר עליה כי יהודי דבר :

בושא צר הלילו אגיות

רשישכי שרד כולת מכא בארץ כהם נג
נגלה לבו : רמו יטבי אי סחר צידון עבר ים
בלאדך יובנים רבים ורע שיהר קצר יאור
תבואתך ויהי סחר נחם יבושי צידון כי אמר
ים מיעה הים לאמר לא תלתי ולא ידתי ולא
גדלתי בחירים רומשתי בתולות : באשר שט
שטע למצרים יחלו כשמע צר : עברו תרש
תרששה דלילו יטבי אי הוואת לכם עליה מ

כמי קדם קדמתי יובלית רגליה כרחוק לך
לגור כי יעץ זאת על צר דמעט ידה אשר ס
סחלה שרים בעניה נכבדי ארץ : יהודי צ
צבאות יענה לחלל גאון כל צבי לחלל כלל
נכבדי ארץ : עברי ארצך כאר בתרו שיש
אין מוח עוד : ידו נכה ער הים דרמזי נבול
מכרבות יהודי ציד אל כנען לשבד מיעותה
לאמר לא תספי עוד לעלות המעוטה בת
בתלת בת צידון פתיל קומי עבדתי גכ עס
לא עזובך : הן ארץ בשרים זה העם יא הו
יהא אשר יסדה לבנים וקינו בחוריי ע ידו
ארמנותיה טבה למעלה : דלילי איתר
תרשישכי שרד כמנו :

ויהי כיום הדוא ונשכחה ב טב

שבעים שנה כימי מלך אדני מלך שבעים ש
שנה ידע לצור נשירת דוד עזובי כר כמי
עיר : נשכחה הטיב נון הרביט ר למינו
הכרי : ויהי בקר שבעים שנה יגד יהודי
את צר ושבה לארמנה ונתה את כל משלכות
הארץ על פני האדמה : ויהי כתר ואתיה
קודש ליהודי לא יאצר ולא ידכן כי לטביס ל
לפני יהודי יהיה סחרה לאכל לשבעה ולמ
ולכבסה טמוק :

הנה יהודי בוקק הארץ ובחלך ועוד בניהיה
והפין יושביה : ויהי כעס כמדן כלכל כאר
פאדניו כשפדה בגבירתה כקונה כמזכר כמ
כמלוח כלוח כנוטה כאשר נוטה בו : דבוק
תבוק הארץ ויהי תבואת יהודי דבר אתה טא
הדבר הזה אבליה גבול הארץ : כללה נב
נבליה תבל אבליה מרום עכ הארץ : ודארץ

הגפה תחת ישיבה כי עברו תורת חלפו דק ה
דפרו בדת עולם : על כן אלה אכלה ארץ ו
ואשטו יושבי בה על כן חרו יושבי ארץ וגש
תשאר אנוש מועד : אבל תירוש אמללה גפן
נאנח כל שבתו לב : שבת משרש תנים חול
שאן ערבים שבת משרש כנור : בשד לאי
ישתו יין : מל שד לשתי : נשכרה קרית וזהו
סגר כל בית כנא : צלחה על דין בחצות עד
ערבה כל שבתה נלה כשרש הארץ : נשאר
בעד שמה ושאיה יסת שער : כי בה יהיה ב
בקרוב הארץ טורח העמים כגוף זית בעולות
אכילה בציר : המה יסאו קולם ירתו בגאון
יהוד צלח כים על כן באורים ככדו יהוד ב
באיהם שם יהוד אלה ישראל :

מכנף הארץ זמירות שמענו
צבי לצדק ואמר חזי לי אר לי בגדים
בגדו ובגד בגדים בגדו : פחד ופחית ופחע
עליך יושב הארץ : וזהו תגם מקול הברד
יפול אל הפחת והעלה טורח הפחת ילכד ב
כפח כי ארובות ממרות נפלות ורעשו מוסדי
ארץ : רעה התרועעה הארץ בחר התבירה
ארץ מוש התמוטטה ארץ : נוע תנוע ארץ כ
כשכור ותתנודדה כמלונה וכבד עליה פש
בשעה תפילה תלא תוסף קס :

זהו ביום הווא יפקד יהוד על
צבא המרום בפרום ועל מלכי האדמה על
האדמה : ואפס אספה אסד על בור וכפרו
על כסגר ומרום ימים יפקדו וחפרה הלבנה
ובשעה תחפה כי מלך יהוד צבאות מדר ציון
ובידשלים תגר וקצו כבוד :

דראיית העולם
והשלישית העולם
והרביעית העולם

יהוד אלה אלה ארובות אלה

שכך כי עשית פלא עשית מרחוק אמונה א
אומן : כי שמת מעור חל קריה בעורה לספ
למגלה ארמון זרים מעור לעולם לא יבנה
על כן יכבדך עם עז קרית גרים ערבים יר
יראוך כי הית מעור לרל מעור לאכין כצר
לו מחסה מורט על מורב כי רוח ערבים ב
כדם קור : כחורב בצין שאן זרים רכניע
הרב בצל עב זכר ערבים יענה אמונת המלך
ועשה יהוד צבאות ללך

העמים בדר הוזה משרה שמנים משרה ש
שמנים שמנים ככמים שמנים כמקום וכלל
בדר הזה כני הלוח הלוח על כל העמים ו
והמכבה הנסוכה על כר העמים : בלע המל
לנצח וכחה ארני יהוד דמעה בעל כדא
פנים חרפת עמו יסד מלך כל הארץ כי יה
יהוד דבר :

ביום הווא רנה אלהנו זה קונו לו וישענו
זה יהוד קונו לו נגילה תשכחה בשועתו
כי תגדו יד יהוד בדר הזה תגר מאב חת
תחתו כהדוש כתבן במו מדמנה ופרש ידיו
בקרבו כאשר יפרש השלח השלח והשפ
גאות עם ארבת ידיו וככצר כסגב חומו
השח השכל דמע לארץ עד עפר :

ביום הווא יסד השיר הזה
בארץ יהודה יד עזלנו ישועת ישית חוכה
וחיל : פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמ
אמונים יצר כבוד תצר שלום שלום כי כך
לפניה : בכתו ביהוד עדי עד כי ביד יהוד צ
צור עוזמים : כי השח יסב כרים קריה

בדרך מצרים כי עוד מעט מזער יכלה ועם
ואפי על תכליתם : ועולר עריו יהוד צבאות
שט כמכת מדוי בצור עורב ומטור על דים
ונשאו בדרך מצרים :

וזהו כיס ה' ואישר סבול מעל שבמך
ועל מל צוארך וחבל גר מבני שבן באע
על עית עמר בני רוק למכיש יקוד כליו ועב
עבה נערה גבע בלון לנו חרדה דומה גב
גבעת שאיל נכה : צהל קרף בת גלים הקט
הר שבי לישד עניה ענתות : נודה מדמנה
ישבי הגבים העיו : ^{הסערה}
עוד היום בנוב לעמד עופף ידוה
דר בת ציון גבעת ירושלים יונה הארון יהוד
צבאות מסעף פורה במערצה ורכי הקומה
גדועים ורגביהם ישפלו : ונקף סבכי הוער
נכחול ידלמנו באדר יפול :

והוא חמר מנוע ישו
ונצר כשרשי יפרה : ונחה עליו רוח יהוד
רוח חכמה ובונה רוח עצה וגבורה רוח דע
דעת ויראת יהוד : והריתו ביראת יהוד לא
למראה עיניו ישפט ולא למשמע אזניו ייכח
ושפט בגרן דלים והוכיח במישור לעמי אר
ארץ והכה ארץ כשפט פיו וברוח שפתי יע
ימית רשע : וזהו צדק אחד בתענו והאמנה
אחד חלציו : וגר ואכל עם גבש ונמר עם גרי
ירבין עגל וכפוד ומריא ידיו ונער קסן נוג
כס : ופרה ורוב הרענה יהודי יכצו ילדיהן
וארזה כבקר יאכל הבן : ושעשע יונק עד הו
ורפתו ועל מאדול צפעני נמחל יד יהוד : ל
לא ידעו חלא ישחחו סבול הר קדשי פיבול

בילאח דארין דיעה את דוד המלך לים נכ
מכסים : ^{נקה מים}
הוא שרט ישי אשר עמד לים ישי אלו ג
גים דרשו ויהיה מנחתו כבוד :

וזהו כיס דלוא
יוסף יהוד לבית דלוא לקנות את שאו עכו אשר
ישאר באר שור ומעזרים ומיתרוס ומטוש ו
ובעלם וכ שער וכ השתומאם הים : ונשא
נכחמים ואף נדיו ישראל תפעת יהודה י
י בין מארבע בנפית דארין : וסדה קנאת א
אפרים וצדק יהודה וברתו אפרים לא יקנא
את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים : ועמו
בכתף פלחלים יכה יחזיו בא את בני קרם
אדום וטואב משהל ילים ובני עמון משם
מזמרתם : ויחזרו יהוד את לשונם מצ
מזרים ודנו ידו על הגרר בעים וחזו זה

וזהו לשבעה גחמים ודדריך בעלים : והי
נדיה מכירה לשאר עמי אשר ישאר מאש
מאשר בא מר הנה לישראל בית עליו מ
בארץ מצרים : ואפי' לבית יהוד ארץ יה
יה רכי אגדת כי שמה א' ידענו : דלה
אל ישועת אמת ר' אפוד כי עי' ייביתו
יד יהוד יהיה לי שועה : ושאמר כיס בט
כששון טבעני השועה : ואמרלם בית הח
ההא החזו ליהוד קראו בשמו הודיעו בע
בעמים על ידיו הכירו כי נשגב שמו : וערו
יהוד כי נאית עשה מידעת זאת בכל ד' רין
צד' יונק' סבת ציון כה גדול בקרן מרש
ישראל : ^{סבת}
בטא בכל אשר חזה ישעיהו כדאמרן : על

[illegible]

אמלל גפן שבכה בעלי גנים הלכו שדוקה
עד יתר גפניו כדבר שלחיה נישו עם
צמרוים על לן אבכה בכבי ישר גפן שבכה
ארץ וצמחי חשבון ואמללה מ על קוצר
ועד קציר הדר נפל : ונאספה שמחה ונל
ביום מן ונכרבים לא יתן ולא ירועע יין
ביום לא ידוך הדוך הדר דשבת וע
על יסוד לא אב ככור יהיו ורבי לקיר
דרש : והיה כי נראה כי נראה מואב אלה
דכיה וכו' אל מדרשו להתפלל ולא יוכל :
זה הדר אל דבר יהוד אל מואב מאו :
ועד דבר יהוד לאמר כשלש שנים כשני
שכיר ונראה כבוד מואב בכל הדמיון דרבו
ושאר מיט מוצר לא ככור :

בשאר דמסק הנה דמסק מפרס
בני דריתא בעי נבילה : עומות עדי ערער
לעדרים הדינה ורבעו ואין מחריר : ונשבת
ככור מאפרים וממלכה מדמסק ונאר אר
ארכ ככור בני ישראל יהיו נאם יהוד צב
צבא ת :
זהו יד ככור יעקב ומשמן כשרו ידוה :
זהו באסף קציר נכיה ורועו שכלים יקצור
זהו כמלש שכלים בעמק רפאים : ונשאר
בר עוללות כוכף זית שנים שלש גרירם כר
בראש אמיר ארבעה חמשה כעליל פור
פודה נאם יהוד אלה ישראל : ביום זהו
ישעד ראם על לשדו ועליו אל קדוש יש
יש אל תראנה : ולא ישעה אל המזכרות
בישדו וינאספה : אבבענו לא יראה
והיה ש ורבים :

חלל

כיום והוא יהיו עדי מעלי כעייבת

החלל והאמיר אשר יתבו כנני בני ישו אל
והיה שבכה : כי לית ארדו יער וצור
בעיקר לא זכרת על כן רג על נטעי נעננים ח
חמירת דר תורענו : ביום נטיך השמשגי וב
ובכור דער תפריד נר רציר ביום נר לחוב
וכאב אנט :

היו זה שואק

דמן עמים רבים מדמות ימים יחנין ושואק
לאומים כשאון מים כבדים ישאון לאומים
כשאון מים רבים ישאון ויער מי תס בני דק
ורדף ככין ודים לפני רוח וכו' : ונני כו
סופה : לעת עו בודנד בלדד דמס ככר וא
ואענו זה חלק שטנו וגורל לבחיינו :

היו שואק

דרי ארץ יללל נוריד אשר
מעבר לנדר מוס : השלח ביה צורים ובכל
גבא ילל נני מים לקי מלאכים נלל ילל
כמסך ומירט אל עם נדא כן דא חללה
גוי קו ונבוסה אשר באו נדרים ארצו
כל ישיב תבל השכני ארץ כנשא נכ דרים ת
תראו וכתקוע שופר תשמעו :

היו שואק

כי לכה אמר יהוד אלי אשכנח ואמנה במ
כמכתי כרים צח עלי אור פעב של כרים ק
רציר : כי לפני קציר כתב נרח ובכר גמלי
יהיה נצה וכת דוללים במינות ואתה ג
דנמיטות דמיר דיהו : יעזבו יחדיו לעט ה
דרים ולכרבת דארץ וקו עלי דעט יכלב
כדמת דארץ עליו דוד :

היו שואק

בעת ההוא יוכל לך יהוד צבאות עם
כמועד ומי טובעם נרא כן דוא ודלאה ג
גוי קו ונבוסה אשר באו נדרים ארצו

נסבכה יספילה יספילה עד ארץ גינה ע
 עד עפר תרמסה רגל רגל עני פעמי רגלי
 אחד לצדק משדום ישר מעל צדק תפ
 תפלים ואי אחד משפט יחוד קונת לט
 לשמן חלוקה תאות נפס : נפשי איתך כל
 כללה אף דחי בקדכי אשחך פי כאשר מ
 משפט לך ארץ צדק לשדו יסבי תבל : יחן
 רשע כל לשד צדק בארץ נכחות יעל וכלי
 יראה נאות יהוד : יהוד
 רסה ירך כל חיון יחוד חבוש קנאת עם אף
 אש צדק תאכלם : יהוד
 תשפות שלום לו מנצב כל מעשיו פעלת
 לנו יהוד אידנו בעלז ארנים וולך לשד
 בקדכר שכן : מתם כל יחוד רפאים בליק
 יקמו לכן פהרת ותשמדם ותאכר כל זכר ל
 למו יספת למו יהוד יספת למו נכדת רחוקה
 כל קצו ארץ : יהוד כנר
 פקדוק צקון לחש מסרן למו : כשר הרהת
 תקרב ללדת תחילת עק כחלה כן הינו מ
 מפנד יהוד : הרני חלו כמו ילדנו הח יס
 יסועת כל נעשה ארץ וכל יסלי יסבי חכל :
 יחוד מתד נבלי יקמן תקצו ורנו טמני ע
 עשר כי טל ארות טלד וארץ רפאים תכלי :
 לך עמל בא בחרך וסגר
 רחלך ביעד חמי כמעט רגע עד יעבר זעב :
 כידנה יהוד יצא מנקמו לשקר עון יוסב ה
 הארץ עלי וכלה הארץ את דמיה ולא תב
 תבסד עור על הרוגיה :
 כיום הלא יפקד יהוד בחרבו הקשה
 ותדולה תהוקה על ליתן נחש בריח ועל

ליתן נחש עקלתון ודג אהדחבן אשר בים :
 ביום יהוא פרס חכד
 עט לה : אני יהוד נצרה לדגים אשקה פ
 פן אפקד עליה ללה ויתם אצנתה : חמה אין
 לי כי יתנו שכיר ושל במלחמה אפסעה ב
 בד אצלתה יחודאו יחוק בבעז יעשה שלום
 די שלום יעשה לי :
 דבאים ישרש יעקב יצין ופרח ישראל וכלאו
 נניתכל הנובה : הככבת ככדו הכדו אכס
 כדת חרוגי חרז : בסאסאה כשלחה תרי
 תרמבה חנה ברוחו הקשה ביום קדים : לכן
 כזאת יבגר עון יעקב חזה כל גרי הסיר חט
 חטאתו בשומי כל אבני מזבח כאבני ירמני
 מנופצות לא יקומו אשרים וחמנים : כי עד
 בצורה כדר נוה משלה ונקב כמדבר שם
 ידעה יגל רשם ירבץ וכלה סעפיה וככש
 קצירה תשכרנה נשים באות מאירת אלה כ
 כילא עם בינות הוא עלכן לא ירחמנו עש
 עשדו ויצרו לא יחננו : יהוד
 ביום יהוא יחבש יהוד משכלת הגדר עד נח
 נחל מצרים ואתם תלקמו לאחד אחד בני יס
 ישראל : יהוד ביום יהוא
 יתקע בשפר גרול ובא האבדים בארץ אש
 אשר הנדחים בארץ מצרים והשתחו לי
 ליהוד כהר הקדש כחושלם :
 היו עטרת נאות שפודי אפרים וצין
 נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שנים
 ילומי יין : הגה חזק ואמין ליהוד כזרס סרד
 שער קטב כזרס בים כמרים טמנים דגיה
 לארץ ביד : ברגלים תרמסטה עמדת

גאות שכרי אפרים : והיתה ציצת נובל צבי
תפארת אשר על ראש גיא שמנים כבכורה
במרים קיץ אשר יראה וראתה אתה בעודה כ
בכניו בלענה : ביום ההוא
יהיה יהוד צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפ
תפארת לשאר עמו : ולרחח משפט ליושב ע
על המשפט ולבורה מטיבי מלחמה שערה :
ותבא אלה בין שגו ובשכר תעו בהן תביא'ש
שגו בשכר נבלעו מן היין תעו מן השכר שגו
בראה פקדו פליליה : כי כל שחלנות מלאי קי
קא צאה בל' מקום : את
מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמול' מח
מחלב עתקי כ' שדים : כי צו לצו צו לצו קו ל
לקו קולקו וער שם וער שם : כי בלעני שפה
ובלשון אחרת ידבר אל העם הזה : אשר יא
אמר אליהם ואת המנחה הניחו לעוף חאת
המרגעה ולא אמר שמוע : והיה חכם דבר
יהוד צו לצו צו לצו קו לקו וער שם :
וער שם למען ילכו וכשלו אחור ותשכרו ונו
ונקשו ונלכדו : לכן שמעו
דברי יהוד אנשי לצון מל' העם הזה אשר
בירושלם : כי אמרתם כרתנו ברית את מות
ועם שאול עשינו חזה שוט שטף כיעבד לא
יבאנו כד' שבענו כזב מחסנו ובשקר נסתרתנו :
לכן כה אמר אדני יהוד הגנ'
יסד בעיני אבן אבן כחן פנת קרת מוסר מו
מוסר המאמין לא יחיש : ושטתי משפט דקו
וצדקה למשקלת ויעה בר' מהסה כזב וסתר
ביום יטטפו : וכפר בריתכם את מות וחיותכם
את שאול לא תקום שוט שטף כי יעבר וה

והיותם לו למרמס : מדי עברו יקח אתכם בר
בבקר בבקר יעבר ביום ובלילה והיה רק :
ועתה הכין למיועה : כי קצר הביצע כהש
מדת הרע והמכנה צרה כדתכם : כי כתר
פרצים יקום יהוד כעניק בגבעון ירגו לעשות
מעשהו ור מעשהו ולעבד עבדו נכריה ע
עבדו : ועתה אלתתליצו פני חזקו מוס
מוסריכם כדל'ה ותרצה כמעה כאתאר
אתי יהוד צבאות על כל הארץ :

האזינו ושמיעו מלי דקשיט
ושמעו אמרתו דכל היום דרש דרש לחיות
פתח ריטוד אדכתי : הלא אם שיה פניהו
והפין קצח וכמן יורק ויש חטא שרה וש
ושערה נסמן וכסכת גבולתו : ויסרו למשפט
אלדיו יורנו : כי דא כתרין יורש כצח ואיפן
עגלה על כמן יסבכי במטה יחבט קצח יב
וכמן בשכט : לחם יורק כדלא לצח אדרש
יורשתי והמס גלגל עגלתו ופרשיו לא ידקנו
גם זאת מעם יהוד צבאות יצאה הפליא עז
עצה הגדילתו ושיח :

הר אריאל
אריאל קרת חנה דוד כפו טנה על שנה ח
חגים ינקט : והציקתי לאריאל ודיתה תא
האניה ואניה והיתה לי כאריאל : וחגתי כל
כדור עליך וצחתי עליך כצב והקנתי על
עליך כצרות : ושפלה כארץ הדברי וכע
ומעפר תטה אמרתך והיה כאוב כארץ קו
קולך וכיעבר אמרתך תצפץ : והיה כאבן
רק הכין וריך וכנץ עבר הכין עריצים וה
היה לפתע פתאום : מעם יהוד צבאות

תפקד מדעם וברעש וקול גדול : שופה וסע
וסעלה ולהב אש אוכלה : והיה כחלום חזון
לילה הבין כל הגוים הצבאים על אריאל
וכל צביה ומעדרה והבין קים לה : והנה בא
כאשר יחלום ורעם והנה אכל והקיץ וירקה
נפשו וכאשר יחלום הצבא והנה שורה וה
והקיץ והנה עוף נפשו שוקקה כן יהיה הם
המון כל הגוים הצבאים על דר ציק :

והתבדחו והתבדחו הסתעו
והשעו סכרו ולא יין נעו ולא שכו : כיצחק ע
עליכם יהיה רוח הרמה ועצם את עיניכם
ואת דגבאים ואת ראשיכם החזים כסודותיה
לכם חזות הכל כדברי הכפר החתים איצרי
יתנו אתו אל ידיה הספר לאמר קראנו ודו
ואמר לא אוכל כי חתום הוא : ונתן דלכר
על אשד לא ידע כפר לאמר קראנו זה הוא
ואמר לא ידעתי ספר :

ואמר יהודי יין מינש העם הזה בפיו
ובשפתו בבורתי ולבו רחוק ממני וחתי דא
ידעתם את מינות אנשים מלמדה : לכן הגני
יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלאו
ואברה חכמת חכמיו ובנית נבניתו תסתתר :

הר דביביקים
ביהודי לסעוד עיניה והיה במחשך במשדים
ראברו מיראיו וכי ידעו : דלככם אכ כח
מחמר היצר חושב כי אכר מעשה לעשיהו
לא עשה ויצר אכר ליצרו לא הבין : דלא
עוד מעט מזער ושב לבנות לכרמל ודכרמל
ליעד חושב : ושמעו ביום ודוא ודורשים ה
דברי ספר ומאפל ומחשך עיני עירם תרא

תראנה : וספו ערים ביהודי שכחה ואבינו
אדם בקדוש ישראל גילו : כראפם ערין וכ
וכלה לץ תכרתו כל שקדי און מהביא אדם
בדבר ולמוכיה בשער קשון רכנו בתרו צר
צדיק :

אמר יהודי אל בית יעקב אשר פרה אחאב
אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פגנו
יהודי : כי כראתו ילדיו מעשה ידי בקרבו
יקדישו שכי והקדישו את קדוש יעקב ואמר
אלדי ישראל עריצו : ודעו לעי רוח בניהו
והגנים ילמדו לקח :

הוי בנים סודים נאם יהודי לעשות עצה היא
כני תלסוך מסכה היא רוחו למען ספות חט
הכאת על חמאת יהולכים לדת מצרים ופי
לא שאלו לעו כל מעשה פרעה ולחכות בצל מ
מצרים : והיה לכם מעט כרעה לבסת והח
ודחסות בצל מצרים לכלימה : כיהיו ביוון
ידיה ומלאכו חנם גיעו : כל הבאיש על עס
לא יעילו לבו לא ילמד ולא לדועל כי לב
לבסת תבס לחרפה :

משא בדמות נגב בארץ צלם
וצוקה לביא וליש בדם אפעה ושדף מעו
מעופף ישאר על כרף עירם חילדם ועל ד
דכסת גמולם אצרתם על עס לא ידעו : ו
ומצרים הכל חזיק יעורו לבי קראתי האתר
לחבהם שכל : וקלה בא כתבה על לחת את
אתכם ועל ספר חוקה ותהי לית אחרון לעד
עד עולם : כי עם ברי דמה בנים כחשים כנ
בנים לא אבו שמוע תורת יהודי : אשר אמ
אמר לדאבים לא תראו תלחים לא תחזו

ולנו נבחרת דבר רצו חלקות הווי כדתלות :
סדור בני דרך השו מני ארח השביתו מפנינו
את קדוש ישראל :
לכן כה אמר
קדוש ישראל יען מאסכם בדבר הזה ותבטחו
בעשק תלה ותשענו עליו לכן יהיה לכם העין
הזה פפרץ נפל נבעה בחומה נשגבה אשר
פתאים לפתע יבא שברו : אשברה פשוט
נבל יצרים כתות לא יחבל ולא ימצא כמכ
במביתו חרש לחית אשכי קוד ולחשף טים
מנבא :
פי כה אמר אלהי יהוה
קדוש ישראל בשמה ונחלתו ישעון בהשקט
ובבטחה תהיה גבורתכם ולא אביתם : ותא
ותאמרו לא כי על סוס נטס על כן תגסון ועל
קני נרכב על כן יקל רדפיכם : אלף אחד מ
מפני גזרת אחד מפני גזרת חמשה הגוסו ע
עד אם עזרתם כבודן על ראש הדר ובנים
עד הנבעה חכן יחבה יהוה לחגגכם ולכן יהיה
לרחמכם כי אלהי מספוט יהוה אשר כל חו
חוכי לוי כי עכשיו ישב בירושלם בכה לא
תכלה חנן יחנך לחל ועקד בשמעתו ענך :
ונתן לכם יהוה לחם צר ומים לחץ והא יבנה
עוד מדרך והיו עיניך ראות את מדרך : ואז
ואנך תשמענה דבר מאחרך לאמר זה הדר
הדרך לכו בו כי תאמרו וכי תשמאלו : וכמ
וטמא זכ את צביו פסלי כסגך ואת אפדת
בסכת זהבך תורם כמו דהא צא תאמר לו :
ונתן מטר ורעך אשר תורע את דאדנה ולח
והלם תבא את האדמה והיה דשן ושמן ירעה
ב עך ביום ההוא כר נחב והאלפים והעדרים
על דהאדמה בלל חמין יאכלו אשר דה

דפי
גמיה
וגר

הנני
על

הנני
על

בדת וכבודו והיה על כל דר גבוה ועל כל
גבעה נשאה פלגים יבלי מים ביוט הרג רב
בגלל כגדלים יהיה אור הלכנה כאור החמה
ואור החמה יהיה שבעלים כאור שבעת הי
המים ביום חביש יהוה את שבר עמו ובחץ
בכח ירפא :
דנה שם יהוה
כא מפרק בער אפר וכבוד משאה טפחו
כלאו זעם ולשנו כאש אוכלת : וחדו כנחל
טוטף עד צואר יחצה להנפה גורם בנפת שא
ורסן כותעה על לחי עמים : השיל יהיה לכם
כליל ותקדש חג ושבתת ללב כהולך כחליל
לבא בר יהוד אל צור ישראל : והשכימי
יהוה את הוד קורו וגדת ורועו יראה בועף א
אף ולהב אש אכלה נפץ חרם ואכן כרד ופי
בקר יהוה יחת אשר בששט יכה : והיה כל
מערב מטה כוסדה אשר עיה יהוה עזי בת
בתים וככנור ותובלת חמות הנפה נלחם ב
בם : כי ערוך מאתמל תפתה גם היא לכה
הוכן העמק דרחים כדדתה אש ועצים הר
דרכה נשמת יהוה פנחל גפרית בערה מה :
הח היורדים מצרים לעזרה
על סוסים ישענו ויבטחו על רכב כי רב ועל
פרשים כי עצמי מאד היא שיעו על קדוש יש
ישראל ואת יהוה לא ידשו : וגם הוא חכם
וכא רעואת דבריו לא הסיר וקם על בית מ
מרים ועל עזרת פלי און : ומצרים אדם ו
לא אל וסיסיהם בשר ולא דחה יהוה יטה :
יהוה וכשל עתה ונפל עזר וחדיו כלם יכליון :
ביכה אמר
יהוה אלי כאשר יתגה הארץ

קמ

ט

ל

ט

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

י

והכפיר על טרנו אשר יקרא עליו ולא רעים
בקהל לא יתוכחמם לא יענה בן ירל י
יהוד צבאות לצבא על הרצין ועל גבעות
בצנרים עמית בן יגן יהוד צבאות על ירוש
ירושלם נגן והצל כסח והמליטו שוב לאשר
העטיקו סרה בני ישראל : כי ביום ההוא י
ינאטק איש אליו כסרו ואליו זהבו אשר
עש לבם ידכס המא ינפל אשר בחרב לא
איש וחרב לא אדם תאכלנו נס לא מפני ח
חרב ובחריו למס יהיו : וסלעו ממנו יעבר
והיו נגס שריו נאם יהוד אשר לו בצין
ותגור לו בידו שלם :

הן לצדק ילך בלך חלשים למשפט ישורו
ויהי איש כמחבא רוח וסתר ורם כפלה
מים בצין כצל סלע כבד בארץ עפה : ולא
תשענה עני ראים ואוני שמעים תקשבנה :
ולבם נמחרים וכן לדעת ולשון עלגים המחר
לדבר צחות : לא יקרא עוד לכל נריב ול
ולכל לא יאמר שוע : פי נבל נבליה דמר ול
ולבו יעשה און לעשות דגף ולדבר אל יהוד
אלהה לדעת נפש רעב ומסקה צמא יחקיר :
ולא יחשש וכלי בליו רעים הוא ופית יען לחבל עוים
באמרי סקר ובדבר אבין משפט : תדיכ נר
נדיבות יען ודוא על נדיבות יקום :

נשים שאונות קבנה שנינה קולי בנות
בטחות האנה אשתי ימים על טנה הרבנה
בטחות כי כלה כציר אפה בלי יבא : הרדו יש
שאונות רגוז בטחות בשונה ועור דהמורה
על חלצים : על שדים כגדים על דה חמר
על גפי כרית : על ארסת עש קון יאמר הנ

תעלה כי על כל בתי משיש קריה עליה : כי
ארמון נפש המון עיר ערב עפל וכן היה ב
בעד מעדות עד עולם משוש פראים כרעה עי עתה
עדרים : עד יערה עליו רוח ממרום ויהיה
כדור לפרמל והכרמל יעד יחשב : רשכן ב
במדר משפט וצדקה בסרמל השב : והיה
מעשה הצדקה שלום ועבודת הצדקה הש
השקט ובטח עד עולם : השב עכ סנה של
שלום ובמשפנות מכבחים ובמנחות שאג
שאונות : ובדד בררת העיר ובשפלה תשכל
העיר : אשריכם ורע על כל מיס סלחי רג
וגל השור והחמור :

שדד ואתה לא שדד ובגד לא בגדו בו כ
בהתכך שדד תישד כליותך לבגדו יבגדו
בך : יהוד חנינו לו
קונו היה ודעם לבגדים אף ישעיהנו בעת
צרה ימחל המון נדדו עמים כרמי סד נפצו
גוים יאסף סללכם אסף רחמל כמסג גבים
סולק כ : ונשגב יהוד כי שכן מרים כלא צין
משפט וצדקה ויהיה אמונת עתה חכו ישעיה
רכמת ודעת יראת יהוד היא ארצו :

הן אראלם צעקו חוצה כלאכי פלון ויילן
טלום מר יבכין : נשמו נסילות שבת עברא
אוחה פר סרת מאס עדים לא חשב אגוש :
אבל אמללה ארץ החכיד לבקן קבל ויהיה ה
השדן כערבה ונער בשן ומרמל :

עתה אקום יאמר יהוד עתה ארוכים
עתה אגשא : הדרו חשש תלדקש חחכם
איש תאכלכם יהיו עמים כשרפותסד קוצים
כסוחים באש יצאו : שמעו רחמים

אשר עשיתי ודעו קרובים גבורתי : פחדו
בציון חמאים אחות רעה חנפים מי עוד לנו
אשר אכלד כי יגור לנו ביקר עולם : והלך צ
צדקות חסד משרים מאם בבצע מעשקות
נער כפיו כחבך בלחור אנט אנט משמע ד
דמים ועצם עינו כראת ברע : הוא כרובים
ישכן בצדוה כלעים משגבו לחמו נתן מכיו
נאמנים : בלך ביופיו תחזנה עניך תראנה א
ארץ מרדנים : לכן יהנה אימה איה סופל
איה טיקר איה ספר את המגדלים : אתעם
נרץ לא תראה עם ענקי שפה כשמי נלעג
לשן אן בנה : חיה ציון קרת כיעדנו עת
עניך תראנה ירשאל ניה שאן אהל בלים
יגען בליסע יהדותו לנצח וכל חבלי בלי
יעקו כי אכילס אדיר יחד לנו כקום נה
נדרים יארם וחמדים בלחך בו אגן שי
שטנני אדיר לא יעברנו כי יהוד שפטנו יה
יהוד כחקנו יהוד כולטו הוא ישיענו : נט
נטשו חבליך בלי יחזקו כודתם בלכרשום
או חלק עד שילכר ככחם כוזו בו : וכל
יאבר שכי חלתי רעם הירשכ כר נשא עון :
קרבו גוים לשביעו
והאמים הקשיתי תשמע הארץ ומלאה תכל
וכל צאצאיה : כי רצף יהוד על כל גוים
וחמה על כל צבאם וחרימם נתגם לטבח :
חוליהם יטלכו ופגריהם יעלה באשם ונט
ונטשו הרים מרמס : ונמלך כל צבא השמים
תגל כסר השמים וכל צבאם יכול כנבלע
עלה כנפול וכנבלת כתאניה : כי חותה כשמים
חרבי דטה על אדום תרד ועל עם חרמי לם
לשטנם : חרב יהוד מלאה דם הרשעה מח

קלמ
וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

וה
וה

מחלב מדם כרים ועתידים מחלב כליות א
אלים כחבכ ליהוד ככצרה וטבח גדול בא
בארץ אדם : וידעו דאמים עבם ופריס עם
אמרים ודוה ארצם כדם ועפרם מחלב
ידשן : מי ינס נקם ליהוד שטת סלמים לדיב
ציון : ונהבט נחליה לופה ועפרה לגפרית זה
והיתה ארצה לופת כערה : לילה ויוכס לראת
תבכה לעולם יעלה עשנה כדוד ליהוד תחרכ
לנצח נצחים אן עבר בה : וירשיה קאת וק
וקפוד ונשוף וערב ישכנו בה ונטה עדיה קו
היה ואבני כדוה חוריד ואן שם כולכה יקראו
וכל שרדה יהיו אפס ויהיה ארמנותיה סרים
כיכוש ודוה ככבצרה ודיתה נוד רנים חצוי
חציר לשותיענה : ופגש צייל את איים ושמירה
ושער על רעהו יקרא ארשם הרגיעה לילת
וכצאה לה כנחוי שמה קנטה קפוד ורבלט
ובקעה חטרה כצלה ארשם נקבעו דיות א
אשה רעיה : ורשו כעל כפר יהוד וקראו
אחת כולה לא נעדרה אשה רעותה לא פק
פקוד כרפי הוא עם ודוה הוא קבצן : והוא
הכל לכן גורל יהוד חלקמה לים בקו עדש
עולם ירשיה ליהוד חזר ישפטו בה :
ישטום מדם וציה ותגל ערבה ותפרח כחב
כחכצלת : פרוח תפרח ותגלאף גילת ונתן כ
כבוד הלכנו נתן להדוד הכרמל והשרון ה
הבה יראו כבוד יהוד הדר אדירי :
חזקו ידיים רפות
וכרכים כשלות אבצו : אמרו לנבדרי דבחו
חזקו אל תראו דבה אדירכם נקם יבא נסול
אלדים הוא יבא וישיתכם : אוהב קננה עני
עושים ואני

סלם עיני

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

וה

חֲרָשִׁים תַּפְתְּחֶנָּה : אוֹיְדֶה בְּאֵל נֶסְחֻתָּרְן לִ
לְשׁוֹן אֱלֹהִים בִּינְכֶנָּה בְּמִדְבַּר מִיִּם וְנַחֲלִים כֵּעַ
בְּעֶרְבָה : וְהִי הָיְתָה לְאֵנָם וְצִמָּאן לְמִטְוֵי
מִיִּם בְּמִיתָ תֵּינִים לְרִבְעָה חֲצִיד לְקֶנֶה תִּמְאָ : ו
וְהִי שֶׁכֶּסֶל חֲדָד וְחֲדָד וְקֹדֶשׁ יִקְרָא לִ
לֵהֵא לֹא יַעֲבֹרנוּ טִמָּא וְהָא לְמִי הַחֲדָד חֲדָד וְאֵ
וְאֵיִלִּים לֹא יִהְיוּ : לֹא יִהְיוּ שֶׁכֶּסֶל אֲרִיה וּפְרִיָן
חִיתִּים לִיעֲלֵה לֹא תִמְצָא שֶׁכֶּסֶל וְהִלֵּט גְּאֻלִּים :
וּפְרִיָן יִהְיוּ יִשְׁכְּנוּ וּבָאוּ צִיִּן כְּרֶנֶה וְשִׁמְחָת
עֵלִים עַל רֹאשֵׁם שִׁטָּן וְשִׁמְחָה יִשְׁטוּ וְנִטְוֵי ג
עֵק וְאִתְּהָ :

ה'תש"ז

וַיְהִי כִּאֲרֵב עֲשֵׂה שָׁמָּה לְמִדָּה
וְחִקְיוּ עָלָה מִדָּרִיב מִדָּה אֲשֹׁר עַל כָּל עָרֵי
יְהוּדָה הַמְצֻרֹת וְהַנְּפִשִׁים וַיִּשְׁלַח מִדָּה אֲשֹׁר
אֶת רֹב שָׂקָה מִלְכֵי שִׁיר שְׁלֵמָה אֶל־הַמֶּלֶךְ חִזְקִיָּה
וְחִקְיוּ בַּחֲזֵל כְּסֵד וַיַּעֲבֹד בְּתַעֲלוֹת הַבַּיִת כִּי הָיָה
הַעֲלִינָה בַּמִּסְלָה שְׂדֵה כֶּסֶם וַיֵּצֵא אֱלֹהֵי אֱלֵי
אֱלֹהִים בֶּן חֲלָקִיו אֲשֶׁר עַל דְּבִית וְשִׁנְאָה
הַסּוֹפֵר רִאשׁוֹ בֶן אֶקֶף הַמִּכְבֹּד וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים
רֹב שָׂקָה אֲמָרוּ נָא אֶל־חִזְקִיָּה כִּי אֲנִי הַמֶּלֶךְ
הַגָּדוֹל מִדָּה אֲשֹׁר בִּיהַב הַבְּחִין הַזֶּה אֲשֶׁר בִּי
בְּטַחַת אֲמַלְתִּי אֶדְרֹבֶר שְׁפָתַי עֲצָה וְגִבּוֹרָה
לְמַלְחָמָה עֲתִידָה עַל מִי בְּטַחַת כִּי מִדָּת בִּי הָיָה
הַגָּדוֹל בְּטַחַת עַל מִשְׁעֹנֹת הַקֶּנֶה הַרְצִיץ הַזֶּה עַל
עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִסְמַךְ אִישׁ עָלָיו וְכֹא מִכְּפֹ
וְנִקְבָה בֶּן נְדָעָה מִדָּה מִצְרַיִם לְכָל־הַבְּשָׁחִים
עָלֵינוּ כִּי תֵאמַר אֵל אֱלֹהֵינוּ אֲלֵינוּ בְּטַחַת
הָיָה דָּא אֲשֶׁר דְּכִיר חִזְקִיָּה אֶת מַלְכוּתוֹ וְאֶת
מִכְבָּדוֹ וַיֵּאמֶר לְהַדְרִיחַ לְיִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ

הַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה תִּשְׁתַּחֲוּ וְעֵתָהּ תִּתְּעַבְדְּ נָא אֶת
אֱדֹנָי מֶלֶךְ אֱשׂוּר וְאַתָּה לֹךְ אֲלֵכֶם כּוֹסִים א
אֶתְּכֹל לֶחֶם לֹךְ רִבְבִים עֲלֵיכֶם וְאַיִךְ תִּשָּׂא
אֶתִּפְנֵי כַּחַת אַחֵר עֲבַדְי אֲדֹנִי וְקִנְיָנִים וְתֹב
וְתִבְטַח לֹךְ עַל־מִצְרַיִם לִדְבַר וְלִפְרָשִׁים : וְע
וְעֵתָהּ הַבְּכֻלָּעִי יִהְיֶה עֲלִיתִי עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת
לְהִשְׁחָתָהּ יִהְיֶה אֲמַר אֵלֶי עֲדָה אֵל דְּגִּרְיָן חֲזו
הוֹאֵת וְהִשְׁחָתָה : וְאִמַּר אֲלֵכֶם וְשִׁבְלָא חֲזו
וְיֹאחַ אֶל־רֵב שָׁקָה דְּבַר נָא אֵל עֲבָדֶיךָ אֶר
אַרְמִית בִּי שְׂמָעִים אֲנִינֵנו וְאֵל תְּדַבֵּר אֵלֵינוּ יֵה
יְהִי דִית כְּאֲנִי הָעַם אֲשֶׁר עַל־הַחֲמָה : וְאִמַּר
רֵב שָׁקָה הָאֵל אֲדִינֶךָ וְאֵלֶיךָ שְׁלַחֵנִי אֲדֹנִי לֹךְ
לְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָאֵל עַל דְּאִנְשֵׁים
הַיָּבֹשִׁים עַל־הַחֲמָה לֵאמֹל אֶת צוֹאֲתָם וְלֹש
וְהִשְׁתַּחֲוֹת אֶת־יְמִינִי וְתִלְהֵם עִמָּכֶם וְעֵנִיד רֵב
שָׁקָה וְקִרָא בְּקוֹל גְּדוֹל יְהִי דִית וְאִמַּר שְׂמָעוּ
אֶת דְּבַר הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל מֶלֶךְ אֱשׂוּר : כֹּה אֲמַר
הַמֶּלֶךְ אֱלֹהֵי־שָׂא אֲתֶכֶם חֲקִידוֹ בִּי לֹא יִכְלֹה
לְהַצִּיל אֲתֶכֶם : וְאֵל יִבְטַח אֲתֶכֶם חֲקִידוֹ אֵל
יִהְיֶה לֵאמֹר הַצִּל יִצְלֵנוּ יִהְיֶה חֵלָא תִּתֵּן הֵע
הַעֵד הוֹאֵת בִּיד מֶלֶךְ אֱשׂוּר : אֵל תִּשְׁמָעוּ אֵל
חֲקִידוֹ כִּי־כֹה אֲמַר הַמֶּלֶךְ אֱשׂוּר עֲשֵׂה אֵת ב
סִכְלָה וְצֹא אֵל הַכֹּל אִישׁ גִּפְנֵי וְאִישׁ חָא
וְאִישׁ וְשֵׁחַ אִישׁ מִי בִידוֹ : עַד־כֵּן חֲלָקְתִּי
אֲתֶכֶם אֵל־אֶרֶץ כְּאַרְצֶכֶם אֵל־אֶרֶץ חֲנָן וְחֵי
וְתִירוֹשׁ אֶרֶץ לֶחֶם וְסִרְכִּים : פֶּן יִסְתְּאֲתֶכֶם ח
חֲקִידוֹ לֵאמֹר יִהְיֶה יִצְלֵנוּ דִּהַצִּילוֹ אֵלֶיךָ וְג
וְגֹרִים אִישׁ אֶת־אֶרְצוֹ כִּיד מֶלֶךְ אֱשׂוּר : א
אֵלֶּה אֵלֶיךָ חֲכֵת וְאֶרְפָּר וְאִידִי אֵלֶיךָ סִכְרו

ובי העילו את שערן מזיזי כי בכל אלדי ה
 האנ צית האלה אשר העירו את ארצם כידי
 כי יעל יהוד את דושלם מדינו ויהיו ורא
 עמו אתו דבר כי כעית הכף לא תעמדו וי
 ויבא אלמים בן חלקיהו אשר על הבית וש
 ושבלא הגר ויאלח בן אסף המוכד אל חו
 חוקיהו קרועי בגדים ויגדו לו את דברי רב
 שקה ויהי כשלי המלך חוקיהו ויקרע את
 בדיו ויתבסב אקרבא בית יהוד וישלח א
 את אלמים אשר על הבית ואת שמנא הסופר
 ואת זקני הנחנים מתבססם בשקים אל ישע
 ישעיהו כראמון הנביא ויאמרו אליו כהא
 אמר חוקיהו יום צרה ותסחה ונאצה היום
 הזה כי באו בגים עדי משסר וכל אן ללדה
 אולי ישמע יהוד אלדיך את דברי רב שקה
 אשר שלח מלך אשר ארניו לחרף אלדים
 חו והכית ברברים אשר שמע יהוד אלדיך ו
 ותשא את ידו כעד השארית הנמצאה ויבאו
 עבדי המלך חוקיהו אל ישעיהו ויאמר א
 אלדים ישעיהו כה ראמון אל אונכם כה
 אמר יהוד אל תרא מנגי הדברים אשר שמ
 שבעת אשר תדפו נעדי מלך אשר אתי הגני
 נתי בורח ושמי שמועה ושכ לארצו וה
 והגלתי בחרב בארצו וישב רב שקה וים
 וימצא את מלך אשר נלחם על לבנה כי שמ
 שמע כי נסע כל ישי ששמע אל תרדקה כל
 כך כוש לאמר צא ללחם אתך ושמע וי
 ושלח מלאכים אל חוקיהו לאמר פה תאמ
 תאמרון אל חוקיהו מלך יהודה לאמר אל יש
 ישאך וידיך אשר אתה בטח בו לאמר לא

תנתן ירושלם ביד מלך אשר ונהא אתה ב
 שבעת את אשר עשו מלכי אשר לכל הא
 הארצות להחרימם ואתה תגזל ויהגלו א
 אתם אלדי הנרם אשר השחיתו אבתי אתה
 גזן ואת חרן ורצף ובני עדן אשר בתלשד א
 איה מלך חמלובלך ארפד ובליך לעיר כפ
 ספרנים הגע ועזה ויחוק חוקיהו את הספרים
 ביד המלאכים ויקראו ויעל בית יהוד ויפ
 רפרטו חוקיהו לפני יהוד :

ותפלל חוקיהו אל יהוד לאמר :
 יהוד צבאות אלדי ישראל ישב הכרובים א
 אתה הוא האלדים לכרך לכל מלכות הא
 הארץ אתה יגשית את השמים ואת הארץ :
 הטה יהוד אנוכי ושמע נקח יהוד עניך ור
 וראה ושמע את מלך דברי סנחריב אשר ש
 שלח לחרף אלדים חו : אמנם יהוד החריבו
 מלכי אשר את כל הארצות ואת ארצם : ו
 ונתן את אלדיהם באש כי לא אלדים המה
 כי אב מעשה ידי אדם עין ואבן ויאבדו ויע
 ועתל יהוד אלדי ודשעט מיד ודעו כל
 כמלכות הארץ כי אתה יהוד לכרך : וישלח
 ישעיהו בן אמרון אל חוקיהו לאמר כה אמר
 יהוד אלדי ישראל אשר התפלל אליו אל ס
 סנחריב מלך אשר : זה הדבר אשר דבר זה
 יהוד עליו בזה וך לענה וך בתולת בת ציון
 אחריך ראש הנעשה בת ירושלם : זאת כי הרי
 חרפת וגרפת ועל כי הרימות קול ותשא מר
 מרים עניך אל קדוש ישראל : כי עבדי ח
 ורפת אדני ותאמר כרוב רכבי אני עלי מ
 מרים הרים ידפתי לבנן ואברות קמת ארצו

בכר כרשיו ואכל מרום קצו עור כרמליו
אני קרתי ושרתתי כיס ואחרים בבק פעמי כל
יאר מצור : הלא שבעת למחולק אתה עש
עשתי מימי קדם ויצרתי עתה הבאתיה ות
ותהי להשאיות גלים נצים ערים בצורות : רש
ויטבוק קצרי יד תת ופשו היו עשב שדה וי
ורק ישרא חצ רגנות ושהמה לפני קנה : וש
ושבך וצאתך ובאך דעתי ואת התרגך א
אלי יען התרגך אד ישרא נקד עלי באוני וש
ושבתי יחזי באך ומימי בשפתך והשיבתך
בדרך אשר באת בד ויה לך דאות אכל הש
השנה כפית ובשנה ד טנית שחם ובשנה ה
השלישית ורע וקצרו ותטעו כרמים ואכלו פ
פרים : וספה פלימת בית יהודה השארה ש
שירש למנה ועשה פרי ליעלה כי מירשם
תנא שארית תפליטה מדר ציון קנאת יהוד
צבאית תניטה זאת :

למן כה אשר יהיה אל בלד אשר לא
יבא אל העיר הזאת ולא יורה שם חץ ולא י
קדמנה כנן ולא ישפוך עליה סללה בדרך
אשר בא בה ישוב ואל העיר הזאת לא יבא נ
נאכ יהוד : תגיתי על העיר הזאת להשימה
למעני ולכען דוד עבדי :

ויצא מלאך יהוד וכה בכחנה
אשור מאה ושמונים וחמשים אלה וישכמו
בבקר וחנה כלם פגרים מתים : ויסעו לך וי
וישב סנחריב מלך אשור וישב בנינו : ויהי
הוא משתחית בית נכרך אדיו ואדרכך ו
ושראצר בניו הכהו בחרב והמה נבלטו ארץ
אדום וימלך אסרחדן בנו תחתיו :

במים חלום חזקתו למח
ויבא אליו ישעיהו בן אמן הנביא ולאמר א
אלויכה אמר יהודה צו לכתך כי באתה ול
ולא תחיה : ויסב חזקתו פניו אל הקיר ות
ותפלל אל יהוד : ויאמר אנא יהוד זכר לא
את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלי שרש
והטיב בעיניך עשתי רב חזקתו בכי גרה
ויהי דבר יהוד

אלי ישעיהו לאמר : דלך ואמרת אל חזקתו
כה אמר יהוד אלד יהוד אבך שרעתי את
תפלך ראיתי את דמך הנני יוכיף עלי י
ימך חמש עשרה שנה : ומכא בלד אשר לא
אצילך ואת העיר הזאת : והה לך האות כי את
יהוד אשר יעשה יהוד את הדבר הזה אשר
רבה הנני משיב את צל המעלות אשר ירדה
במעלות אמו בשמש אדנית אשר מעלותו
ותשכח שמי עשר מעלות כמעלות אשר י
ירדה :

לחזקתו מלך יהודה בחלולו וחי מחלואני
אמרתי ברמי ימי אלקה בשערי שאל פקדתי
יתר שנותי : אמרתי לא אראה יהיה בארץ ה
החיים לא אכנס אדם עוד עם ישיב חרל : ד
דורי נסע ונגלה מני כאלה רעי קדדתי כארג
חיי מרלה יבצעני מיום עד לילה תשליכני :
שרתי עד בקר בארץ כן יטמך כל עצמתי :
מיום עד לילה תשל כני : פסס עמר כן אצלי פסס
אצפוף אדמה פיונה דלו עני למלחם אדני
עשקה לך ערמני מה אדבר ואמר לי יהוא
עשה אדמה בלשנותי על מר נפשי : אדני
עלדי יחי לכל בהן חיי וחיי ותחלני

והחייני: וגה לשלום מר ליכר ואלה חשבת
נפשי משחת בלי כי השלכת אחרי נדך כל
חשאי: כי לא שאל תורד: מות יהלך לא יש
יטברו יורדי סוד אלא תדק: חייח ווא יחד
כבני היום אב לבנים יודיע אלא מתק: יהוד
להושיעני וגנצתי נגנן כל ימי חיי על בית י
יהוד:

ישעיהו יטא דבלת תאנים ומרתו על הש
השחן רחי ויאמר חוקיהו מה אות כי אע
אעלה בית יהוד:

בעת ההוא שלח מרודך בלאדן מן בלאדן מ
מלך בבל ספרים ומנחה אל חוקיהו וישמע
כי חלה וחזק: וישמח עליהם חוקיהו ויראם
את בית נבילה את הדבסר ואת הדלב ואת הב
הבשמים ואת השמן הטוב ואת כל בית כליו
ואת כל אשר נבמצ באצרותיו לא היה דבר
אשר לא הראם חוקיהו בביתו ובכל מבט
ממשלו: ויבא ישעיה הנביא אל הדבך וח
חוקיהו ויאמר אליו מה אכחו האנשים האלה
וטאין יבאו ארץ ויאמר חוקיהו מארץ רח
רחקה באו אלי מכבל ויאמר מה ראו בביתך
ויאמר חוקיהו את כל אשר בביתו ראו לאה
היה דבר אשר לא הראיתם באצרותיו ויאמר
יש נדו אל חוקיהו שמע דבר יהוד צבאות:
וגה ימים באים תישא כל אשר בביתך וא
ואשר אצרו אבותיך עד היום הזה בבל לא
יתר דבר אמר יהוד: ומבניך אשר יצאו מ
במך אשר תוליד יקחו והיו סריסים בהיכל מ
מלך בבל:

וואמר חוקיהו אל ישעיה מוכ הד יהוד אשר רב

דברת ואמר כי יהיה שלום ואבית בימי:

נחמו נדכו עמי
ואמר אלדיכם: דבר על לב ירושלם וקראו
אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עניה כי לק
לקחה מיד יהוד כפלים בכל חכאתיה: קח
קורא במדבר פנו דרך יהוד ישרו בערבה
נסלה לאדניו כל גיא ינשא וכל הר תבעה
ישפלו והיה העקב למישוד ודרכסים לבק
לבקעה: וגלה כבוד יהוד וראו כל בשר יח
יחרו כי פי יהוד דבר:

קול אמר קרא ואמר מה אקרא כל המשר ח
חציר וכל חסדו כצין השדה יבש חציר נבל
צין כי רוח יהוד נשבה באכן חציר דקס:
יבש חציר נבל צין ודבר אדניו יקום לע
לעולם:

גבה על דך מבשרת צין ודמי בכח מלך
מבשרת ירושלם הרמי אל תראו אמרי לערי
יהודה וגה אלדיכם: וגה אדני ידך כחוק
יבא חרעו כשלח לו וגה שברו אתו ופעלתו
לפניו: ברעה עודו ידעה בזרעו יקבץ טלא
כלאים וכחיקו ינשא עלות צהל: מיכלד בש
בשעלי כים ושטלים כזרת תכן וכל בשליש ע
עפר דארץ ושקל בפלס הרס וגבעות במא
במאונים:

כי תכן את רוח
יהוד ואיש עצתו ידענו את מינוען רבינו
וילמדו כאלה משפט וילמדו דעת ודרך
תכונת ידענו: דן גרים כמר כדלי וכשחק
באונים נחשטו דן אים כדק יחל ולבנו אין
די בעד חזיתו אין די עתה:

כל הגרים כאין נגדו מאפס ותורנה טבו

לו : ואל מי תדמיץ אלומה דמות תערט לו :
הלכל נטר דרש וצוף בזהב ירקענו ורתקת
כסף צוף : המסכן תרומה עין לא ירקב יב
יבחר חרש הכס יבקש לו להבין פסל לא ימ
ימוט : הלא תדע הלא תטען הלא הנד מ
מראש לבס הלא הכנותם מוכרות דארץ :
היטל על חג הארץ ויטביה כתבים הנטה
ברק שמים ויביתחם באהל לשבת : הנותן רו
וחנים לאין ושפט ארץ פתחו עשה ואף מל
נטעו אף בל זרעו אף בל שרש בארץ נועם
ונב נשף בדם ויבשו וסעדה פקש תשאם ווא
ואל מי תדמיץ ואשמה יאמר קדוש : שאו מ
מרום עיניכם וראו כי ברא אלה המנוגיא במ
במסגר צבאם לכלל בטיס יקרא מרב אונים
ואמין כח איש לא נעדר :

למה האמל יעקב ותדבר ישראל
נסתרה דרכי מיהוד ובאלדי טשבטי יעבור :
הלא ידעת אם לא שמעת אלדי עולם יהוד
בורא קצות הארץ לא יעף ולא יגע ואין ח
תקר לתבנותו : נותן לעוף כח לאין אונים ע
עצמה ירבה : ויעפו נערים ונגעו ובחורים כ
בשיל יבשלו וקדו יהוד יחליפו כח יעלו אבר
בנשרים ירוצו ולא יגעו ילכו ולא יעפו :
החרישו אלי אים ולאמים
יחליפו כח יגשלו ידברו יחדו למטפט נקר
נקרבה מי היצר מבשרה צדק יקראו ויהלו
יתן לפניו גרם וכלים יד יתן כעפר חרבו כ
בקש נדרף קשטו : וירפם יעבד שלום ארח
כתליו לא יבוא מי פעל ועשה קרא הרדיות
מראש אני יהוד ראשן ואת אחרנים אניה

הוא : ראו אים ויראו קצות הארץ יחדו ק
קדו ואתיון : איש אתדעו יעורו ולאחורו
יאמר חקיו חק חרש את צוף כחלק פטיס
את הולם פעם אמר להכל טוב הוא ויחוקרו
במסמרים לא ימוט :
ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתך ודע
אברהם אביאשר החקתך מקצות הארץ
ומאצולה קראתך ואשר לך עבד אתה כח
בחרתך ולא מאסתך : אל תרא כי אתך אני
אל תשתע כדאני אלדך אמצלך אף יעו
עזרתך אף תמכתך כימן צדקי : הן יבשלו
ויבשלו כל דגזרים כך יהיו כאין ואבדו אנ
אנשי ריבך : תבקשם ולא תמצאם אנשי כז
סגתך יהיו כאין וכאפס אנשי מלחמתך : כי
אני יהוד אלדך כחוק עינך האמל לך אל
תרא אני עזרתך :

אל תירא תולעת יעקב כתי ישראל אני ע
עזרתך נאם יהוד וגאלך קדוש ישראל הבה
שמתך למוח חרין חליש כחל פופית תדוש
חרים ותדק וגבעות כמין תשים : תורם ורח
תשאם וס צרה תפין אתם ואתה תגיל ביהוד
בקדוש ישראל תתהלל :
הענלים והאבותים כבהשים לים ואין
לשונם כצמא נשתה אני יהוד אענם אלדי
ישראל לא אעזבם : אפתח על שפים נדרות
ובתך בקצות מענית אשים מדרס לאגסי כ
מים וארץ ציה למצוא מים : אתי במדבר א
ארו שפת ויהם ועין שמן אשים בערבה ב
ברוש תהדר ותאסד יהודי : למען יראו וידעו
וישימו ויטילו יהודי כי יד יהוד ע שיה זאת

וקדוש ישראל בראה

קרטי ריבכם יאמר יהוד הגישו עצמיתכם יא
אמר מלך יעקב: גישו רעידו לנו את אשר
תקרנה וראשונות מה רצה המוד ונשימה ל
לכנו ונרעה אתריתן או הכאות השמיענו: ה
הגידו האיתיות לאחר ונרעה כי ארזים א
אתם אף תטיבו ותרעו ונשתעה ונראה יח
חדו: והאתם באין ופילכם מאפע תרעבה
יחד בכם: העזיות מצפון ואת ממזרח ש
שביש יקרא בשמי ויבא כגלים כמרחבר וכמ
וכמיו נר ירבוסיטיטי הניד מראש ונרעה
ובלפנים ונאמר צדיק אף אין כגיד אף אין
משביע אף אין שביע אמריכם: ראשון לציון
הנה הנב והירושלים מבשר אתן: ואלא ואין
איש וקאלה ואין יועץ ואשאלם וישיבו דברו
הן כלם און אפס מעשיהם רוח ותהו נכמי
נספידים: הן עבדו
אתכד בו בחזיו רצונה נפשי נתתי רחלי עליו
משפט לרם יציא: לא יצעק ולא ישא ולא
ישמע בחזן קולו: קנה רצון לא ישבור ופ
ופשתה כחה לא יכנה לאמת יציא משפטו
לא יכהה ולא ילחץ עדשים בארץ משפטו
ולתרנו אים ידלו:

כה אמר ה' אל ידוד בודא השמים
ונחלים רקע הארץ וצאצאיה נתן נשמה לע
לעם ילד ירח להולכים בה: אני ידוד קר
קראתך כגדא יחזק כידך ואצרך ואתנך
לכרית ער לאיר גרם: לפקח עינים עוריות ל
להוציא גר לאסור בבית בלא ישיב חשר:
אני ידוד היא שמי ופחדו לאחר לא אתן ות

ותהלתו לפסילים: וראשונות רצה בא וחד
וחדשות אני כגיד בטרם תצמחנה אשמי
אתכם: שחו ליהוד

סיר חדש ותהלתו מקצה הארץ ירדו הכו
ונלאו אים ויושביהם: ישאו מדבר ויערו
חצרים תשב קדר דנו ישיב כלע מראש ה
דרים יצונו: וישיבו ליהוד כבוד ותהלתו בא
באים יגידו: ידוד כגבור צא באיש בלח
בלחבות יער קנאה ירע אף יצריח עלאי
איבו יתגבר:

החשיתו מעלים אחריש אתאפק כיוולת
אפעה אשם ואשאף יחד: אחרוב הרם וגב
וגבעות וכל עטכם אויביש ושכתי נהרות לא
לאים ואנשים אויביש ויהרבותי עורים בדרך
לא ידעו בתיבות לא ידעו אדריכם אשיל
בחסך לפניהם לאוד ומעמשים לשישיר אל
אלה הדברים עשיתם ולא יזכרום יכנו א
אחור יכשו בשת הבטחים כככל האמרים ל
למסכה אתם אחריו:

החרטים שבעו והעורים הביטו לראות: מי
עירכי אם עבד וחדש פמלאכי אשלה מי ע
ער כבשלים ועור כעבר ידוד: ראות רבותא
ולא תשמר פקחאנים ולא יטמיע ידוד חפ

חפץ למען גרדו גידל הודא האדיר: ודא
עם בוח וסמו דפח בחורים כלם ובבתי כל
כלאים דהבאיר דל לבוואן כגיל משיסה ו
ואין אמר דשב: מי דבב יאין זאת יקשיב ח
וישבע לאחר: מרמון למשיכה יעקב רש
וישראל לבזים דלא ידוד ויכאנו לו ולא א
אבו בדרכו דרך לא שבעו בתורה וישיב

עלי חסד אמו ועוז מלחמה ותלהטו מסב
 מסבוב ולא ידע ותבער כי ולא ישים על לב :
 ועשה כה אמר ידוד
 בראך יעקב ויצרך ישראל אל תירא כי גא
 גאה יך קראתי בשמך לי אתה : בית עבד ב
 כמים אתך אני תהרות לא ישתפך כחלך
 במראש לא תסטה ולהבה לא תבער כך : כי
 אני יהוד אלהיך קדוש ישראל כדשיעך נתתי
 כפרך מצרים כדשוסכא תחתך : כאשר יק
 יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתך ואתן אדם
 תהלך ולא ישים תחת נפשך : אל תירא כי א
 אתך אני מבורה אביא ורעך ומסעך אקב
 אקבעך : אומר לצפן לגי ולתמן אל תכלאי
 הביא בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ : כל
 הנקרא בשמי ולכבודי בראתי יצאתי אף
 עשיתי : הוציא עשעור ועינים יש וחרישים ו
 מאונים למי : כל האש נקבעו יחדיו והאספו
 לאשים מי בהם גיד זאתוראשתות יסמיעו
 יתנו עדיהם ויצדקו וישמעו והאמרו אמת : ו
 אתם עדי נאם יהוד ועבדי אשר בחרתי למ
 למען תדעו ותאמינו לי ותכלי כי אני הוא ל
 לפני לא תצור אל ואחרי לא יהיה :

אנכי אנכי ידוד האין

מבלעדי מושיע : אנכי הנחתי והרשעתי והש
 והשמעתי ואין בכח ור האתם עדי נאם יהוד
 ואני אל : גם מיום אני הוא ואין בידי מציל
 אפילו ומי ישמנה : וכה אמר יהוד גואלכם ק
 קדוש ישראל למענכם שלחתי בכלה והוד
 והודתי בידים כלם וכסרים באניות רתם :
 אני יהוד קדושכם בורא ישראל מלכם :

כה אמר ידוד הנחתי בי

אחרי

דרך ובמים עזים נתיבה : הובציא רכב וטם
 חיל ועיז יחדיו יטכבו כל יקומו דעכו כפש
 כפשתה כבו : אל תוכזרו ראשונות וקדמוניות
 אל תתבטגו : דגלי עשה חרשה עתה תצמח
 הדאגדעיה אף אשים בכדבר דרך כשיכון
 נהרות תכבול חית השדה תנים ובנות יענה
 פינותי במדבר מים נודות בישיכון והש
 להשקות עמי בחדיו :

עבד יצאתי לי ותהלתי יספרו : ולא אתי קר
 קראת יעקב בדינעת כי ישראל : לא הבאת
 לי שיה עליך וחכך לא כבדתני לא העב
 העבדתך כבגדה ולא רועתך בלכתה לא
 קנית לי בכסף קנה וחלב וזכך לא דרדתני
 אך העבדתי בחראתך הנענית בעונותך :
 אנכי אבני הוא כוחה כשיעך למעני והט
 וחכמתך לא אכזר : דוכני נישפטה יחד
 ספר אתה למען הצדק : אביך הראשון חכא
 ומליצך פשיעו בי ואחללי שדי קדוש ואתנה
 לדרכ יעקב וישראל להדופים :

ועתה שבע יעקב עבדי וישראל
 בחרתי ביוכה אמר יהוד עשך ויצרך כבטן
 יעורך אל תירא עבד יעקב וישראל בחרתי ב
 בו : כי אצק מים על צמא וגולים עליבשה
 אצק רוחי על זרעך ובכרתי על צאצאך : וג
 וצנחו בבין הציר כערבים על יבלי מים : זה
 יאמר ליהוד אני זה יקרא בשם יעקב זה יכ
 יכתב ידו ליהוד ובשם ישראל יכנה :

כה אמר יהוד מלך ישראל וגאלו
 יהוד צבאות אני ראשון ואני אחרון וככל

ומכלידי אן אלהים : ומי כנני יקרא וגזרה
ויערבה לי משומי עשעולם ואותיות ואסרת
תבאנה גזרו לטו : אל תפרדו ואל תרדוה
הלא כאן השבעתך והגדת וארם עדי היש
אחול ככלידי ואן צור כל ידעתי : יוצרי פ
פכל כלם תורחמחידים מליצלו וערדים
הכה בל דאז ומליצלו למען יבשו : מרצר
אל ופסל נסך לסתו הועל : דן כל חברו יב
יבשו וחרשים הכה כאדם יתקבצו כלם יע
יעברו יפחדו יבשו יחד : חרש ברזל כליצד
ופעל כנחם ובמקבות יצורו ופעללו בוריע
כחוגב רעב ואן כח לאסדה כוס היעק : ח
ורש עגם נטה כו יתארהו בשרד יעשלו ב
כמקציעת ובמחנה יתארהו ויעשלו כתב
כתבנית איש כתפארת אדם לטבת בית : לז
לסרתלו אחים וקח תרחל ואחז ואמקלו
בעצו יער נטע ארן וגשם גדל ויהיה לאדם
לבער וקח בדם ודם אף ישיק ואפה לדם
אף יפגלאל ישתחו עשורו פכל וקבר לטו :
חגיל שרף כמו אש ער חגיל כשד יאכל יצ
יצלה צל ושמע אף דם ראבר האח חבורי
ראיה אור : ושארתו לאל עשה לפסלו יס
יכנר לו ושתחו ותפלה אלו ראבר דצולני
כי אל אתר לא ידעו ולא יבט כי טח כר
מראות עעילם כהטכיל לכתם : לא ישיב
אל לטו לא דעת לא תבונה לאבר העלי עד
שחפתי בשו אש ואף אפיתי על גדליו לחם
אציל בשד ואכל ויהל לחועבה אעשה לב
חטל קר אכנר : רעה אפר לב דותל דטרו
ולא יגלאת נפשו ולא יאבר דלא יגד בם

בימיני : וסראלה
יעקב וסראל כי עכדי אמה יצורחך יבד לז
אמה וסראל לא תבשני : כדיתו כעב כשלד
וכענן חטאתך שובה אלי כי נאלתך : רפוש
טבים כי עשה יהור חריעו תחתית ארץ פצ
בצוח דרים רנה יער וכליץ בוי כגאל יהו
יהור יעקב ובישראל תבאר :
פה אמר יהור גאלך ריצך ככנן
אנכי יהור עשה כל נטה שבים לבדי רעה
הארץ כאני : כפר אותות בדים יבכבים דו
יהול כטיב חכמים אחור דיעתם יסכל : ט
כמים דבר עברו רעצת כלאבזי יסלים הא
האמר לחושלם חושב ולערך יהודה תבונה
דרכיהם אבותם : דאמר לצולה דרכי ונה
וגרתיך אוביט : האבר לרש רע וכל הפ
חפצי יסלים ולאבר לרש יסלים תבגר חכילת
תוכד : כד אמר יהור
לכשדו לרש אשר דדדדדד בימיני לרל לפ
לפניו גוים ומתג כליסם אגהה לבחוח לפ
לפניו דלים וסעקס לא יכרו : אני ולפנד
אלך דדדדדד אישר דדדדדדדד אשכרו
ומדחי ברזל אגדע : ותתן לך אצרות חסד
וכטבני כסתרם ליען דדדדדד אני יהור דק
דדדדדד בשמך אלך וסראל : למען עכדי יע
יעקב וסראל כחדר ואקרא לך כשכד אב
אמך ולא דענני : אני יהור ואן עד ולי
אן אלהים אאוך לא ידענני : למען דעו
כסורח טבש ומבעד כה כי אפס בלדע אני
יהור ואן עוד : יצר אור וברא חסד עשה
טלים וברא רעאני יהור עשה כלאלה :

והוא הדין וזהו שכתבנו
לפי שיש בו חסד ורחמים
וזהו שכתבנו וזהו שכתבנו
לפי שיש בו חסד ורחמים

והרעמי שלים כמעל

ושחקים חזק צוק תפתח ארץ ופרדשע רצ
וצדקה תצמיח יחד אני יהוד בראתי

היו רב את יצרו חרש את חרשי
אדמה האבד חכר לי צדק מה תעשה ופע

ופעול אין ידים לוי
לאב מה תוליד ולאשה מה תחליק תחולל

כה אמר יהוד קדש ישראל ליצרו
האותיות שאלוני על בני ועל פעל ידי תצוני

אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי אני יד
נטו שמים וכל צבאם צויתי אנכי העי

העירתיהו בצדק וכל דרכיו אישור ואצבנה
עיר וגלותי ישלח לא במחור ולא בשחר אמ

אמר יהוד צבאות
יהוד גיע מצרים וסחר כוש וסבאים אנשי

מדה עליו יעברו ויהי אחר כך ילכו בזה
בזיקים יעברו ואליך שתחזו ואליך תפלו א

אך כדאל ואין עוד אפס אדמים אנכי אתה
אל מסתתר אליו ישראל מרשע בוש וגם

נבלתי מלך יחזרו הלכו בבלמה חרשי צר
צירים ישראל נושע ביהוד תשועת עולמים

לא תבשו ולא תכלמו עד עולמי עד
כי כה אמר יהוד בורא השמים הוא

האלים יצר הארץ ועשה הוא כוננה לא
תהו בראד לשבת יצרה אני יהוד ואין עוד

לא כסתר דברתי במקום ארץ חשך לא אמ
אמרת חזק יעקב תהו בקשוני אני יהוד ו

דבר צדק מגיד מישרים הקבצו ובאו התג
התגשו יחדיו ופליטי הגרים לא ידעו הגשאים

את עץ פסלם ותתגללים אל אל לא יושע
ישרתי אף אעשה

הגידו והגישו אף יצגו יחזיו מי השמיע לא
ואת מקדש מאו הגידה הלא אני יהוד ואין

עוד אדמים מכלעו אל צדק ומרשע אין
זולתי בנני אל ורשע כל אפס ארץ כי אני

אל ואין עוד כי נשבעתי יצא כפי צדקה דב
דבר ולא ישוב כי לי תכרע כל ברך תשבע

כל דשן אך ביהוד לי אמר צדקות ועוז ע
עדיו יבא ויבשו פל והחריס בו ביהוד יצר

יצדקו ותדללו כל זרע ישראל ברע בל קרם
נבו היו עצביתם לחיה ולבהמה נשאותיכם

עמוכות משא לעיפה קרסו כרעו יחזיו ולא
הלא יכלו בלש משא ותפסם בשבי הלכה

שמעו אלי בית
יעקב וכל שארית בית ישראל העמוכם כיני

במין והגשאים מגידים ועד וקנה אני הוא
ועד שיבה אני אסבל אני עשיתי ואני אשאו

אני אסבל ואמלט למי תרמזני ותשח ות
ותמשלוני תרמה הולכים זהב מכים וכסף ב

בקנה יסקור יסכרו צורף ויעשדו אל יגדו
אף ישתחו ישארו על כסף יסבלו חני

ויניחו תחתיו ויעמד במקומו לא ימיש אף
יצעק אליו ולא יענה מצרתו לא יושיענו

וכד זאת
והאששו השיבו פשעים על לבם וצד ראש

ראשונת מעולם בראבני אל ואין עוד אד
אלים ואפס כמני מגיד בראשית אחרית

ומקום אשר לא נעשו אמר עצי הקוב וכל
הפי אעשה קרא סמורח עץ מארץ מר

מצדק איש עצי אף דברתי אף אביאנה יצ
יצרתי אף אעשה שמעו

אל אבדי לב הרחקים מצדקה : קרבני צד
צדקה לא תרחק ותשועתי לא תאחר ונתתי
בציון תשועה לישראל תפארת :

רדיושבי על עבר כחלה בת בבל
שבי לארץ אין כסא בת כשדים כי לא חס
תופי יקראו לך רכה וענוה : קחי רחם ופ
וכתני קבוצה צמתך חשפי טיבל גלישוק
עברי נדרות : תגל ערותך גם תראה חרפתך
אמרתי לכם אלה לא אפגע אדם : גאלי יהיה צב
צבאות שמי קדוש ישראל :

שבי דומם ובאי בחשך בת כשדים
כי לא תופי יקראו לך גכרת כמלכות : קצ
קצפתי על עמי חללתי נחלתי ואנכי בידך ל
לא שבת להם רחמים על זקן הבכרת עלך
נאד : ותאמרי לעולם אהיה גכרת עד לא
שבת אלה על למך לא זכרת אחריתה :

ועתה שמעו את עדנה
היטבת לנפש האברה כלבבה אני ואפסי ע
עוד לא אשב אלמנה ולא ארע טבל : ותב
ותכאנה לך שתי אלה רגע ביום אחד טבל
ואלמני ואלמני כחוטם באו עליך ברב כשפך בעג
בעצמת חכריך מאד : ותבטחי בדעתך אגרת
אין רואני חכמתך דעתך היא טובתך ות
ותאמר כלך אני ואפסי עוד : ובא עליך ר
רעה לא תדעי שחרה ותפל עליך הוה לאת
תוכל לברך רבא עלך פתאם טאה ולא ת
תדעי : עמדי נא בחסדיך וברב כשפך כא
בא טרעית מעריך אלה תוכל הוה לאת
הערוצי : נילאת בריב עתה יעמדו נא ויש
יושיעך הוסי שמים החזים כטיבכים מוד

כודיעני לחדשים מאשר יבאו עליך : הנה
היו כקטל אש שרפתם לא יצילו את נפשכם
מיד להבה אין נחלה לחכם אור לשבת נג
גדו : כי הו לך אשר געת סחרך כנעריך
איש לעבדו תעו אין כרשיעך :

שמעי זאת בית יעקב הנקראים
בשם ישראל ומימי יהודה יצאו הנשבעים ב
בשם ידוד ובאלהי ישראל הכירו לא באמת
ולא בצדקה : כי מעיד הקדש נקראו ועל א
אלהי ישראל נכבדו יהוד צבאות שמי : הר

וראשנות כאו הדתי וכפי יצאו ואשבעים
פתאם עשיתי ותכאנה : בדעתי כי קסה א
אמה תגיד כחל ערפך ומצורך נחשה ואגיד
לך טאו בטרם רבא השמעתך פן דאמר ע
עצמי עשכ ופסל ומספי צות : שמעת חזק
כלד ואחכ דלא רגידו השמעתך חדשות

כעתה יצרת ולא דעתם : עתה נבראו ולא
מאזולציוס ולא שמעתם פן האמר הנה
ידעתן : גם לא שמעתם גם לא ידעת גם מאז
לא כתחה אונך כידעתי בוד תבגר ופסע
מבטן קרא לך : למען שמי אאריך אפי ותה

ותהלחי אחטבך לבלתי דבריתך : הנה צר
צרפתך ולא ככסף כחרתך בכור עתי : למ
למעני למעני אעשה פראך יחל וכבודי ל
לאחר לא אתן :

אלי יעקב עבדי ישראל סלראי אני הוא אני
ראשן אף אני אחרון : אף ידלי יסדה ארץ וי
תמיני טפחה שמים קרא אני אלהים יעמדו
יחדיו : הקצו כלכם ושמעו מי בכם יגיד א
את אלה יהוד אהבו יעשה חפצו בכל

חרונו כשדים : אף אני אני דברתי אף קר
 קראתו הביאתו והצליח דרכו יקרטו אלי ש
 סמך זאת לא טראש בסתר דברתי בעתה
 היתה שם אני ועתה אלני יהיה שלח ורוחתי
 כה אמר יהוה גאלך
 קדוש ישראל אני יהוה אלילך כלמדיך להו
 להועיל מדריךך בדרך תלך : לא תקטבל
 למצותי היה כנהל שלימך וצדקתך כגלי הו
 חסידיה כחלוציך וצאצאי מעד כמעתי
 לא יכרת ולא ישמד שמו בלפני : צאו מכל
 ברוח מכשדים בקול רנה הגידו השמיעו זא
 זאת הוציאה עדיקצה הארץ אמר גאל יהוה
 יהוה עבדו יעקב ולא צמא בחרבות הולכים
 מים מצור הויל לטו ויבקע צור ויוצו מים :
 אין שלום אמר יהוה לרשעים :

שמוע אים אלי והקשיבו לאמים מרחוק
 יהוה מבטן קראני כשען אפי הוכיר שמי : ו
 חסם פ' כחרב חרה כגל ירו חבאיני ויש
 וישמני לחץ ברור באשפתו הסתירתי ויאמר
 לי עבדי אתה ישראל אשר כך אתפאר ואני
 אמרתי לרעיק גשתי לתוע והבל כחי כליתי אכן
 משפט את יהוה ופעלתי את אליו :

ועתה אמר יהוה לצר מבטן
 לעבד לול טובכ יעקב אליו ישראל לא יאסף
 ואכבד בעני יהוה ואלדי היה עתי : ואמר
 נקל סהותך לי עבד להקים את שבטי יעקב
 ונציר ישראל להשיב ונתתך לאור גרם לה
 להיות ישועתי עד קצה הארץ : כה אמר יהוה
 יהוה גאל ישראל קדשו לבזה נפש למתעבג
 גלי לעבד כשלים בלכח יראו קדש שרים ו
 דש נחו לשון יהוה אשר נאמן קדש ישראל

ויבחרך : כה אמר
 יהוה בעת רצון ענילך וביום ישועה עזרתך
 ואצרך ואתגך לברית עם להקים ארץ להג
 להגדיל נחלות שוממות : לאמר לאסורים צ
 צאו ולאשר כחשך וגלו על דרכים ידעו וכ
 ובכל שפיים מרעיתם ולא ירעלו ולא יצטאו
 ולא יפסו שרב ושמם כי ברחמם ינהגם ועל
 מטעי מים ינהלם : וישמתי כל הרי הדרך ומ
 ובסלתי דמון : הנה אלה טחוקו יבאו ונהגו
 אלה מצפון ומים ואלה מארץ סנים : ונו ש
 שטים וגלי ארץ ופצתי הרים רמה ביתחם י
 יהוה עמו ועניו ירחם : **א**

ותאמר ציון עובדי יהוה יהוה שבתני :
 התשכח אשה עזבה מרתם בו בטנה גסאל
 אלה תשכחנה ואבני לא אשפתך : הן עלכפ
 כפים חקותך חביתך נגדי תמיד ומהרו בנך
 מהרסך ומדרכך מנך יצאו : שא יסביע
 עליך וראי כלם נקסבי כאלך חי אני נאמר
 יהוה כי כלם כעדי תלכשי ותקשרים כבליה :
 כי חרסיתך ושמשתך הארץ חרסיתך כי ע
 עתה תצרי מייטב ודחקו כבל צר עתה יאסרו
 כאונך בני שכולך צר לי המקום גשה ליו
 ואשבה : אמרת בלבבך מי ילד לי את אלה
 ואני שטלה ותלכידה גולה וסירה ואלה בני י
 גדל הן אני נשפרתי לבדי אלה איפה הם :

כה אמר
 אדני יהוה הנה אשא אל גרים ירו ואל עמים
 ארים גסי והביאו בניך בחצון ובנתך על כתף
 תפאנה : והיו בלבים אבנך ושרותיהם בני י
 מניקותך אפים ארץ ישתחו לך ועפר רגליך
 ילחבו

וידעת כי אני יהוה אשר לא יבשר כח

היוקח בגבד מלקוח

ואם יבשר צדיק יבלט כי כה אמר יהוה גבר
שבי גבול עקח ומלקוח ערין יבלט ואת ידי
ידבר אנכי ארוב ואת מבדך אנכי אושע זה
והאכלתי את מונרך את כסדרם וכעס דבם
ישכרוך וידעו כל בשר כי אני יהוה מושיעך
וגאוך אביר יעקב

כי כה אמר יהוה אי זה כפר כריתות
אמכם אשר שלחתי או כי מנע אשר מכ
פסדו אתכם לו הן בעונותיכם נמסרתם וב
כפשיעכם שלחתי אתכם מדוע באתי ואין
איש קראתי ואין עונה הקצר קצרה ידל מפ
כפדות ואכאין כי כח להציל הן מנעתי אח
אחרים יס אשים נדרות מדבר תבאש דגתם
באין מים ותמות בצמא אלביש שמים קדרות
ושק אשים כסותם

אדני יהוה נתן לי לשון ליסודים לדעת לענות
את יעף דבר יעדי בבקר בבקר יעדי לי און ל
לשמע בלשונם אדני יהוה פתח לי און וא
ואנכי לא מריתי אחד לאנסתתי גיל נתתי
למכים ולחץ למדמים בני לא הסרתני מכ
מכליות דרוק ואדני יהוה יעדי לי על כן ל
לא נכלמתי על כן שמה פלי כחליש וארע
כי לא אבוש קרוב מצד ימי מיד יב אמי נע
נעמדה יחד כי בעל משפט גש אלי הן אר
אדני יהוה יעדי לי כי הוא דשיעני הן כלם כ
בבד יבול עש יאכלם

כי בכח רא יהוה טמיע בקול עמו ואשר
הלך חסדים ואין נגלה לו יבטח בשם יהוה

וישען באלדיו הן כלכם קדחי אש באדני

זקוח לבו באדני אשכם ובזקוח כעדתם כידל

היתה זאת לכם למעצבה תשכבון

טמיעו אלי דדפי צדק בבקשי יהוה הכלמו א

אל צד חצבתם ואל נקבת בור נקרתם היתה זאת

הבישו אל אברתם אביכם ואל שרה הח

תחוללכם כי אתר קראתו ואברכהו וארכבו

כי נהם יהוה ציון נהם כל חרבתי וישם נד

בדבריה כעין וערבבה כגן יהוה ששת ושם

ושמחה עמא בה תודה וכול זמרה

הקשיתו אלי עמי והאזני אלי האזינו כי

תורה בארתי תגא ומשפט לאדני עמים ארג

ארגיע קרוב צדקי צא ידעי הדעי עמים

ישפטו אלי איום קו ואל דרעי ידלח סאר

לשמים עיניכם והביטו אל דארץ כדחת כד

שבים כעסן נבחרו ודארץ כבד תבליה ויש

ויושביה כמורכן יטותן וישועתי לעולם תד

וצדקתי לא תהת טמיעו

אלי ידעי צדק עם תדתי בלבם אל תדאח

דרכת אגוש ומגדפתם אל תחשו פי כנגד

יאכלם עש ותצמר יאכלם כס וצדקתי לעו

לעולם תהי וישועתי לדור דורים

עלי עורי לכשי עת ורוע יהוה עורי כי קדם

והדות עולמים הלא אתהיא דמחצבת רהב

מחוללת תגין דלא אתהיא דמחצבת יס כי

היום רמה השמה כעמק ים דרך לעבר נא

גאולים ופרווי דוד ישובן ובאר ציון בתה

ושכחת עולם על ראשם שטון ושכחה ישיגו

תסו נח ואנחה

אנכי אנכי הוא מנחמכם מידאת

ויהי נא ויש ימות ומבן ארם חציר יתן :
ותשכח יהוד עשך נוסה שמיל ויסד ארץ ות
ותפלח תמיד כל היום מפני חמת המציק א
אשר כתיב להשחת ואיה חמת המציק מהר
צעה להפתח ולא ימות להשחת ולא יחסר לה
לחמו ואנכי יהוד אלוך רגע הים ויהיו מ
גלוי יהוד צבאות שבו ואשים דברי בפיו
ובצל ידי כסיתך למנוע שכל חליסך ארץ ו
ולאבד לציון עמי אתה :

התעוררי התעוררי כומי ירושלם אשר
שתיית מיד יהוד את כוס חסיו את קבלת כוס
התרעלה שתיית מציתו אז מנהל לה מכלל
בנים ילדה ואין מחזיק בידה מכל בנים גר
מנהל ושמעם להנה קראותך מי יגיד לך השד
והשבר והרעב והחרב כי אנחתי : כנך ע
עליו שבו בראש כל חצות טרא כבשר ה
הטלאת חמת יהוד גערת אלוך :

לכו שמעו נא זאת יעלה וסכדת
לא מן : כה אשר אלוך יהוד ואלוך יריב
עמו הנה לקחה מידך את כוס התרעלה א
את קבלת כוס חסיו לא תספיק להשתחיה עו
עוד : וסמיה ביד מלך אשר אסדה לפסד
שחיו נעברה ותסמי פארן גורך וכוזר לע
לעשרים : עקרי עדי לבשי עזר
ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הק
הקדש כי לא יסוף יבא בך עוד ערל וטמא :
התנערי מעפר קומי שכי ירושלם התפתח מ
בושרי צוארך שבה בת ציון :

כי כלה אשר יהוד חרב נמסדתם ולא
בכנף תנאלו : כי כה אמר אתי יהוד

מצרים יד עמי בראשיתך לגור שם ואסור
באפס עשך וועיה כה ל כה נאכ יהוד בר
לחן עמי תבם מלוי יהללו נאכ יהוד ותמיד
כל היום שמי מנא : לכן ידע עמי שמי לכן
ביום הדוא כי אני הוא המדבר הנני :

כה נא על החרים רגל מבשר
מסמיע שלום מבשר טוב מסמיע ישועה א
אמר לציון בלך אלוך יתל צופך נשאו קול
יהוד יתנו כ עז כען יראו כסוב יהוד ציון :
בצחורנו יהוד ורבות ירושלם כי נחם יהוד
עמו נאל ירושלם וחסף יהוד את ורוע קדשו
לעני כל הגוים וראו כל אפסי ארץ את ישוע
ישועת אלונו : סירו סורו צאו מלכם טמא
אל תגעו צאו מתוכה הכרו נשאי כל יהוד :
כילא בחכזו הצאו ובמנוסה לא תלכו כי
דורך לגניכם יהוד ומאספכם אלו ישראלי :

הנה
ישראל עבדי ירום תשא הבה מאד : כאשר
סמנו ערך רבים כרמשת כאיש כראורו
ותארו מבני אדם : כן יהוה רבים עליו יק
יקצו מלכים פיהם כי אשר לא ספר להבר
ראו ואשר לא שמוע התבוננו : מי האבין ל
לשמעתינו חרוע יהוד על מי נגלתה : העל כ
כיתק לפינו וכשוד שכוזר ציה לא תאור לו
לא דור ונראהו ולא מראהו תחברו הנבואה
וחל אישים איש כבאותות וידוע חל ובמ
וכמסתר פנים טמנו גבוה לא חשכונו : א
אכן חלנו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנח
ואנחנו חשכונו נגד מכה אלוים ומערת :

והוא מחלל מפשיענו מרכא

לא ידעך ארץ יחצו לבען יהוה אלדך חק
ולקדוש ישראל כי פארד: ^{כט}
דרשו יהוד בהוצאו קראוהו בהיותו קרוב:
יעזבו רשעים דרכיהם ואלו שבתו וישבו אל
יהוה וירחמוהו ואלו אלדנו כי ירחם לסלוח:
כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם ד
דרכי נאם יהוה כי גבהו שמים כארץ כי ג
גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי כמח
במחשבותיכם כי כאשר ידל הגשם והשילג
והשנים וטפת לא ישוב כי אם הרוח את
הארץ והדורה והצמחה נתן וירע לרע ולח
חלם לאכל כי יהיה דבר אשר יצא מפי לא
ישוב אלי ריקם כי אם יעשה את אשר חפצתי
והצליח אשר שלחתי: כי בשמחה תצאו ו
ובשלוט תובילן ההרים והגבעות יפצחו לפני
לפניכם ונה וכל עצי הסדה יכתאו כן: ת
תחת הצמח יעלה ברש ותחת הסרפד יע
יעלה הדם והיה ליהוד לשם לאות עולם לא
יכרת: כה אמר יהוה שכרו משכנתי ועשו צד
צדקה כי ירחיבה ישועתי לבא וצדקתי לה
להגלות: אשרי אנשׁ יעשה זאת ובן אדם יח
יחזק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות
בלרע: ואלי אמר בן הגבר הנלוח אלי ידול
לאמר הברל יברלני יהוה בעל עכו ואליא
יאמר הברס הן אני עץ יבש: כי כה אמר יה
יהוה למרסים אשר ישכרו את שבתותי וכח
ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתותי ונתתי
לדם בביתו ובחובל יד ושם טוב בבניו וכב
ובבנות עם עולם אתן לראש לא יכרת:

לשרתי ולאחזה את שם יהוה להיות לו לעב
לעבדים פל סמך סבל מהללו ומחזיקים בב
בברית: והכלאותים אל דרך קדשי ושבתותם
בבית תפלה עולותיהם הכתובים לרצון עלם
מקבלי פי בתי בית תפלה יקרא לכל העמים:
נאם ארץ יהוד מקדן נדחי ישראל עוד אק
אקבין עליו ולנקמני: כלחיתו
שדי אחיו לאכל כלחיתו כי יד: צפיו עדים
כלם לא ידעו כלם כלבים אלוים לא יכלו לה
לגבות היום סבלים אהבי לשם והכלבים עוד
נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו ח
הבן טיב לדרכם פט איש לבצע מקצתו:
אמרו אקחה יין ונסכאנה שמר והיו כזה יום מ
מחר נדחל יתר מאד: הצדיק אבד ואין איש
שם עליו ואנשי חסד נאספים כאין מכזב
מפני הרעה נאסף הצדיק כי כה שלום עתה
על משכבותם הליך נכחו:

ואתם קרבו הגה מני עתנה דרע מנא ותניה
עלי יתענגו עלי כי תרחיט פה תאמר לש
לשון דלא אתם ילדי פשיעורי עקר: הג
הגחמים באילים תחת כל עץ רענן שחתי ה
הילדים בנחלים תחת מעיפי הסלעים יבחרו
נתל חלקך הם הם גורלך נסלחם שפנתנס
נסך והעלית מנחה העל אלה אנחם: עליהר
גבוה ינשא שבת משכב נסלחם עלית לזבח
זבח: ואמר הילל והמזוזה שבת וזכרון כי
כאלי גלית ותעלי הרחבת משכבך ותברת ל
לך מהם אהבת משכבך יד חדות: ותשר לט
לאלך בשמן ותרבי רקחך ותשלתי צירך ע

עד מחוק

והטבילי עד סאהל : כדוב ודבך לעת לא
אמר נואם חית דך טנאת על כי לא חלית
ואת מי דאנת ודרא כי תבוי ואת לא זכרת
והא טבת על לבך הלא אני כחשתי ובעלם
ואת לא תראי אני איד עד קקך ואת בעשך
דא יעליך ביעליך יעליך קטריך ואת כלם
: הא רחמיך תכליתם בליתם לארץ ודש
הר קדש : ואמר כלכלו
כני דרך הרבו מבטול כדרך עמי כי כהא
אמרום ונשא טב עד וקדש שמו כדוב וק
וקדש אשך ואת דכא וטבל רוח לדחילר
רוח שמיים ידחיות לב נדכאים : כי לא לע
לעיל ארוב הלא לגח אקקף כידוד כלילי
יעקב ונשיבת אני עשתי : בעל בצות קדש
ואתו הסיר ואקקף וילך שיבב כדרך לבו
דרכו ראיתי וארבעתו ואנהו ואטלם נח
נחשים לו לאבדו : ברא נים שפתים שלום
: וכן ילח קולקדוב אמר יהוד ורפאתו זה
והרשעים כים נגדש כי הדש לא יוכל ויגר
והרשעים כים רפשוט : אין שלום אמר א
אדני הרשעים : קרא בגרן אל תחשך בשו
כשופר הרם קולך והגר לעלי פשם ולבית
יעקב חטאתם : ואני יום יום ידושק וידעת
דרכי ותבצין כגז אשר צדקה עשה ומשפט
אלדולא עוב יבאלי משגש צדק קרבת
אלדים יחצקן : לכה צמנו ולא ראית ענינו
נפישנו ולא הדע הן בית צמכם תבצאו חם
חצין וכלי עמכם תגלוהן לרוב וכמה הצ
תצטו ויהפוך באדק רשע ולא הצמנו כ
כיום להשיע במדוב קולכם : דבוח יהיה צ

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

צום אבדו דו יום עתה אדכ נגשו הלבך כ
כאנפון ראשו ושמ ואפל יגיע דלה תברא
צום יום רצון ליהודי דלא יל צום אבדו
פתל דרצנת רשע דתר אנדות בונה ושלח
רצונות חפשים וכל בוסת תנכוד לא פלש
לעבדלחך ועניס כדודים תבוא בית ביהר
תראה ערום וכסיתו יבשרך דא תהלים אז
יבקע בשלח אורך וארובתך כדורה תצמחו
ידך לפנד צדך כבוד יהוד יאכפך ואז
תקרא ויהוד יענר רשע ואמר דמי אכיתם
תבד מתקב כ כד יאמר ודבר צון :
והקם לדעב נפך : יום תשביע ורח
בחדש ארך ואליך נעדרת : ונכר ידך
תבד ותשביע כדורה נכסך יעמכך יח
יהל : ויהוד יענר רשע ואמר דמי אכיתם
יבדו ממיו : וכן מבד דרשע עלים כדמי
והדוד הקומם וקרא ולי גדר ברין כשיבב
נהיבית לשבת יאם רשע משבת רגליך קשית
חפצך כיום קדש וקראת לשבת ענה וקד
לקדש יוד כבוד וקדוה בעשות דרכך
מכא חפצך ודבר דבר : אזהרתך עליה
יהוד והרבתך על במותי ארץ חאכלך
נחלה יעקב אבך כי פי יהוד דבר :
הלא קצרה ד יהוד כדושע ו
ולא כבדה אנו משמע כי אם ענוותנך היו
מבדלים בניכם לבין אלדכם וחטאתכם ה
הסתרו פנים מכם משמע : כי מביכם נגאלו
בדם ואצבעותכם בגרן שפתותכם דברו ש
שקר לשונכם עלה תהנהאין קרא כדק ו
ואן נשפט באמתה בטוח על תורה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

ישיה

דבר שם ה' עמל ודלדל און וביצי יצא
צפוני בקעו וקדח עכביש יארטו האכל מ
מכצדום ימות והוזהר תבקע אפעה יקוריהם
לא יהיו לבגד ולא יתבסו בטעסיהם מעש
מעסיהם מעשה און ופרעו חכים כבביהם ור
רגליהם לרע ילצו ויבהרו לשלך הם נקו מח
מחטותיהם מחשבות און שוד וסכר בבס
במסילתם ודרך שלום לא ילעו ואין נשכט
במעלותם נחלתיהם עקש ללם פלדוד ב
בה לא ירע שלום עלפן דחם משפט סמנו
ולא תשגט צדקה נקדח לאור חנה השך לה
לגלות סאפלות נהדך נגששה בעוריה קיר
וכאן עניס נגששה פשלו בצדקם כנשא
באשמנים כמיתים נדמה כדוכים כלט וכ
וכיתים נהג נדבה נקדח למשפט ואין ליש
לשעיה דחקה מכמו כי רבו פשעיה נגדך
וחטאתיו ענתה בט כי פשעו אלו ועונותיו
ידעום פשע וכחש בידך וגם מאחר אל
אלדט דבר עשק וסרה ודורו ודגו מלב רב
דברי שקר והסג אחר משפט וצדקה מר
מחוק מעמר כי כשלה פרח אלת וסחה
לאחור לבא ותהי האכל נשדחת וסר מרע
משחלל ודא יהוד ורע בעניו כי אין מש
משפט ורא כי אין איש השתם כי אין מ
מפניע וחשעל ורעו וצדקה היא סמכתיה
ולבש צדקה כשרין וכבע ישועה בראשו
ולבש מדי נקם תלבשת ורע פמעל קג
קנאה פל גסלות בעל ישלם חמה לצרו
גחל לא ביל לאים גסול ישלם ודא מטע
מסירב את שם דוד וסמחה שש אתב

כבוד כיבא מלוד צד דח דוד נוססה בה
וכא לצין גחל חלטי פשע בעקב נאם יד
יהוד ואני זאת בריתי אתם אמר יהוד דח
אשר עלך ודבר אשר שסתי בפך לא ימו
ישלם מכך וסג ורעך ומפני ורעך אחר
יהוד משה ועד עולם

קמי אחי כיבא אורך וכבוד דוד
עלך דח כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל
לאומים ועלך דח יהוד וכבוד עלך דאחו
והלכו נים לאורך ומלכים לתנה דוד י
שא סביב עניך וראי כלם נקבצו באורך ב
בגד מרחק יבאו ובנהך על צד תאמנה
אז תירא ונהרת ופרד ודב לבכך כי ידפך
עלך הסתים חלגים יבאו לך שפעת גם
גבליהם תבכך בבלי מדן ועלפה כלם מטבא
יבאו ודב חלנה ישאו ותהילת יהוד יבשרו
כד צאן כדר יקבצו לך האיל גבית ישרותך
יעלו על רצון מזבח ובית תפארתו אפארומי
אלה כעב תעופנה וכיתים אל ארסיהם וכי
ליאים יקו ואניות תרשים מראשונה זה
להביא בגד מרחק בספס חזבס ארב לטל
יהוד אלדך ולקדוש ישראל כי פארך ובנו
בניכר חסותך ומלכיהם ישרותך פי בקצ
בקצפי הביתך וסרצני רחמך ופתח שע
שערך תמיד יום חללה לא יסור להביא
אלך חלגים וכליהם נדגים כי הגמחה
המכללה אשר לא יעבורך יאבדו חזרים ח
דרכי יחסי פסד חלמון אלך יא פחש
ותדור ותאסור ידיו לפאר מקום מקדשי ו
ומקום רגלי אכבר ודלוט אלך שחור בני
מעריך והסתחו

על צנות תהלך כל מנאצך וקראו לך עיר
יהוד ציון קודש ישראל תחת היותך עומה
ושנואה ואין עיר ושטתך לגאון עולם כש
משוהוד דוד ונקה חלבים ואחד מל
כלים תנקי ויהי כי אני יהוד כושך ת
ואלך אביר יעקב תחת דגלשת אביא וזהב
ותחת הבהל אביא כסף ותחת העצים נחשת
ותחת האבנים ברזל ושמתי בקריתך שלום
ונגשר צדקה ולא ישמע עוד חכם בארצך
שוד ושטר בגבולך וקראת ישועה חמלתך ו
ושעריך תהיה לא יהיה לך עוד השמש
לאר יום ולילה תרח לא יאיר לך ויהי לך
ידוד לאיר עולם ואלךך לתפארתך לא ת
יבא עוד ששך ורחקך לא יאסף כי יהודי
יהיה לך לאיר עולם ושלש ימי אבדך ועמל
כלם צדקים לעולם דשו ארץ נצור בטענים
מנשה דוד לתפארת הקטן יהיה לאלף והצ
והצער לטען עצים אני יהוד בעתה אחישנה
רוח יהוד על יעקב משל
יהוד אלהי לבשר עמים שחגלי לחבש ולש
לנשטרי לב לקרא לשבחים ודוד והאסירים
בקח קוח לקרא שנתדצון ליהוד ויום נקם
לא ידעו לתם כל אבלים לשם לאבלי צי
ציון לתת להם פאר תחת אפר שמן ששנות
תחת אבל מעשה תהיה תחת חחפהה וקר
וקרא להם איל דצחק מטע דוד לתפארת
ובנו חרכות עולם שוכמות ראשונים יקוממי
וחדשו עיר חרב שוממות דוד דוד ועמדו
ודים ודעו צאנכם ותגי נכר אבדכם וכרם
וכרמכם ואתם בלתי יהוד תפראו מסדתי

יבט יג
טו
יז

יח

יט
כ
כא

כב

כג

כד

כה

כו

אלדתי ואבד לכם חיל גוים האבלי ובכ
ובבבדכם תתכדו תחת בטהכם כטעה וכ
ובלימה ידעו חלקם לכן בארצם כטעה יד
ירש שמת עולם תהיה להם כי אני יהוד
אהב משפט שגא גל בעלה ונתתי בעיניכם
באמת ובכרת עולם אכרת להם ונדע בגוים
דעם וצאצאיהם בתוך העמים כל רואיהם
יפלות מהם דע סרך דוד פסוק אחת
שש אשים בידך תגל נפשי
באלדי בני דלבי שני בגדי יסע מעל צדקה
יעבני כותל יכון פאר וכבדה תעלה בלתי
כי בארץ תוציא צמדה ובגד ודוד תצמיח
בן אדני דוד יצמיח צדקה ודוד נגד כל
הגוים ולמען ציון לא אחשה ולמען ירושלים
לא אשקט עד יצא כלנה צדקה וישועה כל
כלפיד יבער וירא גוים צדקך וכל בלבים כ
בביתך וקראו לך שם חדש אשר כי יהוד ק
יקבנו ויהי עשרת תפארת ביד יהוד תצנף
מלוכה בקר ארדך לא יאגר לך עוד עז
עזובה ולא רצך לא יאמר עוד שכמה כי לך
יקרא תפציה ובה ולא רצך בעולה כידפן יהוד
בך וארצך תכשל כי יבעל בחור בתורה יב
יבליך בנך ומשוסתתן על כיה ישיש עולך
ארדך על חבליך ירושלים דבברתי שם
שכרים כלדיות וכלדיליה תמיד לא יחשו
המוכרים את יהוד אלהם דכס אל ותנו
דכי לו עד יונן יעד יסם את ירושלים תה
תהיה בארץ נשבע יהוד
במינו ובזרעו אסאתה לא תדגך שוד בא
מאבלי לא יבך ואסדתו בגי נכר תרדך אש

יג
יד
טו

טז

יז
יח
יט

כ

כא

כב

כג

כד

אשר יצעת כי: כדמאספי יאכלו ויהלל את
יהוה ומקבציו ישלחו בחצרות קרשי:

עברו עברו בשערים פני דרך
העם נחל סלוב הסללה סקלו כאבן חריטונם
על העמים: הגה יהוה כסמיו אל קצה הארץ
הארץ אמרו לבת ציון הנה ישעך בא הנה
שברו את ופעלתו לפני: וקראו להם עמי
הקדש גאלי יהוה ויהי יקרא ודושה עיר לא
נעקבה:

כי זה בא נאחזם חנוץ
בגדים מבצרות זה הדור בלבוש צעה כרום
כזאני מרסר בצדקה רב להושיע: בדות
אדום ולבושך ובגדך כדורך בגת: נורה
דרסתי לבוי ומעמי אין איש אתי ואורבם
באפי וארססם בדמתי ורגליהם על בגדי וכל
וכל בלבוש אנאלי כי יום נרם בלבי שנת
גאלי באה: ואבט ואין עיר ואשתלם ואין
סכך ותשע לי ורועי וצדקתי היא סמכתי וו
ואטום עמי באפי ואטסרם בחסתי ואורר
לארץ נצחם: חסר

יהוה אביר ויהללות יהוה כעל מלאשד גם
גמלו יהוה ורביטל לבית ישראל אשר גם
גמלם כרחמי וכרוב חסדיו: ואמל אך עמי
המה בנים לא ישקרו ויהי להם לחושיע: בב
בכל צרתם לדרך ומלאך פניו הושיעם בא
באהבתו ומחלתו הוא גאלם ומטלם ות
ומשאלם בלוי עולם: והמה מרו ועצמו את
רוח קדשו והפך להם לאויב הוא נלחם ב
במיושר ימי עולם מטה עזבו איהו המעלים
מיס את דושה צאנו איה השם בקרבו את
רוח קדשו: כחלך ליכין כשה ורוע תפארתו

בקע מים לפניך לעשות לו שם עולם: מ
מולכם בהרבות פסים במדבר לא יכילו:
בברכה במקעה תרד רוח יהוה תגהנו כן
תגה עמך לעשות לך שם תפארת:

הבט משמים וראה מזבול
קדשך ותפארתך איה קנאתך וגבורתך המ
הבין בעד ורחבך אלי דראפקו: כי אתה
אבט כי אברדס לא ידעו וישראל לא יכ
יברנו אתה יהוה אננו גאלנו מעולם שכן:
למה תתענו יהוה בדרךך הקשיח לבנו מ
מדאך טוב למען עמך שכן נחלך: ל
למצער ירשו עם קדשך צרינו כלסס סקר
בקרשך: הינו מעולם לא כשלח נב לאינן
נקרא שכן עליהם לא קרעת שמים לדתם
בפנד דרים נהו: בקדח אש דכסס מיס ת
תבער אש לדודע שכן לדרך ממך נים
ידנו: בעשותך טדאות לא נקדח ירדת מפנ
ממך דרם נהו: ומעולם לא ששע ולא ה
האנו ען לא דאמה ארדים ויהיך יעשה ל
למחכה לו: פנעת את שש ונעה צדק כור
בדרךך חסדך דן אתה רצנת ונדכא כדם
עולם ומשע: וגה ככטא כלנו וכבוד עדים
כל צדקתנו וגבל כעלה כלנו ועינו כרוח כס
ישאנו: ואין קרא בשמך מתעורר להחזיק ב
בך כיד כתר הנני כננו ותבוננו ביד עונ
עונו: ואתה יהוה אבט אתה אנדט דלכל
ואתה יצונו ומעשה דך כלנו: אל תקצף
יהוה עד כאן ואל לעד תגור ען דן דכט
נא עמך כלנו: ערי קדשך הן מדבר ציון מ
מדבר יהוה יושלם שמיכה: בית קדשטות

יהוה אביר ויהללות יהוה כעל מלאשד גם
גמלו יהוה ורביטל לבית ישראל אשר גם

ותפארתו אשר הולך אבתיו הזה לשיר
לשרפת אש וכל כבודו הזה לחורבה העל
אלה תתאמק יהוד תחשה ותענט עד כאן
נדרשתי ללא סאל נמצאתי
ללא כקטני אמרתי הנני רבני אלה לא
נרא בשבי פרסתי ידי פלחיהם אל עם סו
סורר הרוכלים הדרך לא טוב אדר מחש
בחסדיהם העם הבכעסים אתי על פני ת
תמיד ונחם כנפות ומקמרים על הלכנים
הישיבים בקברים ובמצרים לט האכזרים בט
בשר וזו וזו וטרק פטלים כליהם האמרים
קרב אלך אל תגשבי כי קדשתיך אלה עשן
באלי אש יקרות פלחיהם הזה כחובה לפני
לא אחשה כי אם שלטתי ושלטתי אלה חקם
ענותכם וענות אבותכם יחדיו אמר יהוד
אשר קשרו על ההרים ועל הגבעות חרפתיו
ומדותי פעלתם ראשונה אלה חקם
כה אמר יהוד כאשר ימצא התדרש
באשכל ואמר אל תשחתו כי ברכה בו כן
אעשה לטען עבדי לבלתי השחית דבלי והו
והנצאתי טיעקב ורעומי הודה יודש דריו
ודשה בחרי ועבדו ישכנו שמה יהיה השחר
לנה צאן ועמק עמק לרכן בקר לעמי אשר
דרשוני ואתם עמי יהוד השכחם אתהו
קרש הערכים לגד שלחן והמכלאים למני
מסכך ומנתי אתכם לחרב וכלכם לטבח ת
תכרעו יען קראתי ולא עניתם דברתי ולא ש
שמעתם ותעשו הרע בעיני וכאשר לא חפ
חצתי סתחם
לכן
כה אמר ארני יהוד הזה עבדו יאכלו ואתם

והרעו הגה עבדי יסעו ואתם תנצחו הגה
עבדי יסעו ואתם תנצחו הגה עבדי ירנו
נטיב לב ואתם תציקו נכאב רב ויטבר ר
רוח תיחלל והנהלם שכםם לססעה לנח
לכחילי והמיתך ארני יהוד ולעבדו יקרא ש
שם אחר אשר המיתך בארץ יתברך בא
באלך אכן ודגש בע בארץ ישבע באלך א
אכן כי נשכרו הצרות הראשונות וכי נכרתו
מעני כי דגני ברא שמים הרשים וארץ ח
הדשה ולא תוכנה הראשונות ולא תעלה
שללם פי אם שיש גליל עדי עד אשר אני
בורא כל הגל בורא את ירושלם גולה ועמה
משוש וגולי בירושלם וששתי בעמי ולא
ישבע בה עוד קול בכו וקול צעקה ראה
יהיה משם עוד על יכיל חקן אשר לא יכלא
את ימיו פי דגש בקבאה שנה ימות ודחמא
בן קבאה שנה יקולל ובנו שמים רשעו ונשעו
כרמים ואכלו ברים לא יבנו ואחר ישב לא
ישע ואחר יאכל כי כים העץ ימי עני ובע
ומעשה ידיהם יבדו בחרי לא יעו לריקו
הלא ילדו לבד לה כי דע ברוכי יהוד הבה רצ
וצאצאיהם אתם והיד נדם יקראו ואני א
אנינה עוד הם מדברים ואני אשמע זאב וט
ומלה דעו כאחד וארץ כבקר יאכל הבן ו
ונחש עפר לחמו לא ידע ולא יסחיתו ככל
זה קרש אמר יהוד
כה אמר יהוד השמים ככאי
והארץ הדום רגל איזה בלית אשר תבנו לו
ואיזה מקום מנוחתי ואת כל אלה ידע עשה
היה כל אלה נאם יהוד ואלה אביט אל

והנהלם שכםם לססעה לנח
לכחילי והמיתך ארני יהוד
לעבדו יקרא שם אחר
אשר המיתך בארץ יתברך
באלך אכן ודגש בע בארץ
ישבע באלך אכן כי נשכרו
הצרות הראשונות וכי נכרתו
מעני כי דגני ברא שמים
הרשים וארץ ח הדשה ולא
תוכנה הראשונות ולא תעלה
שללם פי אם שיש גליל עדי
עד אשר אני בורא כל הגל
בורא את ירושלם גולה ועמה
משוש וגולי בירושלם וששתי
בעמי ולא ישבע בה עוד קול
בכו וקול צעקה ראה יהיה
משם עוד על יכיל חקן אשר
לא יכלא את ימיו פי דגש בקבאה
שנה ימות ודחמא בן קבאה
שנה יקולל ובנו שמים רשעו
ונשעו כרמים ואכלו ברים
לא יבנו ואחר ישב לא ישע
ואחר יאכל כי כים העץ ימי
עני ובע ומעשה ידיהם יבדו
בחרי לא יעו לריקו הלא ילדו
לבד לה כי דע ברוכי יהוד
הבה רצוצאצאיהם אתם
והיד נדם יקראו ואני אנינה
עוד הם מדברים ואני אשמע
זאב וט ומלה דעו כאחד
וארץ כבקר יאכל הבן ו נחש
עפר לחמו לא ידע ולא יסחיתו
ככל זה קרש אמר יהוד
כה אמר יהוד השמים ככאי
והארץ הדום רגל איזה בלית
אשר תבנו לו ואיזה מקום
מנוחתי ואת כל אלה ידע עשה
היה כל אלה נאם יהוד ואלה
אביט אל

ענינוכה רוח חורד על דברי : שלט השור
בכה איש ובה השם עורף כלב בעלה נגלה
דמחור מוכר לסנה מוכר אק גס המה כ

רעמל מ יח

בחרו ברכיהם ובשקוציהם נפסם חפציה
גם אני אבחר בתעליליהם ובמורתם אכאל
להם יען קראתי ואין עתה דברתי ולא שמ
שמעו יעשו דרע כעני ובאשר לא חפצתי
בחרו :

יהודי החדיים אל דברו אמרו אהיכם טע
שנאיכם מנדיכם למען שמי לבד יהודי ונר
ונראה בשמחתכם והם יבשו : קול שאון כע
מעיר קול מרחל קול יהוד משהל גטול ל

לאיבו : בטום תחל ילדה בטום יבא חבל
לה והבליטה זכר כי שמעו את ומי ראה כ
כאלה היתה ארץ כיום אחד אם ילד גר פ
פנים אות כי חלה גס ילדה ציון אתבניה ה
האני אשכיר ולא אוליד יאמר יהוד אם אני
המוליד ועצרה אמר אלדך :

שמו את ירושלם וגילו בה כלאה ביה שיטו
אתהם שוט כל דבתאמלים עליה : למען תג
תנול ושבעתם משוד תגדומיה למען תגו
ותתעגתם מול כבודיה :

כי כה אמר יהוד דגני נטה אליה כנהר
שלים ובנהל שיטף כבוד גויים ונקתם על
צר תנשאו ועל ברכים תשעשעו : באיש איש
אשר אמו תגדמו כן אנכי אנדמכם וביר
ובירושלם תגדמו וראיהם ושט לבכם ויג
ועצבתכם כדשא תפרהנה ונודעה יד יהוד
את עבדי וועס אתאיבוי דנה יהוד באיש
יבא ובסופה מרכבותיו להשיב בחמה אמו

ממאע

תערתו בלרכי אש : כי באש ידד נשלטו
ובחרבו אהכל בשר ורבו חיל דיה :

המקדשים והמקדשים

אל הגנות אחר אתל כתיב אכל בשר וחור

השקן והעבד יהודי יספי נאם יהודי יאנכי

מעשיהם ומחשב תיהם בלה לבין את כל

הגים והלשנות ובאו וראו את כבודי וטבלי

בהם אות ושלחני מהם פלטים אל הגנים

תרשיש פול וילד מיטבי קשת תובל ויק דא

דאיים ורחקים אשר לא שמעו את שמעילי

ולא ראו את כבודי ורגדה את כבודי בגוים :

והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנהה לי

לחוד בסוסים וסרכבובצלים וכפולדים יבכ

ובברכות על דר קדשי יורגלם אמר יהוד

כאשר יבאו בני ישראל את הנגדה בכליט

מחור בית יהוד : תב מרים אקח לפניהם ל

ללם אמר יהוד : כי כאשר השמים החרשים

וחארץ החרשה אשר אני עטה עבדים לפני

נאם יהוד כן יעמד ורעכם רשעכם יהיה כדי

חרש בדרשו ומדי שבת בשבתו יבא כל ב

בשר להשתדות לפני אמר יהוד : ויצאו וראו

כפגרי האנשים הפשעים כי תולד רב לא

המות ואשם לא תכבה וחיו דראק לכל בשר :

והיה כדי חרש :

ירקק כימן

יהוה דבר ידבר

אלי שגית לאמר מה אתה ראוי ואמר כיר נפ
נפוח אני ראה ופניו כבני צבונה ואמר ידבר
אלי מצפוק תבתח דרעה על כל שבי דארץ
כי הנני קרא לכל משכוחות בני לכות צבונה
נאם יהוה ובאו ונתנו איש כסאו כתה ידעו
ירושלם ועל כל חיותיה לכיב ועל כל ערי

יהודה: ודברתי בשבטי אדם על כל רעהם
אשר עשיתי וקטרו לאלדים אחרים וישתחו
לבעש דידם: ואמר האמר כיר נפוח
ודברת אלדים את כל אשרא כי אצוק אלי
היה מנניהם כן אחיך לפניהם: ואני הנה
נתתך היום לעיר כבצר ולעמוד כחל וזה
ולחמת נחשת על כל דארץ לכלכי יהודה
לשרד ולבגיה ולעם דארץ: תלכו אליך
ולא יכלו לך כראתך אני נאם יהוה דבר ידבר
יהוה דבר ידבר אלי

לאמר: הליך וקראת באני ירושלם לאמר כ
כה אמר יהוה וברתי לך חסד נעורך ארבת
כל הליך לכתך אחרי כבדך בארץ דא זר
דדעה: קדש ישראל לידוד ראשית הבוצה
כל אכלו יאשכר דעה תבא אלדס נאכייה
יהוה: שמע דבר

יהוה בית עקב וכל משכחות בית ישראל
אמר יהוה כר מצאו אבותיכם כי עול קריתו
בעל חלכו אחרי הגבל ויהבול: ולא אכור
איה אדני דמעה ארט בארץ כערים דכל
המליך ארט כבדך בארץ ערבת ושתלב
בארץ ציה רצימות בארץ לא עבר בה איש
ולא ישב אדם שם: ואביא ארבת אל ארץ

ירמיהו כי חלקיו מן הכהנים אשר בענתח
בארץ בנימן: אשר היה דבר יהוה אלי כימי
יאמרו בו אפס כיר נפוח בשלש עשרה
שנה חלכו: והי כימי יהוה כיר נפוח
כיר יהוה עדתם עשר עשרה שנה לצר
לדקרו בראשית מלך יהודה עדגלות
ירושלם בראשית החסד:

יהוה דבר ידבר אלי לאמר:
כסרס אצוק כבני ידעך ובטרכ תצא מ
מרחם הקדשתך נביא לעם נתתך: ואמר
אמר אדני יהוה הנה לא ידעת דבר כי נער
אנכי: ואמר יהוה אלי אל תאמר נער אנכי
כי על כל אשר אשליך תלך ואת כל אשר
אצוק תדבר: אלהרא כפניהם כי ארץ אני
להציל נאכייהו: חשלה דוד את ידי הגע
על פי ואמר יהוה אלי הנה נתתי דבר כפני:
ראה הפחדתך היום הזה על חגים ועל חם
המסלכות לתוש ולתרח ולדאכיד ולדרוס
לבנות ולנטוע:

דבר יהוה אלי לאמר מה אתה ראוי דבריהו
ואמר מקל שקד אני ראה: ואמר יהוה אלי
הטבת לראות כי שקד אני על דברי ליטות:

יהוה דבר ידבר אלי

הכרם לאכל פריה ושמד ותכלאו ותבנאו א
את ארצי תחלתי שמתי לתועבה הכרמים ל
לא אמרו איה יהוד ותפסי התורה לא ידעוני
והרועים פסעו בי והגבאים נבאו בכפל וא
ואחרי לא יעזרו הללו לכן עוד אריב אתכם
נאם יהוד ואת בני בניכם אריב: כי עברו א
אני כתיים וראו וקדד שולח ותהבוננו באדו
וראו הן היתה פואת: הרביר גר אנדים והם
המה לא אלהים ועמי הסד כבוד מלא יע
יועל: שמו שמם על זאת ושערו חרם מא
באר נאם יהוד: כי שמים רעות עשה עמי א
אתי עובי מקורמים חיים להצב להם באות
בארות נשברים אשר לא יכילו המים העבר
ישראל אם ליד בית הוא מדוע היה לבן: ע
עליו ישאנו כפלים נתנו קולם וישתו ארצו
לשמה עריו נצתי מבלי יושב: גב בני נוף ות
והפגחם ירעו קודד: הלא זאת תעשה לך
עזב את יהוד אלהיך בעת מלך בירך:
ועשה מהלך לדרך מצרים לשלח מי שיחד
ומה לך לדרך אשר לשלח מי נהר: תסכך
רע קי ויטבחך תביוחך ודע וראוי רעוכר
עזב את יהוד אלהיך ולא בחרה אלה נאם
אתי יהוד צבאות כי מעתה שבת עולך
נתקת מיסרתך וראבדו לא אעס כי עלפל
גבעה גבוהה ילדה כל עץ רענן את געלה ות
ותה: ואנכי נטעתך שולח כלה דע אמת וא
ואיך נהבכת לי סודי הגפן נסרה: כי אם תב
תכבסי בתר ותרכי לך בחרית נכרם ענף לפ
אין כמא לפני נאם אתי יודי איך תאמרי לא נטמאתי
ואחרי הבעים לא הלכתי ראי דרכך כמא ו

דע מה עשית כסדה קלה נסדת דרכה:
פרא למיד כדבר באות נפשך שאפר רוחת
האננה כי ישיבנה כל מבטלה לא יעפו בח
בחדשה יבצאונה: מני רגלך כחף תרגך
כצנאנה ותאמרי נאש לא כי אהבתי זרים ו
ואחריכם אלהי כבשת גבבי כי יצא קן דובי
הובישו בית ישראל המה מלכודם שרדם כ
תדניכם ונביאכם אמר לי לען אבי אתה ו
הלאבן את לידתו כי פנו אלי ערף ולא פנים
וכשוע עתם אמרו קומה וחשיענו: ואיה א
אלהי אלהי עשרת יקום אם ישיעך בע
בעת רעותך כי מסגר ערד דיו אלהיך דר
יודיה: למה תרבו אלי
כלכם פסעתם בי נאם יהוד: לשיא הכתיא
אתבניכם מיסר לא לקחו אכלה דרבכם נב
נבאיכם בארה בשחית: דוד אתי ראוד
דבר דוד הדבר היחי ליש אל אם ארץ
מאפלה מדוע אמרו עמי דנו לא נבא עוד
אלך: רתשכת בתולה עדתה כלה קטורה ו
ועמי שכחתי ימים אין נכפר: מה תעבי דר
דרכך לבקש אהבה ולכן אתדרשות למ
למדת את דרכך: גם כמפלך נמצאו דב נ
נפשות אבותים נקיים לא במדורת כצאתם
כי על כל אלה ותאמרי כי נמתי אך שב אפו
כמני דגני נשפט אתך על אמרך לא דניאתי
מה תולי מאד לשנות את דרכך גם כמציור
תבושי כאשר כישת מאשור: גר נאית זהל
תצאי וידך על ראשך כי מאס יהוד במבט
במבטך ולא תצליחי לך ולאבר דן יסלח
איש אתאשר ולדלכה מאד ידירה לאיש א

אחר השוכ אליו עוד הלא חנף תוצא תא
 דארץ יהודה ואת גית רעים רבים ושוכ אל
 נאם יהוד : שאי עיניך על סלעים וראי איפה
 לא שכנת על דרכים ישבת להם בערבי במ
 במדבר ותחנפי ארץ בנותך וברעך : ומ
 רמנעו רבנים וסלקו שלא היה וסלח אשה
 ונה היה רך מאת דבליס : הלא מעתה קר
 קראת לי אבי אלוף געתי אלה : היטור לעו
 לעולם אם ישמר תצח דנה דברת ותעש
 ורעיות ותכל :

יהוד אלי מלי ואשדיו הנלך הראית אשר
 עשתה משוכה ישראל הלכה היא על כל הר
 גבוה ואל תחת כל עץ רענן ותגני טם : ואמר
 אדני עשית את כל אלה אלי תשיב ולא שב
 שבת ותרם בנדה אחותה יהודה : וארא
 כי על כל אדוול אשר נאפה משוכה ישראל
 שחלתה ואקן את כפר כריתותיה אליה ולא
 וראה כנדה יהודה אחותה ונלך ותקן גם הו
 היא ויהיה מקול צוניה ותוצא את דארץ ות
 ותנאף את דאקן ואת העץ : תם בכל זאת
 לא שבה אלי כנדה אחותה יהודה בכל לבנה
 כי אם תשקר נאם יהוד :

וואמר יהוד אלי צדקה נפשה
 משוכה ישראל כנדה יהודה הלך וקראת
 את דברים האלה צלחה ואמר משוכה
 משוכה ישראל נאם יהוד לא אצל פני בכם
 כי חסיד אני נאם יהוד לא אטור לעולם ואך
 דיע ענך כי ביהוד אלהך פשעת ותפול את
 דרכך ימים תחת כל עץ רענן ובקח לא
 שפעתם נאם יהוד : שום בנים שובבים

נאם יהוד כי אנכי בעלתי בכם חלקתי א
 אתכם אחד מעד ושנים מכשפחה ודבאת
 אתכם ציון : ונתתי לכם רועים כלבי ורעו א
 אתכם דעה והשכל ויהיה כי תרבו ופריתם
 בארץ בימים הרבה נאם יהוד לא יאמרו ע
 עוד ארון ברית יהוד ולא יעלה על לב הלא
 יזכרו ולא יפקדו ולא יעשה עוד : בעתה
 יהיא יקראו לירשלים כפא יהוד ונקוו אליה
 כל הגוים לשם יהוד לירשלים הלא זאת עוד
 אחרי שרצית לכם הרע :

בימים הרבה ילכו בית יהודה על בית
 ישראל ויבאו יהודי ויבארץ צפון על דארץ א
 אשר תגדלו את אבותיכם : ואנכי אברתי א
 אדני אשרך בבנים ואקולך ארץ ובדה נח
 נחלת צבי צבאות תרם ואמר אבי תקרא לי ו
 ובאחרי לא תשובי : אכן כנדה אשה כרעה
 כן כנדה כי בית ישראל נאם יהוד יקח על
 שפלים נשבע בבי תחנני בני ישראל כי העזו
 את הדינם שבו את יהוד אלהים : שוטב
 כנים שובבים ארפא משוכותיכם דעו אנתו
 לך כי אתה יהוד אלהי ואכן לשקר כנבעות
 דכון הרים אכן כיהוד אלהי תשועת ישר
 ישראל : ותבשת אכלה את דגעי אבותי מע
 מעורתי את צאנך ואת בקרם ואת בנידם ו
 את בנותיהם : נשכבה כבשתינו ותבסנו כל
 בליכתינו כי ליהוד אלהינו חטאנו אנתו וב
 ואבותינו מעורתי ועד היום הוא ולא שמענו
 כקול יהוד אלהי :

אם תשוב ישראל נאם יהוד אלי תשוב
 ואבדתיך שקר צדק כנני ולא חנוד : ותשבעת

חי ידוד באמת במשפט ובצדקה ותחברתי
 בנתיבי וכו' ותחלו: כי כה אמר ידוד לאיש
 יהודה וירושלם נדוד לכם נדוד ואל תדעו א
 אל קרובי המלך לידוד המלך ערלה לבבכם
 איש ידודה וישיב ירושלים בן תצא כאש חם
 חמור ובערה ואין כבדה מבני רוע כעל לבכם:
 תגידו בידודה ובירושלם השמיעו ואמרו ת
 תקעו שופר בארץ קראו למלואו ואמרו האספו
 תבואה אל ערי הכבצרי שאר נפס ציונה העלו
 אל תעבדו כי רעה אנכי בבית מצפון ושכר
 גדול: עלה ארצה מסבתי ומשחיתתים נסעי
 יצא ממקומי לשום ארץ לשנה ערך תצ
 תצנה מאין יושב: על זאת תגדו שקים ספרו
 ותחלו כי לא שכ חרן אף ידוד מבט:

וזה ביום הולא נאמר
 ידוד יאמר לב דומד ולב השדים ותשבו הב
 הכתנים והנביאים יתבדו: ואמר אדני ארני
 ידוד אכן הלא השאת לעם הזה וירושלם ל
 לאמר שלום יהיה לכם ונגעתי חרב עד הנפ
 הגש: ובעת ההיא יאמר לעם הזה וירושלם
 רוח צח שפיים במדבר הדרך סדעמי לא לו
 לרחות ולא להבר: רוח כלא מאלה יבא ל
 עליה גם אני אדבר משפטים אתם: הנה פני
 בנענים יעלה וכספה מרכבותיו קל בנע
 משרים סמיו אוילנו כי סדרנו: כבסי מר
 מרעה לבך ירושלים לבען ורסעי עד כתי
 תלין בקרבך כחשבות אונך: כי קול כגיד מ
 ביד וטשמיע אק מדר אמרים: הוכידו לגוים
 דנה השמיעו על ירושלים נצרים באים מא
 בארץ הברחה ויתג על ערי ידודה קורם: כ

כשכרי שדי היו עליה מסכים כדאלי מרתה
 נאם יהודי דרכך ומעלך עש אלה לך זאת
 רעך כי נר פי נעך עד לך: ומע מעי אח
 אחלה קדוה לבי וזמה ל לבי לא אדריש
 כי קל שופר טבעת נפשי ורועת מלחמה:
 שבר על שכר נקרא כי טודה פל הארץ פת
 פתאם שודדו ארלי רגע ריעה: עד כתי אר
 אראתכם אשבעה קל שופר:

כי ארלי עמי אתי לא ידעו בני
 ככלים הטה ולא נבונים הטה חכמים רנה
 לדע ולהטיב לא ידעו: ראיתי את הארץ ו
 ודגה תרו ובהו ארד השמים ואין אותם: רא
 ראיתי הדגים ודגה רעשים וכל דגבעות ה
 ותקללו: ראיתי ודגה אין האדם וכר עוף
 השמים נדדו: ראיתי ודגה הכרמל המדבר
 וכל עריו נתעז מפני ידוד וספני חרון אפי:

כי כה אמר ידוד טממה
 תהיה כל הארץ וכלה לא אגשה: עד ראית
 תאכל הארץ וקדרו השמים כמעל ל כי ד
 דברתי זמתי ולא נחמתי ולא אשוב כבדה: מ
 מקול פרש ורמי קשת ברחת כל דעיד באו ב
 כעננים ובכלמים על פל העיר עזובה ואין דש
 יושב בהן איש: ואת שחד מהמעשי פיתל
 תלבטי שני כי תגדי וזה ברתלרעי כפו

בפור עינד לטוא התנפי מאט בך ענבים נפ
 נפאך ובקשו: פל קול
 פחולה שמעתי צרה כבכיה קול בת ציון
 תלכח תפרש כביה אוינא לי כי עיפה נכשי
 להורגים: טכטו בחצות
 ירושלים וראתא ודע ובקשו ברחובותיה אם

אחלה

וכי
64
הנשי

טל

טל

טל

טל

טל

המצא ואיש אכיל עשה משפט בבקש אמ
 אמונה ואכיל לה ואכיל יהוד ואמרו אכן
 לטקד ישיבנו יהוד עניך הלא לאמונה הב
 הבית אתם ולא חלו כליתם מאנו קחת מוכר
 חזקו פניהם בסלע מאט לשוב ואני אמרתי
 אך דלים הם גאלו כדלא ידעו דרך יהוד מ
 משפט אלהים אלהם אלהם אל הגדולים ואד
 ואדברה אותם כי המה ידעו דרך יהוד כט
 משפט אלהים אך המה יחדו שברו עולג
 נקדו בידות עלכן הפס אלה כיער ואב
 ערכות אדום נמר טקד על עריהם כל הי
 היו גא מנהג יסוף כי רכל פשעיהם עצמו
 משבותיהם וא לאת אכילת דך בגיך עובני
 וישיבנו ברא אדלים ואשכני אתם ונאפרכ
 ובית ונה יתפדו מוכים כחגים משכים היו
 איש א' את רעהו יעלה העל אלה לא א
 אפקד נאם יהוד אם כנא אסדמה לאתתג
 תתגם נפשי על בשרותיה רשעה וכלה אל
 תעש המירו נכסותיה כי לא להוד המה
 כל בטד בגורו בית ישראל ובית יהודה נא
 נאם ידוד כחשו ביהוד ואמרו לא הוא חל
 ולא תבא עלנו רעה וחרב ורעב לא נראה
 והנביאים יהיו לדוח ודבר אין בהם כה יע
 יעשה להם
 אמר יהוד אלהי צבאות יען דברכם אתדבר
 הדבר הזה הגני נתן דבר בפיך לאש והיעם
 הזה ענים ואכלים הגני מביא עליכם נח
 במרחק בית ישראל נאם יהוד נח איתן הוא
 גוי מערל הוא גוי לא ידע לשנו ולא השם
 תשנה ידבר אשתי כקמר פתח כלם

נח . . .
על פיו

ע

ישיב

י

גבורים ואכל קצירך ודברך יאכלו בניך וב
 ובנתך יאכל צאנך בקרך יאכל גנך ותא
 ותאנתך דורש ער מבערך אסדמה בט
 בטח כדגה בהרב וגם בימים הדמה נאם
 יהוד לא אעשה אתכם כלה יהודה כי תאכלו
 תחת כזה עשה יהוד אלהינו לנו אתכל אלה
 ואמרת אלהים כאלו עזבתם אתו ותקברו א
 אלהי נמר בארצכם כן תעבדו זרים בארץ ל
 לא לכם
 בבית יקב והשמיעה ביהודה לאמר שמעו
 נא זאת עם סכל ואין לב ענים להם ולא דאו
 אונים להם ולא ישמעו האלי לא תלאו נא
 נאם יהוד ואם מכני לא תחלו אשר שמתי ח
 חל גבול הים הק עולם לא יעברנו ויתעצלו
 ולא יוכלו והטו גליו ורא יברנו וילעס הזה
 הזה לב סודר ובורה סרו וילכו והא אטור ב
 כלכם נראא את יהוד ארדנו והנתן גשם
 ויחיה וסלקו בעתו שבעות חקת קציר ישמ
 ישמר לנו עינתכם הטו אלה והשאתכם
 מנעי הטוב מכם כי נמצאו בעמי רשעים
 ישור כשך יקשים הציבו משחת אנשים יל
 ילכו ככלב מלא עוף כן בתיהם כלאים מ
 כרמה על כן גדלו ויעשחו שבעו על שתי נב
 עברו דבר רע דין לא דנו דין יתום ויצלחו
 ומשפט אבנים לא שפטו העל אלה לא א
 אפקד נאם יהוד ואם כנא אשר כזה לא תת
 תתגם נפשי
 שמה ושע יהודה נהיתה בארץ הנביאים
 נבאו בשקר והכתנים ירדו על ידכם ועפו
 אהבו כן ומה תעשו לאחריהם העזובני ב

ישיב

נח

ישיב

נח

ישיב

נח

ישיב

לא ידעו לכן פלו מפליס בעת פקדונים יכש
יכשלו אמר ידוד :

כה אמר ידוד עמח' על
דרכים וראו ושאול לנתבות עולם אזהר
דרך הטוב ולכו בה ומצא ברגוע לנפסכם ו
יאמרו לא נלך : והקמת עליכם צופים וה
ידקשבו לקוד שופר ויאמרו לא נקשיב :

לכן שמעו
הגוים ודעו עזה את אשר בכם : שמעו הארץ
הגה אנכי מביא רעה על העם הזה פרי מוח
בחסנתם כי על דבר לא הקשיבו ותורתו
המאמר בה : למה זה לי לבנה משבא תבאו
וקנה הכות מארץ מרחק עלותיכם לא לדע
לדעון בחסותכם לא ערבו לי :

לכן כה אמר ידוד הנני נתן אל
העם הזה מכשולים וכשלוכם אבות וגוים
ידודי שכן ודעו ואמרו :

כה אמר ידוד הגה עם בא מארץ צפון
תג' נחל יעוד מידבתי הארץ : קשת וכוונת
יהיוקו אכזרי הוא ולא ירחם קדש כיס ידמה
ועל טוסים ירכבו ערוך באיש למלחמה ע
עלך בת ציון : שבענו את שבענו רפודינו צ
צרה רחוק קרנו חיל כילד האל הצא השדה
ובדרך אלתלכי כי חרב לאוליב מגור מכביבו
בתעמי חטרי שק התפלטי באבר אבל יחל
עש וך מספר תמחורים כי פתאום יבא הש
השודר עליו בלחץ נחתך בעמי מכצר חרע
ובחנת את דרכם : כלם עדי כוררים הדכי
רכל נחשת וברזל כלם משחיתים המה : נחר
בכח מאש תם עינור לשתא צורף צורף ודע

בנימן מקרב ירושלים וכתקוע תקעו שופרות
ועל בית החרם שאו משאת פירעה נשקבה
מצפון ושבר גדול : הגה והמעוננה דליתי
בת ציון : אליה יבאו רעים ועדרהם תקוע ע
עליה אלהים סביב רעו איש את דוד : קדשו
עליו מלחמה קמו ועולה בצוהרם אורלו
כי פנה היום כי נטו צללי ערב : קמו ועולה
בלילה ותשחיתה ארמנתה :

כי כה אמר ידוד צבאות כרתו עצה
ושפטו עד ירושלים כללה היא העיר הפקר
כלה עטק בקרבה : בלקור ביר מיסה כן דק
הגה רעה חמס וטוד יטבין בה על פני ת
תמיד חל ומכה : חסדי ירושלים פתקע נפ
נפשי ממך פואטימך שסמה ארץ לא נט
נשבתה :

ידוד צבאות עולל עוללו פנפן שארית ישר
ישראל השכ ידך כבוצר על סלסלות : עלימי
ארכבה ואעדה ושמעו הגה עולה אונם ו
לא יוכלו להקשיב הגה דבר ידוד היה להם
לחרפה ולא תתפצרו : ואת חלכת ידוד מלא
מלאות נלאות וכל טפוף על עולל בחורן וע
ועל סוד בחורים יחדיו כי גם איש עם אשה
ילכו זקן עם סלא ימים : ונטטו בתהם לאח
לאחרים שדות נשים יחדיו פראטה את ידי
על יושבי הארץ נאכ ידוד : כי מקטנכ ועד
גדולכם סולו בוצע בצע וכגביא ועד כהן כ
כלה עשה שקר :

ודפאו את שבר בתעמי על
נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום ושלום
כי תעבה עש וגם ביש לא יכשו וגבדכלים

וירגם לא נתקו : כסף נסאם קראו להם בים
באם יהוד בדם : **וידבר**
אשר היה אל ירמיה באת יהוד לאביר עטוד
בשער בית יהוד וקראת שם את הדבר הזה
ואמר שבע דבר יהוד כל ידודה הבאים ב
בשערים האלה להשתחות ליהוד :
כה אמר יהוד צבאות אלדי ישראל
הטיבו דרכיכם ומעליכם ואשכנה אתכם ב
במקום הזה ואל תבטחו לכם אל דברי השקר
לאמר הכל יהוד הכל יהוד היכל יהוד המה
כי אם דטיב תלכו את דרכיכם ואת מעלל
מעלליכם ואם עשו תעשו כשכט בראשו
וכן רצונו : גר יתם ואלמנה אל תעשו וד
ורס נקו אל תשכט במקום הזה ואררי אלדי
אלדים אחרים לא תלכו דרע לכם : ושכנתי
אתכם במקום הזה בארץ אשר נתתי לאב
לאבותיכם למן עולם ועד עולם : הנה אתם
בוטחים לכם על דברי השקר לבלתי הועיל :
דגנוב רצחוונאף והשבע לשקר וקטר לבעל
והלך אחר אלדים אחרים אשר לא ידעתם :
ובאתם ועמדתם לפני בבית הזה אשר נקרא
שמי עליו ואמרתם נצלונו לבען עשות את כל
דתועבות דאלה הבשרת פראצם היה הבית
הזה אשר נקרא שמי עליו בעיניכם גם אנכי
הנה ראיתי את יהוד : כי לט נא אל מקומו
אשר בשרה אשר שכנתי שמי שם בראשונה **כענין**
וראו את אשר עשיתי לו מבני רעת עמי ישר
ישראל : רצתי יען עשותכם את כל המעשים
דאלה נאם יהוד ואדבר אליכם השכם ודבר
ולא שבעתם ואקרא אתכם ולא עניתם : וע

הב

ועשיתי לבית אשר נקרא שמי עליו אשר את
אתם בוטחים בו ולמקום אשר נתתי לכם ול
ולאבותיכם כאשר עשיתי לשרה : והשכנתי
אתכם בעל פני כאשר השלכתי את כל אחי
אחיהם את כל זרע אפרים : ואלה אל תהפילו
בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפילה
ואל תפגעבי כי אני שובע אתך : האנך ר
וראה מה דמה על שים בערי יהודה ובחוצות
ירושלם : הבנים מלקטים עצים והאבות מב
מבערים את האש ותנשים לשות בצק לעש
לעשות כושים לבלא את השמים והסך נסכים
לאלדים אחרים למען הכעיסני : האותי הם
מכעיסים נאם יהוד הלא אותם למען בושתי
פניהם : **לכן** כה אמר יהוד
יהוד הנה אני וחמתי נתכתי אל המקום הזה
על האדם ועל הכרבה ועל צה השדה ועל
כרי הארמה ובשרה ולא תבכה : **כענין**
כה אמר יהוד צבאות אלדי ישראל
עולותיכם סוף על זכחיכם ואכלו בשר : כי **כענין**
לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ביום ה
דרצאי אתם בארץ מצרים על דברי עולה
חכם : כי אם דבר היה צויתי אותם לאמר
שמעו בקולי ויהיה לכם לאלדים ואתם תהיו
לילעם ותלכתם בכל הדרך אשר אצוה את
אתכם למען ייכב לכם : ולא שבעו ולא דטו
אתאונם וילטו בסועפות בשריות לכם הר
הרע וילכו לאחור ולא לפניכם לכן דיוח אשר
יצאו אבותיכם בארץ מצרים עוד דיוח דיה
ואשלח אליכם את כל עבדי דגביאים יים ה
השכם ושרה : ולא שבעו אלי ולא דכו את

דמנים
עבד
אלה

כענין
כענין

אונם וקשו את ערפם ודעו מאתם ודמית
 אליהם את כל הרברים האלה ולא ישמעו
 אליך וקראת אליהם ולא יענוכה ואמרת א
 אליהם זה הגוי אשר לא שמעו בקולי יהוד א
 אלדיו ולא לקחו מוסר אברה האטנה תב
 ונברתה מפיהם
 והשליכי וסאי על שפיים קנה כי מאס יהוד
 וטוש את דוד עבדו כי עשו בני יהודה ה
 הרע בעיני נאם יהוד שמו שקציהם כבית א
 אשר נקרא שמי עליו לטמא ויבגו את דבמת
 התיפת אשר בגיא בן דגם לשרוף את בניהם
 ואת בנותיהם באש אשר לא צויתם ולא ע
 עלתה על לבי
 נאם יהוד ולא אמר עוד והלפת גיא
 בן דגם כי אס צא חרצה וקסד סלפת מא
 מאין מקום והיתה נבלת העם הזה לשאכל
 לעוף השמים ולבהמת הארץ ואין מחירי
 והשכתי מערי יהודה וסחצות ירושלם קול
 ששן קול שסחה קול וזען קול כלה כי לחר
 לחרבה תהיה הארץ בעת ההיא נאם יהוד
 וצאו את עצמות מלכי יהודה ואת עצמות ש
 שדיו ואת עצמות הכהנים ואת עצמות הנבי
 הנביאים ואת עצמות יסבי ירושלם מקבר
 מקבריהם וישטחום לשמש ולירח ולכל צבא
 השמים אשר אהבם ואשר עבדום ואשר ד
 הלם אחריהם ואשר הרשום ואשר השתחוו
 להם לא יאספו ולא יקברו לדמן על פני הא
 הארמה יהוד ונאסר מות מחיים לכל השא
 השארים והנארים מן המשפחה הרעה הו
 והאית בכל המקומות הנארים אשר הויה

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

הרוחלים שם נאם יהוד צבאות
 ואמרת
 אליהם כה אמר יהוד הגליל היא יקמו אם
 ישוב היא ישוב כדוע שכלה העם הזה יר
 ירושלם משוכה נצלות החיילים בתרסית מאנו
 לשוב הקשבתו ואשמעו לאכן ידברו אין א
 איש נחם על דעתו לאמר מה עשיתי כלה ש
 שכ במרחצותם כסוס שוסף במרחצתם נב
 חסידה בשמים ידעו מן עריה וחדד וסלס וע
 ועגור שמח את עת באנה ועמל לא ידעו את
 משפט יהוד איכה תאמר חכמים אנחנו ו
 ותודת יהוד אתנו אכן הגה לשקר עשה עט
 שקר ספרים הובישו חכמים חתו וילכו ונ
 הגה נדבר יהוד מאסו ודבמת כה זהם לכ
 לכן אתן את נשיהם לאחריהם שד יהיה לז
 לירשים כי מקטן ועד גדול כלה בצע בצע
 ומגביא ועד כלה כלה עשה שקר וירמא א
 את שבר פת עמל על נקלה לאמר שלום של
 שלום ואין שלום הובישו כי תועבה עשו נ
 גם כוס לא יבושו והכלל לא ידעו לכן יכלו
 בנפלים בעת פקדתם כי שאלו אבר יהוד
 אסף
 אספם נאם יהוד אין ענבים בגלן ואין תא
 תאנים בתאנה והעלה גבל ואתן לדם יעב
 יעבדום על מה אנחנו יושבים דאכפו ונב
 תבא אל ערי המבצר ונרמה שם כי יהוד א
 אלדיו הדמנו וישקנו מידאש כי חטאנו לו
 ליהוד קנה לשלום ואין טוב לעת כרבא וה
 ודנה בעתה מן נשמע נהרת סופו בקול
 מצהלות אבד יורעיה כל הארץ

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

לוי
ישיע

רצאו ואכלו ארץ ומלאה עד ודשבי בהיכל
הגני כשוח כנכם נחשים צפענים אשר אין ל
לכם לחם וישו אתכם נאם יהוה
בכליגית עלי גון עלי לבי דויהנה קול שרת
בת עמי בארץ טרחקים היהוה אין בציון
אם מלטה אין בה מדוע הכעסני בפסיליהם
בהבלי נכר עבר קציר בלה קין ואנחתי לא
טשענו על שבר בת עמי השברתי קדתי
שטה החוקרני והצרי אין בגלעד אשר פא אין
סם כי מדוע לא עלתה ארוכת בת עמי
כי יתן ראשי מים ועני מקור דמעה
ואכבה יונם וילדה את חללי בת עמי כי יתני
במדבר מדון ארזים ואעזבה את עמי ואלכה
באתם פי כלם מנאפים עצות בוגדים וחדדכו
את לשתכם קשתכם שקר ולא לאמונה גבורו
בארץ כי טרעה אל דעת יצאו ואמי לא ידעו
נאם יהוה איש מדעוהו השברו ועל כל את
א תבגדו כי כל את עקב יעקב וכל דע רכ
רכיל יהוה ואיש ברעוהו יתלו ואמת לא יד
ידברו לטור לשנם דבר שקר העוה נלאו
שבך לחר מרמה במרמה באנדרעת אמי
נאם יהוה לכן כה אכר יהוה
צבאות הגני צרפם וכדנתיים כי איך אעשה
מפני מת עמי חץ שחט לשונם מרמה דבר ב
בפי שלום את דעו דברו ובקרו ישים א
ארבי העלילה לא אפקוד בם נאם יהוה
ראם בגר אשר כה לא תתנקם נפשי
על הררם אשר אשא בבי ונהי רעל נאות
מדבר קנה בינצחו כבלי איש עבר לא ש
שם קול בקנה מעוף השמים ועד בהמה

יג

למחשבות
האדם

יהוה

נודו הלכו ונתתי את ידשלי לללם מעון ח
תגים ואת ערי יהודה אתן שכמה מאין לשבו
מידאיש החכם חקאת זאת ואשר דבר פי
יהוה אליו תגדה על כה אברה הארץ נצחה
כמדבר מכל עבר נאמר יהוה
על עונכם את תורת אשר נתתי לפניכם ולא
שבעו בקול ולא הלכו בה וילכו אחרי שרי
שדירות לבם ואחרי הכעלים אשר לסוסם א
אבתם לכן כה אשר יהוה
צבאות אלירי ישראל הגני מאבדלם את העם
הזה לענה וחשקיתם סי ראש והפציתם בג
בגוים אשר לא ידעו דמה ואבתם וסלחתי א
אחריהם את החרב עד כלתי אתם
כה אשר יהוה צבאות התבוננו וקראו
למקוננות ותכאנה ואל החכמות שלחו ותב
ותבאנה ותסדרנה ותשנה עלינו נהי ותר
ותדרנה עלינו דמעה ועפעענו חל מים כי
קול נהי נשמע מציון אך סדרנו בשני סאל
כיעובנו ארץ וכי השלכו מסכנתנו
כי שמענה
נשים דבר יהוה ותקח אנכם דברציו חלם
ולכדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קנה פי
עלה סול בתליתנו בא מארמנתנו להכרית ע
עולל כחוז בחידים כחזכות דבר כה נאם
יהוה ונכלה נבלת האדם כדמן על פני האר
הארמה וכעסיר מאחרי הקצר ואין מאקי
כה
אמר יהוה אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתה
יתהלל הגבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בס
בגשמו כי אם בואת יתהלל הסתהלל השפל

יג

יג

אזיכר

||6

וידע את כי אני יהוה עשה חסד משפט וצדקה בארץ כדבא לה תפארת נאם יהוה :
הנה ימים באים
נאם יהוה ופקדתי על כל טל כערה ד על
מגרים ועל יהודה ועל אלים ועל בני עמון
ועל טואב ועל כל קוצי פואה היושבים במ
במדבר כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל
ערל לב : שבעו את הדבר אשר דבר יהוה
עליכם בית ישראל : כה אשר יהוה אל הדרך
החם אל תלמדו ומאותת השמים אל תחזו
כדחתו הגוים מהמה : כדחזקת העמים הכל
הוא כדעין מעד כדו מעשה ידי חרש ככע
במעצר : ככסף וכזהב יפדו בשמירות וכמ
ובמקבות יחוקקם ולא ילק : כחשך מקשה ה
השולח לא ידברו נשוא נשוא כר לא יצעדו
אל תראו מהם כי לא דעו גם הושים אין א
אתם :
כמדד יהוה גדל אתה גדל שגך בגבורה :
מילא יראל מלך הגוים כי לך יאתה בל
חכמי הגוים וככל מלכותם מאן כמדד : וכ
ובאות יבערו רכסל מסר הכלים עין הוא :
כסף מדוקע מתרשים יבא חזהב מאופו כע
מעשה חרש חדי צורף תכלת וארגמן לבו
לבושם מעשה חכמים כלם : ויהוה אלדים א
אמת הוא אלדים חים ויחד עליהם מקצפו
תרעש הארץ ולא יוכלו גוים ועמו : כדנאת
תאמרו להן אלהים די שמיא וארקא לא ע
עברו יאבדו בארעא ומן תחת שמיא אלה :
עשה ארץ מבזו
מקן תכל כחכמתו ובחכמתו נטה שמם : ל

לכל ולו המון מלכ בשמים ויעלה נשאים מ
מקצה הארץ סדקים למטר עשה ויצא רוח
מאוצרותיו ויבער כל אדם מלעת הושיט כל
צורף מבסל כי סדק נספח ולא דחח בם : הכל
המה מעשה תעורעים בעת בק דתם יאבדו :
לא כאלה חלק יעקב כדיוצר הכל הוא יש
וישראל שבט נחלתו יהוה צבאות שמו :

אספי בארץ כעצד נשבת
במצוד : כי כלה אמר יהוה הנני קולע אתים
ישבי הארץ בפעם הזאת והצרת לרם למען
ימצאו : אוי לילי על שבר נחלה מבתי ואני אס
אנרתי אך זה חלל ואשאנו אהלי סוד וכל
מיתרי נהקו בני יצאלי ואעלם אין לטשה עוד
אהלי ומקסי ידעתי : כי נבער הרעים ואת
יהוה לא ודשו על כן לא השכלו וכדברע
מרעיתם נפוצה : קול שמועה
הנה באה ורעש גדל בארץ צפון לשים את
עמי יהודה שמכדה מעון תנים : ידעת יהוה כי
לא לאדם דרכו ולא לאיש הולך והכין את
צעדו : יסרני יהוה אך במשפט אר כאפך כן
תניעני : שפוך חמתך על הגוים אשר לא
ידעו ועל משפחות אשר בשמד לא כראו כ
כדאכלו את יעקב ואכלו וכלו ואת נחודו
השמו :

דדבר אשר היה אל ימלו כאת יהוה
לאמר : שבעו את דברי דברית הזאת ודב
ודברתם אל איש יהודה ועל יסבי דונעלם :
ואמרת אלהם כה אמר יהוה אלדי ישראל
אחד האיש אשר לא ישבע אל דברי דברית
הזאת : אשר צוית את אבותיכם ביום הוצאי

אתם מארץ מצרים מסור הבחל לאמר שם
שטעו בקח ועשיתם אתם ככל אשר אצוה
אתכם ותינתם לי דעם ואנכי אהיה לכם לאל
לארצים: לבעל הקום אתה שבעה אשר נש
נשבעתי לאבותיכם לתת לכם ארץ זבת חלב
ודבש כיום הזה ואנע ואמר אמן יהוה
ואמר יהוה אל
קרא את כל הדברים האלה בעד יהודה וב
בכח צוה דושלם לאמר שבעו את דברי הב
הברית הזאת ועשיתם אתם: כי העד העדתי
באנשים כיום העדתי אתם מארץ מצרים
ועד היום הזה השכם והעד לאמר שבעו ב
בקרלי: ולא שטעו ולא דשו את אונם ורלו א
איש בשדירות לבם הרע ואביא עליהם את
כל דברי הברית הזאת אשר צויתי לעשות ול
לא עשו: ואמר יהוה
אלי נמצא קשר באיש יהודה ובשבי ירוש
ירושלם: שטר על עולות אבתם הראשונים א
אשר מאט לשמן את דברי והכה הולכו אח
אחרי ארצים אחרים לעבדם הפור בית ישראל
ישראל וכות יהודה את כרית אשר כרתי א
את אבתם: לכן כה אמר יהוה הנני מביא ע
עליהם רעה אשר רא יוכל לצאת כמנהוג
העקו אלי ולא אשמע אליהם: והלוי ערי יהו
יהודה ושבי ירושלם העקו אליהם אשר
אשר הם מקטרים להם והרשע לא ירשעו ל
לדם בעת רעתם: כי מספר ערך היו אליהם
יהודה ומספר חצית ירושלם שכתם מזכחות
לבשת ומזכחות לקטר לבקל: ואתה אלתת
תתכלל בעד דעם הזה ואל תשא בידם רנה

לכא

ותפילה כי אנכי שטעו בעת קראם אלי בעד
רעתם:
מה לירלי בביתי עשותה המזללה דרבים
ובשד קדש יעבדו כעלך כי רעתכי אז תעל
תעלתי ונת רענן ופה פרי תאר קרא יהוה ש
שמן לקול המולה גדולה הצית אל עליהור
הרע ודליתיו: ויהוה צבאות הנטע אתך דבר
עלך רעה בגלל רעה בית ישראל ובית יהו
יהודה אשר עשו להם להבעימי לקטר לבק
לבקל: ויהוה הנדיעני אדעה אז הראיתני מ
מצללים: ואני ככבש אליף יוכל לטכוח ול
ולא ידעתי כיעל חשבו מחשבות נשחיתת
עין בלחמו ונכרתו מארץ חיים ושטו לאיו
יזכר עוד: ויהוה צבאות שופט צדק בוחן כ
כליות ולב אראה נקמתך מדם כי אלד גלית
את דיבי: לכן כה
אמר יהוה אל אנשי עמתי המבקשים את נפ
נפשך לאמר לא תנכא בשם יהוה ולא תטות
בידיו: לכן כה אמר יהוה
צבאות הנני פקד עליהם הכחות יכחו ב
בחרב בגיהם ובגיהם ימותו ברעב וישארו
לא תהיה להם פדאבא רעה אל אנשי עמתי
שנת בקרתם: צדק אתה יהוה
כי אריב אלך אך משפטם אדם אתך מדו
מדוע דרך רשעים צלחה שול כל בנך בגדו
נטעתם גם שרשו ילכו גם עטו פרי קרובא
אתה בפיהם ודחוק מכליותיהם: ואתה יהוה
ידעתי תראני ובחנת לבי אתך התיקם כצאן
לטכחה והקדשם ליום הריגה:
עד מתי תאכל הארץ תעשכ פלה שדה יבש

המזללה

לכא

לכא

לכא

לכא

מרעת ישיב בה סלתה בדמות עוף כי אמרו
לא יראה את אחיהם כי את דגלים רצתה
ילאך ואיך תתורה את הסוסים ובארץ של
שלום אתה בטח ואיך תעשה בנאח הירדן
כי גם אחיך ובית אבך גם הנה בגדו בך ג
גם דמה קראו אחיך מלא אלהתאמן בם כי
ידברו אליך שבות ו

עובדו את בתי נטשת את נחלתו נתתי
את ירדות נפשי בכף איבה היתה לי נחלתי
בארץ ביער נתנה עלי בקולה של כך שנה
שנאתיה העיט צמרע נחלתי לה העיט סביב
עליה לם אספי כל חית השדה חתיו לאכלה
רעים רבים שחתי כרמי במסו את חלתי נתנ
נתנו את חלקת וכרתי למדבר שמה ושה
לשכמה אכלה עלי שמה נשמה כל הארץ
כיאן איש שם על לב יעל כל שלים במדבר
באו שדרים כי חרב להור אכלה מקצה אר
ארץ ועד קצה הארץ אין שלום לכל בשר
זרעו חטים וקצים קצת נחלה ולא יעלו בשל
בתבואתכם מחרון אף יחוד ו

פה אמר יהודי על כל שבני
הרעים הגזעים בנחלה אשר הנחלתי אתע
עמי את ישראל הגני נהשם מעל אדמתם וא
ואת בית יחודה אתרש מתוכם ויהי אחרי
נתתי אתם אשכ וחזמתם והשבתים איש ל
לנחלתו ואיש לארצו ויהי אכלמו למדור
אתחלתי עמי להשבע בשמי וירידו פאשר
למדור את עמי להשבע בשמי ונתתי עמי
ואם לא ישמעו ונתשתי את העמי ההוא נהרש
ואבד נאם יהודי

פה אמר יהודי אלי דלדך וקנתי לך
אזור פשתים ושכתי על מתנך ובמים לא ת
תביאני ואקטה את האזור פדור ידוד ואש
ואשם על מתני
יהודי אלי שנית לאמר קח את האזור אשר
קניתי אשר על מתנך וקם לך פרתה וטמנהו
שם בנחיק הכלע ואך ואטמנהו בפרת
כאשר צוה יהודי אתי

ויהי מקץ ימים רבים ואמר יהודי
אלי קם לך פרתה וקח משכ את האזור אשר
צויתך לטמנו שם ואחך ברתה ואחפר ואקח
את האזור מן הדמקום אשר טמנתי שמה וה
והנה נשחת האזור לא יצלה לכל

ויהי דבר יהודי אלי לאמר פה אמר
יהודי ככה אשהות אתגאון יחודה ואתגאון
ירושלם הרב העם יהוה זרע הזאנים ליש
לשנוע את דברי הדלכים בשרחות לנש ויל
וילט אחרי אלהים אחרים לעבדם ולהשתח
והשתחית לדם ויהי כאזור הזה אשר לא י
יצלה לכל כי פאשר ידבק האזור אל מתני
איש כן הדבקתי אלי את כל בית ישראל ואת
כל בית יהודה נאם יהודי להיות לי לעם ולשם
ולתהלה ולתפארת ולא שבעו ואמרת ארזם
את הדבר הזה כה אמר יהודי אלד ישראל
כל נבל יכלא יין ואמר אליך הלויע לא נרע
כי כל נבל יכלא יין ואמרת ארזם פה אמר
יהודי הגני כמלא את פד ישיב הארץ הזאת
ואת הבליים הישבים לחדר על פסא ואתה
דברנים ואת הנביאים ואת כל ישיב ירושלם
שכרון תפציתם איש אל אחיו האבות וה

הבנים יחדיו נאם יהוה לא אחזק להלא אחים
ורא ארצם כהשחתתם : שמעו
והאזינו אל תגברו כי יהוה דבר : תנו להודו
אחידים כבוד בטרם יחשיך ובטרים יתגנפו
רגלכם על דרי נסף וקנייתם לאור ושכר לצ
לצלמות וישת לערפל : ואם לא תשמעוה במ
במספרים תכבה נפשי מפני גוד חרתי הרע
והרד עיני דמעה כי נשכה עדר יהוה :

אמר ללך ולגברתה השפילו שבו
פי יד כלאשתכם עטרת תפארתכם : ערי
הגב כסו ואין בותה הגלת יהודה פלה הגל
הגלת שלמים : שא עיניכם וראו הנאים ט
כגפון איה העדר נתן לך צאן תפארתך ומה
תאמר לי יפקד עליך זאת לברית אתם עליך
אלוים הלא הם חכמים יאחזוק כטו א
אשת לדה : וכי תאמר בלבבך כדוע קראוני
אלה ברוב עונך נגלי שילך נחלסי עבדך :
ההפך בוי עורתי תמר חברותי וגם אתם
תוכו להטיב למחיי הרע : ואפיצם כקש ע
עובר לרוח כדבר : והגורלך מלת מדיך מא
מאת נאם יהוה אשר סכתה אתי ותבטחי ב
בשקר : וגם אני חשפתי
שילך עלי בניך וגראה קלותך : גיאופך ומצ
וכצהלהיך ופית גותיך על גבעות בשדה ר
ראיתי שקוצך אחרך יחשלים לא תטחדיא
אחריתי עת : אשר היה דבר
יהוה לא ירכיחו על דברי הכצרות : אכלה
יהודה וטערה אכלה קדרו לארץ וצחתי
יחשלים עליה : ואדריהם שחחו צעדיהם
לבים באו על גבים ולא ימצאו בים שטו כל

כליהם ריקם בשו חפלי וחוור ראשם : בע
בעטור הארמה חתה כי לא היה גשם בארץ
כשו אכרים וחפור ראשם : כי גס אילת כסדה
ילדה ועיוב כי לא היה רשא : ופראים עברו
על שפים שאפורוח כתנים מלך ענדה פי
אין עשב ואם ענינו ענו כנו יהוה עשה למען
שמן כידברו משוכתנו לך וטאנו : מקוה י
ישראל כושעו בעת צרה למח תהיה פגר כ
בארץ ובארץ נטה ללך : לכה תהיה כאישנ
נדהם כגסר לא יוכל להושיע ואתה בקר
בקר בנו יהוה ושמן עלינו נקרא אל תגידנו :
כה אמר יהוה לעם הזה כו אהבו לנו ע רג
תגידים לא חששו ויהוה לא רצם עתה יזכור
עונם ויפקד חטאתם : ואמר יהוה אלי אלה
תתפלל בעד העם הזה לטיבה : כי יצומו אני
איני שבע אל דנתם וכי יעלו עליה ומנחה א
איני רצם כי בחרכ ובדעב ובדבר אנכי ככ
מכלה אתם : ואמר אהה ארץ יהוה הנה הנ
הנבאים אמרים להם לא תיראו חרב ורעב
לא יהיה לכם כי שלום אבת אמן לכם במקום
הזה : ואמר יהוה אלי שקר
הנבאים נבאים בשמי לא שלחתים ולא צו
צחתי ולא דברתי אלהם חזון שקר וקסם :
ואליל ותרמית לכם הנה מתגבאים לכם ולכן
כה אמר יהוה על הנבאים הנבאים בשמי ו
ואני לא שלחתים והנה אמרים חרב ורעב
לא יהיה בארץ הזאת כחרב וכרעב יתברר
הנבאים והמה : וזעם אשר המה נבאים ל
לכם יהיו משלמים כחצות ירושלים מפניה
הרעב והחרב ואין מקבר להבה המה נשחם

כמה ימים

מיתה

12

[illegible]

לחיות נחשת בצד הנחש אליך ולא יוכל
לך כי אתך אני לדושי עקד ולהצילך נאם יהו
יהוה והצלתך מיד רעים ופדיתך מכף ער
עריצים ויהי דבר
יהוה אל לאמר לא תקח לך אשה ולא יהיו
לך בנים ובנות במקום הזה כי כה אמר יהוה
על השנים ועל המנות הללו במקום הזה
ועל אנשים היולדות אתם ועל אבותם המול
המולדים אתם בארץ הזאת כמות חלואים
עושו לא יפלו ולא יקברו לדמן על פני הא
הארצה יהיו ויכרסו ויבצעו יבולו והיתה נבל
נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת האר
הארץ כי כה אמר יהוה אל תבא בית מרוח
ואל תלך לסדר ואל תעוד להם כי אספת את
סלומי כאת העם הזה נאם יהוה אתה חסד
ואת הרחמים וסלתי גדולים וקטנים בארץ
הזאת לא יקברו ולא יספדו להם ולא יתעוד
לא קרח להם ולא יפרשו להם על אבליהם
לנחמו על מיתולא יסקו אתכם כוס תנחומים
על אביו ועל אמו ובית משה לא תבא לש
לשבת אתם לאכל ולשתות

כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וְגַלִּי מִשְׁכַּנִּי מִן דְּמִקְוֵי הַחַיִּים לְעֵינֵיכֶם וְכִי
וּבְיָמֵיכֶם קוֹל שִׁשְׁקִי וקוֹל שִׁמְחָה קוֹל חֶן וקוֹל
כִּלְיוֹתֶיהָ כִּי תִגִּיד לְעַם הַזֶּה אֶת פֶּלֶא הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם עַל מַה דִּבֶּר יְהוָה עָלֵינוּ
אֶת פֶּלֶא הַדְּרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְנֹמֵה עֹנֵנוּ וְנֹמֵה
חַסָּא נֹגַן אִשָּׁר חֲטָאנוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאָמַרְתָּ
אֲלֵיהֶם עַל אִשָּׁר עָוָנוּ אֲבֹתֵיכֶם אֲתִי נָאם יְהוָה

חַלִּי אֲחֵרֵי אֲלֹהִים אֲחֵרִים וְיַעֲבֹדוּם וְיִשְׁתַּחֲוּ
לָהֶם וְאֵלֵי עֹבֵד וְאֶת הַתּוֹרָתִי לֹא שָׁמְרוּ וְהָאֵתָם
הָרַעְתָם לַעֲשׂוֹת בְּאֲבֹתֵיכֶם וְהַנֶּכֶם הַלִּזְכִּים אֵי
אִישׁ אֲחֵרֵי שִׁדְחוֹת לָבוֹ הָרַע לְכַלְתִּי שְׂמִיעוּא
אֵלֵי וְהִטַּלְתִּי אֶתְכֶם כַּעַל הָאָרֶץ הַזֹּאת אֵל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא דַעְתָּם אֲתָם וְאֲבֹתֵיכֶם וְעַכּ
וְעַבְדְּתֶם טַם אֶת אֱלֹהִים אֲחֵרִים יוֹמֶם וּלְיָלָה
אֲשֶׁר לֹא אֲתוּ לָכֶם חֲנִינָה

לִכֵּן הִנֵּה יָמִים כָּאֵלֶּם נֹאכֵדְתִּי וְלֹא
יֹאמַר עוֹד חִי יְהוָה אֲשֶׁר הָעִלָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כִּי אֲבִי חֵי יְהוָה אֲשֶׁר
הָעִלָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ צִפְרִן וּמִבְּלֵי הָאָרֶץ
וְאֶרְצוֹת אֲשֶׁר הָרִדְתָּם שָׁמָּה וְהִשְׁבִּיתָם עַל
אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתָּ לָאֲבֹתָם וְהִנֵּה יָמִים כָּאֵלֶּם
לְדָגִים רַבִּים נֹאכֵדְתִּי וְדָעוּם וְאֶתְרִכֵּן אִשׁ
אֶתְרִכֵּן לְרַבִּים צִידִים וְצִדוֹם כַּעַל כָּל הָאָרֶץ וְנֹאכֵד
וְכַעַל כָּל גִּבְעוֹת וּמִנְקִי הַסָּלְעִים כִּי עֵינִי עַל
כָּל דְּרִכֵּיהֶם וְלֹא נִסְתְּרוּ מִלִּפְנֵי וְלֹא נִצְּפָן עֵינִי
עֵינִי מִנֶּגֶד עֵינִי וְשִׁלַּמְתִּי רִאשׁוֹנָה מִסִּטָּה ע
עֵינִי וְחִטָּאתָם עַל הָאֵלִים אֶת אֶרְצִי מִבְּלֵי ש
שְׁקָצִידִים וְתַרְעֵבְתֵּיהֶם מִלֹּא אֶתְנַחֲלֵתִי

כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עוֹד וְעוֹד וּמִטָּסִי בְּיָמֵי צָרָה אֲלֵיךְ גִּוִּים יִבְאוּ
מֵאֲפִסֵּי אֶרֶץ וְאָמְרוּ אֵךְ שָׁקֵל נָחֲלוּ אֲבֹתֵינוּ
הַבֵּל וְאֵין כֶּם מִיָּעַל הִיעֲשֶׂה לָּנוּ אֱלֹהִים
הַזֶּה לֹא אֱלֹהִים לִכֵּן הִנֵּה מִדְּעָם בַּפֶּעַם
הַזֹּאת אֲדִיעֶם אֶת יָדִי וְאֶת גְּבוּרָתִי וְדַעוּ כִּי
שָׁמִי יְהוָה חֲטָאת יְהוָה כְּתוּבָה כַּעַס בְּרוֹל
בְּצַפּוֹרֶן שִׁמִּיר חֲרוּשָׁה עַל לִלְחָ

בְּצַפּוֹרֶן שִׁמִּיר חֲרוּשָׁה עַל לִלְחָ

לכם ולקרבות מכותיכם ומופד מידים טוב
מכותם ואשרים על עץ רענן ועל גבעות
הגבוהות: ויהי בשנה חלד כל ארצותך ל
לבו אתן במתך בחטאת בכל גבולך: ושם
וששטה נדך מחלוק אשר נתתי לך והעב
והעבדך את איבך בארץ אשר לא ידעת
פיאש קרחתם באפי עד עולם תיקר:

כה אמר יהוה ארור הגבול
אשר יכטח באדם ושם כשר דורו וזמן ידור
יסור לש: והיה כעדר בערמה ולא יראה כי
יבא טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחהו
ולא תשב: ברוך הגבר אשר
יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו: והיה כעץ
שתל על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יד
יראה כי יבא חס והיה עליו רענן ובשנת כ
בערות לא ידאג ולא ימים מעשות פרי: עקב
הלך בכל ואנש הוא כי ידענו: אני יהוה חקר
לך טחן פלית לתת לאיש כדרכיו ובפרט מע
מעליו:

קחא דהל לא יד
עשה ישר ולא במשפט בחצי ימול יעזבו וא
ובאחריתו יהיה נבל: כסא כבוד מרים מרא
מראשן מקום מקדשנו: מקוה ישראל יהוה
כל עובד יבשר וסחל בארץ יכתבו כי עזבו מ
מקדש מים חיים את יהוה: ופאני יהוה וארמא
הושיעני ואושיעה כי תהלתי אתה: וזה המה
אמרים אל איה דבר יהוה יבא נא: ואני לא
אצתי פרעה אחריך ויום אנש לא התאחזי
אתה ידעת מוצא שפתי נכח פנד היה: אל
תהיה לי למחיתה מחסי אתה ביום רעה יבשו
רדפי ואל אבשה אני יחסי המה ואל אחתה

אני הביא עליהם יום רעה ומכנה שבוין ש
שברם: כה אמר יהוה אלי
הלך ועמדל בשער בני העם אשר יבאו כל
מלכי יהודה ואמר יבאו כל וכל שער ידוש
ירושלם: ואמרת אליהם שמעו דברי יהוה מ
מלכי יהודה וכל יהודה וכל יושבי ירושלם ה
הבאים בשערים ואלה: כה אמר יהוה הש
השבור בנפשותיכם ואל תשאנו כשא ביום ה
השבת והבאתם בשערי ירושלם ואל תצאו
מטא מביתכם ביום השבת וכל מלאכה לא
תעשו וקר שנים אתיוס השבת פאשר ציוות
את אבותיכם ולא שמעו ולא הכו אונם וקשו
את ערפם לבלתי שביע ולבלתי קחת כסר: ו
יהיה אם שביע תשמעני אל נאס יהוה לכל
לבלתי הבא משא בשערי העיר הזאת ביום
השבת ולקדש אתיוס השבת לבלתי עשות
בו כל מלאכה: ובא בשער העיר האתמל
מלכים ושרים יושבים על פסל הדרו ככשיב
ברכב ובכססם הגבוה ושריהם איש יהודה ו
השבי ירושלם וישבה העיר הזאת לעולם: וב
ובא מערי יהודה וינסב לית ירושלם ובארץ
בנימן ובן השפלה ובן הדור ובן הנגב מבי
מביאים עליה חבו ונמחה ולמנה ונביאיו
תודה בית יהוה: ואם לא תשמעו אלי לקדש
אתיוס השבת ולבלתי שאט כשא ובא בשע
בשערי ירושלם ביום השבת והצתי איש בשע
בשערה ואכלה ארמנות ירושלם ולא תכב
תכבה:

והדבר אשר יהיה אל דמיו מאת יהוה
לאמר:

קום וחדת בית היוצר ושמה אשמיעך את
דברי ואמר בית היוצר והנה עשה בלאכה
על האבנים ונשחת הכל אשר הוא עשה
בחדר בית היוצר ושם העשהו כל אשר בא
באשר ישר בעיני היוצר לעשות :

כיר גילג

והיה דבר יהוד אל לאמר : הביוצר הזה
לא אוכל לעשות לכם בית ישראל נאם יהוד
הנה בחדר בית היוצר מן אתם ביד בית יס
ישראל : רגע אדבר עליו ועל מלכה לו
לחוש ולחוש ולחוש ולחוש ולחוש ולחוש : ושב הגוי
ההוא כרעו אשר דברתי עליו ונחמתי על
הרע אשר חשבתי לעשות לו : ורגע אדבר
עליו ועל מלכה לבנות ולנטוע : ועשה רע
בעיני לבתי שמוע בקולי ונחמתי על הטובה
אשר אמרתי להטיב אותו :

ועתה אפרגא לאיש יהודה ועל יושבי
ירושלם לאמר כה אמר יהוד הנה אנכי יוצ
יוצר עליכם רעה ודושב עליכם בחשבה שו
שובו נא איש מדרך הרעה והטיבו דרכיכם
ומעליכם ואמרו נא איש אחרי כחשבותינו
נלך ואיש שרדות לבו הרע נעשה :

לכן כה אמר יהוד שאלטא בגלים
מי שפע כאלה שעררית עשתה נא בחרות
ישראל : היעזוב מצור שדי שלג לבנות אם י
יגלו כיוס ורים קרים נחלים ימי שחמני עמי
לשוא יקטח וכשלים פדכייהם שכלי עו
עולם ולכת נתיבות ררך לא סלחה : לשום
ארצם לשמה שריקות עולם כל עובר עליה
ישום ונער בראשו וברוח קרים אפיצם לפני
אויב עורף ולא פנים אראם ביום אידם : ויא

יחזק
לכ

ואמרו לנו ונחשבה אל דמיו מחשבות כל
לא תאמר תורה מכהן ועצה בזהב ודבר מ
בנביא לנו ונכדו מלשון ואל נקשיבה אל כל
דבריו : הקשיבה יהוד אל רשמע לקול יריבי
הישולם תחת טובה רעה כי כדו טחה לפ
לפשי וכד עמדו לפנך לדבר עליהם טובה
לחשיב את חננתך בהם : לכן הן את בנדים
לרעב חגירם על ידי חרב יתדנה נשדים
שכולות ואלנטות ואנשים יהיו דרגי בית
בחדרים מופי חרב במלחמה :

השמע ונקל מבתיכם כרתביא עליהם נדוד
פתאם כדכו שחה ללכני ונחש מכו ל
לרגלי : ואתה יהוד ידעת את כל יצגתם עלי
לשות אל תכפר אל עונם ודטאתם מלפנך
אל המחי והיו מכשלים לפנך בעת אפך ע
עשה בדם : כה אמר יהוד אל

הלך וקניית בקטק יוצר חרש מוקל דעם ומ
וכקני חכמים : וצאת אלגיא כן חכם אשר
פתח שער החרסית וקראת שם את הדברים
דאלה אשר אדבר אלך ואמרת שמעו דבר
יהוד מלכי יהודה ורשבי ירושלם כה אמר
יהוד צבאות אלך ישראל הנני מכיא רעה א
אל המקום הזה אשר כל שמעה תגלנה אז
אני יוען אשר עזבתי וינכדו את דבקים רחל
והסדרו לאלדים אחרים אשר לא ידעם ה

דמה ואכותיהם ומלכי יהודה ומלאו אתה
המקום הזה דם נקיים ובעו את כמות הכעל
לשרוף את בנייהם באש עלות לבשל אשר
לא צוית ולא דברתי ולא עלתה על לבי :
לכן הגה ימים באים נאם יהוד

יחזק

יחזק
יחזק

יחזק
יחזק

ולא יקרא למקום הזה עוד וזאת תגיד בך
הגם כי אם גיא החרצה ויפגול את עגלתו
יהודה וירושלם במקום הזה והפלותם בחרב
לפני ארביהם וביד מבקשי נפשם ותתתי את
נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ
ושמתי את העיר הזאת לטמא ולשדקה כל
עובר עליה ישים וישק על כל כבשתיה : זה
והאבלתם את עשר בניהם ואת בשר בני
בנותיהם ואיש בשר דעתו יאכלו במצור ובמ
ובמצוק אשר יציקו להם איביהם ומבקשי נ
נפשם : וישבת אתה בקרקע לעני האנשים
ההלכים אתך ואמרת אליהם כה אמר יהוה
צבאות ככה אמר אתה העם הזה ואתה הע
העיר הזאת כאשר ישבר את כל היוצר אש
אשר לא יוכל לדרגא עוד ובתפת קבוצתא
מאין מקום לקר : כן אעשה למקום הזה נ
נאם יהוה וליושבו ולתת העיר הזאת בתפת
והיו בתי ירושלים ובתי מלכי יהודה במקום
החופת הפטאים לכל הבנים אשר קטל על
גנותיהם לכל צבא השמים והארץ נסכים ל
לאליהם אחרים : ויבא ירמיהו
מהחופת אשר שלחו יהוה שם להצבא ועמד
בחצר בית יהוה ואמר אל כל העם : כה א
אמר יהוה צבאות אלרי ישראל הגני מביא א
אל העיר הזאת ועל כל עריה את כל הרעה
אשר דמתי עליה כי הקשאת ערפם לבלתי
שמע את דברי : השמע פשוט בן אומר ה
הבן והוא פקיד נגיד בבית יהוה את ירמיהו
נבא את הרברים האלה : וכה פסחור את ד
ירמיהו הנביא וקן אתו על המזבחת אשר ב

יחייק

במה
ועתה

בשער בנימין העליון אשר בבית יהוה : והיו
במחרת ויצא פשוט את ירמיהו מן המבנ
דמזבחת ואמר אליו ירמיהו לא פשוט קר
קרא יהוה שמך כי אם מצוד מסבב :
כי כה אמר יהוה הגני
נתן למגור לך ולכל אהבך תפלו בחרב ב
ביד איביהם ועיניך ראות ואת כל יהודה א
אתן ביד מלך בכל העלם בבליה והם כחרב :
ותתתי את כל חוסן העיר הזאת ואת כל צעדה
ואת כל יקרה ואת כל אצרות מלכי יהודה
אתן ביד איביהם ובזוזם ולקחום וביאום כ
בבליה : ואתה פשוט וכל יושבי ביתך תלכו
בשבי ובכל תבאו וטם תמות וטם תמכר אתה
וכל אהבך אשר נבאת להם בשקר :

פ

פתיג

יהוה ואפת חוקתי ויכל הייתי לשחוק כל
היום כלה רע לי : כי כד יאמר אנכי חכם
ושד אקרא כידה דסר יהוה לי לחרפה חק
ולקלם כל היום : ואמרתי לא אואסתר ולא א
אדבר עוד בשמי ויהי מלי כאש בערת עצ
עצור בעצמתי ונלאתי מכל ולא אוכל : כי
שבעתי דבת רבים מגור מסבב הגידל וגיד
וגידנו כל אנשי שלומי שומרי צלתי אתה
יפתה ונכלה לו תקחה נקמתו ממנו :

ויהוה

אחי כגמר ערף על כן רודפי יבשל ולא יכל
בשר מאד כי לא השכלו בליטת עורם לא
השכח : ויהוה צבאות בתן צדיק ראה כליות
ולב אראה נקמת מלך כיראלך גלית את
רעבי שדו ליהוה הלל

יחייק נביא

ירמיהו חמי

א רמס

נבא יאמר

צבאות יהוה

א רמס

את יהודה כי העז את נפשו אכין מיד מרעים
 ארור היום אשר יולדתי
 ביום אשר יולדתי אמי אל זה סדק ארור
 האיש אשר פטר את אביו לאמר יהודה רב
 זכר שטח שטחתי וזה האיש הווא כעדים
 אשר דבר יהודה ולא נתם ושמע ועקב בנקר
 חת ירעה בעת צורם ואשר לא מתני מרחם
 ותולד אמי קס' ורחמה הולת עולם ולמה
 זה מרחם יצאתי לדאות עמל ותן רחלי כב
 בבשת ימי :
 הדבר אשר
 הזה אל דמיו מאת יהודה בשלח אליו המלך
 צדקיהו את פשחור בן מלכיה ואת צפניה כ
 בן מעשה הבחן לאמר דרש נא בעדינו א
 את יהודה כי נבוכד נאצר כחך בכל נלחם ע
 עלינו אלי יעשה יהודה אתנו ככל נפלאותינו
 ולמה מעלינו :
 ואמר ידמיתו
 אליהם כה תאמרו אל צדקיהו : כה אמר יה
 יהודה אל יהוה אל הנני בסכ' את כלי המל
 המלחמה אשר בידכם אשר אתם נלחמים
 כס אהסך ככל ואת הכשלים הצרים על
 עליכם מחזן לחמה ואספת אתם אל הוד ה
 העיר הזאת ותלחמתי אני אתכם ביד נשיה
 ובדורע חקק ובאף ובזרע ובקצף גדול וזה
 ודכתי את יד שכי העיר הזאת ואת האדם ואת
 הבהמה בדבר גדול ימתי : ואחרי כן נאמי
 יהודה אתו את צדקיהו מלך יהודה ואת עב
 עבדיו ואת העם ואת השארים בלעד הזאת
 מן הדבר מן הדבר ומן הדבר כד נבוכד
 ראצ מלך בבל ומד איבה ומד מבקשי
 נפשם ויהם לפי חרב לא חס עליהם ולא יח
 יחביל ולא ירחם : ואל העם הזה תאמר כה

אמר יהודה הנני נתן לפניכם את הדרך החיים
 את הדרך המות : הישלב בעד הזאת ימות כ
 בחרב ברעב ובדבר והיוצא ונפל על הכס
 הכשלים הצרים עליכם וזה וזה וזה לונפסו
 לשלל : כי שבת פני בעיר הזאת לרעה ולא
 לטובה נאם יהודה ביד מלך בבל תגתן ושרפה
 באש :
 ולבית מלך יהודה
 שמעו דבר יהודה : בית דוד כה אמר יהודה רי
 דעו לבקר משפט והצילו גזול ביד עושק בן
 הנא כאש חמתי ובערה ואין מכבה נבני חו
 רע כעל ידיהם : הנני אליך ישבת העמק צור
 המישור נאם יהודה האמרים סדית עלינו ומי
 יבא במענתנו : ופקדתי עליכם כפרי מעל
 כעל ידיכם נאם יהודה והצתי אש ביערה ואכ
 ואכלה כל סביבה :
 כה
 אמר יהודה רד בית מלך יהודה ודכרת שם א
 את הדבר הזה ואמרת שמעו דבר יהודה מלך
 יהודה הישלב על כסא רד אתה ועבדך העם
 ועמך הבאים בשערים האלה : כה אמר יה
 יהודה עשו משפט וצדקה והצילו גזול מיד ע
 עושק וגר ויתום ואלמנה אל הגוואל החכם
 ודם נקי אל תשפט במקום הזה : כי אם עשו
 תעשו את הדבר הזה ובאו בשערי הבית הז
 הזה מלכים ישבים ליד על כסא רכבים
 ברכב ובסוסים הוא ועבדיו ועמו : ואם לא
 תשמעו את הדברים האלה כי נשבעתי נאם
 יהודה כי לחרבה יהיה הבית הזה :

מבזה אמר

יהודה על בית מלך יהודה גלעד אתה לי ראש
 הלגון אכדא אשיתך מדבר ערס לא נש
 נשבו :

הרמ

וקרשתי עליך משחיתים איש וכלו וברחלם
מבד אחד ונפיל על האש : ועברו גוים
רבים על העיר האת האבד איש אל דעתו
על כה עשה יהוה לבנה לעד הגדולה הזאת:
ואבדו על אשר עזבו את סרית בנקר אלהיהם
ושתתחו לאלהים אחרים ויעבדו:

אל תבכו לבנה ואל תבדו לו כבו
בכה להולך כלא ישוב עוד וראה את ארץ
מלדתו : כי כה אמר יהוה אל שמים בן יאס
יאסיהו כיך ידורה הבליך תחת יאסיהו אב
אביו אשר יצא מן הבקום הזה לא ישוב שם
עוד כי אם בכמים אשר דגלו את שם ימות
ואת הארץ הזאת לא יראה עוד :

זה פתה ביתו בלא צדק ועליותו בלא
משפט כרעה יעבר חכם ופיל לא יתן לו :
האמר אכנה לו בית מדות ועליות מרחמים
וקרע לו חלונ וספן באר ומס חכמים : זה
התבליך כיאתה מתורה בארז אבך דלאא
אכל ושתה ועשה משפט וצדקה אז טוב לו :
הן דידע ואבין אז טוב הלא היא הרעת
אתי נאם יהוה כי אין עניך ולבך כראם על
בצעך ועל דם הנקל לשפך ועל העשק ועל
המרוצה לעשות :

לכן כה
אמר יהוה אל דיוקים כראסיהו כיך יהו
יהודה לא יספחו לו הוי אחי והוי אחות לאי
יספחו לו הוי ארץ והוי הודה : קטרת חמודי
יקבל מחוב והשך מהלאה לשער ירושלים :
על הלבנון ועקו ונכסן תני קוץ וענקי מ
מעברים כי נשכרו כל מאהבך דברתי אליך
בשלותך אמרת לא אשכענה ודברך סנעך

והוא
הוא
הוא

הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

כי לא שמעת בקולי : פלדעני לתרעה לחלום
ומאדבך בשכי לזכ כי אחבשית נכמתם
מכל רעותך ויטכתי כלבנך מקוננת בארזים
מה נלגל בבא לך חבלים חל ביהודה חז
אנינאם ידוד כי אב יהיה מידו כדיוקים
כיך יהודה הותם על יד ימיני כי משכ אתם
אתקנך : ונתתך ביד מכש נפסך וכיד א
אשר אתה צור בפנדים וכיד נכיד ראצר
כיך ככלובך הכשדים : והטלתי ארץ ואת
אמך אשר ילדתך על הארץ האחרת אשר ל
לא ילדתם שם שם תמותו על הארץ אשר
הם מנשאים אתנפשים לשוכ שם שמה לא
ישבו :

לעצב נכזה נפון האיש
הזה פנחו אם כלי אין חפץ בו מדוע הטלו
דוא חרעו והשלו על הארץ אשר לא יד
ידעו :

ארץ ארץ ארץ שמע
דבר יהודה כה אמר יהוה כהב את דאשה
הזה ערירי גבר לא יצלה בימי כלא יצלה
מארעו איש יושב על כסא דוד ומשל עליו מי
ביהודה : הורעים באבדים ומצעים
את צאן מדעתי נאם יהוה : לכן כה אמר א
יהוה אלהי ישראל על הרעים הרעים את עמי
אתם הפיצותם את צאני ותרחם ולא פק
פקדתם אתם הגני פקר עליכם את רוע מע
מעליכם נאם יהוה : ואני אקבץ את שארית
צאני ככל הארצות אשר דודתי אתם שם
והשיבתי אתם על גנות ופרו ורבו : והקביתו
עליהם רעים ורעים ולא יראו עוד ולא דתו
ולא יקדו נאם יהוה : וזה ימים באים נאם
יהוה והקביתו ליד צמח צדק ומלך מלך

י

י

י

י

י

י

י

י

י

והשפיל ועשה משפט וצדקה בארץ : בימי
הושע יהודה וישראל ישפן לבטח חדשטו א
אשר קראו יהוד צדקני :

לכן הגה ימים באים נאם יהוד ולא
אמרו עוד חיה יהוד אשר העלה את בני ישראל
וישראל בארץ מצרים : כי אם חיה יהוד אשר
העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מא
בארץ מצרים ומכל הארצות אשר הדרתם
שם וישבו על אדמתם :

לנביאים גסבר לבי כקרבי רחמי כל עצמתי
היהל כאיש שכוך ומגבר עצמו יין מגני יהוד
ומפני דברי קדשו וכי מנאפים כלאה הארץ
כי מפני אלה אכלה הארץ יבשו נאות מדבר
ותהי כרוצתם רעה וגבורתם לא כן : כי גב
נביא גסברון חנפו גב בביחי ביצאתי רעתם נ
נאם יהוד : לכן יהיה דרכם להם כחלקלקות
באפירה ידו תפלו בה כראביא עליהם רעה
שנת נקדתם נאם יהוד : ובנביאי שמרון ר
ראיתי תפלה הנבוא בכעל ויתעו את עמי את
ישראל : ובנביאי ירושלים ראיתי שעוהיה נ
נאף והלך בשלך וחזק ידו מרעים לבלתי ש
שבו איש מרעו חזו לי כלם כסדום ויטביה
בעמרה : לכן כה אמר

יהוד צבאות על הנביאים הנגלי מאכיל אתם
לענה והשקיתם מי ראש כי מאת נביאי דו
ירושלים יצאה חנופה לכל הארץ :

כה אמר יהוד צבאות אל
תשמעו על דברי הנביאים הנבאים לכם מ
מהבילים המה אתכם חזון לכם ידברו לא מ
מפי יהוד : אמרים אמר למנאצי דבר יהוד

שלום יהיה לכם וכל הלך בשדירות לכו א
אמרו לא תבא עליכם רעה כי עמד כסוד
יהוד וירא ויטבע את דברו מידקשיב דברו
חשמי : הנה סערת יהוד
חמה יצאה וסער מתחלל על ראש רשעים י
יחול : לא ישוב אף יהוד עד עשורו ועד דק
הקיסו מיומות לכו באחרית הימים תתכונ
בה בעה : לא שלחתי את הנביאים והם רצו
לא דברתי אליהם והם נבאו : ואם עמדו ב
בסדרי ושמעו דברי את עמי וישובם כדור
מדרבם הרע ויכרעו מעליהם :

האלהי מקרוב אני נאם יהוד ולא
אלהי מרחוק : אם יסתר איש במסתרים ואני
לא אראנו נאם יהוד הלא את השמים ואת
הארץ אני מלא נאם יהוד : שמעתי את אשר
אמרו הנביאים הנבאים בשמי שקר לאמר
חלמתי חלמתי : עד מתי הושי בלב הנביאים
נבאי השקר ונביאי חרמית לכם : החשבים
להשכיח את עמי שמי בחלמתי אשר יספרו
איש לדעו כאשר שכחו אבתם את שמי כב
בכעל : הנביא אשר אתו חלום יכנר חלום ו
ואשר דבר לאו ידבר דבר אמת מה לחבן
את דבר נאם יהוד : הלא כה דבר כאשר נא
נאם יהוד וכפטיש יפתח סלע לכן הנני על
הנביאים נאם יהוד מגנבי דברי איש מאתר
רעו : הנני על הנביאים נאם יהוד חלקתם
לשונם ותנאמו נאם : הנני על נביאי חלומת
שקר נאם יהוד ויספרו ויתעו את עמי בשק
בשקריתם ובפחיתותם ואנכי לא שדחתי חל
חלא צויתם חזק על לא יועיל לעם הזה נאם

לסוכה
כין

כן אביר את גלות יהודה אשר טלתי מן הכ
הבקום הזה ארץ כשדים לכוכה וסכתי ע
עני עליהם לטובה והשיבתי על הארץ הז
הואת ובכיתים ולא אחרים וטעתי ולא
אתש ונתתי להם לב לדעת אתי כי אני יהוד
והידי לטעם ואנכי אהיה להם לאוהבים כיו
ישובו אלי בכל לבם :

וכתאנים הרעות אשר לא תאכלנה ברע כי
כה אמר יהוד כן אתן את צדקתו מלך יהו
יהודה הואת שריו ואת שארית ירושלם הגש
וגשארם בארץ הואת והישיבים בארץ מצר
מצרים ונתתם להעוה לדעה לכל ממלכות
הארץ לדעה ולטעם ולסנעה ולקללה בכל
המקומות אשר אדיתם סכ וטלתי בכ את
החוב את הרעב ואת הדבר עד תמס מעל
הארצה אשר נתתי להם ולאבתיים :

הדבר אשר היה אלי ירכילו
על כל עם יהודה בשנה הרביעית ליהויקים
בן יאשיהו מלך יהודה היא השנה הראשונה
לנטיבד נצר מלך בבל :

אשר דבר ירמיה הנביא על כל עם יהודה
ואל כל ישבי ירושלם לאמר כן שלש עשרה
שנה לא אשיהו בן אמון מלך יהודה עד היום
הזה זה שלש תעשרים שנה היה דבר יהוד א
אלי ואדבר אליכם השכם ודבר ולא שט
שמעתם וישלח יהוד אליכם אתפל עבדיו
הנביאים השכם ושלח ולא שמעתם ולא חט
השיתם אתאנכם לשכני : לאמר טוב נא
איש מהדבר ודעה וברע מעל לים וטבו על
הארצה אשר נתן יהוד לכם ולאבתיכם לכן

יהוד : וכי ישאלך העם הזה או הנביא ארכ
כיהן לאמר מה פסא יהוד ואמרת אליהם לא
את מה פסא ונטשתי אתכם נאם יהוד : וה
והנביא והבחן והעם אשר יאמר פסא יהוד
ופקדתי על האיש ההוא ועל ביתו : כה תאם
תאמרו איש על רעהו ואיש אל אחיו מה הע
ענה יהוד ומה דבר יהוד : ומסא יהוד לאתו
תוכרו עוד כי הפסא יהוד לאיש דברו והפ
והפכתם את דברי אלדים חיים יהוד צבאות
אלדים : כה תאמר אל הנביא מה ענר יהוד
ומה דבר יהוד : ואם פסא יהוד תאמרו לכן
כה אמר יהוד יען אמרתם את הדבר והפ
פסא יהוד ואטלח אליכם לאמר לא תאסרו
משא יהוד לכן הגניתי שתי אתכם נשא ונט
ונטשתי אתכם ואת העיר אשר נתתי לכם ה
ולאסרתיכם מעל פני : ונתתי עליכם חרפת עו
עולם וכלימות עולם אשר לא תשכח :

הראני יהוד והנה שני רודאי
תאנים מרע'ים לפני דים יהוד אחרי הגלות
נטסד נאמר מלך בבל אתכניחו בן יהויקים
מלך יהודה ואת שר יהודה ואת החרש וא
ואת המסגר מירושלם וכיאם בבל : והיה א
אחד תאנים טובות מאד כתאני הבכורות וה
והדוד אחד תאנים רעות מאד אשר לא תא
תאכלנה מרע :
יהוד אלי מה אתה ראה ירמיה ואמר תאנים
התאנים הטובות טבות מאד ורעות רעות
מאד אשר לא תאכלנה מרע :

והיה דבר יהוד אלי לאמר וכדאמר
יהוד אלד ישראל כתאנים הטובות האלה

לסוכה

ק"ב

והיה
דבר

לסוכה
הקטנה

והיה

עולם ועד עולם : ואל תלכו אחרי אלהים אחרים לעבדם ולהשתחוות להם ולא תבעשו אתכם במעשה ידיכם ולא ארע לכם : ולא תמ שבעתם אחי נאם יהוה למען הבעשני במע במעשה ידיכם לרע לכם :
כה אמר יהוה צבאות יען אשר לא שמעתם את דברי : הגני שלח הקהתי את כל משפחות צלון נאם יהוה ואל תסכדו ראשי כלך בבל עבדי הוביא אתם על הארץ והאלו ועל ישיבתה ועל כל דגניה האלה מסביב והחרבתם ושמרתם לשמה ולשרקה ולחר ולחרבת עולם : והאמרת מהם קול ששון וקול ששחה קול חתן וקול כלה קול רחים וואד נח : והיתה כל הארץ הוואת לחרבה ולשמה ולעבור דגנים האלה את כלך בכל שבעים שנה : והיה כמלאה שבעים שנה אפקד על מלך בבל ועל דגרי הווא נאם יהוה יהוה את עונם ועל ארץ פסדים ושמתי אתי לשמכות עולם : והבאתי על הארץ והווא את כל דברי אשר דברתי עליה את כל הכתוב בכפר הווא אשר נבא ירמיהו על כל הדגים : כי עבדכם גב הדמה גנים רבים וכלים גד גוילים ושלמות להם בפעלם וכמעשה יד ידכם :
כי כה אמר יהוה אלהי ישראל אל יקח את פוס היין החמה והואתם מידי והסקיתם את כל הדגים אשר אנכי שלח איה אלהם : ושתי ותגשע ותלחלח מפני החרב אשר אנכי שלח בעונתם : ואקח אזהבם מידי יהוה ואסקה את כל הדגים אשר שלחתי יהוה אלהם : את ירושלם ואחע

הימים
של

ערי יחיה ואת מלכיה ואת שריה ולת אלהם לחרבה ולשמה ולשרקה ולקדחה ביום הזה : את מרעה כלך סגרים ואת עבדי ואת שדיו ואת פדעמו : ואת פלד הערב ואת כל מלכי ארץ העדן ואת כל מלכי ארץ פלשתים את אשקלון ואת עזה ואת עקרון ואת שארית א אשדוד : את אדום ואת מואב ואת בני עמון : ואת כל מלכי צר ואת כל מלכי צידן ואת כל מלכי האי אשר בעבר הים : ואת דן ואת תימא ואת בוז ואת כל קציצי פאה : ואת כל מלכי ערב ואת כל מלכי הערב השמנים במ בברדר : ואת כל מלכי זכרי ואת כל מלכי ע עולם ואת כל מלכי מדיו ואת כל מלכי הצפון הקרבים והרחקים איש אל אחיו ואת כל ה הבמלכות הארץ אשר על פני הארמה וכל ששך ישיבה אחרים : ואמרת אלהם כהא אמר יהוה צבאות אלהי ישראל שתי ושכח וקול וגפול ולא תקומו מפני החרב אשר אנכי שלח בעונתם : והיה כי ימאנו לקחת הדבס מי מידך לשטות ואמרת אלהם כה אמר יהוה צבאות שתי תשתי כי הנה בער אשר נקרא שמי עליה אנכי מחל להרע ואתם הנקד תנמו לא תנקו כי חרב אני קרא עלי כל ישיב הארץ נאם יהוה צבאות ואתה תמבא אלהם את כל הדברים האלה ואמרת אלהם יהוה מכרום יסאג ומבעון קדשו יתן קדו שאג יסאג על ניוו הווד בדרכים יענה אל כל ישיב הארץ : בא שאון עד קצה הארץ כי ריב ליהוה כגויל נשפט ווא לכל בשר הרשעים נתנם לחרב נאם יהוה : כה אמר יהוה

כי יאמרו
שדיו

הימים

של

הימים

הימים

הימים

הימים

הימים

הימים

צבאות הגהרעה ויצאת מצרי אל נח וסעור ג
גדול יצר מדברת ארץ : והיו חללי ידוד בידם
והוא מקצה הארץ ועד קצה הארץ לא יספ
יספרו ולא יאמרו ולא יקברו בדם על פני ה
הארמה יהו : והללו ודעים חקני והתפלסו
אדירי הצאן כי סלאו ימיכם לשבח ותפוצת
ותפוצת יכם ונפלתם ככלי חמדה ואבד מנס
מן הרעים ופליטה מאדירי הצאן קול צעקת
הרעים וללל אדירי הצאן כי שודד ידוד א
את סדעתם : ותרמו נאות השלום מפני חרון
אף יהו : עובד כפיד סני כי היתה ארצם
לשמה מפני חרב היתה ומפני חרון אפו :
בראשית חצי
ממלכות יהוקים כן יאסרו מלך יהודה יהו
הדבר הזה כאת יהוה לאמר : כה אמר יהוה
עבור כחצר בית יהוה ודברת על כל ערי יהו
יהודה הכאים להשתחית בית יהוה את כל ה
הדברים אשר צויתך לדבר אליהם אל תגרע
הבר : ואלי ישמעו וישבו איש מדרשו הרעה
ונחמתי על הרעה אשר אנכי חשב לעשות ל
להם מפני רוע מעלליהם ואמרת אליהם כה
אמר יהוה אם לא תשמעו אלי ללכת בתורת
אשר נתתי לפניכם : לטבע על דברי עבדי
הנביאים אשר אנכי שלח אליכם השכם וש
ושלח ולא שמעתם : ותתתי את הבית הזה כש
כשילה והאת העד והאת אמן לקללה לכל נח
הארץ : וישמעו הבוהים והנביאים וכל העם
את דבריהם מדרס את הדברים והאלה בבית
יהוה : והיו ככלות דבריהם לדבר את כל אשר
צוה יהוה לדבר אל כל העם ותפשו אתו הכ

palus

קני
לח

חצי

חצי

יהוה

הפוזים והנביאים וכל העם לאמר מוח תם
תמות : מדוע נבאת בשם יהוה לאמר כשילה
יהוה הבית הזה והעד והאת תחריב מאין יד
ישב ויקהל כל העם על דבריהם בבית יהוה :
וישמעו שרי יהודה את הדברים האלה ויעלו
מבית המלך בית יהוה וישבו בפתח שער יהו
יהוה החדש : ולאמר הפוזים והנביאים אל
השרים ואלי כל העם לאמר משפט מות ל
לאיש הזה כי נבא אל העד והאת כאשר ש
שמעתם באזניכם ויאמר ירכיחו אל כל הש
השרים ואלי כל העם לאמר יהוה שלחני לה
להנבא אל הבית הזה והאל העד והאת את כ
כל הדברים אשר שמעתם : ומתה המיכר
דרכים ומעלליכם ושמעו בקול יהוה אלה
אלהיכם ונתם יהוה על דרעה אשר ודבר ע
עליכם וואני הנני בידכם עשוי ל כעט וכימר
בעצבים : אך ידע תדע כי אם ממיתם אתם
אתי כי דם נקי אתם נתנים עליכם ואל העד
הואת ואל ישכיהו כי באמת שלחני יהוה על
עליכם לדבר באזניכם את כל הדברים הא
האלה והאמרו השרים וכל העם אל הכהנים
ואל הנביאים אין לאיש הזה משפט מות כי ב
בשם יהוה אלהינו דבר אלנו וחקנו אנשים
מוקני הארץ ויאמרו אל כל קהל העם לאט
לאמר : כיבה הפוז שתי היה נבא בימי חזק
חזקיהו מלך יהודה ויאבד אל כל עמ יהודה
לאמר כה אמר יהוה צבאות ציון שדה תחר
תחרש וחדש שלם עים תהיה וחר הבית לבמ
לבנות עור : והקט המחרוז חזקיהו מלך יה
יהודה וכל יהודה ואל

וְאֵת אֶת־יְהוָה וְיִחַל אֶת־פְּנֵי יְהוָה וְנָחַם יְהוָה
עַל־דְּרָעָה אֲשֶׁר־דָּבַר עֲלֵיהֶם וְאָנַחְנוּ עֵשִׂים
רַעְיָה גְדוּלָּה עַל־נַפְשֹׁתֵינוּ וְתָם אִישׁ הָיָה בָּת
מִתְנַבֵּא בְּשֵׁם יְהוָה אֲדִידֵנוּ בְּנֵי שִׁכְעֵינוּ מִקְרָת
יְעֻרֵם וְנִבֵּא עַל־הָעִיר הַזֹּאת וְעַל־הָאָרֶץ הַזֹּאת
וְהָאֵת אֶת־מַלְדֵּסֵי יִרְמְיָהוּ וְיִשְׁמַע הַגִּידִי
יְהוֹיָקִים וְכָל־גִּבּוֹרָיו וְכָל־הַשָּׂרִים אֶת־דְּבָרָיו וְ
יִבְקֹשׁ הַמֶּלֶךְ הַחַיִּיתוּ וְיִשְׁכַּע אֲדִידֵנוּ וְיִירָא וְ
יִבְרַח וְיִבֵּא מִצָּרָם וְיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ יְהוֹיָקִים
אֲנָשִׁים מִצָּרָם אֲלֵנָהּ בְּעֶבְבּוֹר הָאֲנָשִׁים אֲ
תוֹ אֶל־מִצָּרָם וְיִצְאוּ אֶת־אֲדִידֵנוּ מִמִּצָּרָם
וְיִבְאֲרוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ יְהוֹיָקִים וְיִכְחוּ בְּחֶרֶב וְיִשׁ
יִשְׁלַח אֶת־נְכֻלָּתוֹ אֶל־קִבְרֵי בְנֵי הָעָם וְאֶךְ יִר
אֲחִיקָם בְּכַשְׁפֵּן הָיְתָה אֶת־יִרְמְיָהוּ לְכַלְתִּי הֵת
אֲתוֹ בִּיד הָעָם דְּהִמְיָתוֹ

בְּרֹאשִׁית נִמְלֶכֶת יְהוֹיָקִים בֶּן־אֲשִׁדּוֹ מֶלֶךְ יִזְ
יְהוּדָה הָיָה הַדְּבָר הַזֶּה אֶל־יִרְמְיָהוּ כֹּאֵת יְהוָה
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשֵׂה לְךָ מִסְכּוֹת
וּמִסְתֹּת וּנְתַתָּם עַל־צוּרָאֶךְ וְשַׁחֲתָם אֶל־מֶלֶךְ
אֲדֹם וְאֶל־מֶלֶךְ מִזָּב וְאֶל־כֹּלֵךְ בְּנֵי עַמּוֹן וְאֶל־
כֹּלֵךְ צֹר וְאֶל־מֶלֶךְ צִידוֹן בִּיד דְּמִלְאֲכֵם הַבָּא
הַבָּאִים וְיִדְשֻׁלֶם אֶל־צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה וְ
וְצִוִּית אֹתָם אֶל־אֲדִנִּיָּהם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה
צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה תֹאמְרוּ אֶל־אֲדִנִּיָּכֶם
אֲנִי עֲשִׂיתִי אֶת־הָאָרֶץ אֶת־הָאָדָם וְאֶת־הַבָּה
הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל־כֶּנֶּן הָאָרֶץ כִּכְחַד דְּגוּל וְכֹ
וּבְחֵרוֹץ הַנְּטִייה וְנִתְחַלֵּה לְאֲשֶׁר יִשָּׂר כְּעֵינִי וְ
וְעֵתָה אֲנִי נִתְחַלֵּה אֶת־כָּל־הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בִּיד
נְסֻכְדֵּי רֹאצֵר מֶלֶךְ כָּכָל עֲבָדֵי תָבֹא אֶת־חֵיתָה
הַחַיִּיתָ נִתְחַלֵּה לֹו לְעֶבְדוֹ וְעֶבְדוֹ אֲתוֹ כָּל־הַגִּזְרִים
וְאֶת־כָּל־וְאֶת־כָּל־בְּנֵי עֲרֵבָא עֵת־אֲרֻצּוֹ גִּם הֵ

וְאֵת

הוּא וְעֶבְדוֹ כֹּלֵי גִזְרֵי רָבִים וּמִלְכִּים גְּדוּלִּים וְ
הָיָה הַגִּזְרֵי וְהַמְכַלְכָּה אֲשֶׁר לֹא־יִעֲבְדוּ אֲתוֹ אֶת
נְסֻכְדֵּי נָצֵר מֶלֶךְ כָּכָל וְאֶת־אֲשֶׁר לֹא־יִתְּנֵן אֶת
צִוּוֹתָיו בְּעוֹל מֶלֶךְ כָּכָל בְּחֶרֶב וּבְחֵרוֹץ וּבְחֵרֶב
אֶפְקֹד עַל־דְּגוּי הַחַיִּיתָ גִּם יְהוָה עַד־תָּמוּ אֲ
אֹתָם בִּיד וְאֹתָם אֶל־תִּשְׁמַעוּ אֶל־נְבִיאֵיכֶם וְ
וְאֶל־קְסָמֵיכֶם וְאֶל־חֲלוּמֵיכֶם וְאֶל־עֲנִיָּהכֶם וְאֶל־
וְאֶל־שִׁפְיָכֶם אֲשֶׁר־הֵם אֹמְרִים אֲלֵיכֶם לֵאמֹר
לֹא־יִבְרַח רָא תִעֲבְדוּ אֶת־מֶלֶךְ כָּכָל כִּי־יִשְׁקָר הֵם
נְבִיאֵי לֹא־לָכֶם לְמִעַן הִרְחִיק אֶת־כֶּסֶף כִּי־עַל אֲדָם
אֲדַמְתֶּם וְהִדְחַמְתִּי אֶת־כֶּסֶף וְאֶת־כֶּסֶף וְהִדְחַמְתִּי
אֲשֶׁר יִצְאוּ אֶת־צִוּוֹתָיו בְּעוֹל מֶלֶךְ כָּכָל וְעֶבְדוֹ
וְהִדְחַמְתִּי עַל־אֲדִמְתוֹ נֹאֵם יְהוָה וְעֶבְדוֹ וְיִשָּׂא
כֹה וְאֶל־צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה דְּכִרְתִּי כָכָל הֵ
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר הִבֵּאוּ אֶת־צִוּוֹתֵיכֶם
בְּעוֹל מֶלֶךְ כָּכָל וְעֶבְדוֹ אֲתוֹ וְעֶבְדוֹ חֲזוּ וְלִמָּה
תִּמְחוּ אֶת־הָעָם וְעֶבְדוֹ מִדְּרַכְךָ בְּרַעֲב וּבְדֵס כֹּאֵשׁ
כֹּאֵשׁ דְּכִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲשֶׁר לֹא־יִעֲבֹד אֶת
מֶלֶךְ כָּכָל וְאֶל־תִּשְׁמַעוּ אֶל־דְּבָרֵי הַגִּבִּיָּאִים
וְהָאֹמְרִים אֲלֵיכֶם לֵאמֹר לֹא תִעֲבְדוּ אֶת־מֶלֶךְ
כָּכָל כִּי־יִשְׁקָר הֵם נְבִיאֵי לֹא־לָכֶם וְכִי־לֹא שֶׁל
שִׁדְחָתִים נֹאֵם יְהוָה וְהֵם נְבִיאֵי בִשְׁכִי לְשִׁקָּר
לְמִעַן הִרְחִיק אֶת־כֶּסֶף וְאֶת־כֶּסֶף אֹתָם וְהַגִּבִּיָּאִים
וְהַנְּבִיאֵי לֹא־לָכֶם וְאֶל־הַנְּטִייה וְאֶל־כָּל־דְּעָם הַזֶּה
דְּכִרְתִּי לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲשֶׁר לֹא־יִעֲבֹד אֶת
דְּכִרְתִּי נְבִיאֵיכֶם הַנְּבִיאֵי לֹא־לָכֶם לֵאמֹר דְּנָה כָּל־
בֵּית־יְהוָה מִיִּשְׁכָּנִים מִכְּבֹדֵי עֵתָה מִדְּרַח כִּי־שֶׁ
שִׁקָּר הֵמָּה נְבִיאֵי לֹא־לָכֶם וְאֶת־תִּשְׁכִּי עֲלֵהֶם
עֲבְדוּ אֶת־מֶלֶךְ כָּכָל חֲזוּ לְמַת־הַחַיִּיתָ הָעִיר הֵ
הַזֹּאת חֲרִבָה וְאֶת־נְבִיאֵיכֶם הֵם וְאֶת־יִשְׁכָּנֵי דְכִרְ
יְהוָה אֹתָם יִפְגְּעוּ נֹא בִּיהוָה צְבֹאוֹת לְכַלְתִּי בִּ

וְאֵת

באנן הכלים הנותרים בבית יהוד ובית מלך יהודה וירושלם בכלה: כי כה אמר יהוד צבאות אל העמדים ועליונים ועל המסנות ועל יתר הכלים הנותרים בעד הזאת: אשר לא לקחם נטכר נאצל מלך בבל בגלותו א את יכניה בן יהויקים מלך יהודה מירושלם בכלה ואת כל חרי יהודה וירושלם:

כי כה אמר יהוד צבאות אל יהוה ישראל על הכלים הנותרים בבית יהוד ובית מלך יהודה וירושלם: בכלה יובאו ושמה יהוה עד יום פ פקדי אתם נאם יהוד והעליתם והשיבתם אל המקום הזה: ויהי בשנה ההוא בראשית טבולת צדק יהוה מלך יהודה בטנה הרביעת בחיזש החמישי אשר אלי תגניה ב בן עזור הנביא אשר נבטען בבית יהוד לעני הפזנים וכל העם לאמר: כה אמר יהוד צבאות אל יהוה ישראל לאמר: שבת את עול מלך בבל: בעד שנתים ימים אני משיב מ אל המקום הזה את כלכל בית יהוד אשר לקח נטכר נאצל מלך בבל מן המקום הזה ו יבאם בבל: ואת יכניה בן יהויקים מלך יהודה ואת כל גלות יהודה הכאם בכלה: אני משיב אל המקום הזה נאם יהוד כי אט אטור את עול מלך בבל: ואמר ירמיה הנביא אל חגניה הנביא לעני הפזנים ולעני כל העם העמדים בבית יהוד: ואמר ירמיה הנביא אמן מן עשה יהוד יקם יהוד את דברך אשר נבטל להשיב כל בית יהוד וכל גולה מכל אל המקום הזה: אך שמע נא אתה דבר הזה אשר אנכי דבר באזניך ובא

בשנת יב
וירושלם
וירושלם

ובאני כל העם: הנביאים אשר היו לפניו ולפניך מן העולם ונבאו אל ארצות רבות ועל ממלכות גדולות למלכה ולדעה ולדבר: הנביא אשר נבא לשלום כבא דבר הנביא ידע הנביא אשר שלחו יהוד באמת וקחח חגניה הנביא את הנביא בעל צואר ירמיה הנביא ושמר דבריו אשר תגיה לעני כל העם לאמר כה אמר יהוד ככה אמר את עול נכ נטכר נאצל מלך בבל בעד שנתים ימים טעל צואר כל הגוים ויהי ירמיה הנביא לדרך: ויהי דבר יהוד אל ירמיה אחרי שבר תגניה הנביא את הנביא בעל צואר ירמיה הנביא לאמר ויהי וימדת אל תגיה לאמר כה אמר יהוד כי טעל עין שבת ועש ועשית תחיהן משה כחל: כי כה אמר יהוה יהוד צבאות אל יהוה ישראל על כל נתיני על צואר כל זגרים ואלה לעבוד את נטכר נאצל מלך בבל ועבדו וגם את חית השדה נתינו: ולאמר ירמיה הנביא אל חגניה הנביא שמע נא חגניה לא שלחך יהוד ואתה הבטחת את העם הזה על שקר ולכן כה אמר יהוד הנני משלחך טעל גני הארמה השנה אתה מתכי סרה דברת אל יהוד וירמיה חגניה הנביא בשנה דהיא בחיזש השביעי: ואלה דברי הספר אשר שלח ירמיה הנביא מירושלם אל יתר זמני הגולה יאל כה הזכרים ואל הנביאים ואל כל העם אשר ה גולה נטכר נאצל מירושלם בכלה: אחרי צאת יכניה המלך וזכריה ושריטם ירמיה יהודה וירושלם וחרש והמסגר מירושלם:

בשנת יב
וירושלם
וירושלם

כיד אל עשה כן שפן תמריה בן חלקיה אשר
שלח צדקיה מלך יהודה אל נבוכד נצר מלך
בבל בבליה לאמר : כה אמר יהוה : צבאות א
אלהי ישראל לכל הגוה אשר הגלתי מיד
מדינאלם בבליה וכן בשם ושכו ונטעו גנות
ואכלו את פרוין : קחו נשים וחלדו בנים ובנות
וקחו וכלכם נשים ואת בנותיכם וגו
לאנשים והלדנה בנים ובנות חרבי שם ואל ת
תביטו : ודרשו את שלום העיר אשר הגלתי
אתכם שמה ותפולו בעשחאל יהוד כי בש
בשלומה יהיה לכם שלום : כליה אמר יהוד
צבאות אלהי ישראל אל ישראל ולכם נביאים
אשר בקרבכם וקמניכם ואל תשמעו אלהל
חלמותיכם אשר אתם מחלימים כי בשקר הם
נביאים לכם בשמי לא שלחתיכם נאם יהוה :
כי כה אמר יהוה כי לפי מלאות
לכבל יטבעים שנה אפקר אתכם והקויתי א
עליכם את דברי הטוב להשיב אתכם אליה
המקום הזה : כי אנכי ידעתי את המהשבות
אשר אנכי חשב עליכם נאם יהוה מהשבות
שלום ולא לדעת לתת לכם אחרית וקנה : וק
וקראתם אתי והלכתם והתגללתם אלי ושמ
ושמעתי אליכם : ובקשתם אתי ומצאתם כי
חרשוני בכל לבבכם : ונמצאתי לכם נאם
יהוה ושמתי אתי שבותכם וקצתי ארכם ככ
מכל הגוים וככל העממות אשר הרחתי את
אתכם שמה נאם יהוה : והשיבתי אתכם אל
המקום אשר הגלתי אתכם משם : כי אמרתם
דקים לנו יהוד נביאים בבליה :
כה אמר יהוד אל המלך השב אל כסא דוד

ואל כל העם היתשב בעיר הוואת אחלם אשר
אשר לא יצאו אתכם בטלה : כה אמר יהוה
צבאות הנל משלחכם את החרב את הרעב
ואת הדבר ונתתי אתם כנאנים השערים א
אשר לא תאכלנה ברע : ותרפלי אחריכם ב
בדרכ ובדעב וכדבר ונתתם לעוה לכל כמ
מטילות הארץ לאלה ולשמה ולשדמה ולח
ולחרפה בכל הגוים אשר הרחתיכם שם יתחת
אשר לא שמעו אלהיכם נאם יהוה אשר לש
שלחתי אליכם אדעבדי הנביאים השכם וש
ושלח ולא שמעתם נאם יהוה : וארם שמעו
דבר יהוד כל הגוה אשר שלחתי מידו שלם
בבליה : כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
אל אחאב בן קהליה ואל צדקיהו בן מנשיה
הנביאים לכם בשמי שאר וצני נתן אתם בל
נבוכד ראצר מלך בבל ודכם לעיניכם : ולקח
מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בבבל ל
לאמר ישיב יהוד כצדקיהו וכאחאב אשר ק
קלם מלך בבל באש : ועו אשר עשו בבליה
בישראל ונאפו את נשי רעיהם מרוב דבר
בשמי שקר אשר לא צויתם ואנכי הידעו וע
ועד נאם יהוה : ואל שמעוהו הנחלמי
האמר לאמר : כה אמר יהוה צבאות אלהי
ישראל : ען אשר אתה שלחת בשמכה ככרים
אל כל העם אשר בידו שלם ואל צפניה בן
מעשיה הכהן ואל כל הכהנים לאמר : יהוה
נתנך כהן תחת יהודעיהו : להחית נקדים
בכית יהוד לכל איש משיגעו וכתבא ונתת א
אתו אל הגיהנום ואל רצונק ונתתה לכה לא
געת בירמיהו הענתיתי המתבא לכם : כי

שופם על
והוא רצו
אלהם
בני

לכ

לכ

עלֶיךָ שָׁלַח אֱלֹהֵי בָבֶל לְאָמֹר אֶרְפָּה הִיא א
בְּגוֹ בָתִּים וְשִׁטּוֹ וְנִטְעוּ גִזְתוֹ וְאָכְלוּ אֶת פְּרִידוֹ
וַיִּקְרָא צִפְנִיָּה הַכֹּהֵן אֶת־דֹּסְפֵר הַזֶּה בְּאָזְנוֹ יְרֵמְיָה
וַיִּסְמְדוּ הַגִּבִּיּוֹת
וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
וַיִּבְרִיחַ לְאֹמֶר שְׁלַח עַל כָּל־דְּגוּלָּהּ לְאָמֹר כֹּה
אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי שְׁמִיעָה הַנְּחַלְמִי יָעַן אֲשֶׁר־נָכַח
לִכֶּם שִׁמְעִיָּה וְאֲנִי לֹא שָׁלַחְתִּי וַיִּבְכַּח אֶת־כֶּם
עַל־שִׁדְךָ וְלֹכֵן כֹּה אָמַר יְהוָה תִּגְזֵי פֶקֶד עַל־
שְׁמִיעָה הַנְּחַלְמִי וְעַל־דָּעוֹ לֹא יִהְיֶה לוֹ אִישׁ
יֹשֵׁב בְּתוֹךְ הָעָם הַזֶּה הִיא יִרְאֶה בְּכֹכֹב אֲשֶׁר־
אֲנִי עֹשֶׂה לְעַמִּי נֹאמַר יְהוָה כִּי סָרָה דְּבַר עַל־
יְהוָה
הַדְּבַר אֲשֶׁר הָיָה אֶל־יְרֵמְיָה
בָּאת יְהוָה לְאֹמֶר כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
לְאָמֹר פֶּתַח לֶךְ אֶת־מִלְּדֵי־בָרִים אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי
אֵלֶיךָ עַל־כִּבְרִי כִּי דִבַּרְתִּים בְּאָזְנִים נֹאמַר יְהוָה
אֲשֶׁר־בָּתִּי אֶת־שִׁבְתָּ עַם־יִשְׂרָאֵל וַיִּזְדַּד אֲמָרִי
יְהוָה וַיִּשְׁכַּחְתֶּם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לְאָב
לְאֲבֹתְכֶם וַיִּרְשׁוּהָ וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי
יְהוָה אֶל־יִשְׂרָאֵל וְאֵל־יְהוּדָה כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
קוֹל חֲרֹדָה שָׁמַעְנוּ פֶּחַד וְאֵין שָׁלֹם שְׁאֵלֹה נֹא
הָיָה אֶם־יִחַד זָכַר מִדְּעַל־רֹאשִׁי פֶלֶגְבֵּר יָדִיו
עַל־חֲצִיזוֹ כִּי־חָלְדָה וְנִהַפְטוּ כָּל־פָּנִים לִרְקוֹן
הִזֵּי כִּי גִדְּלָה הַיּוֹם הַזֶּה מֵאֵין כְּמֹדוֹ וְעַתָּה
צָרָה הִיא לְעַמְּךָ וּמִסְכָּה יִשְׁעֵי וְחָלָה בָּלִים הִיא
הַחַיָּה נֹאמַר יְהוָה צָבָאוֹת אֲשֶׁר עוֹלָם מַעַל
צִוְּאֶתְךָ וְיִסְרְלֶתְךָ אֲנִתְּךָ הִיא יַעֲבֹרוּ בָּהּ עוֹד
זָרִים וְיַעֲבֹרוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת־דָּוִד כֹּל
מִלִּפְנֵי אֲשֶׁר אָקִים לָהֶם וְאֵתֶּה אֵל
תִּירָא עֲבָדִי יַעֲקֹב נֹאמַר יְהוָה וְאֵל־תַּחַת יִשְׂרָאֵל
כִּי דִגְנִי מִרְשִׁיעֶיךָ מִדְּחֹק וְאֶת־עַמְּךָ מֵאָרֶץ

וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה

שָׁבִים וְשֹׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֵן וְאֵין מַחֲרִיד
כִּי אֲתָךְ אֲנִי נֹאמַר יְהוָה לְדֹרְשֶׁיךָ כִּי־לֹא־עֲשִׂיהֶם
כֹּה בָבֶל תִּגְזֵי אֲשֶׁר הִפְצִיתְךָ שֶׁכֶּךְ אַךְ אֲתָךְ
לֹא־אֶעֱשֶׂה כֹּה וַיִּסְרְלֶתְךָ לְמִשְׁפַּחַת וְנִקְרָא לֹא־א
אֲנִיךְ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֲנִשׁ לְשִׁבְדְּךָ
נִחַלְתָּ מִסְתָּךְ אֵין הֵן דִּקְרָא לְמֹוֹד רַחֲמָאוֹת תַּע
תַּעֲלֶה אֵין לָךְ כִּי־מֵאֲתֵבְךָ שִׁבְחֶתְךָ אֲתָךְ לֹא
יִדְרֹשׁ כִּי־נִסְכָּה אֲוִיב הַכִּיתְךָ כֹּסֶר אֲכֹוִי עַל־
רַב עֹנֶךְ עֲצָמוֹ חֲטָאֲתֶךָ כִּי־הָיָה עַל־שֶׁכֶּךְ
שִׁבְדְּךָ אֲנִשׁ כִּי־אֲוִיב עֲלִידִים עֹנֶךְ עֲצָמוֹ ח
חֲטָאֲתֶךָ עֲשִׂיתִי אֱלֹהֵיךָ וְלֹכֵן פֶּלֶא־אֲבָלְךָ י
יִבְלֹוּכֶם צָרִיךְ פֶּלֶם כִּשְׁמִי לִבִּי הָיָה שִׁפְךָ
לְמִשְׁכָּתְךָ וְכָל־בִּיחָךְ אֲתָן לָם כִּי־אֵלֶּה אֲרוּכָה
לָךְ וּמִסְכָּתְךָ אֲרִבְךָ נֹאמַר יְהוָה כִּי־תִדְחֶה ק
קֹר אֲוִיךָ צִיּוֹן הִיא דִרְשָׁן אֵין לָהּ כֹּה
אֲמַר יְהוָה הַגִּישׁ שִׁבְתָּ אֶת־לִי יַעֲקֹב וּמִשְׁכָּת
וּמִסְכָּתְךָ אֲרוּכָה וּבִנְתָה עַל־עַל־הָלָה וְאֵין
וְאֲרִמְסֵן עַל־מִשְׁכָּתְךָ יַעֲקֹב כִּי־הָיָה הַלָּה וְהָיָה
וְקוֹל מִשְׁחָקִים וְהַרְבִּיתִים וְלֹא יִכְעֹד וְהַכְּבֹד
וְהַכְּבָדִים וְלֹא יִצְעֲרוּ וְהָיָה בְּנִי כְּקֹדֶם וְעַדְתִּי
לִפְנֵי תִכּוֹן וּפְקֻדָּתִי עַל־כָּל־חֲצִיזוֹתֶיהָ אֲדִירָה
מִמֶּנּוּ וּמִסְכָּתְךָ כִּי־כֹסֶם יִצְאָ וְהַקְדִּימוּ וְנִשְׁכָּח
אֵלַי כִּי־לִי הָיָה עֲרִב אֶת־לִבִּי לְשִׁתִּי אֵלַי נ
נֹאמַר יְהוָה וְהָיָה לִי לְעַם וְאֲנִי אֶחָד לָכֶם
לְאֱלֹהִים
סִיעַת יְהוָה חֲבָה יִצְאָה כִּי־מִתְגַּדֵּר עַל־רֹא
רֹאשׁ רִשְׁעִים וְחָלָה לֹא יִשְׁכַּח חֲרוֹן אַף־יְהוָה
עַד־עֲשֵׂה וְעַד־דִּקְרָא כִּי־מִתְגַּדֵּר לָבֹו בְּאֶחָדֶיהָ
הַיּוֹם הַזֶּה תִּבְנֶנּוּ כֹה כִּיעַת־הָיָה נֹאמַר יְהוָה
אֶחָד לְאֱלֹהִים לְכָל־מִשְׁפַּחַת יִשְׂרָאֵל וְהָיָה

וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה
וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

וְיִתְּנֵה

דודי דלי עיני :

49.5 -

29

121.54

۱۰۵

כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרדי ח
 חרב הדרך לדתו עו ישראל : מרחק ידוד נר
 נראה לה ואהבת עולם אהבתך עליה משכ
 כשכמתך חסד : עוד אבנה ונבנה בתולת ישר
 ישראל עוד תעדי תפוך וצאת במחול משח
 כשחקים : עוד תטע כרמים בדרך שמתן נט
 נטעו נטעם תחלו : בו ישרים קראו לצרים
 בדר אפרים קומו תעלה ציון אל יהוה אלה
 אלהינו : מכה אמר יהוה רנו לעקב
 שמונה ותחלו פראש העם השמיני תחלו
 ואסרו חוטע ידו את עמך את שארית ישר
 ישראל : הגל מבוא אתם מארץ צפון וקבצו
 וקבצתם מדרת ארץ בם עוד ופסח ודהו
 ויחרת יחרו קהל גדול ישבו הגה : בבכי יכ
 יא וכתובתם איכילם אילכם אלנחלי מי
 נים בדרך ישר לא ישל בה כיהית לשר
 לישראל לאב ואפרים בכורי הוא :

שבעה דברי יחוד גלים והגידו באים כמרחק
ואמרו מזה ישראל יקבענו ושטרו כרעה ע
עודו : כי פרה יהיה את יעקב וגאלי מד חוק
כמנו יובא ירנו כמרום ציון ונהלז אל שוב
יהיה על דגן ועל תירש ועל צהר ועל בני צ
צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוה ולא יספדו
תלאכה עוד : אז תשטח בתולה כמחול בחו
כחורים וחנקים יחדיו והפכתי אבלם לששון ו
ונחמתי ושטחתי מינותם : ויהיה נפש רב
הפחיתים רסן ועמי אתמכי ישבעו נאם יהודי
כה אמר יהודי קול ברמה נשמע נהל
נכי תמחורם רחל מבכה על בניה מאנה לה

לְהַגִּחֶם יַעֲלֵ-בְנִיָּה כִּי אֵינֶנּוּ : כֹּה אָמַר :

יחד בעי קהלך מבכי ועיניך בדמעה כי יש

שכר לפעולתך נאס' יהודי וטוב מאדץ ארמי

וַיִּשְׁתַּקְּדוּ לְאַחֲרֵיהֶם נְאֻם יְהוָה וְשָׁם בְּגֹסֶל

לגטלך: שמיץ שבעה אנשים מתגורר יסודית

יִסְרוּבִּי וְאֶסֶר כַּעֲשֵׂל לֹאֲלֹמֵי הַיְּשִׁבִי וְאֶסְבִּיבִּי

כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי כִדְמוֹתֶי שִׁבְעִי נִחְבְּצִי וְ

ואחרי־הוא־על־ספקת־על־ידך בִּשְׂתִיגֶה נַכְלָם

נְכַלְמִתִּי מִנְּשֹׂאתֵי חֲדָתָנְעוּרִי׃ הִבֵּן יְקֹדֵדִי

אפרים אב' ד'ד ש'עש'עכ כי מדי דברי ברוך

אֶבְרָהָם אֹמְרָתוֹ עַד עַל כֵּן הָיָה שֵׁם ה' רַחֵם אֶת אֶבְרָהָם

ארחמנו נאסיהודי הגבילך צותה שימילך

תַּבְרוּרִים שֶׁיִּדְבֹּק לַמַּסָּדָה דְּרָדָה הָרֵכֶת שׁוֹ

שֹׁכֵב בְּתוֹכָהּ יִשְׁלַח שׁוֹבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

מהו המבצע? המבצע הוא המבצע.

בד ארבע עשר ארבעים

עד אמתם את דבר זה בארץ דמיון וכן

בבשרו פשט את שמוס ירמיה' ויהי נקד

עוֹלָם הָעוֹלָם: חֶסֶד בְּהַיְדוּרָה וּכְלֵי עֶרְוָה י

חריו אמר י' ינסעו כעדר י' כי הררית נפש ע

עפה וכל נפש דאבה מלאה: על זאת הקצ

הקצות והראות שנת ערב ל' : הגה ימים

כאִם נִאֵם הַדָּד חֲדָעָה אֶת בֵּית יִסְחָא וְאֵת

בית יהודה ועמך ודע בזה וזה כאשר

אָקט' עליהם לנתן שולחן חדרים וחדאבד

לדורעפן אישקד עליהם לבנות ולטענאם

הודי: בימים ההם לא יאמרו

עַד אֲבִית 'אֲכָל בֶּסֶר וְשֵׁנִי בְנִי תִקְדִּינִהוּ כִּי

אם איש בעינו ימות כל האדם ואכל הבשר

תקנה שני : הנה ימים באים נאם יהודי ו
וכרתי את בית ישראל ואת בית ידנה כרית
חדשה : לא כבדית אשר כרית את אבתם ב
ביום החוקי בדם להוציאם בארץ מצרים
אשר הנה הפרו את כרית ואנכי בעלתי כם
נאם יהודי : כריתא אשר אכרת אתכם
בני ישראל אחרי הימים ההם נאם יהודי נט
נתתי את חזקתי בקרבם ועל לבם אכתבנה ו
והייתי להם לאלים והנה יהודי לעם : ולא
ילמדו עוד איש את דעת איש את אחיו ל
לאמר דע את יהודי כי כלם ידעו אתי למק
לשקטם עד גדולם נאם יהודי כי אסלה לעו
לעם ולחטאתם לא אוסד עוד :

כה אשר יהודי נתן שמש לאור
ימים חקתי ירח וסוככים לאור לילה רגע הו
הים היה גליו יהודי צבאות שמי : אסד שמי
החוקים האלה מלפני נאם יהודי גם ידע אשר
ישראל ישפט מהות נר לפני כל הימים :

כה אשר יהודי
אם ימיו שנים מלם עלה וחקד מסד ארץ
למטה גם יאם אמאם בכל דע ישראל עליכ
פלא אשר עשו נאם יהודי : הנה ימים
באים נאם יהודי ונבנתה העיר ליהודי ממגדל
חננאל עד שער הפס : ויצא עוד קו המדה
נגדו על גבעת גורב ונסב געתה וכל העמקו
והפגרים והרשן וכל השרמית עד נחל קדר
קדרת עד פית שער המיסים מורחה קד טל
ליהודי לא עתש ולא ידעם עוד לעולם :

הדבר אשר היה
אל דמיו מאל יהודי בשנה העשירית לצד

מקומו
יחזקאל
והנה
והנה
והנה

לחזקת
והנה

לצדקתו מלך ידנה היא השנה שמנה עש
עשרה שנה לנטיב ראצו ואז חל מלך בכל
צרים על ירושלים ודמיו וצביא היה כלא
בחדר המטרה אשר בית מלך ידנה : אשר
פלא צדקתו מלך ידנה לאמר מהו אלה
נכא לאמר כה אמר דוד הנני נתן את העד
הואת ביד מלך בכל חלטה : וצדקתו מלך
ידנה לא יושט מיד הכסדים כדנתן צתן
ביד מלך בכל חסד פיו עם פיו ועניו את עני
עניו הראוי וכל יחיד את צדקתו ושם י
יהיה עד פקדיו נאם יהודי כי הלחטו את
הכסדים לא תצליחו :

ואמר ידמיו היה דבר דוד אלי לאמר
הנה חננאל בן שלום דוד בא אליך לאמר
קנה חן את שדי אשר בענתות פי חן משפט
הנאולה לקנות : ויבא אלי חננאל בן דודי
כדבר יהודי אל חצר המטרה ואמר אלי כנה
צא את שדי אשר בענתות אשר בארץ בנימין
פי חן משפט החדשה חן הנאולה קנה חן
וארע פי דבר יהודי הוא : ואקנה את השדה
מאת חננאל בן דודי אשר בענתות ואסקלה
לו את הכסף שכנה שקלם ועשרה הכס
הכסף : ואכתוב בפסד ואחתום ואקד עדי
עדים ואשקל הכסף במאנים : ואקח אתם
ספר המקנה את החתום והמנחה והחקים וה
ואתדגלדי : ואקח אתם ספר המקנה אל בית
ברוך כדמיו מן מחסה לעני חננאל הו
הודי לעני העדים הכתובים בספר המק
המקנה לעני מל היהודים הישבים בחצר
המטרה : ואצו את סדוק לענייהם

והנה

והנה

והנה

והנה

והנה

והנה

לאמר ופה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל ל
לקוח את הספרים האלה את ספר המקנה
הזה ואת החתום ואת ספר הגלוי הזה ותתנם
בבלי חרט למען יעמדו ימים רבים כי כה
אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד קצו בת
בתים ושדות וכרמים בארץ הזאת
והתפלל אל יהוה אחרי תחילת ספר המקנה
אל מרחק מן נחיה לאמר אלהי ארצי יהוה ה
הנהיאתה עשית את השמים ואת הארץ בכ
בבחיך הגדול ובחזקתך הגדולה לא יפלא ממ
ממך כל דבר ועשה חסד לאנשים וישראלם
עון אבותיהם חק בגיהם אחריהם האל הגד
הגדול הנבחר יהוה צבאות שמו הגדול העולה
ורב גדול ליה אשר עניך פקחות על כל ד
דרכי בני אדם לתת לאיש מדרךיו וכפרי מע
מעליו אשר שבת אמות ומפתים בארץ מ
מצרים עד היום והיה ובישראל ובארץ ותע
ועשה לך שם כיום הזה ויהי צא את עמך את
ישראל מארץ מצרים באותם ובמופתים וכי
ובד חזקה ובאורע נטויה ובמחל גדול ו
ותתן להם את הארץ הזאת אשר נשבעת ל
לאבותם לתת להם ארץ זבת חלב ודבש ויב
הכאור שו אלהי חלא שמעו בקולך ובתורתך
לא חללו את כל אשר צויתם להם לעשות ל
לא עשו והקרא אתם את כל הדעה הזאת
הנה לסלולת באי העיר חלסה והעיר נתנה
בד הכסדים הגלחמים עליה מנני החרבו
והרעב והחרב ואשר דברת היה והנך ראהו
ואתה אמרת אלי ארצי יהוה קנה לך השדה
בכסף והעיר עדים והעיר נתנה בד הכסדים
והיה ויהי יהוה אל ימיהו לאמר

הנה אני יהוה אלהי כל בשר ומכני יפלא כ
כל דבר ולכן פה אמר יהוה הנני נתן את ה
העיר הזאת בד הכסדים ובד נטויה נאצר
כלך בכל ולכדה ובאו הכסדים הגלחמים ע
על העיר הזאת והצו את העיר הזאת באש
ושרפה ואת הספרים אשר קטרו על גגותיהם
לבעל והכסו נכבים לאלהים אחרים למען
דביעמני כי הו גדי ישראל ובני יהודה אך
עשים דרע בעני מעשריהם כי בני ישראל
אך ככעיסם אתי במעשה ידכם נאם יהוה
כי של אפי ועל חטאתי התחלתי דעיר הזאת
לכן היום אשר בנו א יהוה היום הזה להו
להסירה מעל בני ישראל ולתבניתו אלו
ובני יהודה אשר עשו לדביעמני הבה בלב
בלכיהם סדירים כהגידם וביאדם האשה
יהודה וישיב יושבי ירושלים וימנו אל ערך האנשים
ולכד אתם השכם ולכד ואינם טמעים לקח
לקחת מוסר וישימו שקוצים בבית אשר
נקרא שמי עליו לטבאו ויבנו את בבות הב
הבעל אשר בנאו בן הנוס לדעבר את בני
בגידם ואת בנותיהם לכולך אשר לא צויתם
חלא עליהם על לבי לעשות התעבה הזאת ל
למען החטיא את יהודה ויעתה לכן פה אמר
יהוה אלהי ישראל אל העיר הזאת אשר א
אתם אבנים נתנה בד מלך בכל בחרב ובר
וברעב ובדבר הנני מקבצם ככל הארצות
אשר הדחתם שם באפי ובחמתי ובקצף גר
גדול והשבתים אל דבקום הזה והרסבתים
לבטח והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים
ונתתי להם לב אתר ודרך אתר ליראה א
אתי כל הימים לשוב להם ולבניהם

אחריהם : וכתי להם ברית עולם אשר לא
 אשוב מאחוריהם להטיב אתם ואת דאליא
 אתן בלככם לבתי סור מעלי ויטשתי עליהם
 להטיב אתם ויטשעוים בארץ הזאת כאמת ב
 ככל לבי ובכל נפשי כי כה אמר יהוה כאשר
 הבאתי אל העם הזה את כל הרעה הגדולה
 הזאת כן אנכי מביא עליהם את כל הטובה
 אשר אני רמר עליהם ונתקנה השדה בארץ
 הזאת אשר אתם אמרים שממה היא מאין א
 אדם ובהמה נטתה כיד הבשרים : שדות בכ
 בכסף יקנו וכתוב בסגר ויהיו ויהיו עדים
 בארץ בנימן ובסביבי ירושלים ובערי יהודה
 ובערי דוד ובערי השפלה ובערי הגג כיא
 אשיב את שביתם נאם יהוה : ויהי
 דבר יהודה אל ירמיה שגית ודוא עדנו עגור
 בחצר המטרה לאמר : כה אמר יהוה עשה
 יהוה יוצר אתה לדכנה יהוה שמוקרא אלי
 ואענך ואגדה לך גדולות ובעזרת לא ידע
 ידעתם : כליכה אשר יהוה אליו
 ישראל על בתי העיר הזאת ועל בתי מלכי יהו
 יהודה הנוראים אלה הסליות ואל החרב : ה
 באים להלחם אל הכשרים ולכלאם אתפגרי
 האדם אשר דבתי באפי ובחמתי ואשר הסת
 הסתרתי פני מהעיר הזאת על כל רעתם ודגני
 כיצור לה ארוכה ומרפא ורפאתם וגלית ל
 להם עזרת שלום ואמת : ודשית את שבות
 יהודה ואת שבות ישראל ובנתיים כבראש
 כבראשונך ויחדתים מכל עונם אשר הטאו
 לי וסלחתי לכל עונותיהם אשר הטאו לי וסל
 ואשר פשעו כיהותיהם לי לישם ששון להחלה
 ולהפארת לכל נתי הארץ אשר ישמעו אתכם

כל הטובה אשר אני עשה אתכם ופחדו ורננו
 על כל הטובה ועל כל השלום אשר אני ע
 עשה להם : כה אמר יהוה עוד ישכנו
 במקום הזה אשר אתם אמרים חרב הוא ס
 מאין אדם ומאין בהמה בערי יהודה ובחצות
 ירושלים הנשמות מאין אדם ומאין יושב וכ
 ומאין בדמה קול ששון וקול שכינה קול דת
 וקול כלל קול אבירים הודל את יהוה צבאות
 כי טוב יהוה כי לעולם חסדו מביאים תודה
 בית יהוה כי אשליב את שבות הארץ כברא
 כבראשונה אמר יהוה : כה אמר
 יהוה צבאות עוד יהיה במקום הזה החרב
 מאין אדם ועד בהמה ובכל ערי ונח רעים ו
 וברביצים צאן : בערי ההר בערי השפלה ו
 ובערי הגג ובארץ בנימן ובסביבי ירושלים
 ובערי יהודה עוד תעברנה הצאן על ידי מו
 מונה אמר יהוה : הנה ימים באים נאם יהוה
 והקינתי את הרבר הפזב אשר דמתי אל
 בית ישראל ועל בית יהודה : בימים ההם ובע
 ובעת ההוא אצמיח יהוד צמח צדקה וכל
 מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ : ב
 בימים ההם תושע דת הירושלם השכן ל
 לבטח תה אשר יקרא לה יהוה צדקתו :
 כי כה אמר יהוה לא יכרת לדוד איש
 יושב על כסא בית ישראל ולחננים הלויים לא
 יכרת איש מלפני בעדה עליה ובקטיר מנרה
 ועשה זבח כל הימים : והיה דבר
 יהוה אל ירמיה לאמר : כה אמר יהוה אם
 תפגרו את בריתי היום ואת בריתי להלילה חלב
 ולחלה היות יומם ולילה כעתם : נב בריתי
 תפגרו את דוד עבדי מהיות לכן מלך על כסאו

ואת הולכים הכהנים משהו אשר לא
 יספיק גבא השמים וראי כח חל הים כן אר
 ארבה את הערוד עבדי ואת הולכים מסודתי
 אתי יהי דבר ידוד אל ידמיו
 לאמר הלא ראית טה העם הזה דברו לאמר
 שני הכשפות אשר בחר יהוה בכם ומה
 ומאמכם ואת עמי נאצת מהיות עוד נה לפג
 לפגיהם כה אמר ידוד אמר לא
 בריתי ויפס ולילה הקת שנים וארץ לא שם
 שבתיו ורע יעקב ודוד עבדי אכאם מקחת
 כורע ל שנים אחרע אברהם ישחק ויעקב
 כי יאטיב את שבתם ורחמיהם
 הדבר אשר היה אל ידמיו מאת ידוד ונביא
 ראצו כן בבל וכל חלו וכל מכלכות א
 ארץ כמשלת ירו וכל העמים נלחמים עליה
 ידושם ועל כל עריה לאמר כה אמר ידוד
 אלדי ישראל הוה ואמרת אל צדקיהו מלך
 יהודה ואמרת אלו כה אמר ידוד הגני נתן
 את העיר הוואת מיד מלך מכל ושרפה באשו
 ואתה לא תמלט מידו כי תמט תמט ובזוז
 תתן ויענך את עני מלך בבל תראנה ופיהו
 את עין דבר וכל צבא אך טטע דבריה
 יהוה צדקיהו מלך יהודה כה אמר ידוד ע
 עיך לא תבטו תחרכו בשלום תבטו וכבסו
 ובשחרפות אבתוך המלכים הראשונים אשר
 אשר היו לפניך כן ישרף יך יהוה ארן יספרו
 יך כי דבר אני דברתי נאם יהוה
 חזק ידמיו הנביא אל צדקיהו מלך
 יהודה את כל הדברים האלה בירושלם ווח
 חזק מלך בבל נלחמים על ידושלם ועל כל

ערי יהודה הנותרות אל לביש ואל עקבה כי
 הנה נשאר בערי יהודה ער מבצר ודבר
 אשר היה אל ידמיו מאת יהוה אחרי כרות
 ובלי צדקיהו ברית את כל העם אשר בחר
 בירושלם וקרא להם דודו לשלח איש את
 עבדו ואיש את שפחתו העברי והעבריה חפ
 חפשים לבלתי עבדכם ביהודה אחיו איש
 וישמעו כל השלמים וכל העם אשר
 באו בבית לשלח איש את עבדו ואיש את
 שפחתו חפשים לבלתי עבדכם עוד וישמעו
 וישלחו וישלחו אחריהם וישלחו את העבדים
 ואת השפחות אשר שלחו חפשים וכבשם ל
 לעבדים ולשפחות ויהי דבר יהוה
 אל ידמיו מאת יהוה לאמר כה אמר ידוד
 אחרי ישראל אנכי בריתי את אבותיכם
 ביום הוציא אתם מארץ מצרים מבית עב
 עבדים ראמר כקץ שבע שנים תשלחו איש
 את אחיו העברי אשר יבחר ויעבדך שש
 שנים ושלחו חפשי מעמך ולא שבעו אבת
 אבותיכם אל ולא הנו את אנכם ותשבו אתם
 היום ותעשו את הישר בעיני לקרא דודו איש
 לדעו ותברתו ברית לפני בבית אשר נקרא
 שמי עליו ותשבו ותחלו את שכינת שמי איש
 את עבדו ואיש את שפחתו אשר שלחתם ח
 חפשים חפשים ותבטו אתם להיות לכם ל
 לעבדים ולשפחות
 לכן כה אמר ידוד אתם לא
 שמעתם אל לקרא דודו איש לאחיו ואיש ל
 לרעהו הגני קרא לכם דודו נאם ידוד א
 אל החרב ואל דבר ואל דרע ונתת

והנה

אתכם לעזה לכל מלכות הארץ ונתתי את
האנשים העברים את פרוצ אשר לא הקימו
את דברי המסות אשר פרוצ לפני העגל אשר
פרוץ לשנים ועמדו בין כתרי של ידועה וש
ושר ירושלים הסריסים והפזנים וכל עם ה
הארץ העברים בין כתרי העגל ונתתי אתם
ביד איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה נבל
נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת האר
הארץ ואת צוקיך מלך יהודה ואת שרי
אתו ביד איביהם וביד מבקשי נפשם וביד ח
חל מלך בבל העלים מעליכם והגלי מצוה
נאם יהוד והשכילים אל העיר הזאת ונלחמו
עליה ולכרותה ושרפוה באש ואת ערי יהודה
אתן טממה מאן ישוב והדבר אשר
היה אל ידמי ומה מאת יהוד כימי יהקים בן
יאשיהו מלך יהודה לאמר והלך אל בית דוד
הרכבים ודברת אתם והבאתם בית דוד
אל אחת הלשכות והשקית אתם ויואקם את
יאשיהו בן דמי וכן חבצניה ואת אחיז ואת
כל בניו ואת כל בית הרכבים ואביא אתם ב
בית יהוד אל לשכת בני יונן בן נחמיה איש
האלהים אשר אצל לשכת השמים אשר סמ
מכיל לשכת מעשיהו בן טלום שמר הקף
והאן לפני בני בית הרכבים גביעים מלאים י
ין וכסות ואמר אליהם שתי יין ואמר לא
נשתה יין כלי יתנבב בן רכב אביט צוה עלנו
לאמר לא תשתה יין אתם ובניכם עד עולם
ובית לא תחטו ודע לא תחזקו וסרם לא תשעו
לא יהיה לכם כי באהלים תשבו כל ימכם
למען תחיו ימים רבים עלפני האדמה אשר
אתם גרים שם ותשבע בקול יתנבב בן רכב

והגלי

סוף

כבד

אבינו לכל אשר צונו לבחלי שחזת יין פל ים
ימינו אנחנו נשיטו בנינו ובנותי וכלבתי בנות
בתים לשבתנו וסרם ושדה ודע לא יהיה חל
לנו ותשב באהלים ונשטע ונעש ככל אשר
צונו יתנבב אבינו והיו בעלות נבוכדראצר
מלך בבל אל הארץ ונאמר באו ונבא ירושל
ירושלם מכני חל הכשדים ובני חל ארם
ותשב בירושלם והיה דבר יהוד
אל ירמיהו לאמר כה אמר יהוד צבאות א
אלהי ישראל הלך ואגרת לאיש יהודה ולי
ולישבי ירושלם הלא תקחו מסר לשבע אל
דברי נאם יהוד והקם את דברי יתנבב בן
רכב אשר צוה את פני לבחלי שחזת יין ולא
שלו עד היום הזה כי שמעו אל מצות אביהם
ואנכי דברתי אליכם השכם דבר ולא שמ
שמעתם אלי ואשלח אליכם את כל עבדי
הנביאים השכם ושלח לאמר שטו נא איש
בחדלו הרעה והטיטו מעליכם ואלהילטו
אחרי אלהים אחרים לעבדם ושבו על האר
הארמה אשר נתתי לכם ולאבתכם ולא הט
המיתם את אנכם ולא שמעתם אלי כי הקיטו
בני יתנבב בן רכב את מצות אביהם אשר
צוה והעם הזה לא שמעו אלי
לכן כה אמר יהוד אלהי צבאות אלהי
ישראל הגני מבוא אל יהודה ואל כל ישובי ד
ירושלם את כל הרעה אשר דברתי עליהם
יען דברתי אליהם ולא שמעו ואקרא להם חל
ולא ענו חלית הרכבים אמר דמי ופה א
אמר יהוד צבאות אלהי ישראל יען אשר ט
שמעתם אל מצות יתנבב אביכם ותשמרו
את כל מצותי

ותעשו ככל אשר צוה אתכם : לכן
 כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לא יכרת
 איש ליגורב בן רכב עמך לפני כל הימים :
 והיה בשנה הרביעית לחזיקים
 ביאשיהו מלך יהודה היה הדבר הזה אל
 ירמיהו כהן יהוה ואמר : קח לך מגלת ספר
 וכתב את כל הדברים אשר דברתי
 אליך על ישראל ועל יהודה ועל כל הגוים
 מיום דברתי אריך מימי יאשיהו ועד היום ה
 הזה : ואלי ישמעו בית יהודה את כל הרעה
 אשר אנכי חשב לעשות להם למען ישבו
 איש בדרכו הרעה וסלחת לעונם ולחטאתם :
 ויקרא ירמיהו את ספרו בנביה
 ויטלב ספרו מפי ירמיהו את כל דברי יהוה
 אשר דבר אליו על מגלת ספר ויצוה ירמיהו
 את ספרו לאמר אני עצור לא אוכל לבא בית
 יהודה ובאת אלתי וקראת במגלה אשר כתבת
 מני את דברי יהוה באוני העם בית יהוה ביו
 ביום צום וגם באוני כל יהודה הבאים מע
 מעריהם וקראם : ואלי תפל ותחנן לפני
 יהוה השוכן איש מדרשו הרעה כיגדל ה
 האף ורחמה אשר דבר יהוה אל העם הזה :
 ויעש ברוך בן נריה ככל אשר צוה ירמיהו
 הגבאי לקרא בספר דברי יהוה בית יהוה :
 והיה בשנה החמישית לחזיקים בן
 יאשיהו מלך יהודה כחדש התשיעי קרא צ
 צום לפני יהוה כל העם בחדשם וכל העם
 הבאים מערי יהודה בירושלם ויקרא ספרו
 בספר את דברי ירמיהו בית יהוה כלשפה ג
 גמריהו בן שפן הסופר סוצר העליון פתח
 טעד בית יהוה החדש באוני כל העם : חס

ירמיה
 ויחזק

אישמעו כליהו בן גמריהו בן שפן את כל דבר
 דברי יהוה מעל הספר : וירד בית יהוה על ל
 לשכת הספר והנה שם כל השרים ישיבים א
 אלי שמע הספר ודליו בן שמעיהו ואלנתן
 בן עכבר וגמריהו בן שפן וצדקיהו בן חנניהו
 וכל השרים ויגד להם מכל ואת כל הדברים
 אשר שמע בקרא ספרו ברוך בכפר באוני העם : ו
 וישלחו כל השרים אל ברוך את יהוה בן נב
 נתניהו בן שלמיהו בן פטי לאמר המגלה
 אשר קראת בה באוני העם קחנה בידך ולך
 זקת ספרו בנביה את המגלה ביד חבא
 אלהים : ואמרו אליו שם נא וקראנה באוני
 וקרא ברוך באזניהם : והיה פשמעם את כל
 הדברים האל פחדו איש אל רעהו ואמרו א
 אל ברוך הגד נגיד למלך את כל הדברים ה
 האלה : והתברך שאל לאמר הנה נא לנו
 איך כתבת את כל הדברים האלה מפני : ויא
 ואמר אלהים ספר מפני קרא אל את כל
 הדברים האלה ואני כתב על הספר בדיו :
 ואמרו השרים אל ברוך לך הספר
 אתה וירמיהו ואיש אל ידע איפה אתם ירכאו
 אל המלך הצרה ואת המגלה הפקידו כלש
 בלשכת אלי שמע הספר ויגדו באוני המלך
 את כל הדברים האלה : וישלח המלך את י
 יהוה ולקחת את המגלה וקחת מלשכת אלי
 אלי שמע הספר ויקראה יהוה באוני המלך ו
 ובאני כל השרים העומדים מעל המלך : וה
 והמלך יושב בית החורף כחדש התשיעי ואת
 האח לפניו מבערת יהוה בקרא יהוה שלש
 דלותה וארבעה יקרעה בתער הספר והש
 והשליך אל האש אשר אל האח ערבת כל

ירמיה
 ויחזק

המגלה על האש אשר על האח : ולא פחד
ולא קרעו את בגדיהם המלך וכל עבדיו הש
השמים את כל הרבים האלה יתגלו אלניהן
והיה וגמלוהו הפגיע במלך לבתו שרף
את המגלה ולא נבע ארדם :

ויצו המלך את ירמיה אל בן המלך
ואת שריו בדעוריהל ואת שלמיהו בן עב
עבד אל לקות את ברוך הסופר ואת ירמיהו
הנביא וסמיהם יחד :

ויהי דבר ידוע אל ירמיהו אחרי שרף המלך
את המגלה ואת הרבים אשר כתב ברוך מ
כפי ירמיהו לאמר : שוב קחוך כגלה אחת
וכתב עליה את כל הרבים הראשונים אשר
היו על המגלה הראשונה אשר שרף ירמיהו
בדרך יהודה ויעל ירמיהו מלך יהודה תאמר
כה אמר ידוע אתה שלפת את המגלה הזאת
לאמר סודע פתבת עליה לאמר כאיבא בך
בכל השחית את הארץ הזאת והשבת בכנ
ממנה אדם ובהמה : ולכן פה אמר ידוע
על ירמיהו מלך יהודה לא יהיה לו יושב על
פסא דור וגבלו תהיה בשלכת חרב בים
ולקרח כלילה : ופחדו עליו ועל זרעו ועל
עבדיו את עתם והבאת עליהם ועל יושבי
ירושלם ואל איש יהודה את כל הרבים א
אשר דברתי אליהם ולא שמעו וירמיהו לקח
נגלה אחת ותנה אל ברוך בן נדיו הספר
וכתב עליה מפי ירמיהו את כל דברי הספר
אשר שרף ירמיהו מלך יהודה באש ועוד נ
ניסף עליהם וברם רבים כדמה :

וישלח מלך צדקיהו בן שאסיהו תחת
כניהו בן יהויקים אשר המלך נבוכדראצר

מלך בבל בארץ יהודה : ולא שמעו הוא ועב
ועבדיו ועם הארץ אל דברי ידוע אשר רסר
בד ירמיהו הנביא : וישלח המלך צדקיהו
את יהויכל בן שלמיהו ואת צפניהו בן מעשיה
הכהן אל ירמיהו הנביא לאמר והכלל נא כ
בעדנו אליהו אל ידוע : וירמיהו בא ויצא
בתוך העם ולא נתנו אתו כית הכלוא : וחל פ
פרעה צא ממצרים ושמעו הכשרים הצר
הצרים על ירושלם את שמעם ויעלו בעל יד

ירושלם : והיו דבר ידוע אל
ירמיהו הנביא לאמר : כה אמר יהוה אלי
ישראל כה תאסרו אל מלך יהודה השלח א
אתכם אל יד יד שני הגה חל פרעה היצא לכ
לכם לעזרה שכל הארצו מצרים : ושמר הכיש
הפחדים תולסו עליה עוד הזאת ולכדה ויש
ושרפה באש : כה אמר ידוע
אל תשא נפשתיכם לאמר הלא ילכי מעלינו
הכשרים כי לא ילכו כי אם הפיתם כל חל
כשרים הכל חשית אתכם וישארו בם אנשים
בדקרים איש באהלו יקומ ושרפו את העיר
הזאת באש : ויהי כה עולות חל הכשרים מ
מעל ירושלם מפני חל פרעה : ויצא ירמיהו
מירושלם ולכת אל ארץ בנינו לחלק משם
בדרך העם : והיו האבש עד בנימין ושם בעל
פקדות יושבי יראיה בן שלמיהו בן חניה ות
יתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשרים
אתה נפל ולאמר ירמיהו סקר אנני נפל אל
הכשרים ולא שגא ואליו ותפש יראיה בירמ
בירמיהו וביארו אל השמים וקצצו השמים
על ירמיהו חטא ונתנו אתו בית הא
האסור בית ידעת הספר כי את עש ל

לכת המלאכי בא דמיו אל בית המדרש
החיות וישב שם דמיו ימים רבים : וישלח
המלך צדקיהו ויקחהו וישאלהו המלך כמי
כבדו בסתר ואמר היש דבר מאת יהוה
ויאמר דמיו יש ואמר ביד מלך בכל תנתן
ויאמר ירכיהו אל המלך צדקיהו מה חטאתי
לך ולעבדך ולעם הזה כי נתתם אתי אל בית
הכלא ואיה נביאים אשר נכאנו לכם לאמר
לאבא כלך בכל עליכם ועל הארץ הזאת :
ועתה שמענא אדני המלך תפלנא תתגליל
לפניך ואל תשיבני בית התנתן המלך ולא אמר
אמות שם : ויצוה המלך
צדקיהו ויפקדו את דמיו בחצר המטרה וכו'
תתן לו כפר לחם ליום מחר האפים עדתם
פלחלים מן העיר וישב דמיו בחצר המט
המטרה : וישמע ששטיה בן שמעון תרלוהו בן
נשחור ויכלין שלמיהו ופשוטו בן מלכיה
את הדברים אשר ידמיו בדבר אל כל העם
לאמר : כה אמר יהוה הוישב בעיר הזאת ים
ימות בחרב מרעב וכדמיו ויהי צא אל הכסדר
הכסדרים ויהי החיה לה נפשו לשלל חיו :
כה אמר יהוה
הגיון תטמן העיר הזאת ביד חיל מלך ככל חל
ולכדה : ראשו השמים אל המלך וסתנא
האיש הזה כי על כן הוא מרפה את ידו אנשי
המלחמה הנשאים בעד הזאת ואל די כל
העם לדבר אליהם כדברים האלה כי האיש
הזה אינו דרש לשלוח לעם הזה כי אם לו
לדעת : ואמר המלך צדקיהו הנה הוא ביד
בידכם כיון המלך וכל אתכם דבר : ויקח

את דמיו וישלם אותו אל המדרש וכלדו כן
המלך אשר בחצר המטרה ושלחו את דמיו
דמיו בחבלים ובבד אדמים כי אבשט
ושבע דמיו בשט : וישמע עבד מלך המט
המט איש סרס הוא בבית המלך כי נטע
את דמיו אל הבד והמלך יושב בשער ב
בנין : ויצא עבד מלך בבית המלך וידבר
אל המלך לאמר יאדני המלך דרעו דאנשים
דאלה את כל אשר עשו לדמיו הנביא את
אשר השלחו אל המט ויכת הדתו כבני דר
דרעב כי אין חלום עוד בעד : ויצוה המלך
את עבד מלך הפרסי לאמר קחבדך מה
שדשים אנשים ודעלית את דמיו הנביא כן
המט בטרם ימות : ויקח עבד מלך את האנ
האנשים בדו ויבא בית המלך ארחת האו
הארצ וקח בשש בלוי הכתובות ובלוי מ
מלחים וישלחם אל דמיו אל המט בחכ
בחבלים ויאמר עבד מלך הפרסי אל דמיו
שים נא מלאי הסתבות והמלחים תחת אצי
אצילות ידך מרתת לחבלים ויעש דמיו כ
כן וימשכו את דמיו בחבלים ויעלו אותו כד
המט וישב דמיו בחצר המטרה : וישלח
המלך צדקיהו ויקח את דמיו הנביא אליו
אל מבא השלישי אשר בבית יהוד ואמר די
המלך אל דמיו שאל אני אתך דבר ארת
המט מבני דבר דאמר דמיו אל צדקיהו
ביאגיד לך הלא דמת תביתני וכי איניך דא
תשמע אלי : וישבע המלך צדקיהו אדרם
דמיו בסתר לאמר חיהוד אשר עשה ל
לנו את דגפס הזאת אכא אסדק ואם אתך ב

בִּיד הָאֱנָשִׁים הָאֵלֶּה אִשָּׁר מִבְּקִשָּׁם אֶת־נַפְשׁ
נִפְשָׁךְ : וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ אֶל צִדְקִיָּה כֹה אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יָצָאתִי
הַצֵּא אֶל שָׂרִי מֶלֶךְ בָּבֶל וְחִזְקֵה נַפְשָׁךְ וְהַעֲד
הוֹאֵת לֹא תִשָּׁךְ בְּאֵשׁ וְחִזְקֵה אֶתְּךָ וּבִיתְךָ : ו
וְאִם לֹא תֵצֵא אֶל שָׂרִי מֶלֶךְ בָּבֶל וְתִלְגַּם הָעֵד
הוֹאֵת בְּיַד הַכַּשְׂדִּים וְשִׁרְפָה בָּאֵשׁ וְאַתָּה לֹא
תִמְלֹט מִיָּדָם : וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ
אֶל יִרְמְיָהוּ אֲנִי דָאֵג אֶת הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר נִפְלוּ
אֶל הַכַּשְׂדִּים כִּן יֵגֵנוּ אֲתִי בְיָדָם וְתִעַלְלֵנוּ בִּי :
וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ לֹא יֵגֵנוּ שְׂמַעְנָא בְּכֹל
יְהוָה לֹא־אִשָּׁר אֲנִי רֹבֵר אֲלֶיךָ וַיִּטֹּב לְךָ וְתָחִי נַפְשׁ
נַפְשָׁךְ : וְאִם כֹּאֵן אֶתָּה לֵצָאֵת זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר
הִרְאִי יְהוָה : וְהָיָה כֹל דְּבָשִׁים אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ
בְּכִיתִי מֶלֶךְ יְהוּדָה מוֹצֵאֵת אֶל שָׂרִי מֶלֶךְ בָּבֶל
וְהָיָה אִמְרֵת הַכִּיָּסָךְ וַיְכַחֵל לְךָ אֲנִשִּׁי שְׂדוּכָךְ
הַמִּבְעִי בְּבִיץ הַגֶּלֶךְ נָסַח אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה כֹּל נִשְׁךְ
וְאַתָּה בְּנִיךְ מִצְוִיִּים אֶל הַכַּשְׂדִּים וְאַתָּה לֹא־תָ
תִמְלֹט מִיָּדָם כִּי בְיַד מֶלֶךְ בָּבֶל תִּתְּמַשׁ וְאַתָּה
הָעֵד הוֹאֵת תִּשָּׁךְ בָּאֵשׁ : וַיֹּאמֶר
צִדְקִיָּהוּ אֶל יִרְמְיָהוּ אִשָּׁר אֲלֵךְ בְּדִבְרֵיךָ הַ
הָאֵלֶּה וְלֹא תִבָּא : וְכִי־יִשְׁמַע הַשָּׂרִים כִּידֶךָ
רִבְחִי אֶתְּךָ וְכֹאֵן אֲלֶיךָ וְאִמְרֵת אֲלֶיךָ וְהָיָה
נֹאֲלֵט מִה דִּשְׁתָּ אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל־תִּבְחַד סִמְטָה
וְלֹא נִמְיָךְ וְכִתְּבָה דְּבָרֵיךָ הַמֶּלֶךְ : וְאַמְרֵת
אֲלֵיהֶם מִפִּיל אֲנִי תִחַנֶּנִּי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ לְכַלְתִּי
הַשִּׁיבֵנִי כִּי־יִדְעֻנָּה לְמַת שְׂכֹן : וְכֹאֵן כֹּל
הַשָּׂרִים אֶל־יִרְמְיָהוּ וַיִּשְׁאַל אֹתוֹ וַיַּגֵּד לָהֶם כֹּל
בְּכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה הַמֶּלֶךְ וַיַּחֲזֵק
וַיַּחֲזִיטוּ כִּי לֹא־נִשְׁמַע וְהִדְבֵּר : וַיִּשָּׁב יִרְמְיָהוּ

בַּחֲצֵר הַמִּטְרָה עֲדִיזִים אֲשֶׁר נִלְכְּדָה יְהוֹשִׁעַ
וְהָיָה כֹּאֵשׁ נִלְכְּדָה יְהוֹשִׁעַ בְּשִׁנָּה
הַתְּשִׁיעִית לַצִּדְקִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה בַּחֲדָשׁ הָעֵד
הָעֲשִׂירִי כֹא נִסְכַּד דָּאֶצֶר מֶלֶךְ בָּבֶל וְכֹל חֵי
חֵילוֹ אֶל־יְהוֹשִׁעַ וַיִּצְרוּ עֲלֵיהֶם וּבְעֶשְׂתֵּי עֶשְׂרֵה
שָׁנָה לַצִּדְקִיָּהוּ בַּחֲדָשׁ הָרִבְעִי כַּתְּשִׁעָה לַחֹדֶשׁ
לַחֲדָשׁ הַמִּקְעָה הָעֵד : וַיָּבֹאוּ כָּל־שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל
וַיִּשְׁבּוּ בְּשֶׁעַר הַתֹּךְ נִתְּלָה שְׂרָאֶצֶר סִמְטָה
סִמְטָה נָטָה שְׂרָמְכִים רַב־כְּסִים גִּרְגֵּל שְׂרָאֶצֶר
רִבְמָג וְכֹל־שָׂרֵי שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל וְהָיָה כֹּאֵשׁ
לָאֵם צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה וְכֹל אֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ
הַמִּלְחָמָה וַיִּכְרְחוּ וַיִּצְאוּ לָלֶזֶת מִן־הָעִיר דֶּרֶךְ
גֶּן הַמֶּלֶךְ בְּשֶׁעַר בֵּין הַחֲמִשִּׁים וַיֵּצֵא דֶּרֶךְ הָעֵד
הָעֲרִבָה : וַיִּדְרֹפוּ חֹלֵי־כַסְדִּים אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁטוּ
אֶת צִדְקִיָּהוּ בְּעֶרְבוֹת יְרֵחוֹ וַיִּקְחוּ אֹתוֹ וַיַּעֲלֵהוּ
אֶל־נִסְכַּד דָּאֶצֶר מֶלֶךְ בָּבֶל רַב־לֵהָהּ בְּאֶרֶץ
חֲמַת וְהִדְבֵּר אֹתוֹ שְׂטָפְטִים : וַיִּשְׁחַט מֶלֶךְ בָּבֶל
אֶת־כָּל צִדְקִיָּהוּ כַּרְבֵּלָה לְעֵינָיו וְאֶת־כָּל חֵרֵי
יְהוּדָה שְׁחַט מֶלֶךְ בָּבֶל וְאֶת עֲדֵי צִדְקִיָּהוּ עוֹר
וַיֹּאכְלוּ בְּגָשְׁתִּים לִבְיָא אֹתוֹ בְּבֵלָה : וְאֶת
כֵּית הַמֶּלֶךְ וְאֶת בֵּית הָעַם שָׂרְפוּ הַכַּשְׂדִּים כֹּא
בָּאֵשׁ וְאֶת חֲמַת יְהוֹשִׁעַ נִתְּצוּ וְאֶת־יְהוֹשִׁעַ
הַנִּשְׁאָרִים בְּעִיר וְאֶת הַגְּפִלִים אֲשֶׁר נִפְלוּ עָלָיו
וְאֶת־יְהוֹשִׁעַ הַנִּשְׁאָרִים הָיָה נִסְכַּד אֶת־רֹב
טַבָּחִים בָּבֶל : וּמִן־הָעַם חֲלָלִים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם
מִאֻמָּה הִשְׁאִיר נִבְחָד־אֶת־רַב־טַבָּחִים בְּאֶרֶץ
יְהוּדָה וְיָתֵן לָהֶם כְּרָמִים וְגִבִּים כִּיֹּם הָרֹאֶה :
וַיֵּצֵא נִסְכַּד דָּאֶצֶר מֶלֶךְ בָּבֶל עַל־יִרְמְיָהוּ בְיַד
נִבְחָד־אֶת־רַב־טַבָּחִים לֹא־אָמַר : קָחֵט וְעִנְיָךְ
שִׁים עָלָיו וְאֶל־תֵּעַשׂ לִי מִאֻמָּה רַע כִּי־כֹאֵשׁ
יִדְבַר אֲלֶיךָ

כן עשה עמי ויחלח נבחר און רב טכחים
 גבי שכן רב טכחים נחל שראצ רב מכל
 רבי כל בבל ויחלח וקחו את ירמיה מן
 מחצר המסדה ויגעו אתו אל גזליו בן אחי
 אחיקם כדשמן להצארו אל הבית השב מן
 בתוך העם ואל ידמיו היה דבר
 יהוד בה יתו עציד בחצר המסדה לאמר
 הקד ואמר אל עבד כלך הטישי לאמר לה
 אפר יהוד צבאות אלהי ישראל וגנל מביא
 את דבר אל העיר הזאת לזעה ולא לטובה
 והיו לשנך ביום ההוא והצלחך ביום ההוא
 והוא נאם יהוד ולא תנן כיד האנשים אט
 אשר אהיה גור מפניהם כי מלכא בלסך ו
 ובחרב לא תכל והיה לך נפסד לשלל כי ב
 בטחת כי נאם יהוד והדבר אשר
 היה אל ידמיו באת יהוד אחר שלח אתו נ
 נבחר און רב טכחים מן הרמח בקחתו אתו
 והוא אסיר באזקים בתוך כל גלות ירושלם
 והיה המגלים בבליה וקח רב טכחים ל
 לידמיו ואמר אליו יהוד אל ילך דבר את
 ודעה הזאת אל דמקום הזה ויבא ועש והו
 יהוד כאשר דבר כי חטאתם ליהוד וראשם
 טמעתם בקולו ודעה לכם הדבר הזה וועתה
 הגה פתחך היום כן האזקים אשר עליך
 ירך אם טיב בעיניך לבא אתי בבל בא וא
 ואשים את עיני עליך ואסדע בעיניך לבא א
 אתי בבל חזל ראה כל הארץ לפניך אל שו
 טוב ואחיה אשר בעיניך חלכת שמה לך וועתה
 לא ישוב ושובה אל גזליו בן אחיקם בן ש
 ששן אשר הפקד כלך בבל בעיני יהודה ושב

וירמיה

אילו כחך העם או אל כל הישר בעיניך לל
 ללכת לך ויתו לו רב טכחים אחיה ומשאת
 ירמיהו ורבה ירמיהו אל גזליו בן אחיקם
 המצפתה השב אתו בתוך העם הנשאים ב
 בארץ וישמעו כל שרי החללים אשר בשדה
 המה ואנשים פי הפקד כלך בבל את גזל
 גזליו בן אחיקם בארץ וכן הפקד אתו אג
 אנשים תשים ונף וכדלת הארץ כאשר לא
 הגלו בבליה ויבאו אל גזליו המצפתה ויש
 ישמעאל בן נתניה ויהונן ויהונן בן קרח ו
 ושריה בן נתניה ויבני עמי הנשופת ויחזרו
 בן הבערת דמה ואנשים וישבע להם גר
 גדל הו בן אחיקם בן שכן ולאנשים לאמר
 אל תראו מעבר הכשרים שבו בארץ ועבדו
 את כלך בבל ויטב לכם ואני הנני יושב ב
 במצפה לעסל לפני הכשרים אשר יבאו אל
 אלינו ואתם אספו יין וקין ושמן ושכר בכ
 בכלים ושב בעריכם אשר תפשתם וגם כ
 כל היהודים אשר במואב ובבני עמון ובא
 ובארם ואשר בכל הארצות שמעו כי נתן מ
 מלך בבל שארית ליהודה וכל הפקד עליהם
 את גזליו בן אחיקם בן ששן

וישבו כל היהודים מכל
 ומקומות אשר נדחו שם ויבאו ארץ יהודה
 אל גזליו המצפתה ויאספו יין וקין הרבה
 מאד ויהונן בן קרח וכל שרי החללים אשר
 בשדה באו אל גזליו המצפתה ויאמרו
 אליו הדעת דע לך כי בעלים מלך בני עמון של
 שלח את ישמעאל בן נתניה להכךך נפסד ולא
 האמין להם גזליו בן אחיקם ויהונן בן

וירמיה

קרח אמר אל גרליהו כסתר במצפה לאמר
אלכה נא ואכה אתי שמעאל בנתניה ואיש
לא ידעלמה יכבה נפש תלכו בלילה הזה הנ
הנקבצים אליך ואסדה יהודה ואמר גרליה
בן אחיקם אל יחנן בן קרח אל תעשה את
הדבר הזה פדשקר אתה דבר אל שמעאל
והיה בחדש השביעי בא שמעאל
בנתניה בן אל שמעאל סדע הסלחה ורביה
המלך ועשרה אנשים אתו אל גרליה בן א
אחיקם המצפה לאכל שם לחם וחריו במ
בגדיה ונקם שם נאל בנתניה ועשרתה
האנשים אשר היו אתו ויפלו את גרליה בן
אחיקם בן ששן בחדר חמט אתו אשר הפקדו
מלך במלך בארץ ואת כל היהודים אשר היו
אתו את גרליהו במצפה ואת הכהנים אשר
נמצאו שם ואת אנשי המלחמה הכהן שמ
ישע נאל ויהי בימים ההם להסית את גרליהו
ואיש לא ידע ויבאו אנשים בשלש משלוחו
ומסדון שמנים אנשים מגרליו וקנו וקדווע
בגדים ומתגודים ומנחה ולחונה בידם לה
להביא בית יהוד ויצא שמעאל בנתניה
לקראתם מן המצפה הלך הלך ונבטה חלה כ
פגש אתם ואמר אליהם באו אל גרליהו
בן אחיקם ויהי כבאם אל תוך העיר וישלחם
שמעאל בנתניה אל תוך המדד והא
והאנשים אשר אתו ועשרה אנשים נמצאו
בם ויאמרו אל שמעאל אל תחיתנו מי יסל
לנו ממתנים כשדה חטים ושערים ושמן וד
ורבט וחמל ולא המיתם בתוך אחיהם וזה
והבדד אשר השליך שם שמעאל את כל פג
פגרי האנשים אשר הכה ביד גרליהו והא

אשר עשה המלך אמא מפני בעשא בן יס
ישראל אתו בלא שמעאל בנתניה חללים
וישב שמעאל את כל שארית העם אשר כ
במצפה את בניות המלך ואת כד העם הגש
הנשארים במצפה אשר הפקדו נבחר ארן
רב טבחים את גרליהו בן אחיקם וישבם יס
שמעאל בנתניה וילך לעשר אל בני עמון
וישמע יחנן בן קרח וכל שרי החללים
אשר אתו את כל הרעה אשר עשה שמעאל
בנתניה ויקחו את כל האנשים חללים וילחם
עם שמעאל בנתניה ויכצאו אתו אל כים
רבים אשר בגבעון ויהי כראות כל העם א
אשר את שמעאל את יחנן בן קרח ואת כל
שרי החללים אשר אתו וישמחו ויכלו פל ה
העם אשר סבה שמעאל מן המצפה וישלחו
חלם אל יחנן בן קרח ושמעאל בנתניה
נמלט בשמנה אנשים מפני יחנן וחד אר כ
בני עמון ויקח יחנן בן קרח וכל שרי
החללים אשר אתו את כל שארית העם אשר
השיב מאת שמעאל בנתניה מן המצפה א
אחר הכה את גרליה בן אחיקם גם ים אנשי
המלחמה ונסים וטף וסריסים אשר השיבם
מגבעון חלבו ויטבו בגרות כמלך אשר אצל
בית לחם ולכת לבא מצרים ומפני הכהנים
פי יראו מפניהם כי הנה שמעאל בנתניה
את גרליהו בן אחיקם אשר הפקדו מלך במל
בארץ ויגשו כל שרי החללים ויחנן בן
קרח ורציה בן וישעיה וכל העם מקטן ועד
גדול ויאמרו אל יכיהו הנביא תפל נא תח
תחננו ללפנד ותתפלל בעדנו אל יהוד אל
אלויד בעד כל השארית הזאת כינשארגו

סם : והיה הודב אשר אתם יראים מפניו
 שם תשיג אתכם בארץ מצרים ודעו אשר
 אתם דואגים ממנו שם ידבק אחריכם מצ
 מצרים ושם תמותו : והיו כל האנשים אשר
 שמו פניהם לבא מצרים לנור שם ימותו ב
 בחרב ברעב ובדבר ולא יהיה להם שריד ופ
 ופליט מפני דרעה אשר אני כביא עליהם :
 פה אמר יהוד צבאות אלהי ישראל פאסר
 נקד אפי וחפתי על ישיבי ירושלם בן יהורח
 חבתי עליכם בבאכם מצרים והייתם לאלה
 תלשמה ולקללה ולחרפה ולא תראו עוד את
 הנקום הזה : דבר יהוד עליכם שארית הוד
 יהודה אל תבאו מצרים דע תדעו כי העדתי
 בכם היום : כי דחעתם בנפשותיכם כי אתם
 שלחתם אתי אל יהוד אלהיכם לאמר החפ
 התפלל בעדנו אל יהוד אלהינו וכל אלה
 ואמר יהוד אלהינו בן הגדלנו ועשנו ואנני
 לכם היום ולא שמעתם בקול יהוד אלהיכם
 ולכל אשר שלחתי אליכם : ועתה ידע תדעו
 כי בחרב וברעב ובדבר המות פנקום אשר
 תפצתם לבא לנור שם :

והיכליות ירמיהו לדבר אל כל העם את
 כל דבר יהוד אלהים אשר שלחתי יהוד א
 אלהים אליהם את כל הדברים האלה :

ויאמר עזריה בן הושעיה ויהונן
 בן קרח וכל האנשים הזוים אמרים אלהים
 דמיהו שקר אתה מדבר לא שלחך יהוד א
 אלהינו לאמר לא תבאו מצרים לנור שם : כ
 כי ברוך בן נריה מסית אתך בנ למען רתא
 אתם ביד הכשדים להמית אתנו ולהגלות א
 אתנו בבל : ולא שמי יונתן בן קרח וכל

מינו מדבריה פאסר עניך ראות אתנו ונוד
 לו יהוד אלהיך את הדרך אשר נלך בהואת
 הדבר אשר נעשה : ויאמר אלהם ירמיהו ה
 הנביא שמעתי הגני בתפלה אל יהוד אלהיכם
 בדבריהם : והיה כל הדבר אשר יענה יהוד
 אתכם אעיד לכם לא אבנע מכס דברי ודמה
 אמרו אל ירמיהו יהי יהוד בנ לעד אמת ונא
 ונאמן אם לא ככל הדבר אשר יסלחך יהוד
 אלהיך אלהינו בן נעשה : אם טוב ואם דע כ
 בקול יהוד אלהינו אשר אנחנו שלחים אות
 אותך : ונשטע לבען אשר יטב לט בנש
 נשטע בקול יהוד אלהינו : ויהי מקץ
 ע שרת ימים היה דבר יהוד אל דמיהו וקרא
 אליהונן בן קרח ואל כל טרי החילים אשר
 אתו וכלל העם למקטן ועד גדול : ויאמר אל
 איהם פה אמר יהוד אלהי ישראל אשר ש
 שלחתם אתי אליו להפיל תחנתכם לפניו ואם
 שוב תשוב בארץ הזאת ובגית אתכם ולא א
 אהרם תטעו אתכם ולא אתוש כי נחמתי על
 הרעה אשר עשית לכם אל תיראו מפני מלך
 בבל אשר אתם יראים מפניו אל תראו מפניו
 נאם יהוד בראתכם אני לדושע אתכם ולא
 ולחיל אתכם מידוואתן לכם חמים ורחם
 אתכם והשיב אתכם אל ארצתכם : ואם א
 אמרים אתם לא נשוב בארץ הזאת לבלתי ש
 שמע בקול יהוד אלהיכם לאמר לא כרארץ
 מצרים נבא אשר לא נראה מלחמה וקול ש
 שופר לא נשמע חללים לא נרעב וסם נשבו
 ועתה לכן שמעו דברי יהוד שארית יהודה כה
 אמר יהוד צבאות אלהי ישראל אם אתם י
 סום תשסן פניהם לבא מצרים ובאתם לנור

שני החלים וכל העם בקול יהוד לשבת בא
בארץ יהודה וילקח יחזקאל בן ברוך וכל שרי ה
הזרם את כל שארית יהודה אשר שבו מכל
העמים אשר נדחו שם לטור בארץ יהודה את
הגברים והתנשים והתדופף והתמנותה
הפך והתמל הגפש אשר הציח נביא און
רכסכוס אתגדליו בקאחקם בקשפן וא
ואת דמיוה הנביא והתברך נרדו ויב
והוא ארץ מצרים כי לא שמעו בקול יהודה
ויבאו עד החפנות ויהוירם יהודה אל
ירכיו כחפנותם לאמר קח בידך אנבים ג
גדולות וטפנותם בכלט במלמן אשר בפתח
בית פרעה כחפנותם לעני אנשים יהודים ו
ואשרת אלהים כה אשר יהוד צבאות אלהי
ישראל העני שלח וילקחתי את נטבד ראצר
מלך בבל עמי ושכתי כסא ממעל לאנבים
האלה אשר טפנות ונטה את שפיריו עליהם
ובאו והכה את ארץ מצרים אשר למות למות
ואשר לשכל לטבי ואשר לחרב לחרב ויהצתי
אש בבתי אלהי מצרים ושרפם ושבעם ועטל
את ארץ מצרים כאשר יעטה הרעה אתבג
בגדו ויצא מים בשלים וישבר את המצבות
בית שמש אשר בארץ מצרים ואת בתי אלהי
מצרים ישוף באש והרבר אשר
היה אל דמיו אלפל ויהודים הישבים בא
ארץ מצרים הישבים במגדול ובחפנותם
ובנוף ובארץ פתחם לאמר כה אמר יהוד
צבאות אלהי ישראל אתם ראיתם את כל ה
הרעה אשר הבאתי על ירושלים ועל כל ערי
יהודה והנה חרבה היום היום ואין מוס
יושב ומפני רעום אשר עשו להביעם ללכת

לקטר לעבוד לאלהים אחרים אשר לא ידעים
המה אתם ואבותכם ואת כל אלהים אתפל
עבדי הנביאים השכם ושלח לאמר אל נא
תעשו את דבר הורעה הזאת אשר שגאתי
ולא שמעו ולא הכי את אונם לשוב מרעותם
לכלת קטר לאלהים אחרים ויתקד חמל ואני
ותבער כ נרי יהודה ובחפנות ירושלים ותהנה
לחרבה לשממה כיום הנה ועתה כה
אמר יהוד צבאות אלהי ישראל לטה אתם
עשים רעה גדולה להפשיכם להברית לכם
איש ואשה עולל ועק כחך יהודה לכלתו הו
הותר לכם שארית להביעם בני עשה ידכם
לקטר לאלהים אחרים בארץ מצרים אשר
אתם באים לטור שם לטען הכרית לכם ולטען
היותכם לקללה ולחרפה בכל טר הארץ ה
השכחתם את רעות אבותכם ואת רעות כלכי
יהודה ואת רעות נשי ואת רעותם ואת רעות
נשיכם אשר עשו בארץ יהודה ובחפנות ירו
ירושלים לא רבאו עד היום הזה ולא יראו
ולא ילכו בתורת ובחקת אשר נתתי לכם
ולפני אבותכם לכן כה אמר יהוד
צבאות אלהי ישראל הנני שם פני בכם לרעה
ולחכרית את כל יהודה וילקחתי את שארית
יהודה אשר שמו פניהם לבא אל ארץ מצרים
לטור שם ולמור כל בארץ מצרים עלו בחרב
ברעב יתמו כמקל ועד גדול בחרב יכרעו י
ימותו והיו לאלה ולקללה לטמא ולחרפה ו
ופקדתי על הישבים בארץ מצרים כאשר פ
פקדתי על ירושלים בחרב ברעב ובחרב ולא
יהיה פליט ושריד לשארית יהודה הכנים לטור
שם בארץ מצרים ולשוב ארץ יהודה אשר

המה מנשאים את נפשם לשוב לשבת שם כי
לא ישובו מראם פלשים ויעזו את ירמיהו
פל האנשים הזרעים במקטרות נשדדם ל
לאדנים אחרים וכל הנשים העמודות קהל
גדול וכל העם היושבים בארץ מצרים כפי
בפתחם לאמר: הדבר אשר דברת אלינו ב
בשם יהוה אינו טמאים אלה: כל עשה נע
נעשה את כל הדבר אשר יצא מפיו לקצר
לשבת השמים והסך לד נסכים כאשר ע
עשנו אנחנו ואכלנו מלכנו ושרינו בערי
יהודה ובחצות ירושלים ונשבע להם ונהיה ט
מכים ודעה לא ראנו: ומן אז חללו לקטר
למלכת השמים והסך לד נסכים חסרנו כל
ובזרוב וברעב תמנו: וכי אנחנו מקטרים למ
לשבת השמים והסך לה נסכים המכל
המכל ערי אנשינו עשנו לה פנים לה יעזבה
והלסך לה נסכים: ואמר ירמיהו
אל כל העם על הגמרים ועל הנשים ועל כל
העם העלם את דבר לאמר: הלא את הקט
הקטר אשר קטרתם בערי יהודה ובחצות יר
ירושלים אתם ואכלתם מלכיהם ושריהם וע
ועם הארץ אתם וסר יהוה ונעלה על לבו: ו
הלא יוכל יהוה עוד לשאת מפני רוע מעלה
מעליכם מפני הרעבת אשר עשיתם ותחי
ארצכם לחרפה ולשמה ולקללה מאין יושב
פניהם והוא מפני לאשר קשחתם ואשר חטא
חטאתם ליהוה ולא שמעתם בקול יהוה וכת
ובתורתו ובחקותיו ובעדותיו לא הלכתם על
פן קראת אתכם הרעה הזאת כיום הזה:
ויאמר ירמיהו אל כל העם ואל כל הנשים
שמעו דבר יהוה כל יהודה אשר בארץ מצ
מצרים: כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל

ב ירמיה
כח

לאמר אתם תשיכם ותדברנה בפיכם ובדככם
מלאתם לאמר עשד ויעזבה את נדרינו אשר
נדנו לקטר למלאכת השמים והסך לה נס
נסכים הקט הקטנה את נדריכם ויעשה הע
תעשינה את נדריכם: לכל שמעו דבר
יהוה כל יהודה הישבים בארץ מצרים הגלי
נשבעתי בשמי וגדול אמר יהוה אם יהיה לע
עוד שמי נקרא בפני כל איש יהודה אמר חד
אדני יהוה בכל ארץ מצרים: הגלי סקר ע
עליהם לדעה ולא לזכות ותכל כל איש יהו
יהודה אשר בארץ מצרים סדר וברעב עד
כלתם ופלשתי חרב ישטן מן ארץ מצרים ארץ
יהודה כתי מכפר ודעו כל שארית יהודה ה
הבאים לארץ מצרים לטור שם דברי כי יקום
ממנו ופחדם: והאת לכם האות נאם יהוה כי
פקד אני עליכם בבקום הזה למען הרעו כל
קום יקום דברי עליכם הרעה: כה
אמר יהוה הגלי נתן את מרעו חרע מלך מ
מצרים ביד אחי וביד מבקשי נפשו כאשר
נתת את צדקתו מלך יהודה ביד נביא רא
ראצו מלך ככל איש ומבקש נפשו:
הדבר אשר דבר ירמיהו הנביא אל ברוך בן
נריה בכתב את הדברים האלה על ספר מפני
ירמיהו ב שנה הרביעית לחיתום בן יאשיהו
מלך יהודה לאמר: כה אמר יהוה אלהי
ישראל עלך ברוך: אמרת אורי נא לי מי יקח
יהוה גזן על מכאובי געתי באנחת ומונחה
לא מצאתי: כה תאמר אליו כה אמר יהוה
דנה אשר בנתי אני דרם ואת אשר נשעתי
אני נתת ואת כל הארץ לי האויאתה תבקש
לך גורלת אל תבקש פי הגלי מביא רעה על
כל בשר נאם יהוה

הטל
מל

הטל
מל

ונתתי לך את נבטך לשלל על פל המקומות
 אשר תלך שם:
 והיה דבר יהוד אל ידמיו וצבאו על כלהו
 הגוים למצרים על חלל פרעה נבט מלך מ
 מצרים אשר היה על נד פרת בכרכמיס א
 אשר הכה נבוכד ראצל מלך בבל בשנתה
 הרביעית לדחוקים בן יאסריו מלך יהודה וע
 ערכו מגן וצנה וגשו למלחמה אסרו דמוסים
 ועלו הפרטים והתאצבו בפובעים מלך ור
 דרכוים לבשו השריונות מדוע ראיתי הנה
 וחתם נסגרים אחור וגבדיהם יכחו ומצוס נ
 נסר ולא הפט מגד מסביב נאכ יהוד אליני
 עים דקל ואל ימלט וצבאו צפתה על יד נה
 נהר ברית כשלו ונפלו: מי זה פיאור יעלה כנ
 כנהרות יתעשרו בימי: מצרים כיאר יעלה
 ונבחרות יתעשרו מים ראמר אעלה אכסוד
 ארץ אוכדה עד רוסבי בה: על המסמים ו
 וחתה וכלל דרכו וצאו הגבורים כוש ופוטת
 תפשי כגן ולודים תפשי דרכי קשת: חלום ה
 הווא לארני יהוד צבאות ים נקמה להגנם
 מצרי ואלה הרב ושבעה חרותה מדרם כי
 זכח לארני יהוד צבאות בארץ צפון אלצה
 נהר פרת: עלי גליעד וקחי צרי בתולת בת
 מצרים לשוא הרבתי רפאות תעלה אק לך:
 שפעו גויים כלונך וצחתך כלאה הארץ כי ג
 גבור בגבור כשלו יחריו נפלו שניהם:
 הרב אשר דמי יהוד
 אל ידמיו וצבאו לא נבוכד ראצל מלך ב
 בבל להכות את ארץ מצרים והגידו במצרים
 והשמיעו במגדול והשמיעו כנף ובתהנגחם
 אסרו התאצבו והבן לך כי אכלה הרב סביבך:

לך עוין

הפטר
ס

מדוע נכחו אבדך לא עמד פי ידך והפיו
 הרבה כשל נפל איש אל רעיו ואמרו
 קומה תשובה אל עמשי ואל ארץ מולדתו
 מגני הרב הייתה: קראו סם פרעה מלך כנ
 מצרים סאון העבד המסע: ואלני נאסיה
 המלך יהוד צבאות שמו כי כתבול בדרים ו
 ובפרמל בים יבא: כלי גולה עמד לך ישבת
 בת מצרים פוקל לשפה תהיה תענה מאן:
 עיטב: עגלה יפפיה כמצרים קרץ
 מצפון בא סר: גס שכדיה בקרבה כעגל מ
 מרכב כי גב הבה הפט נסו יחריו ולא עבדו
 כי יום אידם בא עליהם עתפקדתם: קהיה
 כנחש לך כי בחיל לכו ובקררמות באו לה
 פחמבי עצים: פרתו יעלה נאם יהוד כי לא י
 יחקר כי רטל מארבה ואין להם מספר: חזמי
 הובשה בת מצרים נתנה ביד עב צפון: א
 אסר יהוד צבאות אלרי ישראל הנני פקד
 אל אטון מנא ועל פרעה ועל מצרים ועל א
 אלדיה ועל כלביה ועל פרעה ועל הבטחים
 בו: ותתלים ביד מבקש נפשם וביד נביכרד
 ראצר מלך בבל ובד עבריו ואחריבן תשכון
 כימי כדם נאם יהוד: זאתה אל
 תרא עברי יעקב ואל תחת ישראלי כי הנני מ
 מושיעך מרחוק ואתחזקך מארץ סביב וסב
 יעקב וישקט ושאן ואין כחיד:
 אתה אל תלך עברי יעקב נאם יהוד כי
 אתך אני כל אעשה כלה ככל הגוים אשר ה
 ודחתך שמה ואתך לא אעשה כלה יסחלך
 למשפט תקה לא אצקך: אשר היה דבר
 יהוד אל ידמיו וצבאו אל כליהם בחרם
 יכה פרעה את

הנה

הנה

הנה

הנה

הנה

עשה כה אמר יהוה הנה מים עליכם מצפון ו
 יחיד לנחל שוטף וישטפו ארץ ומלואה ע
 עיר וירשבה בעקלקל הארץ והיחל כל יושבי
 הארץ כקול שעת פרסות אבדו מרעש
 לרכבו המון גלגלו לאדפטו אבות אלמנים
 כרפיון ידים על הים הבא לשרוד את כל
 פלשתים לדברית לצר ולצדוק כל שרד עזר
 פי שרד יחיד את פלשתים שארית איכפת
 כפחול ובאה קרחו אל עזה נדמה אשקלון
 שארית עמלק עד נתי ותגדדי דור חרב לי
 ליתוד עד אנה לא תשקוטי האספי אל תעריך
 הרגעי ודמי ואך תשקוטי ויהוד צוה להאל
 אשקיון ואלהיך דים שם יעדה

למאכל פה אמר יהוה צבאות
 ארצי ישראל הוי אל נבוכי שדרה הוכישה
 נלכדה קריתם הבישה הביטגה חתה אן
 עיר תהלת מואב כחשכון חשבו עליה רעה
 למו וגבר יתנה כמרגם מוכן תרגי אחרך ת
 תלך חרב קול צעקה מלחנים שוד ושברג
 גדול נשברה מואב השמיעו וקעה צעירי
 פי מעלה הלחית כמבי יעלה כבי במד ח
 דרנים צרי צעקת שבר שמעו נסו מלטי נפ
 נפלטם ותהינה כערועד במדבר כי יען כ
 כמותך במעשיך ובאצרותיך נבאת תלכרי
 ונבא כמרט בגולה כהניו ושדיו יחדיו ונבא
 שודר אל יחל עד ועיר לא תכלט ואבד הע
 העמק ונשמד המישור אשר אמר יהוה יתנו
 ציון למואב כי לצאת צא ועיריה לשמה תה
 תהינה מאין יושב בהן יאחד עשה כלאכת
 יהוד רבית האדור כותע חרבו מדים שאנן
 מואב כנערו וקטט הוא אל שמרו תלא זה

יומיוס

הדק ככל אל כל ובגולה לא היך על כן ע
 עבד טעמו בו ויריתו לא נכר

לכן רבת עמים מאים נאם יהוה ושלחת לי צ
 צלעים וצעוד וכלו דקו ונבלוהם צפצפו וב

וכרט מואב מכמרט כאשר בשור בית ישראל
 ככיתאל מבטחם אך האבדו גבורים אנה

אנחנו ואנשי חיל לצלהקה שדר מואב וע
 ועירה עליה ובמחר בחוריו ירדו למבטח נאם

המלך יהוד צבאות שמי קרוב אוד מואב
 לבא ורעמו מהרה מאד נטרו לו כל ככיבו

וכל יודע שמו אמרו איכה נשבר מטה עז
 מכל הפארה רדי במסד ישיבי כעמא יטבת

בת ריבן כי שודר מואב עליה כך שחת מכ
 מכצריך אל דרר עכדי וצפי יטבת עדעד

שאל צם ומלטה אמר מה נהתה וזכיש
 מואב כי חתה הללו וזעקו הגידו בארנת כי

שודר מואב ומשפט בא אל ארץ המישור
 אל חלקן ואליה צה האל מיפיעת ועל דין ועל

נכו ועל בית דכלתים ועל קריתם ועל ביתג
 גמיל ועל בית מעון ועל קרית ועל בצרה ו

ועל כל ער ארץ מואב הרהקות והקרכות ו
 נגד עתה קרן מואב חלדע נשמה נאם יהוה

השביהו כי על יהוד הגדל וסלק מואב בק
 בקיאו ותיה לשתוק גם הוא וא לא דשתוק

היה לך ישראל אם כגנבים נמצא כי כד
 דסך בו התגודד עיבו ערים ושכנו כפלע

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

לחל

וְיָרֵשׁ יְהוָה : מִכָּל יַעַר אֲבֹתָיו הַנֶּחֱזָק
 שֶׁבְּהַגְמֵי שִׁטְחוֹ עֲבָדָיו : עַד שֶׁ יַעַר נִגְעוּ
 כִּי עַל קִצֹּר וְעַל כִּצְיֹךְ שָׁחַד נָפַל : וְנִאֲסָפָה
 שִׁמְחָה וְגִיל מְכֻרָם וּמֵאֲרֹן מִוֶּאֱב וִין מִיָּק
 מִקִּבְּכִים הַשְׁמָה לֵאדָרֶךְ הַיָּד הַיָּד לֵאדָרִי
 הַיָּד : מִזַּעֲקַת חֲשֹׁכַת עֲדָאֵלְעֵלָה עַד יִהְיֶה
 נִתְּנוּ קוֹלָם מִיַּעַל עַד לִרְגִים עֲלֵה שְׁלִישִׁיה
 בִּי גִבְּמִי נִסְרִים לְשִׁמְשֹׁמֵת יָהוָה : וְהַשְׁבֵּתִי לִם
 לְשִׁמְשֹׁמֵת נֶאֱמַר יָהוָה מַעֲלֵה בְּמִיָּה וּמִקְטֹד לִ
 לְאֲדָרִי : עַל כֵּן לִבִּי לְמוֹאֵב כְּחִלָּים יִהְיֶה ו
 וְלִבִּי אֵל אֲנִי קִדְרָרֵשׁ כְּחִלָּים יִהְיֶה עַל
 בֶּן יִתְרֵה עֵשָׂה אֲבִירִי : כִּי עַל כָּל רֹאשׁ קָרְחָה
 וְכָל זֶקֶן גְּדוּלָּה עַל פִּלְיִים גְּדוּלָּה וְעַל כָּל
 מִתְּנִים שֶׁקֶ : עַל פִּלְ גִּיּוֹת מִוֶּאֱב וּבְרִחֲבִתֶּיהָ
 כִּלְהָ מִסְפָּר בִּי שִׁבְחֵהָ אֵת מִוֶּאֱב כָּכָל אֵין ח
 חֲפִץ בּוֹ נֶאֱמַר יָהוָה : אֵין חֲתָה לִלְלוֹ אֵין ח
 הַפְּנֵה עֵרֶף מִוֶּאֱב בְּרִשׁ יִהְיֶה מִוֶּאֱב לְשִׁחֻק־ח
 לְשִׁחֻק־ח לִבִּי סִבְכִּי : כִּי כִהָ אֲמַר יָהוָה הִנֵּה
 כִּנְיֹד יִדְאָה וּפְרֵשׁ נִפְנִיז אֵל מִוֶּאֱב : גִּלְכֶּדָה
 הַקְרִיית וְהַמְצִידוֹת נִתְּפֶשֶׂה וְיִהְיֶה לִבִּי גְבוּרִי בּו
 מִוֶּאֱב כִּיֹּס הִהוּא כֹּלֵב אִשָּׁה מִצֶּדֶה וְנִשְׁמֵר
 מִוֶּאֱב מִעֵס בִּי עַל יָהוָה הַגְּדִיל : פֶּחַד וּפִחַת ע
 וּפִחַת עֵלֶךְ יוֹשֵׁב מִוֶּאֱב נֶאֱמַר יָהוָה : הִנֵּה מִפְּנֵי
 הַפֶּחַד יִפֹּל אֵל הַפִּת וְהַעֲלֵה כְּתֹךְ הַפִּת לִ
 לִסְדּוֹ פֶּחַח בִּי אֵלֵּי אֱלֹהִים אֵל מִוֶּאֱב שֶׁנֶּחֱזָק
 פִּקְדָתֶם נֶאֱמַר יָהוָה : כִּצֹּר חֲשֹׁבֶךְ עֲבָדֶיךָ כִּכֶּח
 גִּלְכֶּדָה כִּיֹּס יִצְאָה מִחֲשֹׁבֶתֶךָ וְלִהְיֶה מִבֶּן סִיחֹן
 יִתְאֲכַל פֶּאֶת מִוֶּאֱב וּקְרָקֵךְ בִּי שֶׁאֵין אֵין יָהוָה
 מִוֶּאֱב אֲבִיר עִם כְּמוֹשׁ כִּי לִקְחֵי בְּגִדִּי בִּשְׁמִי
 בְּחִתֶּךָ בִּשְׁמִי וְשִׁמְשֹׁמֵת שִׁמְשֹׁמֵת מִוֶּאֱב מִאֲחֵרִית

ד'מים נאם יהודי עד דנה משפט מאב!

לְבִי עֲמָתָהּ

אמר יודן הבנים אין לישראל אם ידעו אין
 לו בדוע ידע בלכנ את גד ועמו בעדיו ידעו
 לכן הגדילים באים נאם יודן והשמעתי לא
 אל רבת בני עטון תרועת מלחמה והיתה לתל
 שכמה ובגתה באש תצתנה ידעו ישראל א
 את ידעו אמר יודן : הילולי חשבון כי טד
 שדודה יע : צעקלה בגות רבה תצתנה שקום
 ספודנה והתשטטמנה בגודות כי מלכם בנו
 בטלה דרך מלכו ושריו יחדיו : מה תהרולי
 בענקים וצ ענקד הכת השוכנה הבטחה ב
 באצרותיה האמרה בלכמה מי יא אלי : הג
 הגני לבוא עדיך פחד נאם ארני יודן צב
 צבאות מכל סביבך ונרחלם איש פניו ואין
 מקבץ לתודד ואחריון אישיב את שבת בני
 עמון נאם יודן : לאדום כה
 אמר יודן צבאות ואין עוד חכמה בתוכי א
 אברה עצה מבנים נסרחו חכמתם נסו הפלו
 העסיקו לשבת ישיב דרוכי איד עשו הבארי
 עליו עת פקדתי : ואם בצרים באו לך לא ע
 יסאדו עלות אס נגבים בלילי השחיתד
 דים : כי אני חשפתי את עשוגילתי את כיסת
 מסתרי ונחבא לא יוכל שדד ורעו ואחזו וש
 ושכני ואינט : עבה יתבך אני אחיה וא : מ
 והלמלתך עלי תבסוד :

כי כזה אמר ידוד דנה אגיד
 אין ספקם לשמות חסם שמה יסוד ואתה
 הוא נקה הנקה לא תנקה כי שמה תשמה ימי
 כי נשבעת נאם ידוד כי לשמו להרבה ללח

לדרכ ולקללה תהיה בצרה וכל עריות ההנה
והדרכות עליהם : שמועה

שבעת כהן יהוד תציר בוגרים שלוח התק
התקבצו וכאו עליה וקמו להלחמה : כי הנה
קמן נתקדם בגלים כח בארם ותפלצתך השו
השיא אתך ודון לבך שכלי כחנני הסלע תפ
תפשי כרוס גביעה כדוגמיה כלשר לקנך מיש
מסס ארדך נאם יהודי והיה אדום לשמה
כל עבר עריות ושם וישרק על פלמפתיה : כ
כמהגב כדים ועמדה ושכניה אמר יהודי
לאישב שם איש ולא יעזב מה בן אדם : ה
דנה באריות יעלה מנאן הדרך אלנוה אי
אתן כדארגיעת ארצנו מעליה ומי כחורא
אלה אפקד כימי כמנו ומי יעזרנו ומי זהר
דעה אשר יעמר לפני

לכן שמעו ענת יהוד אשר יען אל אדום
יומחשבתו אשר חשב אל יסבי תימן אם לא
יסחבום צעדי הגאן אם לא ישים עליהם כ
נדיהם מקול נפלים רעשה הארץ צעקה בים
טף נשטף קולם : הנה כלשר יעלה ודאה וי
ויפרש מנפיו על בצרה והיה לב גבדי אדום
ביום ההוא מלכ אשה מצרה :

לדמשק כרשה חמת וארפד
כי שמועה רעה שכעו נמנו בים דאגה הש
השקט לא יוכל : רפתה דמשק הפנתה לטוס
ורטט החזיקה צרה וחבלים אחזתה כילדה
אך לא עזבה עיר ההולת קרית מוששי ולכן
יפלו בחרידה ברחבתיה וכל אנשי הבליחה
ילכו בים ההוא נאם יהוד צבאות : חצוני
אש בחמת דמשק ואכלה ארמנות בן חורו
לקדרי

אין
אין

אין
אין

אין

חלמלכות חצור אשר הכה נטוידאצמ
מלך בבל כה אמר יהוד קומו עלו אל קדר
וסדרו את בני קדם ואחיהם וצאניהם יקחו
ידעתיהם וכל כליהם תבלידם ישאו להם וק
וקראו עליהם מגור כסבים : נטוידו כאר ה
העמיקו לשבת ישבי חצור נאם יהוד כדען
עליכם נטויד ראצ מלך בבל עצה חסב ע
עליכם מחשבת : קומו עלו אלנוי שליו יושב
לבטח נאם יהוד לא דליתם ולא כרת לוב
בוד ישכנו והיו גבליהם לבו וחמק כהניהם
לשרל חריתם לכל רוח קצוצי פאה וככלעכ
עבריו אביא את אדום נאם יהוד : ודיתה ח
חצור למען תנים שכינה עד עולם לאישב
שם איש ולא יעזב מה בן אדם : אשר

היה דבר יהוד אל ירמיהו הנביא אל עליהם
בראשית מלכות צדקיה בלך יהודה לאמר :
מה אמר יהוד צבאות הגני שבר את קשת ע
עליכם ראשית גבורתם : והבאתי אל עליכם אר
ארבע רוחות בארבע קצות דשנים חריתם
לכל הרחות האלה ולא יהיה הגוי אשר לא
יבא שם נרחי עליכם ויהדותי את עליכם לפני
ארכיהם ולפני מבקשי נפשם והבאתי עלי
עליהם רעה את חרן אפינאם יהוד ושלחתי
אחריהם את החרב עד פלחתי אתם : ושמת
כבאי בעליהם והאכרתי כסם כלך ושרים נא
נאם יהוד : והיה באחרית הימים אשכ את
שבתי עליכם נאם יהוד :

הדבר אשר דבר יהוד אל
בבל ואל ארץ כשדים כי דרמיה הוכאה
הגידו בגוים וחשמיעו ושארנס השמיע אל
הבחרו אמרו נלכדה בבל הוכיט בלית מר

אין

מחורך הובישו עציבה חת גליליה כי עלה
 עליה גי טעפת האשית את ארצה לשמה
 ולא יהיה יושב בה מאדם ועד בהמה נדו
 הלש : בימים ההמה וכעת
 ההיא נאם יהוה יבאו בני ישראל המה ובני
 יהודה יחדיו הלך ובכה לכו את יהוה אלה
 אלהים יבקשו : ציון ישאלה הדרך הנה פני
 פניהם באו תלוו אל יהוה ברית עולם לא תש
 תשכח : צאן אבדית
 היו עמי רעים ותעוסי הרים שבכם מדר א
 אל גבעה הלש שכח רכבם : כל מצאיתם
 אכלים וצידים אמרו לא נאסם תחת אשר
 חטאו ליהוה נוח צדק ומקור אמתיהם יהוה
 נדומתך בכל ומארץ כשדים צאו והיו כעת
 בעתה למוציאן : פדוניה אנכי מעיר וט
 ומעלה על בבל קהל גרים מרחלים מארץ צפ
 צפון וערבי לה משם תלכד חציו פגור מש
 משכיל לא ישוב ריקם ויהיה כשדים לשלל
 כל שלילה ישבעו נאם יהוה : כי תשכחו כי
 תעלו שסי נתלתי כי תפשו בעלה רשע ותצ
 ותצוהו כאבדים : בשה אמכם מאד חצרה
 יולדתכם הנה אחריה גוים מדבר ציה וער
 וערבה : מקצף יהוה לא תשכ ויהיה שטמה
 כלה כל עבר על בבל ישם וישק על כל מכ
 מפתח : ערש על בבל סביב פלחרכי קשת
 ירו אליה אל תחטלו אל חץ כי ליהוה חטאו
 ררעו עליה סביב נתנה ידה נפול אשיותיה
 נדדו חמיתה בלנקמת יהוה הא הנקמה בה
 באשר עשתה עשו לה : פרחו זרע מכל חת
 ותפס מכל בעת קציר מפני חרב הינה איש
 אל עמל יפנו ואיש לארצו עומד :
 שה פורה ישראל אריות

הידו הראשון אכלו מלך אשור הזה הארץ
 עצמו נכחד דאמר מלך בבל : לכן כה אמר
 יהוה צבאות אלהי ישראל הנני פקד אל כל
 מלך בבל ואל ארצו כאשר פקדתי אל כל
 אשור : ושובבתי את ישראל אל נחתי ורעה
 חכר בלתי חשן ובקר אפרים והלל עד תשבע
 נפשו : בימים ההם ובעת ההיא נאם יהוה
 יבק צאת עין ישראל ואניטו ואת חטאת יהודה
 ולא תמצאנה כי אסלה לאשר אשור :
 על הארץ כרתים
 עלה עליה האל שכי פקד חרב ותחרם את
 אחריהם נאם יהוה ועלה ככל אשר צויתיו :
 קול סלחמה בארץ ושבר גדול : אך נגר נר
 וישבר פטיש כל הארץ אך היתה לשמה ב
 ככל גוים : קשת יד וגם גלגלת ככל ואת
 לא ידעת נמצאת וגם נתפסת כי בידך והג
 התגרות פתח יהוה אתאוצרו וצא את כלי
 זעמו כי מלאכה היא לארצי יהוה צבאות בא
 בארץ כשדים באו לה שקן פתחו מאוסיה
 סלח במד ערומים ותחרסוה אלהיה לה ש
 שארית : ותרם כל פריה יהוה לשבח הוה על
 עליהם כיבא יומם עת פקדתם : קול נקום ו
 ופלטים מארץ בבל להגיד בציץ את נקמת
 יהוה אלהינו נקמת היכלו : השמיעו אל בבל
 ידבים כל דרכי קשת חנו עליה סביב אל יהוה
 לה פליטה שלמי לה כפלה ככל אשר עשת
 עשתה עשו לה כי אל יהוה ודה אל קדוש יש
 ישראל : לכן יפלו בחוריה ברחבותיה וכל א
 אנשי מלחמתה ידו כיום ההוא נאם יהוה :
 ונני אלך לה
 נאם ארצי יהוה צבאות כיבא יומך עת פק
 פקדתך : וכשל זרע ונפלאוין לו נקום והצתי

אִם בְּעֵרֹי יֵאָכְלָה כָּל סִבְיֹתָיו :

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עֲשׂוּקִים בְּיָד
 יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה יַחְדָּו וְכָל שְׂבִיחַת הַחוּיָקוּ
 בְּכֹחַ מַאֲגַי שָׁלֹחַ : גִּבְלֹת חֹק יְהוָה צְבָאוֹת שֶׁ
 שָׁמוּ רַב יָרֵב אֶת רֵיבָם לִבְעֵן הַרְגִיעַ אֶת הָאָרֶץ
 וְאֶרֶץ הַרְגָּז לִשְׁבִי בָכָל : חָרִב עַל כְּשָׁדִים
 נָאֵם יְהוָה וְאֵל יֹשֵׁב בָּבֶל וְאֵל שָׂרִית וְאֵל חֶבֶן
 חֲבִמְיָה : חָרִב אֶל הַבְּרִיט וְנִאֲלֹ חָרִב אֶל גִּב
 גְּמַרְיָה וְנָא : חָרִב אֶל סֹכֵי וְאֶל רֶכְבּוֹ וְאֵל
 כָּל הַיָּרִיב : אֲשֶׁר בְּתִרְכָּה וְהָיוּ לְנָשִׁים חָרִב אֶל
 אֶצְרָתָה וּבְכֹחַ חָרִב אֶל מִימֶיהָ וּבִשְׁוֹ כִּי אֶרֶץ
 בָּכָל לֵאמֹר וְהָיוּ בָּאֵמִים יִתְחַלְּלוּ בְּכֵן יִשְׁבּוּ עֲלֵיהֶם
 אֶת אֵמִים וְיִשְׁבּוּ בָּהּ בְּנוֹת יַעֲקֹב וְלֹא תִשָּׁב עוֹלָם
 לְנֶצַח וְלֹא תִשָּׁכַח עַד יְהוָה יְהוָה : כִּמְדַּבְּרָה אֶ
 אֱלֹדִים אֶת מִדְּרֹם וְהָאֵת עֲבָדָה וְהָאֵת שְׂכָנֶיהָ נָא
 נָאֵם יְהוָה לֹא יִשָּׁב שָׁם אִישׁ וְלֹא יָגוּר בָּהּ בֶּן
 אָדָם : הִנֵּה עַם כָּאֵז מִצָּרָה וְגַם גְּדֹלֵי וּמִלְכִּים
 רַבִּים יַעֲרֹ מִדְּפֵי אֶרֶץ : קֶשֶׁת וְכִיּוֹן יַחְזִיקוּ
 אֲמֹרֵי הַמָּלָךְ וְלֹא יִדְרֹסוּ קוֹלָם בֵּינָם דְּבָרָה וְעַל
 סוֹכִים יִרְכָּבוּ עוֹרֹךְ כְּאִישׁ לִסְלִימָה עֲלֵיךְ בַּת
 בָּבֶל : שָׁמַע מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת שִׁמְעֹן וְרָשׁוֹ יִדְּוֹ צִ
 צִרְהָ הַחֲזִיקָתָהּ חֵל בַּיָּחִידָה : אֲדָה כְּאַרְיֵה
 יַעֲלֶה מִגִּבְעוֹן הַיַּרְדֵּן אֶל נֹחַ אֵיתָן כִּי אֲרִיָּעָה
 אֲרִיָּעִם כְּעֹלֶה וְגַם בְּחֹר אֵלֶיהָ אֶפְקֹר כִּימִי
 כְּמוֹתִי וְכִי יַעֲדֵנִי וְכִי יִזְחֶה רָשָׁה אֲשֶׁר יַעֲמֹד לִפְנֵי
 לִפְנֵי :
 יְהוָה אֲשֶׁר יַעַן אֵל בָּבֶל וְכִחַשְׁכְּמוֹ אֲשֶׁר חֵשׁ
 חֲשָׁב אֶל יֹשְׁבֵי אֶרֶץ כְּשָׁדִים אֵם לֹא יִסְחָבוּ
 עֲרִיף הַצָּאן אֵם לֹא יִשִּׁים עֲלֵיהֶם גְּדֵי מִקְחָל
 נִפְשָׁה בָּבֶל נִרְעָשָׁה דְּאֶרֶץ הַעֲקָה בְּגֵרִים נ
 נִשְׁבָּעוּ :

יְהוָה הִנֵּי מַעֲדֵל עַל בָּבֶל וְאֶל יֹשְׁבֵי לֶךְ הַיָּמִין
 רוּחַ מִשְׁחִית : וְסִלְחָתָהּ לִבְבֶּל זָרִים וְהָרָה וְיָב
 וְיִבְרָקוּ אֶת אֶרֶץ כִּי הָיוּ עֲלֵיהֶם מִשְׁכִּים כִּיֹּם
 רָעָה : אֶל יְהוָה הַיָּרֵךְ קִשְׁתּוֹ וְאֶל יִתְשָׁל בֶּשֶׁת
 בְּשָׂרָהּ וְאֶל חֲתָמָהּ אֶל בְּזוּיָהּ הַחֲרִיטָה כֹּה
 צְבָאוֹת וְנִפְלֹ חֲלָלִים בָּאֶרֶץ כְּשָׁדִים וּמִדְּרֹם
 כְּחִצָּתָה : לִי לֹא אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהַיָּחִידָה מֵאֵל
 מֵאֱלֹדֵי מִדְּרֹם צְבָאוֹת כִּי אֶרֶץ כְּלָאָה אִשׁ
 אִשָּׁם מִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל : נָסִי בְּתוֹךְ מִבְּל וּכְלִיטוֹ
 אִישׁ נִפְשׁוֹ אֶל תְּרָמוֹ כְּעֹנָה כִּלְעַת נִקְבָּה הִי
 הִיא לַיהוָה גְּמִיל הִוא מִשְׁלָכֵךְ לֹד : כִּיֹּם וְהֵבֶכֶ
 בָּבֶל בִּיד יְהוָה מִשְׁכַּרְתָּ כָּל הָאֶרֶץ טִינָה שֶׁתָּה
 גִּיִּם עַל כֵּן יִתְחַלְּלוּ גִיִּם : פְּתָאֵם נִפְלָה בָּבֶל
 וְתִשְׁכַּר הַלֵּלוֹ עֲלֶיהָ קוֹרֵי צִרֵי לִבְכָּאוֹבָה אֲדֹלֵי
 תִרְפָּא : רִפְאֵנוּ אֶת בָּבֶל וְלֹא נִרְפָּתָה עֲשֵׂתָהּ ו
 וְעַל אִישׁ לֶאֱרָצוֹ בִּינְנָע אֶל הַשְּׁמֵל מִשׁ
 מִשְׁפָּטָה וְנִשְׂא עַד שִׁחָקִים : הִצִּיא יְהוָה אֶת
 צִדְקִיָּהוּ בָּאֵת תִּסְפָּדָה בְּצִיּוֹן אֶת מַעֲשֵׂהָ הִי
 יְהוָה אֱלֹדֵינוּ : הִבְרֹ הַחֲצִיִּים כִּלָּא הַשְּׁלִיטִים
 הָעִיר יְהוָה אֶת דְּרֹחַ מִלְכֵי כִדִּי עַל בָּבֶל מִן
 מוֹמֶתָ לְהַשְׁחִיתָהּ בְּנִקְמַת יְהוָה הִיא נִקְמַת
 הַיָּבֹל : אֶל חֲמוֹת בָּבֶל שְׂאֹנִים חֲחֹלְקוֹ הֵם
 הַמִּשְׁמֵר הַקִּטּוֹ שְׁטָרִים חֲבִטֵי הָאֲרָבִים כִּי ג
 גִּבְזָמָם יְהוָה גִּבְזָמָה אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים
 יֹשְׁבֵי בָבֶל : שְׁכֵנֵי עֲלֵמִים רַבִּים רַבַּת אֶצְרוֹת
 כָּאֵז קֶצֶר אֲמַת כְּצֶעַר : נִשְׁבָּע יְהוָה צְבָאוֹת
 בְּנִפְשׁוֹ כִּי אֵם כִּלְאֶתְךָ אֲדָם כִּלְקוֹעַ עֲלֵיךְ
 יְהוָה : עֲשֵׂה אֶרֶץ לִבְחֹר
 מִכֵּן תִּבְל מִחֲבִמְתּוֹ וּבְחִמְתּוֹ נִכָּה עֲשֵׂים : ל
 לְקוֹל חֲתוּ דְּבֹקן מִים בְּשִׁמְכֵי חֲחֹל נִשְׂאִים מ
 מִקְצֵה הָאֶרֶץ מִקְדֵּשׁ לְמִשְׁרַע עֲשֵׂה וְהָצֵא רוּחַ

אֶל יְהוָה
לִי יְהוָה
וְלִי יְהוָה

יְהוָה
מִלְּטָנוּ
יְהוָה
עֲלֵינוּ
עֲלֵינוּ

מאצרתיו : נבער כל אדם מלשון חזקתו כל
צור ממלך מן שער נסב ולא דחבם : הכל
היה מעשה תעצנים בעת פקדתם : אכזר :
לא כאלה חלק יעקב כי יצר הכל הוא ושכט
נחליו יחוד צבאות שמו :

מפני אתה לי כל בלחמה ונפצתי כל גרם
והשחתי כך ממלכות ונפצתי כך סוס ורכבו
ונפצתי כך רכב ורכבו : ונפצתי כל איש וא
וא זה ונפצתי כך זקן ונער ונפצתי כך בה
בחור ובתולה : ונפצתי כך רעה ועתו ונפ
ונפצתי כך אפר וצמח ונפצתי כך פחות וס
וסגנים : ושלמתי לכל חללי שכי כשרים א
את כל רעתם אשר עשו בציון לעיניכם נאם
יהוה :

המשחית נאם יהוה המשחית את כל הארץ
ונטיתי את ידי עליך תגלגלך מן הסלעים
ונתתך לרר שרפה : ולא יקח כבד אבן לפ
לפניה ואבן למסודות כי שפכות עולם תהיה
נאם יהוה : שארנם בארץ תקעו שופר בגוים
קדש עליה גוים השמיע עליה ממלכות אר
אדרט נגי ואשכנז פקדו עליה ספר העלו
סוס כילק ספר : קדש עליה גוים אתמלכי
מדי ואת פחתה ואת כל סגניה ואת כל ארץ
במשלתו : ותרגש הארץ ותחלל כי קבדה על
בבל מחשבות יהוה לשום את ארץ בבל לש
לשמה מאן ישב : חדלו גבורי בבל להלחם
ישבו כל גדות נשמה גבורתם היו לנשים ה
הציתו משכנותיה נשברו בריחה : רץ לקר
לקראת רץ דרו ומנד לקראת מנד להגיד
למלך בבל כי נלכדה עירו מקצה : והביע
והעברות נתפסו ואת האנשים שדלו באש

ואנשי המלחמה נבדלו :

כ"כ אמר יהוה צבאות אלהי ישראל בת
בבל פון עת הדרגה עוד מעט ובאה עת
הקציר להאכלי המבוגר נבוכד ראצו כלך
בכל הציגני בלי ריק בלעני כהנן מלא כרי
כרישו מעדני הדיחני יתני וסארי על ככל
האמר ושבת ציון ודמי אל יושבי כשדים ת
האמר וירושלם :

כ"כ אמר יהוה הציגני רב את ריגך ונקמתי את
נקמתך והתרבותי את יגד והובכתי את נק
מקורתי : והיה לבל לגלים מעון תנים שמה
ושדקה מאן יושב : יחזיו כפפדים ישאגו נ
נעלו פתח אריות בחכם אשית את פשוותם
והשכרתם למען יעזרו השט שנת עולם ולא
יקצו נאם יהוה : אורידם בכרכם לנכוח כא
באילים עם עתודיכי איך גלגלה שפך ותח
ותתפס תהולת כל הארץ איך היתה לשמה
בבל בגרים : עליה על ככל הים כהמון גליו
נכסתה : היו ערליה לשמה ארץ ציה וערבה
ארץ לא ישב בהן איש ולא יעבר בהן בן אד
אדם : ופקדתי על כל כבכל והוצאתי אתם
בלעז כפיו ולא יגדו אקו עיר גרים גב חום
חומת בבל נפלה : צאו מתוכה יצוי וכלסו א
איש את נפשו כחרון אף יהוה : ופן ירך לב
לבכם ותיראו בשכונתה הנשבעת בארץ וב
ובא בשנה השבעה ואחר בשנה השבעה
שדו וחכם בארץ ונחש על כלי לכן הגה
ימים באים ופקדתי על כלי בבל וכל ארצ
ארצה תבוש וכל חלליה יכלו כחכה : והנני
על בבל שמים וארץ וכל אשר ברכ כי מצ
מצפון יבא לך השודדים נאם יהוה יצא בבל

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

י"ג

לנחל חללי ישראל גס לבבל נפלו חללי כל
הארץ כל טים בחרב הלש אלה עמדו זכרו
מדחוק את ידוד ויחשלו מעלה על לבבם
בטנו בישמינו חרפה בסתה בלימה פגענו
כי באו זרים על מקדשי בית יהוד

לכן הגה ימים באים נאם יהוד
ופקרתי על פסיליה ובבל ארצה יאנק חלל
פיתעלה בבל השמים וכיתכצר מרחם עזה
מאלי יבא שודדים להנאם ידוד קול זעקה
מבבל ושבר גדול מארץ כשדים כי שודד
יהוד את בבל ואבד טמנה קול גדול ודמו ג
גדולה טמים רבים נתן שאין קולם כי לא
עלה על בבל שודד ונלכדו גבוריה ותעה
ק טותם כי אל גמלות יהוד שלם יסלם זה
והשכרתי שריה חכמה פחתיה וסגליה וגב
גבוריה וישטו טעדיהם ולא יקיצו נאם ח
המלך יהוד צבאות שמו

אמר יהוד צבאות חזמת בבל הרחבה ערער
תתערער ושעריה הגטוהם באש יצאו ותעו
עמים כדירק ולאומים כדראש העש

הרבר אשר צה ירמיה הנביא
את סרה בן נריה בן מחסיה בלכתו אל צד
צדקיהו מלך יהודה בבל בשנת הרביעית למ
לכלכו ושריה שר מנחה וכתב ירמיה את
כל הרעה אשר תבא אל בבל אל ספר אחד
את כל הרברים האלה הבתובים אל בבל
ויאמר ירמיהו אל שריה כבאך בבל וראיתו
וקראת את כל הרברים האלה ואמרת יהוד
אתה דברת אל המקום הזה להסריתו לבלתי
היות בו יושב למאדם ועד כהמה כי שממות
עולם תהיה וזהו כבלותך לקרא אתה ספר

זהו תקשוד עליו אמן והשלכתו אל תוד פרתו
ואמרת ככה תשקע בבל ולא תקום בבני הר
הרעה אשר אנכי מביא עליה ויעפו ער הננה
דבר ירמיהו

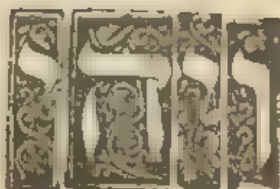
ואות שנה צדקיהו כמלכו ואחת עשרה ש
שנה מלך ביהושפט ושם אביו חמוטל בתי יר
דמיהו כלבנה ויעש הרע בעני יהוד בבל
אשר עשה ידקים כי על אף יהוד היתה ב
ביחשלו וביחודה ער השליכו אתם בגל פ
פניו וימרד צדקיהו במלך בבל ויהי בשנה
התשיעית לכלכו בחייש העשירי בעשור הח
לחדש בא נבוכדנאצר מלך בבל הוא וכל

חילו על ידו שלם ויחטו עליה ויבנו עליה דייק
סביב ותבא העיר במצוד ערעש י עשרה
שנה למלך צדקיהו מחדש הרביעי בתשעה
לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם
הארץ ותבקע העיר וכל אנשי המלמה יכ
יברחו ויצאו מן העיר ללה דרך שער בין ה
החמלים אשר על גן המלך ויבאדם על הע
העיר ככיב חלכו ורך הערבה וירדפו חיל
כשדים אחרי המלך וישטו את צדקיהו בע
בערבות ידוד וכל חילו נפצו מעל הירושלם
את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל רבליה ב
בארץ חמת וידבר אתו משפטים

ישחם מלך בבל את בני צדקיהו לעניו וגם
כל שרי יהודה שהם ברבליה ואת עיני צד
צדקיהו עור ויאסרוו בגחשמים ויבאיתו כל
מלך בבל בבלה ותתנוה בכית הפקדות עד י
יום מותו ובחדש החמישי בעשור לחדש ה
הוא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכדנא
ראצר מלך בבל בא נבוכדנאצר רב טבחם ע

עמד לפני כליד ככל בירושלם : וישלח את
בית יהודה ואת בית הבדל ואת כל בני ירוש
ירושלם ואת כל בית הגדול סוף באש ואת
כל חומת ירושלם סביב נהצו כל חיל כשדים
אשר אתרב טבחם ונמללות העם ואת יתר
העם יתשארם בעיר ואת הנפלים אשר נפ
נבלו אל מלך בבל ואת יתר האמון הנלה נב
נבחר ארן רב טבחים : ומללות הארץ השא
השאר נבחר ארן רב טבחים לכתבים ולית
יהודה ואת הכיכונות ואת ים הנחשת אשר רב
בבית יהודה שפד בשדים וישאו את כלנה
נחשתם בבליה : ואת הסירות ואת היעים וא
ואת המזמרות ואת המרקות ואת הכפות וא
ואת כל כלי הנחשת אשר ישיר יד בהם לקחו
ואת הכספים ואת הכהנות ואת הכיזקות וא
ואת הסירות ואת הכנרות ואת הכפול ואת
המנקות אשר זהב זהב אשר כסף כסף לק
לקח רב טבחים העמידים שנים הים האדור
והבקר שנים עשר נחש לאשר תחת הכננות
אשר עשה המלך שלמה לבית יהודה לאהיה
משקל לנחש זה כל הכלים האלה והעבדים
שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחו
וחוט שהם עשרה אמה יסבנו ויקבו ארבע
אצבעות נטב : וכתות עליו נחשת וקומתה
הפיתרת האחת המש אמות ושכבה ורבעים
על הכתרת סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד
השני ורבעים ויהיו הרמנים תשעים וששה
רוחה כל הרמנים טאה על השכבה סביב :
רקח רב טבחים את שרה כהן הראש ואת

צפניה כהן המטבח ואת שלשת שמרי הקטן :
וכן העיר לקח סרים אחר אשר דניה פקודיע
על אנשי המלחמה ושבעה אנשים מראי פ
פני המלך אשר נמצאו בעיר ואת סופר שר
הצבא המצביא את עם הארץ וששים איש
בעם הארץ הנמצאים בחור העיר : ויקח א
אתם נבחר ארן רב טבחים וילך אתם אל
מלך בבל רכלתה : ויכה אתם מלך בבל וים
ויסיתם ברנלה בארץ חמת ונל יהודה מעל
אדמתו : זה העם אשר הגלה נבוכדראצר
בשנת שבע יהודים שלשת אלפים ועשרים ו
ושלשה : בשנת שבע
עשרה לנבוכדראצר הגלה בירושלם נפש
שמנה מאות שלשים ושנים : בשנת שלשוע
ועשרים לנבוכדראצר הגלה נבחר ארן ר
רב טבחים יהודים נפש שבע מאות ארבעים
וחמשה כל נפש ארבעת אלפים ושים מאותו
והכל בשלשים ושבע שנה
לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חודש
בעשרים וחמשה לחודש נשא אהל מדיוך
מלך בבל בשנת מלכותו את ראש יהויכין מ
מלך יהודה ויצא אתו מבית המלא : וידבר
את טובות ויתן את כסאו טבעל לכסא המל
הכלים אשר אתו כבכל : ושנה את בגדיו כ
כלאו ואכל לחם ולבנו תמיד כל ימי חייו : וא
וארחלו ארחל תמיד נהנה לו מאת מלך בבל
בכל דבר יום ביומו עד יום מותו כל ימי חייו

למנוח
למנוח

למנוח
למנוח

אל אשר יהיה שמה רוחו ולכל ילכו לא יס
 יסבו בלכתן וודעות החיות כראיהם כגחל
 אש בערת כמראה הלפידים היא כחלכת
 כן החיות תגנה לאש וכן האש יצא ברוך ו
 ודחיות יצאו ושוב כמראה הבזק ואראה
 החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות ל
 לארבעת פנים מראה האופנים ומעשיהם
 כעין תרשיש ודמות אחד לארבעתן וכראיהם
 ומעשיהם כאשר יהיה האופן כדרך האופן
 על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו
 בלכתן ויגביהן וגבה להם ויראה להם תכולת
 כראיה עינים סביב לארבעתן ובלכל החיות
 ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל
 הארץ ינשאו האופנים על אשר יהיה שם
 רוחו ולכל ילכו שמה רוחו ולכל ודאו
 והאופנים ינשאו לעופתם כי רוח החיה בא
 באופנים בלכתם ילכו וכעמדם יעמדו ובה
 ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעו
 לעופתם כי רוח החיה באופנים ודמות על
 ראש החיה רקיע כעין הקרח הנזיר נטוי א
 על ראשם מלמעלה ותחת הרקיע פנפי
 כנפיהם ישרות אשה אל אחת לאיש שתים
 מכסות להנה ולאיש שתים מכסות להנה את
 גיותיהם ואשמע את קול פנפיהם מקול טים
 רבים כקול שדי בלכתם קול המולה כקול ט
 כוחה בעמדם תרפנה כנפיהם ויהי קול ט
 מעל הרקיע אשר על ראשם בעמדם תרפנה
 פנפיהן ומעל הרקיע אשר על ראשם כ
 כמראה אבק סמור דמות כסא ועל דמותה
 דמות דמות כמראה אדם עליו מלמעלה

בשלישם שנה כרביע בחמשה לחרש ואני
 כדרך הגולה על נהר כבר נפתחו השמים ו
 ואראה כראיה אלהים בחמשה לחרש היא
 השנה החמשה לנחות המלך יויכין היה חי
 היה דבר יחיד אל יחזקאל בן טוי דבוק ב
 בארץ משדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד
 ידוד ואראה ודגה לרוח סערה באה כן הצפ
 הצפון ענן גדול ואש מתלקחת תגה לו סביב
 ובתוכה כעין חשמל סורך האש ובתוכה
 דמות ארבע חיות מה טראיהן דמות אדם ל
 להנה וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים ל
 לאחת להם ורגליהם רגל ישרה וקף רגל
 רגליהם כקף רגל עגל ונצצים כעין נחשת ק
 קול ויד אדם סתחת כנפיהם על ארבעת
 רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם וחברת
 אשה אל אחת פנפיהם לא יסבו בלכתן א
 איש אל עבר פניו ילכו ודמות פניהם פני א
 אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני ש
 שור טה שמהל לארבעתן ופני נשר לארב
 לארבעתן ופניהם וכנפיהם פרדות מלכ
 מלמעלה לאיש שלם חברת איש ושתיים מכ
 מכסות את גויתיה וואיש אל עבר פניו ילכו

למנוח
למנוח
למנוח
למנוח

וארא בעין חשמי כנראה אש בחלה סביב
ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו חלם
ולמטה ראיתי כנראה אש ונגה לו סביב : כ
כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם
כן מראה ונגה סביב והוא מראה דמות כס
כבוד יהוה ואראה ואפל על פני ואשמע קול
מדר : כלך ואמר אלי בן אדם
עמד על הרליך ואדבר איתך ותבא בי רוח כ
באשר דבר אר ותעמידני על הרלי ואשמע
את מדבר אלי : ואמר אלי בן
אדם שלח אני אתך אל בני ישראל אלגוים
המדרים אשר מרדו בי המה ואבותם פשעו
בי ערעצום היס והוא : והבנים קשי פנים וח
וחזקי לב אני שלח אתך אליהם ואמרת אלי
אלהים כה אמר אלהי יידי : והמה אם יש
ישמעו ואם יחזרו בי בית מרי המה ואלעו פי
נבוא ויהי בתוכם : ואתה בן
אדם אל תחלא מלם ומדבריהם אל תירא
כי יסר לך ואל תלך איתך ואל עקרבם אתה
ישב מדבריהם אל תדאבם מפניהם אל תרת
כי בית מרי המה : ודברת את דברי אלהים
אם ישמעו ואם יחזרו כי ביהמרי המה :
ואתה בן אדם שמע את אשר
אני מדבר אליך אל תהי כמרי כבית המרי פג
פגה פך ואכל את אשר אני נתן אליך : ואר
ואראה ונגה יד שליחה אלי ונגה בו כלילת
ספר : ופרש אתה לפני והוא כתובה פנים ו
תאמר ותתב אליו קנים ונגה וחי : ואמר א
אלי בן אדם את אשר תמצא אכל אכל את
דמולה הואת חלך דבר אל בית ישראל : ואפ
ואפתה את פי ויאכלני את דמולה הזאת ו

ואמר אלי בן אדם במגד
תאכל וכעך תכלא את דמולה הזאת אשר
אני נתן אליך ואכלה ותהי כפי כדבש למתוקו
ואמר אלי בן אדם לך בא
אל בית ישראל ודברת בדברי אלהים כי לא
אל עם עבקי שפה וכבדי לשון אתה שלח
אל בית ישראל : לא אל עמים רבים עמקי
שפה וכבדי לשון אשר לא תשמע את דברי
רבירים אבל לא אלהים שלחתיך המה יטע
ישמע אליך : ובית ישראל לא יאבו לשמע
אליך פראים אבים לשמע אלי כי כל בית י
ישראל חוקים צוח וקש לב המה : והנה נתתי
את פניך חוקים לעמת פגיהם ואת כחך חוק
לעמת כחצו : כשמיד חוק לצור נתתי מגדך
לא תירא אתם ולא תחת כמגיהם כי בית מרי
המה : ואמר אלי בן אדם את כל דברי אשר
אדבר אליך קח בלבך ובאניך שמע : ולך
בא אל דמולה אל בני עמך ודברת אליהם ו
ואמרת אליהם כה אמר אלהי יידי אם יש
ישמעו ואם יחזרו :
ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול
בחד כבוד יידי כמקוב : וקול כנפי החרות
משיקות אשה אל אחתה וקול האופנים לש
לעופתם וקול רעש גדול : ורוח נשאתני ותק
ותקחני ואליך מר בחטת רוחי ויד יידי עליהו
חוקה : ואבא אל דמולה תל אביב הישב
הישיבים אל נהר כבד ואשכר המה ישיבים ש
שם ואשכר שם שבעת ימים משמים בתוכם :
ויהי מקצה שבעת ימים ויהי דבר יידי א
אלי לאמר : בן אדם צפה נתתיך לבית י
ישראל ושמעת מכל דבר

והזרת אתכם מכאן באמרי לרשע כות תמות
ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע כדרכו
הרשעה לחיותו הוא רשע בעונו ימות ודמו
מידך אבקש : ואתה כי הזהרת רשע ולא שכל
מרשעו וכדרכו הרשעה הוא בעונו ימות וא
ואתה את נפשך הצלת : ובשוב
צדיק מצדקו ועשה על תתנו מכשול לפניו
הוא ימות כי לא הזהרתו כחטאתו ימות ולא
תכרנה צדקתו אשר עשה ודמו מידך אבק
אבקש : ואני כי הזהרתו צדיק לבל יחטא
צדיק ותוא לא חטא תיה יחיה כי נודר ואתה
את נפשך הצלת : ותהי עלי שם
יד יהודי ואמר אל קום צא אל הבקעה ושם
אדבר אתך : ואקום ואצא אל הבקעה והנה
שם כבוד יהוה עומד ככבוד אשר ראיתי ע
על נהר ככר ואפל על פני : ותבא בירחות
והעמדני על הגליל וידבר אתי ואמר אלי בא
הסגר בתוך ביתך : ואתה
בן אדם תהי נתנו עליך עבותים ואסרוך כה
בתם ולא תצא סתוכם : חלשתך אדבק אל
חבך ונאלצת ולא תהיה להם לאיש טיכיה
כי בית מרי המה : ובדברתי אתך אפתח את פ
גדך ואמרת אליהם כה אמר אדני יהודי הש
השמע ישמע ויהחל יהחל כי בית מרי המה
ואתה בן אדם קח לך
לגנה תנת אתה לפניך חקקה עליה עיר את
ירושלים : ונת לה עליה מצוד ובנות שלל דין
ושלש עליה כללה ונתלה עליה מרתות ושם
עליה ברים סביב : ואתה קח לך סחבת בחל
ותנת אותה קור סחל בינך ובין העיר וחכי

חזקנותה את לפניך אליה חזקתה במצור וצ
וצרת עליה אות היא לבית ישראל : ואתה ש
סכב על צורך השמאלי וספדת את עון ביתי
ישראל עליו מספר הימים אשר תסכב עליו
תשא את עונם : ואני נתתי לך את שני עונם
למספר ימים שלש מאות ותשעים יום תשא
את עון בית ישראל : וכלית את אלה וסכבת
על צורך היבנות שנית תשא את עון ביתיה
יהודה ארבעים יום יום לשנה יום לשנה נתת
נתת לך : ואל תצור ירושלם הבין לפניך חר
חרועך חסופה ונכאת עליך והנה נתתי עליך
עבותים ולא תדפך מצורך אל צורך עד כלו
כלותך ימי מצורך : ואתה קח לך חטא רשע
ושעורים ופול ועדשים וחזן וכספים ותר
אתם בכלי אחד ועשית אתכם לך לידם ככב
מספר הימים אשר אתה סכב על צורך שלש
מאות ותשעים יום תאכלנו : ומים במשורה
תשתה ששית ההין מצת עיר עת תשתה : ומא
ומאכלך אשר תאכלנו במשקל עשרים ש
שקל ליום כמות עד עת תאכלנו ועת שערים
האכלנה והיא בגליל צאת האדם תענה לע
לעניניהם : ואמר יהודי ככה
יאכלו בני ישראל את לחםכם כמא בגרים א
אשר אדרכתם שם ואמר אדני יהודי הנה
נפשי לא בטמאה ונכלה וטרפה לא אכלתי
בנעירי ועד עתה ולא בא בפי בשר פגול :
ואמר אלי ראה נתתי לך את
צמיע הכקר תחת גליל האדם ועשית את לח
לחמן עליהם : ואמר אלי בן אדם הגלי ש
שבר מטה לחם ישראל ואכלו לחם

במשקל וביאנה ומים בשדה ובשמן י
 ישנו : למען יחסרו לכם ומים תשטרו איש וא
 ואחיו ונמשך בעתה ו
 בן אדם קח דרך חרב חיה הער הגלבים תקח
 תקצוה לך והעברתה על ראשך ועל אגך ו
 ולקח : לך באוני משקל וחלקתם : שלישית
 באר תבעד בתוך הער כמלאת ימי המצור
 חלקת את השלשית תבה בחרב סביבתה ו
 והשלשית תורה לרוח חרב ארק אחריהם :
 ולקות משם מעט במספר וצרת אתם כנג
 בכנפך : ומהם עוד תקח והשלכת אתם אל
 הוך האש ושדפת אתם באש כמט תצא אש
 אל כל בית ישראל : כה אמר אלהי
 ידוד זאת ירושלם בתוך הגוים שמתיה וסבי
 וסביבתיה ארצות וזכר את משכני לדשעה
 בין הגוים ואתחבתי מן הארצות אשר סביב
 סביבותיה כי במשפטי מאסו וחבתי לא דלכו
 בהם : לכן כה אמר אלהי
 ידוד יען תצנכם מן הגוים אשר סביבותכם
 בחקתי לא הלכתם ואתם משכני לא עשיתם
 וכמשפטי הגוים אשר סביבותכם עשיתם :
 לכן כה אמר אלהי ידוד
 וגני עליך גב אני ועשיתי בתוך משפטי ל
 לעני הגוים ועשיתי כך את אשר לא עשיתי
 ואת אשר לא אעשה כבודי עוד יען כל העב
 תעבתך לכן אבות יאכלו בנים בתוך ובנים
 יאכלו אבתם ועשיתי כל שפטים חריתי את
 כל שאריתך לכל רוח : לכן חיאני גאס ארני
 יתיד אס לא יען את מכרשי טמאת בכל שק
 שקר צדך ובכל תעבתך וגב אני אגרע ולא את
 תחוס עניי תבאני לא אחזל : שלישיתך בר

י י
 י י
 י י

בר ימותו וברעו יכלו בתוך השלשית
 בחרב יפלו סביבתך והשלשית לכל רוח אז
 אורה חרב ארק אחריהם : וכלה אפי וגני
 והנחת חמתי בם והנחמתי וידעו פיאני ידו
 ידוד דברתי בקנאתי בכלתי חמתי כס יאתגך
 לחרבה ולחרפה בגוים אשר סביבתך לעני
 כל עבר : והלילה חרפה וגרופה כיכר ומשפה
 לגוים אשר סביבתך בעשיתי לך שפטים
 באף ובחמה ונתכחות חמה אני ידוד דברתי
 בשלח את חצי הרעב הרעים פהם אשר יהי
 היו למשחת אשר אשלח אתם לשחתכם וי
 ורעב אוסף עליכם ושברתי לכם מטה לחם :
 ושלחתי עליכם רעב חיה רעה וסגלך ידבר
 ודם יעברך וחרב אביא עליך אני ידוד ו
 דברתי :
 דבר ידוד אלי לאמר : כי אדם יסכ פניך א
 אל הרי ישראל ורבה אלהים : ואגדת הרי
 ישראל שטעו דבר ארני ידוד כה אמר ארני
 יתיד להרים והקבעות לאפיקים לגאיות וג
 דגני אני מכיא עליכם דרב ואסדני כמתי
 בביתכם ותשלמו מז חותיתכם ותסד חמיתכם
 והפרתי תלדיכם לפני גלליכם : ותחתי אתם
 בגוי בני ישראל לפני גלליכם הרה את עצ
 עצמותכם סביבות מזבחותיכם : בכל מושב
 מושבותיכם הערים תחרבנה והבמות תישנה
 למע יתדכו ויאסמו מזבחותיכם וישכרו וגס
 ונשכרו גלליכם וגנרעו דמניכם ונחמו מעט
 בעשיכם : ונפל הלל בתוכם ודערכ כי אני
 ידוד : והותחתי בהיות לכם פליטי חרב בגוים
 ברצותיכם בארצות : וברופליטיכם אחי ב
 כוים אסד נשכו שם אשר נשברתי

י י
 י י
 י י

את לבם הוזה אסר סר מעלי ואת עיניהם
הוזה נאחרי גלוייהם ונקטו בפניהם אלה
הרעות אשר עשו לכל תעבותיהם וידעו כי
אני יהוה לא אלהים זרים לעשות להם ויהי
זה עת הוזהו פה אמר אדוני
יהוה הכה בבכך ולקע ברגלך ואמר אחי
כח ידע תרעות בית ישראל אשר בחרב ב
ברעם ובדבר צלוי הלאוק בדבר ימות ודק
ולקדוב כחם יפול והנשאר חלגור ברעם
יסתובלית הבית כס וידעתם כי אני יהוה
כחיות חריותם בתוך גלוייהם כביכית מוזב
מוכחותיהם אל בלגבעה רמר ככל ראשי
ההרים יתחת כל עץ רענן ותחת כל אלה עב
עלמה בקים אשר נתנו שם דחניחוח לכל
גלוייהם ותטחי את ידלי עליהם ותטחי אתה
הארץ שפחה ומשטה במדבר דבליה בכל
מיסכותיהם וידעו כי אני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי לאמר ואתה
בואדם כה אמר אדוני יהוה לאדמת ישראל
כי בא ארץ על ארבעת כנפות הארץ עת
עלה הקץ עליך ושלחתי אפי בקר ושפטתך
בדרכך נתתי עריך את כל תעבותך ולא ת
תחם עני עליך ולא אחסל כי דרכך עליך
אתן ותעבתיך בתוך תהיו וידעו כי אני
יהוה כה אמר אדוני יהוה רעה
אחר רעה הנה באה קץ בא הקץ הקץ
אלך הנה באה באה הצפידה אלך ישב
הארץ בא העת קרוב היום מהומה ולא יחד
זרים עתה מקרוב אשפך חמתי עליך וכל
וכלית אפי בקר ושפטתך בדרכך עני עליך
את כל תעבותך ולא תחם עני ולא אחסל

בדרכך עליך אתן ותעבתיך בתוך תהיו ו
ידעו כי אני יהוה ככה הנה היום הנה
באה יצאה הצפידה צץ המטל פרח הדוד
החכם קם לכטה רשע לא מדם ולא כדבנים
ולא מהמלהם ולא נח בהם בא העת דגעה ויחיה
היום הקנה אל ישמח והמוכר אל יתאבל כי
חרק אל כל הביתות כי הנוכר אל המכר
לא ישוב ועוד כחיים חיתם כי חזק אל כלה
המונה לא ישוב ואיש בעינו חילו לא יחזו חילוי ימי
יתחלקו יתקשו בתקע ודכן הכל ואין הולך ל
לכלמה כי חרתי אל כל המטה וחרב ב
בתוך וחרב וחרב נביא אשר בשדה בחרב
יטות ואשר בעיר רעב ודבר יאכלו ויכלמו
גלוייהם והיו אלה הרים כינוי הגאיות כלם
הבית איש בעינו כל הדיים תרבינה וכל בר
ברכים תלכנה מיים וחרו שקים וכסיה אתם
פלגות ואל כל פנים מושח ובכל ראשיהם
קרחו כספם בחצות ישראלו חתבם לזרה
יהיה כספם חתבם לא יזכר לדצורם ביום ע
עמדת יחד נפסל לא ישבעו ומיעדם לא י
יכדאו כי כנס שור ענב דיה וצבי עליהם לאן
שמדו וצלי תעבותם שקציות עשבי על
כן נתמו להם לזרה ונתמו ביד דורם לבו
ודרשע הארץ לשלל והללוהו חסבות פני
בדם וחלו את צפוני ובאו בר פריצים וחל
וחליות עשה דררוק כי דארץ כדאה
משכנדים והער מלאה חכם והבאת רעי מין
גרים ורשו את במידם והשכמל נאח עזים ו
ונחל מלדשדם קפדה בא ובקשו שלום ו
ואין יהיה על דהוה לבא ושמיעה אל שמיעה
תהיה ובקשו חזק מנביא ותודה תאמר

בתוך העיר סוף ידשם ודלתות אל ע"מ
 כנחות האנשים ונאמרו ונאמרו על פל
 ה' ע"מ הנעשות סוכות ואלה אמר באוני
 עכרוב צר אחריו והביא אל תום עיניכם ואל
 תחזרו. וכן בחר ובתולה כן ונשים תהרגו
 לנשחית ועל כל איש אשר עליו הדם אל תג
 ת. וכן בקר שרדו ודלו באנשים הזקנים
 אשר לפני הבית:

אזרחם כפאו את הגית ומלאו את דהצרות
 תוליס צאו וצאו ודכו בעד: ויהי סכנותם
 ונאמר אני ואפלה על פני ואזק ואמר
 אזהר אתי יהוד הנשחית אשה את כל שאר
 שארית ישראל בשבך אתחשתך על ידוש
 ידשם: ויאמר אלי עון בית ישראל ודחלה
 גדול בממד מאד ומלא הארץ חמס והעיר
 כלאה כטה כי אבדו עיב יהוד את דארין ו
 ואין יהוד ראה: וגבאי לא תחם עני ולא
 אחזל דרכם כראשם נתתי: והנה האשה
 לביש הכדים אשר הקסת ככ נמו משיב דב
 דמר לאמר עשיתי ככל אשר צויתני:

ואראת וקמה אל הרקיע אשר
 על ראש הכרובים כאבן ספר כמראה דמות
 פסא נראה עליהם: ואמר אל האיש לבישה
 הכדים ואמר באלה כלות לגלגל אל תחת
 לכרובים ולא חפניך גחלי אש כבינות לכר
 לפרכים חרוק על העיר וקבא לעני: והכר
 והכרובים עמדים מסימן לבית כבאו האיש ו
 והעני מלא את החצר הפנימית: ויהי כבוד
 יהוד מיל הכרוב על שפתן הבית ומלא ובי
 תבית את העני והחצר מלאה את ננה כבוד

יהוד: וקול כנפי הכרובים נשמע עד החצר
 החיצונה כקול אל סדי בדמדו: ויהי כצולו
 את האיש לביש הכדים ואמר קח אש מבית
 כבינות לגלגל כבינות לכרובים וקבא
 אצל האופן וישרה הכרוב את ידו כבינות
 לכרובים אל האש אשר כבינות הכרובים ו

ויסא ותן אל חפני לביש הכדים ויקח וצאו ויפי
 וירא לכרובים הבנית יד: וכן תחת כנפי
 כנפיהם יאראת ודנה ארבעה איכניס אצל
 הכרובים אופן אחד אצל הכרוב אחד ואופן
 אחד אצל הכרוב האחר וכראה האופנים
 כעין אבן תרשיש: וכראה דמות אחד לא
 לארבעתם כאשר יהיה האופן בתוך האופן
 בלשם אל ארבעת רבעיהם ידכו ולא יכבו
 בלכתם כי המקום אשר יגדד ראש אחריו

ידכו ולא יכבו בלשם וכל בשרם וגביהם ו
 וידיהם וכנפיהם והאופנים כלאים עינים סב
 סביב לארבעתם אופניהם: ולאופנים ודם
 קורא הגלגל כאוני: וארבעת לנים לאחד מ

פני האחד פני הכרוב פני השני פני אדם ו
 והשלישי פני אריה דור ביני פני נשר: ודרומו
 הכרובים היא תו יה אשר ראיתי בנהר כב
 כבר: ובלשם הכרובים ידכו האופנים אצלם
 וכשאת דפרובים את כנפיהם לרום מעלה
 וארץ לא יפכו האופנים גב דם מאצליס יב
 בעמדם יעמדו וכרובים ידכו אדם כי רוחה
 החיה בהם: ויצא כבוד יהוד מעל כפתן הב
 הבית ועמד על הכרובים: וישאו הכרוב
 הכרובים את כנפיהם וירטו מן הארץ לעי

לעני בצאתם

והאומנים לעומתם ועמד מתח שער ביתיה
 יהודה הקרמני וכבוד אלדי ישראל עליהם מ
 בלמעלה : היא החיה אשר ראיתי תחת אלדי
 ישראל בגדר כפר וארע כי סדכים הנה : ו
 ארבעה ארבעה פנים לאחד וארבע כנפים
 לאחד ודמית די אדם תחת כנפיהם : ודמות
 פניהם הנה הפנים אשר ראיתי על גדר כפר
 מראיהם ואתם איש אל עבר פניו ולכתייתא
 אלהי חת וכתבא אלהי אל שער בית יהודה וקד
 הקרמני הפנה קרימה והנה בגעת השער ע
 עשרים וחמשה איש מראה סתם אתא
 יאניה בן עזר ואת פלטיה בן משה שר ה
 העם : ואמר אל בן
 אדם אלה האנשים החשבים אין חזענים
 יצתו רע בעיר הזאת : האנשים לא בקרוב
 בנות בתם היא הסיר ואחזו השער :

לכן הגבא עליהם וגבא בן
 אדם : ונפל על הרוח יהודה ואמר אלי אכל
 פה אשר יהודה בן אמתם בית ישראל ומע
 ומעלות רוחכם אני ידעתי והרבים חללים
 בעיר הזאת ומלא זה חצותיה חלל :

לכן פה אמר אתי יהודה חללים
 אשר שמתם בתיבה הטה הכשר והיא הסיר
 ואתכם ארצא מלטה : חרב יראתם וחרב א
 אביא עליכם נאם אתי יהודה : והוצאתי את
 אתכם מתיבה ותתני אתכם ביר אדם ועשיתי
 בכם ששמים : בחרב נפל על גבול ישראל
 אשפט אתכם ודעתם כי אני יהודה היא לא
 תהיה לכם לסיר ואתם תהיו בתיבה לכשר א
 אל גבול ישראל אשפט אתכם : ודעתם כי

אני יהודה אשר בחקי לא חללתי ומשפט לא
 עשיתי : ומשפט הנשים אשר סביב זכס ע
 עשיתם : ויהי כהנכא ופלטו בדבניה בת
 ואפל על פני ואזעק קול גדול ואמר אלהי אר
 ארני יהודה בלה אתה עשה את שארית ישראל
 ישראל :

יהי דבר יהודה
 אלי לאמר : מן אדם אחד אחך אנשי נאל
 נאולתך וכל בית ישראל כלה אשר אמרו ל
 להם ישיבי ירושלם רחקו מעל יהודה לט היא
 נתנה הארץ לטורטור : לכן אמר פה אמר אר
 ארני יהודה כי הרחקתם בגוים וכי הפיצתם
 בארצות ואולי להם לבקרש מעט בארצות
 אשר באו שם : לכן אמר פה אמר

ארני יהודה וקבעתי אתכם מן העמים ואספתי
 אתכם מן הארצות אשר נפצתם מדי ותתני
 לכם את אדמת ישראל : ובאו שבה
 והסירו את כל שיקוציה ואת כל תעבתיה מ
 במנה : ותתני להם לב אחר ורוח חדשה אתן
 בקרבכם והסירתי לב האבן מבשרכם ונ
 ותתני להם לב בשר : לטען בחקתי ולכתי ואת
 משפטי ישמרו ועשו אתם והיו לי לעם ואני
 אהיה להם לאלילים : ואל לב שיקוציהם ות
 ותעבתיהם לכם החלך דרכם בראשם נתני
 נאם ארני יהודה : וישאו הכרובים את פנפיהם
 והאומנים לעומתם וכבוד אלדי ישראל על
 עליהם בלמעלה : ויעל כבוד יהודה בעל חד
 העיר ועמד על יהודה אשר מקדם לעיר : ויר
 ורוח נשאתני ותבאני כשליטה אל הגולה ב
 במראה ברוח אלילים ויעל מעל המראה א
 אשר ראיתי : ואמר

אל הנחלה את כל דברי יהוד אשר ודאני
 והי דברי יהוד אלי לאמר בן
 אדם נתן בית המרי אתה יושב אשר עיני
 להם לראות ולא ראוי אוננים להם לשמע ולא
 שבעו כי בית המרי הם : ואתה
 בן אדם עשה להן כל נחלה ונחלה יומם לעת
 לעיניהם קלית בטקטוק אל מקום אחד לעי
 לעיניהם אל דאן כי בית המרי המה ודאנא
 בלית כמלי נחלה יומם לעיניהם ואמה תצא
 בערב לעיניהם כמציא נחלה לעיניהם חתר
 לה בקר והוצאת טוילעניאל על סף תשא
 ואתה בעלטה תוציא פנך תבסה ולא תראה את
 הארץ כי יוכפת נתתך לבית ישראל : ואעש
 בן כאשר צרתי כלי הוצאתי ככל נחלה יומם
 ובערב תחזירי בקר ביד בעלטה והוצאתי
 על סף נשאתי לעיניהם : והי
 דברי יהוד אלי בבקר לאמר : בן אדם הלא
 אמרתי לך כי ישראל בית המרי מה אתה
 עשה : אמר אליהם כה אמר אדני יהוד הג
 הנשיא המשיא הוה בירושלם וכל בית ישר
 ישראל אשר הופה פתכם אמר אני מפתכם
 כאשר עשיתי בן יעשה לכם נחלה בשבי ל
 ידו : והנשיא אשר בתכם אל סף ישיא
 בעלטה ויצא בקר יחזיר להוציא בו נניז יכ
 יבסה יען אשר לא יראה לעין הוא את האר
 הארץ : ופרשת את רשתי עלי ונתתם נבי
 במצודתי והבאתי אתו בנחלה ארץ כסדים
 והנה לא יראה וסס יכתיב אשר סביבתו
 יחזיר וכל אנכי אולה לכל החורב ארץ
 אתיהם : וידעו כי אני יהוד בהפיצי אתכם ב

בגדים וחרתי אתכם בארצות : וחזרתו מזה
 אני כספר כחכב טרעב וכדבר למען יספרו
 את כל תעבותיהם בגרם אשר באו סס וד
 וידעו כי אני יהוד : והי דברי
 יהוד אלי לאמר : בן אדם לחמד טרעס תא
 תאכל וימית ברגזה ובדאנה תשרה : ואמ
 ואטרת אליהם הארץ כה אמר אדני יהוד לי
 לשיב ירושלם אל ארצת ישראל לחבב מד
 בדאנה יאכלו וימיתו בשכטוק ישרו למען
 תסס ארצה כמלאה ובתסס כל היושבים ב
 כה והערים הג שבות וחרבנה והארץ שממה
 תהיה וידעתם כי אני יהוד :
 והי דברי יהוד אלי לאמר : בן אדם מה
 דכסל הזה לכם על ארצת ישראל לאמר יא
 יארבו הימים ואבד כל חוק לכן אמר אליהם
 כה אמר אדני יהוד השבתי את דכסל הזה
 ולא יכשלו אתו עוד בישראל כי אכדבר
 אליהם קרוב הימים ודבר כל חוק : כי לא
 יהיה עוד כל חוק שוא ומקסס חלק בתוך בית
 ישראל : כי אני יהוד אדבר את אשר אדבר
 דבר ויעשה לא תמסך עוד כי בניכם בית
 המרי אדבר דבר ועשתיו נאם אדני יהוד :
 והי דברי יהוד אלי לאמר : בן
 אדם הגה בית ישראל אמרים החזק אשר הוא
 הוא חחה לימים רבים ולעיתים רחוקות הוא נ
 נבא : לכן אמר אליהם כה אמר אדני יהוד
 לאתמסך עוד כל דברי אשר אדבר דבר
 ויעשה נאם אדני יהוד : והי דברי
 יהוד אלי לאמר : בן אדם הנבא אל נביאי
 ישראל דנבאים ואמרת לנביאי כלכם שבעו

דבר ידוד ופה אמר ארני ידוד וזי על דגב
הנביאים הנבילים אשר הולכים אחר רוחם
ולכלית ראו בשעלים כחרכות נביאך ישר
ישראל היו לא עליהם כפרצות ותגדוד גדר
על בית ישראל לעמוד כנלחמה ביום ידוד
חזו שוא וקסם כזב האמרים נאם ידוד וידוד
לא שלחם וחדל לקים דבריהם לא פחזה שוא
חזיתם ומוקסם כזב אמרתם ואמרים נאם יה
ידוד ואני לא דברתי :

לכן כה אמר ארני ידוד יען דברכם שוא חז
וחזיתם כזב לכן הגני אליכם נאם ארני ידוד
והלתה ילי אל הנביאים החזים שוא ודקם
הקסמים כזב בסוד עמי לא יהיו ובכתב בית
ישראל לא יכתבו ואל אדמת ישראל לא יב
יבאו ודעתם כי אני ארני ידוד יען וביען ה
הטעו את עמי לאמר שלום ואין שלום ודא
כונה חזין ודקם טחיס אתה תפל אגור אלשחי
תפל ופול היה גשם טנף ואתנה אבני אלג
גביש תפלה ורוח סערות תברע : והנה נפל
הקיר הלא יאמר אליכם איה הסיח אשר ט
טחתם :

ארני ידוד ובקעתי רוח סערות בחמתי גשם
שטף באפי ידוד ואבני אל גביש בחמה לכל
לכלה : ודרסתי את דגור אשר טחתם תפל
והנעתינו אל הארץ ונגלה סודו תפלה וכל
וכליתם פתוחה ודעתם פדאני ידוד : וכליתו
את דבתי בקיר ובטחים אתה תפל ואמר לכם
אין הקיר ואין הטחים אתו : נביאי ישראל ה
הנביאים אל ידעו וידעו וידעו וידעו וידעו
ואין שלום נאם ארני ידוד :

ואתה בדארים שים פניך אל בנות
עמך המתנבאות מלכחן חגבא עליהן : ואם
ואמרת כה אמר ארני ידוד הול לטתפלות ע
כסתות על כל אצילי ידוד ועשות רמספחות ע
על ראש פל קוסה לצדד נפשות הנפשות ש
תצדדנה לעמי ונפשות לבנה תחיינה : ותהל
ותחללנה אתי אל עמי בשעלי סערות ובפתמי
לחם לדמית נפשות אשר לא תבדנה ולחיות
נפשות אשר לא תחיינה בכובכם לעמי שטעי
כזב : לכן כה אמר :

ארני ידוד הגני אל כסתותי כנה אשר אתנה
מצודות שם את הנפשות לפרחות וקרעתי
אתם מעל ורעיתכם ושלחתי את הנפשות א
אשר אתם מצודות את נפשים לפרחות : ו
וקרעתי את מספחותיכם ודעית את עמי מיד
מידן ולא יהיו עוד כידון למעודה ורעית
פי אני ידוד : יען הכאול לכצוריק סקר ואני
לא הכאולתי ודחוק ידוד רשע ללחמי שוב מד
בדרכו הרעה ודחוקי לכן שוא לא תחונה
וקסם לא תרככנה עוד ודעית את עמי מי
מידן וידעתן כי אני ידוד וכלא אלי אנשים
מוקני ישראל רשמו לפני :

ידוד דבר ידוד אלי לאמר : בן אדם
האנשים האלה העלו גלגלים על לבם וכס
ומכשול עונם נתנו נכח פניהם דאדרש אד
אדרש להם : לכן דבר אתם ואמרת אליהם
כה אמר ארני ידוד איש איש מבית ישראל
אשר יעלה את גלגליו אל לש ומכשול עונו
ישים נכח פניו וכא אל הנביא אני ידוד נענ
נענתי לו כה מרוב גלגליו למען תגיש אתי כי

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

והוא

בית ישראל כלכם אשר נזרו ממני מגללים
 פלם : לכן אמר אל-
 בית ישראל כה אמר אדני יהוד שבו והשבו
 ממני אל חלכם וממני אל העבתיכם השבו פני
 פניכם : כי איש איש מבית ישראל ומדגל
 אשר יגור בישראל יגור מאחרי ועל גלגליו
 אל לבו ומכשול עינו יסים נכח פניו : וכא
 אלה הנביא הדדשלו כי אני יהוד נענה לו כי
 תהיה פני באיש הרוא והשימהו להלוא
 חלשלים חסדתי מתוך עמי ודעתם פיאני
 יהוד : והנביא כי יפיה
 ודבר דבר אני יהוד כתיבי את הנביא הרוא
 ונני את ידי עליו והסבדתי מתוך עמי יש
 ישראל : ותשא עינם כעון הרדס כעון הנב
 דגביא יהוד : למען לא יתעו עוד בית ישראל
 מאחרי ולא יטאו עוד בכל פסעיהם והיו ל
 לי לעם ואני אחיה להם לאלדים נאם אתני
 יהוד : והי דבר יהוד
 אל לאמר : בן אדם ארץ כי תחטא לי למעל
 במעל ונתידי עולד וסבדתי לה בטה לחם
 והסלתי בה רעב ודברתי ממנה אדם ובה
 ובדקה : והיו שלשת האנשים האלה בתוכה
 נח דנאל ואיוב הטה בצדקתם ינצל נפשם
 נאם אדני יהוד : לו חיה רעה אעביר בארץ
 וסבלתה והיתה שטמה מכל עבר נפני הח
 החיה : שלשת האנשים האלה בתוכה חיאני
 נאם אדני יהוד אסמנים ואסבנות יצלו הטה
 לבדם ינצלו והארץ תהיה שטמה : או חרב
 אביא על הארץ והיא ואמרת חרב תעבר ב
 בארץ ודברתי ממנה אדם ובהמה : ושלשת

האנשים האלה בתוכה חיאני נאם אדני יהוד
 יהוד לא יציל בנים ובנות הם לבדם ינצלו
 או דבר אסלח אל הארץ והיא וספכ עתה
 חסתי עליה בדם לדברתי ממנה אדם ובהמה
 ונח דנאל ואיוב בתוכה חיאני נאם אדני יהוד
 יהוד אם בן אסבת יצלו הטה בצדקתם
 ינצלו נפשם :
 אמר אדני יהוד אף כי ארבעת שפטי הרעים
 חרב ורעב ודבר רעה ודבר שלחתי אל יחוש
 ירושלם לדברתי ממנה אדם ובהמה : והנה
 נותרה בה בלטה ונצאם בנים ובנות הנם
 יוצאים אליכם ויאיתב את דרכם ואת עול
 עליהם ונחבתם על הרעה אשר הבאתי על
 על דרככם את כל אשר דבאתי עליה ונחמו
 אתכם כי תראו את דרכם ואת עליותם ויד
 ודעתם כי לא אל חכם עשיתו את כל אשר
 עשיתי בה נאם אדני יהוד :
 והי דבר יהוד אל לאמר : בן אדם
 מה יהיה עין הגפן סבל עץ הזכר אשר היה
 בעצי הער : והקח ממנו עץ לעשות למלאכה
 אם יקח ממנו יתר לתלות עליו פל כל : הנה
 לאש נתן לאכלה את סני קצותיו אכלה הא
 האש ותוכו נחר היצלת למלאכה : הנה כה
 בהיותו תמים לא יעשה למלאכה אף כי אש
 אכלתו ויחר ונעשה עוד למלאכה :
 לכן כה אמר אדני יהוד כאשר
 עץ הגפן בעץ הער אשר נתתי לאש לאכלה
 בן נתתי את יסבי ירושלם ונתתי את פלי בדם
 מדאש יצאו והאש תאכלם וידעתם פיאני
 יהוד בשומי את פני ביהם : ונתתי את הארץ

טבתה עון בעל נאם אדני יהודי

יהוה דבר יהודי
אלי לאמר: כי אדם הודע את ירושלים את
תעבותה: ואמר: כה אמר אדני יהוד ליה
לירושלים כסרתך וכדלתך בארץ הכנעני
אבך האמרי ואפך חתית וכדורך ביום ה
הולדת אבך לא כהת שוך ובטח לא רחצת
למשיח והבילח לא הבילח והחל לא חל
חלת: לא חסה עליך עין לעשות לך אחת
מאלה לחבלה עליך ותשלי אל בני השדה
בגל נפשך ביום הולדת אבך: ואמר עליך
ואראך מתביססת בדמך ואמר לך בדמך
חיי ואמר לך בדמך חיי רבבה כצמח הש
השדה נרתך ותרמי ותגדלי ותבאי בעדי עד
עדים שדים נכונות וישעך צמח ואת ערוס וע
וערה: ואעבר עליך ואראך חצה עת עת
רמים ואצורש כנפי עליך ואבסה ערותך וא
ואבסתיך ואבא כבדתי אתך נאם אדני יה
יהוד יהודי לי: וארחצך במים ואשנף דמך
מעליך ואבסך בשמן: ואלבישך רקמה ואג
ואגדך תחש ואחבשך בשש ואבסך משי: ו
ואעך עדי ואמנה צמידים עליך ורביד
על גרונך: ונתתי נוס על אבך העולם על אונ
אונך ועטרת תפארת כראשך: ותעדי זהב
וכסף וכלביתך שש ומשי ורקמה סלת ורבש
ושמן אכלת ותלי במאד באר ומגדלי
למלכה: ויצאך שש במים כסוף כסף לל
הוא כדורו אשר שטתי עליך נאם אדני יהו

יהוד: ותבטתי ביער ותוני על שמך ותשפכי
את תונותך על כל עשר לוי יהו: ותקחי כבש

טבתה עון בעל נאם אדני יהודי

טבתה עון בעל נאם אדני יהודי
לא באות ולא יהיה: ותקחי כל תפארתך כו
מזהבי ומכספי אשר נתתי לך ותעשי לך גלמי
זכר ותוני בכ: ותקחי את מנאי רקסך ותב
ותבסס ושמי ותקדמי נתתי לפניך ואלהם
אשר נתתי לך סלת ושמן ודבש האכלתך ו
ונתתיו לפניך לרחם נדחת יהו נאם אדני
יהוד: ותקחי את בנך ותכנינוך אשר ירדת
לי ותזכרם להם לאכל דבשך כהניך: ות
ותשחט את בני יתרים בהעביר אתם להם:
ואת כל תעבך ותונותך לא זכרתי את שכי
נעורך בהיותך עירם וערה סתבוססת בד
בדמך הית: והיו אחרי כל דעךך אויאיך
נאם אדני יהוד ותבני לך גב ותעשי לך רמה
במלחמה: אל כל ראש דרך כמות רמך ות
ותמעב את יפך ותבשק את רגליך לכל עב
עבר וירמי את תונותך וירמי אל בני מצרים
טבתה גדלי בשר ורמי את תונותך דוגמ
לחבשתי: והנה נטיתי את ידך ערה ואר
חך ואמר בגפשי שגאתך כמות כל שמים ה
הוכלמות מדרך זמתי: ותוני אל בני אשר
מכלו שבעתך ותונים וגם לא שבעתך כי
את תונותך אל ארץ פנע כשדמה וגם כו
כזאת לא שבע: כה אמר לה לומר נאם אד
אדני יהוד בעשך את כל אלה וישסה אש
איה ותה שלטת: בביתך גבר כראש כל
דרך ורמך עשת בכל רחוביה היות כו
כזאת לקלס אתני האשה דמנאפת הוה אי
אשה תקח את זרים: ולכל נתינת נדה ואת
נתתי את נדתיך לכל מאכלך ותשדלי אתם

יהוה דבר יהודי
אלי לאמר: כי אדם הודע את ירושלים את
תעבותה: ואמר: כה אמר אדני יהוד ליה
לירושלים כסרתך וכדלתך בארץ הכנעני
אבך האמרי ואפך חתית וכדורך ביום ה
הולדת אבך לא כהת שוך ובטח לא רחצת
למשיח והבילח לא הבילח והחל לא חל
חלת: לא חסה עליך עין לעשות לך אחת
מאלה לחבלה עליך ותשלי אל בני השדה
בגל נפשך ביום הולדת אבך: ואמר עליך
ואראך מתביססת בדמך ואמר לך בדמך
חיי ואמר לך בדמך חיי רבבה כצמח הש
השדה נרתך ותרמי ותגדלי ותבאי בעדי עד
עדים שדים נכונות וישעך צמח ואת ערוס וע
וערה: ואעבר עליך ואראך חצה עת עת
רמים ואצורש כנפי עליך ואבסה ערותך וא
ואבסתיך ואבא כבדתי אתך נאם אדני יה
יהוד יהודי לי: וארחצך במים ואשנף דמך
מעליך ואבסך בשמן: ואלבישך רקמה ואג
ואגדך תחש ואחבשך בשש ואבסך משי: ו
ואעך עדי ואמנה צמידים עליך ורביד
על גרונך: ונתתי נוס על אבך העולם על אונ
אונך ועטרת תפארת כראשך: ותעדי זהב
וכסף וכלביתך שש ומשי ורקמה סלת ורבש
ושמן אכלת ותלי במאד באר ומגדלי
למלכה: ויצאך שש במים כסוף כסף לל
הוא כדורו אשר שטתי עליך נאם אדני יהו

לכא ארך מסכים בננותיך : ויהי כך הפך
מדרגים במעלה ואחרך לא זנה ובתך
אתן ואתן ואיתן לך ותהי להפך : לכן זנה
שמעו הבריות :
אמר אדני יהוה ען הפך נחשך ותגלה ע
ערוך בתנותיך על מאהבך ועל כל גלולי
העמך וכדמי בך אשר נתת להם : לכן ה
הגל מקבץ את כל מאהבך אשר ערבת ע
עליהם ואת כל אשר אהבת על כל אשר ש
שנאת וכבדתי אתם עליך מסכים וגלית את
עירך אליהם וראו את כל עירך ושפלתך
כשנתי נאגת ושפלות הם ותתך הם חמה
וקנאה : ונת לאך כדם ודרסו גבך ונתנו
רביך והפישו אתך את מרדך ולקחו כל
תארתך ותניחך ערום ועדיה : והעל עליך
קול ורעב : אך באבן וברקך בחורבתם : וש
ושרפו בלד כאשר ועשרך ספטים לעיני ג
נשים רש : והשכ נזל כוונה וגם אתן לאת
ת גני עוד : והנדות חטל כך וכרה קנאת ס
במך שחטת ולא אכעס עוד : יען אשר לא
זכרתי את ימי נעורך ותרגז לי בכל אלה וג
וגם אני לא דרכך בראש נתי נאם אדני
יהוה ולא עשית את חזקתה על כל העב נך :
הנה כל חסיל עליך ימשל לאמר כאמה בת
בת : בתאבך את געלת אשה ובניה ואחת
אתך את אשר געלו אנשך ובניהו אבן
דתי נאבין אמרי : ואחך הגדולה שמרון
היא ובניהה היטבת על שמאלך ואחך הק
הקטנה סמך היטבת מימין סדום ובניהה
ולא בידכיהן הדכות ובתעבותן עשית כבעט

לש ותשחיתו מהן בבל דרכיך : חראני נאם
אדני יהוה אם עשית סדום אחך היא ובנ
ובניהה כאשר עשית את ובנותך : הנה זה ה
היה עין סדום אחך נאך שבעת לחם ושלות
השקט היה לה ולבניהה רד עני ואבין לאה
החזקה : ותגבהנה ותעסנה ותעבה לפני וא
ואסר אתן כאשר ראיתי :

סוף פרק ט

ושמרון כחצי חטאתך לא חטאה
ותרביא את העמלך מהנה ותצדקי את אח
אחך בכל תעבתך אשר עשית וגם אתי
שאי כלסוך אשר פללת לאחרך בחטאתך
אשר התעבת מהן תצדקנה ממך וגם את כ
כל שאי כלסוך בצדקתך אחי עד ושבתי
את שביתתן את שבי סדום ובניהה ואת שבי
שבית שמרון ובניהה ושבית שביתך בתוכח
במזכרונה : לשען תשאי כלסוך ונכרית ככל
אשר עשית בנמתך אתן : ואחך סדום וב
ובניהה תשבן לקדשן ושמרון ובניהה תשבן
לקדשן ואת ובנותך תשבנה לקדשתכן : ואל
היה סדום אחך לשמועה כפך ביום גא
גאוןך : במרס תגלה רעך כמו עת חרפת
בגית ארס וכל מסכיה פנות פלשתים הש
השטות אתך מסכים : את זכרך ואת העב
תעבתך את נשאתים נאם אדני יהוה :

כי כה אמר אדני יהוה
ועשית אתך כאשר עשית אשר בדת אלהה
להפר ברית : וזכרתי אני את בריתי אתך בימי
נעורך ודקדקתי לך ברית עולם : וזכרת את
דרכך ונכללת בקתך את אחיך הגדולה
ממך אלההקות ממך ותלתי אתן לך לבנ

והעט
והחית

לכנות ולא מדרוך: ודקמתי אני את מרת
אתך וידעת כי אני יהודי: ולמען תוכרי ובשת
ולא תהיה לך עוד פתחון פה מפני כל מתך ב
בכפר לך בכל אשר עשית נאם אדני יהודי:
ויהי דבר יהודי אל
לאמר: בן אדם חוד חדה ומשול פל אל
בית ישראל: ואמר תהיה אביר אדני יהודי רג
הנשר הנדול גדולה בפנים ארך האבר כל
מלא העצה אשר לו הרקמה בא אל הלכון
ויקח את צמרת הארז: ואמר אש ניקחתו ק
קטף וביארו אל ארץ כנען בעיר רבליס ש
שמו: ויקח מזרע הארץ ומגדו בשדה העק
קח על כס רבים צפצפה שמו: והצטח יהי
לגן סדחת שפלת קומה לגט דליתו אלו
ושרשיתו עני דיו ותתו לגן ותעש בדים ות
ותשלח פלאות: והיו נשד אחד גדול כג
כנפים ורב נצה ותנה דגמי הזאת כפנה שר
שר שיה עליו דליתו שילה לו להשקות או
אותה מערת מטעה ואל שדה טוב אלמים
רבים היא שתלה לעשות ענף ולשאת פרי ל
להיות לגן ארזת ואמר כה אמר אדני יהודי
תעלה הלא אלה שרשה צלוק ואת פריה יקו
יקוסם תבש כל טרפי צמחה תבש ולא בור
בזרע גדולה ובעם רב למשא אתה משר
משר שיה יהנה שתלה התעלה הלא כגעת
בה חוח הקדש תבש יבש על צדנות צמחה
תבש:
יהודי אל לאמר: ואמר נא לבית המרי הלא
ידעכם כה אלה אמר הנה בא מלך בבליחו
יחשלו ויקח את מלכה ואת שררה ונא אתה
אליו בבליה: וקח מזרע תבליכה ויכרת את

ברית לבא אתה כאלה ואת אילי הארץ לקח
להיות במלכה שפלה לבליה ותגשא לשכר
את בריתו לעמדה: וימרדו לו לשלח מלאכיו
מצריכה לתת לו כוסים יעם רב הוצלה הימ
היכלט העשה אלה ודבר ברית ונבלט: ויה
אני נאם אתי יהודי אמלא במקום המלך
הממלך את אשר בזה את אלה אשר הנה
אונבריתו את מלך בכל יסות: הלא בלילג
גדול ובעלה רב יעשה את פרעה בגלחמה
כשנך כללה ובכנות דיק להברית נבשית ר
רבות: ובזה אלה לדבר ברית דבר נתן ידיו
ובל אלה עשה לא יכלט:
לכן כה אשר אדני יהודי הוציא את
לא אלה אשר בזה ויכרתו אשר המרוסות
בראשו וקשרו עליו רשלי ותבש במצדתי
ותביא אתו בכלה נשכנת אתו שם מעלה
אשר קעל כי: ואת כל מכרתו בכל יושב
במרב יכל ויה שאים לכל רח ימרשו וידע
ודעכם כי אני יהודי דברתי:
כה אמר אדני יהודי ולקחתי אני
בצמרת הארז דו כה ונתתי מראש ניקח וקח
אקטף ושתלתי אני על הר גבוה ויהלל בדר
מרום ישראל אשתלנו ונשא ענף ויעשה פרי
חיה לארז אדיר ושכנו תחתיו כל צמח פל כ
כנף בצל דליתו תשכנה: וידעו כל עצי ה
השדה כי אני יהודי השכלה יען גבוה רגב
הגבהתי יען שכל הובשתי יען לח ותברחת
יען יבש אני יהודי דברתי ועשיתי:
ויה דבר יהודי אל לאמר כזה
לכם אתם משלים את המשל הזה על אדמת
ישראל לאמר אבות יאכלו זכר ושני הבנים

לחם לחם

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

ספר עזרי

תהיהנה : חי אני נאם אדני יהוה אלהיך לא
לכם עוד משל הניסל הזה בישראל : הן כל
הנפשות לה הנה כנפש האב וכנפש הבן לה
דנה הנפש החטאת היא ימית :

ואיש כי יהיה צדיק ועשה משפט
וצדקה : אל ההרים לא אכל ועינו לא נשא
אל גלגל בית ישראל ואת אשת רעהו לא ט
כמא ואל אשה נדה לא יקרב : ואיש לא ינה
רבלת חוב ישיב גזלה לא יגזל לחמו לרעה
יתן ועירום כסה בגד : מנשך לא יתן ותרבית
רא יקח מעול ישיב ידו משנט אמת ועשה כ
בן איש לאיש : בראתו ידלך ומטבטי שטר
לעשות אמת צדיק הוא חיה יחיה נאם אדני
יהוה : והחליד בן פריץ שפך דם ועשה אול
מאד כאלה : והוא את כל אלה לא עשה
כי גם אל ההרים אכל ואת אשת רעהו טט
כמא : עני ואביון הונה גזלת גזל חבל לא יש
ישיב ואל הגלגלים נשא עינו תעבה עשה :
מנשך נתן ותרבית לקח חיו לא יחיה את כל
התועבות האלה עשה מות ימית דכו בו יחי
יחיה : והנה החליד בן ורא את כל חטאת א
אביו אשר עשה וראה ולא עשה פתן : על
ההרים לא אכל ועינו לא נשא אל גלגל בי
בית ישראל ואת אשת רעהו לא טמא : ואיש
לא הונה חבל לא חבל וגזלה לא גזל לחמו
לרעה נתן ועירום כסה בגד : מעני הטיב ידו
נשך ותרבית לא לקח משפט עשה בראתו ה
הלך הוא לא ימות בעון אביו חיה יחיה : אב
אביו מעשק עושק גזל גזל אחר ואשר לא טו
טוב עשה בתוך עמיו והנה מת בעינו ואמר
ואמרתם בדע לא נשא הבן בעון דאב ודכן

משפט וצדקה עשה את כל דרכי שטר וע
ועשה אמת חיה יחיה : הנפש החטאת היא
תמות בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא ב
בעון הבן צדקה הצדיק עליו תהיה ורשעת
רשע עליו תהיה :

כי טוב מכל חטאת אשר עשה וטוב את
כל דרכי ועשה משפט וצדקה חיה יחיה לא
ימות : כל פשעו אשר עשה לא יזכרו לו בצ
בצדקתו אשר עשה יחיה : החפץ אחפץ מו
מות רשע נאם אדני יהוה הלא בשוטי מדר
בדרכיו יחיה :

צדיק מצדקתו ועשה עול ככל חטאת אשר
אשר עשה רשע ועשה חיי כל צדקתו אשר
עשה לא תזכרנה במעלו אשר מעל ובחט
ובחטאת אשר חטא כס ימות ואמרתם לא
יתכן דרך אדני שבעד נא בית ישראל הדרכי
לא יתכן דלא דרככם לא יתבנו בשוטי צדיק
מצדקתו ועשה עול ימות על ירכם במעלו אשר
עשה ימות ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה
ויצט משפט וצדקה הוא את נפשו יחיה : וי
וראה ויטב מכל פשעו אשר עשה חיו יחיה
לא ימות : ואבדו בית ישראל לא יתכן דרך
אדני הדרכי לא יתבנו בית ישראל דלא חר
דרככם לא ירכן : לכן איש בדרכיו אשפט
אתכם בית ישראל נאם אדני יהוה שוטי זה
והשליט מכל פשעכם ולא יחיה לכם למכש
למכשול עץ : השליט מעליכם את כל פשע
פשעכם אשר פשעתם בה ועשו לכם לבח
חדש ויחיה חדשה ולבנה תמותו בית ישראל :
כי לא אחפץ כמות המת נאם אדני יהוה זה
והשיבו חיו :

שא קינה אלנשא יסראל ואמרת כזה א
אנך לביה בין אריות רבצה בתוך כפירים ר
רבחה נוריה ותעל אהר כגוריה כפיר היה
הלכד לטרף טרף אדם אכל וישמעו אליהם
גוים כשדלם נתפש וביארו בלחם אל אר
ארץ מצרים וירא כי נחלה אכדה וגוה
ותקח אחד כגוריה כפיר שמתהו ויהדרך ב
בתוך אריות כפיר היה הלכד לטרף טרף א
אדם אכל וידע אלנשמו וערודם החרבו
ותשם ארץ ומלאה מקול נאגתו ויגו עליו
גוים ככבים כמדנות ופרשו עליו רשתם בש
בשחתם נתפש ותגזו בסגור בחרים וכו
ויבארו אל מלך בבל ויבארו בבצורות ולמען
לא ישמעו קולו עוד אל הרי יסראל אנך כ
כגן בדמך עלמים שחלה בריה וענפה הי
דיתה ממם רבים והיו לה מנחת עמ אל ש
עבתי לשלם ותגבה קומתו על בין עבותם
ורא מבשרו ברוב דליותו ותתש ברכה לא
לארץ השלמה ודוח הדמים הוביש כרדהת
התפרקו ויכשו בפה עזה אש אכלתהו וערה
שחלה במדבר בארץ ציה וצמא וינא אש
ממשה בדיה פריה אכלה ולא היה בה כסה
ועח שבת למשול קינה היא ותדי לקינה

והי בשנה השביעית
בחבשי בעשור לחדש באו אנשים מוכני
יסראל לדרש את ידוד ויטבו לפני

והי דברי ידוד אלי לאמר בן אדם
דבר את זכני יסראל ואמרת אליהם כזה אמר
אדני ידוד דדרש אתי אתם באים חי אני
אב אדרש לכם נאם אדני ידוד והכפוט א

אתם הושפט בן אדם אתה תכת אבתם הו
הודיעם ואמרת אליהם כה אמר אדני ידוד
ביום בחרי ביסראל ואשא ידי לרע בית יע
יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא ידי
להם לאמר אני ידוד אלהים ביום ההוא
נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל
ארץ אשר תרתי להם זבת חלב ודבש צביה
היא לכל הארצות ואמר אליהם איש שקרני
עניו דשלוט ובגלולי מצרים אל הנמא א
אני ידוד אלהים ויכחו בי ולא אסר לשבע
אלי איש את שקרני ענייהם לא השליכו ואת
גלולי מצרים לא עזר ואמר לשבך חמתי ע
עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים
ואעש למען שבי לבלתי החל לעני הגרם א
אשר דמה בחוכם אשר נודעתי אליהם לעי
לענייהם להוציאם מארץ מצרים ואוציאם
מארץ מצרים ואבאם אל הבדבר ואני ל
להם את דוקתי ואת השפטן הודעתי אתם א
אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ותם את
שבתת נתי להם להיות לאות בני וביניהם
לדעת כי אני ידוד מקדשם ויחדל בית י
יסראל במדבר בחקלי לאדלס ואת משפט
מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם וא
את שבתתי חללי מאר ואמר לשבך חמתי
עליהם במדבר לכלותם ואעשה למען שמי
לבלתי החל לעני דגים אשר הוצאתם לעי
לעניהם ותם אני נשאתי ידי להם במדבר
לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי זב
זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות יען
במשפטי מאסו ואת דוקתי לא הלס בהם וא

ואת שבתתי חללו כאד כי אררי גלולי הם לב
 לכם הוֹדֵךְ : ונתם עני עליהם משחתם ולא
 עשיתי אתם כלה בטורכם : ואמר אל בנידם
 כמדבר כחוקי אבותכם אלהתלכו ואת מש
 משפטיהם אלתשכרו ובגלליהם אלתסא
 תשכאו : אני יהוד אלוכם בחקתי לכו ואת
 משפטי שטרו ועשו אתם ואת שבתתי קדשו
 והיו לאות בני ובניכם לדעת כי אני יהוד א
 אלוכם : ויחזיבי הבנים בחקתי לא זלזל
 ואת משפטי לא שטרו לעשות אתם אסר'יע
 יעשה אתם האדם חזי כהם ואת שבתתי חל
 חללו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי
 בם בטורכם : והשיבתי את ידי ואעש למען
 שמי לבלתי החל לעני הגרם אשר הרצאתי
 אתם לענידכם וגם אני נשאתי את ידי להם
 כמדבר להפץ אתם בנים ולירות אתם כא
 בארצות : יען משפטי לא עשו וחקתי כאסו
 ואת שבתתי חללו ואחרי גלולי אתם היו עי
 עיני דם : וגם אני נתתי להם חקים לא טובים
 ומשפטים לא יחיו בהם : ואנמא אתם במ
 בבתנותם כהעבד פלמסד חס למען אשר
 אשימם לזנען אשר ידעו אשר אני יהוד : לכן
 דבר אל בית ישראל כן אדס ואמרת אלהם
 פה אמר אדני יהוד עוד זאת גרפו את לאסת
 אבותיכם במעלים בידמם ואביאם אל הארץ
 אשר נשאתי את ידי לתת אתם להם ויראל
 כלגבעה רמה וכל עץ עבות ויבחרש את
 זבחייהם ויתן שם כעס קרבנם וישימו שטר
 ריח נחחיהם ויסיבו שם את צמביהם : ואמר
 אלוהם מה הכמה אשר אתם הבאים שם ו
 וקרא שמה במה עד היום הזה : לכן אמר

אל בית ישראל כה אמר אדני יהוד המדריך
 אבותיכם אתם נטמאים ואחרי שקוציהם א
 אתם וזנים : ובשאת בתנתיכם בדיעבד בני
 בניכם ובנתיכם באש אתם נטמאים לכל גל
 גלוליכם עד היום ואני אדרש לכם בית ישר
 ישראל הרגני נאם אדני יהוד אכ אדרש ל
 לכם : והעולה על דוחכם היו לא תהיה אש
 אשר אתם אכרים נהיה בניכם במשפחות ה
 הארצות לשדת עץ ואבן : חי אני נאם אדני
 יהוד אם לא ביד חזקה ובזרע נטויה ובמה
 ובדבה שפוכה אמלך עליכם : והוצאתי א
 אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות
 אשר נפוצתם בכ ביד חזקה ובזרע נטויה
 ובחמטה שפוכה : ודבאתי אתכם אל כדבר
 העמים ונשבתתי אתכם שם בנים אל בנים
 כאמר נשבתו את אבותיכם כמדבר ארץ מ
 מצרים מן אשכנז אתכם נאם אדני יהוד : ו
 והעברתי אתכם תחת השבט והבאתי אתכם
 בנכחות הברית : וברותי ככם המדדים והפ
 והבוסעים כי בארץ מגוריהם אצא אתם ו
 ואל אדמת ישראל לא יבא ודעתם כראגני
 יהוד : ואלהם בית ישראל כה אמר אדני יהוד
 איש גלוליו לט עבדו ואמר אכ אינכם שום
 שומעים אלי ואתשם קדש לא תחללו עוד
 בבתנתיכם ובגלוליכם : כי מדר קדש בדר
 ברום ישראל נאם אדני יהוד שם יעבדני כל
 בית ישראל כלה בארץ שם ארצם וישב אר
 אדרש את תרבותיכם ואתדאשית משאתיכם
 בכל קדשיכם : מיה ניהא ארצה אתכם ב
 בדוציא אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מ
 מן הארצות אשר נפוצתם בם ונקדשתי בכ

עשור

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

סאל בתרפ"ס דאה בכ"ד : בימיו היה הקס
הקסס ירושלם לטוב כ"ס לפתח פה ברצח
להקים קול בתרועה לטוב ברים על טעמים
לשפר מללה ולבנות דיק : והיה להם כקסוס
ש א בעניניהם שבעי שבעת להם יהוא כו
מזכיר ען להתפש :

לכן פה אמר אדני יהוה יען הזכרכם
עונכם סגליו : פסעלכם לדראת חטאתכם
בכל עילליתכם יען הזכרכם בכף תרפסו :
ואתה הלל רשענשיא
ישראל אשר בא יוט בעת עין קץ : פה אמר
אדני יהוה הסר הבגנפת והרס העטרה ואת
לא זאת השפלה הגבה והגבה השפל : עוה
עוה עוה אישמה גם ואתלא היה עד בא א
אשר לו המטפט ונתתו :

ואתה כן אדס הנבא ואמרת פה אמר
אדני יהוה אל בני עמון ואל תרפתם ואמרת
ודכ חרב פתוחה לטבח כדוטה להלל למ
למען ברק : בחות לך שיא כקסס וך כזכ ל
דת אתך אל צוארי חללי רשעים אשר בא
יומם בעת עין קץ : השב אל העדה בבקוס
אשר נבראת בארץ מסדתך אשכט אותך :
ושפכני עליך ועמי כאש עטרת אפיח עליך
ונתתך ביד אנשים בערים חדשי משחית : ל
לא שתהיה לאכלה דמך יהיה בתוך הארץ
לא זכריכי אני יהוה דברתי :

והיה דבר יהוה אלי
לאמר : ואני כן אדס התשלם תהשלט את
גד הדכים והודיעת את כל תועבותיה : ואמ
ואמרת פה אמר אדני יהוה עיר שופכת דם
בתוכה ללא עוה ועשתה גללים עליה לטמ

לשכנאה : פדלך אשר שפלת אשמת ובגל
תגללך אשר עשית טמאת ותקריבי מיד ות
תבא עד שנותך על כוננתך ודפה בגוים
וללסה לכל דארצות : הקרובות והרחוקות
כנך תקלוט כן נכאת השם רבת המדונה
הנה נשיא ישראל איש לורעו היו כן למען
שנך דס יאבוא בקל כן לור עש בעשק
בתוך יהוס ואלמנה הוט כן קדשי בזה וא
ואת שבתותי חללתי אנשי רכל היו כן למען
שפך דם ואל דהרס אכל כן ומה עשו כו
בתוך : ערות אבגלה כן כמאת הגדה עו
כן : ואיש את אשת רעדו עשה תעבה ואיש
את כלות טמא בזה ואיש אהלו בתאביו ע
ענה כן : שהר לקרו כן למען שפך דם נשך
ותרבות לקחת ותבצע רעך בישק ואני טב
טכחת נאכ אדני יהוה : והנה הביתי כפי אלכ
כצעך אשר עשית ועל דכך אשר היו בתוך
היעמד לכן אכית חוקנה ידך לזכיס אשר
אני עשה ארך אני יהוה דברתי ועשיתי : והם
ודפצותי ארך בטלים ותיתך בארצות ודתם
ותחיותי טמאתך כנך יונחלת כן לעני גרים
וידעת כי אני יהוה : כליק יהוה דבר
יהוה אלי לאמר : בן אדס יהוה ביתיני אל
לסת כלם נחשת וברדל ועפרה בתוך
כור כינים ככף היו :

לכן פה אמר אדני יהוה יען
דיות כלכם לסיגים לכן הנני קבץ אתכם אל
תוך ירושלם : קבצת ככף ונחשת וברדל ועפ
ועפרה וברדל אל תוך פור לפות עלי אשל
להתך כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי ודת
והחמתי אתכם :

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

והיה

וּבְנִסְתִּי אֶתְכֶם וּנְפֹחִי עֲלֵיכֶם כַּאֲשֶׁר עֲבַדְתִּי וְנִתְכַתֵּם בְּתוֹכָהּ כְּחִירֶיךָ כִּסְף בְּתֶרֶךְ כֹּהֵן כֵּן תִּתְּנוּ בְּתוֹכָהּ וְדַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהוָה שֹׁפֵט בְּתוֹכָם חֲסִי עֲלֵיכֶם וְהָיָה דְבַר

יְהוָה אֱלֹהֵי לְאֻמִּים בֶּן אָדָם אִמֵּר לֵה אֶת אֶרֶץ לֹא מְסֻהָרָה הִיא לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם וְקֶשֶׁד נִבְיֵאֶיהָ בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר טָרַף טָרַף נֶפֶשׁ אֶבְלָה חֶסֶן יִקְרָא וְיִחַלּוּ אֲלֻמֵּנֶיהָ הָרַב בְּתוֹכָהּ כְּהִנֵּה חֲמֹס תִּתֵּן וְיִחַלּוּ קִרְשֵׁי בֵּין קִרְשֵׁי לִחְלֹל לֹא הִבְדִּיל וּבֵין הַשָּׂמָא לְשֹׁהַד לֹא הוּא הוֹדִיעָנוּ וּמִשָּׁב עַל הַעֲלֵנוּ עֵינֵיהֶם וְאִחֲלֵנוּ בְּתוֹכָם שְׂרִיד בְּקֶרֶב כּוֹאֲבִים טָרְפוּ טָרֵף לִשְׂפָךְ דָּם לֹא בָר נִשְׁמֹת לִמְעַן בָּצַע בָּצַע וְנִבְיֵאֶיהָ טָחִי לְהֵם תַּפְלֵי חַיִּים שׂוֹא וְקָטְמִים לְהֵם כּוֹב אִמְרִים כִּה אִמֵּר אֲדֹנִי יְהוָה וְהָיָה דְבַר עַם הָאָרֶץ עֲשִׂי עִשְׂק וְגִלּוּ גִלּוּעִי וְעִנִּי וְאִבִּין חֹט וְאֵת דְּהָר עֲשֵׂן כִּי אִם מִשְׁפָּטִי וְאִבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ אִישׁ גֹּדֵר גֹּדֵר וְעַמִּי בְּפֶרֶץ לֹף לִפְנֵי כַּעַד הָאָרֶץ לְבִלְתִּי שְׁחַתֵּה וְלֹא מִבְּאֵתִי וְאִשְׁפָךְ עֲלֵיהֶם וְעַמִּי כַּאֲשֶׁר עֲבַדְתִּי כְּלִימִים דֹּר וְדֹרָם כִּרְאשֵׁם נִתְּנִי נָאִם אֲדֹנִי יְהוָה

וְהָיָה דְבַר יְהוָה אֱלֹהֵי

לְאֻמִּים בֶּן אָדָם שְׂתִים נָשִׁים בְּנוֹת אִם אִחֹת הִיוּ וְהִזְנִינָה בְּמִצְרַיִם כְּנַעֲרִיהֶן וְנָשָׂה כִּי מִעֵט שִׁדְתָּן וְשָׂה עִשׂוֹ דְרִי בְּתוֹלֵה וְשָׂה בֶן אֶהְלֵה הַגִּדְלָה וְאֶהְלִיכָה אֶתְנֶה וְהִתְיַנֵּה לִי וְהִלְדָּה בָנִים וּבְנוֹת שְׂמִינֶן שְׂמִרָן אֶהְלֵה וְיִרְשְׁלִם אֶהְלִיכָה וְיִתֵּן אֶהְלֵה תַחְתִּי וְתַעֲבֵל עַל מִיֵּהָבִיהָ וְלֹא יִרְדְּקוּכִים לְבוֹשֵׁי הַבִּלְתִּי בְּחַת וּסְגִינִים בְּהוֹדִי הָיָה כִּלְשֵׁי כְרִשִׁים רַבִּי סִסְיִם וְתִתֵּן מִוֶּה עַל הַחֲמִיד בְּנִי אִשֵּׁר

כָּלִם וּבְכָל אִשֵּׁר עֲגָבָה בְּכָל גִּלּוּלֵיהֶם נִטְמָאָה וְאֵת הַזֹּנוֹתֶיהָ בְּמִצְרַיִם לֹא עֲגָבָה כִּי אֶהְלֵה שָׂה שָׂכְמוּ כְּנַעֲרִיהָ וְהָיָה עִשׂוֹ דְרִי בְּתוֹלֵה וְשָׂה וְשָׂה וְשָׂה וְשָׂה עֲלֵיהֶם לֹכֵן נִטְמָאָה בִּיד מֵאָה כִּי בִיד בְּנִי אִשֵּׁר אִשֵּׁר עֲגָבָה עֲלֵיהֶם וְהִתְיַנֵּה עֲרֹוֹתָהּ בְּנִיָּה וּבְנִתֵיהָ לִקְחוּ וְאֵתָה בְּחֶרֶב דְּרִי וְהָיָה שָׂה לְשִׁים וְשָׂה וְשָׂה עִשׂוֹ כִּה וְהִלְדָּה אֶהְלִיכָה וְהִתְיַנֵּה עֲבִידֵיהֶם מִכְנָה וְאֵת הַזֹּנוֹת מִזֵּה מִזֵּה אֶהְלִיכָה אֶהְלִיכָה אֶהְלִיכָה אֶהְלִיכָה פְּחוֹת וּסְגִינִים קְרוּבִים לְבוֹשֵׁי מִכְלֹל כְּרִשִׁים רַבִּי סִסְיִם בְּחִירִי חֲמִיד כָּלִם וְאֵרָא כִּי נִטְמָאָה דְרִי אֶחָד לְשִׁתִּיהֶן וְהִתְיַנֵּה אֶל תִּזְנוּתֵיהָ וְהָיָה אִשֵּׁר כְּחִקָה עַל הָקֶד צֵל צֵלִי כְּשָׂדִים חֲקִיקִים בְּשָׂה חֲמִירִי אִוִּיר בְּמִתְנִידֵם סְרוּחִי טְבִילִים כִּרְאשֵׁיהֶם כִּרְאֵה שְׁלִישִׁים כָּלִם דְּמִית בְּנִי בְּכָל כְּשָׂדִים אֶרֶץ מִלְדָּתִי וְעָגָב עֲלֵיהֶם לְכִרְאֵה עֲנִיָּה וְהִתְיַנֵּה כִּלְאִים אֶלִּיהֶם כְּשִׁדְיָהּ וְיִבְאֹו אֶרֶץ כְּנַר כְּבָל לְשִׁסְבֵּי דְרִידִים וְיִטְמָאָה אֶתָה בְּתִזְנוּתָהּ וְהִתְיַנֵּה בָּם וְהִקְעָה נֶפֶשָׁה מִתָּהּ וְהִתְיַנֵּה וְהִתְיַנֵּה אֶת עֲרֹוֹתָהּ וְהִקְחָה נֶפֶשָׁה מִעֲלֵיהָ כַּאֲשֶׁר נִקְעָה נֶפֶשִׁי מִעַל אֶחָתָהּ וְהִתְיַנֵּה אֶת תִּזְנוּתָהּ לְזִכְרָאֵת יְמֵי נַעֲרִיהָ אִשֵּׁר וְנִתְּנָה כַּאֲשֶׁר מִצְרַיִם מִצְרַיִם וְתַעֲגָבָה עַל פְּלִגְשִׁיהֶם אִשֵּׁר כְּשִׁרָח חֲמִירִים כְּשָׂדִים חֲרִמִּים סִסְיִם וְהִתְיַנֵּה וְהִתְיַנֵּה אֶת וְסִת מִצְרַיִם כְּעִשְׂתִּי מִכְּעִלִים דְּרִי לְמִיָּה שְׂדֵי נַעֲרִיךְ לֹכֵן אֶהְלִיכָה כִּה אִמֵּר אֲדֹנִי יְהוָה הִגֵּל מִצְרַיִם אֶת מִיֵּהָבִיהָ עֲלִיךְ אֶת אִשֵּׁר אִשֵּׁר נִקְעָה נֶפֶשָׁה מִתָּהּ וְהִבְאִיתִי עֲלֵיךְ מִיָּה מִסְכִּיבִים בְּנִי בְּכָל יְמֵי כְּשָׂדִים פְּקוּדִי וְשׁוֹעֲלוֹק וְקָעָה כָּל בְּנֵי אִשֵּׁר אֶתָה בְּחִירִי חֲמִיד

בְּחַיִּת וּמִגִּנּוֹת לִי כִּי שָׁלֵשִׁים וּקְדָאִים רַבְבֵּי מֵ
מִסֵּם כֹּלס׃ וּבֹא עֲלֶיךָ הָאֵן רַכֵּב תִּלְחָל וּבִקֵּ
וּבִקְהָל עַלְמֵי צִיָּה וּמִן וְקִבְעֵי שִׁמּוֹ עֲלֶיךָ ס
סִבִּיב וְנִתְּתִי לַפְּנִידִם מִשְׁפָּט וּשְׁפָטֶךָ בְּמִשְׁפָּ
בְּמִשְׁפָּטֶיךָ׃ וְנִתְּתִי קִנְיָתְךָ בְּרִיעֵשׁ אֶתְּךָ בִּ
בְּחִמָּה אֶפֶר וְאֶזְכְּרֵי לִי וְאֶחָדֶיךָ בְּחִרְבַת
תִּפְּלֵי הִיָּה בְּנֶיךָ וּבְנֵיךָ יִקְחוּ וְאֶחָדֶיךָ תִּאֲכַל
בִּיָּשׁ׃ וְהִשְׁטִיטְךָ אֶת בְּנֵיךָ וְלִקְחוּ כֹל תִּפְּא
תִּפְּאֵרֶתֶךָ׃ וְהִשְׁבַּתְךָ וּמִתְּךָ כִּכּוֹךְ וְאֶת וְנִתְּךָ מִ
מִיָּרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא תִשָּׂא עֲנָלְךָ אֱלֹהִים וּמִצְרַ
וּמִצְרַיִם לֹא תִזְכֹּר עוֹד׃
בְּיָהּ
אֵשֶׁר אֲדֹנִי יְהוָה הִגִּיד לְךָ כִּד אֲשֶׁר שָׁמַעַת
בִּיךְ אֲשֶׁר נִקְרַע נִכְסְךָ מִיָּדִי׃ וְעַל אֶתְּךָ בִּישׁ
בִּשְׁמָעֶיךָ וְלִקְחֵי כֹל צִיעֶךָ וְיִשְׁבֶּיךָ עִוֹס וְעִירָהּ
וּגְלִילָהּ עִוֹת וּמִנֶּיךָ וְחִסְרֶךָ וְנִתְּתִיךָ׃ עֵשָׂה אֵ
אֱלֹהֵי לֶךְ בְּעִוְתֶךָ אֶתְּךָ נִיִּם עַל אֲשֶׁר נִטְמָאת
כְּגִלְוִיָּתִים׃ בִּידֶיךָ אֶתְּךָ דִּלְכָת וְנִתְּתִי כֹסֶף
בִּידֶיךָ׃ כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְהוָה פֹּסֵם
אֶתְּךָ תִּשׁ׃ הַעֲמִמָּה וְהִדְחָבָה תִּהְיֶה לְצֹחַ
לְצֹחֹק וְלִלְעָג מִדְּבַר לְהִבָּל׃ טִבְרִיךָ תִּנּוֹן תִּמֵּ
תִּמֵּי לֹא פֹסֵם וּשְׁמָהּ וּשְׁמָהּ פֹּסֵם אֶתְּךָ שְׁמִרְוֹ
וְשִׁמְתִּי אֶתְּךָ וּמִצֵּית אֶתְּךָ הִרְשִׁיהּ לְעִרְמִי וְשִׁד
וְשִׁדֶּךָ תִּנְתִּיק כִּי אֲנִי רַבְרִית נֹאֵם אֲדֹנִי יְהוָה׃
לֵכֵן כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְהוָה יֵעַן טִבְכָת
אֶתְּךָ וְתִשְׁלִי אֶתְּךָ אֶחָדֶיךָ תִּבְאֵת שִׂאֵי וּמִ
וְנִתְּךָ וְאֶתְּךָ תִּנְתִּיק׃
וְאָמַר
יְהוָה אֲדֹנִי בֵן אָדָם הִתְשַׁפֵּט אֶת אֲדֹלָהּ וְאֶת אֵ
אֲדֹלָהּ וְהִגִּיד לְהֵן אֶת תַּעֲסִיָּתֶיךָ כִּי נִאֲפֹרְדִם
כִּי דִּיהֵן וְאֶת נִלְחִיָּה נִאֲפֹרְתִיב אֶת בְּנֵיהֵן אִשׁ
אֲשֶׁר מִדֵּד לִי הִעֲבִירוּ לִיכִי רֹאֲכִילָה׃ עוֹדִי וְאֶת

עשו לי טכא את מקדשי בים הווא ואחיש
שפתו הווא וכתובתם את מנחתם להווא הם
מבאו אל מקדשי בים הווא החלו ודנה
כה עשו בתוך ביתו ואף ית הווא לאנשים
באים כמרחק אשר מלאך ידוע אליהם וה
והנה באו לאשר רהצת בהלוי עניך ועדית
עדי וישבת על כסה כבורה וסרחן קרדך ל
לפניה וקטרת ושמך שמה עליה וקטרת דמון
של בה ואל אנשים מרוב אהם מיכאים כב
כבאים ממדבר ויהנו צמידים אל ירדן ועט
ועטרת תנאח על ראשך ו ואמר לכלה כ
טובים עקר זנה הווא ודו ויבא אליה כ
כבא אל אשה זנה בן באר אלהיה ואל
אליה אשת הווא ויאנשים צדיקים הבה
ישכנו אהם משכנו נאפות ישכנו שוכבות
דכ כי נאפות הנה ודכ בידידן :

פִּי כִתְּ אֶמֶר אֲדֹנִי יְהוָה הִשְׁלֵה עֲלֶיךָ
 קֶדֶל וְנָתַן אֶתְּךָ לְעֵקֶר הַלְּבָבִי וְנָתַן אֶבֶן
 קֶדֶל וּבִרְא אֶתְּךָ בְּחִרְבוֹתַי בְּנִיחֵי וּבְנֵי חַיִּים
 יִהְיֶה וּבְתֵיבָתְךָ כֹּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁמַתְּ וְנָסַח מִן
 הָאָרֶץ וְנִסַּח פְּלִדְבָשִׁים חֲלָא תַעֲשִׂינָהּ בִּזְמַת
 כִּימֵהֲכֵנָה תִּתְּנֵה וְנִתְּכֵנָה עֲלֶיךָ וְכִימֵהֲ גִלּוּלֵי
 גִלּוּלֵיכֶן תִּשְׁאֲנֶה וְיִדְעֻכֶּם כִּי אֲנִי אֲדֹנִי יְהוָה
 וְהִלֵּי

דבר יהוה אלי בשנה התשיעית בחדש הע
העשירי בעשור לחדש לאמר בקדשכם כתב
לך את שם היום את עצם היום הזה כמך מ
כלך בכל ארצותכם בעצם היום הזה : וזו
ומשל אל בית המריטטלואמרת אליהם כה
אמר אנני יהוה שפת הסל שפתתם יצק בי

1024
1025
1026
1027

מים: אסף נחליו אליה כל נחל טוב יחד
וכתף סבד עצמים מלא: סבד הצאן לק
לקח תב דור העצמים תחתיה תחתיה
גם בשל עצמיה ברכה:

לכן כה אמר אדני
יהוד אר עיר הדמים סד אשר חלאתה בהו
חלאתה לא צאה ממנה לחיותה לחיותה
הוצאה לא נפל עליה גורל: כי דמה ברכה
היה על צלח סלע שמתו לא שפכתו על
הארץ לכת עליו עפר לה עליות חשה לתקום
נקם נתי את דמה של צלח סלע לבלתי
הבשות:

לכן כה אמר אדני
יהוד אר עיר הדמים תם אני אנחל המז
המזורה: הרבה העצים הרק האש חתם ה
הכשר ורקה המרקחה והעצמות יחד: וה
העמידה על חליו רקה לסן תחם ויהיה
נחש לה תתכה ברכה טובאתה תם חלאת
חלאתה: תאנים חלאת ולא תצא ממנה רבת
חלאתה באש חלאתה: בטמאתר וטה יען
טהר נד ולא טהרת מטמא ער לא טהריו עו
עוד עיר הנתי את חמתי כך: אני יהוד דבר
דברתי באה ועשיתי לא אפרע ולא אחוסול
ולא אנתם כדרכך ובעל לחלך שפטך נאם
אדני יהוד:

יהוד דבר יהוד אלי לאמר ימן אדם
הגלי לקח ממך את מחמד עניך במגפה לא
תספר ולא תכבה ולא תבא דמעתך: האנק
דם בתים אבל לא תעשה פארך חבש עלך
ונעליך תשים כנגדך ולא תעשה על שפם ו
ולחם אנשים לא תאכל: ואדבר אל העם בב

במקד ותטת אשתי בערב ואעש במקד כאש
כאשר צויתי: ואמרו אלי העם הלא תגיד
לנו מה אלה לנו כי אתה עושה: ואמר אלי
אלהם דבר יהוד היה אלי לאמר ואמר לבית
ישראל כה אמר אדני יהוד הגלי מחלאת
מקדש גאון עזכם מחמד עניכם ומחמלנפ
נפשכם בניכם ובנותכם אשר עזבתם בחרב
יפול: ועשיתם כאשר עשיתי על שפם לא ת
תעשו ולחם אנשים לא תאכלו ופארכם על
ראשיכם ונעלכם ברגליכם לא תספרו ולא
תבכו ותבכותם בענותיכם ונהמתם איש אל

אחיו: והיה יחזקאל לכם למפת בבל אשר ע
עשה תעשו כבאה ודעתם כראני אדני יהו
יהוד: ואתה
כן אדם הלא ביום קחתי מהם את מעוכם מ
כישוש תפאתם את מחמד עניכם ואת מט
בשא נפשם בנידם ובנותיהם: ביום ההוא י
כא הפליט אלך לה שמעית אנשים:

ביום ההוא
יפתח פך את הפליט ותדבר ולא תאמ עור
והיתה להם למפת ודעו כי אני יהוד:

יהוד דבר יהוד אלי לאמר:
כן אדם שים כנגד אל בני עמון ותבא עליה
עלהם: ואמרת לבני עמון שמעו דבר אדני
יהוד כה אמר אדני יהוד יען אמרתי האחאל
מקדש כי נחל ואל ארבות ישראל כי נשמה
ואל בית יהודה כי הלכו בגולה: לכן הגלינו
נותן לבני קדם לבני קדם וישבו טירותיהם:
כך יתנו כך משכניהם השת יאכלו פריך זה
המה ישש חלך: ותתי את רגלי

לנוה גמלים ואת בני עמון לטרכין צאן וידע
וידעתם כי אני יהודי

כה אמר אדני יהודי יען מחאך יד ורקעך בד
כתל ותשכח בכל שאנך בנפש אל ארמם
ישראל לכן הגלי נשיתי את ידי עלך ותתתך
לכן לגרם ויכרתך מן העמים ודאכרתך
מן הארצות אשר ידעת כי אני יהודי

כה אמר אדני יהודי יען אמר
מאב ושעיר הגה ככל הגרים בית יהודה לכן
הגלי פתח את כתף מאב מהערים מעריו מ
מקצתו צבי ארון בית הישיבות בעל מעון וק
וקריתם: לבני קדם על בני עמון ותתתה
למדינה למען לא תזכר את בני עמון בגרים
ובמאב אעשה שפטים וידעו כי אני יהודי

פה אמר אדני יהודי יען עשות
אדום בנקום נקם לבית יהודה ואשכי אשם
ונקמי בהם: לכן כה אמר אדני יהודי ונשיתי
ידי על אדום והכרתי ממנה אדם ובהמה ונ
ונתתה חרפה ממימן ודלתה בחרב יפלו: ונ
ותתל את נקמתי באדום ביד עמי ישראל וע
ועשו באדום כאפי וכחמתי וידעו את נקמתי
נאם אדני יהודי

חצי

פה אמר אדני יהודי יען עשות פלשתים בנק
בנקמה ועקמו נקם כשאט בנפש למשחית
איבת שלום: לכן כה אמר אדני יהודי הגלינ
נשיתי ידי על פלשתים והכרתי את כלתים וה
והאבדתי את שארית חוף הים: ועשיתי בם
נקמות גדולות כתוכחות חמה וידעו כי אני
יהודי בתתי את נקמתי בם

יהי בעשתי עשרי שנה באחד לחדש
הזה דבר יהודי אל לאמרי בך אדם יען אשר
אמרה צור על ירושלם האח נשכרה דלתות
העמיל נסבה אלי אמלאה החרבה: לכן פה
אמר אדני יהודי הגלי עלך צור והעלתי עליך
גרים רבים סדעלות הים לגליו: וסחלתי חמות
צור והרסו מגדליה וסחלתי עפרה ממנה תת
ונתתי אותה לצחית סלע משכח חרמים תהיה
בתוך הים כי אני דברתי נאם אדני יהודי זה
והיתה לבן לגרם וכנתיה אשר בשדה בחרב
תהרנה וידעו כי אני יהודי

כי כה אמר אדני יהודי הגלי מכיא אל
צור נמוכד דאצור כולך ככל מצפת כולך מל
מלכים בסיס וברכב ובפרשים וקדל רמס ר
רבי בנהך בשדה בחרב יהרג ותן עלך דיק
ושכך עליך סללה וחקים עלך צנה: וכחך
לכל יתן כחמתיך ומגדלתך יתן כחכמתיך
משפעת סוסים יכסך אככם מקול פריס תגל
ולכב תרעסנה חמתך כבאל בשערך כמב
כמבאי עיר מבקעה: בפרסות סוסים ירכס א
את כל חציתך עמך בחרב יהרג ומצבות עך
לארץ תרד: ושללו חלץ ובחור כלתך ודרסו
חמתך ובתי חמדך יתנו ואבנד ועצך וע
ועפרך בתוך מים ישימו: והשבתי המק שיר
שרך וקול כנעך לא ישמע עוד: ותתתך ל
לצחית סלע משטח חרמים תהיה לא תבנה
עוד כי אני דברתי נאם אדני יהודי

פה אמר אדני יהודי לצור הלא
מקול מפלץ באגך חלל בחרב יהרג בתוכך
ידעו האים: חרלו מעל כסאתם כל נשאי

שמי ים כה
צור יסוב

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

והיה

חוקא

ה' ויהי ויהי אתם עליהם ואהבנו וקצתם
 יפאנו חרות לבשר על הארץ ישבו וחרדו
 זרעם ושמןם עליך : ונשא עליך קנהווא
 ואסור לך אדך אבדת נשבת מ'סם העיר הה
 הלה אסור היתה חוקה ב'סם היא וישב'ה א
 אסר'תנו חתום לכל'שכיה : עתה יחרדו
 האין ים מפלתך וגדול האיים אשר ב'סם מ
 מצאתך : כי בה אמר אר'ני
 יהוד בת' אר'ני עיר נחרבת ערים אשר לא
 נושם בה עלות עליך אתה ר'סם וכס'ך המ'ס
 הר'סם ויהוד'ך את'רדל ב'ר אל'עם עלי'ם
 א'דשבתך בארץ חת'ת פחד'סם מעל'ם
 את'ידי'ם ל'סען לאתש'ם תת'י צ'ב' בא
 בארץ ח'ס'ם ב'הות את'ך ואי'ך ותב'ק'ש' לא
 תמצא'יעול לעל'ם נא'ס אר'ני יהוד :

יהוד דבר יהוד אלי לאמר ואתה בן
 אדם שא על צר קנה : ואמר'תל צ'ר הי'שבת
 על מבאת'ס רכל'ת הע'סם אל'איים ר'סם כ
 פה אס'ר את'ני יהוד צ'ר את'מ'ס את'ני ב'ל'ת
 יפ' : בלב י'ס'ם נש'לך ב'לך ב'ל'ת יפ' : ב'ר
 ב'ר'ס'ם ב'שני'ר ב'ט לך אל'כל ל'ת'ס אר'ו
 מ'ל'כ'ן לק'ח לע'ש'ת ת'חן עליך : אל'ו'סם מ'ב
 מ'ב'שן ע'ש' פ'ש'ך קר'ש'ך ע'ש'ש'ן ב'ת אס'ר
 א'ש'ר'סם מ'א' פ'ת'ס : ש'ס ב'ר'ק'ס'ה מ'מ'צ'ר'ס'ה
 היה מ'פ'ר'ש'ך ל'ה'י'ת לך ל'נ'ס ח'כ'ל'ת ואר'ג'מן מ
 מ'א'ר אל'י'ש'ה היה מ'ב'ס'ך : י'ש'ב' צ'ד'ן ואר'ח'ו
 ה'ו ש'ס'ם לך ח'כ'מ'ך צ'ר ה'ו ב'ר המ'ה ח'כ'ל'ד'ו
 וק'י'נ'ב'ל ח'כ'מ'ה ה'ו ב'ר מ'ח'ו'ק'י ב'ר'ק'ר ב'ל'א
 א'ל'ת ה'ים וס'ל'ח'ת'ם ה'ו ב'ר לע'ר'ב מ'ע'ר'ב'ך :
 פ'ל'ס ח'ל'ד ופ'ט' ה'ו ב'ד'ל'ך א'נ'ש' מ'ל'ח'מ'ך מ

ל'ר'ס'ה
 ו'ע'ב'י'ת
 ח'י'ס'ם א'ת'ך
 י'ח'י'י'ס'ם
 ו'ל'כ'ט

ח'י'ס'ם א'ת'ך
 י'ח'י'י'ס'ם

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

ו'צ'ר'ט

מ'גן וכ'כ'ע'ל'ר'כ'ך ה'פ'ה נ'ת'נו ה'ר'ד'ך מ'ני אר'ח
 וח'ל'ך ע'ל ח'כ'מ'ך ס'כ'ב וג'מ'ד'ים ב'מ'ד'ל'ת'ך
 ה'ו ש'ל'ט'ה'ם ח'ל' על ח'מ'ל'ך ס'כ'ב המ'ה כ'ל
 ב'ל'ל'ו יפ'ך : תר'ש'ט ס'ח'ד'ך מ'ר'כ'ב ל'ה'ון ב'ב
 ב'כ'ס'ף ב'ח'ל' ב'ד'ל ו'ע'י'פ'ר'ת נ'ת'נו ע'ו'כ'נ'ך : י'ת'ת
 ת'ב'ל'ו'מ'ש'ך המ'ה ר'כ'ל'ך ב'נ'פ'ט אר'ס וכל'י'נ'ח
 נ'ח'ש'ת נ'ת'נו מ'ע'ר'ב'ך : מ'ב'ת ת'ר'מ'ה מ'ס'ס'ו
 ופ'ר'ש'ים ופ'ר'ד'ים נ'ת'נו ע'ו'כ'נ'ך מ'ני ח'ל'ך ר'כ'ל'ך
 א'יים ר'כ'ס'ם ס'ח'ד'ת ד'ך ק'ר'ת ש'ן ו'ה'ג'נ'ים ה'ש'י
 ה'ש'י'ם א'ש'כ'ך : אר'ס ס'ח'ד'ך מ'ר'כ' מ'ע'ש'ך
 מ'נ'פ'ך אר'ג'מן ו'ר'ק'מ'ה ו'ס'ו'ן ו'ר'א'מ'ת ו'כ'ר'פ'ור'נ
 נ'ת'נו ב'ע'ו'כ'נ'ך : י'ה'ד'ה ו'א'ר'ץ י'ס'ר'א'ל המ'ה ר'
 ר'כ'ל'ך ב'ח'ס'י' מ'ל'ת ו'פ'ג' ו'ד'ב'ש' ו'ש'ל'ן ו'צ'ר'ט
 נ'ת'נו מ'ע'ר'ב'ך : ד'מ'ס'ק ס'ח'ד'ך מ'ר'כ' מ'ע'ש'ך
 מ'ר'כ'ב כ'ל'ה'ון ב'ין ח'ל'כ'ן ו'ג'מ'ר צ'ח'ל' ו'ד'ן ו'י'ת'ן
 מ'ל'ח'ל' ב'ע'ו'כ'נ'ך נ'ת'נו ב'ח'ל' ע'ש'ל'ת ק'ר'ה ו'ק'ג'ה
 ב'מ'ע'ר'ב'ך ה'ת' : ח'ל'ך ו'כ'ל'ת'ך ב'מ'ד'ר ח'ש'ל'ל
 ל'ד'כ'ס'ה ע'ר'ב' ו'כ'ל'נ'ש'א' ק'ר'ה המ'ה ס'ח'ד'ת י'ר'ך
 מ'ס'ר'ס ו'א'ל'ים ו'ת'ח'ו'ר'ים ב'ס' ס'ח'ד'ך : ו'כ'ל' ש'
 ש'ב'ה ו'ר'ע'מ'ה המ'ה ו'כ'ל'ך מ'ר'א'ש מ'ל'כ'ש'ם ו
 ו'כ'ל' א'ת' ע'ר'ה ח'ל'כ'נ'ת'נו ע'ו'כ'נ'ך : ח'ל'ך ו'כ'ל'ה'
 ו'ע'ל'ן ו'כ'ל' ש'כ'א א'ש'ור כ'ל'כ'ר ר'כ'ל'ת'ך : המ'ה
 ר'כ'ל'ך ב'מ'כ'ל'ל'ים מ'ג'ל'כ'י' ת'כ'ל'ת ו'ר'ק'מ'ה ו'כ'נ'ג'ו'
 ח'ז'ו'מ'ים כ'ת'ב'ל'ים ח'ס'ר'ש'ים ואר'ח'ים ב'מ'ר'כ'ל'ת'ך :
 א'נ'י'ת תר'ש'ט ש'ח'ך מ'ע'ר'ב'ך ו'ת'כ'ל'א ו'ת'כ'ב
 ו'ת'כ'ב'ך מ'א'ר מ'ל'כ' י'ס'ס'ים ב'מ'ס'ם ר'כ'ס'ם ה'כ'י'א'ך
 ה'ש'ט'ים א'ת'ך ו'ח'ח' ד'מ'ר'ים ש'כ'ר'ך מ'ל'כ' י'ס'ס'ים :
 ח'ג'ר' ו'ע'ו'כ'נ'ך מ'ע'ר'ב'ך מ'ל'ח'ד' ו'ח'כ'ל'ך מ'ח'ו'ק'י
 ב'ד'ק'ר ו'ע'ר'ב'י' מ'ע'ר'ב'ך ו'כ'ל' א'נ'ש' מ'ל'ח'מ'ך א
 א'ש'ר ב'ך ו'כ'ל' ק'ד'ל'ד' א'ש'ר ב'ת'כ'ך ע'ל' ב'ל'כ

מ'ני

ו'ח'ל'ך

ה'ו

ב'ל'ל'ו

ב'כ'ס'ף

ת'ב'ל'ו'מ'ש'ך

נ'ח'ש'ת

ו'פ'ר'ש'ים

א'יים

ה'ש'י'ם

מ'נ'פ'ך

נ'ת'נו

ר'כ'ל'ך

נ'ת'נו

מ'ר'כ'ב

מ'ל'ח'ל'

ב'מ'ע'ר'ב'ך

ל'ד'כ'ס'ה

מ'ס'ר'ס

ש'ב'ה

ו'כ'ל' א'ת'

ו'ע'ל'ן

ר'כ'ל'ך

ח'ז'ו'מ'ים

א'נ'י'ת

ו'ת'כ'ב'ך

ה'ש'ט'ים

ח'ג'ר' ו'ע'ו'כ'נ'ך

ב'ד'ק'ר

א'ש'ר

פ'ל'ס

ח'ל'ד

ו'פ'ט'

ה'ו

ב'ד'ל'ך

א'נ'ש'

מ'ל'ח'מ'ך

מ

ימים ביום כפלתך ולקול ועקת חבלך דעשו
מגששות : וידדו באגיותיהם כל תפשי משוט
מלחם כל חבל הים אל הארץ יעמוד : זה
והשמיני עליך בקולך וזעקו מדה ועל עפר
על ראשם כאפר יתפלשו : והקריחו אלך
קרחא והזירו שקים ובכו אלך במדגש מס
מספר מר : ותשאו אלך בגידם קניה וקוננו
עליך מי כצוד בדומה בתוך הים : בצאת עז
עבונך מימים הטבעת עמים רבים ברוכ ה
תנך ומערכך העשרת מלך ארץ : עתגשב
נשמת מימים במעמקי מים כערך וכלקה
קהל בתוך נפל : כל ישיב האים שממו ע
עליך ומלכותם שערו שער רעמו כנים : סח
סחים בעמים שרך עליך בלחות היות ואני
ואני שרך עליך :

יהוה דבר יהוה א

אלהי ישראל אמר להגיד אל פהאמר
אני יהוה : ואתה אל אני משב
אלהים יסבת : ואתה אל אני משב
ותתן לבן בלב : ואתה חכם
אתה מדנאל כל : לא תשכח : ואתה
ובתבונתך עשית לך ר : ואתה חכם
באצותך : ברכ הכמת : ואתה חכם
חלך ומטה לבך כחלך :
כה אמר אתי יהוה יען תתן אל לבך בלב
אלהים : לכן הגניסביא עליך זרים : ואתה
גרים וזרקי חרבותם עליפי הכמת : ואתה
יפעתך : ולשחת יודיך וטתה ממתי חלל כל
בלב ימים : האמר תאמר אלהים אני לפני ה
התנך ואתה אדם ולא אל ביד מחלף מותי

עללים תמח ביד זרים בראני דברתי נאם א
אתי יהוה : ויהי דבר יהוה אלי
לאמר : בן אדם שא קניה על מלך צר ואמרת
לו כה אמר אתי יהוה אתה חכם תכנית מלא
חכמה וכלל יפי : בערך בן אלהים היותפל
אכן יקרה מכסתך אדם פסולה ויהלם תר
חריש שיהם השפה ספד נפך וברכת זהב
מלאכת תפך ונקבך כך ביום הכראך כותנו
את פרוכ ממטח הספך ותתלך בדרך קדש
אלהים היות בתוך אבנראש היתהלכת : תמים
אתה בדרךך מים הכראך ערנמצא עולתה
בך : ברוכ רכלתך מלך תוכך חכם ותחטא וא
ואחללך מלך אלהים ואפוך פרוכ הספך
מלך אבני אש : גבה לבך בפיך טחת חכם
חכמתך על יפעתך על ארץ השלכתך לפני
מלכם נתתך לראוה כך : מרבעתך בעולר
רכלתך חללת מקדשך ואוצא אש מתוכך ה
היא אבולתך ותתנך לאפר על הארץ לעני כ
בלראך : כל ידעך בעמים שממו עליך כל
בלחות היות ואני ער עולם : ויהי דבר יהוה
יהוה אל לאמר : בן אדם שם פנך אל צידון
וחבא עליה : ואמרת כה אמר אתי יהוה ה
הגני עליך צידון תכבדתו בתוך ודעו כיאני
יהוה בעשיתי בך שפטים תקדשתי בה : ושל
ויהי דבר יהוה ואתה בחוצותיה ותפלל חלל
בתוכה בחרב עליה מסביב ודעו כיאני יהוה
יהוה : ולא יהיה עוד לבית ישראל סלון
באד יהוה : מכאב מכל סביבתם השאט
האש אים ודעו כיאני אתי יהוה :
יהוה בקבצי את בית ישראל

גל סגור

ישראל מן העמים אשר נפצו בם ונקדו
ונקדו שמי בם לעני וגו' וישט על אדמתם
אשר נתתי לעבדי לעקב וישט עליה לבטח
ובטו בדם ונטעו כרמים וישט לבטח בעשתי
שטמים בכל השטמים אתם מסביבתם ויד
ידעו כי אני יהוה אלהיהם :

בשנה העשירית בעשירי בשנים עשר
לחדש הזה דבר יהוה אלי לאמר : בן אדם
שים פגיו על פרעה כלך מצרים והגבא על
עליו ועל מצרים פלדדו ואמרת כה אמר
אדני יהוה וגו' עוף פרעה מלך מצרים הו
התנים הגדול הרבץ סוף יאמר אשר אמר
לי יאמר ואני עשיתי : ונתתי החרים בלחודו
והדבקו דגת יאריך בקשקשתו והעליתו
מחד יאריך ואת כל דגת יאריך בקשקשתו
תדבקו גמטו וך המדברה אתך ואת כל דגת
יאריך של פני השדה תפול לא תאסף ולא תג
תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים נתתיך לא
לאכלה : וידעו כל ישיבי מצרים כי אני יהוה
יעו היתם משענת קנה לבית ישראל בתפסס
בך בפה תרוץ ובקעת להם פלסוף ובהשע
ובהשענם עליך חשבר והעמדת להם פלס
מתנים : לכן כה אמר אדני
יהוה הנני מבא עליך חרב חסרתי ממך אד
אדם ובחמסה : והיתה ארץ מצרים לשממה ו
חרבה וידעו כי אני יהוה יעו אמר יאמר ליוא
ואני עשיתי : לכן הנני אריך ואלי אריך ונתתי
את ארץ מצרים לחרבות חורב שממה ממנו
ממנו לטנה ועוד גמול פוס : לא תעברו בהו
תגל אדם ורגל בדסה לא תעברו בה ולא תש

תשבו ארבעים שנה : ונתתי את ארץ מצרים
שממה בחרב : ארצות נשמות וערלה בלחך ע
עדים מדרבות תהינה שממה ארבעים שנה
והפצתי את מצרים בנשים חרותם בארצ
בארצות : כי כה אמר אדני

יהוה סוף ארבעים שנה אקבץ את מצרים
מן העמים אשר נפצו שמה : וישבתי את ש
שבות מצרים והשבתי אתם ארץ פתוס א
אל ארץ מכורתם והיו סם ממלכה שפלה :
מן הממלכות תהיה שפלה ולא תהנשא עוד
על דגרים והמעטתם לבלתי רדמנו בגוים : ולא
תלא יהוה עוד לבית ישראל למכסח מופד ע
עון בפנותם אחריהם וידעו כי אני יהוה
יהוה : ויהי בעשרים
ושבע שנה בראשון באחד לחדש הזה דבר
יהוה אלי לאמר : בן אדם נבוכדראצר מלך
בבל העבד את חילי עבודה גדולה אלי צר
כל דאש מנרה וכל כסף מוטה וסכר לא
היה לו לחיל מצר על העבודה אשר עבד
עליה :

לכן כה אמר אדני יהוה הנני נתן
לנבוכדראצר מלך בבל את ארץ מצרים ונ
תשא המונה ושלל שללה וכו' ביה היתה
שכר לחיל : פעלתו אשר עבד בה נתתי לו
את ארץ מצרים אשר עשו לו נאם אדני יהוה
יהוה : ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל
חך אתם פתחוק פה כותכם וידעו כי אני יהוה
יהוה :

ויהי דבר יהוה אלי לאמר : בן אדם
הגבא ואמרת כה אמר אדני יהוה הלילה

וזה ליום : ויבחרו ליום וקראו יום יהודה ויום
על עת גורם יהיה : ויבאה חרב במצרים ויהיה
והיתה חלחלה כמים מפל חלל במצרים חלק
ולקחו דמנה ונהרסו יסודותיה : כי שופט ופושט חל
ולחל וכל הערב טוב ובני ארץ הסדית אתם
בחרב יפלו :
כה אמר יהודה
ונפל סמכי מצרים וירד נאח ענה ממנו למו
סונה בחרב יפלו מה נאח ארני יהודה : תשמו
בתוך ארצות גשמים ועריו בתוך ערים נחרב
נחרבות תהינה : וידע כי אני יהודה בעת יאש
במצרים ונשכחו כל עוריה ביום ההוא יצאו
כלאים טלפלי בצים להחריד את טרש בטח
והיתה חלחלה בהם ביום מצרים כי הנה בא
באה :
כה אמר ארני יהודה
והסביל את המון מצרים ביד גבור ראצור
מלך בבל : הוא ועמו אתו עריצו גרים מובא
מיבאים לשחת הארץ והרבו חרב וחסל עלם
מצרים וסלאו את הארץ חלל : ונתתי יארים
חרבה ומכרתו את הארץ ביד רעים והסים
והסביל ארץ וכלאה ביד זרים אני יהודה ד
דברתי :
כה אמר ארני יהודה
והאבדתי גלולים והסבתי אלילים מנף ונשי
ונשיא מארץ מצרים לא יהיה עוד ונתתי יד
יראה בארץ מצרים : והסיטתי את פתרוס ו
נתתי יאש כצען ועשיתי שפטים פגא וספסמי
חטוי על סין מעה מצרים וסכרתי את המון
נא ונתתי אל במצרים חל חל סן ונא תהיה
להבקיע נמף צרי יוסם : בתרי און ופוסם ב
בחרב יפלו וזה בשבי תלכנה : וסכר פוסם
חשך היום בסכר פוסם את מוסות מצרים ונש

ונשבת בה נאח ענה היא ענן יכסנה ובנתיה
בשבי תלכנה : ועשיתי שפטים במצרים וידעו
כי אני יהודה :
ויהי
באות עשרה שנה בראשון בסבעה לחדש
היה דבר יהודה אלי לאמר : בן אדם את זרוע
פרעה מלך מצרים שכרתי וזנה לא חבשה
לתת רפאות לשום חתול לחבשה לחזקה לת
לתפש בחרב : לכן כה אמר ארני יהודה הנני
אל פרעה מלך מצרים ושכרתי את חזקתו
את החזקה ואת דגשכרתי והבלתי את החרב
מידו : והפצתי את מצרים בגרם וחרתים ב
בארצות : וזקתי את זרועות מלך בבל ונתתי
את חרבי בידו ושכרתי את זרועת פרעה ו
נאח נאחות חלל לפניו : והחזקתי את זרועת
מלך בבל חרועות פרעה תכלנה וידעו כי א
אני יהודה בתתי את חרבי ביד מלך בבל ונסה
אנתי אל ארץ מצרים : והפצתי את מצרים
בגרם וחרתי אתם בארצות וידעו כי אני יה
יהודה :

ויהי באות עשרה שנה בשלש באחד
לחדש היה דבר יהודה אלי לאמר : בן אדם
אמר אל פרעה מלך מצרים ואל הסתו אל
מי דמית בנדרתי הנה אשר ארזובל בנן יפה
ענף חרש כצל וגבה קומה ובין עתים הית
היתה צמרתו : מיס גדלתי תהום רוכבתו
את חרותה חלך סביבות כפסעה ואת העלת
תעלותיה שלחה אל כל עצי השדה : על
מן גבהא קומתו מכל עצי השדה תרכלנה
סרעפתי ותארכנה פארתי מים רבים ב
בשלחו : בסעפתי קנט כל עוף

האדם ותחת פארתו ילדו כל חת השדה ו
וכצלו יסב כל גרים רבים : ויהי בגללו באו
בארץ דליתו ביהיה שרשו אלמים רבים :
אזים לא עמסוהו בן אלים פרשים לאר
דמי אלם עמלו ועדמים לא הו כפארתו
פלען בן אלים לאדמה אלו בפי : ופה
עשיתו ברוב דליתו וקארו כל עצי עזן א
אשר בן האלים :

לכן כה אמר אדני יהוד יען אשר גבית
בקמה חשן צמיתו אל בין עבתים ודם לבכו
בגבהו והאנתו ביד אל גרים עשה יעשה לו
בר שער גרשתו : ויכרתו דרים ערצי גרים
וטשתו אל הדרים ובכל גאיות גפלו דליו
דליתו ותסבנה פארתו בכל אפיקי הארץ
ויהו מצולו כל עמי הארץ וטשו : על מפל
מבילי יטבנו כל עוף השמים ואל פארתו ה
הו כל חית השדה : לפע אשר לא יגבולו ב
בקוסם כל עצי מים ולא יתנו את צמחתם
אל בין עבתים ולא יעמרו אלים בגבתם כל
שת מים כי כלם נתנו לשאת אל ארץ תחתית
בתוך בני אדם אל יד יסד :

כה אמר אדני יהוד ביום
רדתי שאלה האכלתי בסע עליו אתהרים ו
ואמנע עמדותיה ופלאי מים רבים ואקחיד ע
עליו לבטן וכל עצי השדה עליו עלמה : מקח
מפלות הרעשתי גרים בהרדתי את שאלה א
את ידי סד ותחש בארץ תחתית כל עצי ע
עזן מכדי וטוב לבטן כל שתי מים : גבדים
אשר ירדו שאלה אל חלל חרב חרעו יטבו
בצלו בתוך גרים : אל כי דמית ככה בכבוד

ובגלל בעצי עזן וחרדת את עצי עזן אל אר
ארץ תחתית שחך עדלים תסבב את חלל ח
חרב הוא פרעה וכל דמיתו נאם אדני יהוד :
והו בשער עשירי סנה
בשער עשירי חרש באחד ולחש הזה דבר יהו
יהוד אלו לאמר : בן אדם שא קנה על פר
פרעה כלך מצרים ואברת אלו כפיר גרים
גרים האלה פתנים בימים ותנח בנהרותך
ותחלל מים סתך ותפס נהרותם :

כה אמר אדני יהוד ופרשתי
עליך את דשתי בקהל עמים רבים והעליך ב
בחרמי : ותטשתך בארץ על בני השדה אשר
אטולך והסבנת עליך כל עוף השמים והבע
והסבעתי ממך חית כל הארץ : ותתני את ב
בסרך על חדרים ומלאות האיות רמיתך : ו
והסקת ארץ צפתך ממסך אל הדרים ואם
ואפיקים סלאן ממך :

תכתי בביתך שמים והקדתי את ב
לכביתם שמש בעזן אכסו ורח לא יאיד או
אדו : כל מאדיו אור בשמים אקדדם עליך
ותתני חשך על ארצך נאם אדני יהוד : ודב
והבעסתי לב עמים רבים מהבאי שסך בנו
גרים על ארצות אשר לא ידעום : והשיבתי
עליך עמים רבים ומלכיהם ישערו עליך שער
בעפף חרבי על גגיהם וחרדו לתנעם איש
לנפשו בית פלתי : כי כה אמר אדני יהו
יהוד חרב סך בכל בבאך : בחרבות גבו
גבירים אפל ומתך ערצי גרים כלם וסד
ושדדו את גאון מצרים תסמך את פל והם
המטה : וואמרו אתפל

ו
ואמרו

בדמיה של מים רבים ולא תדלחם חגל
אדם עוד ופרסות בהמה לא תדלחם : ואם
אשקיע סמיהם ונהרום כשמן אתוך נאם
אדני ייחוד : כתל את ארץ מצרים שכמה ו
תשמה ארץ ממלואה בדמיו את כל יושבי
בהודעו כי אני יהודיקנה היא וקוננה פנות
ותם תקוננה אתה על מצרים ועל כל דמו
המתה תקוננה אתה נאם אדני ייחוד :

והו בשתי עשרה שנה
במשע עשר להודס היה דבר יהוד אל לא
לאמר : בן אדם נהה על המון מצרים וחור
והודיה לאה ונולתגים ארדים אל ארץ
החיות את ידיו בור : ממי נעמת רדה והש
חשבה אדעלים : בתוך חללי חרב יפלו
ורב נתנה משטו אתה וכל דמיה : דבר
לו אדני גבורים סוף שאל את עוזו ידיו
שכבו הערלים חללי חרב : שם אשור וכל ק
קנה סביבותיו קברתיו כלם חללים נפלים ב
ברב ואשר נתן קברותיה בירטתי בור ויהי
קהלה סביבות קברתה כלם חללים נפלים ב
בחרב אשר נתנו חיות בארץ חיים : שם עי
עלם וכל המונה סביבת קברתה כלם חללים
הנופלים בחרב אשר ידו ערלים אל ארץ
תחיות אשר נתנו חיותם בארץ חיים וישאו
כליתם את ידו בור : בתוך חללים נתנו
משכב לה כל המונה סביבות קברתה כלם
ערלים חללי חרב כיתנן חיותם בארץ חיים
וישאו כליתם את ידו בור בתוך חללים נ
נתן : שם משך תוכל וכל המונה סביבות ק
קברתה כלם ערלים כחללי חרב כי נתנו חי

חיותם בארץ חיים : ולא ישכבו את גבורים
נופלים מעדלם אשר ידו שאל בכלי כל
מלחמתם ונתנו את חרבותם תחת ראשיהם
ותה עונותם על עצמותם כחיות גבורים ב
בארץ חיים : האנה בתוך ערלים תשכר חש
ותשכב את חללי חרב : שמה אדום כלכיהו
וכל ישיאיה אשר נתנו בגבורתם את חללי
חרב המה את ערלים ישכבו ואת ידו בור
שמה נסכי צפון כלם וכל צדני אשר ידו
את חללים בחיותם בגבורתם בשים וישכ
ישכבו ערלים את חללי חרב וישאו כליתם
את ידו בור ואתם דאה פרעה ותם על כל
המונה חללי חרב פרעה וכל חללי נאם אדני
ייחוד : כי נתנו את חפיהו בארץ חיים והשכב
בתוך ערלים את חללי חרב פרעה וכל דמו
דמיה נאם אדני ייחוד :

והי דבר יהוד אל לאמר : בן אדם
אל בני עמך ואמרת אלהם ארץ כי אביא ע
עליה חרב ולקחו עם דארץ איש אחד מקצי
מקציהם ונתנו אות להם לצפה : ודאה את ה
החרב באה על דארץ ותקע בשופר והזהיר א
את העם : ושמע השופר את קול השופר שם
לא נזהר ותבא חרב ותקחו דמו בראשו יה
יהיה : את קול השופר שמע ולא נזהר דמו בו
יהיה : והוא נזהר נפשו מלש : והצפה כי ראה
את החרב באה ולא תקע בשופר והעם לא
נזהר ותבא חרב ותקח מהם נפש דוא בעתו
נלקח דמו מיד הצפה אדני :

ואתה בן אדם

צפה נתת לבית ישראל ושמעת

מפי דבר הוזהרת אתם ממני : באמרי לרשע
רשע מות תמות ולא דברת לרודף רשע מר
מדרפו הוא רשע בעונו ימות ודמו כיסוד אב
אנקש : ואתה ברוח הוזהרת רשע מדרפו לשוב
ממנו ולא שוב מדרפו הוא בעונו ימות ואתה
נפטר היצלת : ואתה בן אדם
אמר אל בית ישראל כן אמרתם לאמר כי פ
פסענו חטאתנו עלינו ובהם אנחנו נמקם ו
ואיך נחיה : אמר אליהם חי אני נאם אדני
יהוה אם אחפון במות הרשע כי אם כש בר
רשע מדרפו וחי שוב שובו מדרבכם וחי
הרעים תלמה תמותו בית ישראל :

ואתה בן אדם אמר אל בני עמך צדקת
הצדק לא תצילנו ביום פסענו רשעת הרשע
לא יכשל בה ביום שובו מרשעו וצדק לא יז
יכל לחיות בה ביום חטאתו : באמר לצדק
חיה וחי וחי כש על צדקתו ועשה על כ
פל צדקתו לא תוכנה ובעדיו אשר עשה
בו ימות : ובאמרי לרשע מות תמות ושל כח
מחטאתו ועשה משפט וצדקה : חבל ישיב ר
רשע מולד יסלם בחקות החיים הדרך לחלתי
עשות על חיי חיה ולא ימות : פל חטאתו לא
אשר דשא לא תוכנה לו משפט וצדקה עש
עשה חיי חיה : ואמרו בני עמך לא יתכן ד
דרך אחי ומה דרכם לא יתקו וישוב צדק
מצדקתו ועשה על דמות בהם : ובשוב רשע
מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא י
יחיה : ואמרתם לא יתכן דרך אחי איש כר
כדרכו אשפט אתכם בית ישראל :

והיו בשמי עשרי שנה בעשרי בחמישה

לחרש לגלותנו בא אלי הגלית מוחלל ל
לאמר הבתה החרויה יהיה חילת אל בערב
לפני בא הברש ופתח את לי עד בא אלי ב
בבקר ופתח פי ולא נאמתי עוד :

והיו דבר יהוה אלי לאמר בן אדם
ישיב והרבות האלה על אדמת ישראל אם
אמרים לאמר אחד היה אברהם ורש אתה
הארץ ואנחנו רבים לנו נתנה הארץ למור
למדינה : לכן אמר אליהם כה אמר אדני
יהוה על הדם תאכלו ועיניכם תשא אל גלו
גלויכם ודם תשלב ו הארץ תדשש עמכם
על דרבכם עשיתו תועבה ואיש אשתו רעו
טנאתם ו הארץ תדשו : כזה תאמר א
אליהם כה אמר אדני יהוה אל אב לא א
אשר מדרבם בדרך ירו ואשל על פני הש
השדה לחיה נחמו לאכלו ואשר כש צדקתו
ובמעלות בדרך יסות : ותתי את דאלין סם
שממה ומשמה ונשבת נאמן עזה ושבנו רח
ישראל מאין עבר : ורשע כי אני יהוה בתי
את הארץ שממה ומשמה על פלח עמכם א
אשר עש :

אדם בני עמך הצדקים כן אצל הקולותוב
ובפתחי הבתי כדסרוד את אחד איש את
אחיו לאמר באו נא ושמעו מה דבר הוצא
מאת יהוה : וכוה אלך כמבא עם ויש
רשע לפני עיני רשעו את דברך ואתם ל
לא יעשו כי עגבים כפיהם דכה עינים אחרי
כצק לבם הדרך : ודברך להם כשיר עגב
עגבים יפה קול וכטיב גנן ושמעל את דב
דברך ועינים אינם אתם : וכבאה הנה

במה ידעו כי נביא היה מנחם :

ויהי דבר יהודי אל לאמר : בן אדם
הנבא על רועי ישראל הגבא ואמרתי אלהם
לדעו כי מה אומר אנכי ויהי דבר רועי ישראל
אשר דברעם אתם הלא הצאן ידעו דרעוכם
את החלב האכלו ואת הצמר תלבשו הבר
הבריאה תוכחו הצאן לא תרעו את דגחלות
לא תחוקתם ואת החולה לא תבא אתם תלשבו
ולתפלת לא תבשלתם ואת דגחלות לא תשב
חשבתם ואת האבדות לא בקשתם ובדוקה
רדיתם אתם ובפחד : ותפגנה מבלי רעה ות
והינה לאכלה לכל חית השדה ותפגנה :
ישגו צאני בכל ההרים ועל כל גבעה רמה ו
ועל כל בני הארץ נפגו צאני ואין יודעו
ואין מבקש ולכן רעים שמעו את דבר יהודי
חי אני נאם אנכי יהודי אם לא יען הוציא
צאני לבו ותהינה צאני לאכלה לכל חית ה
השדה באין רעה ולא דרסו רועי את צאניו
ידעו הרעים אתם ואת צאני לא רעו : לכן
דרעים שמעו דבר יהודי : מה אומר אנכי יה
יהודי וגוי אלהים ודרשתי את צאני כי
מידם והשפתיים פרעות צאן ולא ידעו עוד
דרעים אותם והצליח צאני מפיהם ולא היה
והדנה להם לאכלה : כי מה אומר אנכי יהודי
הנני אני ודרשתי את צאני ובקדתיים : כבן
כבדתי רעה עודו ביום חייתו בתוך צאנו
נכרתימן אמר את צאני והצל : אתכם מ
בכל המקומות אשר נפגו שם ביום ענן וער
ויהי : והוצאתים מן העמים וקבצתיים מן
הארצות והביאתים אל ארצתם דרעתיים א
אל דבר ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ

במרעה טוב ארעה אותם ובדרי טוב ישר
ישראל יהיה נרחם שם תרלצנה בנה טוב
וסרעה שכן תרענה אל דבר ישראל : אני א
ארעה צאני ואני ארכיזם נאם אנכי יהודי :
את האבדות אבקש ואת הדגחות אשיב ולש
ולתפלת אכסל ואת החולה אחק ואת הש
השפתי ואת דחוקה אשמיד ארעה במש
במשפט : ואתה צאני מה אומר אנכי יהודי
הנני שפט בך שיהיה לאלים ולעומדים :
השפט מכם המרעה הטוב ידעו ויתר טרע
מך : מכם תרשטו ברגליכם ומשקעמים תשמו
ואת הנותרים ברגליכם תרפשו : וצאני טר
מרים ברגליכם תרענה ומרפשו ברגליכם תשת
תשפנה : לכן מה אומר אנכי
יהודי אלהים הנני אני ושפטו בין שיה בריה
ובין שיה רוח : יען בצד ובסתף תהדופי ובקר
ובקדתיים תנגחו כל הדגחות עוד אשר תפג
תפגתם אתנה אל דחוקה : ודרשתי ל צאני
ולא תהינה עוד לבו ושפטו בך שיה לשה :
והקימתי עליהם רעה אחת ורעה אחת את
עבדי דוד הוא ידעו אתם והוא יהיה להן לר
לדעה : ואני יהודי אהיה להם לאוילים ועבדי
יהודי נשיא בתוכם אני יהודי דברתי : וסדתי ל
להם כרית שלום והשפתי היה רעה מן הוא
הארץ וישבו במדבר לבטח ולשגו ביערים : וקנה טי
ותתי אתם וסביבת גבעתי ברכה והודדתי ה
הגשם בע עוגשמי ברכה יהיו ותן יען השדה
את פרי הארץ תתן יסלה תקו על ארצתם
לבטח וידעו כי אני יהודי בשכרי את כסות ע
עלם והצליחם מיד העבדים כהם : ולא היה
עוד בו לגרם וחיית הארץ לא תאכלם וישבו

לכסח האין כחרד ויהקמות להם כסע לשם
ולא יהי עוד אסוף רעב בארץ ולא ישאור
עוד כל ימי הגרים ירדעו גרים כי אני יהוד
אלהים אתם והמה עשית ישראל נאם א
אדני יהוד ואתן צאני צאן פרעית אדם א
אתם אני אלהים נאם אדני יהוד

ויהי דבר יהוד

אלי לאמר : בן אדם שים פסך על הר שער
והגבא עליו : ואמרת לו כה אמר אדני יהוד
הגני אלך הר שער ונשי ידלי עלך ותתקד
שטמה ומסמה : ערך חרבה אשים ואזה
שטמה תהיה וידעת כי אני יהוד : יען היות
לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי
חרב בעת אידם בעת עון קץ לכן חראני נאם
אדני יהוד כי להם אעסך דם ידפך אהל

לאתם שנאת להם ידפך : ותתל את דר ש
שעור לשטמה ושטמה והכרת מטו עבר ו
ושבו וכלאתי את דרו חללי וגבעתי וגאתך
וכל אפיקך חלל דרב יפול בהם : שטמות
עולם אתך וערך לא תשכנה וידעתם כי
אני יהוד : יען אסרך את סני הגים והתשתי
האצות לי תהינה ויר שנה ויהוד שם יהיה
לכן חי אני נאם אדני יהוד ועשית באפך וב
וכנאתך אשר עשית מסאאתך כס ונדעת
כס פאשר אסנך : וידעת כי אני יהוד שם
סמנתי את כל נאצתך אשר אמרת על ידי
ישראל לאמר שטמה לנו נמנו לאכלה : ותג
ותגדלו עלי בפיוס והערתם עלי דברכם
אני שבעתי :

כה אמר
אדני יהוד בשכח כל הארץ שטמה אעשה
לך : כשחתך לחלל בת ישראל על אשר

שטמה כן אעשה לך שטמה תהיה הר שער
וכל אדום כלה ירדעו כי אני יהוד :

ואתה בן אדם הגבא
אל הרי ישראל ואמרת להרי ישראל סמנו ד
דבר יהוד : כה אמר אדני יהוד יען אשר ה
האויב עליכם האח ובמות עולם למורשה ה
היתה לנו : לכן הגבא ואמרת כה אמר אדני
יהוד יען כי ען שמות ושארף אתכם כסביב ל
להיותכם בורסה לשארית הגוים ותעל על
שפת לשון דבת עם : לכן הרי ישראל שמעו
דבר אדני יהוד כה אמר אדני יהוד להרים
והבעות לאפיקים והאצות להרבות השטמ
השטמת הערים הגעובות אשר היו לבן ולג
והלעג לשארית הגרים אשר מסביב :

לכן כה
אמר אדני יהוד אכלא באס קנאתי דברתי
על שארית הערים ועל אדום כלה אשר נתנו
את ארצי להם למורשה בשטמת כל לבב
בשאט נפש למען מלשה לבו : לכן הגבא
על ארמת ישראל ואמרת להרים והבעות ל
לאפיקים והאצות כה אמר אדני יהוד וגני
בקנאתי ובחמתי דברתי יען פליטת גוים נשא
נשאתם ולכן כה אמר אדני יהוד אני נשאתי
את דרי אם לא הגים אשר לכם כסביב המ
המה בליטתם ישאו : וארם דרי ישראל ענפ
ענפכם ותנו ופריכם תשא לעכו ישראל כי
קרבו לבא : כי הגני אליכם וגניתי אליכם יו
תעבדותם ותדעתם : והרביתי עליכם אדם
כל בית ישראל כלה בשם הערים והחריבות
תבנה : והרביתי עליכם אדם ובדמה ור
דם ופחד והושבתי אתכם בקרבותיכם

נפח

חית

יחזקאל

יחזקאל
יחזקאל
יחזקאל

יחזקאל
יחזקאל
יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

והטבתו כראשיתכם ודעתם כראגי יהוד : ו
והולכת עליכם ארם את עמי ישראל ורש
הרשק והיהת לכם לחלה ולא תסיף עוד ל
לשכלם : כה אמר
ארני יהוד יען אמרם לכם אכלת ארם את
ומטבלת גידך היתה : לכן ארם לא תאכל עו
עוד וגידך לא תטבל עוד נאם ארני יהוד : ו
הלא שמע אולך עוד פליטת הגלים והרפת
עמכם לא חסאי עוד וגידך לא תכסלי עוד נ
נאם ארני יהוד :

והיה דבר יהוד אלי לאמר : כן ארם בית
ישראל ישיבים על אדמתם וישמאו אלה בד
בדרכם ובעולתם כשטאת הנדה היתה דר
דרכם לפני : ואסנך חסתי עליהם על הדם
אשר שפכו על הארץ ובגלוליהם טמאו : ו
ואפין אתם בגרם וזחבאצות כדרכם וכ
ובעולתם שפוטתם : וכל אלה הגוים אשר
באו שם וחללו את שם קדשי כאמר להב' ע
עם יהוד אלה וטארגו יצאו ואחמל על שם
קדשי אשר חללוהו בית ישראל בגוים אשר
באו שמה : לכן אמר לבית ישראל כה אמר
ארני יהוד לא לבענכם אני עשה בית ישראל
כי אם להם קדשי אשר חללם בגוים אשר
באתם שם : וקדשתי את שמי הגדול המחו
המחולל בגוים אשר חללם בתוכם וידעו ה
דגים כראגי יהוד נאם ארני יהוד כה קדשי
בכם לעני יהם : ולקחתי אתכם מן הדגים וקב
וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם
אל ארמתיכם : חרקתי עליכם סים טהורים ו
ושהרתם מכל טמאתכם ומכל גלולכם אט

אסדר אתכם : נתתי לכם לב חרש ודחח ודח
חרשה אתן בקרבכם והסדתי את לב האבן
ככשרכם נתתי לכם לב כשד : ואת דחח אתן
בקרבכם ועשיתי את אשר בחקלי תלכו ומש
ומשפטן תסמרו ועשיתם : וישבתם בארץ א
אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי
איה לכם לאלדתי : והושיעתי אתכם מכל
טמאתכם וקראתי אל הדגן ודדביתו אותו
ולא אתן עליכם רעב : והרבית את פרי ה
העץ והגובת השדה לפען אשר לא תקחו עו
עוד חרבת רעב בגרם : וזכרתם את דרכיכם
הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם
בצניכם על עיתותיכם ועל חיותיכם : לא ל
לבענכם אני עשה נאם ארני יהוד וידעו לכן
לכם בשו וחלכו מעונותיכם בית ישראל : כ
כה אמר ארני יהוד ביום טהרי אתכם מכל
עונותיכם והרשבתו את הערים ונבנו החרב
החרבות : והארץ תשטמה תעבד רבת אשר
היתה שממה לעני כל עובר : ואמרו הארץ
הלא תשטמה היתה כגן עוז והערים החרבות
והגשמות והגדוסות בצורת ישוב : וידעו ה
דגים אשר ישאו סביבותיכם כי אני יהוד כ
כליתי הגדוסות נטעתי הגשמה אני יהוד ד
דפחתי ועשיתי : כה
אמר ארני יהוד עוד זאת אדרש לבית ישראל
ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן ארם :
כצאן קדשים כצאן ירושלים במועדיה כן ת
תהיינה הערים והחרבות מלאות צאן ארם ו
ידעו כראגי יהוד :
היתה עלי יד יהוד ויצאני ברוח

נאכדנאדן ד' סייגן

וַיֹּדַע יְהוָה אֶת־לֵב־דָּוִד אֱמֵן וְאֵת־הַחֶסֶד
בְּנֵי־אֱלֹהִים כִּי־לֹא־עָזַב אֶת־הַחֶסֶד
וְלִבִּי־יִשְׂרָאֵל חֲבֵרוֹ וְלִקְחָה עִן אֲחֵר וְכָתוּב עַל
עֲלֵי־יִשְׁרָאֵל עֵץ אֲפִרִים וְכַל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל חֲבֵר
חֲבֵרוֹ : וְקָרַב אֲתָם אֲחֵר אֶל־אֲחֵר דָּן לַעֲזֹב א
אֲחֵר וְהָיוּ לְאֲחֵרִים בִּדְרֹךְ : וְכַאֲשֶׁר אָמְרוּ א
אֶלֶךְ בְּנֵי עַמִּי לְאֲבִיר הָלֹא תִגְדַּל לָנוּ מִה אֵל
אֱלֹהֵי דָן : וְהָיָה אֱלֹהִים כֹּה אֱמֵן אֲנִי יְהוָה
הַגָּדֹל אֵל לִלְחָם אֶת־עֵץ יִסְרָאֵל בִּדְרֹךְ אֲפִרִים
וְשִׁכְנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲבֵר וְתַתִּיל אֲתָם עֲלָיו אֶת־ע
עֵץ יְהוָה וְעֵשְׂתִים לַעֲזֹב אֲחֵר וְהָיוּ אֲחֵר בִּי
כִדִּי : וְהָיוּ הָעַצִּים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם כִּד
כִּדָּן לַעֲנִידָם : וְהָיָה אֱלֹהִים כֹּה אֱמֵן א
אֲנִי יְהוָה הַגָּדֹל אֵל לִקְחָה אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִב
מִבֵּין הַגִּזְרִים אֲשֶׁר־הָיוּ סָס וְקִבְצָתִי אֲתָם ל
מִסְכֵּב וְהִכָּאתִי אֲתָם אֶל־אֲדִמָּתָם : וְעַש
וְעֵשְׂתִי אֲתָם לֹא אֲחֵר כְּאֶרֶץ בְּרִי־יִשְׂרָאֵל ו
וּמִלֶּכֶךְ אֲחֵר יִהְיֶה לָהֶם לְמֶלֶךְ הָלֹא יִהְיֶה עוֹ
עוֹד לְשָׁנֵי גִזְרִים הָלֹא יִהְיֶה עוֹד לְשָׁנֵי כִדָּן
כִּמְלֻכּוֹת עוֹד : הָלֹא יִפְסָאוּ עוֹד בְּהוֹלִידִם
וּבִשְׁקָצֵיהֶם וּבְכָל פְּשָׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֲתָם מִ
מִכָּל מִשְׁבַּתָּהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם וּמִתַּרְתִּי א
אֲתָם וְהוֹדִל לַעֲמֹ וְאֲנִי אֱלֹהֵי דָן לְאֲדִמָּתִי :
וְעַבְדִּי דָן מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם וּרְעֵה אֲחֵר יִהְיֶה לָם
לְכָלֶם וּבְבִשְׁנֵי יִלְכוּ וְחָקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אֶת
אֲתָם : וְיִשְׁכְּנוּ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לְעַבְדִּי
לַעֲקֹב אֲשֶׁר־יָשְׁבוּ בָהּ אֲבֹתֵיכֶם וְיִשְׁכְּנוּ עֲלֶיהָ
זִמְרוּ וּבְנֵיכֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עוֹד עוֹלָם וְחַדָּשׁ ע

יהוה ויציני פתוך הבקעה והיא מלאה עצם
 עצמות : והעבדני עליהם סלבים סביב חגה
 רבות מאד על פני הבקעה חגה יבשות מא
 מאד : ואמר אלי כן ארס והתחיה העצמות
 האלה ואמר ארני יהוה אתה ידעת : ואמר
 אלי וגבא על העצמות האלה ואמרת אליה
 אליהם העצמות היבשות שמעו דבר יהוה :
 פה אמר ארני יהוה לעצמות האלה הנה אנ
 אני מביא בכם רוח חיות : ונתתי עליכם גי
 גידים והעלתי עליכם בשד תרמתי עליכם ע
 עור ונתתי בכם רוח וחיות ודעתם פדאני :
 יהוה : ונבאתי כאשר צויתי יהוה קול כהן באל
 וחגה רעש ותקדם עצמות עצם אל עצמו : ו
 והאיתי חגה עליהם גידים ובשר עלה ויהרס
 עליהם עוד מלמעלה ורחאין בהם : ויאמר
 אלי וגבא אל הרוח וגבא בן ארס ואמר
 אל הרוח פה אמר ארני יהוה מארבע רוחות
 באי הרוח ופתי בחרנים האלה רוחי : והגב
 והגבאתי כאשר צנני ומבאל ברים ורוח ויהו
 ויעמדו על הגלילים חל גדול מאד מאד : ו
 ואמר אלי כן ארס העצמות האלה כל בית
 ישראל הנה הגה אמרים יבשו עצמותי וא
 ואברה תקוהו נגדתי לו : ולכן וגבא ואמ
 ואמרת אליהם פה אמר ארני יהוה הנה אני
 פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותי
 מקברותיכם עמי ואמתי אתכם אל ארמתי :
 ישראל : וידעתם כי אני יהוה בפתי אתקב
 קברותיכם ובהעלתי אתכם מקברותיכם עמי :
 נתתי קרתי בכם וחייתם והגחתי אתכם על א
 ארמתיכם וידעתם כי אני יהוה דברתי ונעשיתי

יב
יג
יד

מחנה

אם תענו, ה

עמדי נביא להם לעולם ויבטחו להם ביום שלום
ביום עולם יהיה אתם ותהיה חרבותי אתם
ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם ויהיה כשכני
עו יום והייתי להם לאלילים והמה יהיו לי
לעם וידעו ויגידו פראי ידוד מקדש אתי
ישראל בזה מקדש בתוכם לעולם

יהי דבר

יהוד אלי לאמר: בן אדם שים פנך אל גו
ארץ הבגוד נשיא ראש כסף ותביל והנבא
עליו ואמרת כה אמר אדני יהוד הנני אליך
גו נשיא ראש כסף ותביל ושוכלהך ונתתי
חיים בלחך והוצאתי אותך ואת כל חילך
סיסים וברשים לבישי ככלול כלם קהל רב
צנה ונבון תופשי חרבות כלם: פרס כוש ופז
ופוט אתם כלם מגן וזבוע: גומר וכל אנפיה
בית תגרטה ירכי צפת ואת כל אנפיו עם
עמים רבים אתך: רבן והבן לך אלה וכל ל
קהל הקהלים עליך והיית להם לכשטר:
מימים רבים תפקד בארצות השנים תבא א
אל ארץ משוכבת מזרח מקיבצת כעמים ר
רבים על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמי
תמיד והיא מעמים והצאה חסם לבטח כל
כלם וקלית כשואת תבא בענן לכסות הארץ
והיה אתה וכל אנפך ועמים רבים אותך:

כה

אמר אדני יהוד יהיה ביום ההוא יעל דבר
דברים על לבך וחשבת מחשבת רעה: וא
אמרת אלה על ארץ פרוצת אבא השקטים
ישיב לבטח כלם ישיבים באין חמה וסד יחוד
והללים אין להם ולשלל שלל חמו בו להשיב
עך על חרבות נטות ואלי עם מאסף ממים

עשה מקנה וקנין ישיב על שטחי הארץ: שב
שבא ודון סחרי תרשים וכל כפליה יאמרו
לך השלל שלל אתה בא הלבח בן הקהלות
קדלך לשאת כסף וזהב לקחת מקנה וקנין ל
לשלל שלל גדול: דכן הנבא

בן אדם ואמרת לגו כה אמר אדני יהוד ה
הלא ביום ההוא בטחת עמי ישראל לבטח

תדע: ובאת מנזקונך מידכתי צפון אתה ויע

ועמים רבים אתך רכבי סוסים כלם קהל גזר
גדול חיל רב: ועלית על עמי ישראל כענן ל
לכסות הארץ בארצות הימים ותהיה וזבא
והביאתך על ארצי למען העת הגוים אתי ב
מקדשי בן לעציהם גו:

אמר אדני יהוד האתה הוא אשר דברתי בי
בימים קדמים ביד עבדי נביא ישראל הנב
הנבאים בימים ההם שנים להבא אותך ע
עליהם: וזה ביום ההוא ביום

כה יא
חול

בא גו על ארצת ישראל נאם אדני יהוד ת
תעלה חמתי באפי: ובקנאתי באש עברתי ד
דברתי אבל לא ביום ההוא יהיה רעש גדול
על ארצת ישראל ורעשו כנני דגו הים ועוף
השמים וחית השדה וכל הרמש הרמש על
הארמה וכל האדם אשר על פני הארמה ו
ונחרסו והרים ונפלו המדרגות וכל חמה ל

טו

לארץ תכל: וקראתי עליו לכל הרי חרב נאם
אדני יהוד חרב איש באחי רהיה: ונשפנתי
אתו בדבר ובדבר תשכ שטף ואמני אלגביש
אש תפרית אמטד עליו על אנפיו ועל עיני
רבים אשר אתו: ותגדלתי והגדדתי וגוד
ונחשתי לעני גרים רבים וידעו כי אני יהו
יהוד: ואתה בן אדם

הבא עליהם ואמרת להם אמר אלהי יחזקאל
הנני אליהם נתתי ראש משך וחבל ושו
ושבבתיך וישאיתך והעליתיך מירכתי צפון
והביאתיך על הרי ישראל והכתי קשרי כי
מיד שמאלך וחגך מיד ימין אפיל עליה
הרי ישראל תלך אתה וכל אנביך ועמים אשר
אשר אתך לעש צפון כל פנה וחת השדה
נחמד לאכלה על פני השדה תלך כי אני ר
דברתי נאם אלהי יחזקאל ושלחתי את בנמני
וכי שכי האים לבטח ודעו כי אני יחזקאל וא
ואל שם קדשי אוריע פתח עמי ישראל ול
ולא אחל אתכם קדשי עוד ודעו הנשים כי
אני יהוד קדוש בישראל וצנה באה ונח
ונחיתה נאם אלהי יחזקאל הוא הים אשר רכ
דברתי וצא ישיבי עמי ישראל ובעלי ודשי
והשילי בנשק ונמנ וצנה בקשת ובחצים וב
ובמקד יד ובנח ובעזי בדם אש שבע שני
שנים ולא ישא עינים מן השדה ולא יחט
יחטבו מן היערם כי בנשק יבערו אש וישלחו
את שרליהם ובזול את בתיהם נאם אלהי יח
יהוד

והיה ביום ההוא אתן לנתי מקום שם
לבר בישראל גיא העפרים קדמת הים וחס
וחסמת היא את העפרים וקבר שם אתנני
ואת כל הבנה וקראו גיא המקח וגו וקברום
בית ישראל למען טהר את הארץ שבעה חד
חדשים וקברו כל עם הארץ והיה להם ל
לשם ים והבשר נאם אלהי יחזקאל ואנשי תמ
תמד יבדילו עפרים בארץ מקברים אתהע
העפרים את הנחשים על פני הארץ לשחיה

בקצה שבעה חדשים יתקרו ויעברו העב
העפרים בארץ וראה עצם אדם ובנה אינלו
ציון עד קברו אתו המקברים אלגיא הכונן
גו וגם שם עד הבנה ושחיה הארץ

ואלה

בן אדם כה אמר אלהי יחזקאל אמר לצפון כ
כל כנף ולכל חית השדה הקבעו ובאו האם
האסנו מסביב על זבחי אשר אני ובח לכם
ובח גדול על הרי ישראל ואבלהם בשר וטת
ושתיתם דם בשר גבורים תאכלו ודם נ
נשיא הארץ תשעו אליהם כרים ועומדים פר
פרים מריא בשן כלם ואכלתם חלב לש
לשבעה ושתיתם דם לשתרן מזבח אשר
זכתי לכם ושבעתם על שחני סוס ורכ
ורכב גבור וכל איש מלחמה נאם אלהי יחז
יהוד ונתתי אתכם בדרגות וראו בלדני
הנשים אתם שפלים אשר עשית ואת ידי אשר
אשר שפתי בדם וידעו בית ישראל כי א
אני יהוד אלהים מן היום ההוא והלאה ו
ידעו הנשים כי בעלם גדל בית ישראל על
אשר כיעלו כי ואסתר פני בדם ואתכם ביד
צרה ופול בחרב בלם בטומאתם וב
בפשעיהם עשיתי אתכם ואסתר פני מהם

לכן

כה אמר אלהי יחזקאל עתה אשיב את שבית יע
יעקב ורחמתי בל בית ישראל וקנאתי לשם ק
קדשי ונשאתם בליתם ואת כל מעליכם
אשר מעלו כי בשבתם על אדמתם לבטח וא
ואן סחרי בשוכלי אתם מן העמים
וקבצתי אתם מארצות

אֵיכֶם תִּקְרָאֵם כִּם לְעֵינֵי הַגִּים רַבִּים וְיִד
וְדַעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּהַגְלֹתִי אֶתְכֶם אֶל-הַגִּים וּבְנִסְתֵּם עַל-אַרְצָתְכֶם וְלֹא אֶתֶד
עוֹד בְּדֶם שֶׁם וְלֹא אֶסְתַּד עוֹד פָּנַי בְּדֶם אֶל
אֲשֶׁר שִׁפְכְתִּי אֶת הַחַי וְהָיָה עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל נֹאכָה אֲדַנִּי יְהוָה

בְּעֵתֵיכֶם וְחִמְשׁ שָׁנָה לְגִלְחֹתִי

כִּי אֲשֶׁר הִנֵּנִי בְּעֵתֵיכֶם לְחַרֵּשׁ בְּאַרְבַּעַ עֶשְׂרֵה
שָׁנָה אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִכְתֵּה הָעִיר בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הִיָּה הַיָּיָה עַל-יַד יְהוָה וְהָבֵא אֹתִי שָׁמָּה בְּסִי
כְּמִדְּאוֹת אֲדָרִים הַבִּיאֵנִי אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְיִי
וְנִהְיִי אֶל דֶּרֶךְ גְּבוּל כְּאֹד וְעָלִיו כְּמִבְנֵה עֵד מִ
מִגֹּב וְהָבֵא אֹתִי שָׁמָּה וְהָיָה אִישׁ מִדָּאֲהוּל כִּי
כְּמִדְּאוֹת נִחַשְׁתִּי וְהָיָה לְפִשְׁתִּים בִּידוֹ וְהָיָה הַמִּ
וְהָיָה וְהוּא עָבַד בְּשַׁעַר וְיִדְבֹר אֵלַי הָאִישׁ
בֶּן-אָדָם רָאָה בְּעֵינָי וְכֹאֲלֹךְ שָׁמַע וַיֵּסֶם לִכִּי
לִכְן לֹכַל אֲשֶׁר אֲנִי מִדָּאֲהוּל אֵלַי כִּי לִכְעֹן הָיָה
הָרִאיוֹתֶיכֶם הַבָּאִתֶּם הִנֵּה הִנֵּה אֶת כָּל-אֲשֶׁר-אֶתֶד
אֶתֶּה רָאָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְהָיָה חֹמֶה כְּחֹרֶן
לְבֵית סָבִיב סָבִיב וְכִי הָאִישׁ קָנָה הַמִּדָּה שֶׁ
שֵׁשׁ אַמּוֹת בְּאַמְתּוֹ וְשִׁפְחָה וְיָמַד אֶת-רֹחֶב הַבֵּן
הַבֵּן קָנָה אַחֵר וְקָנָה קָנָה אַחֵר וְהָבֵא אֶל-
שַׁעַר אֲשֶׁר פָּנָיו דֶּרֶךְ הַקִּדְמוֹת הָעֵל כַּמַּעַל
בְּשַׁעַר וְהָיָה אֶת-כָּל הַשַּׁעַר קָנָה אַחֵר רֹחֶב
וְאֵת כָּף אַחֵר קָנָה אַחֵר רֹחֶב וְהָיָה קָנָה אַחֵר
אֶת-כָּף אֶת-כָּף אַחֵר רֹחֶב וְכִי הָאִישׁ חִמְשׁ
אַמּוֹת וְכָף הַשַּׁעַר כְּאֶזֶל אֵלֶּךְ הַשַּׁעַר מִרֵּב
מִתְּבִית קָנָה אַחֵר וְיָמַד אֶת אֲחֵם הַשַּׁעַר שֶׁ
שִׁמְנָה אַמּוֹת וְהָיָה שִׁתִּים אַמּוֹת וְאֲחֵם הַשַּׁעַר
הַשַּׁעַר מִתְּבִית וְהָיָה הַשַּׁעַר דֶּרֶךְ הַקִּדְמוֹת שֶׁ

שִׁלְשָׁה מִפְּהַל וְשִׁלְשָׁה מִפְּהַל מִדָּה אַחַת לְשִׁלְשֵׁי
לְשִׁלְשֵׁתָם וּמִדָּה אַחַת לְאֵלֶּךְ כִּכָּה וּכְמִכָּה וְיִי
וְיָמַד אֶת רֹחֶב פֶּתַח הַשַּׁעַר עֶשֶׂר אַמּוֹת אֹרֶךְ
הַשַּׁעַר שִׁלְשֵׁי עֶשְׂרֵה אַמּוֹת וְגִבּוֹל לְפָנָי הָיָה
וְהָיָה אֶמְתָּה אַחַת וְאֶמְתָּה אַחַת גִּבּוֹל כִּכָּה וְהָיָה
וְהָיָה שֵׁשׁ אַמּוֹת כִּכָּה וְשֵׁשׁ אַמּוֹת כִּכָּה וְיִי
וְיָמַד אֶת הַשַּׁעַר מִגֹּב הָיָה לְיָמֵי רֹחֶב עֶשְׂרִים
וְחִמְשׁ אַמּוֹת פֶּתַח נֹגַד כֶּתֶף וְיָעֵשׂ אֶת-הָאֵלֶּיךָ
שִׁשִּׁים אַמּוֹת וְאֵל הַחֲצֵר הַשַּׁעַר סָבִיב סָבִיב
סָבִיב וְעַל פָּנָי הַשַּׁעַר הָאֵתֶּךָ עַל-דִּפְנֵי אֲחֵם
הַשַּׁעַר הַפְּנִימִי חִמְשִׁים אַמּוֹת וְחִלְחִיל אַמּוֹת
אַמּוֹת אֶל הַתֵּלָאִים וְאֵל אֲחֵם הַפְּנִימִי לְ
לְשַׁעַר סָבִיב סָבִיב וְכִי לְאֵלֶּיךָ וְחִלְחִיל סָבִיב
סָבִיב סָבִיב לְפָנָי וְאֵל הַתֵּלָאִים וְיִי

וְיָמַד אֶת-הַחֲצֵר הַחֲצִיטָה

וְהָיָה לְשִׁכְתוֹ וְהָיָה עֶשְׂרִי לְחֲצֵר סָבִיב סָבִיב
שְׁלִשִׁים לְשִׁכְתוֹ אֶל-הָרִצְפָה וְהָרִצְפָה אֶל-כִּי
כֶּתֶף הַשַּׁעַר לְעִמָּת אֹרֶךְ הַשַּׁעַר וְהָיָה
וְהָיָה וְהָיָה וְיָמַד לְרֹחֶב מִלְּפָנֵי הַשַּׁעַר
הַשַּׁעַר הַחֲצִיטָה לְפָנֵי הַחֲצֵר הַפְּנִימִי כְּחֹרֶן
כֹּאֵה אַמְתָּה הַקִּדְמוֹת וְהָיָה וְהָיָה אֶת-כָּף
פָּנָיו דֶּרֶךְ הַחֲצֵר הַחֲצִיטָה כְּדֹר אֶת-כָּף
וְרֹחֶב וְהָיָה שִׁלְשָׁה מִפְּהַל וְשִׁלְשָׁה מִפְּהַל
וְאֵלֶּיךָ וְאֵלֶּיךָ הִיָּה כְּמִדְּאוֹת הַשַּׁעַר הָרִאשֹׁן חִמְשִׁים
חִמְשִׁים אַמּוֹת אֶת-כָּף וְרֹחֶב חִמְשִׁים וְעֶשְׂרִים כֹּאֵה
כֹּאֵה וְחִלְחִיל וְחִלְחִיל וְחִלְחִיל כְּמִדְּאוֹת הַשַּׁעַר
הַשַּׁעַר אֶת-כָּף פָּנָיו דֶּרֶךְ הַקִּדְמוֹת וְכְּמִדְּאוֹת שֶׁ
שִׁבְעִי עָלָיו כִּי וְאֵלֶּיךָ לְפָנֵיכֶם וְשַׁעַר לְחֲצֵר
לְחֲצֵר הַפְּנִימִי נֹגַד הַשַּׁעַר לְחֲצֵר וְלְקִדְמוֹת וְיִי
וְיָמַד מִשַּׁעַר אֶל-שַׁעַר

מאה אמה : וחלכלו דרך הדלים ודגה שע
 שער דרך הדלים ומדד אלו ואלמו כמדות
 האלה : וחלכלו לו ואלמו סביב סביב כח
 בחללות האלה חמשים אמה אחד וחלב
 חמשים עשרים אמה : ומעלות שבעה עלות
 ואלמו לפניהם ותמרים לו אחד מפר ואחד
 מפר אל אלו : ושער לחצר הפנים דרך הד
 הדלים ומדד משער אל השער דרך הדלים
 מאה אמות : רביאני אל החצר הפנים בש
 בשער הדלים ומדד את שער הדלים כמדות
 האלה : ותאו ואילו ואלמו כמדות האלה וח
 וחלכלו לו ואלמו סביב סביב חמשים אמה
 אחד וחלב אחד חמשים עשרים אמה וחלב
 חמשים אמות : ואלמו אל חצר החיצונה ותמ
 ותמרים אל אלו ומעלות שבעה מעלות : רבי
 רביאני אל החצר הפנים דרך הדלים ומ
 ומדד את השער כמדות האלה : ותאו ואילו
 ואלמו כמדות האלה וחלכלו לו ואלמו ס
 סביב סביב אחד חמשים אמה וחלב חמשים
 ועשרים אמה : ואלמו לחצר החיצונה ותמ
 ותמרים אל אלו מפר ומפר ושבעה מעלות מ
 מעלות : רביאני אל שער הצפון ומדד כמד
 כמדות האלה : ותאו ואילו ואלמו וחלכלו לו
 סביב סביב אחד חמשים אמה וחלב חמשים
 ועשרים אמה : ואלו לחצר החיצונה ותמ
 ותמרים אל אלו מפר ומפר ושבעה מעלות מ
 מעלות : ולשכה ופתחה כאילם השערים ש
 שם ידיו את העלה : ובאלם השער שנ

והשער
והחיצונה

והחיצונה

והחיצונה

סנים שללנות מפר וסנים שללנות מפר לשח
 לשחוט אלהם העלה והחכאית האשם : ו
 ואלהכתף מחיצה לעלה לפתח השער הצ
 הצפונה סנים שללנות ואלהכתף האחרת
 אשר האלם השער סנים שללנות : ארכ
 ארבעה שללנות כפה וארבעה שללנות כפ
 כפה לכתף השער שכמה שללנות אלהם :
 ישחקו : וארבעה שללנות לעלה אכני גז
 גזית אחד אמה אחת וחצי ורחב אמה אחת
 וחצי וגבה אמה אחת אלהם חנינו את רחב
 הכלים אשר ישחקו את העלה כס החוב :
 והשפ וס טפח אחד מוכנים בבית סביב סב
 סביב ואל השללנות בשר הקרבן : ונחצו
 ומחיצה לשער הפנים לסת שרים בחצר
 הפנים אשר אל כתף שער הצפון ופניהם ד
 דרך הדלים אחד אל פתח שער הקדים פני
 דרך הצפון : ומדד אל זה הלשכה אשר
 פניה דרך הדלים לכהנים שברי משמרתה
 הבית : והלשכה אשר פניה דרך הצפון לכ
 לכהנים שברי משמרת הבוכה דמה בני צ
 צדוק הקדושים מבני לוי אל ידוד לשחוט :
 ומדד את החצר אחד מאה אמה ורחב מא
 מאה אמה מדובעת המזבח לפני הבית : ו
 ורביאני אל אולם הבית ומדד אל אולם חמ
 חמשים אמות כפה וחמשים אמות מפה ורחב ה
 השער שלש אמות מפר ושלש אמות מפר :
 אחד האולם עשרים אמה ורחב עשרה עש
 עשרה אמה ובמעלות אשר עליו אלו וקמו
 ועשרים

אל דאילם אחד כפה ואחר כפה : ויביאני
אל ההיכל ויבד את דאילם שש אמות רחב
בפני ושש אמות רחב מפני רחב האהל : ורחב
הפתח עשר אמות וכתפות הפתח חמשת אמות
מפני חמש אמות מפני ריבד ארבע ארבעים
אמה ורחב עשרים אמה : ובא לפנימה וימיר
אל הפתח שתים אמות ופתח שש אמות ו
ורחב הפתח שבע אמות : ויבד את ארבע עט
עשרים אמה ורחב עשרים אמה אל פני ההי
ההיכל ויאמר אלי זה קדש הקדשים : ויבד
את קיר הבית שש אמות ורחב הצלע ארבע
אמות סביב סביב לבית סביב ויהצלעות צלע
אל צלע שלש ושלשים פעמים וזבאות בקיר
אשר לבית לצלעות סביב סביב להיות אחת
אחוזים ולא יהיו אחוזים בקד הבית ורחבה
ונסבה למעלה למעלה לצלעות כי מסבבה
הבית למעלה למעלה סביב סביב לבית על
כן רחב הבית למעלה וכן דתחתנה יעלה ע
עלה עליונה לחיכונה : וראיתי לבית גבה סב
סביב סביב מסבות הצלעות מלא רבנה שש
אמות אצל זה : רחב הקד אשר לצלע אלה
החץ חמש אמות ואשר מנח בית צלעות א
אשר לבית : ולבית הלשכות רחב עשרים א
אמה סביב לבית סביב סביב : ופתח הצלע
למנח פתח אחד ררך הצפון ופתח אחד לר
לדרום ורחב מקום המנח חמש אמות סביב
סביב : והבנין אשר אל פני רגולה פאת דר
דרך הים רחב שבעים אמה וקד הבנין חמ
חמש אמות רחב סביב סביב וארכו תשעים
אמה : וסדר את הבית ארך מאה אמה והגו

והגורה והבניה וקדוה ארך מאה אמה :
ורחב פני הבית והגורה לקדס מאה אמה :
ומדר ארך הבנין אל פני הגולה אשר על
אחריה ואתיק דא מפני ומפני מאה אמה וזה
וההיכל הפנימי וארבע החצר : הסלים
והחלונות האטמות והאתיקים סביב לשלש
לשלשתם נגד הסף שחוף עץ סביב סביב
והארץ עד החלונות והחלונות מכסות : על
כיעל השתח ועד הבית הפנימי חלון ואלי
פל הקד סביב סביב בפנימי ובחיצון מוז
מדות : ועשר סדכים ותמרים ותמרה ב
בין סדכין לסדכין פנים לסדכין : ופני
אדם אלה ממחל מפני פני כפד אלה ממח
התמרה מפני עשר אלכל הבית סביב סבי
סביב : מהארץ עד כיעל הפתח הסדכים
ותמרים עשרים וקד ההיכל : ההיכל מ
מחת רבעה ופני הקדס הנראה כמראה :
המזבח עץ שלש אמות גובה וארכו ששים א
אמות ומקצעתו רח וארכו וקדוהו עץ רחב
ורחב אלה זה השלחן אשר לפני ייחד : וש
ושתים דלתות לריכל חלקדש : ושתים דל
דלתות לדלתות שתיים בסבות דלתות עולם
דלת אחת ושתי דלתות לאחדת : ועשרה
אלהן אל דלתות ההיכל כחברים ותמרים כ
באשר עשרים לקדוה ועץ אל פני הא
האולם מהחץ : וחלונות אטמות ותמרים
מפני ומפני אל כתפות האולם וצלעות רביתו
והעובים והציאני אל החצר החיצונה הדרך
דרך הצפון וביאני אל הלשכה אשר נגד ה

רגלה

קרי

ט

ואשר נגד הבנין אלה צפון : אל פני ארץ
אמות המאה פתח הצפון ודרך חמשים אמו
אמות נגד העשרים אשר לחצר רבנטי ונגד
רצפה אשר לחצר החיצונה אלהים אל פני א
אתם בשלשים : ולפני השלכות כדורך עשר
אמות רחב אל הבנין דרך אמה אחת ופת
ותחתיהם לצפון : והשלכות העליונות קצרות
כיוכלו אתכם מהנה מרתחות ומהתכ
וכדתיכות בנין : כי משלשות הנה ואין להן
עמודים פעמתי החצרות על כן נאצל מהת
מהתחות ומהתכנות כדאריך ודרך אשר
לחץ לעומת השלכות דרך החצר החיצונה
אלכני השלכות ארפו חמשים אמה כי ארך
השלכות אשר לחצר החיצונה חמשים אמה
והנה על פני ההיכל מאה אמה : ומתחתיה ל
שלכות האלה המביא מקדשים בבאו להנה
מהצר החיצונה : ברחביה דרך החצר דרך
הקדים אל פני הגזרה ואל פני הבנין לשכותו
דרך לפניכם כמראה השלכות אשר דרך
הצפון כארכן כן רחבן וכל מוצאיהן ובמשפ
ובמשפטיהן וכפתיהן : וכפתיהן השלכות א
אשר דרך הדרום פתח כראש דרך בפני הג
הגזרה הגנה דרך הקדים כבאן ויאמר אלי
לשכות הצפון לשכות הדרום אשר אל פני
הגזרה הנה לשכות הקדש אשר יאכלו שם
הכהנים אשר קרובים להוד קדש הקדשים
שם יניחו קדש הקדשים והבגד והחצאת
והאש כי המקום קדש : בבאם הכהנים יל
ולא יצאו מהקדש אל החצר החיצונה ושם
יניחו בגדיהם אשר ישרתו בהן כיון שירש הגנה

לכשול מדרים אחרים וקרבו אל אשר לעם :
וכלה את מדרות הבית הפנימי והוציאני דרך
השער אשר פניו דרך הקדים ומדרו סביב
סביב : מדר רחב הקדים בקנה המדה חמש
מאות קנים בקנה המדה סביב : מדר רחב
הצפון חמש מאות קנים בקנה המדה סביב :
את רחב הדרום מדר חמש מאות קנים בק
בקנה המדה : סביב אל רחב הים מדר חמש
מאות קנים בקנה המדה : לארבע חצות מ
מדרו הים ול סביב סביב אורך חמש טא
מאות ורחב חמש וטאט להבדיל בין הקדש
לחול : חולכני אל השער שעד אשר פונה
דרך הקדים : והנה כסד אל ישראלי ב
כא מדרך הקדים וקלו כקול מים רבים והא
והארץ האירה מכבודו : וכמראה דמד
המראה אשר ראיתי כמראה אשר ראיתי
בבא לשחת את העיר וטראות כמראה אס
אשר ראיתי אל נהר כסד ואפל אל פני : וכב
וכבוד יהוד בא אל הבית דרך שער אשר פנ
פניו דרך הקדים : ונשאתי חורבאני אל
החצר הנניתי והנה מרא כבוד יהוד אתהב
הבית : והשכיע בדבר אל מהבית ואיש היה
עומד אצלי : ויאמר אלי כן אדם את מקום
כסד ואת כקום כבית רגלי אשר אישן שם
בתוך בני ישראל לעולם ולא יכסאו עוד כי
כי ישראלי שם קדש הטה וטלכיהם כגו
בוניהם ובפגרי טלכיהם בביתם כיתתם סלס
את ספי ומותתם אצל מוחלי והקד בני ובני
ובניהם וטמאו את שם קדש בתעבתם אש
אשר עשו ואכל אלה באפי : עלה וחקו את

ונתתם ופגרו מלכיהם סבני ושכנתי בתוכם ל
לעולם: נר
דגד א בית ישראל את הבית וכלו מעות
מענותיהם וכדדו את תכניתו ואם נכלטו מכ
מכל אשר עשו צורת הבית ותטטלו וכיצאו
וכבאו וכל צורלו ואת כל חקתו וכל צרות
צרותיו וכל חורלו הודע אתם וכתוב לעיני
לעיניהם וישפדו את כל צורתו ואת כל חקת
חקתו ועשו אתם: זאת תורת הבית על ראש
ההר כל גבול סביב קדש קדשים הנה
זאת תורת הבית ואלה מדות המזבח באמות
אמה אמה ושופח חלק האמה ואמה רחב וג
תכלה אל שפתה סביב ורת האחד חג גבה
המזבח ויחלק הארץ עד לעזרה החרוטה
שנים אמות ורחב אמה אחת וטד עזרה הק
הטטה עד העזרה הגדולה ארבע אמות ורח
ורחב האמה ורחב הארץ ארבע אמות ומהרי
ומהאר ארבע אמות ורחב הארבע אמות ורחב
שנים עשרה ארץ בשמים עשרה רחב רביע
אל ארבעת רבעי: והעזרה ארבע עשרה א
ארץ בארבע עשרה רחב אל ארבעת רבעי
והגבול סביב אמה חצי האמה וחלק לה אמה
אמה סביב ומה עזרתו פנות קדש: ואמר א
אל קראלם כה אמר אדני יהוה אלה חקות
המזבח ביום העשותו להעלות עליו עולה וזו
ולחך קדש: תתת אל הכהנים הלויים א
אשר דם כריע צדוק הקדושים אלי נאם אד
אדני יהוה לשתני פר בקבר לחטאת: ולק
והחת כדדו ונתת אל ארבע קרנותיו ואל אר
ארבע פנות העזרה ואל הגבול סביב וחסאת

אחו תפחתו: חקת את דגד החטאת וסד
ושרפו במקדש הבית מדון למקדש: וביום
השני תבדוק שער עזים המים לחטאת וחס
וחטאו את המזבח כאשר חטאו בגד: בכל
בכליתך כחטא הקדש פר כן בקר תמים ואי
ואיל כן הצאן תמים: והקרבתם לפני יהוה
והשליט הכהנים עליהם כולח והעלו אתם
עלה ליהוה שבעת ימים תעשה שער חטאת
ליום ופר כן בקר ואיל כן הצאן תמימים יע
יעשו: שבעת ימים יספדו את המזבח ושהדו
אחו ומלאו דו: וכל את הים והיה ביום
השמיני והלאה יעשו הכהנים על המזבח א
את עולותיכם ואת שלמיכם ורצאתי אתכם נ
נאם אדני יהוה: ל
אחי דרך שער המזבח והצנן הפונה קדש
והוא כטור ויאמר אל יהוה השער הזה כטור
יהיה לא יבתח ואיש לא יבא בו כי יהיה אל
אדני ישראל בא בו יהיה כטור: את הנשיא
נשיא הוא ישב בו לאכל לחם לפני יהוה כד
בדרך אולם השער יבא וכדדו יצא: ויבא
ויבאני דרך שער הצנן אל גני הבית וארא
והנה כולא כבוד יהוה את בית יהוה ואכל ע
על פני: ואמר אל יהוה קראלם שים לך
וראה בעיניך ובאונך שבע את כל אשר אני
בדבר אומר לכל חקות בית יהוה וכלל חזו
חזותו ושבת לבך לכבא הבית בכל מוצאי
המקדש ואמרת אל כל אל בית ישראל כה
אמר אדני יהוה רב לכם מכל העבתיכם בית
ישראל: כהביאכם בני נכר עד לילך ועד ליל
בסד להיות במקדש לחלו את ביתי בדקרי

בדקריבכם את לחמי חלב ודם ויפרו את בר
ברתי אל כל תעבתכם ולא שמרתם מסמרת
קדשי ותשיכון לשמרי מסמרתם במקדשי לז
קדשם ואל תשכחו את המקדש אשר יבא
ישראל כי אם הדלים אשר דקרו מעלי בת
בתעית ישראל אשר תעו מעלי אחרי גילולי
גליליהם ונשא עונם והיו במקדשי מסמרתם
פקדת אל שערי הבית ומסמרתם אתה כית ה
המה ישכנו את העלה ואת הדבב לעם זה
והמה עמדי לפניכם לשרתם ויען אשר יש
ישחרו אותם לפני גליליהם והיו לבית ישראל
לנביט עין על לבן שאתי יד עליהם נאם א
אדני יהוד ונשא עונם ואל תשכחו את המקדש
לוי ולגשת על כל קדשי אל קדשי המקדש ו
ונשא כלבתם ותעבתם אשר עשו ונתתי
אתם שומרי מסמרת הבית לכל עסדתו ול
לכל אשר יעשה בו : המעלה למעלה

והבדלים הלויים בני צדוק אשר שמרו
את מסמרת מקדשי בתעית בני ישראל מע
מעלי המה יקריב אלי לשרתני ועמדו לפני ל
להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוד : המה
יבאו אל מקדשי והמה יקריב אל שחתי לש
לשרתני ושכרו את מסמרת : והיה כבאם לא
אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילב
ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בש
בשערי החצר הפנימית וביתם : פארי פשתים
יהיו על ראשם וסכנך פשתים יהיו על כתפי
מגניהם לא יחצו כיוע אבצאתם אל החצר

החיצונה אל החצר החיצונה אלהים יפס
יפסנו את בגדיהם אשר הבה מסמרתם בם
והניחו אתם כל שבת הקדש ולבשו בגדים א
אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם : והא
וראשם לא יגלו ופרע לא ישלחו כטוב יכם
יכסו את ראשיהם : וכן לא ישלחו כל בן ב
בבואם אל החצר הפנימית ואלכנה וגרושה
לא יקחו להם לשנים כדאם בתולדות מורעב
בית ישראל והאלכנה אשר תהיה אלכנה מ
מכלן יקחו ואת עמי יורו בין קדש לחול ובין
טמא לטהור יודיעם : ועל ריב המה יעמדו
לשפט במשפט ושפטו ואת תרתי ואת חק
הקלי בכל מדעתי ישמרו ואת שבת קדשו
ואל כח אדם לא יבא לפניו כי אם לאבול
ולאם ולכן ולבת לאח ולאחות אשר לא הי
היתה לאיש נצא : ואחרי טהרתי שבעת ים
ימים יספרו לי וגביס בוא אל המקדש אלה
החצר הנגמית לשרת בקדש יקריב חטאתו
נאם אדני יהוד : היתה להם להנלה אני נח
נחלתם ואחזה לא תתנו להם ביש אל אני
אחזה : המנחה והחטאת והזשח המה א
יאכלום וכל חרם בישאל להם יהיה : ורא
וראשית כל בסדי כל וכל תרומת כל טבלת
תרומתכם לבדגים יהיה וראשית ערסתכם
תתנו לבדן להניח ברבה אל ביתי : כל נבלה
וטריפה כן העוף וכן הכהמה לא יאכלו הב
הבדגים : סוף וברפילכם
את הארץ בחלה וריש תרומה ליהוד קדש
מזה הארץ ארץ הכשע וזשעים אלף ארץ ע
ורחבעשדה אלף קדש הוא בכל גבול סביב

יהיה מזה אל הקדש חמש מאות בחמש מא
מאות טרבע סבב וחמשים אמה בגרשלו
סבב ומקדמה הוואת הבד ארך חמשה ו
ועשרים אלה חזק עשרת אלפים וכו' יהיה
המקדש קדש קדשים קדש מן הארץ הוא
לכהנים ושרתי המקדש יהיה הקדש לשד
לשרת את יהוה והיה להם מקום לסתים ומק
ומקדש למקדש חמשה ועשרים אלה ארך
ועשרת אלפים רחב והיה ללויים משרתי הב
הבית להם לאחזה עשרים לשכנות ואחזה ה
העיר תתנו חמישת אלפים רחב וארך חמישה
ועשרים אלה לעובדת חובת הקדש לכל בית
ישראל יהיה ואלו שיהיה מזה ומזה לתחלת ה
הקדש והאחזה העיר אל פני תרובת הקדש ו
ואל פני אחזה העיר מפאת ים ימה ומפאת ק
קדמה קרימה וארך לעמל אחד החלקים כג
מגבול ים אל גבול קרימה לארץ יהיה לו
לאחזה בישראל ולא יזנו עוד נשיאי את עמי
הארץ יזנו לבית ישראל לשבט ידם

כה אמר אדני יהוה רב
לכם נשיאי ישראל חמס ושד הסדו משפט
ו גרקה עשו דריש נדושתכם מעל עמי נאם
אדני יהוה מאני צדק ואיפת צדק וכתב
צדק יהיה לכם והאיפה והפת תכן אחד יהיה
לשאת מעשר החמר הפת ועשרית הלמ' ה
האיפה אל החמר יהיה מתכנתו והשקל ע
עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים
שקלים עשרה חמשה שקל הגנה יהיה לכ
לכם זאת התרומה אשר תרימו שישית האי
האיפה בחמר החטים וששיתם האיפה מחם

בחמר השעורים ו חלק השמן חובת השמן מ
בעשר הבת מן הכר עשרה דבתים חמר כי
עשרת הבתים חמר ושה אחת מן הזאן מן
הבצאים כמסקה ישראל לכנחה לעלה חמי
ושלמים לכפר עליהם נאם אדני יהוה

כד רעם הארץ יהוה אל
התרומה הוואת ל' שיה בישראל ועל דגשיא
יהיה העלות ודננה והנכר בחנים ובחדש
ובקדשים ובשבתות בכר ביעדי בית ישראל
הוא יעשה את הדמאת את הבנינה ואת ה
העלה ואת הסרבים לכבר בעד בית ישר
ישראל

כה אמר אדני יהוה בראשך באחד
להרש תתן פר בקדש תמים וחמאת אתה
המקדש וילקח הכהן בדם החטאת תתן אל
מזחת הפית ואל ארבע פנות העזרה לכנבח
ועל מזחת שער החצר הפנימית וכן תעשה
בשבעה בחדש מאיש שנה ונפתי ובפרתם
אתהבית ו' בראשון בארבעה עשר יום אחד

לחדש יהיה לכם הפסח רג שבעות ימים מ
מצות יאכל ועשה הנשיא ביום ההוא בעזר
ובעד כל רעם הארץ בר חמאת ושבעת ימי
הזג יעשה עלה ליהוד שבעת ברים ושבעות
אלים תמימים ליום שבעת הימים ודמאת ש
שער עזים ליום וכנחה איפה לכר ואיפה ל
לאיל יעשה ושמן הין לאיפה בשביע' בחם
בחמישה עשר יום לחדש כג יעשה כארה
שבעת הימים בחטאת בעלה וכנחה ובש
ובשמן

אדני יהוה שער החצר הפנימית הגנה קדש

ששיתם האיפה
בבית

יהיה סגור סתם ימי המעשה ובים השבת
 יפתח ובים החדש יפתח: ובא הגשם הרך
 אולם השער מורן ועמל על מות השער וע
 ועשו הצרנים את עלולו ואת שלמד והשתח
 והשתחיה על מפתן השער ויצא השער לא
 יסגר עד הערב: והשתחיו עם הארץ פתח
 השער והוא בשבתות ובחדשים לפני ידו
 והעלה אסד קריב הנשיא ליהוד ביום הש
 השבת ששה כבשים תמימים ואיל תמים: ו
 ומנחה איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת ידו
 ושמן הין לאיפה:

וביום החדש פר כן בקר תמימים וששה
 כבשים ואיל תמימים ידו ואיפה לפר ואיפה
 לאיל יעשה מנחה ולכבשים פאסד תשיג יד
 ידו ושמן הין לאיפה ובבא הגשם הרך איל
 אולם השער יכא ובחדש יצא: ובבא עם
 הארץ לפני ידו במושרים הוא הרך ליעד
 צפון להשתחיה יצא הרך שער נגב והבאר
 הרך שער נגב יצא הרך שער צפונה לא יס
 ישוב הרך השער אשכנא כי נכחו יצא
 יצאו: והנשיא בתוכם בכאם יכא ובצאתם
 יצאו וסגרים ובמערות תהיה המנחה איפה
 לפר ואיפה לאיל ולכבשים מתת ידו ושמן ה
 הין לאיפה:

ועשה הגשם נרכה עלה או שלמים נרכה
 ליהוד ופתח לו את השער הפנה קרם וע
 ועשה את עלולו ואת שלמדו כאסד יעשה ביו
 ביום השבת ויצא וסגר את השער אחרי צא
 צאתו: וכבש כן שנה תמים תעשה עלה ליו
 ליום ליהוד בבקר בבקר תעשה את המנחה

תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן
 של שית והין לדום את המנחה ליהוד
 חקת עלים תמיד: ועשה את הכבש והתמים
 המנחה ואת השמן בבקר בבקר עלת תמיד:
 כה אסד ארני

יהוד כידון הגשם מתנה לאיש בכניו נחל
 נחליו הוא לבניו ותהיה אחותם היא מנחלה:
 וכידון מתנה מנחליו לאחר מעבדיו ותהיה
 לו עד שנת הדרור ושבת לגשם אך נחליו
 בניו לדם תהיה: ולא יקח הנשיא מנחלתה
 העם לדונתם מאחותם מאחותו נחל את כנ
 בניו למיען אסד לא יפגעו עמי איש כאח
 מאחותו: ויבאני במבא אסד על כתף הש
 השער אלה שבת הקדש אלה הצרנים הפנ
 הצנות צפונה וצפונה שם מקום בידתם יס
 ימה: ויאמר אל זה המקום אסד יבשרש
 שם הפתחים את האשם ואת החטאת אסד
 יאפו את המנחה למלך ויצא אלה החצר ה

החצונה לקדש את העם: ויצאני אל החצ
 החצר החצונה ועסני אל ארבעת מקצעי
 החצר והנה חצר במקצוע החצר חצר במק
 במקצוע החצר: בארבעת מקצעות החצר
 חצרות קטנות ארבעים ארך ושלשים רחב
 מדה אחת לארבעים מהקצועות יושב סביב
 בהם סביב לארבעתם ומכשלות עשוי מנחת
 הסירות סביב: ויאמר אלי אלה בית המבט
 המבטלים אסד יבשרש שם משרתי הבית א
 את זבח העם: וישיבני אל פתח הבית והנה
 מים יצאים מלחת מפתן הבית קריבה כי פני
 הבית קדים והמים יורדים מלחת מכתף הבית

ל

ל

ל

ל

ל

ל

הימנית מנגב למזרח : ויצאני דרך שער צ
צפתה וסבלי דרך חיצ אל שער החיצ דרך
הפנה קדים והנה מים מפכים מן הכסף הים
הימנית : כצאת האיש קדים וקו כדו וימד
אלף באמה ויעבדני במים מי אפסים : וימד
אלף ויעבדני במים מי מרבים וימד אלף ויע
ויעבדני מי מרגים וימד אלף נחל אשר לא
אוכל לעסוד כי גלו המים מי שחל נחל אש
אשר לא יעבר : ויאמר אלי הראית בן אדם
וילכני רשיבני שפת הנחל : בשבני והנה
אל שפת הנחל עץ רב סאד סוה ומוה : ויא
ויאמר אלי המים האלה יצאים אל הנחל לה
הקדמנה וידדו על הערבה וכאו הימה אל
הימה וימצאים וירפאו המים : והיה כל נפ
נפש חיה אשר ישן אל כל אשר יבא שם
נחלים יהיה חיה והנה רבה מאד פליבאו
שמה המים האלה וירפאו חיי כל אשר יבא
שמה הנחל : והיה יעמלו עליו דגים מעין ג
גדילועד עין עגלים משמח לדגים יהיו למינ
למינה תהיה רגתם ברגת הים תהיה רבה
מאד : בצאתו תבאיו ולא ירפאו למלח נתנו
ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומה כל עץ
מאכל לא כל עליהו ולא ימות פרוי לחרשו
יבבר פי מיטיו מן המקדש המה ויצאים חיי
והיה פרוי למאכל תהיהו לתרופה :

כה אמר ארני יהוד גה
גבול אשר תתנחל את הארץ לשני עשר ש
שכני ישראל יסוף חבלים : גחלתם אתה א
איש כאחיו אשר נשאל את ידי לתת לאב

יוני

יוני

יוני

יוני

יוני

יוני

לאבותיכם ונפלה הארץ הזאת לכם בנחלה :
וזה גבול הארץ לפאת צפונה בן הים הגדול
הדרך חתולין לבא צרדה : חמת ברותה סב
סברים אשר בין גבול דמשק ובין גבול חמת
חצר התיכן אשר אל גבול חתין : והיה גבול
מן הים חצר עין גבול דמשק וצפון צפונה
גבול חמת ואת פאת צפון : ופאת קדים מבין
חתין ומבין דמשק ומבין הגלעד ומבין ארץ
ישראל הידן מגבול על הים הקדמוני תמ
תבדו ואת פאת קדימה : ופאת נגב תמנה מ
בתמר עד ימי טריבת קדש נחלה אל הים דג
הגדול ואת פאת תמנה נגבה : ופאת הים
הגדול מגבול עד נכח לבא חמת ואת פאת
ים : וחלק נכ את הארץ הזאת לכם לשבטי
ישראל : והיה תפול אלה בנחלה לכם ולדג
ולדגרים דגרים בתוככם אשר יהיו בנים
בתוככם והיו לכם כאורח כבני ישראל אתם
אתכם יפלו בנחלה בתוך שבטי ישראל : וה
והיה בשכט אשר נר דגרי ארץ שם תתנו נחל
נחלתו נאכ ארני יהוד :

ואלה שמות השבטים מקצה צפונה
אל יד דרך חתולין לבא חמת חצר עין גבול
דמשק צפונה אל יד חמת והיה פאת קדים
הים ון אחר : ועל גבול הן מפאת קדים עד
פאת ימה אשר אחד : ועל גבול אשר מפאת
קדימה ועד פאת ימה נפתלי אחד : ועל גבול
נפתלי מפאת קדימה ועד פאת ימה מנשה א
אחד : ועל גבול מנשה מפאת קדימה עד פ
פאת ימה אפרים אחד : ועל גבול אפרים מ

סח חזק

סח חזק

מפאת קדש ועד פאת ימה ראוך אחד : ועל גבול ראוך מפאת קדש עד פאת ימה ידודה אחד : ועל גבול ידודה מפאת קדש עד פאת ימה ידודה ותרומה אשר תרמו ח חששה ועשרים אף רחב וארך כאחד והל החלקים מפאת קדימה עד פאת ימה וידה ה המקדש בתוכו ה רוכה אשר תרמו ליהוד ארך חששה ועשרים אף רחב עשרה אלף אלפים : ואלה תהיה תרומת הקדש לכהן לכהנים צפניה חששה ועשרים אף רחב רחב עשרה אלפים וקדימה רחב עשרה אלף אלפים ונגבה ארך חששה ועשרים אף והי ויהי בקדש ידוד בתוכו : לכהנים המקדש מבני צדוק אשר שמו את משטתי אשר ל לא תעז בעזות בני ישראל כאשר תעז הל הלוי : והיה להם תרומה מ תרומת הארץ קדש קדשים אל גבול הלוי : והלוי לעמל גבול חכ גנים חששה ועשרים אף ארך ורח ורחב עשרה אלפים כל ארך חששה ועשרים אף ורחב עשרה אלפים : ולא יספרו סמנו ולא ימר ולא יעבר ראשית הארץ כי קדש ל ליהוד : וחששה אלפים הצד מרחב על פני חששה ועשרים אף וחל הוא לעד למושב ולמגורו והיתה העיר בתוכה ואלה מדינת פאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים ופא ופאת נגב חמש מאות וארבעת אלפים ומפא ומפאת קדש חמש מאות וארבעת אלפים ו ופאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים ויהיה מגרש לעיר צפניה חמשים ומאתים ונגבה חמשים ומאתים וקדימה חמשים ומאתים ו

וימה חמשים ומאתים : והלך בארך לעמל תרומה הקדש עשרה אלפים קדש ועשרה אלפים ימה והיה לעמל תרומת הקדש והיה ויהיה תבואתה לחם לעבדי העיר : והלך בוד העיר יעבדהו מכל שבטי ישראל : כל התרו ה תרומה חששה ועשרים אף בחששה ועש ועשרים אף רביעית תרמו את תרומת הקד הקדש אלא חששה העיר והנותר לנשיא מזה ומה לתרומת הקדש ולא חששה העיר אל פני חששה ועשרים אף תרומה עד גבול קדימה ומה על פני חששה ועשרים אף על גבול ימה לעמל חלקים לנשיא והיתה תרומת הק הקדש ומקדש הבית בתוכה וימא חלויים ומאחזות העיר בתוך אשר לנשיא יהיה בין גבול יהודה ובין גבול בנימן לנשיא יהיה וי חתר הסבכים מפאת קדימה עד פאת ימה בנימן אחד : ועל גבול בנימן מפאת קדימה עד פאת ימה שמעון אחד : ועל גבול שמעון מפאת קדימה עד פאת ימה יששכר אחד : ועל גבול יששכר מפאת קדימה עד פאת ימה זבול אחד : ועל גבול זבול מפאת קדימה עד פאת ימה נגב אחד : ועל גבול נגב אלבאת נגב תכנה והיה גבול מתמר מירמר מריכת קדש נחלה על הים הגדול : זאת הא הארץ אשר תבול מנחלה לשבטי ישראל וא ואלה מחלקתם נאם אדני יהוד : ואלה תרצאות העיר מפאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים מר מדה : ושעור העיר על שמה שבטי ישראל טערים שלשה צנניה שער ראובן אחד ש

שֶׁעַר יְהוּדָה אֶחָד שֶׁעַר לֵי אֶחָד : וְאֶל־פֶּאֶת
קְדִימָה חֲמִשָּׁה מֵאוֹת וָאַרְבַּעַת אֲלָפִים וְשִׁעָרִים
שְׁלִשָּׁה וְשֶׁעַר יוֹסֵף אֶחָד שֶׁעַר בְּנִימִן אֶחָד שֶׁ
שֶׁעַר רֵן אֶחָד : וּפֶאֶת נֶגְבָה חֲמִשָּׁה מֵאוֹת וָאַר
וָאַרְבַּעַת אֲלָפִים מֵדָה וְשִׁעָרִים שְׁלִשָּׁה
שֶׁעַר שְׁמֵעוֹן אֶחָד שֶׁעַר יִשְׁשָׁכָר א
אֶחָד שֶׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד : פ

פֶּאֶת יְמֵה חֲמִשָּׁה

מֵאוֹתוֹ

וְאַרְבַּעַת

אֲלָפִים

שֶׁעָרֵיהֶם שְׁלִשָּׁה שֶׁעַר גֵּר אֶחָד ש

שֶׁעַר אֲשֶׁר אֶחָד שֶׁעַר נִפְתָּלִי אֶחָד :

סָבִיב שְׂמֹנֶה עָשָׂר אֲלָף וְשִׁשׁ הָעִיר

כִּי־וַיְהִי

שְׁמָה :

וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ

יְהוֹשֻׁעַ

וְסִימָנִי

וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ
יְהוֹשֻׁעַ וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ

וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ

הַפֶּלֶא הַזֶּה

סִימָנִי

יְהוֹשֻׁעַ וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ
עוֹנֵה יְהוֹשֻׁעַ אֶחָד חֲזָקָה כָּל־כִּי יְהוּדָה וּבִמִּי רֶב
יֶרֶכָה בֶן יוֹאֵשׁ כֹּלֵךְ יִשְׂרָאֵל : תְּחִלָּה רֶבֶר
יְהוֹשֻׁעַ וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ
לֵךְ אֶשְׁתִּי צִנְיָה וְלֵךְ וְנָתַתִּי כִּי צִנְיָה תִּגְדֹּל וְהָא
וְהָאֵרֶץ מֵאַחֲרֵי יְהוֹשֻׁעַ : וְלֵךְ וְקָח אֶת־נִסְרֵי בֵּית
רַבְלִים וְהָרָה וְהָלַךְ לוֹ בֶּן־יֹאכָד יְהוֹשֻׁעַ אֲלֵיו
קָרָא שְׁמוֹ חֲרֻעָאֵל כִּי עוֹד כָּלֵט וּפְקֻדֹתֵי אֶתֶד
וְכָל־חֲרֻעָאֵל עַל־בֵּית יְהוֹשֻׁעַ וְחֲשָׁבֵתִי מִסְּלֻכֹת
בֵּית יִשְׂרָאֵל : וְהָיָה בֵּיתֵהּ הַזֶּה וְשִׁמְתִּי אֵת
קֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל בְּעֶמֶק חֲרֻעָאֵל : וְהָרָה עוֹד וְהָלַךְ
בֵּת יֹאכָד לוֹ קָרָא שְׁמוֹ לֹא רַחֲמָה כִּי־לֹא
אוֹסִיף עוֹד אֲדַחֵם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי־נִשְׁאַ א
אֲשֶׁר לָדָם וְהָיָה בֵּית יְהוּדָה אֲדַחֵם וְהִשְׁעָתִם
בִּיהוּד אֲלֵיהֶם וְלֹא אֲרִשְׁעֵם בְּקֶשֶׁת וּבִדְרֹכַי
וּבְמִלְחָמָה כְּסוּסִים וּבְפָרָסִים : וְתִגְמַל אֶתֶל
לֹא רַחֲמָה וְהָרָה וְהָלַךְ בֶּן : וַיֹּאמֶר קָרָא שְׁמוֹ
לֹא עֲמִי כִי אֲתָם לֹא עֲמִי וְאֲנִי לֹא אֲהִיָּה רַב
לָכֵן : וְכָל־הָעָם כִּי־יָדָעוּ וַיֵּלֶכְוּ
מִסְפָּר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כַּחַל הָיָה אֲשֶׁר לֹא־מִדּוֹ
וְלֹא יִסְפָּר וְהָיָה בְּבָקוֹם אֲשֶׁר־יֹאמַר לָהֶם לֹא
עֲמִי אֲתָם יֹאמַר לָהֶם בְּנֵי אֱלֹהֵינוּ כִּכְבְּדוּ בְּנֵי

יחדה ובני ישראל יחדו ונסבו לדם ראש אחד ועלו כדארץ כי גדל יום ידעאל : א אמרו לאחים עבד לאהבים רחמה : ריבו באמכם ריבו כי היא לא איש ואגבי לא אי אישה וחסר זוגיה מפניה תאפוניה מבין ש שדיה : פן אפשיטנה ערמה ודגניה כיום הולדה ושמחה במדבר ושתלה בארץ ציה והמיתה בצמא : ואתניה לא ארחם כי בני ונשים המה : כי ונתה אמם ותיסה ודוריהם כי אמרה אלה אחרי מאהל נתני לחמלתי ומימי צמתי ופסתי שמי ושקתי : לכן הגני ש שך א נדרכך בסירים וגדלת אתה ודוריה ונתכניה לא תמצא : ודפה אתה ודוריה ולא תשג אתם ובקשתם ולא תביצא ואמרה אלה ואשובה אל איש הראשון כי טוב לי אז מעתה : והיא לא ידעה כי אגבי נתתי לה הרגן והתורוש והיצהר וכסף הרבתי לה זה וזה עש לבקלי לכן אשוב ונקחתי רגני בע בעתו ותירש בביערו והזלתי צמתי ופסתי ל לבסות את ערותה : ועתה אגלה את גבולותה לעיני באהבי ואיש לא יצלה מדי : והש והשב ל כל כשישנה חנה דרשה ושמחה וכל מועדה יחדשתי גפנה ותאגתה אשר אמרה אתנה המה לי אשר נתתי לי באהבי ושמתי ליעד ואכלתם חית השדה ופקדתי עליה את ימי הביעלים אשר תקטיר להם תעוד נזכור וחלייתה ותלך אחרי באהבי ואמי שכתה נא נאס יחד : לכן הגה אגבי מפניה הולכתיה המדבר ודברתי על לבה : ונתתי לה אומר ברמיה כיום ואת עבד עסר ללתי תקיה ע

לית ית
לית ית
לית ית
לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

וענתה שמה כי נעוריה וכיום עליה נאר מארץ מצרים : והיה כיום ההוא נאם יהוד תקראי איש ולא תק תקראי לי עוד בעלי : ודברתי את שמות הב הבועלים מפיה ולא זכרו עוד בשבם וזכרתי להם מית כיום ההוא עם חת השדה ועסע עוף השמים ורמט הארמה וקשת וחרב ומל וכלחמה אשור כדארץ והשכבתם לכם לבקש : וארשתך לי לעולם וארשתך לי ב ברגן ובטשט ובחסד וברחמים וארשתך לי באמנה ודעת את יהוד : כג

לית ית

והיה כיום ההוא אענה נאם יהוד אענה את השמים חס יענו אתה הארץ : והארץ תענה את הרגן ואת דתירש ואת היצהר והם יענו את ידעאל : ודעתיה לי בארץ ורחמתי את לא רחמה ואמתי לי לא עמי עמי אנה חזא ואבר ארדי :

ולאמר יהוד אלי עוד לך אהבתי אדבת רעובת ומנאפת מאהבת יחד את בני ישראל והם פ פנים אל אלהים אחרים ואהבי איש עב ענבים : ואמרה לי בחששה עשר מלך וחבר שערם חלתי שערים ואמר אליה ימים רבים תשבי לי לא תמי ולא תהי לאיש תב אני א אלהי : בימים רבים ישוב בני ישראל אין מלך ואדש ואין זבח ואין מצבה ואין אפוד והרפים : אתר ישוב בני ישראל ובקשתי את יהוד אלהיהם ואתה יחד מלכם ותחד אליה יהוד ואליהם באחדות היום :

שמעו דבר יהוד בני

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

לית ית

ישראל כי ריב ליהודי עם יושבי הארץ כי אין
אשת ואין חסד ואין דעת אלהים בארץ אל
אלה ובהם ורצח תגב ונאף פרצו ודמים ב
בדמים נגזעו על כן תאכל הארץ ואכל כל
ישכ בה כחית השדה ובעוף השמים תגדגד
הים יאספו : אך איש אל דב ואליזבח איש
ועמד כמריכי בוק : וכשלת הים וכשל גם
נביא עמד לילה ודמי אמן : נדמו עמי
מכלי הדעת כי אחת הדעת מאסת ואמאסך
מכהן לי ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך ג
גבאני : פרבם בקדשאו לי כבודם בקלון א
אפיר : וחסאת עמי יאכל ואליזבח נפ
נפשו : והיה בעם כפהן ופקדתי עלי דרכיו
ומעלי אטיב לו : ואכלו ולא ישבעו הנו
ולא יפרצו כי אדחה עובי לשמר : ונות חן
ותירש קח לב : עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד
לו כירוח ונעים התעה רוחו מתחת אלהים :
על ראשי ההרים יזכרו ועלי הגבעות יקטרו
תחת אלהי חלבנה ואליזבח פירטוב צלה על כן תו
תגילה בנותיכם וכלוחיכם תנאפנה : לא אפ
אפקד על בנותיכם כי תגעה ועל פלוחיכם
כי תנאפנה כידם עם חזונות יפרדו ועם דק
דקדשות זכרו ועם לא יכן לבש יאכזה אלה
ישראל אל יאשש ידורה ואל תבא דגת לא
ואל תעלו בית און ואל תשבעו חן יהודי : כי כ
כפרת סדרה סדר ישראל עתה ירעם יהוד ב
ככבש במרת כחבור עצבים אפרים הנחלו :
סר סבאס הזנה הוט אהבו הכו קלון מגניה :
צור רוח אלה בכנפיה ויכשו מכותם :
שמעו זאת

והנהלים ודקדקו בית ישראל ובית המלך ה
האוינו כי לכם המסגט כרפח הייתם למצפ
למצפה וישת פרושה על תבדור : ושחפה ש
שמים העמיקו ואני מסר לכלם : אני ידעתי
אפרים וישראל לא נכחד כנני כי עתה הונ
הנחית אפרים נטמא ישראל לא יתנו מעלה
מעלהם לשוב אל אלהים פי רוח צננים
בקרכם ואת יהוד לא ידעו ויענה נאון ישר
ישראל בפניו וישראל ואפרים יפסלו בעתם
פסלו גם יהודה עם : וכצאנך ובקרקס לבו
לבקש את יהוד ולא ימצאו חלץ כדם כי יהוד
בגוד כי בניס ורים לדר עתה יאכלם חרש א
את חלקיהם :
טוצר מבפנה חצצרה כרמה הריש בית און
אחריו בנימן : אפרים לשמה תהיה ביום תוב
תכחה בשבטי ישראל הודעת נאמנה : הו
שר יהודה כמסגי גמול עליהם אשכך כמי
כמים עכתי :
אפרים רצון משפט כי הואל הולך אחרי צ
צו : ואני בעש לאפרים וכרקב לבית יהודה :
חלא אפרים אתחלו והודה את מזו ויולך
אפרים אל אשר וישלח אל מלך ירב והוא
לא יוכל לדעא לכם ולא יגלה מכם כזור : כי
אנכי כשלח לאפרים וככפד לבית יהודה א
אני אני אסרף האלך אשא ואין מצל : אלך
אשכבה אל מקומי עד אשר יאשבו ובקשו
פני בער להם ישחרנני : לכו ושובה אל יהו
יהוד כי הוא טף חדפאנו יך וחבשנו יחינו
מיומים ביס השלשי יקנעט ונחה לפניו יגד
ונדעה נרדפה לרעות את יהוד פשתר נכון מ

מצאו חבא מלשם לט פמלקוש יורה ארץ :
 מה אעשה לך אפרים מה אעשה לך יהודה
 וחסרם כענן בקר וכטל משקים הלך : על
 כי חצב לו בנבאים הנה זים באמר פי ומטפ
 ומשפטך אוד יצא כי חצר חפצתי לא יזבח
 ודעת אלהים מעלות : והמה בארם עמדו
 ברית שם בגורו כי נלעד קרית פעיל און עק
 ועקבה כדם : וכחל איש גורדים חבר כותנים
 ודך דגיו שכלמה כי זמה עשו : בבית ישר
 ישראל ראיתי שער דיה שם ונות לאפרים נס
 נטמא ישראל וגם יהודה שת קציר לה בשו
 בש כי שבת עמי :

פרמאי לישראל תגלה עון אפרים
 ודעות שמרון כי פעלו סקר ונגב יבא פשט
 גורד כתרן : ומלא שמו ללבכם כל דעתם
 זכרתו עתה סבבתם מעל ליהם גור פני היו :
 ברעם ישמרו סך ובכחש הם שרים כלם
 מנאפים כמו תגור בעדה מאפה ישבת מע
 מעד מלוש בעק ער חמצו ויום מלכו הח
 החלו שרים חמת מין מסך ידו אתלוצים :
 ביקרטי כתגור ללבם בארבע כל הלילה ישן
 אפיהם כקר הוא בעד באש להבה : כלם יח
 יחמו כתגור ואכלו את טפטיהם כל מלכיהם
 נפלו אין קרא בהם אלי : אפרים בעמים ה
 הוא יחלל אפרים היה ענה בלי הפיכה : א
 אכל זרים כולו ודא לא ירעגם שיבה דקה
 בו והוא לא ידע : וענה גאון ישראל בגניו ו
 לא שבו אל יהודה אלהים ולא בקשו ככ
 ככלזאת : וידו אפרים כיתה פותה אין לבם
 כצרים קראו אשר הלכו : כאשר ילכו אפר

אפרוש עליהם רשתו פעוף השמים אוריהם
 איסיהם בשמעו לעדתם :

אז להם כי נחזו מ
 במני טד להם כפישעו כי ואנכי אפרים זה
 והמה דכרו על כובים : ולא זעקו אלי כ
 כלם ביחליו על משכבתם על דגן ותורו
 ותורוש יתגורו יסרו כי : ואני יכרתי חוק
 חוקתי זרעתי ואלי יחשברע : ישם לא
 עד היו פקטת רמיה עלו בחרב טרדים מע
 מעקש לשתם ולעם בארץ מצרים : אל
 חכך שפר כנשר על בית יהודה יען עסרתי
 בריתי ועל תרתי פשעו : לי זעקו אררי ד
 ידענוך ישראל : וגם ישראל טוב ארבי יד
 ידפו : דם המלכ ולא טמא השחר חלא
 ידעה כסכס חרבם עשו להם עצבים למען
 יכרת : וגם עתך שמרון חרה אפי כם עד
 כתי לא יוכל נקח : כי מישאל ודוא חר
 חרש עשור ולא אלהים הוא כדשכבים
 יהיה עני שמרון : כי דחה ירעו וסנפיה יק
 יקצרו קמה אין לו צמח מלי יעשה קמח או
 אולי יעשה זרים יבלעו : נבלע ישראל
 עתה חיו בגוים ככל אין תפץ כי : מידם
 המה עלו אשר פרא כורד לו אפרים התנו
 אהבים : גם כי יתנו בגוים עתה אקבצו ו
 ויחלו מעט כמשה גיד שרים : כי ורב
 הרבה אפרים מוכח לחטא היו לו מוכחת
 לחטא : אסתיב לורכי תורת כמור נחש
 נחשבו : ובח דלדבי
 מכחו בשל ואבול יהוד לא רצם עתה חכר
 עונם ופקד חטאתם המה מצרים ישבו :

תרי עשר

יִשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת עֲשָׂרָה רִבֵּן הַכֹּהֲלִים וְהִלְלִיחָה
הָרֶבֶה עֲרִים בְּצִרְתָּ וּשְׁלַחְתִּי אִישׁ בְּיָדוֹ וְאָב
וְאָבְלָה אֶרְמְנֶיהָ :

אֵל תִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶל גִּלְכַּיָּים כִּי
צִית טַעַל אֶלְדִּיד אֶהְבֵּת אֵלָּן עַל כָּל גִּרְמֻחַ
רָגַן : וְעַן יִקַּב לֹא יִרְעַם וְתִדְרֹס לֹא יִכְחַשׁ בִּ
כֹּה : לֹא יִשְׁטַח כְּאַרְץ יִהְיֶה וְשֹׁב אֶפְרַיִם מִצֹּר
מִצֹּרִים וּבְאֶשְׁדּוּד מִמָּא יֵאָכְלוּ : לֹא יִסְכְּלוּ לִיהוּ
לִיהוּד יִן לֹא יִעֲדֻהוּ לְזִמְחֻיָּהוּ מִלְּחָם אֹתוֹ
אוֹנִיכֵי דָהֵם מִלֵּאכְלֹי יִשְׁמָעוּ כִּי לֹחֶמֶס לֹפֶ
לְנַפְטָם לֹא יִבְנִי כִת יִהְיֶה : מִה תַּעֲשֶׂה לַיּוֹם
טוֹעַד לַיּוֹם חֲגִי יִהְיֶה כִּי דִהְיֶה הַלֵּל מִשְׁדֹּם
מִצֹּרִים תִּקְבַּצְכָּם טָף תִּקְבְּרֵם מִחֲמַד לִבְסָפֶם
לְבִישׁ יִרְשֵׁם חֹלֶה סִיחָה לְהֹסִיפָא יָמֵי הַפֶּקֶד
הַפְקֻדָּה בָּאוּ יָמֵי הַשָּׁלֶם יִדְעוּ יִשְׂרָאֵל אֲחִיל
דָּבָב אֶם מִשְׁגַּל אִישׁ דְּרוּחַ עַל רֶבֶב עֵינֶיךָ וּרְבִי
בְּשִׁטְמָה : צַפָּה אֶפְרַיִם יָעַם אֶלְדִּי נִכְיָא פָחִי
יִקוּשׁ עַל כָּל דְּרָכָיו מִשְׁטָמָה בְּבֵית אֶלְדִּי : הִ
הַעֲמִיקוּ שַׁחַת כִּימֵי הַגְּבִיעָה עֲתָה יִכְבֹּד עֲוֹנֶם
יִפְקֹד חֲטָאתָם :

בְּעֵגְבֵים בְּמִדְבָּר מִצְאֵתִי יִשְׂרָאֵל כְּכִמְרִיהָ
בְּתִמְנָה בְּרִאשִׁיתִי רִאשִׁיתִי אֲבֹתֵיכֶם הִמָּה בָּאוּ
בְּעַל פִּעִיר וַיִּנְזְרוּ לְבִשְׁתָּ וְהָיוּ שְׂקוּצִים כְּאֹהֶב
בְּאֹהֶבְכֶם : אֶפְרַיִם בְּעֵקֶף יִתְעַנֵּף כְּבֹרֶם מִלְּדָה
וּמִבְטָן וּמִהָרִין : כִּי אִם צִנְהִל אֶת מִנְיָהֶם וְשׁ
וּשְׁכֻלָּתָם מֵאֲדָם כִּי גִבְאוּ לָהֶם בְּשֹׁרֵי מִהֶם :
אֶפְרַיִם כִּי אִשָּׁר רִאשִׁיתִי לְעֹד סִיחָה מְנוּחָה וְאִ
וְאֶפְרַיִם לְהוֹצִיא אֶל הוֹרֵג בְּנִיחָתָן לָהֶם יִהְיֶה
כִּי תִתֵּן לָהֶם רֹחַם מִשְׁכָּל וּשְׁדִים צִמְקִים :
כָּל רֵעֵתָם בְּגִלְגָּל כִּי יִשָּׁם שְׁנֵאתָם עַל רֵעֵמָה
מִיִּלְלָהֶם מִכִּיתִי אֶרְשָׁם לֹא אוֹסִף אֶהְבֵּתָם

כָּל שְׂדֵהֶם סִדְרִים : הִמָּה אֶפְרַיִם שְׂדֵהֶם יִבֶּשׁ
פָּרִי בְלִיעֵשָׁן גִּבְכִּי יִלְחֹן וְהִמָּה מִחֲמַדִּי ב
בְּמִנְכָּ יִמְאָסֶם אֶלְדִּי כִי לֹא שְׁטַעוּלוּ וְהָיוּ נֹד
נֹדִידִים בְּגִיבִים :

טוֹקָן יִשְׂרָאֵל פָּרִי יִשְׁחַד לוֹ סִרְב לְפָרִי וּרְבִי
לְמִכְחֹת כְּטוֹב לְאֶרְצוֹ הִיטִיבוּ מִצְבֹּת : הִלֵּק
לְבָב עֲתָה יִשְׁמָעוּ הוּא יַעֲרָף מִמְּכֻחֹת יִשְׁדֹּד
מִצְבֹּתָם : כִּי עֲתָה יִאֲמְרוּ אֵין כִּיִּלְדֵי לָנוּ כִּי ל
לֹא יִרְאֻנוּ אֶת יִהוּד וְהַמֶּלֶךְ מִהַעֲשֵׂה לָנוּ : וְ
דְּבָרוֹ דְּבָרִים אֵלֹהִים שָׂא כִרְת מִרְתּוֹ פִּרְתָּהּ
כִּרְאשׁ לְשִׁפְטָם עַל כָּל תִּלְמִי שְׁדִי : לְעִגְלוֹת כִּי
בֵית אֵין עֲלֵיו שְׁלֵן שְׁמֵרָתָם כִּי אֲבִיל עֲלֵיו עֲמֻו
וּכְסָרוֹ עֲלֵיו גִּיל עַל כְּבוֹדוֹ כִּי גִלָּה מִכְּנֻג : ג
נִבְרָאוֹ לֹא שְׁדֹר זִכְל מִנְחָה לְמִלְךָ יִרְבֵּשׁ : ב
בְּסִנְה אֶפְרַיִם יָקַח רִבְשׁ יִשְׂרָאֵל מִיִּצְחָתוֹ : נֹד
נִדְמָה שְׁכֻרִין מִלְכָּה בְּקֶצֶף עַל פְּנֵי טִים : וְנִשׁ
תִּשְׁכֹּרוּ בְּמִית אֵין חֲטָאֵל יִשְׂרָאֵל קִיץ וְדֹד
וְדִדְרִי יַעֲלֶה עַל מִכְחֹתָם וְאִמְרוּ לְדָרְכָם כִּס
כִּסְנוּ וְלִבְעֻת נִפְחָל עֲלֵינוּ :

מִיִּלְהַגְּבִיעָה חֲטָאתִי יִשְׂרָאֵל שֵׁם עֲכָדִי
לֹא תִשְׁתַּבֵּב בְּגִבְעָה מִלְכָּה עַל בְּנֵי עֲלִיָּה : ב
בְּאֵתִי וְאִסְרִים וְאִסְפִּי עֲלֵיהֶם עֲכִים בְּאִסְרִים
לְשִׁתִּי עֲנֵתָם : וְאֶפְרַיִם עֲגִלָּה מִלְכָּה אֶהְבֵּתִי
לְדוֹשׁ וְאִנִּי עֲבָרְתִי עַל טוֹב צִוְּאָה אֶרְכִּיב א
אֶבְרִים יִדְרֹשׁ יִהְיֶה יִשְׁדֹּד לֹא יַעֲקֹב : וְרַעוּ
לָכֶם לְצִדִּיקֵי כִיחַ לְפִיחֶם נִיחַ לָכֶם נִיחַ וְתֵה
לְדָרְשׁ אֶת־יִהוּד עֲדִיבָא וְהוּרָה צִדִּיק לָכֶם : ח
וְרִשְׁתֶּם רִשְׁעֵי עֲלִיתָה קִצְרֵתָם אֲכָלְתֶּם פִּרִי
כִּחַשׁ בִּיבְשָׁחַת בְּדִרְכֶּךָ כִּרְבֵּב גְּבוּרֶךָ : וְקָא
וְקָאֵם שְׁאוֹן בְּעֵינֶיךָ וְכָל מִכְּצָרֶיךָ יִשְׁדֹּד כִּשׁ

כִּשֶׁר שְׁלָחוּ בֵית אֶרְכָּאֵל

ביום סלחמה אם על מים רשעה יכסה עשה
לכם ביתא אל מפני רעת רעתכם בשחר נרמה
נרמה סוף ישראל כי נעל ישראל ואחכה
ומבגדים קראתי לבני קראו לכם בן הלבו
מפניכם לבגדים זכרו ולפסלים יקשרו ו
ואנכי תתגלו לאפרים קחם על זרועותי ולא
ידע כי רבאיתם בחבל אדם אמשכם בע
בעתות אהבה ואודה להם במדמי על על
לחיות ואם אליו איך לא ישל אל ארץ מ
מצרים ואשור הוא מלכו כי מאז לשוב ו
וחלה חרב בערו וכלתו ברו ואכלה ממע
מסועצותיהם

ועמי תלואים למשכתי חל על קראו יוד
לא דוכס אף אתך אפרים אבנך ישראל
אך אתך כארנה אשך בצבאים נהגך
על לבי יוד נכבדו נתתי לא אעשה חרון
אפי לא אשוב לשחת אפרים כי אל אנכי חל
ולא אש בקרבך קדוש לא אבא בעד אחרי
יוד לכו כארנה ישא פיהו ישא ויחידו
בנים מים יחידו כגפוד ממזרים וכיתה מ
בארץ אשור וירשבתים על כתיהם נאם יהו
יוד סבמי
בבחי אפרים ובמרמה בית ישראל ויהיה
עד רד עם אל ועם קדשים נאמן אפרים ר
רעה רוח ורחק קדים פלהים פזב ושר ירב
ידמה וסדית עם אשור יסדו ושמן לסגורם
יובל וריב ליהוד עם יהודה ולפקד עליהם
יעקב פודכו כמ עליו ישיב לו כבטן עקב א
את אחיו וסאנו שדה אתאליים יסד א
אל מלא וכל בכה ויתחנן לו ביתא מלא

ימצאנו וסס דמר עמי : יהוד אלף הצב
הצבאות יהוד וסדו וסדו בארץ השוכ ח
חסד ומשפט שמר וקח אל ארץ תמיד ו
פנען בידו מאזי סרמה לעשוק אהב וואם
ואמר אברים אר עשרתי מצאתי את לי כל
יגיע לא ימצאו יין אסד חסא : ואנכי יה
יהוד ארץ מארץ מצרים עד ארשך בא
באחלים כמי סדו : וירשתי אל הגבאים ו
ואנכי חזק הרבתי וביד הגבאים ארמה : א
אם גלעד אין אך שוא היו בגלגל שדים ירב
זכו גם מבחלת מלכ על הלכי סד :

רברח
יעקב שדה ארם ויעבד ישראל באשה ובא
ובאשה שמר : ובנביא העלה יהוד אתישר
ישראל ממזרים ובנביא נסמר : ובעים א
אפרים תמחורם ורמיו עליו ירש חרפתי י
ישיב לו אחיו : כדבר אפרים רתה נסא חו
הוא בישראל ויאשכ כבעל ויבת : ועתה יסר
יוספו להטא ויעשו להם מכלה מכספם ומ
ומזהבם כתבונם עצבים כעשה חרשים כלה
לכם הם אמרים זכתי ארם ענלים יסחק : ל
לם יהו בענן בקר וספל משכים הרך פמין י
יסעד מן ובעשן סארם : ואנכי יהוד אל
ארץ מארץ מצרים ואליה וחל לא תר
תרע ומשיע אין מלי : אני דעתך במדמר
בארץ תלאותי פמדיעלם ויטבעו שבעו ו
וירם לכם עלכן שכחתי : ואהי לכם פמו ש
סחל פנמר על הדרך אשור : אפגשל כרב
יטול ואקרע סגור לכם ואכלם סם כלביא
חית השדה תבקעם

שחתך ישראל כי כי בערך : אולי כלב לא
 אפוא חוששך בבר ערך ושופך אשר את
 אמתתה לי בלך ושרים : אתן לך מלך
 באפי ואכה בעברתי : צרור
 עון אפרים צפורה חטאתי : חמלי יחלה יכא
 לו הוא בן לא חכם כי על לא יעבד בבשר
 בנים : מוד שאור אבדס מנחת אנאלס אהי
 דרך מות אהי קטבך שאל נחם יסתר בעי
 מעיני : כי הוא בן אחיכ יפרא יכא קדיכרו
 ווח יהוד במדבר ערה רבוש מקורו וחרבם
 בעינו הוא ישפה אוצר כל כלי חמדה : תא
 האשכל שמרון כי מרתה בארציה בחרב יפול
 ועלליהם ירששו ודריהו יבקעו :
 טובה יטאל עד יהוד אידך כי
 כשל גבעתי : קור עמכל דברים ושמו אל
 יודד ואמרו אלו כלתשא עקוקח טוב וגשל
 ונשיכה פרים שפתנו : אשר לא ישיענו
 ועל טס לא נרפב ולא נאמר עוד אלהינו
 למישה ידנו אשר בך דתס יתום : ארפא
 משובתם אהבם נדבה כי שכ אפי מננו : א
 אהיה כנול לישראל יפרח כשועה יד שרש
 שרשי כלבנון : לכו ינקתו חזי כות הדיו
 ורחל לו כלבנון : יטבו יטבי בצל יחזי דגון
 ופרח כנפן זכרו כין לבנון : אפרים מה לי
 עוד לעצבים אני עמתי ואשורנו אני כבדוש
 רגון מנני פרך נמצא : כי דבס רבן אלה
 נקין ידעם כי ישרים דרכי יהוד וצדקם ילכו
 בם ופשיעם יכשלו בם :
 דבר יהוד אשר דיה אל יאל
 בן פתאל : שמע זאת

דבר

דוקנים ודאזנו כל יושבי דארץ ההיתה זאת
 במיכם ואב בימי אבותכם : עליה לבניכם ס
 ספרו ובניכם לבניהם ובניהם לדור אחר : י
 יתר הגוס אכל הארבה ויתר הארבה אכל ה
 חילק ויתר חילק אכל דחכיל דקיצו שכורים
 וכטו והלילו כל שתי יין על עטלס כי נכרתם
 מפנים : כי גל קליה על ארצי עצום ואין מס
 מכפר טגול סגזי ארציה ומתלעות לבא לויטם
 גמל לטקה ותאנת לקצבד השף חשפה וה
 חשך יד דלכינו שרקה אל כבורה חגורת
 שק על בעל נעוריד הכרת מנחה ונכר מבית
 יהוד אבל הכהנים משרתי יהוד שדר שדה
 אכלה ארמה כי שדר דגן הוביש הירוש א
 אבל יצור : הובישו איכרים הילול מרבים
 על חטה ועל שעורה כי אבד קציר שדה : ה
 דגפן הובישה וד אנה אכלה רמקס רב
 תבד ותפוח כל עצי השדה יבשו כד הוביש
 ששן מבני האדם :
 חגרו וסלדו הכהנים הילול
 כשרתי מוכח באו לטו בשקים משרתי אלהי
 כי נמנע מבית אלהים מנחה ונכר : כד שר
 צום קראו עצרה אכפו זקנים כל יושבי הא
 דארץ בית יהוד אלהים חנקו אליהוד : א
 אלה לויס כי קרוב יוס יהוד וכשר משרתי
 יכא : דלא נגר עיניו אכל נכרת מבית אלה
 ארדנו שכתד ויל : עבשו ברדות חתמגר
 מרפותהם נשמו איצרות נדרס ממרולס
 כידוביט דגן : מה נאנה ברמה נכסולע
 עדרי בקר כי אין נדיה להסגס עדרי הגא
 הצאן נאסבי אלהי יהוד אקרא כי אש אכלה

ע

נאות מדבר חלבה חמשה כל עצי הסדה : ג
גם בהמות שדה תעדרת אליך כי יבשר אפיקי
מיס ואש אכלה נאות המדבר :

תקעו שופר בציון חריעו בחר קרש
ידגו כל יושבי הארץ כי בא יום דוד כי קרו
קרב : ים חסד ואפלה ים ענן וערפל כסח
כשחר פרוש על ההרים עם רב ועצום כמה
כמחו לא נהלה כן העולם ואחריו לא יוסף
עד שני הור חורד : לפני אכלה אש האחריו
תלדו חלבה בגן עדן הארץ לפניו ואחריו
מרד סכמה וגם פלטה לא היה חורד : יסמ
במראה סוסים מראו וברשים כן ירוצו :
פקד מרבית על ראשי דהרים יקרוק בקול
לחב אש אכלה קש כל עם עזים ערוך מלח
מלחמה : מפני חיל עמים כל פנים קבצו פ
פארו וכבו ים ירוצו כאש מלחמה יעלו
חומה ואיש כדרכו ילכו לא יבא ארח
ארתם ואיש אחיו לא ידאגו גבר במלח
ילכו ובעד השלח ילכו לא יבצעו בידיו
ישתקו ובחמה ירוצו כב עם יעלו בעד החל
החלטים יבאו כנגב : לפני חמה ארץ רעשו
שמים שמש וירח קדרו וככבים אספו נהם :
והוד נתן קול לפני חיל כי רב מאד מתניח
כי עצום עשה רבו ביחוד ים יחוד ונרא
מאד ומי יכלו : גם יענה נאס יחוד שום ע
עדי בכל לבכם ובכחם ובגבם ובמספר יוקרעו
לכבכם ואל בניכם ושום אל יחוד אלדכם
כי יתן ורחם הוא ארך אפים ורחם ורחם
ונחם על חרעה ימי ידע ישוב ונתח חשאר
אחריו ברכה משה ונכר ליהוד אלדכם :

תקעו שופר בציון
קדשו צום קראו עצרה : אספר עם קדשו קה
קהל קבצו וגם אספו עוללים וזנקי שדים
יצאו ונתן מחורו וכלה מחספה : כן האולס
ולמזבח יבשו הבדנים משהו יחוד ואמרו ח
חמה יחוד על עמך ואלתהן נחלתך לחרפה
למשלכם גלים למח ואמרו בעמים איה אל
אלדכם : וקנא יחוד לארצו ויחמל על עמו
וישן יחוד ואמר לעמו וגו' שלח לכם אתה
הרגן והחדש והיצור ושבעתם אתה לא א
אלת אתכם עוד חרפה בנים : ואתה צפוני
ארתיק מעליכם והרחמנו אל ארץ ציון וטד
ושממה את פניו אל הים הקדשני וספרו אל
הים האחרון ועלה באש והעל צמחיו כי רב
הגדיל לעשות : אלתדאי ארמה גדל וסמחו
כי הגדיל יחוד לעשות : אל תדאו ברשות ש
שדי כי דשא נאות מדבר כי עין נשא פרוי
האנה ופנן נתנו חילם : ובני ציון גדלו וסמחו
ביחוד אלדכם כי נתן לכם את המורה לצד
לצדקה ויחוד לכם גשם מורה ומלקוש ברא
בראשן : ומלאו הגרנות בר וישיקו היקבים
תדש ויצור : ושלחתי לכם את השנים אשר
אכל הארסה ואלקחם ואלקחם חיל הגדיל
אשר שלחתי בכם : ואכלתם אכל וסבעו ואל
וחללתם אתכם יחוד אלדכם אשר עשה ע
עמכם להפליא ולא יכשו עמי לעולם : וידע
ידעכם כי בקרב ישראל אני ואני יחוד אלד
אלדכם ואני עוד ולא יכלו עמי לעולם :

והיה אחריו אשפר

אתחיל על כל בשר ונבא בניכם ונביתכם

וְקִיַּם כָּל הַלְוִיָּהּ לְיָטוֹן בְּחֻרְכָּם חֲזִיקוֹת יָדָא
וְיָאָר: וְגַם עַל הַעֲבָדִים וְעַל הַשְּׁפָחוֹת בֵּימֵינוּ
הַזֶּה מֵאִשְׁרָךְ אֶת רוּחַ: וְהִתְלִי בִּיפְתוֹם בְּשֵׁם
בְּשֵׁמֶם וּבְאֶרֶץ וְכֵן וְאֵשׁ תִּמְרוֹת עֵשֶׂן: הַשֵּׁם
הַשֵּׁם שֶׁל יִפְרָךְ לְהַסֵּךְ הַזִּירָה לְדָם לִפְנֵי בֹא יוֹ
יֵם יְהוָה הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹרָא: וְהִזָּה כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא
יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמָּלֵט כִּי בְּחַד צִיּוֹן וּבְחֵישׁ
וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִשְׁתָּה כְּאִשְׁלֵי אִמֵּר יְהוָה וְכֵן
וּבְשִׁרְיָדִים אֲשֶׁר יְהוָה קִרְא: כִּי וְגַם בֵּימֵינוּ
הַזֶּה וּבֵית הַדָּא אֲשֶׁר אֲשׁוּב אֶתִּשְׁכּוֹת יֵה
יְהוָה וְרוּשָׁלַם: וְקִבְּצִיתִי אֶתִּכָּל הַגּוֹיִם וְהַדּוֹד
וְהַיְחָדָתִים אֶל עִמְקֵי הַיַּם וְנִסְפְּטִי עִמָּם
שֵׁם עַל עַמִּי וְנִחַלְתִּי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פָּרוּז בְּגוֹ
בְּמִים וְאֶת אֶרֶץ חִלְקוֹ: וְאֶל־עַמִּי יִדְוֹטְרָלוּ
וְהֵנּוּ הַיָּלֵד כְּמוֹנֶה וְהַיָּלֵד כְּסֻרָּה בֵּין יִשְׁתֵּנוּ:
וְגַם כֹּה אֶתִּי לִי צָר וְצִדּוֹן יִכָּל גְּדִילוֹת פְּלִשְׁתָּה
פְּלִשְׁתָּה הַגְּמִלֵי אֶתִּם כִּשְׁלֹמִים עָלַי וְאִם גְּמִלִים
אֶתִּם עָלַי קָל מִדְּחַי אֲשִׁי כְּגִמְלֵיכֶם בְּרֹאשְׁכֶם:
אֲשֶׁר כִּסְפִי חֲחֵבִי לְקַחְתֶּם וּבְחֻמְרֵי הַמִּיּוֹבִים
הַבָּאֵתֶם לְהִיכָלֵכֶם יוֹבֵנִי יְהוָה וְכֵן יְהוָה שֵׁם
מִכְרַתֶּם לִבְנֵי הַיָּמִים לִכְעַן הַדִּחְקֶם כִּעֵל גְּבוּ
גְּבוּלֵי דָבָר לִכְעַן כִּי הִמְכַרְתֶּם אֲשֶׁר בְּכֻרְתֶּם
אֶתִּם שְׁמִי וְהַשְׁכַּחְתֶּם גְּמוּלָתִי בְּרֹאשְׁכֶם: וְכֵן
וּבְכֹרֵי אֶתִּי בְּנֵיכֶם וְאֶתִּי בְּנֵיכֶם בְּדֹלֵךְ מִי יְהוָה
יְהוָה וּבְכֹרִים לְשִׁבְעָאִים אֶל־נֶחֱדָה דְּחֻקֵּי יְהוָה
יְהוָה דְּבֵר: קְרָאוּ זֵאת
בְּנֵי כְדִישׁ מִלְחָמָה הַיָּלֵד הַגְּבוּרִים גִּישׁוּ יַע
יִעָלִי כָּל אִישׁ הַמִּלְחָמָה יִפְתּוּ אֶתִּם לְחַדְכֹת
וּמִמְלִיתֶם לְדִמְיוֹת הַחֵלֶשׁ יִאֲמַר גְּבוּרֵי אֲנִי:
עֵשֶׂה וְכֵן מִלְּדָגִים מִסִּבֵּי תִקְבְּצוּ שְׂמֵחָה

הַגָּדוֹל יְהוָה גְּבוּרֵי: יְעוֹדוּ וְיִעָלִי הַגָּדוֹל אֶל עֵ
עִמְקֵי הַיָּם שֵׁם אֲשֶׁר לִשְׁפֹט אֶת כָּל דָּג
הַיָּם מִסִּבֵּי: שִׁלְחֵנוּ כִּי כִשְׁלֵי קִצְרֵי בָאוּ
רְחוֹקֵי כִּי בִּלְאֵה גַת הַיָּם הַיָּם כִּי רִכְבּוֹרָע
רָעָתִי: וְהַמִּיָּם הַמִּיָּם כְּעִמְקֵי הַיָּם יִקְרָא
קְרָא יֵם יְהוָה כְּעִמְקֵי הַיָּם: שְׂבִישׁ רִחַק
קָדְדוּ וּבְכֵיכֶם אֲסִפּוּ נִגְמֵם יְהוָה מִצִּיּוֹן יִשְׁאָג
וּמִיְרוּשָׁלַם יִתֵּן קוֹלוֹ וְרַעֲשׂוּ כְּבִים וְאֶרֶץ וְדָוָר
כְּחֹסֶה לַעֲשׂוֹת וּמִיָּעָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְעוּם כִּי
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שֶׁכֵּן בְּצִיּוֹן הַר קְדִישׁ הַיָּהוּ
יְרוּשָׁלַם קְדִישׁ חֲחֵבִי לֹא יַעֲמֵד בְּהָעוֹד:

וְהִזָּה בֵּית הַדָּא יִשְׁפֹט הַיָּם עִמָּם
וְהַגְּבִיעוֹת תִּלְכְּנָה הַלֵּב וְכָל אֶפְרַיִם יְהוָה יִלְכוּ
בֵּים וּמִצִּיּוֹן מִכִּיתִי יְהוָה יִצָּא וְהַשְׁקָה אֶתִּנְחַלֵּה
הַשְּׂטִיִּם: מִצִּיּוֹן לִשְׁכֻמָּה תִּהְיֶה וְאֶדוּם לְמֹד
לְמֹד כִּי שְׂכֻמָּה תִּהְיֶה מִיָּעָה בְּנֵי יְהוָה אֲשֶׁר
שָׁפַט וְכֵן נִקְרָא בְּאֶרֶץ יְהוָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב
מִיְרוּשָׁלַם לְדָוִד דָּוִד: וְנִקְרָא דְּבֵם לֹא נִקְרָא
יְהוָה שֶׁכֵּן בְּצִיּוֹן:

וְכֵן עִמָּם אֲשֶׁר יְהוָה בְּקִדְשֵׁם
מִתְקַוֶּה אֲשֶׁר חֲחֵבִי עָלֵינוּ
יִשְׂרָאֵל כִּי כִי עֵתָה כִּדֵּךְ יְהוָה וּבִיָּם דְּבֵעֵם
כֵּן יִאֲשֶׁר כִּדֵּךְ יִשְׂרָאֵל שְׁנֵתִי לִפְנֵי הַרְעֵשׁ: וְכֵן
וְאִמֵּר יְהוָה מִצִּיּוֹן יִשְׁאָג וּמִיְרוּשָׁלַם יִתֵּן קוֹלוֹ
וְאֶתִּי אֶתִּי דְּחֻקֵּי וּבְכֵיכֶם רֹאשׁ הַכְּרִמָּה
כֹּה אִמֵּר יְהוָה עַל שְׁלֹשֶׁה פְּשָׁעֵי
דְּפִשְׁקֵי וְעַל אִרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיכְנוּ עַל דְּחֻקֵּיכֶם
בְּחֻצוֹת הַבְּרָזָל אֶתִּי הַגִּלְעָד: וְשִׁלְחֵנוּ אֲשֶׁר בֵּית
בְּבֵית חוּאֵל וְאֶתִּי אֶתִּי אֶתִּי אֶתִּי אֶתִּי אֶתִּי אֶתִּי
בְּכֵיכֶם דְּכֵיכֶם וְהַכְּרֵתִי יִשְׁכֵּם מִבְּקִיעַת אֶן וְהֵם

ע"י

י"ב

י"ג

י"ד

י"ה

י"ו

י"ז

י"ח

י"ט

כ'

כ"א

כ"ב

כ"ג

כ"ד

כ"ה

כ"ו

כ"ז

כ"ח

כ"ט

ל'

וְתִמְךָ שְׁלֹשָׁה עָדָר וְגַל עַבְדְּךָ קִדְמָה א
אמר יהוה : כה אמר יהוה על
שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי עֵדָה וְעַל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיכְנו
עַל הַגִּלְתֶּם גִּלְתֵּם שְׁלֹמֶה לְדִמְיוֹ לְאָדָם : וְשִׁ
וְשִׁלַּחְתִּי אִישׁ כְּחוֹבֶת עֵדָה וְאָכְלָה אֲרֻמֹּתֶיהָ :
וְדִבַּרְתִּי יוֹסֵב מֵאֲשֻׁרֹד וְתִמְךָ שֶׁבֶט מֵאֲשֻׁרִין
וְהִשְׁכַּחְתִּי יָדִי עַל עֶקְרוֹן וְאָכְלָה טָאֲרִית פֶּלֶשׁ
פְּלִשְׁתִּים אָמַר אֲנִי יְהוָה : כה
אמר יהוה על שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי צַר וְעַל אַרְבַּעָה
לֹא אֲשִׁיכְנו עַל הַמִּגְדָּם גִּלְתֵּם שְׁלֹמֶה לְאָדָם :
וְלֹא זָכַרְתִּי בְרִית אֲחִים : וְשִׁלַּחְתִּי אִישׁ בְּחֶזֶק צַ
צַר וְאָכְלָה אֶת אֲרֻמֹּתֶיהָ : כה
אמר יהוה על שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי אֲדֹמִים וְעַל אַרְבַּ
אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיכְנו עַל רִדְפוֹ בְּדָרֶב אַחֲדוֹ וְשִׁ
וְשִׁחַת רַחֲמֵי וְיִטְרַף לְעַד אֲפֹרְעֵתוֹ שְׁמֵרָה
נֶצַח : וְשִׁלַּחְתִּי אִישׁ בְּחֶזֶק אֲכָלָה אֲרֻמֹּתֶיהָ בְּצַ
בְּצֶרֶד : כה אמר יהוה על
שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי בְּנֵי עַמּוֹן וְעַל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁ
אֲשִׁיכְנו עַל בִּקְנֵם הָרֹדֶף הַגִּלְעָד לִבְנֵי הָרֶחַ
וְדִחִיכִי אֶת גִּבְעֹתֶיהֶם : וְהִצַּתִּי אִשׁ בְּחֶזֶק רֶחֶם
וְאָכְלָה אֲרֻמֹּתֶיהָ בְּתִרְעוּלָה בְּיוֹם מַלְחָמָה בִּ
בְּסֶעֶד בְּיוֹם סוּפָה : וְהָיָה מַלְכָם בְּגִלְתָּהּ הָיָה
וְשָׂרֵיו יִחַדּוּ אִמֵּר יְהוָה : כה
אמר יהוה על שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי מִזְרָא וְעַל אַרְבַּ
אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיכְנו עַל שָׂרֵיו עֲצֻמֹּת מִלָּךְ
אֲדֹמִים לְשִׁדִּי : וְשִׁלַּחְתִּי אִישׁ בְּחֶזֶק אֲכָלָה אֶ
אַרְמֻנֹת דִּמְיוֹת וְנִמְתַּבְּשָׁן מִזָּאב בְּתִרְעוּלָה
בְּקֹל שׁוֹפָר : וְהִסְתִּי שׁוֹפֵט מִקִּרְיָתוֹ וְכָל־שָׂרֵיו
שָׂרֵיהֶם אֶחָד עָמָּה אִמֵּר יְהוָה :
כה אמר יהוה על שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי יִזְרְעֶל

לויש בנות
שלמה
יהוה

הענינים
הנזכרים
בפסוקים
אלו

לפי פירוש
הפסוקים
אלו

ועל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיכְנו עַל מִזְרָא אֶת־הָרֹדֶף
וְעִירַת יִזְרְעֶל וְחֶקְלָה לֹא שָׁכַח וְיִתְעַשׂ כְּזִכְרוֹ
אֲשֶׁר הִלְכִי אִמְתְּךָ אַחֲרָיִךְ : וְשִׁלַּחְתִּי אִישׁ בִּי
בִּיהוּדָה וְאָכְלָה אֲרֻמֹּתֶיהָ יִזְרְעֶל :
כה אמר יהוה על שְׁלֹשָׁה פְּסָעֵי יִשְׂרָאֵל
ועל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיכְנו עַל מִסְרָם בְּלִפְנֵי צַ
צָרִים וְאֲבִין בִּימְדֵי נִינְלִים : דְּשִׁאֲבִים עַל
עַד אֲרִין בְּרֹאשׁ דְּלִים וְדָרְךְ עֵינִים יִבְיוֹאִישׁ
וְאֲבִי לִכִּי אֶל הַעֲקֵד לִמְעַן הִלָּל אֶת שֵׁם ק
קִדְשִׁי וְעַל מִסְרָם חֲבִלִים יִבְיֹאֵל כִּלְ מִזְבֵּחַ
וְיִן עֵינִים יִשְׁתִּי בֵּית אֲדָרְדִּים : וְאֲנִי הִשְׁמַ
הִשְׁמַדְתִּי אֶת־דָּאֲמִירִי מִפְּנֵיכֶם אֲשֶׁר פָּעֻקָה אֶ
אֲרֻמִּים גְּבוּרֵי וְחֶסֶת הָיָה כְּאֲלִימִים וְאֲשִׁיכְנו פ
פָּרוֹ מִבְּעַל וְשִׁדְשִׁי מִתַּחַת : וְאֲנִי דְעִלְתִּי אֶ
אֶתְכֶם מֵאֲרִין בִּי צָרִים וְאֶלְךָ אֶתְכֶם כְּמִדְבָּר
אַרְבָּעִים שָׁנָה לְדִשָּׁת אֶת־אֲרִין דָּאֲמִירִי וְאֲבִים
בְּבִנְיָם לִנְבִיאִים וּמִכְחִירֵכֶם לְנִזְרִים הָאֵף
אֵין זֶאֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָאִם יְהוָה : וְתִשְׁקִי אֶת־הָ
הַגִּיטִים יִן וְעַל הַנְּבִיאִים צִוִּיתִיךָ דָּאֲמִירִי לֹא
תִּנְבְּאוּ : וְהָיָה אֲנִי מִיָּדָה דְּהִיבִיכֶם כִּי־שִׁדְשִׁי
תִּזְקֵק הַעֲנִלָה הַמִּלְאָה לֹא עֲמִיר : אָמַר בְּנוֹ
מִנִּים מִקָּל וְהָיָה לֹא אֶמְנָן שִׁדְשִׁי וְגִמְרָה דָּאֲמִירִי
יִמְלֵט נִפְשׁוֹ : וְהַפֵּשׁ דְּקִשָּׁתָּה לֹא יַעֲבֹד וְקָל כִּר
בְּרִי לִי לֹא יִמְלֵט וְרִכְבֵּי הַכִּסִּים לֹא יִמְלֵט נִפְשׁ
נִפְשׁוֹ : וְהַמִּין לִי בְּנִימִים עֲדֹם יָעַם בְּיוֹם
הָהָא נָאִם יְהוָה :
שְׁמַעוּ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה אֲמִיר
דְּבַר יְהוָה עֲלֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל כָּל רִבְיָה
הַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הָעֵלָה מֵאֲרִין בְּצָרִים לֹא־נִ
לֹא־נִ : וְקִי אֶתְכֶם דְּעֵתִי כָּל־

בשנות הארבע על כן אפקד עליכם את
כל עונותיכם: הולט שנים יחדיו בלתי אם
נועלו: היטא ארצה ביער וסדף אין לה חית
דחין כפיר קולו מבעיניו בלתי אם לחד: ה
התבל צטל ערפח הארץ ומקט אין לה ח
היעלה פח מן הארמה ולחד לא ילחד: אם
יתקע שופר בעד ועם לא יחדו אב תהיה
רעה בעיר ויהוד לא עשה: כי לא יעשה אר
אולי יהוד דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו
וגבאים וארצה שאג מדלא ידא ארני יהוד
דבר מ לא ינבא: השמיעו על ארמנות אש
באסדוד ועל ארמנות בארץ מצרים ואמרו
האספו ילדיו שחרן וראו כהנת רבות בת
בתכה ועשקים בקרבה: ולא ידע עשות
נכחה נאם יהוד האגרים חמס ושד בארם
בארמנותיהם: לכן כה אמר ארני יהוד צר ו
וסביב הארץ והודד בנך עוזך ונכו ארמ
ארמנותך: פה אמר יהוד
כאשר יציל הרעה מפי הארץ שתי כרעם א
או בדר און כן תצלו בני ישראל היטבם כ
בשמרון בפאת ככה ובדמסק ערש: שמעו
והעידו בבית יעקב נאם ארני יהוד אלדיו הצ
הצבאות: כי ביום פקדי פשיע ישראל עליו
ופקדתי על מזבחות ביתאל ונגדעו קרנות ה
המזבח ונפלו לארץ: והכתי בית לחרף על
בית דקין ואבדו בני השן וכפי בתים רבים
נאם יהוד: שמעו את
הדבר הזה פרות הבשן אשר פתר שמונה
העשקות דלים הרצעות אביונים האסדות
לארניהם הביאה זמשה: נשבע ארני יהוד

בקרש פי דנה ימים באים עליכם ונשא את
אתכם לצנות וארדיתכן בכירות דנה: ופר
ופרצים תצאנה אשה נגדה והשלכנה דר
הדרבנה נאם יהוד: באו ביתאל ופשיע דג
הגליל הרט לפשע והביאו לבקר ובחיתכם ל
לשליט ימים מעשרותכם: וקשר נחמץ ו
הודה וקרא נדבות השמיעו כיכן אהבתם
בני ישראל נאם ארני יהוד: וגם אני נתתי ל
לכם נקין שנים בבל עריכם וחרר לחם בכ
בבל מקומותיכם ולא שבתם עדי נאם יהוד:
תם אנכי בלעתי בכס את דגשם בעוד שלש
שליטה חדשים לקצוד והבטרתו על עד אח
אחת ועל עד אחת לא אבטור חלקה אחת
הבטור והלכה אשר לא תבטור עליה חבש:
ונעו שתיים שלש ערים אל עד אחת לשנות
מים ולא ישבעו ולא שבתם עדי נאם יהוד:
הכתי אתכם בשדפת ובדקון הרבות וגתיה
וכרמיכם והאניכם חיתכם יאכל חנוס ולא
שבתם עדי נאם יהוד: שלדתי בכס דבר ב
בדרך מערים הרותי בחרב בחוריהם עם יש
שבי סוסים ואעלה באש בחניכם ובאפכם
ולא שבתם עדי נאם יהוד: הפכתי בכס כמ
כמהפכת אלדים את סדום ואת עמרה וזה
וזהו פאוד כוצל מסדפה ולא שבתם עדי נ
נאם יהוד: לכן כה
אעשה לך ישראל עקב פיזאת אעשה לך ה
דבן לקראת אלדך ישראל: כי הגה יוצר
דרם וברא רוח וכמד לארס כה שחז עשה
שחז ועפה ודרך על כמתי ארץ יהוד אלד
עבאיה שכו: שמעו את

הענין

הענין

הענין

הענין

הענין

הענין

הענין

הענין

1871

כִּי אֵעִי פֶקֶד אֶמֶר יְהוָה :

ה'י' המלאים את ים ידוד למחצה

לכם יום ידוע והאחרון ולא עוד: פאשע:

עם איש מפני הארץ ופגעו דהוב וזא הבית

וּסְמַךְ יָדוֹ עַל הַקֶּדֶד תֵּשֶׁבֶה הַנַּחֵשׁ: הֲלֹא חֵשֶׁךְ

יִשְׂרָאֵל יְהוּדָה חֶמְדַּת אֱלֹהִים וְאַפְלֵחַ חֲנֻכָּה לִּי : שְׁנֵאתִי

מֵאֲסֹף תָּנִיכֶם וְלֹא אֶרֶץ בְּעֻזְהֵיכֶם: לִפִּי אֲמִי

תעלה לי עלות ומנחתים לא ארצה וסלם מ

מִרְאִיכֶם לֹא אֵפֶשׁ: הִסֵּר מֵעָלַי הַמָּוֶן שֶׁדָּרָךְ

חמדת נבילך לא אסמק : וְגַל פְּמִיךָ מִשְׁמַט

וַיִּזְדַּק כְּנַחֲלֵי אֶתֶן : הַזִּבְחֹת וּמִנְחָה הַגִּשְׁתֶּם

לְבַדְבַּד אַרְבַּעַת שָׁנָה בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנִשְׁ

וְשִׂאתָ אֶת סִבּוֹת מַלְכֶּכָּם רֵאשִׁית כֵּי־ן צִלְטִיכֶם

בֹּכֵב אֶלְדִּיכֶם אִשָּׁר עֲשִׂיתֶם לָכֶם : וְהִגַּלְתִּי אֶ

אתכם מהלאתה לדכ'שק אמר יהוה אל'י ה'.

צבאות שמו: דרי

הַשְׂאֲנִים בְּצִיּוֹן יִהְיֶה שְׂחָם כְּהַר שִׁבְדָּן נִקְוִי

וְאֵשֶׁת הַגִּיחַ וּבָאוּ לָהֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל: יַעֲקֹב

בְּלִנְיָה וְרָא חֲלָק מִשָּׁם חֲמֵת רַבָּה וְרָדוּ גֵּת פֶּלֶא

פְּרִיטָתָם וְהַטּוֹבִים מִן־הַמַּלְּאָכִים הָאֵלֶּה אֲבִיר

יִגְבִּילֶם מִגְבֻלָּה: הַגְדִּירֵם לַיּוֹם רַעוֹתָם

תג' שון שבת חכם: השכבים על מצות שן ו

סודות על עשרות האכלים פנים מצאו

עגלים מתוך מרבק: הפורשים ערפי הצבד

סדר חשתי דבס פרי סוד: השותם צמד קי

החלטה של בית דין להעביר את הבעלות על המגרש לרשות המקומית.

[illegible]

שאלה: האם יש להחליט על שיתוף פעולה עם הממשלה?

היה נפיקסאטאן ירוח אהרן זכאית פתאם

אברהם אבינו

על בית דבש בדב:

והסגור יציר וכל אלה: והיה אם יתרו עשרה
אנשים בבית אחד ומתו וכסאו רחוק ומסרפו
להוציא עצמם מן הבית ואמר לאשר בדב
בירכתי רבית היחד עמך ואמר אפס ואמר ה
הם כי לא להזכיר בשם ידוד:

כיהיה יהוד מצוה ודבה את
הבית הידוד רססים ודבית דקטון בקעים:
הרצון כל עסיסים אכזרש פכקרים פי
הפכתה לראש מטשט ופרי צדקה ללעה:
השבתם ללאדבר האמרים הלא בחוקנו ל
לחטנו לט קרנים: כי הגני מקים על כס בית
ישראל נאם יהוד אלהי העבא אתנו ודדנו
אתכם בלכא חמת עד נחל הערבה:

כה הראני אדני יהוד
והנה יציר טובי בתחלת עולת הידש והנה ל
לקש אחרוני המלך: והיה אם כלה לאכל
את עשב הארץ ואמר אדני יהוד סלח נא מ
מי יקום יעקב כי קטן הוא: נחם יהוד עליו
ואת לא תהיה אכר אדני יהוד:

כה הראני אדני יהוד והנה
כדא לרוב באש אדני יהוד ולאכל את חתה
ההם רבות ואכלה את הדלק: ואמר אדני י
יהוד הדל נא מי יקום יעקב כי קטן הוא: נח
נחם יהוד על זאת נחם הוא לא תהיה אכר א
אדני יהוד:

והנה אדני יציר על חמת אכר וכדו אכר: וי
ואמר יהוד אלי מה אתה ראה עמים ואמר
אכר ואמר אדני הגני טכ אכר בקרב ע
עמי ישראל לא אוסף עוד עמדי לו ונשכו
במות יסוק ובקדש ישראל ירבו תבתי ע

הס: שפערזאת ציך
השאפים אכיל תלשבות יעור ארץ: לאמר מ
כתי יעור החדש ונשכדה שבר והשבת ונפ
נפ עתה בר להכניז אפה ולדגדל טבל חלע
ולעית נאמי כירכה: לקנות בנכף דלכ וא

וואמר אביציה אל עכוס חוזה
לך כרח לך אל ארץ ידודה וכל טכ לזהם כמיו
ועם תנבא וביטא לא תוסף עוד לדינא
פי מקדש מלך הוא ובית כמלכה הוא: ויין
עמס ואמר אל אביציה לא נכ א אכר ואל
כן נביא אכר כי ביקר אכר וכולס שקבית:
ויקחני יהוד מאחרי הצאן ואמר אלי יהוד ל
לך הנכא אל עמי ישראל יעלה שמי דבר
ידוד אתה אכר לא תנבא על ישראל ולא ת
תסף על בית יסוק:
כה אמר יהוד אשעל בעד תנח ונכד ובנת
ובנתך כחרב: פלו ואדמתך מכלל תחלקווא
ואשעל אדמה טמאה תמסות ישראל גולה:
גלה מעל אדמתו:

כה הראני אדני יהוד והנה כלוב קץ: ואמר מ
כה אתה ראה עמס ואמר כלוב קץ ואמר
יהוד אלי בא דקן אל עמי ישראל דא אוסף
עוד עמדי לויחללו שירות הכי ליים הדוא
נאכ אדני יהוד רב הפגר ככל במקום דשליך
הס: שפערזאת ציך

השאפים אכיל תלשבות יעור ארץ: לאמר מ
כתי יעור החדש ונשכדה שבר והשבת ונפ
נפ עתה בר להכניז אפה ולדגדל טבל חלע
ולעית נאמי כירכה: לקנות בנכף דלכ וא

אכר

אכר

אכר

אכר

אכר

אכר

ואביך בעמך נעלים ובפל בר נשכר ונשבע
יהוד בנאן יעקב אם אשכח לצח כל מעט
מעשהו ויהי על זאת לא תתנו הארץ ואכל כל
ושב מה ועל זה כאל פלה ונעשה תסקה
ביאר מצרים :
ביום והוא נאם לפני יהוד והבאתי והשכס
בצורים והחשבתי לארץ ביום אורי והפכתי
תנים לאכל וכל שידכם לקנה והחשבתי על
כל סתגים שק ועל פלדאש קרזה וססתיה
כאכל יחיד ואחריתו כיום מר

הנה ימים באים נאם לפני
יהוד והשליח רעב בארץ לאדעכ ללחם ו
ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי יהו
יהוד : ובעל כס עד לים מצפון ועד מזרח ים
יטטמו לבקש את דבר יהוד ולא ימצאו : ביו
ביום ההוא יתעלצנה הבתולות ריפות חוב
ורבחים בגטא הנשכרים באשמת שטחן
ואם יחזיקו יחיד ויחיד דרר בער שבעו ונפלו
ולא יקמו עוד :
את ארני נכב על הכתוב ואמר וך הפחד
ורעשו הספים וכצעק פראש פלם ואחרתם
בחדב אהרג לא עס להם נם ולא פלט לה
להם פלט : אם יחזקו בשאול משה ידי תק
תקום ואם יעל השמים משה אודים ואם
יחבאו בראש הכרמל משה אחפס ולקח עים
ואם יפלתו כנגד עיני בקרקע הים משה א
אצוה את דגה שושכם : ואם ילכו בשכיל ל
לפני איכדם משה אצוה את החרב והרגתם
וישחיתו עיני עליהם ורעה ולא לשובת וארני
יהוד העבאות דגתע בארץ ותסת ואכלו כ

כל ישיבי מה ועל זה כאל פלה ונשבע
מצרים : הבונה כשמים מעלותיו ואגרותיו
על ארץ יסדר הקורא למי הים ויטפכם על
פני הארץ יהוד שמו :
הלא כבלי פרשים אתם לי
פני ישראל נאם יהוד הלא את ישראל העל
העל בארץ מצרים ופלישתים ככפתור וא
נאם מקור : דגה יני ארני יהוד כככלכה
החטאה השמדתו אתה בעל פני הארץ א
אפס כי לא השכר אשכר את בית יעקב נא
נאם יהוד : כי דגה אנכי מצוה והניעתי בכ
בכל הערם את בית ישראל כאשר ערעכב
בכברה ולא יכל צרור ארץ : בחדב ימותו כל
חטאי עמי האבירים לא תניסו ורקרים בערנו
דרעה : ביום ההוא אקם את ספת דוד הנפ
רגלות ותרדתי את פריציון חרסתי וקום
ובניתיה כמי עולם : למוע ידשו את ישראל
אדום וכל הערים אשר נקרא שמי עליהם נ
נאם יהוד עשה זאת :

הנה ימים באים נאם יהוד ותגשור
בקצר חידך ענקים במשך הזרע והפיו ה
הדרים עסים וכל הנבעות תחמוטנהו ושכתי
את סבות עמי ישראל ובטו עדים נשמות ויש
וישנו ונטעו כרמים ושתי את ינב ונדש נפות
ואכלו את פריהם : ונטעתי על ארמתי א
הלא יתלו עוד מעל ארמתי אשר נתתי ל
להם אכר יהוד אלה :

חזון עבדיה מה אמר לפני יהוד לאר
לארזים שטלה שמעני מאת יהוד
ועל בגוים שלח קטו ונקומה עליה למלח

סית מר
אמר
ביום
שמי
אמר

והוא
כח
כח
כח

כח
כח

למלחמה: הנה קטן נתתך בנרים בזה אתה
מאד: ודן לך השאך שכני סלע מ
מחם שבתו אמר בלבו מי ידיתני ארץ אמר
תגביה פנשר ואם בין פנשים שים קנקר מס
משם ארדך נאם יהוד: אם ננכים באו לך
אם שרדי לילה אחד נרמית הלא צנבו דים
אם כצרים באו לך הלא ישאירו עוללות: אי
אך נתפשו עשו נבעי מצפתי: ערדגמל
סלחך כל אנשי ברתך השאך הכל לך
חתי יעקב אנשי שלומך לחםך ישיבו מולך תחלך אין
תבנה כי: הלא בים הוא נאם יהוד: והא
והאבדתי חכמים מאדום ותכונה מחר עשו:
וחזו גבורך תימן למען יכרת איש מחר עשו
מקטל: מחסם אחד יעקב תבסך טישה תב
תכרתה לעולם: ביום צורך מנגד ביום שב
טבות דים חיל תכרים באו שיעיו ועליו
ירושלם דיו גורל גסאטה כאחד מהם: אל
תרא ביום אחד ביום נכרו ואל תסמח לבני
יהודה ביום אדם ואל תגדל פך ביום צר
צרה: אל תבא כשער עמי ביום אדם ואל
תרא גס אתה כרעו ביום אחד ואל תשלה
תשלהנה מחלו ביום אחד: ואל תעמל עליה
לפרק להכרית את פלטי ואל תסגר שרדיו
ביום צרה: כי קרוב יום יהוד על כל הגוים
כאשר עשית יעשה לך גמלך ישיב כראשך:
כי כאשר שנית על דרך קדש ישתו כל הגו
הגוים כסבי ושתו ולעו והיו כלא היו ובהר
ציון תהיה פלטר והנה קדש ורשו בית יעקב
את מורשיהם: והיה בית יעקב איש וביתו
יוסף להבה ובית עשו ולקש חלקו בדם ואם

ואכלום חלא יהוד שרדי לבית עשו כי יהוד
דבר: ודשו הנגב את הר עשו והשפלה את
פלשתים ורשו את שדה אפרים ואת שדה
שמרון ובנימן את הגלעד: וגלות החיל יהוד
לבני ישראל אשר פנענים ערצרת ותלתי
ירושלם אשר בספרד ידשו את עדי הנגב: ו
ועלו בטיעם בדר ציון לשפשו את הר עשו:
כפליה ילם יפלי: ודיתה ליהוד המלוכה: כל
יהל דבר יהוד אליהנה בך אמימי
לאמר: קום לך אלננה העי
העיר הגדולה ומרא עליה כי עלתה רעתה ל
לפני ירום: ונה לברח רשיתה מלפני יהוד
ולד יפו ומצא אנה באה תרשיש דתן שכ
שכרה וידר בה לבא עמכם תרשישה בלפני
יהוד: יהוד הפיל רחמנה עליה אל הים ויהי ס
כער גורל בים והאניה חשבה להשבר: חיר
וידאו המלחים ויזקקו איש אל אחיו ויפילו
את הבליס אשר באניה אל הים לדרל מעל
בעליהם ויונה ידר אל ירכה הספינה וישכב
וידם: וקרב אליו רכ החיבל ויאמר לו מה
לך נדרם קום קרא אל אלהך אולי יתעשת
דאודים לנו ולא נאבד: ואמר איש אלה
רעיו לכו תפלה גורלות תורעה בשלמי הר
הרעה הזאת לנו ויפילו גורלות ופל הגורל ע
על יונה: ויאמרו אליו הגדנהא לנו באשר
למי הרעה הזאת לנו מה מלאכתך ומאן חב
תבא ומה ארצך ואי מזה עב אחת: ואמר א
אלהים עבדי אנכי ואת יהוד אודי השמים
אני ירא אשר עשה את הים ואת היבשה: ו
יראו דאנשים דאנה גדולה ואמרו אליו כ

ישראל

יהוד

מלחמה

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

יהוד

מה זאת עשית כידעו האשים כי מלפני זה
יהי נא ברחמי הנני לזה : ואמר אליו
מה נעשה לך ושתק הם מעלינו כי הים
החך וסוער : ואמר אליהם שאנו המלחמי
אלהים ושמעו הים מעליכם כידענו אני כי
בשלי הסער הגדול הזה עליכם : והחלוצה הא
באנשים לה שיב אל הכנשה ולא יכלו כי זה
הים הולך וסך עליהם : וקראו אליהם ו
יאמרו אנא יהוה אלנו נאבדה בנפשה
האיש הזה ואל תתן עלינו דם נקא כי אלה
יהוה כאשר תפצת עשית : וישאו את יונה ו
ושלחו אל הים וסכו הים מועפו : ויראו
האנשים יראה גדולה את יהוה ויחבחו ונח
ליהו וידרו גדלים : ומן יהוה הגדול לכל
לכלים את יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה
ימים ושלשה לילות : ותפלל יונה אל יהוה א
אדניו במעי הדג : ואמר קראתי מצרתי
אל יהוה ויעניו במען : שאל שפתי שפעת
קולי : ותשלמי כצולל מלכב יפס תחריס
יסוכבני כל משטרך תלך עלי עטח : ואני
אשרתי נגרשתי כנגד עניך אך אוסף להם
להביט אליהם קדשך : אפפוני מים ער
נפש תהם יסוכבני סוף תסס לראי : לקב
לקצבי חרם ידתי הארץ מרחיה בשערי לע
לעליס יתעל משחת חיי יהוה אליי כדעש
בהתענף עלי נשאתי יהוה ופדתי ותבא א
אליך תפילתי אל היכל קדשך : משמלים ה
הבליטו חסדם יעזבו : ואני כשל תודה לא
אזכרה לך אשר נרתי אשמה ישועתה לי
ליהו : ואמר יהוה לזה וקא את יונה אלה

יחזקאל

ויחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

היכשה :
יהוה אלי יונה סגית לאמר יקום לך אל גמח
העיר הגדולה וקרא אליה אתה קראה אס
אשר אגבי דבר אליך : וימס יונה חלך אלני
נמנה כדברי יהוה ונמנה היתה עיר גדולה ל
לארלים כדלך שלשת ימים : ויהל יונה לבא
בעיר כדלך יום אחד וקרא ויאמר עוד אר
ארבעים יום תמנה נדפכת : ויאמרו אנשי נ
נמנה בארלים ויקראו צום וילבשו שקים מ
כגדולם ועד קמנם : ויגע דבר אל כל בני
נמנה וקם מכבא : ועבר אריתו כעליו וימס
שק וישב על האפר : ויולק ויאמר כנגד מ
כטעם הכלך גדוליו לאמר האלים ולבמ
המקרה הבקר והצאן אלי יסעל נאמה א
אלדעו וימס אל ישתו ויחבשו שקם האדם
והבהמה וקראו אל הארלים כחוקה וישו
איש מדרכו הרעה וכן החכם אשר בכפיהם
כידעו ישוב ויחם הארלים וישב כדור אפר
לא נאמר : וירא הארלים את מעשיהם כד
שבו מדרכם הרעה ויחם הארלים שלוח
הדעל אשר הם לעשות לזהם ולא עשה ויח
ודע אליהם רעה גדולה חזר לו : ותפלל
אל יהוה ויאמר אנה יהוה הלא זה רמתי עד
החל על ארסתי על פן קדמתי לסרתי תרשי
תרשישה כי ידעתי כי אתה אלהי חזק ורחם א
אך אפים ודב חסר ויחם על הרעה : ועתה
יהוה קח נא את נפשי מבני פדשכ מתי מח
מחיי : ויאמר יהוה ההיכב חרה לך : ויצא י
יונה מן העיר וישב מקדם לעיר מעליו שם
סכה וישב תחתיה כצל עד אשר יראה מה י

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יהיה בעד וימן יהל אלדס קיקון ויעלם
 ב על לונה להיות צל על ראשו להציל לו סר
 סרעתו וישמח ינה על הקיקון שסחה גדול
 גדולה וימן האלדס תולעת בעלות השחר
 לסחרת ותך את הקיקון ויבש ויהי כורת
 השמש ומן אלדס רח קדים חלישתו
 ותך השמש על ראש ינה ותעלה ישראל א
 את נפשו למות ואמר טוב מתי מחייתאמר
 אלדס אל ינה ההיטב חרה לך על הקיקון
 ואמר היטב חרה לי עד קטות ואמר יהוד
 אתה חס על עד הקיקון אשר לא עמלת בו
 ולא גדולת שכן לילה היה וכן לילה אכר
 ואני לא אחס על נעיה העיר הגדולה אשר
 יש בה הרבה משהות עשרה ריבוא אדם א
 אשר לא ידע כן יטעו לשטאל ובהמה רב
 רבה : ס
 יהוד אשר היה אלמנה
 המדשתי בימי יתם אחו
 יחזקיה מלכי יהודה אשר חזה על שמרון ויר
 וירושלם שמעו עמים כלם הקשיכי ארץ וס
 ומלואר ויהי ארצי יהוד ככם לעד ארצי כהי
 מהיכל קדשו כי הגה יהוד יצא מנקמו וי
 ויחל ויחך על כמתי ארץ ונכסו ההרים
 תחתיו והענקים יתבקעו כדונג מפני האשכ
 כמם כנענים במדד בפשע יעקב כל זאת
 ובחטאת בית ישראל מי פשע יעקב הלא ש
 שמרון ומי כמות יהודה הלא ירושלם וישמתי
 שמרון לעי השדה למטעי כרם והגדתי לגי
 אכניה חסריו אגלה ותלפסלדיה ישתוכל
 אתני הישרפו באש וכל עובדי אשם שמע

טממה כי מאתנן וזה קביצה עוד אתנן וזה
ישבו: על זאת אספדה ואיללה אילכה שול
שול וערים אעשה מספר כתבים ואכל כב
פכנות יענה: כי אנושה מכותיה כי באה עד
דודה נגע עד שער עמי עד ירושלם: בית
אל תגדו בכו אל תבכו בבית לעפרה ע
עפר התפלשתי עברי לכם ישבת שפיר עריה
בשח לא יצאה ישבת צאנן מספר בית האצ
האצל קח מכם עמדתו כי דודה לטוב ישבת
בריות כי ירד רע מאת יהוד לשער ירושלם:
רוח הברכה לרכש ישבת לכיש ראשית ח
המאת היא דבת ציון כי כך נמצאו פשע י
ישראל: לכן נתנני שלחים על מורשת גת בתי
אכזיב לאכזב וכדכי ישראל: עוד הידש א
אבי דך ישבת כרשה עד צדוך יבוא כבוד י
ישראל: קרח וגו' על בני תעגנך דרתי כי ק
קרחך כגשר כי גלו כבך: דוי
חשביאון ופעלי רע על מיטכבות בנוד הב
הגלו יעשה כי יש לאל ידם: וחמדו שדות
תגלו ונתם ונשארו ועסקו גבר וביתו איש תח
ונחלתו: לכן כה אמר
יהוד דגני חשב על דיבטפה הוא רעה א
אשר לא תבשו מטכ צארותיכם ולא תרכו
רומה פי עת רעה היא: ביום ההוא ישא על
עליכם מטר תגה נהי נהיה אמר שדוד נש
נשדונו חלק עמי ימיר אך ימישלי לשיכב
שדיני חלק: לכן לא יהיה דך מטרך חבל
בגדל בקהל יהוד: אלה תפיו יטפון לא יט
יפיו לאלה ולא יכב כליקות: האמור ביתי
יעקב הקצר רוח יהוד אם אלה בעללי הוא

ול ישראל חטאתו :

סביע נא זאת ראשי בית יעקב וקצני
בית ישראל הכתובים בטענות את כל הישרה
יעקשו : כנה ציון בדמים וירושלם בעולה :
ראשיה בשודר ישפטו וכהנה בנחד ידו ת
ונביאיה בבקף יקבמו ועל יהוה ישענו לאב
לאמר הלא יהוה נכרנו לא תבוא עלנו רע
רעה : לכן בגללכם ציון שדה תהרס וירוש
ירושלם עין תהיה וחר הבית לבמה יער : ו
יהיה באחרית הימים יהיה דר בית יהוה נב
נכון מראש יהיה תשא הוא מגבעות ונה
תהיו עליו עמים : יהיו גרים רבים ואמר
לנו תעלה אל דוד יהוה ואל בית אלהי יעקב
ויהיו מדרגיו תלכה בארצות כי מציון תצ
תצא תורה ודבר יהוה מירושלם : וישפט בין
עמים רבים ותוכיח לגוים עצומים עד דחוק
וכתלו חרבותיהם לאתם ותציתיהם למזמר
למזמורת לא יסאו גו אל גו חרוב לא ילם
למחוק עד מלחמה : השט איש תחת נפשו
ותחת תאנתו ואין מחריד כי פי יהוה צבאות
רבר : כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו
ואנחנו נלך בשם יהוה אלהינו לעולם ועד :
ביום ההוא נאב

יהוה אספה הצלעה ותנחמה אקבצה ואשר
הרעתיו וסמתי את הצלעה לשארת ונהל
והנהלאה לגו עצום ומלך יהוה עליהם ב
בדר ציון מעתה ועד עולם :

ואתה מגדל עדר עפל בתציון עריך
תאתה ובאה הכמשה הראשונה בסלכת ל
לבית ירושלם : עתה למה תרוע רוע המלך א

דבר ישיבו עם הישר הדרך : ותתפול עמל
לאיכ יקום סמל שלמה אחר תפשיטן מ
מעברם בטח יובי מלחמה : גשו עמי תגר
תגרשון מבית תענותיה מעל עוליה ותקחוה
הדר לעולם : קטנו ולס כי לא זאת המטחה
בעבור טמאה תכלל חבל נמרץ : ול אישה
הדרך הוחלשקר כוב אסף דר לין ולסכר זה
זהה מסוף העם הזה : אסף אסף יעקב כל
כרך קבו אקבו שארית ישראל יחד אשים
אשכנו כצאן בצורה פחד בדרך הדמדומ
תהימנה מאדם : עולה הפרץ לפניכם פרעו
העמו שער וצאו בו ויעמר מלכם לפניכם
ויהוה מראשם :

ואשר שמעו נא ראשי בית יעקב וקצני בית
ישראל הלא לכם לדעת את דמם שפטו שנאי
טוב ואהבי רעה גול עולם כעלדכם ושארם
מעל עצמכם ואשר אכלו שאר עמי ועולם
מעליהם הפשיטו ואת עצמם ידעם פצחו ופר
ופרשו כאשר בסד וכבשך ב עך קלות : אד
תעקו אל יהוה ולא יענה אתם וסור פניו מ
פניהם בעת ההוא כאשר הרעו מעליהם :
כה אמר יהוה

על הגבאים המתעים את עמי הנשכים בש
בשניהם וקראו שלום ואשר לא יק על פיהם
וקדשו עליו מלחמה : לכן לילה לכם בחוקו
וחסמה לכם מקסם ובאה השמש על הגבי
הגבאים וקדר עליהם היום : וכשו החוים ו
חפזו וקסמים יעשו על שפכ כלם כי אין מ
מענה אלהים : ואולם אנכי מלאתי כח את
יחי יהוה משפט תסרה להגיד לעקב פשעו

אשר אסעב ודמס ופח ואין מציל תחם
ידך על צורך וכל איבך יכרתו

וזה ביום הוא נאם

יהוה והברתי סוסך מדרךך והאבדתי מרכ

מרכבותך: והכרתי עמי ארצך והרסתי כל

מבצרך: והכרתי כשפים מידך ומעננים לא

יהי לך: והכרתי פסילך וכצביתך מדרךך

הלא תשתחזה עוד למעשה ידך: תהשת א

אשרך מדרךך והטמדתי ערך: ותעשית בא

כאף ובהמה נקם את דגים אשר לא שמעו:

שמעו נא את אשר

יהוה אשר קים דבר את ההרים ותשבענה ה

הגבעות קהלך: שמעו הרים את דברי יהוה וה

והאיתנים טוסרי ארץ כיריב ליהוה עכ"ע

עמו ועם ישראל יתעב: עמי מה עשיתי לך

ומה הלאיתך ענה כי: כי העליתך בארץ מ

מצרים ומבית עבדים פרתך ואסחל לפנך

את משה אהרן ומרים: עמי וזכרנא מה יען

כלך מלך מאב ומה ענה אתו כלעם מן בעו

בעור מן השטים ועד הגלגל לשעור דעת צד

צדקות יהוה: במה אקדם יהוה אכף לארצי

מחם ואקדמנו בעולות בעגלים בני שנה:

הרצה יהוה כאלפי אילים ברבבות נחל

סמן האתן במדבר פסע פרי בטני הפאת נפ

נפשי: הגיד לך אדם מה טוב ומה יהוה דר

ורש ממך כי אכעשית מלפני ואהבת חסד

והצנע לכת עם אלוך: סוף

קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שכן

שמעו משה וי' עדה: עוד האיש בית רשע

אחירות רשע ואפתח רוח ועשמה: והאוכה במ

אין כך אבי יעצר אבד כי החזיקר חל כחל
בילדה:

תקח בתצין בילדה פיעתה תצא' כקליה

ושכנת בשדה ובאת עוד בבל שם תציל שם

ינאלך יהוה מקף איבך: ועתה נאספו עלך

גים רבים האסרים תחנף ותחזו בצין עננו:

והמה לא ידעו מחשבות יהוה ולא רבנו עז

עצמו כי קבצם בעביר טרנה: קומי ודשי בת

צין פיסלך אשים מרול ופרסלך אשים נח

נחשה והדלקת עמים רבים והחדשת ליהוה

בגלם חילם לאדון כל הארץ עתה מתגודי

בתגוד מצור שם עליט בשבט יט עליה

והלח את שופט ישראל:

ואתה בית לחם אפרתה צעד

להיות באלפי יהודה ממך ל' צא להיות מוש

מושל בישראל ונמצאתי מקדם מימי עולמי

לכן יעב עד עת ילדה ילדה ותר אחיו יט

ישבן על בני ישראל ועמד ורעה בעז יהוה

בנאן שם יהוה אלדיו השם פיעתה צל

עד אפסי ארץ: והיה זה שלום אשר פירכא

בארצנו וכי ידך בארמנותו ותקמנו עליו

שבועה רעים ושמונה נסכי אדם: ודע את

ארץ אשר כחב ואת ארץ נמרוד בפתחה

והגיל מאשור פירכא בארצנו וכי ידך בג

בגבלינו: הנה אלה

והיה שארית יעקב בקרב עמים רבים

כטל מים יהוה טרביבים עלי עשב אשר ל

לא תקרה לאיש ולא יחל לבני אדם: והיה ל

שארית יעקב בגים בקרב עמים רבים כאר

פאריה בבהמות יעד כבפיד בעדר צאן אט

לומר
משורר

האמת

אמר
הנה

לומר
הנה

לומר
משורר

לומר
הנה

לומר
הנה

כמאזני רשע ובכיס אבני מרמה : אשר עש
עשדיה בלא חס וישיבה דבר שקר ולש
ולשתם רמיה בפיהם : וגם אני החלתי הבו
הפותר השכם על חטאתך : אתה תאכל ו
ולא תשבע וישחק בקרבך ותסג ולא תפלט
ואשר תפלט להרב אתן : אתה תורע ולא תק
תקצור אתה תדרוך וית' ולא תסך שכן ותירו
ותירוש ולא תשעה יין : וישתכר חקות עבדי
וכל מצעה ביה אחאב וילט במרעצתם למ
למען תת' אותך לשמה וישלח לטדקה וחד
וחרפת עמי תשא :

אלהי לי כי הילול כאמפי קין

בפוללות בציר אין אשכל לאכל ברה איה
נפשי : אבר חסד מן הארץ ויש באדם א
אין פלס ולמים יארבו איש את אחדו יצור
חם : על הרע כפי' להטיב השד שאל וחס
והשפט בידלום והגדול רוכל הות נפיש הו
היא ויע טה : טובם בחרק ישד מסוכה י
יוס מצפ' פקדתיך באה עתה תהיה מסכ
טוכתם : אל תאמינו ברע ואל תבטחו בא
באלף משיכבת חרף שטר פת' דפקד : כי כ
בן מנבל אב פת קמה באמה בלה בחס' עה
איבי איש אנשי ביתי : ואני בחרתי אצפה או
אחילה לאלהי יש' ושמעני אלהי :

אל תשמוח איבתי לי כי נפל נקמתי כי

אשב בחשך יהוד אור לי : ועף
יהוד אשא כי חטאתי לו עד אשר ייברכי
רעה מסבטי וצאני לאור אראה בצדקתה
הערא אריכות חסמה בטה האשרה אלי אי
יהוד אלהי עתה תראנה טה עתה תהיה למ

למרמס כטיט חצות : יס לבנות גודך יס
ההוא דחק חק : יס דוא ועדיך יס למני א
אשר ועדי מצור למני מצור ועד טור רס
בס ודר הדר : והיתה הארץ לשממה עלי
ישבה מנרי מעלליהם : רעה עמך בשבטך
צאן נחלקך שכני לכדר עד בתוך פרמל יד
ידע בשן וגלעד כימי עולם : כימי צאתך מ
בארץ מצרים אראנו נפלאות : דא נוסח
רבשו סבל גבורתם ישימו יד על פה ואזני
ואזניהם תדרשנה : ילחבו עפר כנחש כוחל
ארץ דגו ממסרתיהם אל יהוד ארדנו יפ
יפחדו ויראו מסך : מי אל כסוך נשא עין וע
רעבר עד פשע לשארית נחלתו לא החזיק ל
לעד אפו כי חפץ חסד הוא : ישוב דחמנו :
יכרש עונתנו ותסלף במצלות יס פלחש
חטאתם : ותן אמת ליעקב חסד לאברהם א
אשר נשבעת לאבתנו מימי קדם :

משה

משה

נענה כפר חזק נחם הא
האלקשי : אל קא ונקם
יהוד נקם יהוד ובעל חבה נקם יהוד לעד
לצריו ונוטר הוא לאיבי : יהוד ארץ אפלי ו
תחלכח ונקח לא ינקח יהוד בסופה ובסע
ובשערה דרכו נען אבק רגליו : גיער כי
בס רבשו וכל וגירות החריב אמלל בש
בשן וטרמל ופרח לבסן אמלל : הרס רע
רעשו ממנו והגבעות התמתנו ותשא האר
הארץ מפני תבל וכל יושבי בה : לפני
זעמו מי עמוד וסי יקום בחרן אבו חסול

ומכחלקה חלץ נמסופיק ברפס וחלחלה ב
בכל טעמים ופני כלם קבצו פארור :

איה מען אריות ומרשה
הוא לכפידים אשר הלך אריות לכיא שם גור
אריות ואין מחדיד : אריות כחף בדי גרותו
ומתקן ללכאמיו חבלא כרף הו' יומיענותו
טרפה : דגני ארץ נאם יהוד צבאות ודבעתי
בעשן רבם ותפידך תאכל חרב ודכרתי מ
בארץ טרפך ולא ישכע עוד קול בללכבה :
דח עיר דמים בללכבה
פרק מלאה לא ימש טרף : קול שוש וקול ר
רעש אופן וסוס דור ומרפבה מרקה : פר
פרט מלה ודוב ורוב וברק חלית ורוב חל
וכבר פגד ואין קצה לחיה וכשלו בגינתם :
מרב ונתי ונה טוטת חן בעלת כשנים דמו
דמוכרת גרם בזוגיה ומשפחות בכשפיה :

דגני
אלד נאם יהוד צבאות תליתי שולך על פג
פניך והראתי גרם בערך ומבלטות קלותך :
והשלכתי עלך שקצים ותבלתך ושמתך ב
מראי : והיה כל דאין ידך כמך ואבר שדו
שררה נטוה מי עזר לה מאן אבקש מנחם
מנחמים חך : החטיבי מצוא אמן היסמל כי
ביארים טים כביב לה אשר חל ים טים חט
חמטה : פרט עצמה ומצרים ואין קצה פוטו
חלובים היו בעזרתך : גבדיא לחלה הלכה
בשבי גס ערליה ירששו בראש פלחצות וע
ועל נכבליה ידו גורל וכל גדוליה רתק בזק
בזיקים : גבדיא תשכרתי נעלמה גבדיא
תבכשי מען מאתך : כל כבצורך

נחבה כאש ומצרים נחצו ממנו : טוב יהוד ל
למען ביום צרה וחדע חסם בו : ובשטף ע
עיר כלה יעשה כקוביה וא' ביו ירדף חשך :
מה תחשבון אל דוד כלה הוא עשה לאת
תקום פעמים צרה : פי עד סעים סבבים וב
וכסבאם סבבים אכלו בקש יכש בלא ימנך
יגא חשב על ידך רעה יען בליל :

כה אטר יהוד אב טלמים וכן
רבים וכן נגהו ועבר ועליה לא אעך עוד :
ועלה אשכד מוכה מעלך ומסרותך אג
אנתק : וציה עלך יהוד לא ירע משמך עוד
מבית ארץ אכילת פסל ומסכה אשים קב
קסד כי קלית :

ההלים רגלי מבשר משפיע שלום תני יהודה
חנך שלמי נדרך כי לא יסוף עוד לעגרב
בך בליל כיה נכרת : עלה מפין על פניך נ
נצור מצורה צפה דרך חוק סתמים אפיין כ
בח מאד : כי שם יהוד לאת מאן יעקב בגאון :
ישראל כי במקום במקום חסדיהם שחורו :
מנגב הו מאדם אנשי חל מתלעים כאש
פלרת ורכב ביום הבני והפרושים הרעלי
בחצות יהודה ורכב ושתקשקן מרחבות
בראיהן : לפידים כפרקים ירצו : ופלארי
אודיו יכשלו בהלכותם ימהרו חומתה והבן
הסכך : שיער הגהרות נפתחו וההיכל נמוג :
והצב בלית העלית ואמרתה מנחמת פקח
ינים כי נפשות על לבבך : ונמה כבריכת
מים בימי היא והטה נסים עמך עמך ואין
מלכה : בא כסף בא ודב ואין קצה לחבתה כ
כבוד מכל כלי חמדה : בוקה ומסקה וכמו

תאנים ערפחדים אכ פיוש תפול על פי אכ
אכל : וזה עמך נשים בדרך לאיבך פתוח
נפתחו שערי ארץ אכלה אש בדיחך : כי
מצור שאביך חזק מבצריך באי בטוטר
ורמס בתור החזק מלבן : שם תאכל אש
תמיתך וירכ תאכלך כדלך ותכבד כדלך ות
ותכבד בארבה : הרבית רכרך מוכבי ה
השמים דלן פסט ויעף : מעורך בארבה וט
וטפסרך בגובובי החים בגודות כיום קד
קרה שמש ורחל ונודד ולא נודע מקומו אי
אכ : נמו רעך מלך אשר ישבע ארריך נ
נפוש עמך על ההרים ואין מקבץ : אידברה
לשכרך נולה מבקר כל יסמעי שמעך תק
תקעו כף ערך כי עליך לא עברה רעך תמ
תמיד :

המסל

אשר חזה חבוקק הנב

הנבא : עד אנה יהיה

שועת ולא תסמיע אזעק אריך חסס ולא תו
תשיע : למה תראני און ועמל תבשו ושדח
חמס לערי יהו ריכומין ישאיעלכן תגת
תורה ולא יצא לצח משפט כי רשע מכחיר
את הצדיק עלכן יצא משפט מעקל : ראוב
בנים והבשו והתמוז תמוז כי פעל פעל כי
בימיכם לא תאמטו כי יספר : כי הנני מקים
את דבשאים הנני הפס והגמור והחלך למ
לשמח ארץ לרשת טטבות לאלו : איכ ת
וגרא וזא מפצו משפט ושאנו יצא : וקלו
בגמרים סיסז וחרו מואבי ערב ופשו פרשו
ופרשו מרחק יכא יעשו פשו חס לאכל :
כלה לחסס כא מגמת פגידם קרמה ואקף

בחול סבי : וחול במלכים יתקלס חוצים מש
כשחק לו הוא לכל מבצר יתחק ויצטר עפר
רלכיה : אז חלף חזק ויעבר ואשם כי כח ל
לארדו הלוה אתה כקדם ידוד אלוד קרושי
לא נמות יהוד לכשפט שבו וצור להוכיח
יסרתו : נהור עינים כראות רע והביט אל ע
עמל לא תוכל למה תביט בגרים והרש כב
בבלע רשע צדיק מכנו : ותעסה אדם פתח
הים כרמס לא מושל בו : כלה בחפה העלה
גדודו בחרמו ויאכפחו בגמפחו על קן יש
ישמח ויגיל : עלכן חסר לחרמו וקטר מבמל
למכברתו כי בחמה שמן חלקו ובאכלו ברי
בראה : השלכן ידק חרמו ותמיד להיות גוי
גרים לא יחמלו על מסמרתו

אעמרה ואת צמח על מצור ואצפה לו את
מה ידבר כי ומה אשיב על לחכתיו רעגני
יהוד ויאמר כתב חזון ובאר עד היות למען
ידון קורא בו : כי עוד חזון לביעד רפח לקין
ולא יכזב אכ יתברכה חכה לו כיבא יבאו
ולא יאחר : הגה עולה לא ישרה נפשו בו
וגדק באמתו יחיה :

ואף כיהין סגור נמר יהוד ולא צוח אסל
הרחיב כשאול נפשו וזא כשות ולא ישבעו
ואקף אליו פל דגים וקבץ אליו מלדעם
העמים : הלא אלה כלם עליו משיש יסא ומ
ומליצה חידות לו ואמר דא המרבה לא לו
עד בתי ומככד עליו עבטו : הלוה כתיק
ילכו נושכך וקצו כזיעך וזיית לטשיכות
למו : כראתה שלות גרים רבים ישלך כדית
ייר עמים מדמי אדם וחמס ארץ

קריה וכל ישיב בה:

הוי בצע בצע רע לביטו לשום בסדום קנו
לדגל בקר רע: יעצת כשת לביתך קצות ע
עמים רבים והטא נפשך: כדאבן מקד תועה
וכבים כעין יענה: דה בנה עיר בדמים וכו
וכיון קריה בעולה: הלא הגה מאת ידו צב
צבאות רגעו עמים בדו אש ולאמים כד ר
רק יעט: כי תמלא הארץ לדעת את כבוד
יהוה כבדים יבס עליהם:

והמשקה רעו מספח חסדך ואף שפר למ
למען הביט על מעוריהם: שבעת קלון נב
בכבוד שתהגם אתה והערל תיסוב עליך כו
כוס כיון יהוד וקקלון על כבודך: כי חסס ל
לבנון יכסך וישוד בהמות יחיתן מדמי אדם ו
חמס ארץ קריה וכל ישיב בה: מה
והעיל פסל כי פסלו יצרו מסכה ומודה שגר
כי כטח יצר יצרו עליה לעשות אלילים אלה
אלהם: הוי אמר לען הקצצה עירי
לאבן חמס הוא יורה הגה הוא תפיש והכו
וכסף וכל דוח אין מקדש: יהוד בהיכל קר
קדשו הם ספגו מל הארץ:

תפילה לחבקק וצביא
על סגנות: יהוד שמעתי שמעך דאתי יהוד
פעלך בקרב שנים חייו בקרב שנים תודיע
ברגו חסד תופר: אלה מתמן יבוא וקדש
כחר פארן סלה כסה שמם חורו ותחלו מ
מלאה הארץ: תגה כאול תהיה קרנים מדי
לו ושב חבין ענה לפניו דד דבר ויצא רשף
והגליו: עמד ומד ארץ ראה חור נליס ח
ותמצו יהוד עד שחו גבעות עולם הליכות

עולם לו: וחת את ראיהי אהל טישן דגון
ידעות ארץ מדן:

הבנודים חרה יהוד אם בנודים אפך
אבנים עברתך כי תרכב על סוכך כרכב
כרכבתך ישעה יערה העיל קשרך שבו
שבועות כפוח אובר סלה טרדות תבקע אר
ארץ: ראך יחלו יודים ודכמים עבר נתן
החם קלל חם ידיו נשא: שמש יח עמד
זולה לאור ח נד יהלכו לגד ביק חניתה
בועם תצד ארץ באף תדו גרים: וצא אלה
לישע עמד לישע את כשחד כחצת ראש מ
בבית רשע ערות יסוד עד צואר סלה:

נכבת כמפיל ראש פרו יסירו ודפיצני
עליצתם כמר לאכל עני כמכתו: דרסת בים
סוסך חמר מים רבים: שמעתי ורגז בני
לקל צללו שפתי יבוא רכב בעצמי ותחתי א
ארגו אשר אלה לים צדה רעילות לעם יגוד
יחדנו: כי תאנה לא תפוח ואין יבול מבגנים
כחש מעשה ויתו סדמות לא עשה אכל גור
מבכלה צאן ואין בקר ברבתי: ואני כידור
אעלה אגלה בארדי ישעו יהוד ארני חלי
ויסס רגל כאילות ועל בבתי ירדני למנצ

למצח כננותי: סלי
דבר יהוד אשר היה אלץ
צפניה כן טיש בנגד
גדליה כן אמרה כן חוקה בימי יאשיהו כן
אמן מלך דודה: אסף אסף כל מעל פניה
הארמה נאם יהוד: אסף אדם וסדבה א
אסף עין הסביל ודגי הים ודבש שלות אתה
הרשעים והסדתי את דואם

מִלִּי מִנִּי הָאֲדָמָה נָאִם יְהוָה : תִּשְׁמַח יְדִיעַ
עַל יְהוָה וְעַל כָּל יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם הִכְרַתִּי מִדֶּה
הַבְּקֹמֹס הוּא אֶת־שֹׂאֵר הַבֶּעַל אֶת שֵׁם הַבַּמִּ
הַבְּמִרְסָם עִם הַבְּהִנִּים : וְאֵת הַמִּשְׁתַּחֲוִים עַל־
הַנִּגְזָה לְגַבַּי הַשָּׁמַיִם וְהַאֲדָמָה שִׁחִיתִים הַגִּשׁ
הַגִּשְׁבִּיעִים לַיהוָה וְהַגִּשְׁבִּיעִים בְּמַלְכָם : וְהָאֵת
הַנִּסְתָּגִים מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְאֶשֶׁר לֹא בִקְשׁוּ אֶת־
יְהוָה לֹא חֲדָשׁוּ : הֵם מִמִּנִּי אֶת־יְהוָה בֵּין
קְרוֹב יִם יְהוָה בֵּין הַכֶּן יְהוָה וְכֹחַ הַקִּדִּישׁ קִרְ
קִרְאוּ : וְהִיָּה בְיֹם וְכֹחַ יְהוָה וְהַקִּדִּישׁ
עַל הַשָּׂרִים וְעַל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְעַל כָּל הַלְבִּישִׁים
מִלְּבִישׁ נֹכְרִי וּפְקֻדֹתַי עַל־מִלְּהוּתָם עַל־חַמְצוֹתָם
בְּיֹם הַהוּא הַמִּמְלָאִים כִּי־תֹאדִינֵהֶם חֲטָסִים
וּמִרְמָה : וְהִיָּה בְיֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה קוֹל
צִעֲקָה מִשְׁעַר הַרְגִים וְהָלָה מִן הַמִּטְנֶה וְסִ
וְשֹׁבֵר גִּרְלָה כְּהַגְבֻעוֹת : הִלְלוּ יִשְׂרָאֵל הַמִּכְתָּשׁ
כִּי נִרְמָה כָּל עַם כִּנְעָן נִכְרַתוּ כָּל נְטִילֵי כֶסֶף :
וְהִיָּה כִּיעֲתָהּ הוּא אֶת־פֶּסַח יְרוּשָׁלַם כְּגִרְתוֹ
וּפְקֻדֹתַי עַל־הָאֲנָשִׁים הַקָּפְאִים עַל־שִׁכְרֵיהֶם
הָאֲמִרִים מִלִּבָּבָם לֹא יִשְׁכַּב יְהוָה לֹא יִרְעוּ וְהִ
וְהִיָּה חֵלֶם לִטְשִׁיסָה וְכִתּוּדָם לִשְׁמִמָה וּבְנֵי כ
בְּיֹם לֹא יִשְׁכַּב תִּשְׁכַּח סִרְסִים לֹא יִשְׁכַּח אֶת־
יָעֶם : וְקְרוֹב יִם יְהוָה וְהַגִּדֹל קְרוֹב וּמִדֶּר מֵאֹד
קוֹל יִם יְהוָה מִן צִוְּחַ שֶׁכֶּנֶדֶר : יִם עֹבְרָה
הַיֹּם הַהוּא יִם צִוְּחַ וּמִצְעָקָה יִם שֹׂאֵה וּמִשׁ
וּמִשְׁאֵה יִם חֶשֶׁךְ וּמִפְלָה יִם עֵנָן וְעֶרְפֶּל יִם
שׁוֹפָר וְחִרְצָקָה עַל־הָעָרִים הַבְּצֻרֹת וְעַל הַפְּגֻת
הַבְּבִהוֹת : וְהַצִּרְתִּי לָאָדָם וְהִלְכִי כְּעֹרִים בֵּין ל
לַיהוָה חֲטָאוּ וּשְׁפָךְ דָּמָם כְּעֹבֵר וְהִלְכִי כְּגִל
כְּגִלְדִּים וְגַם כְּמִסֵּס גַּם הָבָם לֹא יִזְכַּר לְהַצִּלֹם

בְּיֹם עֹבְרַת יְהוָה וּבְאֵשׁ קִטְאוֹ וְהָאֵבֶל כָּל־הָא
הָאָרֶץ כִּי מִדֶּה אֶךְ נִבְדְּלָה עֵשָׂה אֶת־כָּל יִשְׂרָאֵל
וְהָאָרֶץ : וְהַקִּשְׁשׁ וְהַקִּשְׁשׁ הָגִי
לֹא נִכְסָף : בְּמִלִּים לִדְתָהּ כְּמִסְךְ עִמֵּי יִם כֵּשׁ
בְּמִסְכִּי : יָבוֹא עַל־כֶּם חֲדָתִי אֶף־יְהוָה בְּמִלִּים
לֹא יָבוֹא עֲלֵיכֶם יֹם אֶף־יְהוָה בִּקְשׁוֹ אֶת־יְהוָה
כָּל עַנְיֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פִּעֵל בִּקְשׁוֹ צִוְּ
צִוְּהָ בִקְשׁוֹ עֵנִי אֲוִלִי לִכְתְּרוֹ בְּיֹם אֶף־יְהוָה :
כִּי עֲוֹהָ עַן בְּהַ תְּהִיָּה וְאֶת־קִרְוֹן לִשְׁכִיבָה אֲשֶׁר
אֲשֶׁר לֹד בְּצִוְּרָה כִּי־גִרְשָׁה וְעִקְרָתָהּ הַקֶּקֶר : וְהִ
יֹשְׁבֵי חֶבֶל הַיָּם גַּם בְּרִיחֵם דִּכְרִי יְהוָה עֲלֵיכֶם
כִּנְעָן אָרֶץ פְּלִשְׁתִּים וְהַאֲבִדְתִּיךְ כְּאֵין יֹשֵׁב : ו
וְהִיָּה חֶבֶל הַיָּם נֹתֵב בְּרִית רַעֲקָה וְגִרְתָּ צָאן :
וְהִיָּה חֶבֶל לִשְׁאֲרֵית בֵּית יְהוָה עַל־הֶם יִדְעוּ
כִּבְתִּי אֶשְׁקֹחַן בְּעֶרְבִי דִבְעָתָם בֵּין יִשְׁקָרִים יְהוָה
אֲרִידִים רַעֲבִי שְׂכִיתָם :

שְׁמַעְתִּי חֲרַפְתָּ מֵאֵבֶל גִּרְתִּי בְּנֵי עֲמֹן אֲשֶׁר ח
חֲרַפּוּ אֶת עַנְיֵי תַחְדָּרוֹ עֲלֵגְבִירִים : לִכֹּן חֲיִלָּנִי
נֹאֵם יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי־סֹאֲבָבָם
כְּסֻדּוֹם תְּהִיָּה וּבְנֵי עֲמֹן כְּעִסְתָּה כְּמִשְׁק חֲרֹל
וּמִכְרָה מִדָּח וּשְׁמִמָה עַד־עוֹלָם שְׁאֲרֵית עֲמֹל
יָבוֹא וְחֲרָגִים עֲתָלָם : וְאֵת לִדְם תִּחַת גֹּא
גֹּאטָם כִּי הִרְכּוּ וְגִדְּלוּ עַל־עַם יְהוָה צְבָאוֹת
נֹתֵא יְהוָה עֲלֵיהֶם כִּי־חָהּ אֶת־כָּל־אֱלֹהֵי הָאָרֶץ
וְיִשְׁתַּחֲוִיֻּדוּ אִישׁ כְּמִקְוֹ כָּל אֵין הַגִּים גִּבֹּר
אֲתָם כִּי־יִסֵּס חֲלָלִי חֲרִבִי הִכָּה : וְכִי־יִדְעוּ עַל צַפ
צַפֹּן וְאֶבֶר אֶת־אֲשֶׁר וְשֵׁם אֶת־נִינְהָ לִשְׁמִ
לִשְׁמִמָה צִוְּחַ פִּמְדִּם : וְכִי־בִי בְּחִסְדָּה עֲרִירִים
כִּלְחִיתִי נִזְכָּר קֹאֵת נֹכַחֲמוֹד בְּכַפְּזָהּ יִל
יִלְעוּ קוֹל יְשׁוּרֵר בְּדִלֹן חֲרִב כִּנְף

כי אחר ידה: זאת דעת העליונה הישגת לב
לבטח האברה בלבכה אני ואפסיעת איה
התה לטמה מרבין לחיה כל עטר עליה ישר
ישרק יגיע ידו: זה מראה
ונגאלה דעת דיונה: לא שטעה בקול ולא
לקחה מטר ביהוד לא בטחה אל אלהיה ל
לא קרבה: שרה בקרבה אריות שאנים שפ
שפטיה זאבי ערב לא גרמו לבקר: נביאיה
בהים אנשי בגרות כהניה חללו קדש חממו
היה: יהוד צדיק בקרבה לא יעשה עולה ב
בבקר במקדס שפמו ימן לאול לא נשדד ולא
ידע עול בשת: הסתת גרים נשמו פנותם ה
החרבו חצותם בבלי עומר נצודו ערבים מ
בבלי איש נאמן ישר אברתי אך תראי את
תקח מטר ולא יסרת מעתה כל אשר פקד
פקדתי על האבן השביעי השחיתו כל עלי
עלילתם: לכן חסו לי נאם יהוד ליום קומי ל
לעד כי כשפטי לאסף גוים לקבצי ממלכות
לשפך עליהם ועשי כל חרון אפי כי באש נג
קנאתי תאכל כל דארץ: בראו ארפך אלע
עמים שפה ברוחה לקרא מלך בשם יהוד ול
לעבדו שכם אחד: מעבר לחדו כוש ערלי
בת פרי יובלון מנחתי ביום ההוא לא תבושי
מכל עלילותך אשר פשעת כי אני אסיר מ
מקרבך עליו גאותך ולא חוכפי לגבהה עוד
ביר כדשי: והשארתי בקרבך עם עני ודלו
והסו בשם יהוד: שארית ישראל לא יעשה
עול ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לש
לשון תרבות כיהנה ידעו ודבצו ואין מור
בחריר: רני בת ציון הרעו

ישראל שמו ועליו לכל לב בת ירושלים: הם
הסיר יהוד משפטך פנה איך כל דארץ
ידך בקרבך לא תראי רע עוד: ביום ההוא
אמר לירושלים אל תראי ציון אליהם יד
ידך: יהוד אלהך בקרבך נסיר וסיר ישיש
עלך בשכחה יחדש באהבתי על ערך כר
מנה: נוגי כמורד אספתי מכך היו כשאת
עליה חרפה: הנני עשה את כל מעריך בעת
ההיא והוסיפתי את הצלעה הנדחה אקבץ
ושבתים לתהילה ולשם בכל דארץ בשנים:
בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם
כי אתן אתכם לשם ולתהילה בכל עמי האר
דארץ כשוכי את שבתכם לעיניכם אמר יה
יהוד:

בשנת שלום ודיוש המל
המלך בחדש הש
הששי ביום אחד לחודש היה רב יהוד ביד
חגי הנביא אלוזיכל בן שאולחאל פחת יהו
יהודה ואל ירשע מן הוצדק דבחו הגדול
לאמר: כה אמר יהוד צבאות לאמר העם ה
הזה אמרו לא עתבא עתבית יהוד להבט
להבנות:
ויהי דבר יהוד ביד חגי הנביא לאמר:
העת לבם אתם לשבת במתכם ספינת חב
ובית חזה וזרב: ועתה כה אמר יהוד צב
צבאות שיש לבבכם על דרכיכם: זרעת
זרעכם דרכה והבא סעט אבל ואין לשב
לשבעה שני ואין לשכרה לבוש ואין לחו
לחם לו והבש תפר משתסר אל צדור נק
נקב:

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת שִׁמְיָ
לִבְכֶּם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלִי הוֹדִי וְהִבֵּאתֶם עֵץ
וּבְנוֹת הַבַּיִת וְהָרָצוֹהוּ וְהַבְכֵּדוּהוּ אִמְרֵי יְהוָה יִפְּ
נִגְהֵ אֶל הַרְבֵּה וְהִנֵּה לִמְעַט וְהִבֵּאתֶם הַבַּיִת
וְנִפְתַּח בּוֹ יָעַן מִה נָאֻם יְהוָה צְבָאוֹת יָעַן מִי
בֵּית אִשְׁרָאֵל חָרִב וְאַתֶּם רֹצִים אִישׁ לִכְתוֹחַ
עֲלֵכֶם עַל כֵּן כִּלְאוּ שְׂמִים כִּסְלוֹ וְהָאָרֶץ כִּלְאָה
כִּלְאָה יִבְרָח וְאֶקְרָא חָרִב עַל דָּאָרֶץ וְעַל הָהָרִים
וְעַל הַדָּגָן וְעַל הַתְּרוֹשׁ וְעַל הַיִּצְהָרוֹ
וְעַל אִשְׁרֵי תוֹצִיא הָאֲדָמָה וְעַל הָאֲדָמָה וְעַל הָהָרִים
וְעַל הַבְּרִיחַ וְעַל כָּל יִצְעֵכֶם :

רִשְׁמַע דְּכַבֵּל בְּרַחֲמֵי יְהוָה וְהוֹשִׁיעַ בְּךָ
יְהוָה חֶסֶד הַגִּדּוֹל וְכֹל שְׂאֵרֵי הָעָם בְּקוֹ
בְּקוֹ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְעַל הַסֵּל תֵּן הַנְּבִיא אֵם
אִשְׁרֵי שְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה הָעָם מִסֵּ
מִפְּנֵי יְהוָה וְאִמְרֵי תֵן בְּלִיָּהּ יְהוָה כִּמְלֶאכֶת
יְהוָה לָעַם לֵאמֹר אֲנִי אֲתָבֶם נָאֻם יְהוָה יִשְׁעֵי
יְהוָה אֶתְרוּחַ דְּכַבֵּל בְּרַחֲמֵי יְהוָה וְעַל פֶּתַח יְהוָה
וְאֵת רֹחַ יְהוָה כִּי יִדְרֹגְךָ הַכֶּן הַגִּדּוֹל
וְאֶתְרוּחַ כֹּל שְׂאֵרֵי הָעָם וְיִבְאֹוּ יִשְׁעוֹ כֹּל
מְלֶאכֶת בְּבֵית יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵינוּ :

בַּיּוֹם עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ בִּשְׁשִׁי בִּשְׁנַת
שְׁתֵּים לַחֲדָשׁ הַמֶּלֶךְ בִּשְׁכֵמֶי עֶשְׂרִים וָאֶחָד
וְאֶחָד לַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי יְהוָה בִּרְדֵּי הַנְּבִיא
לֵאמֹר וְאִמְרֵי נָא אֶל דְּכַבֵּל בְּן שְׁלֵמִי אֶל
פֶּתַח יְהוָה וְאֶל יְהוָה כִּי יִדְרֹגְךָ הַכֶּן וְעַל
הַגִּדּוֹל וְאֶל שְׂאֵרֵי הָעָם לֵאמֹר מִי כִבֵּם רַג
הַגִּשְׁאֵר אִשְׁרֵי רָאִהוּ אֶת הַבַּיִת הַזֶּה כִּכְבְּדוּהוּ
הָרֵאשִׁית וְהָיָה עִם רֵאשִׁית אֲרֻעָה הָלֹא כִם
כִּכְבְּדוּהוּ כֹאֵן כְּעִנְיָנִים וְעַתָּה חוֹר וְכַבֵּל נָאֻם

יְהוָה חֶסֶד יְהוָה כִּי יִדְרֹגְךָ הַכֶּן וְעַל
הַגִּדּוֹל וְאֶל שְׂאֵרֵי הָעָם לֵאמֹר מִי כִבֵּם רַג
הַגִּשְׁאֵר אִשְׁרֵי רָאִהוּ אֶת הַבַּיִת הַזֶּה כִּכְבְּדוּהוּ
הָרֵאשִׁית וְהָיָה עִם רֵאשִׁית אֲרֻעָה הָלֹא כִם
כִּכְבְּדוּהוּ כֹאֵן כְּעִנְיָנִים וְעַתָּה חוֹר וְכַבֵּל נָאֻם

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עוֹד אֶתְּ מִנְּעֵשׂ הָיָה וְאֵנִי
וְאֵנִי כְדֵעֵשׂ אֶת הַשְּׂמִים וְאֵת הָאָרֶץ וְאֵת הַיָּם
וְהָיָה חֶסֶד הַחֲרִיבָה וְהָיָה שְׁלֵמִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים ו
וְכֹאֵן חֶסֶד הַחֲרִיבָה וְכֹאֵן אֶת הַבַּיִת הַזֶּה
כִּכְבְּדוּהוּ אִמְרֵי יְהוָה צְבָאוֹת לִי דְכַסְּךָ וְלִי הָהָרִים
נָאֻם יְהוָה צְבָאוֹת גִּדּוֹל יִרְיָה כִּכְבְּדוּהוּ הַבַּיִת הַזֶּה
הָיָה הָאֲחֵרִים מִן הָרֵאשִׁית אִמְרֵי יְהוָה צְבָאוֹת
וּבְמִקּוֹם הַזֶּה אֶתְּ שְׁלֹשׁ נָאֻם יְהוָה צְבָאוֹת :

כְּעֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ
בִּשְׁשִׁי שְׁתֵּים לַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הַשְּׁלִישִׁי אֶל הַנְּבִיא
הַנְּבִיא לֵאמֹר וְכֹה אִמְרֵי יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלֵמִי אֶל
אֶת הַדְּבָרִים חֲדָה לֵאמֹר הֵן יִשְׂאֵל אִשְׁרֵי בְּשֵׁר
כִּדְשׁ בְּכַנְף בְּנוֹ וְנִגְעַ בְּכַנְף אֶל הַלֶּחֶם וְאֶל
הַגִּדּוֹל וְאֶל הַיָּם וְאֶל הַשְּׂמִים וְאֶל כָּל כֹּאֵל הַיָּם
הַיָּקִיר שׁוֹעֵן הַדְּבָרִים וְהָיָה לֹא וְאִמְרֵי הַנְּבִיא
אֵם יִנְעַ טִמְאָנָה כִּכְבְּדוּהוּ הַיָּמָּה וְיִנְעַ
הַדְּבָרִים וְהָיָה יִטְמָא וְיִנְעַ וְיִנְעַ וְיִנְעַ כֹּהֵן
הָעָם הַזֶּה וְכֹהֵן הַזֶּה וְכֹהֵן נָאֻם יְהוָה וְכֹהֵן
כָּל מַעֲשֵׂי יְהוָה וְאִשְׁרֵי יִקְרָא שֵׁם כִּמְלֶאכֶת הָיָה
וְעַתָּה שִׁמְרָנָה לִבְכֶּם מִן הַיּוֹם הַזֶּה וְעַתָּה
מִשְׁרָם שֵׁם אֶבְרָהָם בְּכֹל יְהוָה מִיָּד מִיָּד וְעַתָּה
כֹּה אֶל עֲרִיבֵת עֲשָׂרִים וְחִמָּה עֲשָׂרָה כֹּה אֶל
הַיָּקִיר לַחֲשָׁף חֲמִשִּׁים פְּרִיחַ וְחִמָּה עֲשָׂרִים :
הַבַּיִת אֶתְּ כִּשְׁדָּפֶת וְכִיִּרְקוֹן וְכִיִּרְקוֹן אֶת כָּל
מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם וְאִתְּ אֶתְּ אֶל נָאֻם יְהוָה :

שינו נא לבבכם כן היום הזה וכעלה מים
עשרים וארבעה לתשיעי למן היום אשר יס
יסר היכל יהוד שש לבבכם : העוד הארע
במזרח ועד הגן והתאנה והרמק ועץ הז
היה לא נשא כן היום הזה אברך :

ויהי דבר יהוד שנית אל
תני בעשרים וארבעה לחדש לאמר : אמר
אלהובבל פחת יהודה לאמר אני מרעיש א
את העמים ואת הארץ : והפסח כסא מכל
מכללות וחשכתי חוק מכללות הגוים והפס
הפסח מרפסח ורכביה חרדו סוסים ורכבי
ורכביהם איש מרכב אחיו ביום הזה נאם
יהוד צבאות אקח ורכבלי כן שחלא ע
עבדי נאם יהוד ושמתי כהם כי כך מדרתי
נאם יהוד צבאות :

בחדש השמיני בשנת שתיים ל
לדיוש היה דבר יהוד
אלכרה כן ברכיה בן ערו הנביא לאמר :
קצף יהוד על אבותיכם קצף ואמרת אליהם
כה אמר יהוד צבאות טוב אויבי יהוד צ
צבאות ואטוב ארבים אמר יהוד צבאות :
אל תהיו נאבותיכם אשר קראו אליהם הנבי
הנביאים הראשונים לאמר כה אמר יהוד צ
צבאות שיבו נא בדרכיכם הרעים וממעל
ומעליכם הרעים ולא שבעו ולא דקשי
דקשינו אלי נאם יהוד : אבותיכם איה הם ה
והנביאים הלעולם יהוד ואך דברי חזק אשר
צ יתי את עבדי הנביאים הלא השטו אבתי
אבותיכם ושמר ואמרו כאשר זמם יהוד צב
צבאות לעשות לנו פדלנו וממעלנו כן ע

עשה אתנו : ביום עשרים
וארבעה לעשתי עשר חרש הוא חדש שבט
בשנת שתיים לדיוש היה דבר יהוד אל זכר
זכריה בן ברכיה בן ערו הנביא לאמר : ר
ראיתי הלילה והנה איש רכב על סוס אדם
והוא עומד בין ההדסים אשר במעולה ואת
ואחריו סוסים ארמים שרוקים חלבים : וא
ואמר מה אלה ארני ואמר אלי המלאך הוד
הדבר כי אני אראך במהרה אלה : ויען ה
האיש העמד בין ההדסים ואמר אלה אשר
שלח יהוד להתהלך בארץ : ויענו את מלאך
יהוד העמד בין ההדסים ואמר והתלכנו ב
בארץ והנה כל הארץ יושבת ושוקטת : ויען
מלאך יהוד ואמר יהוד צבאות עד מתי אב
אתה לא תרוח את דושלם ואת עדי יהודה
אשר זעמתי זה שבעים שנה : ויען יהוד את
המלאך הדבר כי דברים טובים דברים נוח
ניחומים : ואמר אלי המלאך הדבר כי קרא
לאמר כה אמר יהוד צבאות קנאתי לדיוש
לירושלם ולציון קנאה גדולה : וקצף גדול
אני קצף על הגוים השונאים אשר אני קצ
קצפתי מעת הבה עוד לדעה :

לכן כה אמר יהוד שבעי לירושלם
ברחמים בית יבנה כה נאם יהוד צבאות וק
וקח צנה על ירושלם : עוד קרא לאמר כ
כה אמר יהוד צבאות עוד תפוצנה ערי מנו
משוב ונחם יהוד עוד את ציון ובחר עוד בי
בירושלם : ואמא
את עני וארא דנה ארבע קדוה ואמר אל
המלאך הדבר כי כה אלה ואמר אלי אלה

הקדמות אשר יורו את יהודה את ישראל ויהו
וירושלם : ויראני יהוה
ארבעה חרשים : ואמר מה אלה באים לעש
לעשות ואמר לאלה הקדמות אשר יורו
את יהודה בפני איש לא נשא ראשו ויבא
אלה להחריד אתם וללות את קדמות הגנים
הנשאים קרן אל ארץ יהודה לחרותה :

ואשר עיני וארא והנה איש
ובידו חבל מדה : ואמר אנה אתה הולך וא
ואמר אליו למלך את ירושלים לדאות כפורה
רחמה וכמה ארמה : והנה המלאך הדבר בי
יצא מלאך אחד יצא לקראתי : ואמר א
אליו רץ ודבר אל העם בלתי לאמר פדונו
תשכ ירושלים מרוב אדם ובהמה שחיה : ו
האני אהיה לה נאכידוד חומת אש סביב לה
ולחטוד אהיה בתוכה :

ותוסי מארץ צפון נאם יהוה כי בארבע רוח
רוחות השמים פרשתי אתכם נאם יהוה :

הח ציון המלש

ושבת בת כבל כי כה אשר יהיה צבאות אר
כבוד שלחני אל הגנים השלמים אתכם כי ה
וצע ככם נג צבבת עינו : ופי דגלי מנף א
את ידי עליהם והיו שיל לעבדיהם וידעו
כי יהיה צבאות שלחני :

המטה ומטה רני ושמחי בת ציון כי
הגני בא ושמחתי בתוך נאם יהוה : ונלחגו
גוים רבים אל יהודה כיים הווא יהיו ללעם
ושבתי בתוך וידעת כי יהיה צבאות שלחני
אליך : ונחל יהיה את יהודה חלקו על אדמת
הקדש ויבחר עיד בירושלם : הס כל כשר מ

מפני יהוה כי נעיר מנעין קדשו : ויראני א
את יהושע הבן נחמיה עומד לפני מלאך :
יהוה והשמן עומד על ימיו לשמנו : ואמר
יהוה אל השמן צעיר יהוה כך השמן והעיר
יהוה כך הבחר בירושלם הלא זה אחד מי
מנצח מאשי והשמן הזה לבוש בגדים צאים
ועמד לפני המלאך וישע ואמר אל העמדים
לפני לאמר הסירו הבגדים הצאים מעליהם
ואמר אליו ראה העבדתי מעליך עתך והלב
והלכש אתך שחלצות : ואמר ישמי צנף ס
כדוד על דאשר וישמי צנף הטהור על ד
ראשו וילבישוהו בגדים וימלאך יהוה עמד : ו
ויעד מלאך יהוה בירושלם לאמר : כה אמר
יהוה צבאות אם כדרכי תלך ואכסאת משט
משטרי תשמר וגם אהיה תדין את בית ה
תשמר את חגרי תגמי חן כל היום בין העמ
העמדים האלה שם נא יהושע הדין והג
הגדל אתה ורועד היושבים לפניך כראשי
מופת הנה כי הגני מבוא את עבדי צבחי
הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן א
אחת שבעה ענים הגני מפתח פתחה נאם
יהוה צבאות ומשע את עין הארץ והיא בית
אחד : כיים והוא נאם יהוה צבאות תקראו
איש לעשר אל חת גפן ואל תחת תאנה : ו
וישב המלאך והדבר בי ויערני פאיש אשר
יעוד משנתי : ואמר אליו מה אתה ראה וא
ואמר ראיתי והנה מנחת זרוב כלה תלה על
ראשה ושבעה נחלה עליה שבעה ושבעה כ
מנצחות לנרות אשר על דאשה ורשנים ותים
עליה אחד כימן דגלה ואחד על שטמאלה :

ס י

ואען ואמר אל המלאך הדבר כי ואמר מה
אלה אלהי יציע המלאך הדבר כי ואמר א
אלי הלא ידעת מה הנה אלה ואמר לא אר
אדני יציע ואמר אלי ואמר זה דבר יהוד
אלהי לאמר לא כחל ולא כפח כי אם
ברוח אשר יהי צבאות כי אלה הרבה גדול
לפני ורכב למוטור ודגל את האבן הרא
דראסה תש את הן חן לה :
זהו דבר יהוד אלי ואמר יהודי ורכב
יסדו את הכית היה ודני כמצעיה הרע
כי יהוד צבאות שלחני ארבעים כי מליו
קצוות וסד ורא את האבן הכדיל כדור
ורכב שבעה אלה עני יהוד רמה כשטט
ט שטטים בכל הארץ ואיך ואמר אלי מה
שני הותם האלה על ימין המגרה ועל שמא
שמאלה : ואען שנית ואמר אלי מה שני ש
שכלי הותם אשר כד שני צנתרות הזהב ה
המרוקים בעליהם הזהב : ואמר אלי ואמר
דניא רעת מה הנה אלה ואמר לא אדני ו
ואמר אלה שני בגדיהם העמדים על
אדן כל הארץ : ואשוב ואסא עני ואראה
דנה בגדי עפה ואמר אלי מה אתה ראה
ואמר אני ראה מגלה עפה ארסה עשרים ב
באמה ורחבה עשר באמה : ואמר אלי ואת
דאלה היצאת על פני כל הארץ כי כל הנו
הגב מה פמה נקה וכל הנשבע מזה כמו
כמה נקה : היצאתה נאם יהוד צבאות ו
ובאה אל בית הנגב ואלימית הנשבע בשמי
לשקר ולנה בתוך כלי וכלי את עני ואת
אבני : ראה המלאך הדבר כי ואמר אלי ש

סאנא עניך וראה מה היצאת ואת ואמר
מה היא ואמר זאת היא אלה היצאת ואמר
זאת עני כל הארץ : ודנה פפר עפר נס
נשאת חאל אשה אחת ישבת סתר האפה :
ואמר זאת הרשעה ויסלך אליה אל יד הא
האפה ויסלך את אבן העפרת אל פיה :
ואסא עני וארא ודנה שנים
נשים ויצאות ורוח בכפידם ולדנה כנפים
כנפי וחסדה ותשאנה את האפה כן הא
הארץ ובין השמים : ואמר אל המלאך זה
הדבר כי אנה הנה מוליכות את האפה : ו
ואמר אלי לבנות לה בית בארץ שניער וזה
וזה וזה שם על מכונתה :
ואשוב ואסא עני ואראה
דנה ארבע מרכבות ויצאות מבין שני הדר
הדרים והדרים דר נחשת : במרכבה הרא
הראשנה סוסים ארבעים ובמרכבה השנית
סוסים שחורים : ובמרכבה השלישית סוסים
לבנים ובמרכבה הרביעית סוסים פזים א
אפזים : ואען ואמר אל המלאך הדבר כי
מה אלה אדני יציע המלאך ואמר אלי אלה
ארבע רוחות השמים ויצאות כדתי צב על א
ארץ כל הארץ : אשר בה הסוסים השחורים
יצאים אל ארץ צפון ודלכנים יצאו אל
אחיהם והכרדים יצאו אל ארץ דמין : זה
והאפזים יצאו ויבקשו ללכת להתהלך באר
בארץ ואמר לנו התהלכו בארץ ותהלכנה
בארץ : וזעק אתי ודבר אלי ואמר ראה זה
היצאים אל ארץ צפון דגיו את רוח בארץ
צפון : זהו דבר יהוד

אל לאמר : לקוח מאת הגולה מח'לי ומאמ
טוביה ומאמ ידעיה וכאמ אלה כיום ההוא ו
וכאמ בית ואשריו בן צפניה אשר באו מבב
מבבל : ולקחת כסף חרב ועשית עטרת ויש
ושמת בראש ירושע בן יהוגדק הבתן הגר
הגדול : ואמרת אליו לאמר כה אמר יהוד
צבאות לאמר הנה איש צמח שטר ומתחמז
יצמח ויבנה אתהויל יהוד : והוא יבנה את
היכל יהוד והוא ישא הוד וישכנו שר על כס
פסאו והיה כהן של פסא ועצת שלום תהיה
בין שניהם : והעמדות תהיה ללחם ולשביה
ולדעיה ולחן בן צפניה לזכרון כהיל יהוד :
והחקים יבאו ויבנו בהיכל יהוד וירעלם כיה
יהוד צבאות שלחני אליכם והיה אכששלע
תשמעון בקול יהוד אליכם :

ויהי בשנת ארבע לחרוש
השליד היל דבר יהוד אל זכריה בארבעה ל
לחרש השרע בכסלו : וישלח בית אל שר
שראגר והם כליד ואשרו לחלות את בני
יהוד : לאמר אל הזכרים אשר לבית יהוד ק
צבאות ואל הזבאים לאמר האבכה כחדש
החשיד הנור כאשר יעשתי זה כמה שנים :

ויהי דבר יהוד צבאות
אל לאמר : אמר אל כל עם הארץ ואלהם
הזכרים לאמר כרצמלים ופזר בחמשי ובש
ובשביע וזה שבעים שנה היום צמתי אני
וכי תאכלו וכי תשתו ולא אאתם האכלים ואת
ואתם השותים : הלא אתהו כרים אשר קר
קרא יהוד ביל הגבאים וראשונים בהיות
ירושלם יושבתו שוריה יעזיה סביבותיה והעב

והשפלה יושב :

ויהי דבר יהוד אל זכריה לאמר :
כה אמר יהוד צבאות לאמר משכנ אמלש
שכנו חסד ורחמים עשו איש את אחיו : וא
ואלמנר ותתם תר ועני אל יעשקו ודעה אי
איש את אחיו אל תחשבו בלבבכם : וימאנו
לדקשים ויתנו כסף סדרת ואונדק דבכיד
משקע מלכש שכי שכי משטע את התורה
ואת דברים אשר שלח יהוד צבאות כרחו
ביר הגבאים וראשנים ויהי קצף גדול כיאת
יהוד צבאות : ויהי כאשר קרא ולא שמעו כן
יקראו ולא אשמע אמר יהוד צבאות : ואסע
ואסעלם על כל הגוים אשר לא ידעום והא
והארץ נשמה אחר יום מעבר וכישוב חשיכו
ארץ חסדה לטובה :

ויהי דבר יהוד צבאות אלי לאמר : כה אמר
יהוד צבאות נגאמי לגיה קנאה גדולה ותם
וחמה גדולה קנאתי לה :

כה אמר יהוד שביה אל גיון ושכנתי
בתוך ירושלם וקראתי ירושלם עיר דאמתו
ויהי יהוד צבאות דה הקדש :

כה אמר יהוד צבאות עוד ישובו
וקנים חקנות ברחבות ירושלם ואיש משענתו
בדיו מרכ ימים : ורחבות העיר יכלאו ילדים
ולדת משחקים ורחובותיה :

כה אמר יהוד צבאות כי יפלא
בעיני שארית העם הזה כימים היום גם כן
בעיני יפלא נאם יהוד צבאות :

כה אמר יהוד צבאות הגני
מושיע את עמי בארץ מרח ומארץ כבא ה

השמים והבאתי אתכם ושבנו בתוך ירושלם
והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלילים באמת
ובצדקה : פה אמר

יהוד צבאות תחוקנה ידכם השמעים בימים
האלה את הדברים האלה מפני הנביאים אשר
ביום יסר בית יהוד צבאות ההיכל להבנות :
כי לפני הים הזה שכן האדם לא נהיה ו
ו שכן הכהמה אינה וליוצא ולבא אין של
טלום כן העיר ואשלה את כל האדם איש ב
ברעהו : ועתה לא כימים הראשנים אני לש
לשארית העם הזה נאם יהוד צבאות : כי אר
צתי השמים הגפן תתן פריה והארץ תתן את
יבולה והים יתנו טלם והגחלתי את שאר
שארית העם הזה את כל אלה : והיה כאשר
הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל
כן אושיע אתכם ויהיה ברכה אל תראו ת
תחוקנה ידכם :

כה אמר יהוד צבאות כאשר וכמתי להדע ל
לכם בהקצף אביתכם אתי אמר יהוד צבא
צבאות ולא נחמתי : כן שבתל ומבטל בימים
האלה להטיב את ירושלם ואת בית יהודה א
אל תראו : אלה הדברים אשר תעשו רבתי
אמה איש את דעתי אמת ומשפט שלום שפ
שמש בשעריכם : ואיש את רעות רעות אלה
תחשבו כל בכם וסביעת שקר אל תאדרכו
כי את כל אלה אשר שנאתי נאם יהוד :

והדבר יהוד צבאות

אל לאמר : פה אמר יהוד צבאות צום ודב
דרכי צום החטאי וצום השבועי וצום ה
העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה

הלמעדים טובים והאמת והשלום אהב :
פה אמר יהוד צבאות

עוד אשר יבאו עמים וישבו ערים רבות : זה
והלכו ושב לאת אל אלהת לאבד נלכה הלך
לחלות את פני יהוד ולבקש את יהוד צבאות
אלכה גם אני : ובאו עמים רבים ועשו
עצומים לבקש את יהוד צבאות בירושלם ול
לחלות את פני יהוד :

פה אמר יהוד צבאות כימים הרבה אשר
יחולק עשרה אנשים מכל לשנות והגם זה
והחזיקו בכסף איש יהודי לאבד נלכה עמכם
בי שמעו אילים עמכם :

כשא דבר יהוד בארץ הדרך ומשק
מנחתו כי ליהוד עין אדם וכל שבתי ישראל
תב חכמת תגבל בה צור וצידת כי דבבה בא
באר : ותבן צור מצוד לה וצמר בכף כעמר
והדן כטיט ורצות : דגה אתי יורשנה והב
והכה בים חילה והיא באש תאכל : תרא א
אשקלון ותדא ועזה ותחור באד ועקו נוכי ה
הוביש בכסה ואבד בלד מעה ואשקלון לא
תשב : וישב כמור באסדוד והכרתו גאון כל
כל שמים : והמדות רבתי בפז וסאקצול מבין ש
ספז ונשאר נבזא לארצתי והיה כד ד
בדודה ועקרו כיטס יחלתי לביתי כיצבה
מעבר וכשב ולא יעבר עליהם עוד גשמי
עזה ראיתי בעיני :

גיל מאד בת ציון הרועי בת ירושלם דגה מ
מלכך יטאוך צדק תושע הוא עני ורובע
של חמור ועל ציה בן אלהות : והכרת רכב
באפרים וטול מירושלם : ונכרתה קשת בל

כלחמה דבר שלום לרבים ומסלו מים עד
 ים ומגדל עד אפסי ארץ גבולת כרם מרי
 בריתך שלחני אסירך כבוד אן מים בו : ש
 שמו לביצרון אסירי הקנה גם היום מגד
 משנה אשיב לך : פלחתי לך יחודה קשת
 מלאתי אפרים ועודדתי בניך ציון על בניך
 יון וסטתך פתח גיבור ויהוד עליהם יראה
 ויצא ככרך חצו ואדני יהוד בשופר תקע וה
 והלך בסערות תוכן : יהוד צבאות יגן עליהם
 ואכלו וכבשו אנבי קלע ושחו המ פמ ין ומ
 וסלא כמזק בוזות כוזות : ודשעם יהוד
 אלדיהם ביום ההוא כצאן עמו כי אנבי נזר
 בתנוסות על אדמתו : כי מה טוב ומה יפיו
 דגן בחורים יהודי עובב בתלות : שאלום
 מיהוד מטר בעת בלקש יהוד ערשה חזים
 וכמרגש יגן להם לאיש עשב בסדה : כי
 התרפים דבר ראון וקבמים חו שקר וחלם
 וחלמות השוא דברו הכל יחמטן על בן נם
 נסעו כמרצאן יענו פראין רעה :

על הרעים הרה אפי ועל
 העושים אנקד כי פקד יהוד צבאות את י
 ערו ואת בית יהודה וסם אתם כסס הדו
 במלחמה : ממנו פנה ממנו יתר ממנו קשת
 מלחמה ממנו יצא כל נש יהודי וזהו כגבו
 כגבולים בוסים בטוש הצות במלחמה גרר
 ונלחמי כי יהוד עמם ודבישו רכבי סוסים : ו
 וגברתי את בית יהודה ואת בית יסף ארשיע
 והושבותים כי חטומים והיו פאטר לא גחת
 ונחתים כי אני יהוד אדרהם ואענם : והיה כ
 בגבור אפרים ושמח להם כמרגן ובניהם ע

ידא ושמחי על לבם ביהוד : אסדקה להם
 ואקבצם כי פדותם דמי פמ דם : ואזעם
 בעמים ובברחקים וסרני חזו אתמניהם : ו
 ושבו : והשיבותים מארץ מצרים ומאשור א
 אקבצם ואל ארץ גלעד ולבנון אביאם ולא י
 ימצא להם : ועטר בלם צרה והפה בלם גלים
 והביש כל מצלות יאמר והורל גאת אשור
 ושכט מצרים יסד : וגמזים ביהוד ובשכט
 יתחלט נאם יהוד : פתח לבנון דלת ותאכל
 אש בארץ : הלל כרוש כי נפל ארז אשר
 אדירים שדרו החילו אלני ביש כי ירד יעד
 הכציר יקול ילול הרעים כי שדדו ארבתם
 קל שאנת פפדים כי שדד נאן וחרק :

פה אסד יהוד
 אלדי רעה אתצאן ההרגה : אשר קניון יה
 ירען ולא יאטמו ומכריתן יאמר ברך יה
 יהוד ואעטיר ורעיהם לא יחמל עליהם : כי
 לא אחמל עוד על ישי הארץ נאכי יהוד : ו
 והנה אנבי ממצא את האלים איש ביד רע
 רעה וביד מלכותו את הארץ לא אציל
 מידם : וארעה אתצאן ההרגה לכן עניי ה
 הצאן ואקח לך שני מקלות לאור קראתי נוע
 נועם ולאור קראתי חבלים וארעה אתהצ
 הצאן : ואבד את שלש חרשים ביד אח
 אחר ותקצר נפשי בהם וכן נפשם בחלה ב
 בי : ואמר לא ארעה אתכם חמנה תמות והג
 והגבחות תבדד והגשאות תאכלנה אשה
 את כשר רעה : ואקח אתמקל את נועם ו
 ואגרע אתו להפיד את בריתי אשר סרתי את
 כל העמים : ותפר ביום ההוא ורעו בן עניי

הצאן השומרים אתו כי דבר יחיד הוא ו
ואמר אליהם אם טוב בעיניכם הבר שכם ו
ואם לא חזרו וישקלו את שכם שלשים כס
כסף ויאמר יהוד אלי השליכוהו אל היצור
אוד היקר אשר יקרתי בעליהם ואקחה של
שלשים הכסף ואשלך אתו בית יחיד אל הי
היצור ואגדע את מקלי השני את החבלים
להפיל את האחתה בין יהודה ובין ישראל

ואמר יהוד אלי

עוד קח לך כל רעה אחי כי הנה אנכי מק
בקים רעה בארץ הנכחדות לא יפקד הנער
לא יבקש הנשכחת לא יפא הנצבה לא יפ
יכלכל ובשר הכריאה יאכל ופרסיהן יפרקו
והי רעי האליל עובי הצאן חרב על זרועו וע
ועל עין יסנו וזרועו יבש תיבש ועין ימינו נה
כהה תבהה

מטא דבר

יהוד אלי ישראל נאם יהוד נטה שמים ויסר
ארץ ויגר רוח אדם בקרבו הנה אנכי שם
את ירושלם סף דעל לכל העמים סביב וגם
על יהודה יהיה כמגדל על ירושלם ויהיה בי
ביום ההוא אשים את ירושלם אבן מעמסה
לכל העמים כל עמסיה שרט ישרשו ונאספו
עליה כל גוי הארץ ביום ההוא נאם יהוד
אכה כל סוס בתמחוק ורכבו בשגעת ועל בית
יהודה אפקח את עמי וכל סוס העמים אפה
בעורו ואסרו אלופי יהודה בלגם אניצה
ליוטבי ירושלם ביהוד צבאות אלהיהם ו ב
ביום ההוא אשים את אלופי יהודה כביר א
אש בעצם וכלפד אש בעמיר ואכלו עליהם
יכין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה

ירושלם עוד ותהיה מרושלם ויהי יחיד
את אחי יהודה בראשונה למען לא יגדל
תפארת בית דוד תפארת יוסב ירושלם על
יהודה

ביום ההוא יבן יהוד בעד יוסב ירושלם ותהי הנבשל כ
בהם ביום ההוא כדור וביה דוד כאו דים
כמלאך יהוד לפניהם יהיה ביום ההוא אבק
אבקש להשמיד את כל הגוים רבאים עלייר
ירושלם ושפכתי על בית דוד ועל יוסב ירו
ירושלם רוח חן ותחנונים ורכבו אלי את א
אשר דקרו וספדו עליו כמכסל על ד יהוד ו
דבר עליו כדבר על הבכור ביום ההוא יג
גדל המכסל בירושלם כמכסל הודר ימון כ
בבקעת מגדן וסלדה הארץ משפחות נש
משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשי
ונשיהם לבד משפחת בית נתן לבד ונשיהם
לבד משפחת בית לוי לבד ונשיהם לבד מ
משפחת השמע לבד ונשיהם לבד כל הם
המשפחות הגשאריות משפחות משפחות לב
לבד ונשיהם לבד ביום ההוא יהיה כקוד נ
נפתח לבית דוד חושבי ירושלם לחנאות ת
חלדה ויהיה ביום ההוא נאם יהוד יצבאות
אכזות אדטבות העצבים כד הארץ היא זכ
יוכרו עוד וגם את הגבאים ואת רוח הטומא
הטומאד אעבד כן הארץ ויהיה כי יבא א
איש עוד ואמרו אליו אביו ואמו ילדו האת
תחיה כי שקד דברת בשם יהוד ודקרה אני
אכיהו ואביו ילדו כהגבא ויהי ביום ההוא
יבשו הגבאים איש בחזונו כהגבא ודא
לבוש עוד אדרת שער למען כחש ואמר ל

לא נביא אנכי איש ענין אדמה אנכי פראד
אדם הקני כנעני ואמר ארצו כהד נכות
האלה בן דוד ואמר אשר דפתי בית כאה
ביאהבי
ענין על דעל ועל גבר עבתי נאם יהוד צב
צבאות דך את הרעה ותפצן הצאן והשיבו
יד על הצערים והיה בכל הארץ נאם יהוד
פושעים כה יפרחו מעו והשלישית יותר כהו
תבאתי את השלישית כאשר וצרפתים כצורף
דכסר וכחננים כבחון את דוהב הוא יק
עקא בשמי האני אענה או ואמר על עמי הוא
הוא יאמר יהוד ארץ : ארץ וסמית
דנה ים בא ליהוד חלק
שלך בקרבך : ואכפת את כל הנשים אלד
יהודה לפלחכה ונלכדה העיר ונשכו הבת
הבנים והנשים תשגלה ויצא חצי העיר ב
בגולה ויתר העם לא יכרת כדוד העיר : ויצא
יהוד ונלחם בגוים הרם כיום הלחמו כיום ק
קרב : ועמדו הגליו ביום : והוא על הר הזית
הזיתים אשר על בני יהודה כקדם אנבקע
הר הויתם כחצו מדרחה למחצא גרולחם
מאד וכש חצי הר : ופונה וחצו נכבה ונ
ונסתם קרא דרבי בי יעניג דרבי אל אצל ונ
ונסתם כאשר נסתם כפני הרעש בימי עתה
מלך יהודה ובא יהוד ארץ כל קדשים עם
עמך : והיה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות
וקפאון : והיה יום אחד הוא ידע ליהוד לא
יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור : והי
והיה ביום ההוא יצאו כים הים כדוד ושלח ח
חגים : והיה חג המסות יום אל חג המסות

האחרון בקד ובחורף יהיה :
והיה יהוד למלך שלם
הארץ ביום ההוא יהיה יהוד אחד ושמו אח
אחד : יסב כל הארץ כערבה כנבע לרימון
נגב ירושלים והאמה לטבה תהיה למשיע
בנימן עד מקום שער הראשון עד שער הפ
הפנים ומבגדל תנאל עד קבי הבדך : ויש
ישבו כה וחרם לא יהיה עוד חטבה ירוש
ירושלים לבטח :

והאם תהיה הנגפה אשר קף יהוד
את כל העמים אשר צבאו על ירושלים חמק
בשוד והוא עמד על תליו ותעזל תמקנה ב
בחריון ולשנו חמק בחרים :

והיה ביום תחוא תהיה
בהובת יהוד רבה בדם והחוקו איש יד רע
רעיו ותעלה ידו על יד רעהו : וגם ידחת
תלחם בירושלים ואסף ליל כל האלים כלבים
וחב וכסף ובגדים ולדוב כאד : וכן יהיה כה
בגפת הסוס הפרד הנפל והחמור וכל הבה
הבהמה אשר יהיה במחנות ההמה כמגפה
הזאת :

והיה כל הגותל מכל הנשים הבאים על
ירושלים ועל כדו שגר כשנה להשתחול לנ
למלך יהוד צבאות ולחג את חג הסכת : והי
והיה אשר לא יעלה מאת משפחת הארץ א
אל ירושלים להשתחול למלך יהוד צבאות
ולא עליהם יהיה רבשכ : ואם משפחת מצר
כצרים לא תעדה ולא באה ולא עליהם תהי
תהיה המגפה אשר קף יהוד את כל הדגור
אשר לא יעלו לחג את חג הסכת : וזאת תהי

ד

תהיה חטאת מצרים וחטאת כל הגוים אשר
לא יעלו לחג את חג הפסח:

ביום ההוא יהיה על מצילות
המים קדש ליהוד יהיה הסירה בבית יהוד
במזקים לפני המזבח: והיה כל סדר בידוש
בירושלם ובירודה קדש ליהוד צבאות וכל
כל הזבחים תלקחו מהם ובשלו בהם ולא יה
יהיה בענין עוד בבית יהוד צבאות ביום הה

הוא:

משא

רסר יהוד אל ישראל כי

בד מלאכי אהבתי את

אתכם אמר יהוד ואמרתם כמה אהבתנו הלא
הלא אח עשו ליעקב נאם יהוד ואהב את
יעקב: ואת עשו שנאתי ואשים את ידיו שם
שמימה ואת נתחלתי לתנות מרסי פידאמר א
ארום רשעו ונשוב ונבנה תרבות פה אמר
יהוד צבאות המה יבנו ואני אהרום וקראו ל
להם גטל רטעה והעם אשר ועם יהוד עוד
עולם: ויעניכם תראנה ואתם תאמרו גרלי
יהוד בעל תבול ישראל: בן יכר אב ועבד
אדני ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים
אני איה מוראי אמר יהוד צבא תלכם הכה
הכהנים בני שמי ואמר גם במה בזנו את ש
שעך: מנישים על מזבחי לחם מגואל ואמר
ואמרתם כמה נאלצנו באמרכם שלחן יהוד
נכזה הוא: וכי תגישו עוד לחם אין רע וכי
תגישו פסח וחולה אין רע הקדיהו נא לפח
דפדתק היד צל אר הישא פנד אמר יהוד צ
צבאות: ועתה חלו נא פניאל ודגנו מידכם
היה זה לא לכם הישא מכם פנים אמר יהוד

ולכות

צבאות מיתכם ככם וסגר דלתים ולא תא
מזבחי חכם אין לי חפץ בכם אמר
צבאות ומנחה לא ארצה מידכם: כי למסד
שמי ועד מבוא גרול שמי ביום ובכל
מקום מקטר מגש לשמי וכנחה טהורה כי
גרול שמי ביום אמר יהוד צבאות: ואתם נ
מחללים אתם באמרכם שלחן יהוד מגאל ד
הוא גיבו נמה אכלו ואמרתם הנה מתלא
והפתחם אלו אמר יהוד צבאות והבאתם נ
נחל את הפסח ואת החלה והבאתם את חם
המנחה הארצה אתה מידכם אמר יהוד:
והארז נמי

ויש בעדו זכר יהוד חכם משתת ליהוד פ
סלך גרול אני אמר יהוד צבאות ושמי נח
ביום ועתה אליכם המנחה הזאת הכריז
אם לא תשמיש ואם לא תשמיש על לך ל
כבוד לשמי אמר יהוד צבאות ושלחתי ב
את המארה ואריתי את ברכתיכם וגם
ארותי כי אינכם שמים על לך: הנני ג
לכם את הארע חריתי פרש על פניכם פ
תניכם ונשא אתכם אליו וידעתם כי שר
אליכם את הכניזה הזאת להיות בריתי:
לוי אמר יהוד צבאות: בריתי ויהיה אלו
החיים והשלוש ואתכם לו מורא ויראני ומי
שמי נחת הוא: ערת אמת היתה בפיהו ועוד
לא נמצא בשפתו בשלום ובמישור הוד
אלי ורכים השיב מען: כרשפתי כהן ישמר
דעת ותורה ברכשו מפיהו כי בלאך יהוד ד
צבאות הוא: ואתם סרתם מן הדרך הכי
הכשלתם רבים בתורה שחתם בריתי לוי א

אמר יהוה צבאות: וגם אני נתתי אתכם נב
 גבים ושבילים לכל דעכם כפי אשר אינכם ש
 שרים את דרכי וגו' ונשאים פנים בתורה:
 הלא אב אחד לכלנו הלא
 אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו לח
 לחלל ברית אבותינו: בגדה יהודה וזעבה
 נעשתה בישראל ובירושלים כי חלל יהודה
 קדש יהוה אשר אהב ובעל בתאל נכר: יכ
 יכרת יהוה לאיש אשר יעשה ער ועתה בא
 באה יעקב ומגיש מנחה ליהוה צבאות: וה
 והאל שנית תעשו כסת דמעה את מובח יהו
 יהוה כפי ואקנה באץ עוד פנות אל המנחה
 ולקחת רצון מידכם: ואמרתם על מה שלכ
 ניהוה העיר בנב ובין אשה נעורך אשר
 אלה בגד כה והיא חברתך ואשת בריתך: ו
 הלא אחר עשה וסאל רוח לו ומה האחד מב
 מבקש ורע אלים ונשמתם כרוחכם ובא
 ובאשת נעורך אלי יבנ: כי שנה שלח אמ
 אמר יהוה אלד ישראל וכסה חמל על לבו
 לבושו אמר יהוה צבאות ונשמתם כרוחכם
 ולא תבגדו:
 יהוה בדירכם ואמרתם בנה דמעה ב
 באשרכם כל עשה רע טוב בעיני יהוה ומה
 ובהם הוא חפץ או איה אלדי המשפט: דגני
 שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאום יבא א
 אל היכל האדון אשר אתם מבקשים וכל
 ומלאך המלית אשר אתם תפצו ונה בא
 אשר יהוה צבאות: וכן מכלל אתיות באו
 ומי העמר בהראותו כי הוא כשם מצורף וכ
 וכבדית מכבסם: וישל טצורף וכסדר כסף

וטור את בני לוי וחק אתם כדב וכבסו וד
 ודו ליהוה מגיש מנחה בצדקה: ועד כה ל
 ליהוה מנחת יהודה וירושלים כימי עליכם וכס
 וכסנים קדמוניות: וקרבתו אליכם למשפט
 והיותי עד ממדך במכשפים ובמנאפים וכ
 ובשבעים לשקר וכעשקי סכר שכר אלמנ
 אלמנה ויתום ומטה נר ולא ידאני אמר יהו
 יהוה צבאות: כי אני יהוה לא שנית ואתם ב
 בני יעקב לא כליתם: למיכל אבותיכם סרתם
 בחק ולא סמרתם שוב אל ואשובה אליכם
 אליכם אמר יהוה צבאות ואמרתם כמה נש
 נשוב: הקבע אלים אלים כי אתם קבעם
 אתי ואמרתם כמה קבענו המעשד וחזרו
 והתחמם: במארה אתם נארים ואחי אתם
 קבעם הגד בלה: הלא את כל המעשד
 אל בית האוצר יהי טרף בבית וכחנני טל
 כזאת אמר יהוה צבאות אבד לא אפתח לכם
 את ארבות השמים והריקתי לכם פרכה עוד
 בל די: וגערתו לכם כאכל ולא ישיחית לכם
 את פרי האדמה ולא תשכל לכם הגפן כסד
 כסדה אמר יהוה צבאות ואשרו אתכם כל
 הגרים כי תהיו אתם ארץ חפץ אמר יהוה צב
 צבאות:
 על דברכם אמר יהוה ואמרתם מה נדטרנו
 עליך: אמרתם שוא עבד אלים ומד כצע
 כי שברנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני
 יהוה צבאות: ועתה אנחנו מאשרים ודיס ג
 גם נבנו עשר שעה: ודכנו אלים המלטה
 או נדבו: וישל טצורף וכסדר כסף

יהיך וְלֹא־שָׁבִי שָׁמָּה : וְהָיָה לִי אִמֶּל יְהוָה צָבָא
צָבָאוֹת לֵאמֹר אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סִטְלָה חֲסִילָה
עֲלֵיכֶם כִּאֲשֶׁר יִחְסַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הַיֶּבֶד אוֹת
אוֹתוֹ : וְשִׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֶּן צָרוּק לְדֹשֶׁע בֶּן
עֶבֶד אֲדָרָם לֹא־אֵסֵר לֹא עֶבֶד :

כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם כֹּאֲבֵד בְּתַנְתִּי
וְהָיָה מִלְּיָדִים וּכְלֵעֵשִׂי רִשְׁעָה קֶשׁ חֲלֹמֹם אֵת
אֱלֹהִים הַיּוֹם הַבֹּא אִמֶּר יְהוָה צָבָאֹת אֲשֶׁר לֹא
יִעֲזֹב לְדָבָר שָׂדֵשׁ וְעֵנָף : חֲחֹלָה לֵבֶךְ יִרְאֵי שָׁמַי
שָׁמַי צִדְקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וַיִּצְאָתֶךָ וּפִשׁ
וּפִשְׁתֶּךָ כְּעֵגֶל כְּרֶבֶק : וְעַסְתֶּם רִשְׁעִים כִּי־זֶה
יְהוָה אֱלֹהֵי תַחַת כַּפְתִּי וְגִלִּיתִיכֶם בְּיוֹם אֲשֶׁר־אֲנִי
עֹשֶׂה אִמֶּר יְהוָה צָבָאֹת :

וְכֹל חֲדַת מִשְׁחָ עֶבֶד אֲשֶׁר
צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֶרֶב עַל כָּל־יִשְׂרָאֵל חֲחֹלָה וּמִשְׁחָ
וּמִשְׁפָּטִים : הִנֵּה אֲנִי שׁוֹלֵחַ לָכֶם אֶת
אֱלֹהֵי הַצִּבְיָא לִפְנֵי כֹא

יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל

וְהַנּוֹדָא :

וְהַשִּׁיב

לֵב אֲבוֹת

עַל בָּנִים

וְלֵב בָּנִים עַל־אֲבוֹתֶם פֶּן־אֲטִירָא

וְהִכֵּיתִי אֶת־הָאָרֶץ חֶרֶם : הִנֵּה אֲנִי

שׁוֹלֵחַ לָכֶם אֶת־אֱלֹהֵי הַצִּבְיָא

לִפְנֵי כֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹדָא :

וְנִתְחַזַּק

חֹזֶק

יְהוָה

סִטְנָה

11 קלף 11

ואת משתיכם אשר לכה לראה את פניכם וזעפכם בן הימים אשר נבחרתם וחיבתם את ראשי למלך והאמר דניאל אל המלצר אשר מנה שר הסרסים על דניאל חנניה מישאל ועזריה : נסמא את עבדך ימים עשרה ויהנו לנו מן הדורעים ונאכלה ומים תשתה ויראו לפניך מראט ונראה הימים האכלים את פת בן המלך וכאשר תראה עשה עם עבדך :

והשמע להם לדבר הזה ונכנס ימים עשרה ונמקצת ימים עשרה נראה מראשים טוב ובדראי בשר מן כל הימים האכלים את פת בן המלך ויהי המלצר נשא את פת בן המלך משתיהם נתן להם ורענים : והימים האלה ארבעתם נתן להם האלדים מדע והשכל כ בכל ספר וחכמה ודניאל הבין בכל חזון וחל חלמות : ולמקצת הימים אשר אשר המלך להביאם וביאם שר הסרסים לפני נבכדנצר נציר : ודבר אתם המלך : ולא נמצא מכלם כדניאל חנניה מישאל ועזריה ועבדך לפני המלך : וכל רמי חכמת בונה אשר בקשמה מכם המלך המצאם עשר דלות על מלחח החרטמים והאשפים אשר בכל מלכותו :

ויהי דניאל עד שנת אחת לכדוש המלך : ובשנת שתים למלכות נבכדנצר נציר חלום נבכדנצר חלמות ותפעם וחזו וסגרו נחז נחזיה עליו : ואמר המלך לקרא לחרטמים ולאשפים ולמכשפים ולכשדים להגיד למלך חלמותיו וקבאו ועמדו לפני המלך ויאמר להם המלך חלום ותפעם חזו לדעת את החלום וידעו : וכל כשדים למלך ארמית מלש : לעלמן חזי אמר חלמא לעבדך ופסא :

שליש למלכות דורקים מלך יהודה בא נבכדנצר כחך בכל ידשם ויצר עליה : וחלא ארני כדור את דורקים מלך יהודה ומקצת כל כל בית האלדים וביאם ארץ שניר בית א אלדיו ואתה כלים הביא בית אצור אלדיו : ויאמר המלך לאשפז רב סרסיו להביא מב כפני ישראל מארע המלכות וסך הפרתמים : ילדים אשר אין כדם כל מאס ושוב מראה ונשכילים בכל חכמה ודעי רעת ומכני מד מדע ואשר כת כדם לעמד בחיכל המלך ולחלכדם ספר ולשון כשדים : ומן להם המ המלך דברעים כיומו מפתח המלך ומין מ משתיו חלדלם שנים שלש ומקצתם יעמד לפני המלך : ויהי כדם כפני יהודה דניאל ח חנניה מישאל ועזריה : וישם להם שר הסר הסרסים שמות וישם דניאל בלטיאצור ח ולחנניה שדרך ולמישאל בישך ולעזריה עב עבד נגו : וישם דניאל על לבו אשר לא יתג יתגאל כפתח המלך ובין משתיו חבקש מ משר הסרסים אשר לא יתגאל וחת האלדים את דניאל לחסר לחכמים לפני שר הסרים הסרסים : ויאמר שר הסרסים לדניאל ירא אגלי אה אלני המלך אשר מנה את מאכלכם

נחמא : ענה מלכא ואמר לכשריא מלחא בני
אזרא הן לא תהדי ענני חלמא ופשרה דרמין
תתקבון ובזכותי יתשמן ויהן חלמא ו
ופשרה תהון בתנן תבוכה ויקר שגיא תקב
תקבלון בן קרמי להן חלמא ופשרה החוני :
ענו תנינות ואמרין מלכא חלמא ואמר לעב
לעבדו ופשרה נהחיה : ענה מלכא ואמר
בן יציב ידע אנא די עדנא אנתון ובנין כל ק
קבל די חזיתון די אזדה בני מלחא : די הן ח
חלמא לא תהדי ענני חזיה היא דתבון וכליה
בדבה ושחיתה חזיתון למאמר קרמי שר די
די עדנא ישמנה להן חלמא אמר לי האגוע
די פשרה תחזוני : ענו כשריא קרם מלכא
ואמרין לא איני אנשי על יכשתא די מלת מ
מלכא יכל להחיה כל קבל די כל מלך רבו
ושליט מלה כדנה לא שאל לכל חרטם ואש
ואסף וכשרי : ומלחא די מלכא שאל קורה
ואמרין לא אית די יחנה קרם מלכא להן א
אלדין די מדרחוק עם בשרא לא איתיה כל
קבל דנה מלכא בנס וקצף שגיא ואמר להו
להובדא לכל חכימי בכל : ודתא נפקת וחבי
וחכימיא מתקטלון ובעו דניאל וחבריה לה
להתקטלה : בארין דניאל התיב
עיסה וטעם לאריות רב טבחא די כלכא די
נפק לקטלה לחכימי בכל ענה ואמר לאריות
שליטא די מלכא על מה דתא מרחצפה מן
קרם מלכא ארין מלחא הודיע אריות לדניאל :
ודניאל על ובעא מן מלכא די זמן עתה להו
ופשרא לדחיד לכלכא : ארין דניאל
לכיתה אור ולהגיה מיטא אריות חבריה

מלחא הודיע ורחמין למבעה מן קרם אלה
טביא עלהא רנה די לא ידובחון דניאל וח
והבריה עם שאר חכימי בכל ארין לדניאל
בחזות די לילה רוא גלי ארין דניאל ברך ל
לארד טביא : ענה דניאל ואמר להווא טבי
די אלהא כבדך מן עלמא ועד עלמא די חב
חכמתא וטורחא דילה היא והוא מה שנא
עידניא חכמיא מהעדא מלכין ומהקם מלכין
דיב חכמתא לחכימין ומגדעה לידע בינה :
הוא גלי עמקתא ופסטרותא דע נה בחשוכא
ונהירא עכיה שרא יך יאלה אבהתי מהדא
ומשכח אנה די חכמתא וטורחא ידכתי לי ו
תען הודיע לי די בענא כנך די כלת מלכא
הודיענא כל קבל דנה דניאל על על אריות
די בני מלכא להובדא לחכימי בכל אור וכן
אמר לה לחכימי בכל אל תהובד העלני קרם
מלכא ופשרא למלכא אחיה : ארין אריות
בחתכותה הגיע לדניאל קרם מלכא וכן א
אמר לה די חשכות גביל מן בני גלותא די :
יהוד די פשרא למלכא יהודע : ענה מלכא
ואמר לדניאל די טביא בלס שאמר דאיתך ב
בהל להודיעתני חלמא די חזית ופשרה : ענה
דניאל קרם מלכא ואמר רוא די מלכא שאל
לא חכימין אשפן חרטמין גזרין יכלין להחי
להחיה למלכא : ברס אית אלה בשמיא
גלא רזין יהודע למלכא נבוכדנצר מה די ל
להוא באחרית יביא חלכך חזוי ראשך על
משכבך דנה הוא אנתה מלכא רעיקל על
משכבך מליק מה די להוא אחרי דנה וגלא
הוא הודיע מה די להוא ואנה לא בחכמה

ויראיתו בל מלך חייא רחא דנה גלילי לחון
 על דבריה דישדה למלכא יהודען ורעיוני
 לבכך תגדעו : **אנתה מלכא חזה**
חיות ואילו צלם חד שמיא צלמא דיקן רב חיו
חיות יתד קאים לקבול דיות דחל : הוא צ
צלמא ראשה דידהב טוב חדו ודרעו
די כסף מעוה ורסיה די נחש : שקוה די פ
פרחל רגליה מנהון די פרחל ומנהון די חסף :
חזה חיות עד די התגזרת אמן די לא בידן ו
ומחת לצלמא על רגליו די פרחל וחסף
והדקת המון בארין וקובלרא פחלא חסף
גחשא כסף וחכא וחול בעור מן ארירי קו
קיש תשא המון חזא וכל אתר לא השתמח
להון ואבנא דרסחת לצלמא חזל למור רבו
ובלת כל ארעא : דנה חלמא ופשרה נאמר
קדם מלכא : אנתה מלכא מלך
מלכיא די אלה שמיא מלכותא חסנא ותקפא
ויקרא דב לך : ובכל די ארין בגד אנשא
חיות ברא ועוף שמיא דב בידך והשליטך ב
בבלהן אנתה חזא ראשה די וחכא : ובתרך
תקום מלכו אחרי ארעא מנך ומלכו חליתא
אחרי די נחשא די חשלת בכל ארעא : ומלכו
רביעא תהיא תקיפה כפרחלא מלך די פ
פרחלא מהרק חשול כלא וכפרחלא די מדע
כל ארין תרק ותריע : ודי חזתה תגליא האצב
ואצבעתא מנהון חסף די פחל ומנהון פחל
מלכו פלגא תהיה ומנהון צבתא די פרחלא לה
להוא כה מלך די חזתה פחלא מערב ב
בהסף טינא : האצבעת תגליא מנהון פחל ו
ומנהון חסף מקצת מלכותא תהיה תקיפה ו
ומנהון תהיה תברא : די חזת פחלא מערב ב

בחסף טינא מהדבין להון כודע אנשא חלא
 להון דבקן דנה עם דנה הוא כדי פרוחא ל
 לא כדערב עם חסף : וכימיהון די מלכא
 אמן לקום אלה שמיא מלכו די לעליון לא ת
 תתחבל ומלכותה לעם אחון לא תשחק תר
 תרק ותסף כל ארין מלכותא והוא תקום לעל
 לעלמא : כל קבל די חזת די מפורא אתגזרת
 אמן די לא בידן יתדקת פחלא נחשא חסף
 כסף ורחבא אלה רב הדע למלכא כה די
 להוא אחרי דנה וצב חלמא ומנהון פשרה
בארין מלכא נביכר נצר נפל של
אנשיה דלניאל כגיד ומנהון ומנהון אמן
למלכא לה : ענה מלכא לדניאל ואמר מנך
קשט די אידסן הוא אלה ארין ומרא מל
מלכין תגלה חז די יבולת למלא רחא דנא : א
ארין מלכא לדניאל רבי ומנהון דסרין שגאן
יהב לה חשלתה על כל כדעת בכל ורסנ
סגין על כל חכמי בבל : דניאל בעא מדם
מלכא ומכ על עברתא די מדינת בבל לשד
לשדך מישך ועבר נגד דניאל בתרע מלכא :
נביכר נצר מלכא עבר צלם די דב
רומה אמן שתן פתחא אמן שת אקומה בבק
במקעת דחלא במדינת בבל : ובכיד נצר ב
מלכא שלח למכניט לאח דרניאל סגניא ופ
ופחולא אדרגוריא גרבריא דתברא תפולא
וכל שלטונ מדינתא למינה לחנכת צלמא די
חקים נביכר נצר מלכא : בארין סתבנשין א
אחד רפניא סגניא ופחולא אדרגוריא גר
גרבריא דתברא תפולא וכל שלטונ מדינתא
לחנכת צלמא דחקים נביכר נצר מלכא ו
וקאמן לקבל צלמא די חקים

שעתא תתרכון לנראתן נורא יקדת ומן הוא
אלה די ישובינכן בן ירי: עני שדרך מישך ו
ועבד ננו ואכרין למלכא נבוכדנצר לא חש
חשון אנחה על דנה פתגם להסתחך: הן
איתי אלכא די אנחנא פלחין יכל לשובתנא
מן אתון נורא יקדתא ומך דך מלכא ישיב:
והן לא דיע להוא דך מלכא די לא דרך לא
איתנא פלחין ולצלם דהבא די הקבת לא נס

נסגד: בארין נבוכדנצר
התמלח חכא וצלם אנפוזא אשתנו על שדרך
מישך ועבד ננו ענה ואמר למזא לאתנא ח
חד שבועה על די חזוה למויה: ולגברין גברי
חד די בחילה אמר לכפא לשדרך מיטרו
ועבד ננו למכא לאתון נורא יקדתא בארין
גבריא אלך כפיתו כסר בליון פטסיהון ובר
וכר בליון ולכושיהון ודכז לנראתון נורא
יקדתא: כל קבל דנה מן די כלת מלכא מח
מחצפא ואתנא אוה יתרה גבריא אלך די
הסקו לשדרך מישך ועבד ננו קטל הבח ש
שביבא די נורא וגבריא אלך תלהוון שדרך
מישך ועבד ננו נפלו לנראתון נורא יקדתא
ככפתין: ארין נבוכד

נצר מלכא תוה וקס כדתבזלה ענה ואמר ל
להדכיותי הלא גברין תרתה רבינא לגבור
נורא ככפתין ענין ואמרין למלכא יציבא מל
מלכא: ענה ואמר הא אנה חזוה גברין ארכ
ארכעה שרין כהלכין כנרטא וחבל לאאי
איתי סרין ודוה די רביעא דמה לכר אל
אלדין:

בארין קרב נבוכדנצר לתרע אתון נורא
יקדתא ענה ואמר שדרך מישך ועבד ננו

נבוכד נצרו כרווא קרא בחיל לבן אמרין
עממיא אמיא ולשניא בעדנא די השמעון קל
קרנא משרוקיתא קיתרוס שבכא פסנתרין ס
סכפניא וכל זני זכרא תפלחין וחסגרון לצלם
דהבא דיהקים נסכדנצר מלכא ומן די לא
יפל חסגר בה שעתא יתרכא לנראתון נורא:
יקדתא: כל קבל דנה בה זכנא כרי שמעון
כרעכמיא קל קרנא משרוקיתא קיתרוס שב
שבכא פסנתרין וכל זני זכרא נפלחין מלעם
עכמיא אמיא ולשניא סגרון לצלם דהבא די
הקים נסכדנצר מלכא: כל קבל דנה בה
בה זכנא קרנא גברין כשדאין ואכל קרציהון
די יתוריא: ענו ואמרין לנבוכדנצר מלכא
מלכא לעלמין חיי: אנתה מלכא שמת מעם
די כל אנשי די ישמע קל קרנא משרוקיתא קי
קיתרוס שבכא פסנתרין וסכפניא וכל זני זכ
זכרא יפל חסגר לצלם דהבא ומן די לא יפל
חסגר יתרכא לנראתון נורא יקדתא: איתי ג
גברין יתוראין די כפית יתרון על עבדית מדי
מדינת ככל שדרך מישך ועבד ננו גבריא א
אלך לא שמו עלך מלכא מעם לא דרך לא
פלחין ולצלם דהבא די הקיטת לא סגרון: ב
בארין נבוכדנצר ברנא וחמא אכל להיתיה
לשדרך מישך ועבד ננו בארין גבריא אלך
והתי קרס מלכא: ענה נבוכדנצר ואמר ל
להק חצרא שדרך מישך ועבד ננו לא דרך ל
לאראיתכון פלחין ולצלם דהבא די הקיטת
לא סגרון: כען הן איתסון עתדין די בעדנא
די השמעון קל קרנא משרוקיתא קיתרוס שב
שבכא פסנתרין וסכפניא וכל זני זכרא תפלחין
והסגרון לצלם די עבדית וכן לא חסגרון בה

עבדתי דיאלדא עליא פוקו ואני בארין נ
נעקן שדרך מישך ועבד נגו מנגו נורא ו
אבתבשין אהשדרפניא כנניא ופחותא וחד
והדברי מלכא חזין לגבריאלאך די לא שלט
נורא בגשמיות ושער ראשון לא התחרו
וסרמיהון לא סגו ויחטור לא עדת מות
ענה נביכדנצר ואמר מיד אלהון די שר
שדרך מישך ועבד נגו די שלח מלאכא ו
ושלח לעבדתי די והתרחצו שלח ומלת מל
מלכא שגיו והבגשמהון די לא פלחח ולא
יסגון לכל אלה לון לא אלהון ומל שים
טעם די כל עם אלה חלש די ואמר שלח על
אלהון די שדרך מישך ועבד נגו והימן
יתעבד וכיתה נלי ישתה מלכא די לא אי
אית אלה אחרן די יכול להצלה בדנה :

בארין מלכא הצלה לשדרך מישך ועבד
נגו במדינת בבל :
נביכדנצר
מלכא לכל עממא אמא חלניא די דארין
בכל ארעא שלמכא יסגא ואתא ותמהא די
עבד עמי אלהא עליא שפר קרמי להחיה
אתיה כמה רכרכין ותבדויה כמה תקפין מ
מלכותה מלכות עלים ושלטנה עבד חד
אנה נביכדנצר שלח הויה בבלי דענן סה
כהיכלי חלכ חות וידחלני והרדן על מ
משכבי וחור ראשי יכהלני ומגלישם טעם
להנעלה קרמי לכל חכמי בבל די פטר חלם
חלמא יהודעני : בארין עלון חרמניא אש
אשפא כשרא תורא וחלמא אמר אנה קד
קדמדות ופסחה לא מהדעין לי : ועד אחרן
על קדמי הנאל די שכה כלטא שגור כשם
אלהי די רוח אלהין קדישין כה חלמא קד

קדמותי אמרת : כלטא שגור רכ חרמניא די
אנה דעת די רוח אלהין קדישין כך וכל רח
לא אגס לך חולי חלמי ודחות ופסחה אכרי
וחורי ראשי על משכבי חוה חות ואלו אלהין
בגו ארעא וחכמה שגא : רבה אלה ותקף ו
וחכמה ימטא לטמא וחזותה לסוף כל ארעא
עפיה שפיר ואגסה שגא ומזון לכל כה תח
תחזותה תטול חיות כרא ובענפיה ידרון צ
צפרי שמיא ובנה יתן כל בשרא : חוה חות
בחור ראשי על משכבי ואלו עיר וקדיש כן
שמיא נחת : קרא בחל וכן אמר גרו אלהא
וקצצו ענפיה אתרו עפיה יבררו אנכיה תגור
חיותא בדתחזיה וצפריא מן ענפיה : כלם
עקר שרשיה בארעא שכוך ובאסור דרפור
פחל וגחש כדמא די סא ובטל שגא יצ
יצטבע ועבד חיותה חלקה בעשב ארעא : לב
לכמה סא אגוסא יטנן ולכב חיות יתהב לה
ושכבה עדתן חלפון עליה : כגורת עירן פ
פתגמא ובמאמר קדישין שאלתא על דסת
די יגדעון חייא די שלט עליא במלכות אנ
אנשא חלמך די צבא יתנה ושפל אנשים יק
יקים עליה דנה חלמא חות אנה מלכא נביכד
נצר ואנה כלטא שגור פשרא אמר כל קבל
די מל חכמי מלכותי לא יכלין פשרא להדי
להדי עותי ואנה כהל די רוח אלהין קדישין
כך : אלהין תלא די שמה כלטא שגור אשת
אשתומם כשעה חרה דרעיותה יבהלה : ע
ענה מלכא ואמר כלטא שגור חלמא ופסחה
אלי בחרך ענה כלטא שגור ואמר מראי חל
חלמא לשגור ופסחה לערך : אלהא די
חות די רבה ותקף וחכמה

יעטא לשטיל חזקתה לכל ארעא : ועל דה ש
 שגיל ואגבה שגיא ומזון לכלא בה תחותיה
 תדור חיות בראובן נפודה יסכנ צפרי שמיא :
 אנתה דוא מלכא די רבית תקיפת דביתך ר
 רבא ומסת לשמיא ושלטנך לסוף ארעא ודי
 חזא מלכא עיר וקדיש נחית מן שמיא ואמר
 גרו אילא וחבלתי בלם עקר שרשתי באר
 בארעא סכנו ובאסור די פחול תחש בדי
 בדיאא די ברה ובטל שמיא יצטבע ועכח
 חיות ברא חלקה עד די שבעה ערמין יחלשן
 עלותה דנה פשרא מלכא תגדת עלילא היא די
 מסת על מדאי כלכא : חלך טרדין מן אגטא
 ועם חיות ברא להוה מדורך עשבא כתרין חל
 יטעמון ובטל שמיא חלך מצבען ושבעה עד
 ערמין יחלשן עלך ערדי תגדע דרשליט ע
 עלילא במלכות אגטא חלכין די יצבא יתנגה :
 ודי אפיו למשכך עקר שרשתי די אילאס
 מלכותך חלך קומא מן די תגדע די שלטן שמיא :
 חלך מלכא מלך ישר עלך חסוך בצדקה
 פרק וערך במזון ענין הורחזה ארסה לשל
 לשיתך : פלא מלא על נכוד נצר מלכא :
 לקצת דחן תרי עשר על היכל מלכותא
 די יכל מהלך הנה : ענה מלכא ואמר הלא
 דא היא בכל רבמא די אנה בניתה לבית מלכו
 בתקף חסני וליקר הוריו : עוד מלתא בפוס
 מלכא קל מן שמיא נפל חלך אמרין נכוד
 נצר מלכא מלכותא ערמין מן יומך אנשא חלך
 טרדין ועם חיות ברא מדרך עשבא כתרין
 חלך ישעבון ושבעה ערמין יחלשן עלך עד די
 תגדע דרשליט עלילא במלכות אגטא חלכין
 די יצבא יתנגה : בה שעתא מלתא ספת עליל

נכוד נצר ומן אקטא טרדין ועשבא כתרין
 יאכל ובטל שמיא גטמה יצטבע עד די שער
 שיערה כנשרין רבה וטפרותי כצפרין חלקת
 יצבא אלה נכוד נצר ענין לשמיא נכחות
 ומגדע על יתוב חלילא ברכת ורחי עלכא
 שבחת ודרת די שלטנה שלטן עלם ובמלכותה
 עכר ודר : וכל דארי ארעא כלל חשכין ו
 וכמציבה עכר בחל שמיא דארי ארעא ול
 ולא איתו דריתא בידה ויאמר לה בה עכר
 עכרת : בה זמנא מגדע יתוב על חלילך מל
 מלכתי הוריו חיל יתוב על חל חרמין ורמ
 ורמבני יבען ועל מלכותי דתקנת ורמ יתר
 יתרה דוספה לי כען אנה נכוד נצר משבח
 ומרובם ומהרר לכרך שמיא די כל כעכרו
 מעכרוה לקטו וארעא דין חל מהלכין בנה
 יכל להשפלה : בלא שער מלכא עכר
 חלס רב לרמבנה אלה חלקבא אלא חמרא
 שותה : בלא שער אמר בטעם חמרא להיתיה
 לכאני דהכא וכספא די הגלק נכוד נצר א
 אכחו מן היכלא די בירו שלם וישתן בחון
 מלכא ורמבנה שגלתי וחלנתה : באדין ה
 היתו מאני דהבא די הגפיקו מן היכלא די
 בית אלהא די בירו שלם ואשתו בחון מלכא
 ורמבנה שגלתי וחלנתה : אשתו חמרא ו
 יצבאו לאחרי דהבא וכספא נחשא פחלא
 אצא ואכנא : בה שעתא נפיקו אצבען די יד
 אנש וכתב לקבל נכד שותא על גידא די כתל
 היכלא די מלכא ומלכא חזא פס ידא די כת
 כתבה : אדין מלכא זיוהי שגדו ורענה יבה
 יבהלנה וקטרי חרצה משתין וארכבתה ד
 דא לדא נקשן : קרא

מלכא בחיל להעלה לאשפיא כשדיא וגו' ו
ענה מלכא ואמר לחכמי ככל די כל אנש
די יורה כתבה ונה ופסדה יתנני ארגונה
ילבש חמנוכא וידהבא על צוארה ותלת
במלכותא יושלם :
אזין עליון
כל חכמי מלכא ולא כחלון פתסא למקרא ו
ופשרא להודיעא למלכא : אזין מלכא בלש
בלשאצר שגיא בתברל חיה שגן עליה ור
ורכבנהו כשתבשין : מלכא לקבל מל
מלכא ורכבנהו לבית משתא עלת ענת
מלכא ואכרת מלכא לעלמין חיי אלי בהל
יבהלך רעיונך ויחד אל ישתנו : אילי גבר
במלכותך די רוח אלדן קדישין כל וכו' ו
אטך נהירי ושלחנא חכמה בחכמת אלדן
השתכחת בה ובלכא נסכד צל אטך רב
ורטמין אשפין כשדאין גורן הקמה אטך
מלכא : כל קבל רידח חלא ומגדע וסכל
ושכלנא כפסד חלמין ואחזית אחזין ומשדא
קטין השתכחת בה דניאל די מלכא סכ
סכה בלשאצר כען דניאל יתקרי ופסדה
יהודה : בארין דניאל העל קרס מלכא ענה
מלכא ואמר לדניאל אנתה דוא דניאל די מ
מן בגילותא די יהוד די הית מלכא אבי כך
יהוד : ושמעת עליון די רוח אלדן קדישין ב
בר וגו' וירי ושלחנא חכמה יהודה השתכחת
בך : וכען העל קרמי חכמיא אשפיא דייכ
כהבא ונה יקון ופסדה להודיענני ולא כה
כרלן פשר מלכא להודיעה : ואנה שמעת על
עליון די הוכל כשדן למפסד ונטרין למשד
לכשדא כען חן וכל כהבא למקרא ופסדא
להודיענני ארגונה תלבש חמנוכא וידהב

דהבא על צוארך ותלתא במלכותא תשלם :
בארין ענה דניאל ואמר קרס מלכא
מתנתך לך להדין ונכמיתך לאחר הך כרס
כתבא מקרא למלכא ופשרא אחודיעהו : א
אנתה מלכא אלא עליא מלכותא ודכותא
ויקרא וידהב יתב לבסד צל אטך : ומר
רבנותא וידהב לה כל עממא אמיא חלשניא
הו ואעין ורחלן מן קדכיה די יהודה צבא הו
קטיל חיי הו צבא הו מתא וידהב צבא
הו כרס חיי הו צבא הו משכל וכדירס
לבסה ורחה תקפת להודה הגתל מן כרסא
מלכותה וקרא הערין מנה : ומן בלי אנשא
מרד ולכבה עס חיותא סיי ועס ערדיא מר
מדידה עשכא כתרין טעמנה ומכל שמיא
גשכא יצטכע עד די ידע די שלש אלא ע
עליא במלכותא אנשא ולמך די יצבא ידקס ע
עליה : אנתה ברה בלשאצר לא השפלת ל
לבכך כל קבל די כל דנה ידעת : ועל סרא
שמיא התרומסת ולמאניא די ביה היתו ק
קדמך ומלכא ורכבך שגלך ולגתך חמ
חמרא שתין פתן חלאדי כספא ודהבא נח
נחשא פרזלא אעא ואבנא די לא חיון ולא
שמעין ולא ידעין שבת ולא אלא די נשמתך
בידה וכל ארחתך לה לא דרדת : בארין כן
קרמיהו שלחנא די ידא וכתבא ונהר שים
ודנה כתבא די רשים כנא כנא תקל ופרקין
דנר פשר מלכא כנא כנא אלא מלכותך
והשלכה : תקל תקולת כמאניא והשתכחת
חסר פרס פריסת מלכותך והיבת למך ופרס
בארין אמר בלשאצר חלכשו לדניאל ארג
ארגונה וחמנוכא די

רחבא של צוארה וחבריו עלוהו ויהיה ש
שליט תלמי במלכותא : מה מיליא קטיל ב
בלאשצר מלכא כשדיא :

חצי

חדושי כדיא קבל מלכותא כבר שני שתי
ותרתין : שפר קדם דריוש והקם על מלכותא
לאחשדרפניא מאה ועשרין די להון בכל מ
מלכותא : ועלא סדון סדון תלתא די דניא
דניאל חד מנהון די להון אחשדרפניא אלה
יהבין להון טעמא וכלכא לא ליהו נזק : אד
אדין דניאל דנה היה סתנצח על סרכיא וא
ואחשדרפניא כל קבל דידתו ויתרא בה ומל
ומלכא עשית להקמיה על כל מלכותא : א
אדין סרכיא ואחשדרפניא הו בען עלה לה
להשכחה לדניאל כיצד מלכותא וכל עלה ו
ושחיתה לא יכלין להשכחה כל קבל די מהי
מהימן הוא וכל שלו ושחיתה לא השתכחת
עליו : אדין גבריא אלך אמרין די לא נהש
נהשכח לדניאל דנה כל עלה להון השכחנא
עליו ברת אלה : אדין סרכיא ואחשדר
ואחשדרפניא אלה הרגישו על מלכא וכן אמ
אמרין לה דריוש מלכא לעלמין חייא תיעטו
כל סרכי מלכותא סגיא ואחשדרפניא הרב
הרבריא ופתורא לקימא קנא מלכא הלתקפה
אמר די כל די יבעא בעי מן כל אלה ואגש
עדיומין תלתין להון מנך מלכא יתבא לגב
ארוותא : בען מלכא תקים אסרא ותרשם כ
בתבא די לא להסגיה ברת מדי ופרס די לא
תעדא : כל קבל דנה מלכא דריוש רשם בת
בתבא ואסרא : ודניאל כלי דע די רשם בת

כתבא על לביתו וכוון פתוחן לה בעליתה נג
נגד ירושלם וכוון תלתא בימא הוא ברך
על ברכותיו ומצלא וכוודא קדם אלהי בלה
קבל די היה עכר מן קדמת דנה : אדין גברי
גבריא אלך הרגישו וחשכו לדניאל בעה
ומתנן קדם אלהי : באדין קלבו ואמרין ק
קדם מלכא על אסר מלכא הלא אסר רשמת
די כל אנש די יבעא מן כל אלה ואגש עדיו
יומן תלתין להון מנך מלכא יתבא לגב אריו
ארוותא ענה מלכא ואמר יציבא מלכא כד
כדת מדי ופרס די לא תעדא : באדין ענו וא
ואמרין קדם מלכא די דניאל די למן בני גל
גלותא דידוד לא שם עלך מלכא טעם וע
ועלאסרא די רשמת וכוון תלתא בימא בע
בעא בעותה : אדין מלכא סדי מלכא שפע
סגיא באש עליו ועל דניאל שם כל לשיוכ
לשיוכותה ועל טעם היה משתדרל
להצלותה : באדין גבריא אלך הרגישו עלם
מלכא ואמרין למלכא דע מלכא די דת למד
לכדי ופרס די כל אסר וקם די מלכא יתקים
לא להשניא : באדין מלכא אמר ודיתו לדי
לדניאל ודמו לגבא די ארוותא ענה מלכא ו
ואמר לדניאל אלך די אנתה פלה לה בתר
בת דירא הוא ישוכנך : ודיתא לכן חדא וש
רשמת עלכם גבא ותתבא מלכא בעזקתה
ובעזקת רבר כנהי די לא תשנא צבו בדניא
בדניאל : אדין אול מלכא להיכלה ובתנות
חדת לא תעל קרבתי ושנה נדת עידי :
באדין מלכא כשפרפרא יקום בנגהא וכהת
ובהתבהלה לגבא די ארוותא אול ובנקרבה

לגבה לדניאל בקר עציב ועק ענה מלכא ו
ואמר לדניאל דניאל עבד אלהא חייא אלה
אלוד דאנתה פלח לה בתדרא היכל לש
לשחבתך מן אריותא : אדן דניאל עכמל
מלכא מלך מלכא לעלמן חיי : אלהי שלחם
מלאכה וסגר פס אריותא ולא חבלוגי בל קב
קבל די קדמהו וכו' השתכחת לי אף קדמך
מלכא חבלה לא עבדת : בארן מלכא שגיא
טאב עלהי דדניאל אמר להגסקה מן גבא
והסק דניאל מן גבא וכל חבל לא השתבח
בה די הימן באלדיה : ואמר מלכא והימוגב
גברא אלה דיאכלו קרציה די דניאל והגב
אריותא רבו אנן בגיהן נשיהן ולא כטור
לארעית גבא עד די שלחם בהן אריו ואוכ
וכל גרמיהון דדקרו : בארן דריוש מונא כ
כתב לכל עממא אנא ולשגיא דידארין
בכל ארעא שלמכך ישגא : כן קדמיטיס ט
טיס די בכל שלחן כלכתי להן ואעין ודחל
ודחל מן קדם אלה די דניאל די הוא אל
אלה חייא וקיס לעלמן וכלטתה די לא ת
תחבל ושלמנה עד סופא : בטיוב ונצלו
ועבד אתין ותבהן בשמא ובארעא די טוב
לדניאל מן ד אריותא : ודניאל דנה דגלח
במלכות דריוש ובמלכות כורש פרסיא :

בשנת חנה לבלא שצו

מלך בבל דניאל חלם חנה וחנה ראשה על
משכבה בארן חלמא כתב ראש מלך אכר :
ענה דניאל ואמר חנה הוית בחזי עבד ליה
ואלו ארבע חחי שמא מניחן למא רבא : ו
וארבע חין רברבן סלקן מן ימא שגין דאמן

דא : קדמיא בארה וגפן דינשר לה חנה
הוית עד די בלשו גפיה תטילת כן ארעא ו
ועל רגלן כאגש דקיסת ולבכ אגש יהב לה :
וארו חנה אחרי תגנה דמיה לדיכ ולסכר ח
חד דקיסת וילת עלעין בפסח בין שניה וכן
אמרן לה קומי אבל בשר שגיא וטאלי דנה
חנה הוית וארו אחרי כנבר ולה גפן ארבע
די עוף על גבה וארבעא ראשין לחיותא ושל
ושלחן ידב לה באר דנה חנה הוית בחזי לי
לליא וארו חנה רביעא דחלא ואבתג ונק
ותקפה יתרה ושלחן די פרזל לה רברבן אבל
אכלה וטקרה וטארא בתלה דפסח והיא מ
בשגיא מן פלחיותא די קדמיה יקרין עשר
לה : כשתכל הוית בקדמיא ואלו קרן אחרי :
ועדה סלקת בניהן ותלת מן קדמיא קדמית
קדמיא איתעקד מן קדמה ואלי עגן כעי
כע נא אגשא מונא ראופס ממלך רברבן :
חנה הוית עד די כסון רמיו ועמק יסין ימי
ימיב לבושה כתל חור ושער ראשה כעמר נ
נקא כסיה טביבין די נור גלגלה נור דלק :
נדר די נור נגד תפס מן קדמהו אלף אלפים
ישכונה ורבו רבן קדמהו קומין דנא ימי
ימיב וספרין פתחו : חנה הוית בארן מן קל
מליא רברבתא די קדמא כנללא חנה הוית ע
עד די קטלת חיותא ודכד גשמה ויהיבת ל
לקידת אשא : ושאר חיותא העול שלטנות
וארכה סזין יהיבת להן עד זמן ועין : חנה
הוית בחזי לליא וארו עס ענני שמא כבר
אגש אתה חנה ועד עתק ימיא מטה וקדמ
וקדמהו דגבריה : וליה ידב שלחן וקר וכל

ומלכו וכל עממיה אמיה ושלטניה לה יפלוהו
שלטנה שלטן עליו די לא יעדה ובלטותה די
לא תתחבל :

והי אנה דניאל בנו נדנה חזו ראשי יכהל
יכהלני : קרבת עליו מן קאמיה ויצמא א
אבעה טנה עליו כל הנה ואמר לי ופטר מליא
ידועני : אילו חיותא רבבתא די אגן אר
ארבע ארבעה כלבין יקומן מן ארעא : ויקב
ויקבלון כלביתא קדישי עליונן וחסכון מל
בלטותא עד עלמא עד עליו עלמיה : ארון
צמית לצמא על חיותא רביעתא די הית ש
טניא מן כליון דחלא יתרה טנה די פרוח
וטפרה די נחש אכלה מרקה ושאר א כרגל
ברגליה רפסה ועל קרניא די עשר די בראשה
ואחרי די סלקת וגפול מן קדמיה תלת וקרנא
דכן וענין לה ופס ממל רבבן וחזו רב מן
חברתה : חזו הית וקרנא דכן עכרא קרב
עם קדישין וכלה לחו : עד די אתה עתק יו
יומא ודינא יהב לקדיש עליונן חמטא בטה
ומלכותא חסנו קדישין : כן אמר חזו רב
רביעתא בלכו רביעתא תרה בארעא די חש
חשנא מן כל מלכותא ותאכל כל ארעא ותור
ותר טנה ותרכנה וקתלא עטד מנה מלכותא
עטרה מלכין יקמן אחוהו יקם אחיהו חז
והיא יטנה מן קדמיה ותלתה מלכין יחשפול
ומליון לצד עליא יכלל ולקדיש עליונן יבלא
ויספר לה טנה ומנין דת ויתדבון כידה עד
ערן ועדנין ופלג ערן : ודינא יתב ושלטנה יה
יהעדון לה טמרה ולהוכדה עד סופא : ומל
ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תחות
כל שמיה דיבית לעם קדיש עליונן מלכותה

בליטת עליו וכל שלטניה לה יפלוהו רשתם
וישתמעון : עד דה סופא די מלכותא אנה דני
דניאל טניא רעיתי יכהלני וחיל ישתנת על
ומלכותא בלכו נכרת :

בטנת שלטן בלכות כל אשכנז
דמלך חזון נראה אליאני דניאל אחרי הנר
הנראה אלי בתחלה : ואראה בחזון ויהי בר
בראיתא ואל בשושן הכדה אשר בעולם הם
הכדנה ואראה בחזון ואני הייתי על אובל א
אולי : ואשא עיני ואראה והנה איל אחד ע
עמד לפני האובל ולו קרנים וקרנים גבוהות
והאחת גבוהה מן השנית והגבוהה עלה באח
בארנה ראיתי את דאיל כענף לימה רצפתה
תגבה וכל חיות לא יעמדו לפניו ואין כציל
מידו ועשה כרענו ודגדיל : ואני הייתי מבין
והנה צפיר העצים בא מן דבערב על פני כל
הארץ ואין נתע בארץ והצפיר קר חזות בין
עניו : ובה עד האיל בעל הקרנים אשר רא
ראיתי עמד לפני האובל וידן אליו בחמת כ
פחיתאיתו מגיע אצל האיל והמכר אליו
ידן את האיל השבר את שתי קרניו ולא היה
כתבאיל לעמד לפניו וישלכו ארצה ורבים
וירמסוהו ולא היה כציל לאיל מידו : וצפיר
העצים דגדיל עד כיאור וכעצמו נשכרה הק
דקדן דגדולה ותעלה חזות ארבע תוחה ל
לארבע חזות השמים : ונקד האחת מן חזות
קר אחת מצעירה ותגדל יתר אל הגב ואל
המזרח ואל הצבי : ותגדל עד צמא השמים
ותכל ארצה מן הצמא ומן דבוכבים ותרמ
ותרמסוהו עד שר הצמא דגדיל ומכנו הרים
ותמיד והשלך מן כקדשו : וצמא תנתק ע

על התמיד בפשע ותשך אמת ארצה ועש
ועשתה והצליחה : ואשמעה אחד קדוש מד
מדבר ויאמר אחד קדוש לפלכני המדבר ע
עד כלי החזק התמיד והפשע שכם התוקדש
וצבא מדמם : ויאמר אלי עד ערב בקר אלפ
אלפים ושלש מאות תצדק קדושי יהי בראתי
אני דניאל את החזק והבקשה בינה והגה ע
עמד לגדי כמראה גבר : ואשמע קול אדם
בין אולי ויקרא ויאמר גבריאל הבן להלל א
את המראה : וכל אצל עמדי ובבאר נבעתי
ואפלה על פני ויאמר אלי הבן בן אדם כי ל
לעת קץ החזק : ובדבריו עמי נרדתי על פני
ארצה ונני יועמיני על עמדי : ויאמר ה
הנני מודיעך את אשר יהיה בארצות העם
כי לסועד קץ יהיה אשדראית בעל הקרנים
מלכי מדי ופרס : והצפיד השעיר מלך יון וה
והקק הגדולה אשר בין עיני הוא המלך ה
הראשון והגשכרת והעמדת ארבע תחתיה
ארבע מלכות מנה עמדתה ולא בבחי : וכל
ובאחרית מלכותם כותם הפשעים ועמד מל
מלך עופנים ומבין חירות : והעם כחול ולא
בכור ונפלאות ישחית והצליח ועשה והטות
עצמים ועם קדשים : ועל שכלו והצליח מר
מרמה בידו וכלבם גדול ובשלה ישחית רב
רבים ועל אשר שדים ועמד ובאפס יד יסבר
וכראה העיר והמקד אשר נאמר אמת הוא
ואתה כתום החזק כי למים רבים : ואני דני
דניאל נדחית ונחלית ימים ואקום ואעשה א
את מלאכת המלך ואשעשם על דמראה וא
ואין מבין : בשנת
אחת לחרושת ק' אחשורוש מלך מדי אשר

המלך על מלכות בשדכי : בשנת אחת לחלט
אני דניאל ביעתי בספרים מספר דשנים אש
אשר היה דבריהם אל ירכיה דגביא לכל
למלאכת לחכות ירושלם שבעים שנה : וא
ואתנה את פני אל אדני האלדים לבקש תפל
תפלה ותחנונים בצום ורסק ואפר : ואתפללה
אל יהוד אדני ואתודה ואמרה אנה אדני ה
האל הגדול והגדול שכן הכרית והחומר לא
לאהבי ולשמר מצותיו : חטאת ועוון ודש
הרשעו ומרדנו וסור כסעותך ונכש שפטיך :
ולא שמענו אל עבדך הגביאים אשר דברו
בשנך אל בלכינו שרינו ואבחנו ואל כל ע
עם הארץ ואלך אדני הצדקה ולנו בשת הפנים
ביום הזה לאיש יהודה וירושלם ירושלם חל
חל לישראל הקרבים והרחקים בכל הארצ
הארצות אשר הרחם שם במעלך אשרם
בעלו בך : יהוד לנו בשת הפנים למלכינו ל
לשרינו ולאבתנו אשר חטאנו לך : לאדני א
אלהינו הרחמים והסליחות כי מרדנו בחילא
שמיענו בקול יהוד אלהינו ללכת בתורתו א
אשר נתן לפנינו כיד עבדיו הנכאים : וכלי
ישראל עברו את תורתך וסר לבתו שנועב
בקולך ותן לך עלינו האלה והשבעה אשר כ
כתובה בתורת כשה עבד האלדים כי חטאנו
לו : ונקם את דבריו אשר דבר עלינו ועל ש
שפטינו אשר שפחנו להביא עלינו רעה גד
גדולה אשר לא נעשתה לרדת כל השמים כא
כאשר נעשתה בירושלם כאשר כתוב בתורת
משה את כל הרעה הזאת באה עלינו ולא ח
חליט את פני יהוד אלהינו לשוב כי ענינו ול
ולחטנו באמתך : וישקוד יהוד על הרעה :

ואחרי השבעים שנים ושנים יפחת בשיח ו
ואין לו חילוד והקדש יסחית עם נגיד הבא
וקצו בשטף ועד קץ בלחמה נחרצת שכבות
והגבור שרית לרבים שבע אחד וחצי השב
השבע ישכית ובח ומנחה ועל כנף שקצים
בשמים ועד כלה ונחרצה חתר על טמא

בשנת שלוש לכורש
בחד פרס דבר נגלה לדניאל אשר נקרא ש
שמו בלכא שצר ואבת הדבר ועבא גדול וב
ובן את הדבר ובניה לו בבראה ברכים הרם
אני דניאל הייתי כמאכל שלשה שבועים ימי
ימים לחם חמדות לא אכלתי ובשר רץ לא
בא ארפי וסוך לא ככתי עוד בלאת עד שנת
שבועים ימים

וביום עשרים וארבעה לחודש
וראשון חגי היות על יד הצור הגדול הוא
חדקל ואסא את עני ואראה והנהאיש א
אחד לבוש בדים וכתניו חגרים בכתב אפוי
ותחתו כתרישים ופניו כמראה סוך ועניו כל
כלפדי אש ורעתו וסרגליו כעין נחשת קל
קלל וקול דבריו כקול הקול וראיתני אני דני
דניאל לבדתי את המראה והאנשים אשר היו
עמי לא ראו את המראה אבל חרדה גדולה
נפלה עליהם ויכרתו בהחבא ואני נשארתי
לבדתי ואראה את המראה הגדולה והואת ול
ולא נשאר בי כח וחילי נהפך על לבסדיתו
ולא עצרתי פח ואשמע את קול דבריו וכש
וכשמעתי את קול דבריו ואני הייתי נרדם על
פני ופני ארצתי והנה יד נגעה בי ותנעני על
ברפי וכפתי ידי ויאמר אלי דניאל איש חנ
חמדות רבן כדברים אשר אני דבר ארץ

הביאה שלי פרצולק יהוד ארצו על כלם
מעשיו אשר עשה ולא שמעו בקולו ועתה
יהוד ארצו אשר הוצאת את עמך מארץ
מצרים ביד חזקה ותעשך שם כיום הזה
חטאנו ורשענו ואני ככל צדקותי ישובנא
אמר וחבתך מעידך ידועלם ור קדשך כי ב
בחטאנו ובעונות אבותינו ידועלם ועמך לח
לחרבה לכל סביבותינו ועתה שמע ארצו
אל תפלת עבדך ואל תחנניו והאר פנד על
נקדשך השמים לכהן ארצי הטה ארצי אונך
ושמע פקחה עינדך וראה טמטוט והעיר א
אשר נקרא שםך עליה כי לא על צדקותינו
אנחנו כפלים תחננינו לפנדך כי על דחמך
הרכים ארצי שמעה ארצי סלחה ארצי הקש
דקשיבה ועשה אל נאחר למענך ארצי כי
שםך נקרא על עינדך ועל עמך ועוד אני מ
מדבר ובתפלת ובתורה חטאנו וחטאת עמי
ישראל ונפיל תחנני לפני יהוד ארצי על דר
קדש ארצי ועוד אני מדבר בתפלה והאיש
גבראל אשר ראיתי בחזון סחלה סעף כי
ביעף נגע אלי בעת מנחת ערב רבן ודבר
עמי ואמר דניאל עתה יצאתי להשכיב כינ
בניה בתחלת תחנניך יצא דבר ואני באתי
להגיד כי חמדות אמה ובן ברבר רבן במר
במראה שבעים שבועים נחמך על עמך וע
ועל עיר קדשך לבלא הפסע ולחתם חטא
ולכפר עון ולהביא צדק עלבים ולחתם חזון
ונביא ולבישח קדש קדשים ותלעות טבל כן
כיצא דבר להשיב ולבנות ירושלם עד משיח
נגיד שבועים שבעה ושבועים ששים ושנים
תשיב ובכיתה רחוב חרין ובצוק העתים

ועמד על עמוד כי עתה שלחתי אליך וכדב
 וברסד עמי את הדבר הזה עמדי מרעד
 ואמר אלי אלהימרא דניאל כי בזה יוס הרא
 הראשון אשר נתת את לבך להבין ולהתענות
 לפני אלהך נשמעו דברך ואני באתי ברב
 בדברך ושר כלכות פרס עמד לגדולי עשר
 עשרים ואחר יום ודנה מיכאל אחי השמים
 הראשונים בא לעזרתי ואני נתתי שם אצל
 מלכי פרס וזכאת להבין את אשר יקרא ל
 לעמד באחרית הימים פיעוד חזון לימים ו
 ובדברו עמי בדברים האלה נתתי לפני ארצה
 ונאלכתי ודנה ברמות בני אדם נגע עלש
 שפתי ואפתחתי ואדברתי ואכירה אלה עמד
 לגדולי ארתי במראה נהפס ציל עלי ולא ע
 עזרתי כח והדך יוכל עבר אדני זה לדבר ע
 עם אדני זה ואני מעתה לא יעמד בל פתות
 ונשמה לא יצא שמה כי יוסף רגעי כי במראה
 אדם וחוקני ואמר אלהימרא איש חמדות
 שלום לך חזק וחזק וכדבר עמי ההזקתי וא
 ואמרתי דבר ארתי כי חזקני ואמר הידעת
 למה באתי אליך ועתה אשוב להלחם עם שר
 כרם ואני יצא ודנה שדיון בא אבל אנכי
 לך את הרשום בכתב אמת ואין אחר מתחזק
 עמי על אלה כי אם מיכאל שרכם

ואני בשנת אחת וחדוש

המדי עמדי למחוק חלמתי לוי ועתה אמת
 אגיד לך הנה עמד שדשה מלכים עמדים לפ
 לפרס ודברתי עשר עשר גדולי מכל ובחו
 ובחזקתי בעשרתי עיר הפלא את כלטות יון וע
 ועמד מלך גביר ומשל ממשל רב ועשה כר
 כרצונו וכעמוד תשבר כלכותו ותחץ לאר

לארכע ודחות השמים ולא לאתיריגו ולא ב
 כמישלו אשר משלכי תנתל מלכותו ולאחרים
 מלכות אלהי וחזקה כלך דגב ומרצו ויחזק
 עליו וכשל ממשל רב ממסלותו חלקן שנים
 יתחכר וכת מלך דגב תבא אל מלך הצפון
 לעשות מיסדים ולא תעצר כוח הארץ ולא י
 יעמד וירע ותגתן היא ומכילא והחלד הומח
 ומחזקה בעתים ועמד כנצר שרשיה בנו וי
 רבא אלהימרא רבא כמעח מלך הצפון ועש
 ועשה כרם והחזיק וגם אלהים עבד סב
 נסכיהם עם כל חמדתם כסף וזהב משכי
 יבא מצרים הוא שנים יעמד ממלך הצפון
 וזא במלכות מלך הגב ושב אל ארמתי ו
 ובנו יתגר ואסור המון חילים רבים וזא סא
 ושכף ועמד וישב ויתגר עיר מעזה ויתבס
 ויתברר מלך הגב ויצא תלחם עמו מל
 מלך הצפון והעמיד המון רב ותן ההמון כי
 בידו יתשא ההמון ידם לבנו והפיל רבאות
 ולא יעח ושב מלך הצפון והעמיד המון רב
 מן הראשון חלקן העתים שנים יבוא מלך בחל
 גדול וברכוש רב ובעתים ההם רבים יעמדו
 על מלך דגב ובני פריצי עמל יצאאו לחזק
 להעמיד חזק ונכסלו וזבא מלך הצפון ויש
 וישפך כחדה ולכד עיר בבצרותו עזת דג
 הגב לא יעמוד ועם מבחיו ואין פה לעמד
 ויעש הבא אליו כרצונו ואין עמד לגדולי ועי
 ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו ויטב לגדולי
 לבא בהקף כל מלכותו ושרים עמו ועשה ו
 וכת הנשים ית לו להשחיתו ולא תעבד ולא
 לו תהיה ויטב פניו לאיים ולכד רבים והשביה
 קצין הרפתו לו בלתי חרבתו ישיב לו וישב

פניו לבעי ארצו ונכשל תפל ולא יפוצא : וע
 ועמד על כנו מעביר נגש הדור כלמות וכי
 וכימים אחדים ישבר ולא כאפס ולא במלח
 במלחמה : ועמד על כנו נבזה ולא נרגו עליו
 וחד מלכות ובה בשלהי החזיק מלכות בחל
 בחלקות : ורעות השטף ישטף מלפניו
 וישברו תם נגיד ברית : ונדהתהברות אליו
 יעשה מרמה ועלה תועם במעט גר : בשלהי
 ובמסכני מדינה יבא ועשה אשר לא יעשו א
 אבותיו ואת אבותיו כזה ושלל ורסיש להם :
 ימיר ושלל מכצרים יחשב מחשבתו ועדעת :
 ויעד כזה ולכבו על מלך הגל בחל גדולו
 ומלך הגל יתגדל למלחמה בחל גדול ועצ
 ונעזים עד כמאד ולא יעמד כי יחטטו עליו מ
 מחשבות : ואכל פת כנו יסברו וחדל ישט
 ישטף ויכלו חללים רבים : ושניהם המלכים
 לבסס לטעו ועל שלחן אחד טוב ידברו ולא
 תצליח כי עוד קץ למועד : וישב ארצו ברסיש
 גדול ולכבו על ברית קדש ועשה ושב לאר
 לארצו : למועד ישב ובא בגלגל ולא תהיה
 בראשונה ובאחרונה : ובאו כו ציים כתיסו
 ונכאה ושב ונעם על ברית קדש ועשה ושלבו
 ויבן על עזבי ברית קדש : ודעים טפגו יעם
 יעמדו וחדלו הבקדש הבעת והסיו החמיר
 ונתנו השקדן מטמם : ומרשיע ברית חגוף
 בחלקות ועם ידע אלדיו יחקו ועשו ונשכחו
 עם יבטו לרבים ונכשלו בהרבובלהבה ב
 בשבי ובכזה ימים רבים : ובחבשים יעזרו
 עד מעט ונלוו עליהם רבים בחלקות ומן
 המשיכילים יפשו לארץ פתם ולסדר וללמן
 עד עת קץ כי עוד למועד : ועשה כרצונו ה

דבליך ויתרובם ויהיה ללכל אל ועל אל א
 אלים יסר נפלאות ונצחית עד כלה ועסכי
 נחרצה נעשעה : ועל אלדיו אבטולא יבין
 ועל חבדות נשים ועל כל אלו לא יבין כי על
 כל יתגדל : ולאחד מעזים על פניו יכבו ולא
 ולאחד אשר לא ידעו אבותו יכבו בזהבו
 ובכסף ובאבן יקרה ובחשדות : ועשה לבב
 למבצר מעזים עם אלו נכד אשר הכד ד
 ירבה כסד והמשיגים ברכים ואדמה יחלק
 בסחיר : ובעת קץ יתגדל עטו מלך הגלגל ויש
 וישתער עליו מלך הגלגל ברכב ובפרשים ו
 ובאניות רבות ובא בארצות ושטף ועבר : וב
 ובא בארץ הצבי ורבות יפשו ואלה ימלטו
 מידו ארום ומאב ראשית בני עמק : וישלח
 ידו בארצות וארץ מצרים לא תהיה לפליטה :
 ומשל כמכבני הזהב והכסף ובכל חכדות מ
 מצרים חלבים וכסים כמצעדי : ושמעות יב
 יבדלו במדבר ויבצפון רגא בחמא גרלה
 להשמיד ויהררים רבים : ופע אלהי אפדו
 בין ימים לדרצב קדש ובא ערקצו ואין ע
 עוד לו : ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הג
 הגדול העמד על בני עמק והיתה עת צרה א
 אשר לא נדיתה מהיות גר עד העת ההיא וב
 ובעת ההיא ימלט עמך מל הנמצא סתוב ב
 בספר : ורבים מישי ארמת עפר יקצו אלה
 לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם : וה
 והמשיכילים יהיו פוזר הרקיע ויבצקו ה
 ורבים פמכמים לעולם ועד :

ואתה תיאל סתם הדברים והתם הספר
 עד עת קץ ישטפו רבים ותרבה הדעת : והיא
 וראית אני דניאל והיה שנים אחרים עמדים

אחד הנה לטפת היאר ואחד הנה לטפת הי
 היאר : ויאמר לאיש לבוש הבדים אשר ממ
 כמעל למימי היאר עד יצתי קץ הפלאות : וא
 ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל
 למימי היאר ולרם ימיו ושמאלו אל השמים
 וישבע כח העולם כל למעל מועדים וחציו
 ובכלות נפץ ירעם קדש תבלנה כל אלה : ו
 ואני שמעתי ולא אבין ואמרה אתי מה את
 אחרית אלה : ויאמר לך דניאל כי סתמים ו
 וחתמים ודרסים עדעת קץ : אתבררו ויתל
 ויתלבנו ויצרפו רכים ודרשעו רשעים ולא
 יביטו כל רשעים והמשכילים יביטו : ובעת ו
 הוצר התמיד ולתת שקץ שנים ימים
 אלף מאתם ותשעים : ואשרי המהמה תגיע
 לימים אלף שלש מאות שלשים וח

חמשה : ואתה לך לקץ ו

תנח ותעמוד ל

לגורלך

לקץ הימין :

אחת למודש מלך פרס לכלות דבר יהוד מ
 כפי ידמיה העיר יהוד אתוול כרש מלך פ
 פרס ויעמד קול בכל מלכותו וגם במכתב ל
 לאמר : כה אמר כרש מלך פרס כל מלכות
 הארץ נתן לי יהוד אלדי השמים והוא פקד
 עלי לבנות לו בית בירושלם אשר ביהודה :
 מרבכם מכל עמו יהי אלדי עמו ויעל לירוש
 לירושלם אשר ביהודה ויבן את בית יהודא
 אלדי ישראל הוא האלדים אשר בירושלם :
 וכל דגשאר מכל דמקומות אשר הוא גרש
 שם עשאו אנשי מקמו ככסף ובזהב וברכ
 וברכוש ובבהמה עם הגרבה לבית האלדים
 אשר בירושלם : ויקוטר ראשי האכות ליהודה
 ובנימין ובכהנים והלויים לכל העיר האלדים
 אתוול לעלות לבנות את בית יהוד אשר בי
 בירושלם : וכל סביבתיהם חזקו כידהם בכ
 בכלי כסף בזהב ברקש ובבהמה ובמגדנות
 לבד על כל התנחב :

והמלך כורש הוציא את כלי בית

יהוד אשר הוציא נבוכדנצר מירושלם וית

ויתגם בבית אלדי ויוציאם כורש מלך פרס

על יד מתרדת הגזר ויכפרם לטש בגר ח

הנשיא ליהודה:

ואלה מספרם אגרטל זהב שלשים
אגרטל כסף אלף מחלפים תשעה ועשרים:
כפורי זהב שלשים כפורי כסף משנים ארבע
מאות ועשרה כלים אחרים אלף: כלכלים
זהב תכסף חמשת אלפים וארבע מאות ה
הכל העלה ששכר עם העלות והעלה מבבל
לירושלם:

ואלה בני המדינה העולים משבי הגולה
אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל לבבל רש
ושמו לירושלם ויהודה איש לעזרו: אשרב
באזעז ורבבלי שוע נתניה שרה רעלה מ
בירדכי בלשן מספר בני רחם בעה מספר
אגשי עם ישראל: בני פרעש אלפים מאה ש
טבעים ושנים: בני שפטיה שלש מאות ש
טבעים ושנים: בני ארח שבע מאות חמשה
ושבעים: בני פחת מואב לבני ישוע יאב אל
אלפים שמונה מאות ושנים עשר: בני עולם
אלף מאתים חמשים וארבעה: בני זתא תשע
מאות וארבעים וחמשה: בני זבי שבע מאות
וששים: בני שש מאות ארבעים ושנים:
בני כבי שש מאות עשרים ושלשה: בני עזר
אלף מאתים עשרים ושנים: בני ארניקם שש
מאות ששים ושלשה: בני בני אלפים חמשים
וששה: בני עזרן ארבע מאות חמשים ואר
ב וארבעה: בני אשר לחזקיה תשעים ושמונה:
בני כצי שלש מאות עשרים ושלשה: בני יורה
מאה ושנים עשר: בני חשם מאתים עשרים
ושלשה: בני גבר תשעים וחמשה: בני בית ל
לחם מאה עשרים ושלשה: אגשי נטפה חמ
חמשים ושלשה: אגשי ענתות מאה עשרים ו

ושמונה: בני עזמות ארבעים ושנים: בני קר
קרין ערים בפירה ובארות שבע מאות אר
ב עשרים ושלשה: בני תרסה גבע שש מא
מאות עשרים ואחד: אגשי מכסם מאה יט
עשרים ושנים: אגשי ביתאל יהע בארם ע
עשרים ושלשה: בני נבו חמשים ושנים: בני
מנכיש מאה חמשים ושלשה: בני עירם אור
אלף מאתים חמשים וארבעה: בני חרם של
עלש מאות ועשרים: בני דוד חרד ואנו ש
שבע מאות עשרים וחמשה: בני יריחו שלש
מאות ארבעים וחמשה: בני סנאה שלשה א
אלפים ושש מאות ושלשים: הכהנים בני י
ידעיה לבית ישוע תשע מאות שבעים ושלש
וששה: בני אשר אלף חמשים ושנים: בני
פשוור אלף מאתים ארבעים ושבעה: בני
חרים אלף ושבעה עשר: הלויים בני שש
וקרביאל לבני יהודה שבעים וארבעה: ה
דמשירים בני אסף מאה עשרים ושמונה: כ
בני השערים בני שלום בני אשל בני מלח
בני עקוב בני חטיא בני טבי גדל מאה של
שלשים ותשעה: הנתינים בני צדא בני חש
חשופא בני טבעות: בני קרום בני סעודא ב
בני פרוק: בני לבנה בני תובה בני עקוב: בני
חגב בני שמואל בני חנן: בני גדל בני גור בני
ראיה: בני רצן בני נקודא בני גוס: בני יעקב
בני פסח בני כסי: בני אסנא בני מעונים בני
נפיקים: בני בקטוק בני חקופא בני הרחר:
בני בצלות בני מחודא בני חרסא: בני ברוקם
בני סיסרא בני תמח: בני נציח בני חטיפא:
בני עבדי שלמה בני סמי בני דספרת בני פר
פרחא: בני עזיה בני דקן בני גדל: בני

שפטיה מירחל מנפתח העצבים בניאמין
 פלדגתנים ובני עבדי שלמה שלש מאות
 תשעים ושנים : ואלה העלים סתל מלח
 תל דרשא פחב אהן אשר ולא יכל להגיד ב
 ביתאבת הרעם אם מישראל הם בני דלה
 בני שובה בני נקדא שש מאות חמשים ו
 וסנים : ומבני הכהנים בני חביה מר
 הקרן בני ברוח אשר לקח מבנות ברוח ורג
 הנלעל אשה וקדא של שנים : ואלה בקשו
 כתבם הבתים ואלו נמצאו ואלו מן הדב
 הכהנה : ויאמר התרשטא להם אשר לארא
 יאכל מן דש הקדשים עד עמד כהן לאדים
 ולתבים כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלנים
 שרש מאות ששים : מלכר עבדיהם ואמרו
 ואבדתיהם שבעת אלפים שרש מאות של
 שרשים ושבעה ואלה משרדים ומשורות
 מאתים : סוסים שבע מאות שלשים וששה
 פרדים מאתים ארבעים וחמשה : גבוליהם
 ארבע מאות שלשים וחמשה חמרים ששה
 אלנים שבע מאות ועשרים : ומראשי
 האטות בבואם לבית יהוד אשר בירושלם ה
 והתנעו לבית האללים להעמידו על מוטו
 ככחם נתנו לאוצר המלאכה וזהב ורכמונים
 ששרבואות ואסף וכסף כנים חמשת אלפים
 וכתנת כהנים מאה : ושם הכהנים
 והלויים ומן העם והמשרדים והשערים והג
 והגתנים בעריהם וכל ישראל בעריהם :
 ובעת החדש השביעי ובני ישראל
 בערים ויאספו העם כאיש אחד אל ירושלם
 ויבם ישוע בירצוק ואחיו וזבתיים
 חרכבל בן שאלתיאל ואחיו ויבנו את המזבח

אלדי ישראל להעלות עליו עלות כב טכ כח
 בתורת כשה איש האללים ויבנו הבזר עד
 מכנתו כי באימה עליהם מעמי הארצות ו
 ויעל עליו עלות להוד לבקר הערב ויע
 ויעשו אתה הסכות כסכות ועלות יום ביום
 במספר כמספט דבריוס בזמן : ואחר כך
 עלת המיד והחרשים ולכל מועד יחד חבק
 המקדשים ולכל מתגדכ נדבה להוד ימים
 אחד לחדש השביעי ההל להעלות עלות לי
 להוד וזיכל יחד לא יסד : ויתר כסף לחצ
 לחצבים ולחרשים ומאכל ומטה ושמן לח
 לציונים ולצורים להביא עצי ארזים מן הלב
 הלבנון אלים יפא מרשח פדש מלך פרס
 עליהם : ובשנה השנית לסאם ארבות
 האללים לירושלם בחדש השני החד ורבבל
 בן שאלתיאל ישוע בן יצחק ושאר אחיהם
 הכהנים והלויים וכל הבאים מהשבי ירושלם
 ויעמידו את הלויים מלך עשדים טנלומעלה
 לחצח על מלאכת בית יהוד ויעמד ישוע בניו
 ואחיו קדמאל ובניו בני יהודה כאחד לחצח
 עד עשה המלאכה בבית האללים בני חננד
 בני דם ואחיהם הלויים ויסדו הבנים את היכל
 יהוד ויעמידו הכהנים כרבים בחצרות ו
 והלויים בניאסף בטעלותם להלל להוד ע
 על ידי דוד מלך ישראל : ויעשו כהלל
 ובהודות להוד פירוש כהלעלם חסדו על
 ישראל וכל העם וידעו תודעה גדולה כהלל
 להוד על הוסד בית יהוד וזבתיים מהכרבים
 והלויים וראשי האבות האגים אשר ראו את
 הבית הראשון כסוד זה הבית בעיניהם כבים
 כקול גדול ורבים בתודעה בטמחה להרים קו :

ואי היום מפרים קול תרועת השמחה לקול
בכי העם כי העם מריעים תרועה גדולה והם
הקול נשמע עד למרחוק: ושמעו צד
יזרה ובנימן כי בני הגולה בניס היכל יהוד
אלהי ישראל: וניסו אל זרבל ואל ראשה
האבות ואמר להם נבנה עמכם כי ככם נ
נדרוש לאליהם ולא אנחנו וזכרם מימי אם
אסרתה מלך אשר המעלה אתנו פה: וא
יאמר להם זרבל ושער שאר ראשי האבות
לשראל לא לכם ולנו לבנות בית לאלינו כל
אנחנו אחד נבנה ליהודי אלהי ישראל כאשר
צונו המלך מרש כולך פרס: והל עם הארץ
מרפס ידי עם יהודה ומכלהם אתם לבנותי
וסברים עליהם יעצים להפר עצתם כל ימי
מרש כולך פרס ועד מלכות דריוש מלך פרס:
ובמלכות אחשורוש בתחלת מלכותו כתבש
שנה על ישיבי יהודה וירושלם:

ובימי ארתחששתא כתב בשלם מתרדמוטב
טבאל ושאר בנותו על ארתחששתא מלך פ
פרס וכתב הגשען כתוב ארמית ומתרגם א
ארמית דחוס בעל שטעם ושמיסל ספרא כתבו
אגרה חרה על ירושלם לארתחששתא מלכא
כנמא: ארץ דחוס בעל שטעם ושמיסל ספרא
ושאר בנותיהן דניא ואפרסתכיא טרפליא
אפרסיא ארכיא בבליא שושנכיא דהוא ע
עלמא: ושאר אמיא די הגל אסגפר רבאו
ויקרא ודחב הכו בקריא די שמרן ושאר ע
עבר נהרה וכעת: דנה פרטגן אגרה די ש
שלחו עליה על ארתחששתא מלכא עבדך
אגש עבר נהרה וכעת: ידע להיות
למלכא די יהודיא די סליכו מן דלתך עלינא

אתו לירושלם קרינא מדרשא ובא שטאל בגין
ושאר שכלו ואשיא יחיו: כען ידע להיות
למלכא די הן קרינא דך תתבנה ושאר ישי
ישתכללון בצלה בלו ודלתך לא עתון ואפרס
מלכס תרגוקי: כען פל קבר די

מלח היכלא מלחנא וערות מלכא לא ארין
לנא למחוא על דנה טלחנא וחדענא לכל
למלכא: די יבקר בספר דכרניא די אבדתך
וזה שכתב בספר דכרניא ותנודע די קרינא
דך קריא מדרא ומתגוקת מלכין וכדנן ואח
ואשתדל עבדן בטה כן יוכת עלמא על דת
דנה קרינא דך תתבנה: מהדעין אלתנה ל
למלכא די הן קרינא דך תתבנה ושאר ישי
ישתכללון לקבל דנה חלק בעבר נהרה לא
איתו דך: פתגמא

טלח מלכא על דחוס בעל שטעם ושמיסל ספ
ספרא ושאר בנותיהן די יתבין בשמרן ושאר
ושאר עבר נהרה טלח וכעת: נשתנא די
טלחון על טא מפרש קר קדמי: וככל שים
טעם ובקרו והשכו די קרינא דך כן יוכת
עלמא על מלכין כתגסאה וברך ואשתדל
מהעבר סה: ומלכין תקיפן הווי על ירושלם ו
ושלטן בכל עבר נהרה ונדה בלו ודלתך מת
כתוב דחוס: כען שמיסל טעם לכפלא גבריא
אלך וקרינא דך לא תתבנה עד בני מעבא
יתשם ודחירין הווי סלו לבעבר על דנה למה
ישנא תכלה להנקה מלכין: ארין מן די
פרטגן נשתנא די ארתחששתא מלכא קר ק
קדס דחוס ושמיסל ספרא וכתגדוק אלו בב
במהלל לירושלם על יהודיא ובטל דמו בא
בארע וחיל:

בארץ כנען על בית

אלהא די בירושלם חתל כנען עד שנת יר
תרין למלכות דריוש מלך פרס :

והתנב' חגי נביא חסדיה מר עזרא

נביא על יהודא די ביהוד ובירושלם בש
שם אלה ישראל עליהון בארץ קמו ודכל
בר שאלתאל חשוע בר יצחק ושריו למכנא
בית אלהא די בירושלם ועמהון נביאי די
אלהא מסעדין להון : בה זמנאאליה עליהון תתני פחת עבר נהרה ושתר בו
בחגי וכנניהון וכן אכרין להם מן שם לכם
טעם ביתה דנה לבנא ואשרנא דנה לשכל
לשם ליה :ארץ כנען אמרנא
להם מן אנון שמחת נביא די דנה בגנא ב
בנין : ועין אלהם חתל על שכי יהודא ולא
בפחד המו עד טעמא לדריוש יקר וארץ ית
יתבון נשתנא על דנה :פרטגן
אגרתא די שלח תתני פחת עבר נהרה ושת
ושתר בחגי וכנניהון אפרסכיא די בעבר נהר
נהרה על דריוש מלכא פתגמא שדחו עליה
וכדנה פתיכ בגוה לדריוש מלכא שלמא כל
כלא :יריע יהוא למלכא די אולא ליהוד מדינתא
לכית אלהא רבא והוא מתבנא אבן גלל ואע
מתס כנעניא ועבדיה דך אספרנא מתע
בתעבדא ומצולח ביהודים : ארץ שאלא לש
לשביא ארך כנמא אמרנא להם מן שם לכ
לכם טעם ביתה דנא למבניה ואשרנא דנה
לשכל ליה : ואף שכחיהם שאלא להם ליה
לדוד עותך די נבתב שם גבריא די בראשיה

בראשית :

וכנמא פתגמא
התבנא למיכר אנחנא המו עבדוהי די אל
אלה שביא וארעא ובנין ביתה די הנה בנה מ
מקדמת דנה שנין שניאן ומלך לשדאל רב
כניה ושכל ליה : להון מן די הרגו אבהתנא ל
לאלה שביא ירב המו ביד נבוכדנצר מלך
בבל כסדיא וביתא דנה כתרד ועמה דגל ל
לבבל : סים בשנת חדא לכורש מלכא די ב
כל כורש מלכא שם טעם בית אלהא דנה
לבנא : ואף כאניא די בית אלהא די דנה
וכספא די נבוכדנצר דגפק מן היכלא דימי
בירושלם והיכל המו להיכלא די בכל דגפק
המו כורש מלכא מן היכלא די בכל והיכל ל
לשכנא שמה די פחה שמה : ואמר ליה א
אלה כאניא שא אולא חת המו בהיכלא די ב
בירושלם ובית אלהא יתכנא על ארתה :

ארץ ששכנא דך אלהא

יהב אשנא די בית אלהא די בירושלם ומן א
ארץ ושדפען מתבנא ולא שלם : ובען הן ע
על מלכא שם יתבקר בבית גנא די מלכא ת
תמה די בכבל הן איתו די כן כורש מלכא ש
שים טעם למכנא בית אלהא דך די בירוש
בירושלם ורעות מלכא על דנה יתלח על
עלינא :בארץ דריוש מלכא שם טעם ובקרו בבית מ
ספריא די גנזא מהחזן תמה כבבל : והשת
והשתכח באחמטא כנחא די ביד מדינתא
מגלה חרה ובן סמיכ כניה דכרניה : בשנת
חרה לכורש מלכא כורש מלכא שם טעם בית
אלהא בירושלם ביתה יתכנא אחר די דכחזן

דבחן ואשהו בסובלין רובה אמן שהן פתי
 פתיה אמן שהן נרבכין דראבן גליל תלתא
 וגדבך דראע חדת ונפקתא מן בית מלכא ח
 תתיהביואף מאני בית אלהא די רהבחו כספא
 די נבוכד נצר הנפק מן היכלא די בירושלם
 והיביל לבבל יהתבחן וחרך להיכלא די בירוש
 בירושלם לאתירה ותחת בבית אלהא
 כען אתני פתיה עבר גרהה שתר בחלי
 וכנותהון אפרסכא די בעבר נהרה רחיקון
 והו נותנה : שכו לעבדת בית אלהא דך
 פחת יהודיא ולשבי יהודיא בית אלהא דך
 יבטן על אתרה : ופלי שים טעם למא די תע
 תעבדון עב שבי יהודיא אדך לכבנא ביתא
 אלהא דך ובנכסי מלכא די מרת עבר נהרה
 אספרנא נפקתא תהוא מתיהבא לגבריא א
 אדך דילא לבטלא : ומה חשון ובני תורין
 דכרין ואכרין לעלון לאלה שכלא חנן כל
 מלח חסד ומשח באבנא כהניא די בירושלם
 והוא מתיהב להם יום כיום די לא שרו : ודי
 להן מתקרבין נוחחין לאלה שמיא וכעלון ל
 לחי מלכא ובנהיומא שים טעם די כלאגס
 די יהשנא פתגמא דנה יתנסח אעמן ביתה ח
 חקף יתבחא ערתי וביתה נולו יתעבר ערד
 דנה : ואלהא דישבן שמה תבנה יגבר כל מ
 מלך ועב די שילח דר להשניה לחבלה בית
 אלהא דך די בירושלם אנא ודיוש שמת טעם
 אספרנא יתעבר : אדן תתני פחת עבר
 נהרה שתר בחני וכנותהון לקבל די שילח דר
 ודיוש מלכא בנמא אספרנא עבר : ושבי י
 יהודיא בני ובנעלהון בנבואת חגי נביאה חכ

הכרית ברעדיא ובנו ויכללו כדניסכ אלה
 ישראל ונכנס כורש ודריוש וארתחשטרא
 מלך פרס : ושיצא ביתה דנה עריוס תלתה
 לרח אור דיהא שנת שת למלכות דריוש מ
 מלכא ועמד בני ישראל כהניא וכלא ושאר
 בני תלתא תנכת בית אלהא דנא בחרה : ו
 ודקריבו לחגת בית אלהא דנה תורין מאה
 דכרין מאתין אכרין ארבע מאה וצפרי עין
 לחשיא על כל ישראל תרי עשר למנין שבטי
 ישראל : ודקריבו כהניא בפלתהון וכלא במ
 בבחלתהון על עבדת אלהא די בירושלם
 בכתב ספר משה : ויעשו בני דגולה
 אתהפסח בארבעה עשר לחדש הראשון :
 כי הכתרו הכהנים ודלום כאחד כלם טה
 פדחים וישחטו הפסח לכל בני הגולה ולאח
 ולאחדים הכהנים ודלום : ואכלו בני ישראל
 הסבים כדגולה וכל הנבדל בנבואת נחמיה
 הארץ אלהים לחדש ליהוד ארץ ישראל : ו
 ויעשו חג מצות שבעת ימים בסמחה כי שט
 שמחם יחד והטב לב מלך אשור עליהם ל
 לחוק עליהם בכלאת בית דאלים אלהי
 ישראל : ואחר
 דדברים האלה במלכות ארתחשטרא מלך
 פרס עזרא בן שריה בן עזריה בן חלקיה : ב
 בן שלום בן צדוק בן אחיטוב : בן אמריה בן
 עזריה בן כריתו בן ירחיה בן עזי בן בקיוב
 אבישוע בן פנחס בן אלעזר בן אהרן וכלהון
 הראש : הוא עזרא עולה מכבל והוא כופר
 מחד בתורת משה אשר נתן יהוה אלהי ישראל
 וישראל וחקן לו המלך כד יחד אלה עליו

כל בקשתו ועלו מבני ישראל ומן הכהנים
האלים והמסודרים והשערים והגתים אלו
ירושלם בשנת שבע לארתחשסטא הכלך : ו
ויבא ירושלם בחדש החמישי היא שנת הש
השביעית למלך : כי באחר לחדש הראשון
הוא יסר המעלה מבבל ובאחר לחדש התם
החמישי בא אל ירושלם כד אלדיו והפכה
עליו כי עזרא הבין לבטל לדרש את תורת יהוה
הלעשות וללמד בישראל חק ומשפט :

והפרסגן הגשתי אסר נתן המלך
ארתחשסטא לעזרא הכהן הסופר ספר דברי
מצות יהוה וחקיו על ישראל : ארתחשסטא
מלך בלכיא לעזרא כתבא ספר דתא דתא דתא
שמיא גמיר ובענת : מנ' שים טעם ד' כל' מ
מתגרב במלכות מן עמא ישראל וכהנה ול
ולויא למחר לירושלם עמד יתן כל קבל דלי
בן כל' מ מלכא ושבעת עמתי טליח לבקרא
על יהוד ולירושלם בדת אלה ד' יבידך : ול
חלה בלה כספ ודהב ד' מלכא ועמתי התג
התגדכו לאלה ישראל ד' בירושלם משכנה
וכל כספ ודהב ד' תהשכח ככל מדינת כבל
עם התגדבות עמא וכחלא מתגרבין לבית א
אלהם ד' בירושלם : כל קבל ותא אספרנא
תקנא בכספא ונה תורן דסין אמרין ומנח
ומגדלתו ונסבדון וחקרב המו על מדינא
ד' בית אלהם ד' בירושלם : ומה ד' עלך ו
ועל אלהך ישב בשאר כספא ודהבא למעבד
פרעות אלהם תעמדין ומאנא ד' מתגרבין
לך ללחן בית אלהך השלם מוס אלה ירוש
ירושלם ושאר חשיות בית אלהך ד' יפל לך
לביתן תנתן כד בית גנז מלכא : ומנ' אגהאר

ארתחשסטא מלכא שים טעם לכל גזבריא
ד' בעבר נהנה ד' כל' ישראל כן עזרא כ
כתבא ספר דתא דתא דתא דתא אספרנא ית
יתעבד ועד כספ כספין מאה ועד חמשין סדרן
מאה ועד חמסר בתן מאה ועד בתן משח מ
מאה ומלח ד' לא כתב : כל' מן טעם אלה
שמיא יתעבד אדחודא לבית אלה שמיא ד' י
למה להוא קצף על מלכות מלכא ובחזיו : ו
ולכם מדורעין ד' כל סגיא ודלא זמרא ותר
תרעא נתניא ופ' ד' בית אלה ונה מנה
בלו וחך לא שלש למרמא עליהם : ואנתה
עזרא כחכמת אלהך וד' בידך מנ' שפ' וד' י
ודעין ד' יתן דאנן לכל עמא ד' בעבר נה
נהלה לכל ידע דתי אלהך ד' לא דע תהדר
תהדרען : וכל' לא ללהא עבד דתא ד' א
אלהך ודתא ד' מלכא אספרנא ד' להא דתא
מתעבד מנה הן למות הן לשרשן הן לעשג
נבסן חלסורין : ברוך יהוה אלה
אבותינו אשר נתן כחא למלך המלך לפאר את
בית יהוה אשר בירושלם : ועלי הנה חסד ל
לפני המלך וירעיו ולכל שרי המלך הגברים
ואני התחוקתי כד יהוד אלה על ואקבצה
מישראל ראשים לעלות עמי : ואלה
ראשי אבותיהם וד' חשם העלים עמי במלכ
במלכות ארתחשסטא המלך כבבל : מבני פ
פ' נחם גרשם בבני איתמר דניאל מבני דוד
חשושי מבני שכניה מבני פרעש וכריה ועמו
התחוש לחכום מאה וחמשים : ובני פחתמו
מואב אלהועני בן זרחיה ועמו מאתים הו
הזכרים : מבני שכניה בן יהואל ועמו שלש
מאות הזכרים : ובני ערין עבד בן ינתן :

ועמו חמשים הזכרים ומבני עלם ישעיה בן
 עתליה ועמו שבעים הזכרים : ומבני שפטיה
 זכריה בן מנחם ועמו שבעים הזכרים : מבני
 יואב עבדיה בן יחאל ועמו מאתים ושמנה
 עשר הזכרים : ומבני שלומית בן יוספיה ועמו
 מאה ושישים הזכרים : ומבני בני זכריה בן
 בכי ועמו עשרים ושמנה הזכרים : ומבני עזר
 יחזק בן הקטן ועמו מאה ועשרה הזכרים :
 ומבני ארנסק אחתים ואחיה שמונת אלפים
 אלפים ועשרים ושמנה ושמנה ששים הזכ
 רים : ומבני בני עותי חסד ועמו שבעים
 רזרים : ואקבעם אל הגדר הבא אל אהוא
 תגה שם ימים שלשה ואכניה בעם ובכהנים
 ומבני לוי לא מצאתי שם : ואשלחה לאליעזר
 לאריאל לטמעה ולאלנתן חלילים ולאלנתן
 חננות ולזכריה ולכשולם ראשים וליורדיב ולא
 חלאלנתן ככמים : ואוצאה אתם על
 אדני הראש בכספא המקום ואשימה כפיהם
 רברים : ודבר אל אלו אחיו הנתנים בכספא
 המקום להביא לנו משרתים לבית אדנינו :
 ויבאו לנו כיד אדנינו הפתה עלינו איש שכל
 מבני מחלי בן לוי בן ישראל ושרביה ובניו :
 ואחיו שלמה עשר : ואת חשביה ואחיו ישעיה
 מבני מרדי אחיו ובניהם עשרים וזמן דתתנים
 שנתן דוד וחסרים לעבדת הלוים נתנים מ
 מאתים ועשרים כלם נקבו בשמות : ואקרא
 שם צום על דגדור אהוא לדתענות לפני אל
 אדנינו לבקש מננו חרד ושרה לנו חלפנו
 ולכל רשענו : כי בשתי לשאל מן המלך חל
 ושרשים לעזרנו מאויב בדרך כי אכרנו לכל
 דרך לאמר יד אדנינו על כל מבקשיו לנו

לשובה ועז ואפו על כל עזביו : ותצומה ונכ
 ונבקשה מאדנינו על זאת היצור לנו ואכרלה
 כשר הבתים שנים עשר לשרביה חשביה
 ועמם מאתים עשרה ואשקולה להם את
 הכסף ואת הזהב ואת הכלים תרומת בית א
 אדנינו הררימו המלך והעציו ושריו וכל ישראל
 ישראל הנמצאים : ואשקולה עליהם כסף
 מכרים שש מאות וחמשים וכל כסף מאה ל
 לזכרים וזהב מאה ככר : וכפרי זהב עשרים
 לאורכנים אלף וכל נחשת כזהב טובה מ
 טנים חמדיית כזהב : ואכרה להם אתם קדש
 ליהוד והכלים קדש והכסף והזהב נדבה ל
 ליהוד אחר אמתים : שקדו ושמרו עד תש
 תשקלו לפני שר הכהנים והלוים ושרי האב
 האבות לישראל בירושלם הלשכות בית יהו
 יהוד : וקבלו הכהנים והלוים משקל הכסף ו
 הזהב והכלים להביא לירושלם לבית אדני
 אדנינו : תסעה מנהר אהוא בשנים עשר
 לחודש הראשון לחלת ירושלם יד אדנינו ה
 היתה עלינו ויצלט מכף ארוב וארכ על הד
 הדרך ונתבוא ירושלם ונשב שם ימים שלשהו
 וביום הרביעי נשקל הכסף והזהב והכלים ב
 בבית אדנינו על יד מרמות בן אוריה הפהן
 ועמו אלעזר בן פנחס ועמם יחזק בן ישוע
 ועודיה בן כנזי הלוים : במספר במשקל לכל
 וכתבם כל המשקל בעת ההיא : 'הבאים'
 מהשלי בני הגולה הקריבו עולות לאדני יש
 ישראל פרים שנים עשר על כל ישראל אילים
 תשעים ושישה כבשים שבעים ושבעה צפירי
 חטאת שנים עשר הכל עליה ליהוד :

ותגה את דתי

רב־לך לאח־שֶׁר־פָּנִי וּבְלֶךְ וּפְחִית עֹבֵר הַנְּהַר
 וְשָׂא אֶת־דָּעַם וְאֶת־בֵּית הָאֱלֹדִים : וּבְכָל־זֶה
 אֵלֶּה־נִּגְשׂוּ אֵלֵי הַשָּׂרִים לֵאמֹר לֹא־נִבְרָא הָעָם
 יִשְׂרָאֵל וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם בְּעַמִּי הָאֲרָצוֹתֵינוּ
 כְּתֻבָּה־זֶה לְכַנְעֵל הַחֲתִי הַפְּרָזִי הַיְבוֹסִי הַעֲמֹנִי
 הַמַּמְזִיקִי הַמִּצְרִי הַחֲמֹרִי : כִּי־נִשְׂאָר מִמִּבְנֵיהֶם
 לָהֶם לִבְנֵיהֶם וְהַתְּעַרְבוּ־רַעֲהֶן־קֹדֶשׁ בְּעַמִּי
 הָאֲרָצוֹת וְיֵד הַשָּׂרִים וְהַסֹּגְנִים הַיְתֵיב בְּמַעַל
 הַזֶּה וְהָרֹאשָׁה : וְכִשְׁמַר אֶת הַדָּבָר
 הַזֶּה קָרָעְתִּי אֶת־כִּנְיִי וּבִעַלְיִי וְאֶמְרָטָה
 מִשְׁעָר רֹאשִׁי וְהָקִי וְאֶשְׁכַּח מִשְׁמִי : וְאֵלֵי יֵאָסֶפוּ
 כָּל־חֵרֵד בְּדִבְרֵי אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל עַל־מַעַל הַגִּילָה
 וְאֵלֵי־יִשָּׁכ מִשְׁמִי עַד לִמְנוּחַ הַקִּדְבִּי : וּבְמִנְחַת־הָעֶרֶב קָמָז מִתַּעֲנִית וּבְקָרֵעַ כִּנְיִי
 וּבִעַלְיִי וְאֶמְרָטָה עַל־בְּרִכִּי וְאֶפְרָטָה בְּפִי אֵלֵי יְהוָה
 אֱלֹדֵי : וְאֶמְרָה אֱלֹדֵי בִשְׁתִּי תִכְלַמְתִּי לִלְחֵים
 אֱלֹדֵי פָנִי אֶלְכֶם כִּי־עֲנֹתֶנִי רַעֲוֹתֵינוּ לְמַעַן־זֶה
 רֹאשִׁי וְאֶשְׁכַּחְתִּי גִילָה עַד לְשִׁמְךָ : מִי־אֵב אֲבֹתֵינוּ
 אֲנַחֲנוּ כְּאִשְׁמֵה גִילָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה : וּבְעֹתֵנוּ
 נָלְטוּ אֲנַחֲנוּ מִלְכֵינוּ וּבְהֵנֵנוּ מִדִּיעַ מִלְכֵי
 הָאֲרָצוֹת בֹּרֵכַב־בְּשִׁיבוֹכְנוֹת וּבְכִשְׁת־פָּנִים כְּהַיּוֹם
 הַזֶּה : וְעַתָּה פָּמַעַשׁ רַעֲוֵי־הַזֶּה תִּחַלֶּה כִּמְאֵת
 יְהוָה אֱלֹדֵינוּ לְהַשְׁאֵד לָנוּ פִלְטָה חֲלֹת לָנוּ
 יְהוָה בְּמָקוֹם קָדֹשׁ לְהֵאָדָר עֲלֵינוּ אֱלֹדֵינוּ וְלִתְנוּ
 מַחִיָּה בְּעֵט בְּעֹבֵד זֵנוּ : כִּי־עֲבָדִים אֲנִי
 אֲנַחֲנוּ וּבְעַבְדֵינוּ לֹא עָבְדוּ אֱלֹדֵינוּ וַיִּשְׁעֵלֵנוּ אֲכַס
 לְפָנֵי מִלְכֵי פָרַס לִתְתֵלֵנוּ מַחִיָּה לְרוֹמָם אֶת־כִּית
 אֱלֹדֵינוּ לְהַעֲמִיד אֶת־חֲרֻבָּתָנוּ וְלִתֵּת לָנוּ נֹדֶר
 בִּיהוֹדָה וּבִירוּשָׁלַם : וְעַתָּה מִהֵנָּה אֲמַר אֱלֹדֵינוּ
 אֲחֵרִי וְאֵת כִּי עָבְדוּ מַעֲוֹתָךְ : אֲשֶׁר צִוִּיתָ
 בְּיַד עֲסָדָךְ הַנְּבִיאִים לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר

אַתֶּם כְּאִם־לָרֶשׁ הָאָרֶץ נִדְוָה הִיא כְּנֹדֶה עַמִּי
 הָאֲרָצוֹת כְּתוּבָה־זֶה אֲשֶׁר כִּלְאֵד מִנְהֵי־יָדֶיךָ
 פָּה בְּטַמְאָתָם : וְעַתָּה בְּנִיחָתָם אֲחֵרֵינוּ לָנוּ
 לְבִנְיָנֵנוּ וּבְנֵיהֶם אֵל תִּשְׂאוּ לְבִנְיָנֵנוּ וְלֹא־תִרְדּוּ
 תִרְדָּשׁוּ שְׂלֹמֶכָם וְטִיבָתָם עַד עֲרֹכֵם לְבִינֵינוּ תִּתְּנוּ
 וְאֶכְלֵם אֶת־טֶבֶב הָאָרֶץ וְהוֹרִשְׁתֶּם לְבִנְיָנֵנוּ עַד
 עֲוֹנֵם : וְאַחֲרֵי כֵּן הֵבֵא עֲלֵינוּ בְּעִשְׂתֵּנוּ הָרָעִים
 וּבְאִשְׁמֵנוּ הַגִּילָה כִּי אֵתָה אֱלֹדֵינוּ חֲשַׁכְתָּ
 לְמַטָּה מִעֲלֵנוּ וְתִתָּה לָנוּ פִלְטָה כִּמְאֵת
 כִּזְאת : הִגְשׁוּכָה לְהַפִּיר כִּי־עֲוֹתָךְ וְהַיְתֵיב בְּעַמִּי
 הַתְּעַרְבוֹת הָאֵלֶּה הִלְאָה תִּאָּקֵף גִּט עַד־כִּילָה לִי
 לֹאִין שְׂאֵרִית וּפְרִיָּתָה : יְהוָה אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל
 יִצְרִיק אֵתָה כִּי־נִשְׂאָרְנוּ פִלְטָה כְּדִיִּים הַזֶּה
 הִנְנוּ לְפָנֶיךָ כְּאִשְׁמֵנוּ כִּי־אִין לְעֵינֶיךָ לֹפֶּה לְפָנֶיךָ
 עַל־זֹאת : וְכִתְּבָלֶיךָ עֲרָא וּבְרִיתֵנוּ כִּבְיָ
 וְשִׁתְּנָפֶל לְפָנֵי בֵית הָאֱלֹדִים נִכְבְּדִי אֱלֹדֵינוּ
 כִּי־יִשְׂרָאֵל קָהֵל רַב־מְאֹד אֲנִישִׁים תִּשְׁטִי וְיִדְרִים
 כִּי־כִסֵּי הָעָם הִרְבֵּד בְּכֹהֲנֵינוּ שְׂכָנֵינוּ יִחַלֶּה מִבְּנֵי
 עֲוֹנֵם יֵאָסֶר לְעֲרָא אֲנַחֲנוּ מִעֲלֵנוּ כִּמְאֵת
 כְּאֱלֹדֵינוּ תִּשָּׁב נָשִׁים נִכְרִיתִים מִעַמִּי הָאָרֶץ וְעַתָּה
 יִשְׁבְּקוּהָ לְיִשְׂרָאֵל עַל־זֹאת וְעַתָּה נִכְרִית בְּרִית
 לְאֱלֹדֵינוּ לְהוֹצִיא מִלְכֵינוּ וּמִנִּיחֵנוּ כִּדְלִי כְּעֵצַת
 אֲדֹמִי וְדִרְדִּים בְּכִצִּית אֲדֹמִינוּ וְכִתְּבָה יְעִשָּׂה : קֹדֶם
 כִּי עֲלֶךְ הִרְבֵּר וְאֲנַחֲנוּ עֲדִי־חֲתָן וְעִשָּׂה : וְיָכֵם
 עֲדִיא חֲשַׁכָּה אֶת־שִׁרְיֵי הַיָּמִים דְּלִיִּים וְכֹל
 יִשְׂרָאֵל לְעִשָּׂה כְּדָבָר הַזֶּה וְיִשָּׁב חֲשַׁכָּה וְיִיחָם
 עֲרָא מִלְּפָנֵי בֵית הָאֱלֹדִים יִיִּךְ אֶל־שִׁכְתָּה
 יְהִתְחַן בֶּן אֶל־שִׁיב וְיִלְחָשׁ הַיָּדָה לֹא־אֵכֶל
 וְיִכִּים לֹא שִׁיחָה כִּי־מִצְאָכִי עַל־מַעַל הַגִּילָה
 וְיִתְּנֵנוּ עֲבִיר קָהֵל בִּיהוֹדָה וְיִרְדָּשׁ לְכָל־בְּנֵי הַגִּילָה
 לְהַקְבִּין יִירוּשָׁלַם : וְכֹל־אֵלֶּה לֹא יָבֵא

לשלישת הימים כנגד השמים ודיוקנים יחרס
כל רכשו והוא יבדל מקהל הגולה :

ויקבצו כל אנשי ידודה

ובנימן ירושלם לשלישת הימים הוא חדש ח
ה' שיע' בעשרים בחדש וישבו כל העם בר
בחוכם בתי האלדים בריעים על הדבר ומ
ונדו שנים :

ויאמר אליהם אתם מעלתם ותשבו נשים נכ
נכריות להוסף על אשמת ישראל ועתה תנו
תודה ליהודי אלדי אביכם ועשו רצתו והב
והקדלו בעיני הרצון וכן הגשים ונכריות :

ועשו כלהקהל ואמרו

קול גדול בן מדברך עלינו לעשות : אבל ה
העם רב והעת גשמים ואין כח לעבוד בחוץ ו
והמדאבה לא ליום אחד ולא לשנים כי הר
הרכינו לפסע בדבר הזה : עמורנא שרנו

לכדוהקל וכל אשר בערנו הה' יבי נשים
נכריות יבא לעתם כחטנים ועמיהם וקניעו
וער ושגטיה עד להשיב חרן אף אדליו

כפגנו עד לדבר הזה : אך ינתן בן עשהאל ו
ותויה בן נקיה עמדו על זאת ומסלם ושמו
הריו ערמי ויעשו בן בני העולה הקדול עליא

הבן אנשים ראשי האבות למת אביהם וכ
וכלם כטמות וישבו ביום אחד לחדש העשי
העשירי לחדש הדבר : וכלו בכל אנשים

הה' יבי נשים נכריות עד יום אחד לחדש ה
הראשון : ומצא מבני הכהנים אשר השיבו
נשים נכריות מבני ישוע בן צדוק ואחיו ומע
בעטה ואלעזר חרב תוליה : ויהנו דים יל
להוציא נשיהם ואשמים אילצאן על אשם
אשמהם : ובני אמר חנני חבדיה : ובני ח

חרם מעטיה ואליה רשמייה וחיהל ועודה : ו
ובני פשדור אליועני כיעטה ישמעאל ונת
ונתנאל יחבר ואלעסה : וכן הלוי יחבר וש

ושמעי וקליה הוא קליטה פתחה יהודה וא
ואלעזר וכן הכשרים אלישיב וכן השערים
שלם ושלם ואורי : ומישראל בכני פרעטר

דביה ויהודה ומלכיה מימן ואלעזר ומלכיה ו
ובניה : ובני עליה מתניה זכריה וחיהל וע
ועבדי חרמות ואליה : ובני הוא אליועני א

אלישיב מתניה חרמות וזבד ועזרא : ובני ב
בני דוחני חנניה זכ' עתל : ובני בני משלם
מלך ועדיה ישוב ושאול דבות : ובני פחת

כואב עדנא וכלל בניה כיעטה מתניה בצל
בגלאל ובני ומנשה : ובני הרם אליעזר ישי
ישיה מלכיה שמעיה שמעון : ובני מלך ש

שמעיה : מבני חשם מתני כיתה זבד אל
אליפלט דמי כנשה שמעי : מבני בני מעדי
עמרם ואואל : בניה בדיה כלוה יונה חרמות

אלישיב : מתניה מתני ויעשו : ובני ובני שם
שמעי : ושלכיה נתן ועדיה : מבני בני ששי ש
שרי : עזראל ושלמיהו שכריה שלום אמריה

יוסף : מבני נבו יעאל מתניה זבד ובני יחו
חואל בניה : כל אלה נשאי נשים נכריות ויש
בהם נשים רשמו כנים :

דבר נחמיה בן חכיה חתן מורש כלל סנת
עשרים ואני הייתי בסולטן הכיתה : וזבא חנני
אחד מאחי הוא ואנשים מיהודה ואשרים ע
על היהודים הפליטה אשר נשאו בן השבי
ועל חדשם : ואמר לי הנשואים אשר נש

באשר יחזי כשמיני אתה דברים האלה ישכתי
ואבכה ואתאבלה ימים ואחי צם ומתפלל ל
לפני אלחי השמים : ואמר אנא יהוה אלחי
חשמים האל הגדול והנורא שכל הדברות חס
וחסד לאהבו ולשמרי מצותיו ותהי נא אונק
קטבת ועניך פתוחות לשמע את תפלותי עב
עבדך אשר אנכי מתפלל לפניך היום יוכם
ולילה על בני ישראל עבדך ומתודה על חט
חטאת בני ישראל אשר חטאתו לך ואני ובית
אבי חטאתנו חבל חבל לך ולא שמרנו את
המצוות ואת החקים ואת השפטים אשר צ
צוית את ישראל עבדך ואמר נא אתה דבר אשר
צוית את ישראל עבדך לאמר אתם תמלוכו עלי
אפיין אתכם בעמים ויטבתם אל ושמרתם מ
מצותי ועשיתם אתם אם יהיה נדחכם בקצה
השמים מים אקבצם ודבאתם אל המקום
אשר בחרתי לשכן את ישראל שם והם עבדך
ועבדך אשר פדית בכחך הגדול ובכחך החזק
החזק : אנא אדני תהי נא אונק קטבת לאל
תפלות עבדך ואל תפלות עבדך החפצים ליר
ליראה את שניך והצליחה נא לעבדך היום
ותנהו לרחמים לפני האיש הזה ואני הייתי מ
משקה לכולך :
ניסן שנת עשרים לארבעת עשרת המלך יחזק
לפניו ואמר אתה יחזק נח למלך ולא ידעתי
רע לפני : ואמר לו המלך כדוע לפניך רעם
ואתה אינך חולה אין זה כי אם רע לב ואדא
הרבה מאד : ואמר למלך המלך לעולם חיה
כי יע לא ירעו בני אשר דעו כי תתקברות א
אבתי חרבה וסערה אבתי באש ויאמר לו
המלך על כה זה אתה מבקש ותתפלל אל א

אלחי השמים : ואמר המלך אם על המלך ט
טובתם יטב עבדך לפניך אשר תשדדני
אל יהודה אל עד קברות אבותי ואבננה : ו
ויאמר לו המלך והשגל ישבת אצלי עד בתי
יהיה כהלכך ובתי תשיב ויטב לפני המלך ו
וישלחני ואמנה לו זמן ואמר לך אם על
המלך טוב אגרות יתנו לי על פתחות עבר דג
הנדר אשר יעבדתי עד אשר אבוא אל דג
יהודה : ואגרת אל אקף שער הפרס אשר
למלך אשר יתן לי עצים לקרות את שערי ה
הבירה אשר לבית ולחצות העיר ולבית אשר
אבוא אליו ויתן לי המלך כד אשר אודי הטובה
עלי : ואבוא אל פתחות עבר הנדר ואמנה ל
לכם את אגרות המלך ושלח עמי המלך ש
שרי דל ופרשים :

ושמע מנבלס החרני וטובה
העבד העמני ורע להם רעיד גדולה אשר בא
אדם לבקש טובה לבני ישראל : ואבוא אל
ירושלם ואחי שם ימים שלשה : ואקום ויליה
אני ואנשים מעט עמי ולא הגדתי לאדם מה
אלה נתן אל לבי לעשות לירושלם ובחמה
אין עמי כי אם דבהמה אשר אני רכב מה :
ואצאה בשער הגא לילה ואלי בני עין המזין
ואל שער האשפת ואחי שער בחנת ירוש
ירושלם אשר הם פרגים ושעריה אבלי בא
באש : ואעבר אל שער העין ואל ברכת המ
המלך ואין מקום לעבר חתני : ואחי עיה בג
בנה לילה ואחי שער בחמה ואבוא בש
בשער הגא ואסח : והסגנים לא ידעו אנה
הלכתי ומה אני עשה ולחדלים ולכתלים ולח
ולחורים ולסגנים ולילד עש המלאכה עד

כן לא דברה ויאמר אלהם אתם ראם הר
דרכה אשר אנחנו בה אשר יושלם חרבה
ושעריה נצחו באש לנו תמנה אתחזקת יח
יח. וכן לא נהיה עוד חרפה ואגיד להם אר
יד אדרי אשר היא טובה על ואף דברם הם
דמך אשר אמר לי ואמרו נקום ובנו וחו
והזקו ידכם לטובה ו

ויטעל מנבלם חרלי וטביה העבד העבני
וגשם העדבי חלעט לנו ויכוו שלטו ואמרו
מה דדמך הווא אשר אתם עשים העל המלך
אתם מורדים ואשים אתם דבר ואמר להם
אחרי השנים היא יצילה לט ואנחנו עבדיו
נקום ומנענו ולכם את חלק וצדקה חסרת כי
בירושלים ונקום אלי לים הפהן הגדול ואחיו
הבנים וכתב את שר הגאן דבה קדשוהו
ויעליו דלתותיו ועד מגדל המאה קדשוהו
עד מגדל הגנאל ו

בט אנשי ירחו ועליו בנה זכור בן אביו ו
ואת שער הרגים בנו בני הסגאה רמה קדוהו
ויעמידו דלתותיו ומגדליו וברחיו ויעלילם
החזק מרמות בן אדריה בן הקרן ויעלילם
החזק משלם בן מרכיה בן משזבאל העליל
ידם החזק צדוק בן בענא ויעלילם החזקו
התקנים אדירם לא אהביא צורם בעבות
אדירם וואת שער היטנה החזקו ידע בן
פסח וביטלם בן בסוריה המה קדוהו ועמידו
דלתותיו ומגדליו וברחיו ויעלילם החזק מ
מלטיה הגבעני וידון המלנתי אנשי גבען וה
הטבבה לבסא פחת עמר הגהר ויעלילוה
ויעליל עזאל בן חריתה צורפים ויעלילו החו
החזק חמיה בן הרקמים ויעסל ירושלם עד

החמה הרחבה ויעל ידם החזק רפיה ברחו
עד חצי בלך ירושלם ויעל ידם החזק ידיו
בן חרוקף נגד ביתו ועל ידו החזק חטוט בן
חשכניה מדה שנית החזק מלכיה ברחים
וחטוב בן פוח מואב ואת מגדל העזרים ו
ועל ידו החזק שדום בן הדחוש שר חציכל
פלך ירושלם הוא ובנותיו ואת שער המאה
החזק חטן רשבי ונתח המה בנוהו העמידו
דלתותיו ומגדליו וברחיו ואף אמה בחומה
עד שער השפות ואת שער האשנות החזק
מלכיה בן רכב שר פלך בית דברס הוא יבג
יבנו ויעמיד דלתותיו ומגדליו וברחיו ואת
שער העין החזק שלון בן כלחיה שר פלך
המצפה הוא יבנו ויכללו ויעמידו דלתותיו
מגדליו וברחיו ואת חומת ברכת השלחלג
לגן המלך ועד המעלות היורדות בעיר דמיו
אחריו החזק נחמיה בן עזסוק שר חצי פלך
בית צור עד לגדל קברו דוד ועד הברכה הע
העשויה ועד בית הגברים אחריו החזקו ה
הלים רחם בן בני על ידו החזק חשביה ש
שר חצי פלך קעלה ללכור אחריו החזקו
אחידם טר בן חגגד שר חצי פלך קערה
והחזק על ידו עזר בן יסאע שר המצפה מדה
שנית מגדל עילת הנסק במקצע אהלי הח
החרה החזק ברוך בן זכי מדה שנית בן הט
המקצע עד פתח בית אלשיב הכהן הגדול
אחריו החזק מרמות בן אדריה בן הקרן מדה
שנית מפתח בית אלשיב ועד גלית בית אל
אלשיב ואחריו החזקו הבנים אנשי המרה
אחריו החזק בנים וחטוב נגד ביתם אחריו
החזק עזריה בן בעשיה בן עניה אצל ביתו

אחריו החזיק מנה בן חנוד מדה שנית מבית
עזרה עד הנקצע ועד הפנה : כלל בראו
מגד המקצוע והמגדל היוצא מבית המד
העליון אשר לחצר המסדה אחריו פדה בן
פרעש : והנתינים היו יושבים בעפל עד לגד
שער המים למזרח המגדל היוצא : אחריו
החזיקו התקיעים מדה שנית מגד המגדל
הגדול היוצא ועד חומת העופל : מעל שער
המססם החזיקו הכותנים איש לגד בית : א
אחריו החזיק צדוק בן אמר נגד בית ואחריו
החזיק שמעיה בן שכניה שער המזרחי
אחרי החזיק חנניה בן שלמיה חנון בן צלף
הששי מדה שני אחריו החזיק משלם בן ברכ
ברכה נגד נשכט : אחרי החזיק מלכיה בן
הצרף עד בית הנתינים וחרמלם נגד שער
המפקד ועד עלית הפנה : ובין עלית הפנה
לשער הצאן החזיקו הגרפים וחרמלם :

ויהי כאשר שמע סנבלט
כראשנו כותנים את החומה ויחזר לו ויכעס ח
הרבה וילע על היהודים : ואמר לפני אחיו
וחל שסדון ואמר מה היהודים האבילים
עשים העושים להם החבלו היכלו ביום היחוי
את דאבנים מערמות העפר והמה שחופות :
וטוביה העמני אצלו ואמר גם אשר הם בו
כותנים אם יעלה שועל ופרץ חומת אבניהם :
שמע אלהינו כי דינונו טוה השב חרפתם א
אל ראשם ותנם לבנה בארץ שבים ואלהבם
של עונם וחטאתם מלפניך אל תבחה כי הב
הבעיסו לגד הפנים : ונבנה את החומה ומה
ותקשר כל החומה עד הציה ויהי לב לעם ל
לעשות : ויהי כאשר

שמע סנבלט וטוביה והעדר בלם והעפלים ח
והאשורים כי עלתה אחבה לחסות יוש
יחזקאל כי החל הפרצים להסתם ויחזר לה
להם מאד : וקשרו כלם יחדיו לבוא ולהלם
בירושלם ולעשות לו תועה : ותבולל ארץ
אלהינו ונעמיד משמר עליהם יומם ולילה
מפניהם : ויאמר החיה כסל לפת הסבל והע
והעפר הרבה ואנחנו לא נוכל לבנות בחומ
בחומה ויאמרו צליט לא ידע ולא ירא עד
אשר נבא אליהם וחרגנום ונשבתנו את
המלאכה ויהי כאשר באו היהודים הישבים
אצלם ואמרו לנו עשר פעמים מבלהבנו
המקמות אשר תשובו עלינו : ואעמיד מתח
מתחיות ולמקום כאחרי לחומה בגחיותם
ואעמיד את העם למשפחה עבד חרבותיהם
רמחיהם וקשתותיהם : וארא ואקום ואמר
אלהיהם ואלהם אלהינו ואלהם העם אלה
תראו מפניהם את ארצי הגדול והגדול אב
זכרו ויהיו על אחיהם בניכם ובנותיכם נש
נשים ובתיהם : ויהי כאשר
שמעו איכנו כי נודע לנו ופר האלדים א
את עצתם ונשוב כלנו אל החומה איש אל
מלאכתו ויהי בן היום ההוא חצי נדע עשים
במלאכה וחצו מחזקים וחרמלם הכנים
והקשתות והשריונים והשרים אחר כל ביתי
יהודה : הבונים בחומה והגשאים כסבל עם
עושים באחת יד עשה במלאכה ואחת מחז
בחוזה השלח : והבונים איש חרבו אסורים
עד מבצר ובונים וחתוק בשופר אצל : וא
ואמר אל היהודים ואלהם אלהינו ואלהם העם
המלאכה הרבה ורובה ואנחנו נפרדים על

החזמה רחוקים איש מאחיו : בבקום אשר
 השמעו את קול השופר שמה תקבצו אלינו
 ארדנו לחם לט : ואנחנו עשים במלאכה ו
 וחצית מחזיקים ברמחים מעלות השחר עד
 צאת הבוכבים : גם בעת ההיא אמרתי לעם
 איש וגעורו ליט בתוך ידשכם ודורדנו הלל
 הלילה כשסמך והיום כלאכה : ואין אני ואחי
 תעזי ואנשי הכהן אשר אחרי אין אנחנו
 פסים בנחנו איש שלחו המים ויהי צעקת
 העם ושיחם גדולה אל אחיהם הדודים ו
 יש אשר אברים בגעו ובנחנו אנחנו רבים
 תקחה דגן ונאכלה ונחיה : ויש אשר אמרים
 שדתי וברמינו ובקטנו אנחנו עד רבים תקחה
 דגן מדעבויש אשר אמרים לית כסף לסודת
 הבלך שדתינו וברמינו : ועשה ככסד אחינו
 בשלנו ככניהם בנט ודגה אנחנו כבשים א
 את בלנו ואת כנתינו לעבדים ויש מבתינו נ
 נכבשות ואין לאל ידנו ודתינו וברמינו לא
 לאחרי : וחר לך כאד פאשר שמעת את
 ועקתם ואת הדמים האלה : ומלך לבי עלי
 ואריבה את הדדים ואת הסגנים ואמר לה
 להם משא איש באחיו אתם נשאים ואמן על
 עליהם קהל גדולה : ואמר להם אנחנו ק
 קנינו לא אחינו הדודים הגמורים לגרם כ
 כרי בט וגם אתם תמכרו את אחיכם ונמכרו
 לנו וחרשו ולא מצאו דבר : ואמר לא טוב
 זה בר אשר אתם עשים הלא בראת אלה
 אלינו תלכו מחרפת הגרם איביתו : ונבאנו
 אחד תעזי נשים בהם כסף ודגן נעבדנו א
 את המשא הזה : השיבו לא להם פהלים שר
 שדתיים כדמיהם ודתיים ובתיים ומאן ה

הכסף ודגן התירוש והיצהר אשר אתם נש
 נשים בהם : ואמרו נשים וכדם לא נבקש
 כן נעשה כאשר אתה אמר ואקרא את הדבה
 הדבנים ואשכיעם לעשות כדבר הזה : גם
 חצני נעזתי ואמר לה ככה יעז האלדים את
 כל האיש אשר לאדקים את הדבר הזה כבי
 מביתו ומתנוע וכסה יהיה נעז ודק ואמרו
 כל הקהל אכן ויהלל את יהוה ויעש העם כ
 כדבר הזה : גם כיום אשר צוה אותי להיות
 נחם בארץ יהודה משנת עשרים ועד שנת
 שלשים ושתים לאחת חסדא הבלך שנים
 שהם עשרה אני ואחי לחם הפחה לא אכל
 אכלתי : והפחות הראשונים אשר לפני הכב
 הכבירו על העם וקחו מהם בלחם ויין אחר
 כסף שקלים ארבעים גבנעדיהם שלטו על
 העם ואני לא עשיתי כן מפני יראת אלהים :
 וגם במלאכת החזמה הזאת החזקתי ושרה
 לא קנינו וכלת עזי קבצים שם על המלאכה :
 ודודים והסגנים מאה וחמשים איש ודבא
 וחבאים אלו מן הדגים אשר סביבתינו על
 שלחי : ואשר היה נעשה ליום אחד ש
 שד אור צאן שש בורות וצפרים נעשו לי
 ובין עשרת ימים בכל יום להרבה ועם זה לחם
 הפחה לא בקשתי כי כבודה העבודה על הע
 העם הזה : ומה לי אולי לטובה כל אשר ע
 עשיתי לעם הזה : ויהי
 כאשר נשמע לסנבלט וטוביה ולגלסם הערבי
 וליתר איביתו כי בגית את החזמה ולא נותר
 בה פרץ גם עד העת ההיא ודליות לא העמד
 העמדת בשערים : וישלח סנבלט וגלסם אלי
 לאמר לכה ונעזרה יחדיו בכפירים במקצת

אנו וזבנה חשבים לעשות לי רעה ואשלחה
עליהם מלאכים לאמר בלאכה גרלה אני ע
עשה ולא אוכל לרדת למה תשבת הבלאכה
כאשר ארפה ורדתי אליכם : וישלחו אליהם
כדבר הזה ארבע פעמים ואשיב אתם כדבר
הזה וישלחו אלי סבלט כדבר הזה פעם חמ
תמיסת את בני עזראגרת פתחה בדור : פתח
פה בנחם נשמעו ונשמעו אמר אתה והיהודים
חשבים למרוד על בן אתה בונה החומה
ואתה הוה לרם לבלך כדברים האלה : וגם
נביאים העבדת לקרא עליך בירושלם לאמ
לאמר מלך ביהודה ועתה ישמעו למלך סב
כדברים האלה ועתה לכה ותרעה יהודי : ו
ואשלחה אליו לאמר לא נהיה כדברים הא
האלה אשר אתה אומר כי מלך אתה בודאם : כי כלם מרדאים אותו לאמר ידמו
ידיהם מן הבלאכה ולא תעשה ואתה חקא
את די : ואני באתי בית שמעיה בן גדליה כד
מה שבאל והוא עזר לאמר נרעד אל בית
האדרים אלהך ההיכל ונסמרה רחמיך הה
ההיכל כי פאים להרבה ויללה פאים להרבה :
ואמרה האיש פטני יכרח וסי כמני אשר י
יסא אל ההיכל וחי לא אבא : ואפירה וקצה
לא אלהים שלחו כי דגבואה דבר על וטוב
וטיביה וסבלט שכרו : למען שטור והוא למ
למען אירא ואעשה כן וטאתי יהודה להכל ל
לשם לע למען חרפוני :

וסרה אלהי לטוביה ולסבלט

כמעט אלה גם לנועדיה הנבאה וליהר ה
הנביאים אשר היו מרדאים אותו : ותשלם ה

החומה בעשרים חמשות לאהל לחמשים ו
ושנים יום :
והיו באשר
שמעו פלאו כינו חראו פל הגנים אשר סב
סביבתו ופלו באר בעניהם וידעו כי מאת
אלהי נעשתה הבלאכה הזאת : וגם בימים
ההם מרבים הרי יהודה אגרותיהם הולכות
על טוביה ואשר לטוביה באות אלהם : כיד
רכים ביהודה בעלי שטמה לו פידתן והא
לשכניה בן ארח ויחזקו פלו לקח אתבתם
משלם בן סרכיה : וגם טוביהו היו אומרים
לפני דברי היו מרדאים לו אגרות שלה טוביה
לראוי :
והיו באשר
נבנתה החומה ואעמיד הדלתות ופקדה הש
השערים והמשרדים והלויים : ואצלה אתה
הנני אח ואת חנניה שר הבירה על ירושלם
כיהוא פאיש אבת ורא אתה אלהים מר
מרבים ואמר לוי לא יפלו שיערי ירושלם
עדות השמש ועדות עמלים יפיו חל
והדלתות האלו והעמוד בשמרות ישיב דוש
ירושלם איש במשכדו ואיש נגר ביהודה ויער
רחבת ידים וגדולה והעם כעט כטובה ואין
בתים פנים : וחתן אלהי אל לבי ואקבצה את
החרים ואת הסגנים ואת העם להתיחש ואם
ואמצא ספר היחש העלים בראשונה ואמנ
ואמצא כטוביה :
אלה בני
המדינה העלים כשבי וגולה אשר הגלה נ
נבכר נצר מלך ככל וישבו לירושלם וליה
וליהודה איש לעירוה פאים עכזר ככל ישוע
נחמיה עזריה רעמיה נחמני כרדכי ברשן מ
מספרת בני נחום בענה מספר אנשי עם יש

ישראל בני פרעס אלפים מאה ושבעים וש
 ושתים בני שפטיה שש מאות שבעים וש
 ושתים בני ארח שש מאות חמשים ושנים
 בני פחה מאה לבני ישוע מאה אלפים ושם
 ושמואל מאות שמונה עשר בני עזר אלף
 מאות חמשים וארבעה בני וחזא שמונה
 מאות ארבעים וחמשה בני וכו' שבע מאות
 וששים בני בני שש מאות ארבעים ושמונה
 בני בבי שש מאות עשרים ושמונה בני עוגר
 ארנים שש מאות עשרים ושנים בני ארניקם
 שש מאות ששים ושבעה בני בני אלפים
 ששים ושבעה בני עדין שש מאות חמשים
 וחמשה בני אמר לחוקיה תשעים ושמונה
 בני חסם שלש מאות עשרים ושמונה בני
 בני שלש מאות עשרים וארבעה בני חרף
 מאה שנים עשר ובני גבען תשעים וחמשה
 אנשי בית לחם ונטופה מאה שנים ושמונה
 אנשי ענוות מאה עשרים ושמונה אנשי בית
 עזות ארבעים ושנים אנשי קרית יערים כ
 כפרה ובארות שבע מאות ארבעים ושלשה
 אנשי דרמה וגבע שש מאות עשרים ואחד
 אנשי מכסס מאה עשרים ושנים אנשי בית
 ביתאל והע מאה עשרים ושלשה אנשי נבו
 אחד חמשים ושנים בני עזר אחר אלף מ
 מאות חמשים וארבעה בני חרם שלש מ
 מאות ועשרים בני יחזי שלש מאות ארבעים
 וחמשה בני דוד חדד ואגו שבע מאות ועש
 ועתים ואחד בני סנאה שלשת אלפים תשע
 מאות ושלשים הכהנים בני ידעיה לבית יש
 ישוע תשע מאות שבעים ושלשה בני אמר

אלף חמשים ושנים בני נשחור אלף מאות
 ארבעים ושבעה בני חרם אלף שבעה עש
 עשר יהוים בני שבע ולדבאל לבני דודיה
 שבעים וארבעה המשרדים בני אסף מאה
 ארבעים ושמונה השערים בני שלם בניא
 אשר בני טלמון בני עקוב בני חטיטא בני ש
 שבי מאה שלשים ושמונה הנתנים בני צי
 צידא בני חשפא בני טבעות בני יקום בניס
 סיעא בני פדון בני לבנה בני חננאל בני של
 שלמי בני חנן בני גדל בני גחר בני ראיה
 בני דצין בני נקודא בני ימים בני עזא בני פ
 פסח בני בכסי בני מענים בני נפושסי בני
 בקבוק בני חננאל בני חרוד בני בעלית
 בני מחזא בני חרשאי בני סרקוס בני סתרא
 בני תבס בני נצח בני חטפא בני עבדי ש
 שלמה בני סוטי בני סופרת בני פרידא בני
 יעלי בני דרקן בני גדל בני טפסיה בני ח
 חטיל בני פכרת העבים בני אמן בלדגתני
 הנתנים ובני עבדי שלמה שלש מאות תשע
 תשעים ושנים ואלה
 העולים מלל מלל תל חרשא כרוב אדון וא
 ואמר ולא יכלו להגיד בית אבתם חרעם אמ
 מישראל הם בני דליה בני טוביה בני נקוד
 נקודא שש מאות ארבעים ושנים ובן הכה
 הכהנים בני טוביה בני דקין בני בראי אשר
 לקח מבנות בראי הגלעד אשה ויקרא על
 שכם אלה בקשו כתבם המזחשים ולא נ
 נמצאו ונאלו מן הכהנה ואמר הדרשתא
 להם אשר לא יאכלו מקדש הקדשים עד ע
 עמד הכהן ואורים וימים כד דקדקל כאחד

אַרְבַּע רִבּוֹא אֱלֹפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים : מ
 מְלִכְךָ עֲבָדֶיהֶם וְהַכֹּהֲנִים אֵלֶּה שְׁבַעַת אֵל
 אֱלֹפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעָה וְלֹהֶם ט
 מִשְׁוֹרִים וּמִשְׁוֹרֵת מֵאֹתִים וְאַרְבַּעַם וְחִמְשָׁה:
 טוֹסִיִּהֶם שְׁבַע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה פְרָדִי
 פְּרָדִיִּיִּהֶם מֵאֹתִים אַרְבַּעִים וְחִמְשָׁה : גַּם
 גְּבֻלִים אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחִמְשָׁה חֲמִישִׁים
 שִׁשָּׁת אֱלֹפִים שְׁבַע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים : וּמִקְצַת
 רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת נָתַן לְמִלֻּאכָה הַחַד שְׁתֵּי נָתַן לִ
 לְאַחַר וְהָבִי דְרַכְמָנִים אֶחָד מִדְּרוֹקוֹת חֲמִישִׁים
 בְּתֻנּוֹת כְּהֹנִים שְׁלֹשִׁים וְחִמְשָׁה מֵאוֹת : וּבְרֹאשֵׁי
 הָאֲבוֹת נָתַן לְאַחַר הַמִּלֻּאכָה וְהָבִי וּדְכֻמוֹ
 דְּרַכְמָתִים שְׁתֵּי רִבּוֹא וּבִסְף מִנִּים אֱלֹפִים וּנְא
 וּמֵאֹתִים : וְאִשָּׁר נָתַן שְׁאֵרֵי הָעָם וְהָבִי דִר
 דְּרַכְמָתִים שְׁתֵּי רִבּוֹא וּבִסְף מִנִּים אֱלֹפִים וְכַת
 וְכַתְּנֹת בְּהִנִּים שְׁשִׁים וְשִׁבְעָה :

וְשִׁבְרֵי הַבְּהֵמָה הַחֲלִים וְהַשְׁעָרִים

וְהַמִּשְׁוֹרִים וּמִדְּרוֹקוֹת וְהַנְּתֻנִים וְכָל יִשְׂרָאֵל
 בְּעֵדֵיהֶם תַּעַן הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּעֵרֵיהֶם : וַיֹּאסְפוּ כָּל הָעָם כְּאִישׁ אַחַד אֶדְה
 וְהָרֹב אִשָּׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַיָּמִין וַיֹּאמְרוּ לְעֹזֵרָא
 הַסֹּפֵר לְהִבִּיא אֶת סֹפֶר הַתֹּרֶת מִשֵּׁה אִשְׁרָעֻוָה
 יְהוָה אֶת יִשְׂרָאֵל : וַיָּבִיא עֹזֵרָא אֶת הַכֹּהֵן אֶתְדַת
 הַתֹּרֶה לִפְנֵי הַקֹּהֶל מֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה וְכָל מִב
 מִכָּן לְשִׁמְעַי בֵּית אַחַד לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי : וַיִּקֶּר
 וַיִּקְרָא כָּל לִפְנֵי הַחֹבֶל אִשְׁרָעֻוָה לִפְנֵי שַׁעַר הַיָּמִין
 מִן הָאוֹר עַד מַחְצִית הַיָּמִים נֶגֶד הָאֲגָסִים הַג
 וְהַנְּשִׁים וְהַמִּבְנִים וְהַנְּשִׁים כָּל הָעָם אֶל סֹפֶר הַ
 הַתֹּרֶה : וַיַּעֲמֵד עֹזֵרָא הַסֹּפֵר עַל מַגְדֹּל עֵץ א
 אִשְׁרָעֻוָה לְדַבֵּר רַעְמֵד אֶצְלוֹ מִתְּחִלָּה וְשָׁמַע
 אֶעֱזִיָּה וְאוֹרִיָּה וְחִלְקִיָּה וּמַעֲשִׂיָּה עֲלֵימִינוֹ וּמִ

וּמִשְׁמָאֵל וְפִדְיָה מִיִּשְׂאֵל וּמִלִּיָּה וְחִשֶּׁם וְח
 וְחִשְׁבֹּרְנָה וְזִכְרִיָּה מִשִּׁלֹּם : וַיִּפְתַּח עֹזֵרָא הַסֹּפֵר
 לְעַנֵּי כָּל הָעָם כִּי מִעַל כָּל הָעָם הָיָה וּכְפָתְחוֹ
 עֲמָדוֹ כָּל הָעָם : וַיְבָרֶךְ עֹזֵרָא אֶת יְהוָה הָאֵל
 הָאֱלֹדִים הַגָּדוֹל וַיַּעַן כָּל הָעָם אִמֵּן אִמֵּן כִּמ
 כִּמִּעַל יְדֵיהֶם וַיִּקְרָא וַיִּשְׁתַּחוּ לַיהוָה אֱלֹפִים אֵר
 אֶרְצָה : וַיִּשְׁמַע וּבְנֵי וּשְׂרָכִיָּה יָכֹן עֲקֹב שְׁבָתִי
 הַחֲדָשָׁה מִעֲשִׂיָּה קִלְטָא עֲזַרְיָה יַחְדָּר וְחָן פִּלָּא
 פִּלָּאִיָּה וְחֵלִים מִכְּעִים אֶת הָעָם לְחֹרֶה וְהַע
 וְהָעָם עַל עַמְדָּם : וַיִּקְרָאוּ בַסֹּפֵר בְּתוֹרַת הָאֵל
 הָאֱלֹדִים מִפְּרֹשׁ וְשִׁים שָׁכַל רִבְעִי בַמִּקְרָא : ו
 וַיֹּאמֶר נְחִמְיָה הוּא חֲדָשָׁתָא וְעֹזֵרָא וְהַכֹּהֵן ה
 הַסֹּפֵר וְהַחֲלִים הַמִּכְּנִים אֶת הָעָם לְסִלְּהֵם
 הַיָּמִים קֹדֶשׁ הוּא לַיהוָה אֱלֹדִים אֵל תִּרְאֻבָּלוֹ
 וְאֵל תִּבְכּוּ כִּי בִּזְמַן כָּל הָעָם כִּשְׁמֵעָם אֶתֶד
 דְּסִרִּי הַתֹּרֶה וַיֹּאמֶר לָהֶם לִטִּי אֲבָלִי מִשְׁכָּנִים
 וְשִׁתִּי מִמִּתְקִים וְשִׁלְחִי מִנְהָ לְאֵין נִכָּן לוֹ בֵּית
 קֹדֶשׁ הַיָּמִים וְאֶרְנִי וְהָאֵל תַּעֲצֹב בִּיחֻדוֹתֵי הו
 יְהוָה הֵיא מִעֲמָכֶם : וְהָיָה מִחֲשִׁים לְכָל הָעָם
 לְאֹמֶר הַסִּי בִיחֻדוֹתֵי קֹדֶשׁ וְהָאֵל תַּעֲצֹב : וְחִלְכֹ
 כָּל הָעָם לְאֹכֵל וְלִשְׁאֵת וְלִשְׁלַח מִנְחֹת וְלַעֲשׂוֹת
 שְׁמִתָּה גְדוֹלָה כִּי הִבְטִי בְּדַבְרִים אִשְׁרָעֻוָה וְהִדְרִיעַ
 לָהֶם : וּבְיָמֵם הַשָּׁנִי
 נִאֲסָפֵר רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת לְכָל הָעָם הַכֹּהֲנִים וְהַל
 וְהַחֲלִים אֶל עֹזֵרָא הַסֹּפֵר וְהַשְּׁבִיל אֶל־דְּבָרִי
 וְהַתֹּרֶה וַיִּמְצְאוּ כְּתוּב בִּיחֻדוֹתֵי אִשְׁרָעֻוָה יְהוָה
 בִּיד מִשֵּׁה אִשְׁרָעֻוָה בְּנִי יִשְׂרָאֵל בְּסִבּוֹת בְּחַג
 בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי : וְאִשָּׁר יִשְׁמָעֵל וַיַּעֲבִירוּ קוֹל
 בְּכָל־עֲרֵוִיָּה וּבִיחֻדוֹתֵי לְאֹמֶר צֵא הַדָּר וְהָב
 וְהִבִּיא עֲלֵיחֵל וְעַל עַד שָׁכֹן וְעַל הַדָּם וְעַל
 תְּמָרִים וְעַל עֵץ עֲבוֹת לְעֵשֶׂת סִבּוֹת כְּכַתֹּב : ו

ונבוא דעם וביאו יישי ליהם ככותאיש על
 גגו ובחצרותיהם ובחצרות בית האלדים ובר
 וברחוב שער הבנים וברחוב שער אפרים וי
 ויעשו כל הקהל השבים בן השבי כמות ויש
 וישמו בכבות כי לא עשו מימי ישוע בדתן כן
 בני ישראל עד היום והוא ותהי שמחה גדל
 גדול בארץ ויקרא בספר תורת האלדים יום
 ביום בן היום הראשון עד היום האחרון וי
 רעשו תל שבעת ימים ובימים השמיני עצרת
 כמשפט ובימים עשרים וארבעה לחדש הזה
 נאספו בני ישראל בצום ובשקים ואדמה ע
 עליהם ויחזרו וירעו ישראל מכל בני נכר וי
 רעמו ויחזרו על חטאתיהם ועונות אבות
 אבותיהם וילכו על עמדם ויקראו בספר
 תורה יהודי אלדיהם רביעת היום ורביעתו
 מתורים ומיש גחלים ליהודי אלדיהם ויקם ע
 על מעלה הלוי ישוע ובני קדמאל שבניה
 בני שדכיה בני בני ויזקרו בקול גדול אלו
 יהודי אלדיהם ויאמרו הלוי ישוע וקדמאל
 בני חשבניה שרביה הודיה שבניה פתחיהן
 קמו פרס את יהודי אלדיהם מן העולם עד
 העולם וימרטו סם כבוד וסדום על מלב
 ברכה ויגדלו ויאמרו יהודי לברך אתה ע
 עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם
 וארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם
 ואהיה מתיא את כלם ויצא דשמים וי
 משתחים אתה הוא יהודי האלדים אשר ב
 בדת כאברהם ודודאיתו מאור בשמים ושבת
 שמו אברהם ונמצאת את לבבו נאמן לפניך
 וכלות גמי הכרית לתת את ארץ הבניני הח

החמי האמרי והפחיתים ויבסו ויגדלו לתת
 לזרעו ותלם את דברך כי צדיק אתה ותר
 את עני אבותינו במצרים ואת העקתם שבעת
 עלים כיף ותתן אלה ונפלים בפרעה ובכל
 עבדיו ובכל עם ארצו כי ידעת כי הודו עלי
 עליהם ותעש ויך סם כתיים וזה וידיך בק
 בקעת לפנייהם ויעמדו ברוך הים ביבשה וא
 ואת דרפיהם השלם בניצלות כמו אבן במי
 בכים עזים ובעמד עין הנחיהם יומם ובע
 ובעמד אש לילה להאיר להם את הדרך א
 אשר לטו בה ויש הר סיני ידעת ויבר עם
 עמכם משמים ותת להם משפטים ישרים ו
 ותורות אמת חקים וכיצות טובים ואת שבת
 קדשך הודעת להם וכיצות חקים ותורה צו
 צוית להם ביד משה עבדך ואלהם משפטים
 נתינה להם לרעבם ומים מסלע הוצאת להם
 לצמאם והאמר להם לבוא לרשת את הארץ
 אשר נשאת את ידך לתת להם ויהם ואבוננו
 דודו וקשו את ערפם ולא שמעו אל מצות
 מצותך וימאנו לשמע ולא זכרו נפלאותך
 אשר עשית עמדם וקשו את ערפם והתנו רא
 ראש לשונם לעבדתם במדים ואתה אלוהים
 סליחות חנן ורחום ארך אפים ורב חסד ולא
 עזבתם ואף ביעשו להם עגל ככבה ויאמרו
 זה אלוהינו אשר העלך בארץ מצרים ויעשו
 נאצות גדולות ואתה ברוחך הרבים לא עז
 עזבתם במדבר את עמוד הענן לא סר מעל
 מעליהם בימים ויצאתם ברוחך ואת עמוד
 האש בלילה להאיר להם ואת הדרך אשר ל
 ילכו בה וירוחק הטובה נתינה להם וימנע

לא כנגעת נפידים וכיס נתת להם לצבאם : וארבעים שנה בלמלתם במדבר לא חסרו שלביהם
לא בל ורגליהם לא בצקו : ותתן להם כמלכות ועממים ותחלקם לפאה וירשו את ארץ סדוק וא
ואת ארץ כלך חשבון ואת ארץ עוג מלך הכשן וכניהם הרבית ככבד השמים ורביאם אלה ארץ
אשר אמרת לאבותיהם לבוא לדשת : ורבאו המנים וירשו את הארץ ותכנע לפניהם את יושבי ה
הארץ הכנענים ותתגם כדם ואת מלכיהם ואת עממיה הארץ לעשת כדם מרצתם וילכדו ערים
בצרת וארמה שמה וירשו בתים בלמים כל טוב ברות חצובים כרמים ויתים ועץ מאכל לרב וי
ראכלו וישבעו ושמעו ויתעצו בטובך הגדול : ויגדו ויגדו כי רשעו את חורתך אחרי נס
ואת נביאך דרגו אשר העידו בם להשיבם אליך ויעשו נאצות גדולות : ותתגם ביד צריהם ויצאו
להם ובעת צרתם יצקו אליך ואתה משמים תשמע ובחמך הרבים ותן להם מרשעים וישיעם
ביד צריהם וכנגות להם ישומו לעשות רע לפניך ותעזבם ביד איביהם וירדו בהם ויטטו ויזנקו
ואתה משמים תשמע ותצילם פרחיך רבות עתים : ותלך בהם להשיבם אל חורתך והגה הודו
הלא שמעו למצותך וכמשפטך חטאו בהם אשר עשה אדם חדה בהם ויתנו כתף סודרת וערפם
הקשו ולא שמעו : והמטך עליהם שנים רבות ותלך בהם בחרוך ביד נביאך ולא האזנו ותתגב
ביד עמי הארצות : ובחמך הרבים לא עשיתם כלה ולא עזבתם כי אל חנון ורחום אתה : ועתה
אל ידי האל הגדול הגבור הגדול שומר הברית והחסד אל יטעם לפניך את כל הדת לאה אשר
ביצאתו למלכתי לשדתי לבגנתי ולנכיאני ולאבתינו ולכל ענך מימי מלכי אשר עד היום הוהו
ואתה צדיק על כל דבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו ואת מלכינו שרנו לכהנינו ואבותינו
לא עשו חורתך ולא הקשינו אל מצותך ולעד ותק אשר העידת בהם : והם במלכותם ובטובך
הרב אשר נתת להם ובארץ הרחבה והשכנה אשר נתת לפניהם לא עבדוך ולא שבו ממעלהם
ורעים : הגה אנחנו היום עבדים והארץ אשר נתת לאבותינו לאכל את פריה ואת טובה דגה א
אנחנו עבדים עליה : ותבואתה מרבה למלכים אשר נתת עלינו כחטאתנו ועל גויתנו משלים :
ובבדמיתנו כרצונך ובצרה גדולה אנחנו : ובכל זאת אנחנו ברתים אמנה
וכתבים ועל החתים שרנו ורנו כהנינו : ועל החתומים נחמיה ותרשתא בן הכליה וצדקיה : ש
שדיה עזריה דמיה פסחור אמריה בלכיה : חנניש שבניה מלך יחזקיה מרמז עבדיה : דניאל גננו
בחרך משלם אכיה מים : בעזיה בלג שמעיה : אלה הפרגים : הלויים משוע בן אוניה בני מבני
הגדל מרמיאל : ואחיהם שבניה הודיה קליטא פליה חנן : מיכא רחוב חשביה : וסור טרביה שב
שבניה : הודיה בני בנינו : ראשי העם פרעש פחת מואב עדלס ותוא בני : סגי עוגר בבני ארניה
בני עדן : אמר חזקיה עזר : הודיה חשום בני : חרף ענתות נבי : מנפיעש משלם חזריה משובאל
צדוק ידוע : פלטיה חנן עזיה : ורשע חנניה חשביה : חלש פלחא טובק : רחום חשבנה מעשיה : א
ואחיה חנן ענן : מלך חרם בענה : ושאר העם הכהנים הלויים והשערים המשרדים ונתנים וכ
וכל הגבול מעמי הארצות אל תורת האלדים נשדום

בניהם ובנותיהם כל ידע כבין מחדקים על
 אחיהם אדיריהם יבאים באלה ובשבעה לל
 ללם ובתחת האחדים אשר נתנה ביד משה
 עבד האלדים לשמר ולעשות את כל מצות
 יהוד אתנו ומשפטיו חקיו: ואשר לא נתן
 בנתנו לעיני הארץ ואת בנותיהם לא נקח לב
 לבנינו: ועיני הארץ המביאים את המקלות
 וכל שבר בים השבת למגד ולא נקח מהם
 בשבת וביום קדש ונטש את השנה השביעית
 ונטש כל יד: והעמדנו עלינו מצות לתת ע
 עלינו שלישית השקל בשנה לעבדות בית אל
 אדירנו: ולחם הסעילכת וסנתת התביר ולעו
 ולעלות התביר השבתות החדשים למיעדים
 ולקדשים ולחטאות לכפר על ישראל וכל מל
 מלאכת בית אדירנו: והגורלות הפלנו על
 קרבן העצים הכהנים הלויים והעם להביא ל
 לבית אדירנו לבית אבננו לעתים מזמנים ש
 שנה בשנה לבקר על מזבח יהוד אדירנו ככ
 כפתוב פתורה: ולהביא את בטריו ארמיתו
 ובטריו מלפני מלען שנה בשנה לבית יהוד:
 ואת כבודות בנינו וכהנת פתוב בתורה ו
 ואת כבודיו בקרטו ונאנו להביא לבית אדיר
 אדירנו לכהנים המשרתים בבית אדירנו: ו
 ואת ראשית עריםינו ותחמתנו ופרי כל עץ
 הירוש ויצהר נביא לכתבים אל לשטות בית
 אדירנו ומיעט ארמיתו לויים וחם הלויים
 המעשרים בכל ערי עבדותינו והיה הפון כן
 אודן עם הלויים בעשר הלויים והלויים יעלו
 את מעשר המעשר לבית אדירנו אל השטות
 לבית האוצר: כי אלה השטות יביאו בני יש
 ישראל ובני הלוי את תרומת הדגן התירוש

והיצהר ועם כלל המכרש והבדנים המשרת
 דבשריהם והשוערים והבשריהם ולא נעזב
 את בית אדירנו: וישבו שרי העם בירושלם
 ושאר העם הפילו גורלות להביא אחד כזה
 העשרה לשבת בירושלם עיר וגדש ותשע
 הודות בערים: ויכרכו העם לכל האנשים ה
 המתגוררים לשבת בירושלם: ואלה ראשי
 המדינה אשר ישבו בירושלם ובערי יהודה
 ישבו איש באחוזו בעריהם ישראל הכהנים
 והלויים והגוים ובני עכרי שלמה ובירושלם
 ישבו מבני יהודה ומבני בנימן מבני יהודה
 עתיה בן עזיה בן זכריה בן אביריה בן שבעיה
 בן מהלאל מבני פרוץ ומעשיה בן ברוך בן
 כל' חוזה בן חזיה בן עזריה בן ייריב בן זכור
 זכריה בן השדני: כל בני פרוץ הישיבים בירו
 בירושלם ארבע מאות ששים ושמונה אנשי
 חיל: ואלה בני בנימן כלא בן כישלם בן
 יועד בן פריה בן קליה בן מעשיה בן איתאל
 בן ישעיה וואחזי גבי סל' תשע מאות עשרים
 ושמנה: וואל בן זכריה פקיד עליהם ויהודה
 בן הסנאה על העד משנה: מן הכהנים יד
 ידעיה בן ייריב ידן: שליה בן חלקיה בן מ
 משלם בן צחוק בן בריות בן אחיטוב בן גר
 בית האלדים: ואחיהם עשי המלאכה לבית
 שמנה מאות עשרים ושנים ועזריה בן ידן
 בן פלחיה בן אמיץ בן זכריה בן פשוור בן מ
 מלכיה ואחיו ראשים לאבות מאות ארבעים
 ושנים ועכשם בן עזראל בן אחי בן משלמות
 בן אמר: ואחיהם גבורי חיל מאה עשרים
 ושמנה ופקיד עליהם זכריאל בן גורלום:
 ומן הלויים שמעיה

ואחיהם כימי ישוע : והלויים ישוע בטי קדם
קרמאל שרביה יהודה נתניה על הדות הוא
ואחיו : ובקבוקה וענו אחדים לגדם כמט
למשטות : וישוע הלד את יקום ויקום ה
הלד את אלשיב ואלשיב הלד את ירדע :
ירדע הלד את ינתן ונתן הלד את דע :
ובני יקום היו כהנים ראשי האבות לשריה
מרה לירביה חנניה לעזרא משלם לאמריה
יהונתן : לבחל ינתן לשבניה יקם : לחרם
עתא למרות חלקי : לעדיא זכריה לגנתן מ
משלם : לאביה זכרי למנמן לטועיה פלטי :
לבלנה שפוע לשבעיה יהונתן : ליריב מתני
לדעיה עזי : לכל קל לעמוק עבר : לחלקיה
חשביה לידעיה נתנאל : הלויים כימי אלשיב
ירדע ונתן ירדע כתבים ראשי אבות והבה
והבהנים עד מלכות דרוש הפרסי : בני לוי
ראשי האבות כתובים על ספר דברי הימים
ועד ימי יוחנן בן אלשיב : וראשי הלויים חש
חשביה שרביה ישוע בן קרמאל ואחיהם ל
לגדם להלל להודות במצות ה' איש האל
האלדים מסמר לעמת משמר : נתניה ובק
ובקבוקה עבריה משלם טלמן עקוב שברים
שערים משמר פאסי השערים : אלה מימי
יקום בן ישוע בן יצחק ובני נחמיה הנחה
ועזרא הכהן הסופר וכתבת חומת ירושלם
בקשו את הלויים מכל מקומות להביאם ליר
לירשלם לעשות הנפה ושמחה ובחורות ובש
ומשיר מצלמים נבלים ובבגרות : ויאספו בני
המשורים ומן הכפר סביבות ירושלם ומן
חציר נטפתי ומכית הגלגל ומסדת כע ונחמות
כי חזרים בגו להם הבשרים סביבות ירושלם
וסתרו הכתבים והלויים וסתרו את העם ואת

ואחיהם כימי ישוע : והלויים ישוע בטי קדם
קרמאל שרביה יהודה נתניה על הדות הוא
ואחיו : ובקבוקה וענו אחדים לגדם כמט
למשטות : וישוע הלד את יקום ויקום ה
הלד את אלשיב ואלשיב הלד את ירדע :
ירדע הלד את ינתן ונתן הלד את דע :
ובני יקום היו כהנים ראשי האבות לשריה
מרה לירביה חנניה לעזרא משלם לאמריה
יהונתן : לבחל ינתן לשבניה יקם : לחרם
עתא למרות חלקי : לעדיא זכריה לגנתן מ
משלם : לאביה זכרי למנמן לטועיה פלטי :
לבלנה שפוע לשבעיה יהונתן : ליריב מתני
לדעיה עזי : לכל קל לעמוק עבר : לחלקיה
חשביה לידעיה נתנאל : הלויים כימי אלשיב
ירדע ונתן ירדע כתבים ראשי אבות והבה
והבהנים עד מלכות דרוש הפרסי : בני לוי
ראשי האבות כתובים על ספר דברי הימים
ועד ימי יוחנן בן אלשיב : וראשי הלויים חש
חשביה שרביה ישוע בן קרמאל ואחיהם ל
לגדם להלל להודות במצות ה' איש האל
האלדים מסמר לעמת משמר : נתניה ובק
ובקבוקה עבריה משלם טלמן עקוב שברים
שערים משמר פאסי השערים : אלה מימי
יקום בן ישוע בן יצחק ובני נחמיה הנחה
ועזרא הכהן הסופר וכתבת חומת ירושלם
בקשו את הלויים מכל מקומות להביאם ליר
לירשלם לעשות הנפה ושמחה ובחורות ובש
ומשיר מצלמים נבלים ובבגרות : ויאספו בני
המשורים ומן הכפר סביבות ירושלם ומן
חציר נטפתי ומכית הגלגל ומסדת כע ונחמות
כי חזרים בגו להם הבשרים סביבות ירושלם
ויהיו הכהנים והלויים ויהיו את העם ואת

והשערים במצות דוד שלמה בנו : פרימי
דוד ואסף מקדם ראשי הכשרים ושדחה
תולה ותודות לאדריס : וכל ישראל בימי
זרבבל ובימי נחמיה נתנים כגיות הכשרים
והשערים דבר יום ביומו ונקראים כל היום
והלויים בקדשים לבני אהרן :

ביום ההוא נקרא בספר משה באוני העם
ונמצא כתוב בו אשר לא יכל עמנו ומאבי
בקהל האדריס עד עולם : כי לא קדשו את
את בני ישראל בלחם ובמים וישבר עליו את
בלעם לקלוהו והפך אדריס את הדגלה לב
לברכה ויהי כשסעם את הדגלה ויברלו כל
ערב מישראל ולבני בזה אלשיכ הבחן נתון
בלשבת בית אדריס קרוב לטוביה : והעשו
לשכה גדולה ושם היו לפנים נתנים המנה
הלבנה והגלים ומעשר הדגן והתירוש והיצ
והיצור מצות הלויים והכשרים והשוערים
והרומם הכרנים ויבבל זה לא הית ביחולם
כי בשנת שלשים ושתיים לארשת שכתא מלך
בבל באתי אל הבחל ולקן ימים נשאלתי מן
הבחל ואבוא לירושלם ואבינה ברעה אשר
עשה אלשיכ לטוביה לעשות לונסכה בחצר
בית האדריס וידע לי באר ואשליכה את כל
כלי בית טוביה החרץ מן הלשכה ואברה ו
ויסחרו הלשכות ואשיכה שם כלי בית האדרי
האדריס את המנחה והלבנה : ואדעה כי
מניות הלויים לא נתנה ויכחו איש לשדחוה
הלויים והמשרים עשי המלאכה ואריבה את
הסגנים ואמרה מדוע נעזב בית האדריס וא
ואקבצם ואעמדם על עמדם : וכל הדורה
הבאו מעט הדגן והתירוש והיצור לאוצ
לאוצרות ואוצרה על אוצרות שלמה הבחן

השערים ואת החומה ואעלה את שרי יהודה
בעד לחומה ואעבדה שני תולדות גדולות ות
ותחלכות לימין מעל לחומה לשער האשפות
ויקד את רגליהם השערה וחצי שרי יהודה ויער
ועזרה עזרא ומשלם יהודה ובנימן ושמעיה
וירמיה : וכבני דבהנים בחצרות זכריה בן
יתתן בן שמעיה בן שמעיה בן משיכיה בן זכור
בן אסף ואחיו שמעיה ועזרא מלל גללי מעי
נתנאל ויהודה חגי בכלי שיר דוד איש הא
האדריס ועזרא הסופר לפנים : ועל שער ח
העין ונגדם עליו על מעלות עיר דוד במעלה
לחומה מעל לבית דוד ועד שער דמים מור
מורח : והתורה השנית החלכת למואל ואני
אחריה וחצי העם מעל להחומה מעל למגדל
האגורים ועד החומה הרחבה : ומעל לשער
אפרים ועל שער השנה ועל שער הרגלים
ומגדל הנגאל ומגדל הכאה ועד שער הצאן
ועמדו בשער המנחה ותעמדה שתי התודות
בבית האדריס ואני וחצי הסגנים עמי : והב
והכרנים אלקים בעשה כנימן מיכה אליו
אלויעזי זכריה חנניה בחצרות : ומעשה
ושמעיה ואליעזר ועזי ויהחנן וכלביה ועלם
ועזר ויטביעו המשרים ויהחיה הפקד : וח
והבני ביום ההוא זכרים גדולים וישמחו פד
האדריס שמחם שמחה גדולה וגם הגשים ו
החלדים שמחו ושמע שמחת ירושלם על כל
כרחיק : ויפקדו ביום ההוא אנשים על הש
הנשכות לאוצרות ולתחומות לראשית חלמ
ולמעשרות לבנוס בהם לשדח הערים מצאות
התורה לכהנים וללויים כי שמחת יהודה על
הכהנים ועל הלויים העמדים וישמחו משמחת
אלויהם ומשמחת התורה והמשרים והש

עִם וְאֶחָדָם וְאֶחָדָם בָּהֶם אֲנָשִׁים וְאִמְרָתָם
וְאִשְׁבִּיעַם בְּאֲדָרִים אֲסִי־דָעוּ בְּנֵיכֶם לְבָנֵיהֶם
וְאִם תִּשְׁאֹל מִבְּנֵיהֶם לְבָנֵיכֶם וְלָכֶם : הֲלוֹא
עַל־אֵלֶּה חֲסֵא שְׁלֵמָה מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל וּבְנָיו הֵם
הָרַבִּים לֹא הָיָה מֶלֶךְ כְּמֹדָה וְאִתּוֹכָם לְאֲדָרֵיהֶם
הָיָה וְחֵצֵהוּ אֲדָרִים מֶלֶךְ שֶׁכֵּל־יִשְׂרָאֵל גָּמָא
אוֹתוֹ הַחֲסִיאוֹ וְנָשִׁים הַנְּכָרִיּוֹת : וְלָכֶם וְנָשׁ
הַנְּשָׁמַע לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הָרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
לְמַעַל בְּאֲדָרֵינוּ לְהוֹרִיב נָשִׁים נְכָרִיּוֹת וְשִׁבְלִי
יִידֵעַ כְּרֵאֲלִישִׁיב הַנֶּהֱנֶה וְהַנֶּחֱלָה חָזֵן לְסַבֵּלֵט
הַחֲלִי וְאֶבְרִיחֵד מַעַל יִזְכְּרָה לָהֶם אֲדָרִי עַל
גְּאֻלַּת הַכְּתָנָה וְכִרְתֵּי הַכְּתָנָה וְהַלִּים וְשִׁרְהָרִים
מִכֵּל־נֶסֶד וְאֶעֱמִידָה מִשְׁמֵרוֹת לִפְהֵגִים וְלִלִים
אִישׁ בְּמִלְאֲכָתוֹ : וְלִקְרֹבֵן הָעֵצִים בַּעֲתִים מִזֶּם
מִזְכָּנוֹת וְלִכְיֻסִּים זְכָרָה לִי אֲדָרִי
לְטוֹכָה :

שֶׁת אֲנָשׁ וּקְנָן מִהַלְלָל יִידִי : חֲנוּךְ מִתּוֹשֵׁלָה
לְמָךְ : לֹחַ שֶׁם חֵם וְפֶתַח : בְּנֵי יֶפֶת נֶסֶד וּמִנָּה ו
וּמִדִּי חָזֵן וְחִיבֵל וּמִשְׁךְ וְחִי־סוֹבֵבִי גָמָא אֲשֶׁנִּי
וְדִיפֶת וְחִי־רֵמָה : וּבְנֵי יוֹן אֲלִישָׁה וְחִי־שִׁישָׁה
כְּתִים וְחִי־גִים : בְּנֵי חֵם מִשֶׁ וּמִצָּרִים מִיֹּשֶׁ וְכֵן
וּבְנֵי עֵן : וּבְנֵי מִיֹּשֶׁ סָבָא וְחִי־לָה וּסְבָרָה וְרַעְמָה
וּסְבָרָבָא וּבְנֵי רַעְמָה שְׁבָא וְדָדָן : וְכִישׁ יִלְדָא
אֶתְנַבְרִיד דְּוָא הָחֵל לְהָיִיתָ גְבוּרָה בְּאֶרֶץ :

וְצִדִּיק הַסּוֹפֵר וּפְרִיָה מִן־הַלִּים וְעַל־יָדָם חָנָן
בְּרָכָה בְּמִתְגִּיף כְּנִאֲמָנִים נְחֻשְׁמוֹ וְעַל־
וְעַל־הֶם לְחֵלֶק לְאֲחֵיהֶם : זְכָרָה לִי אֲדָרִי
עַל־זֹאת וְאֵל תִּמְחַ חֲסִדִּי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּכִית
אֲדָרִי וּבְמִשְׁמָרוֹ : בְּיָמִים הָרַבִּים רָאִיתִי כִידוֹ
בִּיחֻדֵּי הָרַבִּים גִּטָּה בְּשִׁלְתָּ וּמִבִּיֵּאִים הָעֵר
הָעֲרֻמָּה וְעַמֻּסִּים עַל־הַזְכָּרִים וְאֶת־יָדָם עֲנִיִּים
וְתֹאנִים וְכָל־מִשָּׂא וּמִבִּיֵּאִים יְרוֹשָׁלַם בְּיוֹם הַ
הַשְּׁבִתָּה וְאֶעֱדֵי בְּיוֹם מִסֵּם צִיד יִזְדָּרְסִים יִשְׁמוֹ
כֵּה מִבִּיֵּאִים הָאֵן וְכִלְמִכָּר וְכִסְרִים בְּשִׁלְתָּ
לְבָנֵי יְהוּדָה בִּיחֻדֵּי שְׁלֹם וְאֶרֶם אֶת־חֵרֵי יְהוּדָה
וְאֶמְרָה לָהֶם מִהַלְלָם הָרַע הַזֶּה אֲשֶׁר־אַתֶּם
עֹשִׂים וּמַחֲלִים אֶת־יָדָם הַשְּׁבִתָּה הַזֶּה עֲשׂוֹ
אֲבִיתֶכֶם וְיָבֵא אֲדָרֵינוּ עָלֵינוּ אֶת־כָּל־הָרָעָה הַ
הַזֹּאת וְעַל־הָעֵד הַזֹּאת וְאַתֶּם מוֹסִפִּים חֲרוֹן
עַל־יִשְׂרָאֵל לְחַל אֶת־הַשְּׁבִתָּה : וְיָהִי

כְּאֲשֶׁר צִלְלִי שְׁעָרֵי יְרוֹשָׁלַם לִפְנֵי הַשְּׁבִתָּה וְאִם
וְאֶמְרָה וְסִנְחַן הַחֲלֹת וְאֶמְרָה אֲשֶׁר לֹא יִפֹּ
יִפְתּוּחִים עַד־אֲחֵר הַשְּׁבִתָּה וּבִי־עַר הָעֲמִידָה עַ
עַל־הַשְּׁעָרִים לֹא־יִמָּא מִשָּׂא בְּיוֹם הַשְּׁבִתָּה : וְיִי
וְלִי וְרַבִּים וְסִנְחַן כִּלְמִכָּר מִדָּוָן לִידוֹשׁ
לִידוֹשָׁלֶם פֶּעַם וְשִׁתִּים : וְאֶעֱדָה בָהֶם וְאֶמְרָה
אֲלֵהֶם מִדָּוָן אֲתֶם לִיִּם לְגַד־הַחֲמָה אֲכַתֵּשׁ
תִּשְׁנֹדֵי אֲשִׁלַּח בָּכֶם מִן־הָעֵת הַזֶּה לֹא־כָא
בְּשִׁבְתָּ : וְאֶמְרָה לְלִים אֲשֶׁר יִהְיוּ מִטְהָרִים וְכֵן
וּבִאִים שְׁמֵרִים הַשְּׁעָרִים לְקַרֵּשׁ אֶת־יָוִם הַשָּׁבֵת
הַשְּׁבִתָּה גָמָא זְכָרָה לִי אֲדָרִי וְחִי־סָה עַל־כִּדוֹ
כְּרָב חֲסִדִּי : גָּמָא מִיֹּשֶׁ הָאֵם רָאִיתִי אֶת־חֵרֵי
הַחֲדָדִים הַרְשִׁיב נָשִׁים אֲשֶׁר־רָדִית עֲמוּנִית מִ
מִאֲבִיּוֹת וּבְנֵיהֶם חֲצִי מִדְּבַר אֲשֶׁר־רָדִית וְאִיִּם
מִכִּרִים לְדִבֵּר יְהוּדִית וְכִלְשֹׁן עַם וְעַם : וְאֶרֶם

ומצרים לך את חדייך ואת ענבים ואת תול
להבים ואת נפתחים : ואת פתרים ואת כסל
בסלחים אשר יצאו כסל פלשתים ואת כפת
כפתרים :

ובנין ילך את צידן בכרז ואת דת : ואת חזיב
היטסי ואת דאמרי ואת הגרנסי : ואת החת
ואת העדקי ואת הסני : ואת הארתי ואת ה
הצמרי ואת התמתי : בני טס עולם ואסור ו
וארפכשד וחור וארם וערץ וחול ונחור ומש
וכסך :

ילך את שלח ושלח ילך את עמר וולעמר ילך
שני בגים טס האדור פלג כי במיל נפלגה ה
הארץ וטס אחי יקטן : וקטן ילך את אלמו
אלמדור ואת שוף ואת חצרות ואת דה ו
ואת הדורס ואת האחל ואת דקלה : ואת עיב
עיכל ואת אבימאל ואת שכא : ואת אופיר ו
ואת חילה ואת יובב כל אלה בני יקטן : טס
ארפכשד שלח : עמר פלג רעו : שחג נחור
תרח : אברם הוא אברם בני אברם יצחק
וישמעאל : אלה וילדוהם בכור ישמעאל נב
נביות וקורד ואדכאל וככסם : מיסמע וחזמה
מיסא חור ותמא : יסור נפיש וקדמה אלה
הם בני ישמעאל : ובני קדמה פלגש אברם
ילדה את זכרן וקטן וכדן וכדן ושבק ושן
ושח ובני קטן שכא ודדן : ובני מדן עיפה
ועל וחנך ואבירע ואלדעה כל אלה בני ק
קדמה : וילד אברם את יצחק בני יצחק
עשו וישראל : בני עשו אלפז רעואל ועשו
וישלק וקרח : בני אלפז תמן ואמר צפי ונע
ונע נם קנו ותמנע ועבדקו בני רעואל נחת ור

ורח שמה ומוזה : ובני שעיר לוטן ושוכל וצ
וצבעק וענה ודיסן ואצר ודיסן : ובני לוטן
חורי והומס ואחות לוטן תכנע : בני שובל ע
עלן ומנחת ועיכל טפי ואונם : ובני צבעק אי
איה וענה : בני ענה דיסון ובני דיסון תמן
ואסכן ויתרן וכרן : ובני אצר בלדן חעקן יקטן
בני דיסון ערץ וארן :

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום לפני מלך מלך לבני ישראל בלע בן ב
בעד וטס עירו דנהבה : ויבט בלע ומלך ת
תתמו יובב כחרח שבצרה : ויבט יובב ומל
וימלך תחתיו חטם בארץ התמני ויבט חטם
וימלך תחתיו חדר בן בדר הכבה את מדן ב
בטרה מואב וטס עירו עיות : ויבט חדר וט
וימלך תחתיו שכלה כמשרקה : ויבט שכלה
וימלך תחתיו שאל כרחכות הצהר : ויבט ש
שאל וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור : ויבט
בעל חנן וימלך תחתיו חדר וטס עירו פעי ו
וטס אשתי מהשבאל בת משרד בת מי זוכו
ויבט חדר ויהיו אלפי אדום אלוף תכנע אל
אלוף עליה אלוף יתתי אלוף אהלכמה אלוף
אלה אלוף פניון אלוף קנו אלוף תמן אלוף
מכצר : אלוף מנריאל אלוף עירם אלה אל
אלופי אדום : אלה בני ישראל

ראובן שמעון לוי ויהודה יששכר חבלון : דן
יוסף ובנימן נפתלי גד ואשר : בני יהודה ער
ואתן ושלח שלוש נולד לו מבט שוע הבנע
הבנענית ויהי ער בכור יהודה רע בעני חור
חמיתו : ותבר כלתו ילדה לו את פרץ ואת
זרח כל בני יהודה חמשה : בני פרץ חצרון

והמלך: ובני דוד אמרו ואיתן ודמיון וכלכל דוד
 ודרוע כלם חמשה: ובני ברמי עכר עוכר יש
 ישראל אשר מעל בחרם: ובני איתן עוריה:
 ובני חצרון אשר נחל לו את ירחמאל ואת ר
 רם ואת מלכ: ורם והלד את עמנו ובני
 ועמנו בן הולד את נחשון נשיא בני יואדה:
 ונחשון הולד את שלמא ושלמא הולד את
 בעז: ובעז הולד את עמז ועמז הולד את
 יש: ואיש הולד את בכורו את אליאב וא
 ואכנז בן השני ושבטא השלישי: נתנאל הר
 הרביעי רבי החמישי: ואצם הששי דוד ה
 השביעי: ואחיהם צרויה ואכנזל ובני צ
 צרויה אבשי ויאב ועשהאל שלשה ואבשל
 ילדו את עמשה ואבי עמשה יתר הישמע
 הישמעאלי וכלב בן חצרון הולד את עוזבה
 אשה ואת דרעיה ואלה בניה יסר ושוכב וא
 וארדן: ונתת עוזבה וקח לו כלב את אפרת
 ותלד לו את חור: וחור הולד את אחי ואחי
 הולד את בצלאל: ואחר בא חצרון אל בית
 מכיר אבי גלעד והוא לקחה והוא בן ששים
 שנה ותלד לו את שטב: ושטב הולד את יא
 יאיר והיו עשרים ושלוש ערים בארץ הגל
 גלעד: וקח גשור הארם את חלה יאיר בא
 מאתם את קנת ואת כנתיה ששים עיר פלא
 אלה בני מכיר אבי גלעד: ואחר מות חצרון
 בכלב אפרתא ואשת חצרון אביה ותלד לו
 את אשחור אבי תקע ויהי בני ירחמאל בסד
 חצרון הבסדר רם ובניה ואחר ואצב אחיה:
 ותהי אשה אחרת לירחמאל ושמה עטרה ה
 היא אם אונם: ויהי בניהם בסד ירחמאל

מען חסין ועקר ויהי בני אונם שמי ידע ובני
 שמי נדב ואבישד: ושם אשת אבישור אב
 אבישור ותלד לו את אחיב ואת כולד: ובני
 נדב סלד ואפים וימת סלד לא בנים: ובני א
 אפים ישיע ובני ישיע יטשן ובני יטשן אחלי:
 ובני ידע אחי שמי יתר ויתת חמת יתר לא ב
 בנים: ובני ינתן פלח חזא אלה היו בני ירח
 ירחמאל: ולא היה לששן בנים כי אבי בנות
 הלששן עבר מצרי ושמו ירחע ויתן לששן את
 בתו לירחע עבדו לאשה ותלד לו את עזי: ו
 ועזי הולד את נתן ונתן הולד את חזק: וחזק
 הולד את אביל ואפלה הולד את עמר: וע
 ועמר הולד את יהוא והוא הולד את עזריה:
 ועזריה הולד את חזק ויהי הולד את אלעז
 אלעזה: ואלעזה הולד את ססמי וססמי ה
 הולד את שלום ושלום הולד את קמיה ו
 וקמיה הולד את אלישמע: ובני כלב אחי יר
 ירחמאל ישע בכלד הוא אבי חזק ובני מרשה
 אבי חסדן: ובני חסדן קרח ותפח וקם וש
 ושמע: ושמע הולד את חסם אבי ידעס ור
 וקם הולד את שמי: וכן שמי מען ובעז
 אבי בית צור: ועפה פלגש כלב ילדה את ח
 חזן ואת מרצא ואת גזח וזרן הולד את גזח: וב
 ובני יהדי רגם ויהם וגשן ופלס ויעפה ושע
 ושעף: פלגש כלב מעכה ילד שבע ואת חור
 חרצה: ותלד שעף אבי מרמה את שוא
 אבי מכבנה ואבי גבעא ובת כלב עכסה:
 אלה היו בני כלב מן חור מכור אפרתא שוב
 שובל אבי קרית יערים: שלמא אבי ביתל
 ולם חזק אבי בית צור: ויהי בנים

וטרדה חלוד את האב אבי גיא חרשים כי ח
 חרשים היו: ובני כלב בן פנח עירו אלה ו
 נעם ובני אלה וקנן: ובני יהלאל זוף חסיה
 תרא ואשראל: וכך עזרה יתר ומרד ועפר
 חלון ותור אתמרים ואת שמו ואת שבת א
 אבי אשתמע: ואשת היחיה ילדה את ירד
 אבנודל ואת חבר אבד שכו ואת יקותיאל
 אבד צח ואלה בני בתה פתפרעה אשר לק
 לקח מרד: ובני אשת הדודה אותה נחם אבי
 מעלה הנרי ואשתמע המעכתי: ובני שמון
 אמנו ותר ברתן ותחזן ובני ישע וחת וכן
 וחת: בני שלח בן יהודה עד אבי לכה חלע
 חלעה אבי מרשה ומשפחת בית עבודת הב
 הבין לבית אשביע: חלקים ואגשי כובא רוא
 רוא וסרף אשר בעל לסואב ויטבי לחם ו
 והדברים עזקים: חמה היוצרים ויטבי נט
 נטעים תורה עסה חך במלאכ ע יטבי ש
 שם: בני שמעון נמאל חמן יריב ורח שאלו
 שלם בנו מבסע בנו מישמע בנו ובני מישמע
 חסאל בנו וסור בנו שמעי בנו חשמעי בני
 ששה עשר ובנות שש חלאלו אין בני סריס
 וכל ספח זכ לא דרס עד בני יהודה: ויש
 וישם בבאר שבע ומחלה וחצר שועל: וב
 ובמלחה ובניצנ ובתחלד ובבתואל ובחרפה
 ובצקל ובבית מרכבות ובחצר טיסים ובבית
 בראי ובשערים אלה עריהם עד סוף דודו
 וחצרותם עיטם ועין רמון ותכן ועין ערים
 חשש: וכל חצרותם אשר סביבות הערים ה
 האלה עד בעל ואת מבתם והחשש להם:
 ומשוכב ומחך ויטה בן אש גיה ויואל ודוא

בן יוסיה בן סדיה בן עשאל: ואליעזר ויע
 ועקבה וישחיה ועזיה ועדאל ושימאל
 ובניה: חזא בן שניע בן אלון בן דדה בן
 שמר בן שמעיה: אלה
 הכאים בשמות נשיאים במשפחתם ובית אב
 אבתים נרצו לרוב: חלס לכבוא גדר עד
 למזרח הגיא לבקש מרעה לצאנם: וימצאו
 מרעה שמן וטוב והארץ רחבת ידם וסקנת
 ושלח כי מן דם הישבים הם לבנים:

נבאו אלה הכתובים
 בשמות בני יחזקאל מן יחזקאל חלס אתא
 אהל חלס ואת המענים אשר נמצאו שמה ו
 וחריםם עד דהים הוא ויטבי וחתם ביד
 מרעה לצאנם שם: ומהם מן בני שמעון חל
 חלס חדר שער אנשים חמש מאות ופלוסיה
 אנערה ורפיה ועזאל בני ישע מראשם: וי
 ויפ אה שארית הפלוסיה לעמלק ויטבו שם ע
 עד היום הזה: ובני
 ראובן כבוד ישראל כידוא הבטור ובחלודו
 יצועי אבי וננה בכורו לבני יוסף בן יסר
 ישראל ולא להתחש לכבורה כי הוא הגבר
 באחיו חלעיד במנו והכורה ליוסף: בני
 ראובן בטור ישראל חנוך ופולא חצרון ובר
 וברמי: בני יואל שמעיה בנו וגו בנו שמעי
 בנו: מכה בנו ראיה בנו בל בנו בארה בנו
 אשר הגדה תלגת פלנאכר מלך אשר הוא
 נשיא חראבני: ואחיו למשפחתו ברתחש
 לחלדתם הראשיעאל חכריו: ובלעכיע
 עוז בן שמעון יואל הוא יטב בער עד ועד
 נבו ובעל מעון: חלפורה יטב עד לבוא מדב

מדרגה למן דגור פרט כי מקניהם רבו בא
בארץ גלעד ובימי שאול

עשו מלחמה עם ההגרים ויפלו בידם ויש
ישבו באחיהם על כל פני מרחל גלעד ו
ובניגד לגדס ישבו בארץ הבשן עד סלכה
יואל הראש ושפם המישנה ויעני ושפט בב
בכשן ואחיהם לבית אבתיהם מיכאל ומשלים
ושבע ויהוה ויעני ועמד שבעה יאלהם
בני אכיהל בן חזי בן ירח בן גלעד בן
מיכאל בן ישיש בן יחזי בן כו : אחל בן ע
עבדיאל בן עני ראש לבית אבתם וישבו ב
בגלעד בבשן ובבניה ובכל מגרש שרון ע
על חצאתם : כלם התיחדו בימי יותם מלך
יהודה ובימי ירבעם מלך ישראל ובדאובן
וגדי חזי שבט משה מן בני חל אנשים נש
נשא מן חרב חרבי קשת חמדי מלחמה
ארבעים וארבעה אלף ושבע מאות וששים
יצא צבא ויעשו מלחמה עם ההגרים ו
רסוד תופש תורב ויעזרו עליהם ותתנו ב
בדם ההגרים וכל שעמיהם כי לאחיהם ו
זעקו במלחמה ונעזרו להם בידם כו : ויש
השכי מקניהם גבליהם חמשים אלף וצאן
מאתים וחמשים אלף חמשים אלפים ונפש
אדם מאה אלף : פיהללים רבים נפלו בדם
ביהאדים המלחמה וישם תחתיהם עדיה
הגלה :

חזי שבט משה ישבו בארץ מכשן עד כעל
חרמון ושניר וחר חרמון המה רבו :

ואלה ראשי בית
אבתם יעפר רשעי ואליאל וקריאל ודמיה

והחיה וחריהל אנשים גברי חל אנשי ש
שבות ראשים לבית אבתם : וימלוך כאלוי
אבתיהם ויזנו אחרי אלוי עמי הארץ אשר
השמיד אלהים מפניהם : ויעל אלוי ישראל
את רוח פול מלך אשר ואת רוח תלמל פול
פלסר מלך אשר תלם לראובן וזגרי חל
חלחי שבט משה ויבאם לחלח וחכור וחר
ודא וחר גן עד היום הזה : בני חל גרשון
קהת וחררי : ובני קהת עמרם יצור וחסרון
ועזיאל : ובני עמרם אהרן ומשה וקריס ובני
אהרן נדב ואביה אלעזר ואיתמר : אלעזר
הוליד את פנחס פנחס הוליד את אבשה : וא
ואבישוע והוליד את בקי ובקי הוליד את עני
ועזי הוליד את חזיה חזיה הוליד את חמרי
מריה : מריה הוליד את אמריה ואמריה ה
הוליד את אחיטוב ואחשטוב הוליד את צדוק
וצדוק הוליד את אחיכעץ ואחשטעץ הוליד
את עזריה ועזריה הוליד את יחזק : ויחזק הו
הוליד את עזריה והא אשר כהן בבית אשר
בנה שלמה בירושלם : ויולד עזריה את אמרי
אמריה ואמריה הוליד את אחיטוב : ואחשט
ואחשטוב הוליד את צדוק וצדוק הוליד את
שלום : ושלום הוליד את חלקיה וחלקיה הו
הוליד את עזריה : ועזריה הוליד את שריה ו
שריה הוליד את יהוצבק : ויהוצבק הוליד ב
כהנלית יחזק את יהודה וירושלם כד נבכר
נצר :

בני חל
גרשם קהת וחררי : ואלה שמות בני גרשם
למני ושבעי : ובני קהת עמרם יצור וחסרון
ועזיאל : בני חררי מרלי ומשי ואלה משפחות

הלוי לאבותיהם: לנרשום לבני בני יצחק בנו:
זמה בנו: ויאהב בנו עדו בנו ורח בנו ואתרי ב
בנו: בני קהת עמינרב בנו קרח בנו אסרד בנו:
אלקנה בנו ואביסף בנו ואסרד בנו יתחת בנו
אחריאל בנו עזיה בנו ושאוול בנו ובני אלקנה
עמשי ואחיסות ואלקנה בנו אלקנה צופי בנו
תנח בנו: אליאב בנו ירחם בנו אלקנה בנו
ובני שמואל הכבוד ושני ואביה: בני מרדי
מחלי לבני בנו שמעי בנו עזה בנו: שמעא
בנו תגיה בנו עזיה בנו: ואלה אשר העמיד
דוד על ידו שיר בית יהוד ממנו הארון: ו
יהו משרתים לפני משכן אהל בעדל בשיר
עזרביט שלמה את בית יהוד בדרושלם ויע
ויעמד כמשפטם על עבודתם: ואלה העם
העמדים ובניהם מבני הקהת הימן המשוחר
בן יואל בן שמואל: בן אלקנה בן דודים בן
אליאל בן תחובי בצוף בן אלקנה בן מרת בן
עמשי: בן אלקנה בן יואל בן עזריה בן צבנ
צפניה: בן יתחת בן אסרד בן אביסף בן קרח:
בן עזריה בן קהת בן לוי בן ישראל:

ואחרי אסף העמד

עלימינו אסף בן ברכיהו בן שמעא: בן מיכ
מיכאל בן בעשיה בן מלכיה: בן אתני בן רוח
בן עדריה: בן איתן בן חמה בן שמעי בן יצח
בן גרסם בן לוי: ובני מרדי אחיהם על הש
השמואל איתן בן קיש בן עבדי בן מלוד: בן
חשביה בן אמצייה בן חלקיה: בן אמצי בן
בני בן שמר: בן מחלי בן משי בן מרדי בן
לוי:

ואחיהם
הלויים נתונים לכל עבדת משכן בית האל

האלהים: ואחריו ובני מקטרים על מזבח
העולה ועל מזבח הקמחת לכל מלאכת קדש
הקדשים ולכפר עליהם אל ככל אשר צוה
משה עבד האלהים:

ואלה בני אחרון אלעזר בנו פנחס בנו

אבישוע בנו: בקי בנו עזי בנו ורחיה בנו: מ
מדות בנו אמריה בנו אחיטוב בנו צדוק בנו
אחיעזר בנו: וא

משכיותם לטירותם בנבואם לבני אחרון לוי
למשפחת הקדתי כי להם היה הגורל: ויחננו
להם את חברון בארץ יהודה ואת מגרשיה
סביבתה: ואת שדה העיר ואת חצריה נתנו
לכלב בן יפנה: ולבני אחרון נתנו את ערי המ
הבקלות את חברון ואת למנה ואת מגרשיה ו
ואת יתר ואת אשתמע ואת מגרשיה: ואת
חזן ואת מגרשיה את דבד ואת מגרשיה:
ואת עשן ואת מגרשיה ואת בית שמש ואת
מגרשיה: וממטה בנין את

גבע ואת מגרשיה ואת עלמט ואת מגרשיה
ואת ענתות ואת מגרשיה כל עריהם שלש
עשרה עיר במשפחתיהם: ולבני קהת דגות
דגותיהם במשפחת המטה ממחצית מטה ח
חצי מנשה בעדל ערים עשר: ולבני נרשום
למשפחתם ממטה יששכר וממטה אשר ו
וממטה נפתלי וממטה מנשה בבשן ערים ש
שלש עשרה: ולבני מרדי

למשפחתם ממטה ראובן וממטה גר וממט
וממטה זבולן בעדל ערים שתיים עשרה: ו
יחננו בני ישראל ללויים את הערים ואת מגר
מגרשיהם: ויחננו בעדל ממטה בני יהודה ו

בני גלעד בן מכיר בן מנשה : ואחיו המלח
 ילדה את איש הדוד ואת אביעזר ואת מחלה :
 ויהיו בני שמדע אחין וסבם ולקחי ואניעם :
 ובני אפרים

שותלח וכרד בנו וחתת בנו ואלעדה בנו וחת
 וחתת בנו : חכר בנו ושותלח בנו ועזר האלעד
 והרעם אנשגת תולדים בארץ כי ידו ולק
 לקחת את מקניהם : ויתאבל אפרים אביהם
 ימים רבים ויבאו אחיו לנחמו : ויבא אל אש
 אשתו ותרד ותלד בן ויקרא את שמו ברעיה
 ברעה היתה בביתו : ובתו שארה ותכן את
 בית דודן התחתון ואת העליון ואת און שאר
 שארה : ורפח בנו ורשף ותלח בנו וחתן בנו :
 לעדן בנו עמידד בנו אלישמע בנו : נון בנו
 ירושע בנו : ואחיהם ומסביתם כיתאל ובנת
 ובנתיה לפארח נערן ולמערכ גור ובנתיה וש
 ושכב ובנתיה עד עזה ובנתיה : וערדי בגד
 מנשה בית שאן ובנתיה ענק ובנתיה כגור
 ובנתיה דוד ובנתיה באלה ישבו בני יוסף ב
 בני ישראל :

אשר ימנה ישועה וישד וברעיה ושרח אחת
 אותם : ובני ברעיה חבר ומלכאל הוא אבי
 ברוזת : וחבר הוליד את יפלט ואת שומר וא
 ואת חותם ואת שועה אחותם ובני יפלט פסר
 ובמהל ועשות אלה בני יפלט : ובני שומר א
 אחי ודנה חמה וארם : ובן חלם אחי צופה
 רמנע רשל ועמל : ובני צופה סח ודנפר
 ושועל ובני חסדה יבצר דוד וסמא ושלשא
 חתן ובארא : ובני יתר יפנה ופספא וארא : ו
 ובני עליא ארח חגאל ורצוא : כל אלה בני
 אשר ראשי בית דאבות ברוכים גבורי חילים

ראשי הנשיאים ודיתחשם בעבאל כמלחמה
 מספרם אנשים עשרים וששה אלה : ובנימן
 הוליד את בלע בכור אשכול השני ואחריו
 השלישי : נוחל הרביעי ורפא החמישי : ויהיו
 בנים לבלע אדר תרא ואבידד : ואבישועו
 תעמן ואחוח : תרא ושפון דורם :

ואלה בני אחד אלה
 הם ראשי אבות לישיב גבע וגילה אל בנותיו
 תעמן ואחיה תרא הוא הגלם והוליד את עזה
 ואת אחיהד : ושחלים הוליד בשדה כואב מ
 בן שלחו אתם חושים ואת בערה נשד ויולד
 מן חוש אשתו את יובב ואת גביא ואת מיט
 מיטא ואת מלכ : ואת יערן ואת שביא ואת
 מרמה אלה בני ראשי אבות : וכחשים החל
 הוליד את אביטוב ואת אלפעל ובני אלפעל
 עבר ומשעם ושמד הוא בנה את אונן ואת
 לד ובנתיה : וברעיה ושמע הכה ראשי האב
 האבות לישיב אילן המה הגביריו את יושבי
 גת ואחיו ששק וירמות וירבדיו ועודד ועדר :
 ומיכאל חשפה ויזא בני ברעיה : חבדיה ומ
 ומשלם וחזק וחבר : וישמרי ויולאיה חובב
 בני אלפעל : ויקם חכרי חכרי וואלעי וצלתי
 ואלאל : ועדדיה וסראיה ושמרת בני שמעי :
 וישפן ועבר ואלאל : ועבדון חכרי וחתן : וחג
 חנניה ועילם וענתיה : ויערדיה ופגאל בני
 ששק : ושמישרי ושחריה ועתליה : ויערשיה
 ואליה חכרי בני דודם : אלה ראשי אבות לז
 לתליתם ראשם אלה ישבו בירושלם : ובגב
 ובגבעון ישבו אבי גבעון ושם אשתו בעכה :
 ובנו הבכור עבדון וגור וקיש ובעל ותרב : ו
 תדוד ואחיו חכר : ומקליות הוליד את שמאיה

ואף הכה נגד אחיהם ישבו בחדשם עבא
 אחיהם יגד הוליד את קיש וקיש הוליד את
 טאול וטאול הוליד את דנתן ואת מלכיש
 שרע ואת אכנזב ואת אשבעל וכן דנתן מ
 מריב בעל ומריב בעל הוליד את מיכה ובני
 מיכה פיתן ומלך ותארע ואחו: ואחו הוליד
 את יהועד והיהועד הוליד את עלמל ואת
 עזמיה ואת זכרי חכרי הוליד את מנצא: ומו
 ומנצא הוליד את בניעא רפה בנו אלעשה ב
 בנו אצל בנו: ולאצל ששה בנים ואחד שמו
 שמואל עזרקים בכרו וישמעאל וישעריה וע
 ועזריה וזנן כל אלה בני אצל: ובני עשק א
 אחיו אולם בכרו יעוש השני ואליפלט השל
 השלישי: והיו בני אולם אנשים גבורי חיל
 ודרכי קשת ומריבים בנים ובני בנים מאה וח
 וחמשים כל אלה מבני בנימן:
 וכל ישראל התיחדו והגם
 כתובים על ספר מלכי ישראל והיה הגלל
 לבכל בבעלם: והישיבים הראשנים אשר ב
 מאחזם בעריהם ישראל הצהנים תלמים וה
 והצחנים: ובחדשם ישב מן בני יהודה ומ
 ומן בני בנימן ומן בני אפרים ומנשה: עוזי
 בן עמיאל בן עמר בן אמרי בן פזי מן בני
 פזי בן יהודה: וכן השלתי עשיה הבכור וב
 ובני: וכן בני רח יעואל ואחיהם שש מאת
 ותשעים: וכן בני בנימן סלוא בן משה בן
 יהודה בן חננאל: וכן בן יהודה ואלה בן
 עזי בן מנחם ומשה בן שפט בן דעואל בן
 יבניה: ואחדים לתליתם תשע מאות וחמ
 וחמשים וששה כל אלה אנשים ראשי אבות
 לבית אבותיהם: ומן הצהנים ירעיה ויהורם

והיו: ועזריה בן חלקיה בן מישלם בן צדוק
 בן מריות בן אחיטוב נגיד בית האלמים: וע
 ועזריה בן דתם בן פשחור בן מלכיה ובני
 בן עזראל בן יהודה בן משה בן משה
 בן אמר: ואחדים ראשים לבית אבותם אף
 ושבע מאת וששים גבורי חיל מלאכת עבוד
 עבודת בית האלמים: ומן הלויים שמעיה בן
 חשוב בן עזריקם בן חשביה מן בני מררי: ו
 ובקבוק חרש תלל ומתניה בן מיכא בן זכרי
 בן אסף: ועבדיה בן שמעיה בן גלל בן דותן:
 וסרכיה בן אסא בן אלננה היושב בחצירן
 גטופתי: והשערים שלום ועקוב ופלמן וא
 ואחמן ואחיהם שלום הראשי: ועד הנה ב
 בשער המלך מנחמה המה השערים לביחנות
 בני לוי: ושלום בן קודא בן אביסף בן קורח
 ואחיו לבית אביו הקרחים על מלאכת העב
 העבודה שמרי הספים לאהל ואבותיהם עלים
 מחנה יהוד שמרי המסאופנים בן אלעזר
 נגיד היה עליהם לפני יהוה עמו: וזכריה בן
 פשלמה שער פתח לאהל מועד: כלם הב
 הכרורים לשערים בספים מאתם ושנים עש
 עשר המה בחציריהם התיחדם המה יסר דני
 רוד ושמאל הראה באמתתם ויהם ובניהם
 על השערים לבית יהוה לבית האהל למטמ
 למשמרות: לארבע רוחות יהוה השערים מן
 מזרח ימה צפונה ונגבה ואחיהם בחציריהם
 לבוא לשבעת הימים מעת אלעת עס אלה:
 כי באמנה המה ארבעת גבורי השערים ה
 הם הלויים והיו על הלשכות ועל האצרות
 בית האלמים: וכביבת בית האלמים ילנו מן
 עליהם משמדת ויהם על המפתח ולבקר לב

לבקר: וימרו על כלי העבודה כי במספר יב
יבואם ובמספר יציאותם וימרו מנגינם עלה
הכלים ועל כל כלי הקדש ועל הסלת והתין ו
והשמן והלבנה והבטנים: וכן בני הכהנים
רקחו הפרדות לבשמים: ומתתיה מן הלויים
הוא הבכור לשלם הקדש באמונה על טעם
מעשה החביתים:

וכן בני הקדש מן אחיהם על לחם המערכת
להכין שבת שבת: ואלה המשרדים ראשי
אבות הלויים בלשכות פטרים כיוצאם ואלה
עליהם במלאכה:

ראשי האבות הלויים לחולדתם ראשים אלה
ישם בירושלם: ובגבעון ישם אביגבעון יע
ישאל וסם אשש מעסה: ובנו הבכור עבדן
וצור וקיש ובעל ונר ונדבותד ואחיו זכריה
ונקולות: ומקלות הוליד את שבאכ ואף הם
נגד אחיהם ישם בירושלם עס אחיהם: ונר
הוליד את קיש וקיש הוליד את שאול ושאול
הוליד את יהונתן ואת מלכיששע ואת אבנ
אבנרב ואת אשבעל: וכן יונתן טרם בעל
ומריבעל הוליד את מיכה: ובני מיכה פיתן
ומלך ותדרע: ואחיו הוליד את יערה ויערה
הוליד את עלמט ואת עזמית ואת זכרי הכר
הוליד את מנצא: ומנצא הוליד את בנעאור
ורפיה בנו אלעשה בנו אצל בנו: ולאצל ט
ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכרל וש
יטביעאל ושעריה ועבדיה וחנן אלה בני א
אצל:

גלחמו מישראל ונס איש ישראל כפניו פל
פלשתים ופלו חללים בדר גלבע: ודבקו פל
פלשתים אחרי שאול ואחרי בניו וכו פלש

פלשתים את יונתן ואת אבנרב ואת מלכ
מלכיששע בני שאול: ותכבד הגלחמה על
שאול וימצאוהו הכרס בקשת ויחל בן החור
היודים: ואמר שאול אלג לא כליו טלף ה
ודבקן ודקתני בה פן יבאו העתלים האלה וזה
והתעללו כי ולא אבה נשא כליו כי ירא מאל
וקח שאול את הדורכ ופל עליה: וירא נשא
כליו כי סת שאול ופל גם הוא על הדורכ ו
ומתו וימת שאול ושלשת בניו וכל ביתו וחרו
מנו: ויראו כל איש ישראל אשר בעמק כי
נסו וכי טרו שאול ובניו ויעזבו עיניהם ונסו
ויבאו פלשתים וישבו בהם: ויהי מבחרת וי
ויבאו פלשתים לפשט את החללים וימצאו
את שאול ואת בניו נפלים בהר גלבע: ופשט
רפשיטו ויטאו את ראשו ואת כליו וישלחו
בארץ פלשתים סביב לבשר את עצביהם ו
ואת העס וישימו את כליו בית ארדוד ואת
גלגלו תקעו בית דקון ויטבעו כל יבט גלעד
את כל אשד עשו פלשתים לשאול: ויחינו
כל איש חל ויטאו את גופת שאול ואת גופת
בניו ויבאם יבשה ויקברו את עצמותיהם ת
תחת האלה כיבש העזמו שבעת ימים: וימת
שאול במעלו אשר מעל ביהוד על דבר יה
יהוד אשר לא שנה תכל שאול באב לוד
לדרוש: ולא דרש ביהוד ומיתו וסבל את
הכלוכה ליהוד בן ישי:

ויקבצו כל ישראל אל דוד
חברונה לאמר הנה עצנך ובשרך אנחנו וג
גם תכול גם שלשם גמדות שאול בלך א
אתה המצויא והמביא את ישראל ויאבד יה
יהוד ארדוד לך אלה תרעה את עמל אתיש

ישראל ואתה תהיה נגיד על עמי ישראל : ו
 יבאו כל זקני ישראל אל המלך חבניה ויב
 וכתב להם דוד ברית בחסדו לפני יהודה
 ומשחו את דוד למלך על ישראל כדבר יה
 יהודה ביד שמואל : ולך דוד תכל ישראל יו
 יושלם היא יטו וטו שם היטו יטו הארץ :
 ויאמרו יטו יטו לדוד לא תבא הנה ולכד
 דוד את מצרת ציון היא עיר דוד : ויאמר
 דוד כל מפה יטו יטו בראשונה יהיה לראש ו
 ולשד יעל בראשנה יאב בן צרחיה ויהי לו
 לראש : וישב דוד במצד על בן קראולו עיר
 דוד : ויבן העיר מסביב מן המלוא ועד הסב
 הסביב ויאב ויהי את טאר העיר : ויהי דוד
 הלך גדול ויהיה צבאות עמו :

ואלה ראשי הגבורים אשר

לדוד המתחזקים עמו במלכותו עם כלי ישראל
 להמליכו כדבר יהודה על ישראל :

ואלה מספר

הגברים אשר לדוד ישבעם בן חכמיו ראש
 השלשים הוא עזר את חנינו על שלש מא
 מאות חלל בפעם אחת : ואחריו אלעזר קד
 דודו האחרון הוא בשלשה הגברים : הוא
 היה עם דוד בפס דמים והפלשתים נאספר
 שם למלחמה ותוד חלקת השדה כלאה עד
 שעודים והעם נטו מפני פלשתים : ותיצבו
 בתוך החלקה ויצילה חטו את פלשתים ויש
 וישע יהוד תשועה גדולה : ויהי שלושלם
 מן השלשים ראש על הצל אל דוד אלם
 מערת עדרים ומחנה פלשתים חנה בעמק רפ
 רפאים ודוד או במצודה ונציב פלשתים או
 בכית לחם : ויתאו דוד ויאמר מי יסקני מים

מכור בית לחם אשר בשערי יובקעו השלשה
 במחנה פלשתים וישאבו מים מכור בית לחם
 לחם אשר בשער וישאו ויבאו אל דוד ולא
 אבה דוד לשתתבו וינכר אתם לדוד : ויאמר
 חלילה לי מאלו מעשות זאת הדם האנשים
 האלה אשתה בנפשותם בנפשותם הביא
 הביאום ולא אבה לשתותם אלה עשו שלש
 שלשת דגבורים :

ואכשי אחי יאב הוא היה ראש

השלשה והוא עזר את חנינו על שלש מא
 מאות חלל ולא שם בשלשה : מן השלשה
 בשנים נכבד ויהי להם לשד ועד השלשה ל
 לא בא :

בן דודע בן איש חיל רכפילים מן קבציאל
 הוא הנה את שני אריאל כואב הוא ירד ו
 והכה את האר בתוך הבור כיוס השלג : והו
 והוא הסל את ראש הברזי איש מדהחם
 חמש באמה וביד הברזי חנית כמנד ארנים
 ויהי אלו בשבט גדול את החנית מיד וביצ
 הברזי והנהגו בנחיתו אלה עשה בנחו כן
 יהודע ולו שם בשלשה הגברים : מן השל
 השלושים הנו נכבד הוא ואל השלשה לא
 בא ושימחו דוד על משמעתו :

וגבורי החללים עשוה אל אחי

יאב אלזק בן דודו מבית לחם : שמואל היה
 החללי הפלתי : עזרא בן עקש התקועי
 אביעזר הענתתי : סבכי החשתי עזלי האחו
 האוחזי : מדרו הנשופתי חלד בן בענה הנט
 הנשופתי : אחי בן דודי מגבעת בני בנימן ב
 בניה הפרעתני : חורו מנחלי געש אביאל ה
 העד בתי עומת הכחוזי ארזכא השערבני :

כל שרית ישראל לב אחד להמליך את דוד :
ויהרשש עם דוד ימים שלושה אכלים ושת
ושמים כי היקטו להם אחיהם : וגם דקדוקים
אליהם עזיז שסבר חבולו ונפתלי מביאיכ ל
להם בחמורים ובגבולים ובפרדים ובבקרם
מאכל קמח רבלים ועמקים וזון ושמן ובקר
ועזאן לדבפי שמחה בישראל :

ויעזן דוד עם שריו

והאלפים והכבאות לכל נגיד : ולאמר הויד לב
לכל קהל ישראל אם עליכם טוב וכן יהיה
אלהינו נפרצה נשלחה של אחינו וגשמים
בכל ארצות ישראל ועמכם הכהנים והלוים
בערי מרששים וקבצו אדנו : ונסכה אתא
ארון אלהינו אליו כדא דרשנהו בימי
שאול : ויאמרו כדדקדק לעשות כן כדשד
הדבר בעיני כל היום : וקהל דוד את כל
ישראל כן שיחור מצרים ועד לבוא חמת לה
להביא את ארון יהוה בקרית יערים : ו
יהל דוד וכל ישראל בעלה אל קרית יע
יערים אשר ליהודה להעלות משם את ארון
האלהים יהוה ישב הפרכים אשר נקרא ש
שם : וירכבו את ארון האלהים יהוה ישב
הפרכים אשר נקרא שם : וירכבו אתא
ארון האלהים על עגלה חדשה מבית אביו
אבינר בועז ואחיו נתניס בעגלה : ודו
דוד וכל ישראל משחקים לפני האלהים כ
בכל עז ובשירים ובנצורות ובגבולים ובתפוס
ובמצלותם ובחצצרות : ויבאו עד גת כי
כדן וישלח עזא את דודו לאחיו אתה ארון כי
שמינו הבקר : ויחראף יהוה

ששת אלפים ושמונה מאות חלוצי צבא : מן
בני שמעון גבורי חל לצבא שבעת אלפים ו
ומאה : מן בני הלוי ארבעת אלפים ושש
מאה : ויהרדע הנגיד לאהרן ועמו שלשת א
אלפים ושבע מאות : ועדוק נער גבור חל ו
ובית אביו שרים עשרים ושנים וזמן בני גימן
אחיו שאול שלשת אלפים ועדהנה מרביתם
שמים משמחת בית שאול :

ומדבני אפרים

עשרים אלף ושמונה מאות גבורי חל אנשי
שמות לבית אבותם :

ומחציל מטה מנשה שמונה עשר

אלף אשר נקבו בשמות לבוא להמליך את
דוד : ומבני

יששכר ידעי בינה לעתים לדעת מהיעשה
ישראל ראשיהם מאתים וכל אחיהם עלפי
פיהם :

מזבולן יצאי צבא ערכי מלחמה בכלכל
מלחמה חמשים אלף ויעזר בלאדל ולב :
וגנפתלי

שרים אלף ועמכם בצנה חמית שלשים וש
ושבעה אלף :

וביהרדני ערכי מלחמה עשרים ושמונה
אלף ושש מאות :

ומאשר יצאי צבא לערך מלחמה
ארכים אלף : ומעבר לירדן מדהראובני ו
והגדי חצוי שבת מנשה בכלכל צבא מלח
מלחמה מאה ועשרים אלף : בלאלה אנשי
מלחמה עררי מערבה בלבב שלם באו חבר
חברתה להמליך את דוד על כל ישראל וגם

בעת רפיו על אשר טלה ידו על הארון ה
 ומת סב לפני אלהים: וחד לחד בפרץ
 וחד פרץ בעת קרא למקום ההוא פרץ ע
 עת עד היום הזה: וחד וחד את האלהים
 בים ההוא לאמר הן אביא אלי את ארון ה
 האלהים ולא הסד דוד את הארון אליו אל
 עיר דוד ופזו אל בית עבר אוחם הנזיר: ויש
 ושב ארון האלהים עם בית עבר אדם כבי
 בביתו שלשה חדשים וסד דוד את ביתו ע
 עבר אדם ואת כל אשר לו: וישלח חיל מ
 מלך צר מלכאם אל דוד ועצו ארזים וחד
 חדשי מיר וחדשי עצים לבנות לו בית: וידע
 דוד כי רבנו יהוד למלך על ישראל כרש
 נשאת למעלה מלכותו בעבור עמו ישראל:

קח דוד

עוד נשים בירושלם וחד דוד עוד בנים ו
 ובנות: והאלה שמות הילדים אשר הולדו כי
 בירושלם שמע ושכב נתן ושלמה: ויבחר
 ואל שבע ואל שלטינה ונפג ופני ואל ישמע
 ובעל דע ואל פלט:

פלשתים כי נמשח דוד למלך על פלישתא
 ויעל כל פלשתים לבקש את דוד וישמעו
 דוד וצא לפגדם: ופלשתים באו ופסמו ב
 בעמק רפאים: וישאל דוד באלהים לאמר
 האעלה על פלשתים ונתתם בידי ויאמר לו
 יהוד עלי ונתתם בידך: ויעלו בבעל פרגים
 ויכס שם דוד ויאמר דוד פרץ האלהים את
 אויבי בידי כפרץ מים עליהן קראו שם
 המקום ההוא בעל פרגים: ויעברם את

אלהים ויאמר דוד ויטרפו באש:

ויספו עוד פלשתים ויפסמו בעמק
 וישאל עוד דוד באלהים ויאמר לו האלהים
 לא תעלה אחריהם הסב מעליהם ובאת להם
 ממול הבכאים: ויהי כשמעך את קול הצע
 הצעדה כראשי הבכאים או תצא במלחמה
 כי צא האלהים לפניך להכות את מחנה פל
 פלשתים: ויעש דוד כאשר צוה האלהים ו
 ויפ את מחנה פלשתים מבקען ועד גדרה ו
 וצא שם דוד בכל הארצות ודוד נתן פחזו
 על כל הדגים: ויעש לו בתים בעיר דוד ויבן
 לו מקום לארון האלהים ויט לו אהל ואמר
 דוד לא לשאת את ארון האלהים כי אסדה
 הרים פירבם בחר דוד לשאת את ארון יהוד
 ולשרת עד עולם: ויקהל דוד את כל ישר
 ישראל אל ירושלם להעלות את ארון יהוד
 אל מקומו אשר הבין לו: ויאסף דוד את
 בני אהרן ואת הלויים לבני קהת אהרן ה
 השר ואחיו מאה ועשרים: לבני מררי עשרה
 השר ואחיו מאה ועשרים: לבני גרשון יו
 ואל השר ואחיו מאה ושלשים: לבני אל
 אליצפן שמעיה משר ואחיו מאה: לבני ח
 חכרון אהרן השר ואחיו שמונים: לבני עז
 עזאל עמינדב השר ואחיו מאה ושנים עש
 עשר:

וקרא דוד לצדוק האביתר הכהנים
 חללים לאהרן עשה ואל שמעיה ואלא
 ועמינדב: ויאמר להם אתם ראש האבות ל
 חללים ותקדשו אתם

בית עבד אדם בשמחה

יהי בעד האדם את
הלוי נשאי ארון ברית יהוה וחביו שבעה פ
פרים ושבעה אילים : ודוד מברכך במעילך
ברך וכל הלוי הגשאים את הארון והמש
המשחרים וכנגיד השר המטא והמשחרים
ועל דוד אפוד בד : וכל ישראל מעלים את
ארון ברית יהוה בטרדעה ובקול שופר וכחצ
ובחצצרות ובמזלותם משמיעים בגבלים וב
בנרות : והיו ארון ברית יהוה בא ער ערד
דוד ומכל בת שאל נשקפה בעד החלונות
והרא את הילד דוד מרדך ובשוק ותבו לו
בלבה :

ובאו את ארון האללים ויצט את
בתוך האהל אשר נטה לו דוד ויקרבו עליו
ושלמים לפני האללים : וכל דוד כהנאות
העולה והשלמים וברך את העם בשם יה
יהוה : וחלק לכל איש ישראל מאיש ועד א
אשה לאיש ככר זהב ואשפר ואשישה :

והיו
לפני ארון יהוה מן הלויים משרתים ולהזביל
ולזהרות ולהלל ליהוה אללי ישראל :

אסף הראש ומשנוד זכריה
יעאל ושמירמות וחיאל ומתתיה ואליאב וב
ובניה ויעבד אדם ויעאל בכל נבליים ובכנ
ובכנרות ואסף במזלותם משמיע :

ובניהו
והואל הכהנים בחצצרות תמיד לפני ארון
ברית האללים : ביום ההוא אונתן דוד בר
בראש לזהרות ליהוה בד אסף ואחיו :

ואחיהם והעליתם את ארון יהוה אל ישר
ישראל אל הכנעני לו : כד למבראשנה לא
אתם פלין יהוה אלינו בט כד לא דרשנהו
במשפט : ותקדשו הכהנים והלויים להעלות
את ארון יהוה אל ישראלי וישאו בגידה לויים
את ארון האללים כאשר צוה משה מדי
יהוה בכתבם כמטות עליהם : ויאמר דוד
לשני הלויים להעמיד את אחיהם המשחרים
בכל שד נבליים ובנרות ומזלותם משמיעים
להרים בקול לשמחה :

והעמידו הלויים אתהמן כן יעאל ובן אחיו
אסף בן ברכיה ובן בני מרד אחדם איתן
בן קשישו : ועמיהם אחיהם המשנים וכריתו
בן יעאל ושמירמות וחיאל ועל אליאב וב
ובניהו ומעשיו ומתתיהו ואליפלו ומקניו
ועבד אדם ויעאל השערים :

והמשחרים הזמן אסף ואיתן במזלותם
נהשת להשמיע : חכיה ויעאל ושמירמות
והואל ועל ואליאב ומעשיו ובניהו ובכלים
על עלות : ומתתיהו ואליפלו ומקניו וע
ועבד אדם ויעאל ועשיו בכנרות על השם
השמיע לנצח : ובניהו שר הלויים במטא
ישראל במטא כי מבין הוא :

וברכיה ואלקנה שערים לארון :
ושבניהו והושפט ותנאל ועמשי וזכריהו
ובניהו ואליעזר הכהנים מחצצרים בחצצ
בחצצרות לפני ארון האללים ועבד אדם ו
וחיהו שערים לארון :

והיו דוד וקני ישראל ושרי האללים
ההלכים להעלות את ארון ברית יהוה מן בני

הודו ליהוד קראו בשמו
 וחדיעו בעמים עלילותיו : שירו לו זמרו לו שיר
 שיר במל נפלאותיו : והתהללו בשם קדשו יש
 ישמח לב מבקשי יהוד דרשו יהוד וענו בקשו
 פניו תמיד : וזכרו נפלאותיו אשר עשה נפלאות
 משפטיו פיהו : ודע ישראל עברו בני יעקב ב
 בחידיו : הוא דוד אדיר בכל הארץ כשפ
 משפטיו : וזכרו לעולם ברית דבר צוה לאליה
 יהוה אשר סרת את אסרדום ושבעתו ליצחקו
 ויעמידה ליעקב להק ליהוד : סרת עולם :
 לאמר לך אתן ארץ כנען חבל נחלתכם : כה
 בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים בהיותה לכם
 מגר אלגו ומסלכה אלעם אחר : לא תצח
 לאיש לעשקם ויחב עליהם מלכים ואל תגעו
 במטריה ובגביאי אל תרעו : שירו ליהוד כלה
 הארץ בשיר מים אלוים ישועתו : ספרו ב
 בטיס את כבודו בכל העמים נפלאותיו : פלג
 נחל יהוד ומהלל מאד ונרא הוא על כלה
 אלוים : כי בל אלו העמים אלוים ויהוד
 שמים עשה : ודוד ודוד לפניו עו ודודה כמ
 במקום : והם ליהוד משפחות עמים הכו לי
 ליהוד כבוד ועם יהו ליהוד כבוד שמו טאו
 מנחה ובאו לפניו השתחוו ליהוד בהודת ק
 קדש : חלו מלפניו כל הארץ אף תבן תכל
 בל תמוט : שמו השמים תגל הארץ ואמרו
 בגוים יהוד מלך : דעם הים ומלואו יעלץ ה
 השדה וכל אשר בו : או ירננו עצי היער כל
 מלפני יהוד כי בא לשפט את הארץ :

והוד ליהוד כי טוב כי לעולם
 חסדו : ואמרו ודשענו אלוים ישענו וקבצנו

והצלנו מן הגוים להודות לשם קדשך להש
 להשתבח בתהלתך : ברוך יהוה אלהי ישראל
 מן העולם ועד העולם ואמרו כל העם אמן
 והל ליהוד :

ועוד שם לפני ארון ברית יהוד לאסף
 ולאחיו לשיר לפני הארון תמיד לדמיוס ב
 ביומו : ועבד אדם ואחיהם ששים ושכנה וע
 ועבד אדם בן דוד וחסה לשערים : והאז
 צוחק וצחק ואחיו וצחקים לפני משכן יהוד
 בבמה אשר כבדו :

להעלות עלות ליהוד על מזבח העולה
 תמיד לבקר ולערב ולכל הבתול בתורת יה
 יהוד אשר צוה על ישראל : ועשרת הימן ו
 ודוד ודוד המלכים אשר נקם בשמח ל
 ליהודות ליהוד כי לעולם חסדו ועשרת הימן
 ודודו חזצרות ונצלותם למשפיעים וכל ש
 שיר האלדים ובני דודו לשער : ולכל כלה
 העם איש לביתו וסבדוד לטרך את ביתו :
 ויה

כאשר ישב דוד בביתו ויאמר ודוד אלנתן
 ונביא וצוה אנכי ישב בבית הארזים וארון ב
 ברית יהוד תחת ידועות :

ואמר נתן אל דוד כל אשר בלבבך עשה כי
 האלדים עמך :

כלילה הדוא ויהי דבר אלוים אלנתן לאמר
 לך ואמרת אלדוד עמך כה אמר יהוד לא
 אתה תבנה לה הבית לשבת : כי לא ישתלב
 בבית מן היום אשר העלית את בני ישראל ער
 היום הזה ואהיה מאהל אדאיהל וטש שכן : כ
 ככל אשר דתה לכתל בכל

עבדך וכלבך עשית את כל הגדולה הזאת
להודיע את כל הגדלות : יהוה אין כבוד ואין
אלהים וזהך ככל אשר שמענו באזנינו : ומ
ומלכעמך ישראל גור אחד בארץ אשר ה
הלך האלהים לפדות לו עם לשום לך שם ג
גדלות ותדאיות לגרש מפני עמך אשר פדת
ממצרים וגם : והתן את עמך ישראל לך ל
לעם עד עולם ואתה יהוה הית להם לאל
להלדים : ועתה יהוה הדבר אשר דברת ע
על עבדך ועל ביתו ואבני עד עולם ועשה כ
כאשר דברת : ואבן וזרל שםך עד עולם
לאמר יהוה צבאות אלהי ישראל אלהים לי
לישראל ובית דוד עבדך נכת לנניך : כי א
אמה אלהי גדלת את און עבדך לכבוד לו בית
עד כן מצא עבדך להתפלל לפניך : ועתה
יהוה אתה הוא האלהים ותדבר על עבדך ה
הטובה הזאת : ועשה הואלית לבך אתי
בית עבדך להיות לעולם לפניך כראתה יה
יהוה ברכת ובכרך לעולם :

והוא אחרי כן רך דוד את
פלשתים ונגיעם וקח אתהת ובנתה מיר פ
פלשתים : רך את מואב והיו מואב עבדים
לדוד נשאי בנתה : ורך דוד את הדרעור מ
מלך צובה חמטה בלכתו להצבי דוד בגור פ
פרת : וילכד דוד ממנו אלה רכב ושבעתא
אלפים פרשים ועשרים אלה איש חל רעק
דוד את כל הרכב ויותר ממנו מאה רכב :
ויבא ארם דרמשק לעזר להודעור מלך צו
צובה רך דוד בארם עשרים ושנים אלה א
איש : וישכ דוד בארם דרמשק והיו ארם

ישראל הדבר דברתי את אחי שפטי ישר
ישראל אשר צויתי לדעות את עמי לאמר למ
למה לאיבנתם לי בית ארזים : ועתה כה ת
תאמר לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות א
אני לקחתיך מן הגוה מן אחי הצאן להיות
נגיד על עמי ישראל : ואהיה עמך בכל אשר
אשר תלכת ואבדית את כל אויבך מפניך וע
ועשיתי לך טם כשם הגדולים אשר בארץ :
ושמתי מקום לעמי ישראל ונטעתיהו ושכן
תחתיו ולא ירגז עוד ולא יוספו בגיעולה לב
לבלותו כאשר בראשונה ולמימים אשר צו
צויתי שפטים על עמי ישראל והכנעתי את
כל אויבך ואמר לך ובית יבנה לך יהוה : וה
והיה כי כלאו ימך תלכת עם אבתיך ודקימו
ודקיסותי את זרעך אחריך אשר יהיה מב
מבניך והבינותי את מלכותו : הוא יבנה לך ב
בית וכננתי את כסאו עד עולם : אני אהיה
לו לאב והוא יהיה לי לבן וחסדי לא אסיר מ
מעמו כאשר הסירתי מאשר היה לפניך : ו
והעבדתהו בכתי ובמלכותי עד העולם וכס
וכסאו יהיה נכון עד העולם : וכל הדברים ה
האלה וכל החזון הזה כן דבר נתן אלדו
דוד :

ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ואמר
מי אני יהוה אלהים ומי ביתי כי הביאתני ע
עד היום : ותקטן זאת בעיניך אלהים ותו
ותדבר על בית עבדך למרחק וראיתי כבוד
האדם המעלה יהוה אלהים : מה יוסף עוד
דוד אלהי לכתוד את עבדך ואתה את עבד
עבדך ידעת :

לדוד אתאבן בעניך כישלח לך מתתם
הלא בעבור לחקך ולהפך ולהגל הארץ כאו
עבדיו אלה:

וקח חנון את עבדי דוד ויהלם
וכרת את מזוהתם בחצי עד המפשה ויסל
ישלחם וילט להגיד לדוד על האנשים ו
ישלח לקראתם בידיו האנשים נבלים מ
מאד ואמר הגידך שבו בידיו עד אשר יצ
יצמח וקנכם ושבתם:

ויראו בני עמון כי התבאשו עם
דוד וישלח חנון וכל עמון אלה כסר כסף ל
לשכר להם מן ארם נהרים ומדארם מעכה
ומצבה רכב ופרשים וישכרו להם שנים ו
ושלטים אלה רכב ואת כל מעכה ואת עמו
ויבאו ויהנו לפני מדבא ובני עמון נאספם
מעריהם ויבאו לשלחמה:

וישמע דוד וישלח את יואב ואת כל צבא
הגבורים ויצאו בני עמון ויערטו כלחמה פ
פתח העיר והכלים אשר באו לברם בשדהו
וירא יואב כי היתה בני המלחמה אלו פנים
ואחור ויבחר מכל בתור בישראל ויערך להם
לקראת ארם ואתה העם נתן ביד אבשי
אחיו ויערכו לקראת בגיעתן ויאמר אבסח
תחוק מבני ארם היות לי לחשועה ואם בני ע
עמון יחזקו ממך ודושתך חזק ונתחזקה ב
בעד עמנו ובעד עדי אלהי ויהוד הטוב בע
בענינו יעשה ויגש יואב ודעם אשר עמו
לפני ארם למלחמה ונעס מפניו וכלי ע
עמון ראו כי נס ארם ונעס נסיהם מפני אב
אבשי אחיו ויבאו העיר והיבא יואב ודושת:

לדוד עבדים נשאי מנחה וישע יהוד לדוד
בכל אשר הלך וקח דוד את שלטי הזהב
אשר היו על עבדי הודיער ויבאם ירושלים
ומטבחת ומטון עדי הודיער לקח דוד נחשת
רכה מאד בה עשה שלמה אתים הנחשת
ואת העמלים ואת כל הנחשת:

וישמעו עמו מלך חמת כי הנה דוד את
כלחל הודיער מלך צובה וישלח אתה
הודים בנו אל המלך דוד לטאל לו שלום
ולברכו על אשר נלחם בהודיער וכלו כי
איש מלחמות תע היה הודיער וכל כל הזהב
ובסף ונחשת ונסאותם הקריש המלך דוד
ליהוד עם חלסף והזהב אשר נשא מכלהו
הגרים מאדום וממואב ומבני עמון ומפליס
ומפלישתים ומעמלק ואבשי בן צרויה הכה
את אדום בנא המלח שמונה עשר אלה ו
ישם באדום נציבים ויהיו כל אדום עבדים
לדוד וישע יהוד את דוד בכל אשר הלך
וימלך דוד על כל ישראל ויהי עשה משפט
ועדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא
ויהושפט בן אחיז מוזקד ועדוק בן אחיט
אחיטוב ואבמלך בן אביתר פדנים ושישא
סופר ובגליו בן יהודע על הכרתי ועל הפ
הפלתו ובני דוד הראשנים ליד המלך:

ויהי אחרי כן ושת נחש מלך בני
עמק ומלך מן תחמו ויאמר דוד אעשה
חסד עם חנון בן נחש כי עשה אביו עמי חס
חסד וישלח דוד מלאכים לנחמו על אביו
ויבאו עבדי דוד אל ארץ בני עמון אל חנון
לנחמו ויאמרו אלי בני עמון לחנון המכבד

עשרים וארבע וכן הוא נולד להרפא יחור
את ישראל ויהי יונתן בן שבעא אחי דוד
אל נולדו להרפא בנת ויפלו ביד דוד וביד
עבדיו ויעבד שמן

עד ישראל ויסת את דוד לנשות את ישראל
ולאמר דוד אלי יואב האל שר העם לט' ספ
ספרו את ישראל מבאר שבע ועד דן והביאו
אלי ואדע את מספרם ויאמר יואב יוסף
יהוד על עמו כהם מאה פקדים הלא אדני
הבדל כלל לאדני לעבדים למה יבקש זאת
אדני למה יהיה לאשמה לישראל

ודבר המלך חזק על יואב
ויצא יואב וההלך בכל ישראל ויבא יחור ויחור
ותן יואב את מספר כפקד העם אל דוד וי
יהי כל ישראל אלף אלפים וכמה אלף אי
איש שלף חרב והודה ארבע מאות ושבעים
אלף איש שלף חרב ויהיו בנימן לא פקד ב
כתובם כי נמקד דבר המלך את יואב

ולע פעני האלדים על
הדבר הזה ויד את ישראל ויאמר דוד אל
האלדים חסתי מאד אשר עשיתי את הדבר
הדבר הזה ועתה העבר נא את עיני עבדך
כי נסכלתי מאד

יהי אלגר חזה דוד ואמר לך ודבר אל
דוד לאמר כה אמר דוד שדוש אני נטה ע
עלך בחר לך אחת נהנה ואעשה לך ויבא
נר אל דוד ואמר לו כה אמר יהוד קבל לך
לך אכ' שלוש שנים רעב ואם שלשה חדש
חדשים נספה מפני צריך ודבר אויבך למ
למטות ואם שלשת ימים חרב יהוד ודבר ב

ודא ארם כי נפלו לפני ישראל וישלח מלא
מלאכים ויצאו את ארם אשר מעבר הנדר
ושופך שד צבא הודיעו לפניכם

ויהי לדוד ויאסף את כל ישראל
ויעבד היחזן ויבא אלהים ויעד אלהים ויעד
ויעד דוד לקראת ארם מלחמה וילחמו ע
עמו וינצח ארם כלפני ישראל ויהרג דוד מ
מארים שבעת אלפים רכב וארבעים אלף אי
איש רגלי ואת שופך שד הצבא הבית ויראו
עבדי הודיעו כי נפלו לפני ישראל וישלחו
עם דוד ויעבדו ולא אבה ארם להשיעא
את בני עמון עמו

והי לעת השלום השנה לעת צאת
המלכים וינה יואב את חיל הצבא וישחת
את ארץ מעמון ויבא ויצר את רכב ודוד
ישב ביחשלים ויבא את דבשה ויחזק ויחזק
דוד את עשרת מלכס מעל ראשו וימצאהו
משקל כסר והבוסה אבן יורה ויהי על ראש
דוד ושלל העיר הרצא הרבה מאד ואתה
העם אשר כה הרצא וישר במגרה ובחריצי
הברזל ובמגרות וכן יעשה דוד לכל ערי בני
עמון וישב דוד וכל העם יחשלים

ויהי אחרי כן ותעמד
מלחמה בגור עם פלשתים או הפה סבילה
וחשתי את ספי מלדי הרפאים ויבנעו

ותדעוד מלחמה
את פלשתים ולי אלהנן בקיעוד את לחמל א
אחי גלית הגת ועץ וציתו פנגור ארזים

ותדעוד מלחמה
בנת יהוי איש מזה ואצבעתי שטוטש עש

בארץ ומלאך יהוה משחית במלגבול ישר
ישראל ועתה ראה מהאשכ אתשלחי דברי
ויאמר דוד אל-

גד צרלי מאד אפלהנא ביד יהוה בידים
רחמיו מאד וכיד אדם אל אפל:

ותן יהוה דבר בישראל
ויפל מישראל טבעים אלה איש: וישלח את
האלים מלאך ליהדשם להשחיתם וכהש
וכהשחית ראה יהוה ונתחם על דרעה ויאמר
למלאך המשחית רב עתה הרף ירך ומלאך
יהוה עמד עם נח ארנן הימים:

וישא דוד אתעניו ורא
אתמלאך יהוה עמד בין הארץ ובין השמים
וחרבו שלפה בידו נסיה על ירושלם ופל
דוד והקנים כבסים בשקים על פניהם:

ויאמר דוד אל-
האלים הלא אני אמרתי למנות בעם ואני
הוא אשר חטאתי ודרע הריעותי ואלה הצאן
מה עשו יהוה אלי תדענא ירך ביוכבית א
אבי ובעמד לא למנפה:

ומלאך יהוה אמר אלגד לאמר לדוד כרע
יעלה דוד להקים מזבח ליהוה בנח ארנן הי
היכמי:

וגד אשר דבר בשם יהוה: וישב ארנן ורא
אתמלאך וארבעת בניו עמו טחבאים וא
וארנן דש חטים: ורא דוד עד ארנן וכת
ארנן ורא את דוד וצא כן הגן וישתחו לר
לדוד אפים ארצה:

ויאמר דוד אל ארנן תנהלי מקום הגן וא
ואבנה כי טובח ליהוה ככסף מלא תנהו לי

ותעצר המנפה מעל העם: ויאמר ארנן אל-
דוד קח ליך מעש אדני המלך הטוב בעניו
ראה נתתי הכסף לעלות והמזבחים לעצים ו
והחטים למנחה הכל נתתי:

ויאמר המלך דוד לארנן
לא כיקנה אקנה בכסף מלא כי לא אשא א
אשר ליך ליהוה והעלות עולה חנם:

ותן דוד לארנן במקום שקל זהב
משקל שש מאות: וכן שם דוד מזבח ליהוה
מעל עלות ושלמים וקרא אל יהוה ויענהו כ
באש כן חטמים על מזבח העולה: ויאמר יה
יהוה למלאך ושב חרט אלנתה:

בעת ההיא בראות דוד ביענוהו
יהוה בגון ארנן הימים וחכח שם: ומשכן י
יהוה אשר עשה משה במדבר ומזבח העו
העולה בעת ההיא בכמה נבעון: ולא יכל
דוד חלכת לפניו לדרש ארדים כי נבעת מפ
מפני דרב מלאך יהוה: ויאמר דוד זה הוא
בית יהוה האלדים זה מזבח לעולה לישראל:
ויאמר דוד

לכנוס אתהגרים אשר בארץ ישראל ויעמד
חצבים לחצוב אבני גזית לכנות בית האחד
האלדים: וברחל לרב למסמרים לדרתות ה
השערים ולמחכרות הכין דוד וגחשת לרב
אין מסקר יעצי ארזים לאין מספר כיתוביאל
הצידנים והגרים עני ארזים לרב לדוד:

ויאמר דוד שלמה
בן נער ורך וחכמת לבות ליהוה להגדיל למ
למעלה לשם ולתפארת לכל הארצות אבנה
נא לי חכן דוד לרב לפני מותי:

וַיִּקְרָא לְשִׁלְמֹה בֶּן־יִצְחָר
לְבִנּוֹת בֵּית לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה
לְשִׁלְמֹה בֶּן־אֲנִי הִנֵּה עִם לִבִּי לְבִנּוֹת בֵּית לַיהוָה
לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי׃ וְהָיָה עָלַי
דְּבַר־יְהוָה לֵאמֹר דָּם לְדָב שָׁפַכְתָּ וּמִלַּחֲמֹת
גְּדִילוֹת עָשִׂיתָ לְאַתְכֵּנָה בֵּית לְשֵׁמִי כִי דַמְיוֹר
רַבִּים שָׁפַכְתָּ אֶרְצָה לִפְנֵי׃ הִנֵּה בֵן נִוְלָד לָךְ
וְהָיָה אִישׁ מְנוּחָה וְהִנֵּי־חֲתִי לְוִמְכָּל־אֲבִיךָ
מִסְכִּיב כִּי טַלְמִה יִהְיֶה שְׁמוֹ וְשָׁלוֹם וְשָׁקֵט אֶמְצָא
אִתּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל בְּיָמָיו׃ הוּא זִבְנָה בֵּית לְשֵׁמִי ו
וְהָיָה יְהוָה לִבִּי וְאֲנִי לֹא לְאָב וְהִכְנוֹתִי אֶת־כָּסֶף
מִלִּטְוֹת עַל־יִשְׂרָאֵל עַד־עוֹלָם׃ עֵתָה בֶּן־יְהוָה
עִמָּךְ וְהִצִּילְתָּ וּבִנִּיתָ בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵי
אֲדִירְךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר עָלֶיךָ׃ אֲךָ יְהוֹרָם יְהוָה
טָכַל וּבִינָה וַיִּצְקֶךָ עַל־יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אֶת־תּוֹרַת יְהוָה
אֲדִירְךָ׃ אֲזָהִצִּילְתָּ אֶת־תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־דִּחְקִים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אִשָּׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־יִשְׂרָאֵל חֹק וְאֲמֹר אֱלֹהֵי הָרָא וְאֵל תַּחַת׃ וְהָיָה בֵּינִי הַבְּנוֹת לְבֵית יְהוָה
וְהָיָה זֶה־בְּכָרִים כַּאֲדָה אֱלֹהֵי וְכִסֵּף אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֱלֹהִים פְּטָרִים וְלִחְשֵׁת חִבְרוֹל אֵין מִשְׁתַּלֵּם כִּי
לֹדֵב הִיָּה וְעֵצִים וְאֲבָנִים הַבְּנוֹת וְעֵלִידֵם חֹסֶם
חֹסֶף׃ וְעִמָּךְ
לְרֵב עֵשִׂי מְלֹאכָה חֲצִבִּים וְחֹרָשִׁי אֲבָן וְעֵץ וְכֹ
וְכָל חֶכֶם כָּל מְלֹאכָה׃ לְהָב לְכֹסֶף לְחֻשָּׁת
וְלִחְרוֹל אֵין מִסְפָּר קֹס וְעֵשֶׂה וְהָיָה יְהוָה עִמָּךְ׃
רִצְנו דָּוִד לְכָל שָׂרֵי יִשְׂרָאֵל לְעֹד לְשִׁלְמֹה בֶּן־יְהוָה
הָיָה יְהוָה אֲדִירְכֶם עִמָּכֶם וְהִצִּילְתֶּם לְכֶם מִסְכִּיב
כִּי נָתַן בְּיָדִי אֶת־יִשְׂרָאֵל וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ
לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי עַמּוֹ׃ עֵתָה הֵנּוּ לְבַבְכֶם וּפִי

וַתִּפְסַח לְדָרֶשׁ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְקִוּוּ וּבְנוּ
אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה הָאֱלֹהִים לְהֵבִיא אֶת־אֲרוֹן־
בְּרִית יְהוָה וְכָל־קֹדֶשׁ הָאֱלֹהִים לְבֵית הַגְּבוּהָ
לִשְׁמֵי יְהוָה :
וְקִוּ וּשְׁבַע יָמִים חֲמֹלָךְ אֶת־שְׁלֹחַ בְּנוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל :
וְרֹאסָף :
אֶת־כָּל־שֹׁרֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזְהִנֵם וְהַלְוִיִּם וְסִפְרוּ
הָאִלִּים מִבֶּן־שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּבְעֶלְיָה וְהַלְוִיִּם מִסִּפְרָם
לְגַלְתֵּם לְחֹבֵרִים שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה אֲלֹף־בָּאָלָה
לְנֹצַח עַל־מִלְאֲכַת בֵּית־יְהוָה עֹשִׂים וְאַרְבָּעָה
אֲלֹף וּשְׁמֹנִים וּשְׁפָטִים שֵׁשֶׁת אֲלֹפִים וְאַרְבַּעַת
אֲלֹפִים שְׁעָרִים וְאַרְבַּעַת אֲלֹפִים מִהַלָּלִים לַיהוָה
לַיהוָה בְּכָל־יָמָיו עֹשִׂי לַיהוָה : וְחֹלְקֵי־דָר
רֹדֵד מִחֻלְקֹתֶיךָ לְבְנֵי לֵוִי לְגִישׁוֹן קֹדֶשׁ וּמִדָּר :
לְגִישׁוֹן לְעֹזֶן וּשְׁמַעִי בְנֵי לְעֹזֶן הָרֹאשׁ וְהָאֵל
חִיתָם וְהָאֵל שְׁלֹשֶׁה בְנֵי שְׁמַעִי שְׁלֹמוֹת וְהָאֵל
חִזְקִי שְׁלֹשָׁה אֲלֹהֵי רֹאשֵׁי הָאֲבֹת לְלֵעֹזֶן וּבְנֵי
שְׁמַעִי חִיתָ וְזֵנָה וְעֹשִׂי וּבְרִיעָה אֲלֹהֵי בְנֵי־שֵׁם
שְׁמַעִי אַרְבָּעָה :

והיה ראש חזה השני
 חזקת וברעה לא דרכו בנים והיו לבית אב
 לפקדה אחת : בני קדח עמרם ויצחק חבור
 ונחאל ארבעה : בני עמרם אהרן ונחש ויב
 ויברל אהרן והקדוש קדש קדשים הוא וב
 ובני עד עולם והקדש לפני יהוה לשדהו חל
 ולכרך בשטח עד עולם ונחש איש האלדים
 בני קראו על שבט הלוי : בני משה גרשום
 ואליעזר : בני גרשום שבואל הראש : והיו ב
 בני אליעזר רחביה הראש ולא היה לאליעזר
 בנים אחרים ובני רחביה רבו למעלה : בני

יצוד שלמים וראש : בני חברון ירדו וראו
הראש אמרו : השני יחזאל השלישי וקם
הקבוע הרביעי : בני עזאל מכה הראש
וישיה השני ובני מרד מחל ומושי בני מחל
אלעזר וקיש : ומת אלעזר ולא היו לו בנים
כי אם בנות וישאום בני קיש אחיהם : בני מו
מושי מחל ועוד חמשת שלשה :

אלה בני דוד לבית

אבותם ראשי האבות לפקודיהם במספר
שמות לגלותם עשה המלאכה לעבודת בית
יהוד מבן עשרים שנה ומעלה : כי אמר דוד
הגוי ידוד אלהי ישראל לעמו ישכן בירוש
בירושלם עד לעולם :

ותם חלום אין לשאת את צמסכן

ואת כל כליו לעבודתו : כי בדברי דוד האב
האחרונים המה מספר בגדיו מבן עשרים
שנה ולמעלה : כי מעמדם ליד בני אהרן לע
לעבוד : בית יהוד על החצרות ועל הלשכות
ועל טהרת כל לקדש ומעשה עבודה בית הא
האלהים : ולחם המערות ולסלה למנחהו
ולחוקי המצות ולמחבת ולמרבבת וכל המ
משורה ומדה : ולעבד בבקר בבקר להודותו
להלל להוד וכן לערב : ולכל העלות עלות
ליהוד לשבתות ולחדשים ולמסעים במספר
במשפט עליהם חמיד לפני יהוד ושמרו את
משמרת אהל טועד ואת משמרת הקודש ומ
משמרת בני אהרן אחיהם לעבודת בית יד
יהוד :

ולבני אהרן

מחלקתם בני אהרן נרב ואמיהוא אלעזר ואי
ואיתמר : ולמנרב ואבדוא לפני אביהם

ובנים לאדוני להם וכהגו אלעזר ואיתמר : ו
וחלקם דוד ועזרקסן בני אלעזר ואחיהם
מן בני איתמר לפקודתם בעבודתם : וימצאו
בני אלעזר רבים לראשי הגברים מן בני אי
איתמר וחלקם לבני אלעזר ראשים לבית א
אבות ששה עשר ולבני איתמר לבית אבותם
שמינה : וחלקם בעדלות אלה עם אלה כי
היו שרי קדש ושרי האלהים מבני אלעזר וב
ובני איתמר :

ויכתבם שמעיה מן צננאל הסופר מן חלילי
לפני הבדל והשרים ועזרקסן הבן ואחיהם
בן אביתר וראשי האבות לכהנים ולחם בית
אב אחד אחז לאלעזר ואחז אחז לאיתמר : ו
ויצא הגורל הראשון להזריב לידעיה הש
השני :

השלישי לשערים הרביעי : למלכיה החבוישי
למימן הששי : לרקון השביעי לאביה השם
השמיני : לישוע התשעי לשכניו העשירי :
לאלישיב עשתי עשר ליקים שנים עשר : לח
לחבה שלשה עשר לישכאב ארבעה עשר :
לכלה המשה עשר לאמר ששה עשר : לח
לחור שבעה עשר לדבצץ שמונה עשר : לפ
לפתחיה הששה עשר לחזקאל העשירי : לי
ליכין אחד ועשרים לגמל שנים ועשרים : לי
לדודו שלשה ועשרים למעודו ארבעה וע
ועשרים : אלה פקודתם לעבודתם לבית
יהוד כמשפטם כד אהרן אביהם כאשר צו
צוה יהוד אלהי ישראל :

ולבני לוי הגוים לבני עמרם

שוכאל לבני שובאל יחזיהו לרחבעם לבני

רחביהו הראש יסדהו ליצור שלומות לבני
שלומות יתנו בני ירהו אברהם השני יחזאל
השלישי קבעם הרביעי : בני עזאל מיכה ל
לבני מיכה שמור ואח מיכה ישיה לבני ישיה
זכריהו בני מררי כחלי ומרשי בני יעקדו בנו
בני מררי לעקדו בנו ושרם חסד ועסרי : ל
לכחל אלעזר ולאדהו לו בנים : לקיש בני
קיש ירחבאל ובני מרשי מתלי ועוד רדמות
אלה בני הלוי לבית אבותם :

ויפלו גם הם גורלות לעמם אחדים
בני אהרן לפני דוד המלך וצדוק ואחיהם
הראשי האבות לכתים וללויים אבות הראש
לעמם אחיו הקטן : ויבדל דוד ליהויה הצבא
לעבדה לבני אסף והקטן ודחון הגבאים בכ
בכורות מבבלים ובמצלותם ויהי מספרם אנ
אנשי כלאכה לעבדם : לבני אסף זפור ויו
יוסף ונתניה ואשראלה בני אסף עליד אסף
הנבא עלידי המלך :

לידותם בני יוחנן גדליהו וגרי
רשעיהו חשביהו ומתתיהו שטה על ידי אבי
אביהם יוחנן בכבוד הנבא על הדודות והלל
ליהו ויהימן בנייהמן בקהו מתניהו עזיאל
טמאל וירשם חנניה חנני אליאזה גדלתי
ורמתי עוד ישכרסיה מלתי הומיר מחזיאתי
כלאלה בנים להימן חזה המלך בדרבי הא
האלדים לחרים קרן חתן האלדים להימן בנ
בנים ארבעה עשר ובנות שלוש : כלאלה ע
עלידי אביהם בשיר בית יהוד במצלותם נב
נבלים ובנותיהם לעבדות בית האלדים עלידי
המלך אסף וידותן והימן ויהי מספרם עכ

אחיהם מלמדי שיר ליהוד כל המבין בארם
שכנים ושכניהם ולגורלות משמרת לעמם
משמרת בקטח בגדל מבין עבד המלך :

ויצא הגורל הראשון לאסף ליוסף
גדליהו השני האואחיו ובניו שנים עשר :
השלישי זפור בניו ואחיו שנים עשר : הרביעי
ליצרי בניו ואחיו שנים עשר והחמישי נתניהו
בניו ואחיו שנים עשר : הששי בקהו בניו וא
ואחיו שנים עשר : השבעי אשראלה בניו וא
ואחיו שנים עשר : השמיני ישעיהו בניו ואחיו
שנים עשר : התשיעי מתניהו בניו ואחיו שנים
עשר : והעשירי שמעי בניו ואחיו שנים עשר :
עשתי עשר עזאל בניו ואחיו שנים עשר : ה
השנים עשר לחשביה בניו ואחיו שנים עשרו
לשריטה עשר שובאל בניו ואחיו שנים עשר :
לארבעה עשר מתתיה בניו ואחיו שנים עש
עשר : לחשביה עשר לירמיה בניו ואחיו שנים
עשר : לשריטה עשר לחנניה בניו ואחיו שנים
עשר : לשבעה עשר לישימיה בניו ואחיו
שנים עשר : לשכניה עשר לחנני בניו ואחיו
שנים עשר : לחשביה עשר למלתי בניו ואחיו
שנים עשר : לעשרים לאליה בניו ואחיו ש
שנים עשר : לאחד ועשרים להותיר בניו וא
ואחיו שנים עשר : לשנים ועשרים לגדליה ב
בניו ואחיו שנים עשר : לשלשה ועשרים ל
למחזיאתי בניו ואחיו שנים עשר : לארבעה
ועשרים לחכמתי עזר בניו ואחיו שנים ע
עשר : למחלקות

לשערים לקרחים מלמיהו בן קראא מן בני
אסף : ולמשלמיהו בנים זכריהו הכטור ידיע

ידועאל השני ובדודו השלישי יתגאל הרבי
הרביעי : עלם החמישי יהוחנן השישי אליו
אלוהיועני השביעי : ולעבד אדם בנים שם
שמעיה הבכור והחבר השני ואח השלישי
ושטר הרביעי ונתנאל החמישי ועמאל הששי
יששכר השביעי פעלה השמיני כי סרכו אל
אלהם :

בנו נחלד בנים הממטלים לבית אבותם כי ג
גבורי חיל המה : בני שמעיה עתני ודפאל ו
ועבד אלחבר אחיו בני חל אלדו וסנכידו :
כל אלה מבני עבד אדם המה ובניהם ואח
ואחיהם איש חל בבח לעבודה ששים ושנים
לעבד אדם : ולמשלמיהו בנים ואחים בניה
חיל שמנה עשר : ולחסה בן בני נררי בנים
ששיר הראש כדלדאיה בכור ושעיהו אב
אכדו לראשי חלקיהו השני טבדיו השלישי
זכריהו הרביעי כלבנים ואחים לחסה שלשה
עשר : לאלה מחלקות השערים לראשי הגב
הגברים משמרות לעמת אחיהם לשרת כב
בבית יהוד : ורפלו גורלות בקטן בגדול לבית
אבותם לשער ושער :
הגורל מורחה לשלמיהו חבדיו בן יעקב ב
בשכל הפיל גורלות ויצא גורלו צפונה : לע
לעבד אדם נגבה לבני בית האספים ולשפים
ולחסה למערכ עב שער שלח בססלה הע
העולה משטר לעמת משטר :

למורח הלחים ששה לצפונה ליום
ארבעה לנגבה ליום ארבעה ולאספים שנים
שנים ולפרס למערכ ארבעה למסלה שנים
לפרס :

מחלקות השערים לבני הקרח ולבני מררי
הלחים אחיה על אצרות בית האלפים חל
לאצרות הקרשים : בני לערן בני הגרשני ל
ללערן ראשי האבות ללערן הגרשני יחאליו
בני יחאל ותם ונאל אחיו על אצרות בית י
יהוד : לעמרם ליצדור לחברני לעמאל : ו
ושבאל בן גרשם בן משה נגיד על האוצר
האצרות ואחיו לאלעזר חכיהו בנו רשעיהו
בנו וירם בנו חכר בנו ושלכות בנו : הוא ש
שלמות ואחיו על כל אצרות הקרשים אשר
הקרשים דוד הכיך וראשי האבות לשרידא
האלפים והמאות ושיר הצבא : בן המלחמות
וכן השלל הקרשים לחק לבית יהוד : וכל ה
ההקדשים שמואל ודאה ושאוה בן קיש ואב
ואבנר בן טר ויאב בן צריה כל המקדשים ע
על יד שלמים ואחיו :

ליצדור בנכדו ובניו למלאכה החיצונה
על ישראל לשמרים ולשפטים : לחברני חש
חשכידו ואחיו בני חל אלף ושבע מאות על
פקדת ישראל מעבד לירדן מערבה לכלל
מלאכת יהוד ולעבודת המלך : לחברני יהיה
הראש לחברני להלדתי לאבות בשנת האר
הארבעים למלכות דוד נדרשו ומצא בהם
גבורי חיל ביעוד גלעד ואחיו בני חל אלפים
ושבע מאות ראשי האבות ופקודים דוד המ
המלך על דאובי והגורל חצי ששם המנשי
לכל דבר האלפים ודבר המלך :

ובני ישראל למספלים
ראשי האבות ושיר האלפים והמאות ושטר
ושטריהם המשרתים את המלך לכל דבר ה

הבחלקות הבאה והיוצאת חדש בחדש לכל
חדש השנה הבחלקת האחת עשרים וארבע
וארבעה אלף :

הבחלקת הראשונה לחדש הראשון יטבעם
בן ובניאל ועל מחלקתו עשרים וארבעה אל
אלף : בן בני פרוץ הראש לכל שרי הצבאות
החדש הראשון :

בחלקת החדש השני יהודי האזרחי ומחלקתו
ובגלות הגיד ועל מחלקתו עשרים וארבעה
אלף : שר הצבא השלישי לחדש השלישי ב
בניהו בן יהרדע הבן ראש ועל מחלקתו ע
עשרים וארבעה אלף : הוא בניהו גבור הש
בשרשים ועל השרשים ומחלקתו עמזכר ב
בן :

הרביעי לחדש הרביעי
עשהאל אחי יואב חבדיה בן אחריז ועל מ
מחלקתו עשרים וארבעה אלף :

החמישי לחדש החמישי השר שמהות
היהודי ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף :

הששי לחדש הששי עדא בן
עקש התקועי ועל מחלקתו עשרים וארבעה
אלף :

השביעי לחדש השביעי
החץ הפלתי מן בני אפרים ועל מחלקתו עש
עשרים וארבעה אלף :

השמיני
לחדש השמיני סכבי החשתי לוחמי ועל מח
מחלקתו עשרים וארבעה אלף :

התשיעי לחדש התשיעי אביעזר
הענתותי לבן ימיני ועל מחלקתו עשרים ואר
וארבעה אלף :

העשירי לחדש
העשירי מררי הגטופתי לוחמי ועל מחלקתו
עשרים וארבעה אלף :

עשתי

עשר לעשרת עשר החדש בניה הגרעתי מן
בני אפרים ועל מחלקתו עשרים וארבעה אל
אלף :

השנים עשר לשנים
עשר החדש חלדי הגטופתי לעתניאל ועל מ
מחלקתו עשרים וארבעה אלף :

ועל שבטי ישראל לראובני נגיד אליעזר
בן חבירי לשבעתי שפטיו בן מעכה :

חלדי חשביה בן קמואל לאהרן צדוק :

ליתודה אלהי מנחם דוד ליששכר עבדי בן
מכאל : לחסלן ישמעיהו בן עבדיהו חנפני

ירמיה בן עזראל : למני אפרים הושע בן ע
עוזיהו לחצי שבט מנשה יואל בן פרוחיה : לח

לחצי המנשה גלעדיהו בן חביריהו למנימן
יעשיאל בן אבנר : לרן עזראל בן ירחם אלה

שרי שבטי ישראל : וליאנשא דודל מספרם
למכן עשרים שנה ולמטה כי אמר יהודי דוד

להרבות את ישראל ככוכבי השמים ויהאב בן
צוריה החל למנות ולא כלה ויהי כזאת קצף

על ישראל ולא עלה המספר במספר דברי
הימים למלך דוד :

חצי

ועל אצרות המלך עזמות מן עזריאל ועלה
האצרות בשדה בערים ובכפרים ובמגדלות

יהונתן בן עוזיהו : ועל עשי מלאכת השדה ל
לעבדת האדמה עזרי בן כלוב : ועל דברמים

שמיני הרמתי ועל שככרמים לאצרות הין י
זכרי השפמי : ועל הזאת והשקמים אסר ב

בשפלה בעל חנן הגדלי ועל אצרות השמן
יועש : ועל הבקר הרעים בשרון שטר השר

השרתי ועל הבקר בעמקים שפט בן עדלי :

ועל הגבלים אוכל הישבעלי ועל האתונות
 יחדיו המרתני ועל הצאן יחד הדגרי כלא
 אלה שרי הרמש אשר למוך דוד : וזאת
 דוד דוד יעץ איש מבין סופר הוא וחזאל
 בן חכמני עבד בני המוך ואחיה כלי יעץ לכל ד
 חושי הארץ וע המוך ואחרי אחיהפל יהו
 יהודה בן בניה ואביתר ושרצבא למוך יו
 ואב : וקדל

דוד את כל שרי ישראל שרי השבטים וש
 ושרי המחלקות המשרתים את המוך ושרי
 האלים ושרי המאות ושרי כל דמש ומקנה
 למוך ולבני עבד הסריסים והגבירים ולכל
 גבור היל אלי ויהושלם : ולם דוד המוך על
 תליו ואמר שבעוני אחי ועמי אני עבדכם
 למנות בית מנוחה לארון ברית יהוה ולהרים
 רגלי ארצי ודכנותי למנוח והאלים אמר
 לי לא תבנה בית לשמי כראש כל המות את
 אתה דמים שפכת : רבדך יהוה אלהי ישראל
 ישראל כי מכל בית אבי להיות למוך על יס
 ישראל לעולם כי בידחה ביד רגיד ובכית
 עמדה בית אבי ובבני אבי כי רצה להמוך
 על כל ישראל : ומכל בני כי רבים בנים נטן
 לי יהוה ויבחר בשלמה בני לשבת על כסא מ
 מלכות יהוה עלי ישראל : ואמר לי שלמה ב
 בנך והאזינה ביתי ויצרתי בירוחי מ לי
 לבי ואני אהיה לו לאב ודבעתי את מלכותו
 עד לעולם אם חזק לעשות מצותי ומשפטי
 כיום הזה : ועתה לעני כל ישראל קהל יהוה
 ובאנו ארצנו שמו ודרשו כל מצות יהוה
 אלהיכם לבען תדשו את הארץ הכובה ודג

ודנתלם לבניכם אחריכם עד עולם : ואתה
 שלמה בן דע' אתה אלהי אבך ועבדו כרב
 שלם ובגפש חפצה כי כל לבית דוד יחד
 וכל יצר בחשבות כבין אם תרשטו ימצא ל
 לך ואם תעובדו ינחך לעד : ראה עתה כי
 יהוה בחר בך לבנות בית למקדש חזק ועש
 נעשה : וזמן דוד לשלמה

בנו את הבית והאלים ואת בליו תגבדו ועל
 ועל ימיו ודודו הפנימים ובית הבפוח : ותב
 ותבנית כל אשר היה ברות עמו לחצרות כ
 בית יהוה ולכל השכות סביב לאצרות בית
 האידים ולאצרות הקדשים : ולמחלקות ה
 הכהנים והלויים ולכל מלאכת עבדת ביתיה
 יהוה ולכל מלי עבדת בית יהוה : לזרוב כמש
 במשקל הזהב לכל כלי עבודה ועבודה לכל
 כלי הכסף כמשקל לכל כלי עבודה ועבודה
 ומשקל למנוחות הזהב ונרתהם הזהב כמש
 במשקל למנוחה ומנוחה ונרתה ולמנוחות הב
 הכסף במשקל למנוחה ונרתה בעבודת מנו
 מנוחה ומנוחה : ואת הזהב כמשקל לשלחות
 המעשרות לשלוח ושלוח הכסף לשלחות הכ
 הכסף : ודמלוח המזבחות והקטית הזהב ט
 טהור ולכפורי הזהב כמשקל לכפור וכפור
 ולכפורי הכסף כמשקל לכפור וכפור : ולמז
 ולמזבח הקטרת הזהב מוקד כמשקל חלבת
 המריכה המריכה הזהב לפרשים וסככים על
 ארון ברית יהוה : הפל בכתב מיד יהוה עליה
 השכיל כל מלאכות התכנית :

ואמר דוד לשלמה בנו
 חזק ואמץ ועשה אלהיך ואלהי חתת כל ימיו

אֱלֹהִים אֱלֹהֵי עַמּוֹךְ לֹא יִפְּלֶה לֹא יַעֲזֹב עַד לְכָלֹת כָּל מַלְאֲכֵי עֲבֹדַת בֵּית יְהוָה וְהָיָה מִתְּחִלָּה הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם לְכָל עֲבֹדַת בֵּית הָאֱלֹהִים וְעַמּוֹךְ בְּכָל מַלְאֲכָה לְכָל יָרֵיכַי בְּחַבְשָׁה לְכָל עֲבֹדַת הַיָּשׁוּרִים וְכָל הָעָם לְכָל דְּבָרָךְ׃
וַיְהִי הַמֶּלֶךְ לְכָל הַקְּהָל שְׂלֵמָה בֶּן אֶחָד בְּחֹר בֶּן אֲדִישׁ נֶעֱר וְרָךְ וְהַמְּלָאכָה גִּרְחֵל כִּי לֹא לְאָדָם הַבְּרִיָּה כִּי לַיהוָה אֱלֹהִים׃ וּבְכָל־כֹּהֵן הַכִּנְיָוִת לְבֵית אֱלֹהֵי הַזֶּהָב לְהַבִּי יְהִלְכָף וְלִסְכָף וְלִסְכָף וְהַחֲשֵׁת לַנְּחֹשֶׁת וְהַבְּחָל לְסִחָל וְהַעֲצִים לְעֵצִים אֲבִי שֹׁהַם וּמִלְאִים אֲבִי־פֹרֶךְ וְרַמְמָה וְכָל אֲבֵן יִקְרָה וְאֲבִי שִׁישׁ חֹכִי׃
וְעוֹד מִרְצוֹתֵי בֵּית אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּלְיָה וְהַבֹּכֹכ וְכִסְף נָתַתִּי לְבֵית אֱלֹהֵי לְמִעֲדָה מִכָּל הַכִּנְיָוִת לְבֵית הַקֹּדֶשׁ׃ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים כֶּכֶר וְהֵב מִזֶּהָב אֹפִיר וְשִׁבְעַת אֲלָפִים כֶּכֶר כִּסְף מִזֶּהָב לְטוֹחַ קִירֹת הַבָּתִּים׃ לְהַב לְהַבִּי וְלִסְכָף וְלִסְכָף חֹכִי וְלִכָּל מַלְאֲכָה בֵּית חֲרָשִׁים וְכִי מִתְּנֶדֶב לְמַלְאֲכֵי יְדוֹ הַיּוֹם לַיהוָה׃ וַיִּתְּנֵם לְשֵׁרֵי הָאֲכֹת וְשֵׁרֵי שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל וְשֵׁרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאֹת וְלְשֵׁרֵי מַלְאֲכֵי הַמֶּלֶךְ׃ וַיָּתֵנוּ לְעֲבֹדַת בֵּית הָאֱלֹהִים וְהֵב כֶּכֶרִים חֲמִשָּׁת אֲלָפִים וְאֶדְרֵכָנִים רַבּוֹ וְכִסְף כֶּכֶרִים עֶשְׂרֵת אֲלָפִים וְנַחֲשֶׁת רַבּוֹ וְשִׁמְעֵת אֲלָפִים כֶּכֶרִים וְכִרְחָל מֵאָה אֶלֶף כֶּכֶרִים׃ וְהִנְמַצָּא אֹתוֹ אֲבָנִים נִתְּנוּ לְאֶרֶצַּ בֵּית יְהוָה עַל־יַד יִזְרָאֵל הַגִּרְשִׁינִי וַיִּשְׁכְּחוּ הָעָם עַל־הַתְּנִיכָה כִּי כָלֹכַ שָׁלַם וַיִּתְּנֵם לַיהוָה וְגַם דָּוִד הַמֶּלֶךְ שִׁמְשָׁה שְׁמֻחָה גִּרְחֵל׃ וַיִּכְרֹךְ דָּוִד אֶת יְהוָה לְעֵינֵי כָל־הַקְּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִד

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִנִי מֵעוֹלָם וְעוֹד עוֹלָם׃ לֹךְ יְהוָה דָּגְרָלָה וְהַגְבִּירָה וְהַתְּפָאֵרָה וְהַגְצֵם וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ לֹךְ יְהוָה הַמְּכַלְמָה וְהַמְּתַנְשָׂא לְכָל־לִרְאשֵׁי וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבֹד כָּל־כֶּנֶךְ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִידֶךָ כָּח וְהַגְבִּירָה וּבִידֶךָ לַגִּדֹל וְלַחֲקֹל לְכָל־יֹעֵתָה אֱלֹהֵי מִיָּדִים אֲנִתָּה לֹךְ וּמִתְּחִלָּה לִשְׁם תִּפְאָרְתְּךָ׃ כִּי מִי אֲנִי וּמִי עַמִּי כִי נֶעֱצָר פִּי לְהִתְגַּדֵּב כִּי אֵת בִּי מִכָּךְ הִכָּל וּמִיָּדֶךָ נִתְּנוּ לֹךְ׃ כִּי גִרְלִים אֲנִתָּה לְפָנֶיךָ וְתוֹשָׁכִים כָּל־אֵב אֲבִיתָנוּ כִּצְלֵי יָמֵינוּ עַל הָאָרֶץ וְאֵין מִקְדָּשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּל־הַמָּקוֹם הַזֶּה אִשֶּׁר הַכִּנְיָוִת לְבָנוֹת לֹךְ בֵּית לִשְׁם קֹדֶשׁ מִיָּדֶךָ הוּא הַלֵּךְ׃ וְיִדְעֵתִי אֱלֹהֵי כִי אַתָּה כָּחֵן לִבִּי וּמִיָּשָׁרִים תִּרְצֶה אֲנִי כִּי שֵׁר לִבִּי הַתְּנֶדֶבֶתִי כָל־אֵלֶּה וְעַתָּה עִמָּךְ הִנְמַצָּא רֵאשִׁית בְּשִׁכְחָה לְהַתְּנֶדֶב לֹךְ׃ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבִיתֵנו שְׂכֵר הַזֶּה וְעוֹדֵם רִצְרָם מִחֲשָׁבוֹת לִבִּי עִמָּךְ וַיִּכֵּן לִבִּי אֱלֹהֵי׃ וְיִשְׂרָאֵל לְשִׁלְמָה בְּנֵי תָן לִבִּי שָׁלַם לְשִׁמּוֹל מִצִּוְתֶיךָ עֲדוּתְךָ וְחֻקְךָ וְלַעֲשׂוֹת הִכָּל וְלְבָנוֹת הַבֵּיָרָה אֲשֶׁר הַכִּנְיָוִת׃

וַיֹּאמֶר דָּוִד לְכָל־הַקְּהָל כִּכְרֵנָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיִּכְרְבוּ כָל־הַקְּהָל לַיהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיהֶם וַיִּקְרָו וַיִּשְׁתַּחֲוּ לַיהוָה וְלַמֶּלֶךְ וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה זִבְחִים וַיַּעֲלוּ עֹלֹת לַיהוָה לְכִדְרָתָהּ הִיוּ הַיּוֹם הַזֶּה וְהוּא פְּרִים אֶלֶף אֶלֶף אֶלֶף כֶּכֶרִים אֶלֶף וְנִסְכֵּיהֶם חֲבָחִים לְרֹב לְכָל־יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּא מֵאֲכָלֵי וְשִׁטּוֹ לִפְנֵי יְהוָה כִּי־הוּא בְּשִׁמְחָה וַיִּמְלִיכוּ שְׁנֵי לְשִׁלְמָה בֶּן־דָּוִד וַיִּכְשְׁחוּ לַיהוָה

לנגד חֲצִדְקָה לְכָהֵן : וַיִּשָּׁב שְׁלֹמֹה עַל־בְּטָא
 יְהוּדָה לְכַלֵּךְ תַּחַת דָּוִד אָבִיו וַיִּצְלַח וַיִּשְׁמָעוּ א
 אֲלֵיו כָּל יִשְׂרָאֵל : וְכָל הַשָּׂרִים וְהַגְּבֻרִים תָּגַם
 כָּל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּחַד נָתַן יָד תַּחַת שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ
 הַמֶּלֶךְ : וַיַּגְדֵּל יְהוָה אֶת שְׁלֹמֹה לְכִיעֲזָרָה לְעֵינֵי
 כָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיֶה עָלָיו יְהוָה מַלְכוּת אֲשֶׁר לֹא־הָיָה
 הָיָה עַל כָּל כֵּלָךְ לִפְנֵי עַל יִשְׂרָאֵל :

וַיְדוּד בֶּן יִשִּׁי מֶלֶךְ עַל־כָּל יִשְׂרָאֵל : וְהַיָּמִים א
 אֲשֶׁר מָלַךְ עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּחֲסִדִּין
 מֶלֶךְ שִׁבְעֵי שָׁנִים וּבִירוּשָׁלַם מֶלֶךְ שְׁלֹשִׁים וּשְׁשִׁים
 וְשֵׁשֶׁת : וַיָּבֵת בְּשִׁיבָה טֹבָה שִׁבְעֵי יָמִים עָשָׂרו
 וּכְבוֹד וּמֶלֶךְ שָׂדֵמָה בְּנוֹ תַחְתָּיו : וְדָבָר יְדוּד
 הַמֶּלֶךְ הָרֵאשִׁינִים וְהָאֲחֵרִים הִנֵּה כְּתוּבִים עַל
 דְּבָרֵי שְׁמוּאֵל הָרֵאשִׁי וְעַל דְּבָרֵי נָתָן הַנָּבִיא וְעַל
 וְעַל דְּבָרֵי גֵד הַחֹזֶה : עַם־כָּל מַלְכוּתוֹ וּגְבוּרָתוֹ
 וְהַעֲשִׂים אֲשֶׁר עָבָד עָלָיו עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל
 מַמְלֻכֹת הָאָרְצוֹת : וַתִּחַקֵּן שְׁלֹמֹה
 בֶּן דָּוִד עַל־כָּל מַלְכוּתוֹ וַיְהוּד אֲדָרְיוֹ עָבָדוֹ וַיַּג
 תְּנוֹלָתוֹ לְמַעַל : וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה לְכָל־יִשְׂרָאֵל
 לִשְׂרֵי־הָאֲלֹפִים וְהַמֵּאֹת וְלִשְׁפָטִים וְלִכְלֵל נִשְׂיָא
 לְכָל־יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁי הָאֲבֹת יִהְיֶה שְׁלֹמֹה וְכָל
 הַקָּהָל עָמָּה לְבָמָה אֲשֶׁר בִּגְבֻעֹן פִּדְשָׁם הָיָה
 אֵהָל מוֹעֵד הָאֲלֹהִים אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה עָבָדִי
 יְהוָה כַּמִּדְבָּר וְאֵבֶל אֶרֶץ הָאֲלֹהִים הָעֵלֶה וַיַּחַד
 מִקְרִית יַעֲרִים בְּדִבְכֵן לִי וַיַּחַד פִּתְגָמָה לִי אֵהָל
 בִּירוּשָׁלַם וַיּוֹמַחַח הַנְּחֻשֶׁת אֲשֶׁר עָשָׂה בְּעִלְיָאֵל
 בְּיָאֹרִי בְּחֹזֶר שָׁם לִפְנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה וַיַּרְרֶשְׁהוּ
 שְׁלֹמֹה וְהַקָּהָל : וַיַּעַל שְׁלֹמֹה שָׁם עַל־מִזְבֵּחַ
 הַנְּחֻשֶׁת לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־הָיָה מוֹעֵד וַיַּעַל ע
 עָלָיו עֹלֹת אֵלֶּיךָ :

וַיִּהְיֶה נִרְאָה אֲלֵהֶם לְשֹׁלֹמֹה וַיֹּאמֶר לִי שְׁלֹמֹה
 מִהֲאֵתָן לִי : וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה לְאֲלֵהֶם אֵתָה ע
 עֲשִׂיתָ עִם דָּוִד אָבִי חֶסֶד גְּדוֹלָה וְהַמְלִכְתָּנִי ח
 תַּחְתָּיו : עַתָּה יְהוָה אֲלֵהֶם יֹאמְנוּ רַבְּךָ עִם ד
 דָּוִד אָבִי כִי אֵלֶּה הַמֶּלֶךְ נָתַן עָלַי עִם רַב־כַּעֲפָר
 הָאֶרֶץ וְעַתָּה חֲכַמְךָ וּמִדָּעָן לִי וַאֲצִאֲךָ לִפְנֵי
 הָעָם הַזֶּה וְהַבְּרָאָה פְּדִינִי יִשְׁפֹּט אֶת־עַמְּךָ הַזֶּה
 וְהַגְּדוֹל : וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לְשֹׁלֹמֹה
 יַעֲזֵב אֲשֶׁר הָיִלָּה וְאֵת עַבְדְּךָ לְכַבֵּךְ וְלֹא־לְשֹׁאֲלָתָה ע
 עֲשֵׂר נִכְסִים וְכִבְדֹּת וְאֵת נֶפֶשׁ שְׁנֵאֶיךָ וְנִכְסִים
 יָמִים רַבִּים לֹא שְׂאֵלָתָה וְתִשְׁאֵל לָךְ חֲכַמְךָ וּמִדָּעָ
 וּמִדָּעָ אֲשֶׁר תִּשְׁפֹּט אֶת עַמְּךָ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ נָתַן
 עָלָיו : הַחֲכַמָּה וְהַמִּדָּעָ עֲנִתְּךָ לָךְ וְעֵשָׂר וְנִכְסִים
 וְכִבְדֹּת אֵתָה לָךְ אֲשֶׁר לֹא־הָיָה לָךְ לְכָל־יָמֶיךָ אֲשֶׁ
 אֲשֶׁר לִפְנֵיךְ וְאַחֲרֶיךָ לֹא־הָיָה כִּי־יָבֹא שְׁלֹמֹה
 הַבָּמָה אֲשֶׁר בִּגְבֻעֹן וְיִשְׁרָם מִלִּפְנֵי־יְהוָה לְמוֹ
 מוֹעֵד וּמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל : וַיֹּאמֶר
 שְׁלֹמֹה לְכָל־רַבְּבֵי־שָׁרִים וְהַדָּלִל אֵלָּה וְאַרְבַּע־מֵ
 מֵאֹת לְכָל־וְשָׁנִים עֲשָׂר אֵלֶּיךָ פָּרִשִׁים וַיַּעֲזֹב
 כְּעָרֵי הַרְבֵּב וְעַם הַכֶּלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וַיֵּן הַמֶּלֶךְ
 אֶת־הַכֶּסֶף וְאֶת־הַחֹהֵב בִּירוּשָׁלַם כְּאֲבָנִים וְאֶת
 הָאֲרָזִים לְנָתַן בְּשָׂקִים אֲשֶׁר בְּשַׁפְּלָה לְרֹב : ו
 וּמִרְצָא הַסֻּסִּים אֲשֶׁר לְשֹׁלֹמֹה מִמִּצְרַיִם וּמִקָּה
 וּמִקָּה סִחֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִקָּה יָקָרוּ כְּבֹחִיר : ו
 וַיַּעַל וַיִּצְיָאוּ מִמִּצְרַיִם מִתְּכֵלֶה בִּישְׁמָאוֹ
 מֵאֹת כֶּסֶף וְסוֹס כַּחֲמִשִּׁים וּמֵאָה וְכֵן לְכָל־מ
 כְּלֵי הַחַיִּים וּמִלְכֵי אֶרֶץ כִּדָּם וַיִּצְיָאוּ : ו
 וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת בֵּית לֵשֶׁם יְהוָה וּבֵית ל
 לְמַלְכוּתוֹ : וַיִּסְפֹּר שְׁלֹמֹה שְׁבָעִים אֵלֶּיךָ אִישׁ
 סֶבֶל וְשִׁמְתָּיִם אֵלֶּיךָ אִישׁ

חצב בדר ומנצחים עליהם שלש אלפים ו
ושש מאות ו

וישלח

שלמה אל חורם מלך צור לאמר כאשר עש
עשית עבדך אבי ונתשלח לו ארזים לבנות
לו בית לשבת בו והנה אני בונה בית לשם
יהוה אלהי להקדיש לו להקטיר לפניו קטרת
סמים ובערית תמיד ועלת לבקר ולערב לש
לשבתות ולחודשים ולמועדי יהוה אלהינו לע
לעולם ואת עלי ישראל והבית אשר אני בו
בונה גורל פיגדתי אלהינו מכל האלדים ו
ומי יעצר פה לבנות לו בית כי השמים ושמי
השמים לא יכללו ומי אני אשר אבנה לו
בית כי אם להקטיר לפניו ויעלה שלחתי איש
חכם לעשות בזהב ובכסף ובנחשת ובברזל
ובארזן ובכרמל ותכלת וידע לפתח פתחים
עם החכמים אשר ביהודה ובירושלם א
אשר הכן דוד אבי ושלחתי עני ארזים ב
ברושים ואלטטים מהלבנון כי אני ידעתי א
אשר עבדך יודעים לכתות עצי לבנון והנה
עבדך עש עבדך וזה הכן לי עצים לרוב כי ה
הבית אשר אני בונה גורל והפלא והנה לח
לחטבים ולכתות העצים נתתי חטים מפות לע
לעבדך פרים עשרים אלף ושערים פרים ע
עשרים אלף וזן בתים עשרים אלף ושמן ב
בתים עשרים אלף ו

ויאמר חורם

מלך צור בכתב ושלח אל שלמה באהבת יהוה
אתעמו נתן עליהם מלך ויאמר חורם
ברוך יהוה אלהי ישראל אשר עשה אתה ש
השמים ואת הארץ אשר נתן ליהוה המלך
בן חכם ידע שכל ובינה אשר יבנה בית ליה

ליהוה ובית למלכותו ויעלה שלחתי איש חכם
ידע בינה לחורם אבי בן אשה מן כנענות וזן
ואביו איש צור ידע לעשות בזהב ובכסף ב
בנחשת בברזל באבנים ובעצים בארזן בת
בתכלת ובכרז ובכרמל ולפתח כל פתח וזה
ולחשב כל מחשבת אשר יתן לו עם חכמך
וחכמי אדני דוד אביך ויעלה חכמים חדש
וחשערים השמן והזין אשר אמר אדני ושלח
לעבדיו ואנחנו נכרת עצים מן הלבנון ככל
צרכך ונביאם לך רפסדות עלים יפר ואתה
תעלה אתם ירושלם ו

ויספר

שלמה את כל האגשים והגדים אשר בארץ
ישראל אחרי הספר אשר ספרם דוד אביו
ויבאו מאה וחמשים אלף ושלח את אלפים
ושש מאות וחמש מאות שבקים אלף סבל ו
ושמנים אלף חצב בדר ושלש אלפים וש
ושש מאות מנצחים להעבד אתה עמך ויתל
שלמה לבנות את בית יהוה בירושלם וזה ה
המוריה אשר נראה לדוד אביו אשר הכין
במקום דוד בגרן ארנן היבוס ויתל לבנות
בחדש השני בשנ בשנת ארבע לכלטותיו ו
ואלה הוסיף שלמה לבנות את הבית והאלדים
האריך אמות במדה הראשונה אמות ששים
וחמב אמות עשרים והוא אמות על פני
האריך על פני רחב הבית אמות עשרים והגבה
מאה ועשרים ונצפד מפנמה זהב טהור ואת
הבית הגדול הפה עץ ברושים ורחפד זהב טהור
ויעל עליו תמרים ושרשרת רצף את הבית אכן
יקרה לתפארת והזהב רב פרים וחתף את
הבית הקרות הספים וקורותיו וחתותיו וזה

וּפָתַח פְּרוּכִים עַל הַקִּדְוֹת וַיַּעַשׂ אֶת בֵּית קֹדֶשׁ
הַקִּדְשִׁים אֲרוֹכְוֹ עַל פְּנֵי רֹחַב הַבֵּית אֲמוֹת עֹשׂ
עֶשְׂרִים וּרְחֵב אֲמוֹת עֶשְׂרִים וַחֲפֹרֹת זָהָב טוֹב
לְכִכְרִים שֵׁשׁ מֵאוֹת:

וּבְשָׂקָל לְמִסְכָּרוֹת לְשָׂקָלִים חֲמִשִּׁים זָהָב וְהָיָה
וְהַעֲלִיזוֹת חֹפֶה וְזָהָב וַיַּעַשׂ כְּבֵית קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים
פְּרוּכִים שְׁנַיִם מֵעֵשָׂה צִעֲצִיעִים רָצֹפוֹ אֹתָם וְזָהָב
וְכִנְיָ הַכְּרוֹכִים אֲרֶכֶב אֲבוֹת עֶשְׂרִים כ'
כִּנְיָ הָאֲחֵר לְאֲמוֹת חֲמֵשׁ מִנְעֵת לְקֹדֶר הַבֵּית ו'
וְהַכִּנְיָ הָאֲחֵרֶת אֲמוֹת חֲמֵשׁ מִנְיָ לְכִנְיָ הַכֹּר
הַחֹדֶב הָאֲחֵר: וְכִנְיָ הַפְּרוּכֹת הָאֲחֵרֹת אֲמוֹת
חֲמֵשׁ מִנְיָ לְקֹדֶר הַבֵּית וְהַכִּנְיָ הָאֲחֵרֶת אֲמוֹת
חֲמֵשׁ דְּבָקָה לְכִנְיָ הַחֹדֶב הָאֲחֵר: כִּנְיָ הַכֹּר
הַפְּרוּכִים הָאֵלֹהִים פְּרָשִׁים אֲמוֹת עֶשְׂרִים וְהָיָה
עֲבָדִים עַל דָּלָתָם וּפְגִיזָה לְבֵית:

וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּרָכָה תְּבֵלָת וְאֶרְגָּמָן וְכִרְמִיל
וְכִזְיָ הָעֵל עָלָיו פְּרוּכִים: וַיַּעַשׂ
לְפָנֵי הַבֵּית עֲבָדִים שְׁנַיִם אֲמוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֵמ
וְחֵמֶשׁ אֶרֶץ וְהַגִּפֹּת אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ אֲמוֹת חֵמ
חֲמֵשׁ: וַיַּעַשׂ שְׂדֵרוֹת בְּרִבְרֵי רֵתֶן עַל
רֹאשׁ הָעֲבָדִים וַיַּעַשׂ רְפוּזִים מֵאָה רֵתֶן כְּשֶׁרֶשׁ
כְּשֶׁרֶשׁ רֵתֵיכֶם אֶת הָעֲבָדִים עַל פְּנֵי הַיָּהוֹן
אֶחָד מִמֶּיֶן וְאֶחָד מִשְׁמָאל וְקִרְאָ שֶׁכֶּהֱמִינִי
יָבִין וְשֶׁכֶּהֱמִינִי בָעָה: וַיַּעַשׂ
מִזְבֵּחַ הַנְּחֹשֶׁת עֶשְׂרִים אֲבִיה אֲרוֹכְוֹ וְעֶשְׂרִים א'
אֲבִיה רֹחְבוֹ וְעֶשֶׂר אֲמוֹת קוֹמָתוֹ:

וַיַּעַשׂ אֶת הָאֵלִים מִזְבֵּחַ עֶשֶׂר בְּאֵמֶה מִשְׁפָּחוֹ
אֶל שְׁפָחוֹ עֵטָל סָבִיב וְחֵמֶשׁ בְּאֵמֶה קוֹמָתוֹ וְכִזְיָ
שְׁלֹשִׁים בְּאֵמֶה יִסָּב אֹתוֹ סָבִיב וְחֵמֹת בְּקָרִים
תַּחַת לוֹ סָבִיב סָבִיב סָבִיבִים אֹתוֹ עֶשֶׂר בְּאֵמֶה
מִקִּרְפִּים אֶת הָאֵלִים סָבִיב שְׁנַיִם מֵאֵלֶּיךָ הַבֹּקֶר צ

וַיִּצְקֶם בְּמִזְבְּחָם: עֹבֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בֹּקֶר
שְׁלֹשָׁה פָנִים צְלוֹתָהּ וּשְׁלֹשָׁה פָנִים לְבָנָהּ וּשְׁלֹשָׁה
וּשְׁלֹשָׁה פָנִים נִגְבָּה וּשְׁלֹשָׁה פָנִים מִזְרָחָהּ וְהָיָה
וְהָיָה עֲלֵיהֶם מִלְּבַעֲלָה וְכָל אֲחֵרֵיהֶם בֵּיתָה:
וַעֲבָדוּ טָמֵחַ וּשְׁפָחוֹת כְּמִעֵשָׂה שְׁפָחוֹת פָּרָח ש'
שְׁרֵטָה מִחֻזֵּק כְּתִים שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים בֵּת צִדִּי:
וַיַּעַשׂ כִּיּוֹדִים עֲשָׂרָה חֲתָל חֲמִשָּׁה

מִמֶּיֶן וְחֲמִשָּׁה מִשְׁמָאל לְחִצְצָה בָּהֶם אֹתָם
מֵעֵשָׂה הָעֲלִיזָה יָדִיחוּ בָּם וְהָיָה לְחִצְצָה לְכַהֲנִים
כֹּהֵן:

וַיַּעַשׂ אֶת מִזְבְּחוֹת הַזָּהָב
עֶשֶׂר כְּמִשְׁפָּחָה רֵתֶן בְּהִיכָל חֲמֵשׁ מִמֶּיֶן וְחֵמ
וְחֵמֶשׁ מִשְׁמָאל:

וַיַּעַשׂ שְׂדֵרוֹת
עֲשָׂרָה רֵתֶן בְּהִיכָל חֲמֵשָׁה מִמֶּיֶן וְחֲמֵשָׁה מ'
מִשְׁמָאל וַיַּעַשׂ מִזְבְּחֵי זָהָב מֵאוֹה:
וַיַּעַשׂ חֲגֵר וּפְגִיזָה וְהָעֲרֹה הַגְּדוֹלָה וְהַדְּלוֹת
לְעֹרֹה וְהַדְּלוֹת הָאֵלִים צָפָה נֶחֱשֶׁת:

וְאֶת הָאֵלִים נָתַן מִכְתָּף הַמִּנְיָה קֹדֶמָה מִמֶּיֶן
נִגְבָּה: וַיַּעַשׂ חֲרִים אֶת הַסִּדְרוֹת וְאֶת
הָעֵיִם וְאֶת הַמִּזְבְּחוֹת רֵתֶן חֲדָשׁ לְעִשְׂתָּה אֶת
הַמִּלְאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְמֹלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּכֵית הָא'
הָאֵלִים: עֲבָדִים שְׁנַיִם וְהַגִּלּוֹת וְהַכְּתוּרָה ע'
עַל רֹאשׁ הָעֲבָדִים שְׁנַיִם וְהַשְּׂכָבוֹת שְׁנַיִם
לְכִסּוֹת אֶת שְׁלֹשׁ הַגִּלּוֹת הַכְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ
הָעֲבָדִים: וְאֶת הָרַמְּנִים אֲרָבַע מֵאוֹת לְטוֹת
הַשְּׂכָבוֹת שְׁנַיִם טוֹרִים רִמְתִּים לְשִׁכְבָּה הָאֶחָת
לְכִסּוֹת אֶת שְׁלֹשׁ הַגִּלּוֹת הַכְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
הָעֲבָדִים: וְאֶת הַמִּכְבּוֹת עֵשָׂה וְאֶת הַפִּיּוֹת
עֵשָׂה עַל הַמִּכְבּוֹת: אֶת הָאֵלִים אֶחָד וְאֶת הַכֹּכָב
שְׁנַיִם עֶשֶׂר תַּחְתָּיו: וְאֶת הַסִּדְרוֹת וְאֶת הָעֵיִם
וְאֶת הַמִּגְלָלוֹת וְאֶת כָּל כְּלֵיהֶם עָשָׂה חֲדָשׁ א'
אֲבִיו לְמֹלֶךְ שְׁלֹמֹה לְבֵית

נפלים על מקום הארון ויכבו הפרכים עליה
הארץ ועל מדיו מלמעלה :

ויאמרו הכהנים ויראו ראשי הכהנים מן
הארץ על פני הרביר ולא יראו הוצעה ויהי
שם עד היום הזה ואין בארון רק שני הלוחות
אשר נתן משה בהרב אשר ברת יהוד' עם ב
בני ישראל כצאתם כבצרים : ויהי

בצאת הכהנים מן הקדש כי מל הכהנים הנ
הצבאים והתקשו אין לשמור למחלקות : ו
והלויים המשרדים לכלם לאסף להיכן לידתן
ולבניהם ולאחיהם כללשים טרן במצולתם
ובנבלים ובכנרות עמדים מורח למזבח ועט
ועמדם פרגים למאה ועשרים מחצצרים ול
כחצצרות : ויהי כאשר לכחצצרים ולמשר
למשרדים להשמיע קול אחר להלל ולהוד
והללות ליהוד' וכהנים קול כחצצרות וכמז
ובמצולתם ובכלי דרשור ובהלל ליהוד' כי טוב
כי לעולם חסדו והכית מלא ענן בית יהוד' : ו
לא יכלו הכהנים לעמוד לשרת מפני הענן כ
פי מלא כבוד יהוד' את בית האלדים :

או אמר שלמה יהוד' אמר לשבן בערפל ווא
ואני בגיתי בית וכולי לך ומכך לשבתך עולם
עולמים : וסב המלך את פניו ויברך את כל
קהל ישראל וכל קהל ישראל עומד : ויאמר
ברוך יהוד' אלדי ישראל אשר דבר בפיו את
דוד אבי וכדיו מלא לאמר : מן היום אשר
הוצאתי את עמי מארץ מצרים לאבחרתי ע
בעד מכל שבטי ישראל לבנות בית להיות ש
שמי שם ולאבחרתי באיש להיות נגיד על ע
עמי ישראל : ואבחר ביהושלם להיות שמי

יהוד' נחשת מרחק : בכבר הידון יצקם המלך
בעיני האדמה בין סבות ובין צדקתה :

ויעש שלמה כל הכלים האלה ללכ
מאד כי לא נחקר משקל הנחשת :

ויעש שלמה את כל הכלים אשר בית
האלים ואת מזבח הזהב ואת השלחנות ועל
ועליות ללחם הפנים :

הבגרות ונרותיהם לבערים כמשפט לפני דוד
הרביר זהב סגור והפרח והנרות והמלקחים
זהב הוא מכלות זהב : והמזבחות והמזרקות
והכפות והמחנות זהב סגור ופתח הכית דלת
ולחיות הפנימיות לקדש הקדשים ודלתו ה
הכית להיכל זהב : ותשלם כל

הכלאכה אשר עשה שלמה לבית יהוד' רבא
שלמה את הקדש דוד אביו ואת דבסף ואת
הזהב ואת כל הכלים נתן באוצרות בית האל
האלדים : אלקהל שלמה את

וקני ישראל ואת כל ראשי המטות נשיאי ה
האבות לבני ישראל אליהושלם להעלות את
ארון כרית יהוד' מעד דוד היא ציון ויקהל
אל המלך מלאישי ישראל בנח הוא החדש
השבעי : ויבאו כל וקני ישראל ויבאו הלוים
את הארון : ויעלו את הארון ואת אהל מועד
ואת כלכלי הקדש אשר באהל העל אהם
הכהנים הלוים : והמלך שלמה וכל עדת יש
ישראל הצועדים עליו לפני הארון מזבחים
צאן ובקר אשר לא יספרו ולא ימנו מרכ : ו
ויבאו הכהנים את ארון כרית יהוד' אל מק
מקומו אל דביר הבית אל קדש הקדשים א
אלתות כנפי הפרכים ויהיו הפרכים פרישים

שם ואבחר בידו להיות על עמי ישראל ויהי
עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם יהוד אל
אלהי ישראל : ואמר יהוד אל דוד
אבי יען אשר היה עם לבבך לבנות בית לשם
המיוחד כי היה עם לבבך ויקם אלה לא תבנה
הבית כי בך היוצא בתלצך הוא יבנה הב
הבית לשמי : ויקם יהוד את דברו אשר דבר
ואקים תחת דוד אבי ואשב על כסא ישראל
כאשר דבר יהוד ואבנה הבית לשם יהוד אל
אלהי ישראל ואשכ שם את הארון אשר שם
פרת יהוד אשר ברת עם בני ישראל : ויעמד
לפני מבח דוד נגד כל קהל ישראל ופרש
כפיו ויברכה שלמה ביד נחשת ותגדלו ברוך
העזרה חמש אמות ארכו וחמש אמות רחבו
ואמות שלש קומתו ועמד עליו וברך על שם
ברכו ונגד כל קהל ישראל ופרש כפיו השם
השמימה : ואמר יהוד אלהי
ישראל אין כבוד אלהים בשמים ובארץ שכן
הברית והחסד לעבדך ההולכים לפניך בכל
לבם : אשר שפרת לעבדך דוד אבי את יא
אשר דברת לו ותדבר בפך ובדך מלאה כי
ביס הזה : ועתה יהוד אלהי ישראל שבו ל
לעבדך דוד אבי את אשר דברת לו לאמר
לא יבולת לך איש מלפני יושב על כסא ישר
ישר אלהים אם ישמר בך את דרכי הלב
בתחית כאשר הובת לפני ועתה יהוד אלהי
ישראל יאמן דברך אשר דברת לעבדך לך
לדוד : כי האמנתי שם אלהים את הארץ ע
על הארץ הנה שמים ושמי השמים לא יכל
יכלולך אף כיהבית הזה אשר בנית ופנית

אל תפלת עבדך ואל תחננת ידוד אלהי לשם
לשמי אל הרבה ואל תפלה אשר עבדך מ
מתפלל לפניך להיות לעבדך פתוחות אל הבית
הזה יבס ולידה אל המקום אשר אמרת לש
לשם שכן שם לשמוע אל התפלה אשרית
יתפלל עבדך אל המקום הזה : ושמעת אל ת
תחנני עבדך ועבד ישראל אשר יתפללו א
אל המקום הזה ואתה תשמע ממקום שבו
מן השמים ושמעת וסלחת : אם יחטא איש
לרעהו ונשא בו אלה להתאולת ובה אלה לפני
מזבחך בבית הזה : ואתה תשמע מן השמים
ועשית וטפסת את עבדך להשיב להשיע ללח
ורכו בראש ויהצריק צדיק ללח לו בעד
בצדקתו : ואם יגוף עמך
ישראל לפני אויב כדחמאריך ושבו ויהוד
את שכן והתפללו והתחננו לפניך בבית הזה
ואתה תשמע מן השמים וסלחת לחטאת עם
עמך ישראל והשיבותם אל דרכיה אשר נ
נתת להם ולאבתדם : בהעצר השמים ולא
יהיה מטר כדחמאריך והתפללו אל המקום
הזה ויהוד את שכן ומחטאתם ישוכן כי ת
תענם : ואתה תשמע השמים וסלחת לחטאת
עבדך ועמך ישראל כי תדם אל הדרך הט
הטובה אשר ילכו בה ונתתה מטר על ארצך
אשר נתתה לעבדך לחלה : רעב כיהיה בא
בארץ דבר כי יהיה שדפון ודלון ארבה וח
וחסיל כי יהיה כיצר לו איביו בארץ שיעריו
כל נגע וכל מחלה : כל תפלה כל התנה אשר
יהיה לכל האדם תכל עמך ישראל אשר יד
ידעו איש נגעו ומכאובו ופרש כפיו

לטהך אתה וארון עון פהנך יהודי אלהים
 ילכו תשועה וחסדך ישכחו במוט יהודי
 אלהים אלהיך פני משיחך זכרה לחסדך
 רחם עבדך : וכלות שלמה להתפלל
 והאש ירדה מהשמים ותאכל העולה והזבחים
 וכבוד יהודי כלא אתהובית ולא יכלו הבתים
 לבוא אל בית יהודי כי מלא כבוד יהודי אתה
 בית יהודי : וכל בני ישראל ראים בדרת האש
 וכבוד יהודי על הבית וסרעאלים ארצה ע
 על הרצפה השתחוו והודות ליהודי כי טוב כי
 לעולם חסדו : והמלך וכל העם זבחים זבח
 לפני יהודי : ויבן המלך שלמה את
 זבח הבקר עשרים וסנים אלה וזבן מאה וע
 עשרים אלה ויחגבו את הבית האלהים המלך
 וכל העם : והביתים על משכנותם
 עמדים וחללים בכל שיר יהודי אשר עשה ד
 דוד המלך להודות ליהודי כי לעולם חסדו
 בהלל דוד בידם והבנים כחצצרים נגדם
 וכל ישראל עמדים : וקדש שלמה
 אתהוד החצר אשר לפני בית יהודי כיעשה
 שם את העולות ואת חלבי השלמים כי מזבח
 הנחשת אשר עשה שלמה לא יכלו להביל
 את העולה ואת הבמחה ואת החלבים : ויעש
 שרמה את החג בעת ההיא שבעת ימים וכל
 ישראל עמו קהל גדול באו מלכא חבת עד
 נחל מצרים : ויעשו ביום השמיני עצרת כי
 חנכת המזבח עשר שבעת ימים והוא שבעת
 ימים : וכיום עשרים ושלשה לחודש השביעי
 שלח את העם לאהליהם שמחים וטובי לב
 עד הבונה אשר עשה יהודי לדוד השלמה
 הלישראל עמו : וכל שלמה אתהבית

אלהבית הזה : ואתה תשמע מן השמים מקום
 שבתך וסלחת נעת לאיש מכל דרכיו אשר
 תדע את לבבו כי אתה לבדך ידעת את לבב
 בני האדם : למען יראוך ולתת מדרךך כל
 העם אשר הם חיים על פני האדמה אשר
 נתת לאבותינו : וגם אל הגביר אשר לאים
 מעמך ישראל הוא ובא בארץ רחוקה למען
 שמוך הגדול וירך החזקה ודועך הגטויה וב
 ובא והתפלל אל הבית הזה : ואתה תשמע
 מן השמים ממכון שבתך ועשית ככל אשר
 יקרא אלה הגביר למען ידע כל עם הארץ
 את שמוך ויראה אתך בעמך ישראל וידעת
 כי שמוך נקרא על הבית הזה אשר בנית :

כי גא עמך רפחמה על אביו
 בדרך אשר תשלחם והתפללו אליך דרך הע
 העיר הזאת אשר בחרת בה והבית אשר בנית
 לשמך : וסמית מן השמים את תפלתם ואת
 תחנתם ועשית משפטם כי חסאוך כראון
 אדם אשר לא יחטא ואנפת בם ונתתם לפני
 אויב וטובם שובתם אל ארץ רחוקה או קרו
 קרוב ויהיו שים אר לבכם בארץ אשר נשבו
 שם ושבו והתחננו אליך בארץ שבים לאמר
 חטאנו הערנו והרשענו ושובו אליך בכל לבב
 ובכל נפשם בארץ שבים אשר שבו אתם וה
 והתפללו דרך ארצם אשר נתתה לאבותם
 והעיר אשר בחרת והבית אשר בנית לשמך :
 ושמעת מן השמים ממכון שבתך את תפלתם
 ואת תחנותיהם ועשית משפטם וסלחת לע
 לעמך אשר חטאו לך : עתה אלרי
 יהירא עניך פתוח ואנך קטנת לתפלת
 המקום הזה : ועתה קדמה יהודי אלהים

יהוד ואת בית הבדך ואת כל הבא עליך של
שלמה לעשות בבית יהוד ובבית הצלית :
וידא יהוד אל שלמה כלילה
ואמר לו שמעתי את תפלתך ובחרתי במקום
הזה לבית זכח : וכן אעצור השמים ולאיה
יהיה מטר והתאצוה של חגב לאכל הארץ ו
ואם אשלוך דבר בעמי : ומכעו עמי אשר נק
נקרא שמי עליהם ותפללו ויבקשו פני יש
ושם מורכיהם הרעים ואני אשמע מקדוש
השמים ואסלח לחטאתם וארפא את ארצם :
עתה עיני יהיו פתוחות ואני קטבות לתפלת
המקום הזה : ועתה בחרתי והקדשתי הבית
הזה לדורות שמי שם עד עולם הו עיני ולמי
שם כל הימים : ואתה אם תלך לפני באשר
תלך רוד אבך תעשות ככל אשר צויתך ו
וחקי ומשפטי תשמד : והקימותי אתכם מ
מלכותך באשר ברחתי לך אבך לאמר לא
ישלך לך איש מישל בישראל : ואם תשובו
אתם ועזבתם חקותי ומצוותי אשר נתתי לפני
לפניכם והלכתם ועברתם אחרים חז
והשתחיתם להם : ונתשתים מעל אדמת א
אשר נתתי להם ואת הבית הזה אשר הקד
הקדשתי לשמי אשליך מעל פני ואתגנו למ
למשל חלשניה בכל העמים : והבית הזה א
אשר היה עליך לכל עבר עלי יום ואמר ב
במה עשה יהוד ככה לארץ הזאת ולבית הז
הזה : ואמרו על אשר עזבו את יהוד אלהי א
אבותיהם אשר הרציאם מארץ מצרים וחדקו
באלהים אחרים ושתחו להם ועבדום על
כן הביא עליהם את כל הרעה הזאת :

והיו מקץ עשרים שנה אשר בנה שלמה את
בית יהוד ואת ביתו : והערים אשר נתן חורם
לשלמה בנה שלמה אתם וישוב שם את בני
ישראל : וכל שלמה חמת צוה וחקק עליהו
ויבן את חומה במדבר ואת כל ערי המספנות
אשר בנה בחמת : ויבן את בית חורק העליון
ערי מצוד חומות דלתים ובדירה ואת כל עת ואת
כל ערי המספנות אשר היו לשלמה ואת כל
ערי הרכב ואת ערי הפרשים ואת כל השק
שלמה אשר חשק לבנות בירושלם ובכל הנק
ובכל ארץ ממסלתו : כל העם הצועד מזה
וחמי ויאמרו והפרו וחתו ויחטאו אשר ל
לא מישראל הכה : מן בנייהם אשר נהדו א
אחריהם בארץ אשר לאכלום בני ישראל
ויעלם שלמה למס עד היום הזה : ומן בני יש
ישראל אשר לא נתן שלמה לעבדים לכלא
לכלאבדו כי ידמה אגש בלחמה וסדי סלישו
ושדרכבו ופרטיו : ואלה שרי
הנציבים אשר למך שלמה חמשים ומאתים
הדרים בעם : ואת כל פרעה העלה שלמה
מעד רוד לבית אשר בנה לה כי אמר לאת
תשכ אשה לי בבית רוד מלך ישראל כי קד
קדש הטה אשר באה אליהם ארץ יהוד :
אז העלה שלמה עלות ליהוד על מזבח
יהוד אשר בנה לפני האולם ובדבר יום ביום
להעלות כמזות משה לשמחות ולחדשים ול
למנוחות שלש פעמים בשנה בחג המצות ו
בחג השבועות ובחג הסוכות עטר כמשפט
רוד אביו את מחלקות הכהנים על עבר
עבודתם חללים על משמחתם :

לחלל ולשחת נגד הכותים לדמיונם בימיו
והשערים במחלקותם לשער ושער כי כן מ
מצתדוד איש האלמים : ולא סח' מצות ה
המלך על הכהנים והלויים לכל דבר ולאצ
ולאצרות : ותכן כל מלאכת שלמה עד היום
מוסד בית יהוד ועד פולתו שלם בית יהוד :
אזהרך שלמה

לעציון גבר ואל אילות על שפת הים בארץ
אדום : וישלחלל חרסם ביד עבדיו אוניותו
ועבדיו ידעו ים הבא עם עבדו שלמה או
אפירה ויקחו משם ארבע מאות וחמשים כ
כסר זהב ויביאו אל המלך שלמה :

ומלכת שבא שמעה את שמע
שלמה ותבוא לנסות את שלמה בחדות ביד
ביותרם כחל ככד מאד וגמלים נשאים כ
בשמים והחב לרב ואבן יקרה ותבא אל שלמ
שלמה ותרבר עפו את כל אשר היה עס' ל
לכסה : ויגדלה שלמה את כל דבריה ולא
נעלם דבר משלמה אשר לא הגיד לה : ותרא
מלפת שבא את חכמת שלמה והבית אשר כ
בנה : ובאכל שלחנו ומי ששכ עבדיו ובעבד מ
משחיתיו ומלכ' שידם ומשקז ומלכו שידם ו
ועליתיו אשר יעלה בית יהוד ולא היה עוד בה
הח : ותאמר אל המלך אמת הדבר אשר ט
שמעתי בארצי על דברך ועל חכמתך : ולא
האמנתי לדבריהם עד אשר באתי והראינה
עני ודעה לא הער לי חצי מרכית חכמתך יס
יספה על השמיעה אשר שמעתי : אשר אג
אגשך ואשר עבדך אלה העמדים לפניך
תבד ושטעם את חכמתך : יהי יהוד אלהך

מלך אשר תפץ כן לתך על כסאו למלך
ליהוד אלהך כאהבת אלהך את ישראל ו
למעטירו לעולם ויתגד עליהם למלך לעשות
משפט וצדקה : ותפץ למלך מאה ועשרים כ
כסר זהב ובשמים חב מאד ואבן יקרה ולא
היה ככסם הרוא אשר נתנה מלכת שבא ל
למלך שלמה : וגם עבדו חירם ועבדו שלמה
אשר הביאו זהב מאופיר הביאו עצי אלגמים
ואבן יקרה : ויעש המלך את עצי האלגמים
מסלות לבית יהוד ולבית המלך וכנרות וגב
וגבלים לשטים ולאצרות כדם לפניו בארץ
יהודה : והמלך שלמה נתן לכלת שבא את
מלחפצה אשר שאלה מלכד אשר הביאה
אל המלך ותהפך ותרד לארצה היא ועבדיו
הח' משקל הזהב

אשר בא לשלמה בשנה אחת שש מאות וס
וששים ושש בכרי זהב : לכד כאנשי הערים
והטחרים טיבאים וכל כלכלי ערב ופחתו הא
הארץ מביאים זהב וכסף לשלמה : ויעש ה
המלך שלמה מאתים צנה זהב שחוט ששם
מאות זהב שחוט יעלה על הצנה האחת : וש
ושלש מאות מגנים זהב שחוט שלש מאות ו
זהב יעלה על הכנן האחת ויתנם המלך בבית
יער הלבנון :

המלך כסא שן גדול וצפרו זהב טהור : וש
ושש מעלות לפסא וכבש בזהב לפסא מאח
מאחזים ודודת מזה ומה על מקום היסוד
ושנים אריות עמדים אצל הדלת : ושנים ע
עשר אריות עמדים שם על שש המעלות מו
מזה ומזה לא נעשה כן לכל מלכות וכל ב

כִּלְ מִסְקָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְהָב וְכָל כָּל בֵּיתוֹ
 יַעַד הַלְבֵּנוֹן וְהָב סֹטֶר אֵין כֶּסֶף נִחְשָׁב בְּיָמָיו
 שְׁלֹמֹה לִמְאֻמָּה כִּי אֲנִיּוֹת לְמֶלֶךְ הַלְבֵּנוֹת תֵּר
 תְּרִשִׁישׁ עִם עֲבָדֵי הָיָם אֶחָד לְשָׁלֹשׁ שָׁנִים ת
 תִּבְאֵנָה אֲנִיּוֹת תְּרִשִׁישׁ גִּטְאוֹת וְהָב וְכֶסֶף שֶׁנ
 סָהָבִים וְקֹפִים וְחֹכִים :

וַתֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מִכָּל מַלְכֵי
 הָאָרֶץ לְעֹשֶׂר חֲכָמָה : וְכָל מַלְכֵי הָאָרֶץ מ
 מִבְּקָשִׁים אֶת פָּנָיו שְׁלֹמֹה לִשְׁמֹעַ אֶת חֲכָמָתוֹ אִישׁ
 אֲשֶׁר נָתַן הָאֱלֹהִים בְּלִבּוֹ : וְהֵם מִבְּאֵיִם אִישׁ
 מִנְחָלָו כֹּהֵל כֶּסֶף וְכֹהֵל זָהָב וְשִׁלְמֹת נֶשֶׁק וְבֹשׂ
 וְבִשְׂמִים וְסוּסִים וְפָרָדִים דְּבַר שָׁנָה כְּשָׁנָה :

וְהָיָה לְשֹׁבָה
 אַרְבַּעַת אֲלָפִים אֲרוֹת סוּסִים וּמִדְּכָת וְשָׁנ
 וְסָנִים עֶשְׂרֵי אֲלָפִים פְּרָשִׁים וְחִיָּהִם כְּעֶרֶךְ הָרֶכֶב
 וְעַם דְּמֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם : וְהָיָה מִשְׁלַל כָּל הַמֶּלֶךְ
 הַמְּלָכִים מִן הַדָּהָר וְעַד אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וְעַד נֹב
 גִּבְלֵי מִצְרַיִם וְיָמֵן הַמֶּלֶךְ אֶת הַכֶּסֶף בִּירוּשָׁלַם
 כְּאֲבָנִים וְאֶת הָאֲדָמָה נָתַן כְּשִׁקְיָם אִישׁ כִּשׁ
 כְּשִׁפְלָה לְדָב : וְמוֹצְאִים סוּסִים מִמִּצְרַיִם ל
 לְשֹׁבָה וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת : וְשֹׁאֵר דְּבָרֵי שְׁלֹמֹה
 הָרִאשִׁינִים וְהָאֲחֵרִיתִים הֵלְאֵהֶם סִתְּבִים עַל־ד
 דְּבָרֵי נָתַן הַגִּבְיָא וְעַל־נִבְאָת אֲחִיָּה הַשִּׁילֹנִי
 וּבַחֲזוֹת יַעֲרִי הַחֹהֵל עַל־דְּבָעִם בְּנִגְבֵי הַמֶּלֶךְ
 שְׁלֹמֹה בִּירוּשָׁלַם עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִים שָׁנ
 שָׁנָה : וַיִּשְׁכֵּב שְׁלֹמֹה עִם אִסְמוֹ וַקְּבָרֻהוּ בַּעַד
 בְּעֵדֵי דָוִד אָבִיו וְהַמֶּלֶךְ רַחֲבֵעַם בְּנֵי תַחְתָּיו :

וַיָּדָךְ רַחֲבֵעַם
 שָׁכְמָה כִּי־סָכַב בָּאוּ מִלְּיִשְׂרָאֵל לְהַמְלִיךְ אֹתוֹ
 וְהָיָה כְּשִׁמְעֵי רַחֲבֵעַם בְּנִגְבֵי הַדָּהָר בְּמִצְרַיִם אִישׁ

אֲשֶׁר בָּרַח מִבְּנֵי שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב יַרְבֵּעַם
 בְּמִצְרַיִם : וַיִּשְׁלַחוּ וַיִּקְרְאוּ לוֹ וַיָּבֹאוּ יַרְבֵּעַם ו
 וְכָרִי־שֵׂדָאֵל וַיִּדְּבֻהוּ אֶל־רַחֲבֵעַם לֵאמֹר : אֲבִיךָ
 הִקְטִינָה אֶת־עַלְתּוֹ וְעַלְתָּה וְהָיָה מִעֲבֹלָת אֲבִיךָ ה
 הִקְטִינָה וּמִעַל־הַכֶּסֶף אֲשֶׁר־נָתַן עַל־נַוְתָעֻסְדִּי
 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עוֹד שְׂדֵשֶׁת יָמִים וְשׁוּבוּ אֵלָיו
 וַיָּדָךְ הָעָם :

וְהַמֶּלֶךְ רַחֲבֵעַם אֶת־הַזִּקְנִים אֲשֶׁר־הָיוּ עִבְדֵּים
 לְפָנָיו שְׁלֹמֹה אָבִיו בַּחֲזוֹת הָיָה לֵאמֹר אֵיךְ אַתֶּם
 מַעֲצִים לְהִשָּׁיֵב לַעַם הַזֶּה דָּבָר : וַיִּדְּבֻהוּ אֵלָיו
 לֵאמֹר אִם תִּהְיֶה דְּרֹכְךָ לַהֲעֵם הַזֶּה וְרָצִיתָ ו
 וְדִבַּרְתָּ אֲלֵהֶם וְדָבָרִים טוֹבִים וְהָיָה לָךְ עֲבָדִים
 כְּלִדְיָמִים : וַיַּעֲקֹב אֶת־עֲצַת הַזִּקְנִים אֲשֶׁר־יָצָא
 יַעֲצָהוּ וַיַּעֲזֹר אֶת־הַיָּלְדִים אֲשֶׁר־גָּדְלוּ אֹתוֹ הָיוּ
 הָעֲבָדִים לְפָנָיו : וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם כִּדְבָרְךָ נָתַן
 נִוְעִצִים וְנִשָּׁיִב דְּבָרֵי אֶת־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר־דִּבְּרָה
 אֵלַי לֵאמֹר הִקְלֵךְ מִן־הָעָל אֲשֶׁר־נָתַן אֲבִיךָ עָלַי
 עָלֵינוּ : וַיִּדְּבַח אֶת־הַיָּלְדִים אֲשֶׁר־גָּדְלוּ אֹתוֹ
 לֵאמֹר פֹּה תֵאֱמַר לַעַם אֲשֶׁר־דִּבְּרָה אֵלַי לֵאמֹר
 לֵאמֹר אֲבִיךָ הַכְבִּיד אֶת־עַרְטוֹ וְאֶת־הִקְלָמֵה
 מִעַלִּיט פֹּה תֹאמַר אֲלֵהֶם קִטְנִי עֲבָה מִמֶּנִּי
 אֲבִי וְעַתָּה אֲבִי־הָעַמִּים עָלֵיכֶם עַל־כֶּבֶד וְאֲנִי
 אִסְיָף עַל־עַלְכֶם אֲבִי יִסֵּר אֶתְכֶם בְּשׁוֹטִים רַבִּים
 וְאֲנִי בְּעֶקְרָבִים :

וַיִּבְעֵם וְכָל־הָעָם אֶל־רַחֲבֵעַם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 כֹּאֲשֶׁר־דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר שׁוּבוּ אֵלָי בְּיוֹם ה
 הַשְּׁלִישִׁי : וַיַּעַם הַמֶּלֶךְ קִטְשָׁה וַיַּעֲקֹב הַמֶּלֶךְ ר
 רַחֲבֵעַם אֶת־עֲצַת הַזִּקְנִים : וַיִּדְּבַר אֲלֵהֶם כַּעַד
 כְּעֲצַת הַיָּלְדִים לֵאמֹר אֲכַבִּיד אֶת־עַלְכֶם וְאֲנִי
 אִסְיָף עָלֵי אֲבִי יִסֵּר אֶתְכֶם בְּשׁוֹטִים וְאֲנִי כַעַד

בערבבים ולא שמע המלך אל העם כדחתה
נסבה מעם האלדים לבען הקים יהוד את
דברו אשר דבר ביד אחיו השלתי אלירב
ירבעם בן נבטי ישראל ראמי לא שמע
דכחך להם ושינו העם את דמלך לאמר
מה לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי איש
לארץ ישראל עתה ראה ביתך דוד חלך כ
כל איש ישראל לאתלו

ובני ישראל הישבים בערי יהודה וכלך על
עליהם רחבעם

וישלח המלך רחבעם את הדרם אשר עלה
הם וירגו בו בני ישראל אבן ומת דמלך
רחבעם ותאמן לעלות במרכבה לנוס ירו
יחשלים

ישראל בבית דוד עד היום הזה ויבא רחב
רחבעם וירשם ויקהל את בית יהודה ובני
ובנימן באה ושמתים אלה סחר עשה כלח
מלחמה להלחם עם ישראל להשיב אתהם
הבטלה לרחבעם

דבר יהוד אל שמעיהו איש האלדים לאמר
אמר אל רחבעם בן שלמה כלך יהודה ואלי
מל ישראל ביהודה ובנימן לאמר

כה אמר יהוד לא תעלה לא
תלחמו עם אחיכם שובו איש לביתו כי מאת
נזהר הרבר הזה ושמע את דברי יהוד ויש
ישוב מלח אלירבעם

רחבעם בירושלים ויבן ערים למצוד ביהודה
ויבן את בית לחם ואת עיטם ואת תקוע ואת
בית צד ואת שוכו ואת עדולם ואת גת ואת
מרטה ואת זקו ואת ארדנים ואת לכיש ואת

עקנה ואת צריצה ואת אלון ואת חברון אשר
אשר ביהודה ובנימן ערי מצודות ורחק את
המצודות ויתן בהם נגידים ואצרות כאכל
ושמן ויין ובכל עיר ועיר צנות ודכחים ויחז
ויוקם לחרבה מאד ויהי לו יהודה ובנימן
והבדנים

והלחם אשר בכל ישראל התצט עליו מכל
גבולם בירעמו הלחם את בני ישראל ואחיהם
ולכו ליהודה ולירושלם כי הניחם ירבעם
ובני מכה ליהוד ויעמדו להגים לבמותו
ולשערים ולעלים אשר עשה ואחריהם מ
מכל שבטי ישראל הגתים את לבכם לבקש
את יהוד אלהי ישראל באו ירושלם לזבח לו
ליהוד אלהי אבותיהם ויחזקו את כלותיה
יהודה ואמי את רחבעם בן שלמה לשנים
שלוש כי הלכו בדרך דוד ושלמה לשנים ש
שלש

רחבעם אשה את מנחל בן ירמיה בן דוד
אבי יחזקאל בן ישי וילד לו בנים את
יעוש ואת שמריה ואת זהרם ואחריה וקח את
מעכה בת אבשלום וילד לו את אביה ואת
עתו ואת זוא ואת שלמי ותורא רחבעם את
מעכה בת אבשלום מכל נשי ופילגשו כי נ
נשים שמנה עשרה נשא ופילגשים ששים ו
ילד עשרים ושבעה בנים וששים פנות

ועמד לדאש
רחבעם את אביה בן מעכה לעגיד באחו פי
להמליכו ויבן ויפרץ מכל בני לכל ארצות
יהודה ובנימן לכל ערי המצודות ויתן להם ה
המות לרב ושאל המון נשים ויהי כדבוןם

העל אשר בור יוד לטום את שמו שם
מכל שבטי ישראל ושם אמו נעמה העפנית
ועש הרע כי לא הבין לבו להודש את יהוה
ודבר רחבעם הראשנים והאחרנים הלא
זה פתאים פדמי שמעיה הנביא ועד הח
החזה להתיחש וכלחמית רחבעם ורבעם כ
כל הימים : וישכב רחבעם עם אביו וקבר
בעיר דוד וכלך אביו בנו ונתנו :

בשנת שמינה עשרה למלך
ירבעם ומלך אביו על יהודה : שלוש שנים
מלך בירושלם ושם אמו מוכד בת אדאאל
מן גבעה ומלחמה היתה בין אביו ובן ירבעם
ומאמר אביו את דבאלחמה בחיל גבורי כח
מלחמה ארבע מאות אלף איש פרו : ויר
ירבעם ערך עמו מלחמה בשמונה מאות א
אלף איש בחד גבור חיל :

וקם אביו מעל לדר
צמרים אשר בור אפרים ואמר שמעוני יר
ירבעם וכל ישראל הלא לכם לדעת כי יהוה
אלדי ישראל נתן ממלכה לדוד על ישראל
לעולם לו ולבני ברית כח : וקם ירבעם בן
נבם עבר שלמה בן דוד ויסד על ארניו :
וקבעו עליו אנשים וקם בני בלעל ויתאכזו
על רחבעם בן שלמה ורחבעם היה נער ורך
לכל ולא התחזק לפניו ויעתה אתם אנשים
להתחזק לפני מבלכת יהוה ביד בני דוד וזה
ואתם המון רב ועמכם עגלי זהב אשר עשה
לכם ירבעם לאלילים : הלא הדחתם אתכם
כחגי יהוה את בני אהרן ויהוה ותעשו להם
בהגים כעמי הארצות כל הבא למלא ידו כ
כפר בקבר ואילים שבעה ויהיה כהן ללא א

מלכות רחבעם וכחוקו עזב את חרות יהוה
וכל ישראל עכו :

בשנה החמישה למלך רחבעם עלה שישק
מלך מצרים על ירושלם כי מעל ביהוה : ב
כאלי ומאתים רכב ובששים אלף פרשים ו
ואין מספר לעם אשר בא עמו ממצרים לו
לזבים סביב ופרשים ויהלך את ערי המצרות
אשר ליהודה ויבא עד ירושלם :

ושמעיה הנביא בא אל
רחבעם ושרי יהודה אשר נאספו אל ירושלם
מפני שישק ואמר להם כה אמר יהוה אתם
עובדים אתי ואני עמדי אהבם ביד שיש
שישק : ויבעו שרי ישראל ומלך ואמרו צ
צדיק יהוה : ובראות יהוה כי נבעו היה דבר
יהוה אל שמעיה לאמר נבעו לא אשחתם
ונתתי להם במעט לפלטה ולא תתך חמתי כי
בירושלם ביד שישק : ביהוה לו לעבדים ויר
וירעו עבדיו ועבדות ממלכות הארצות :

לעל שישק מלך
מצרים על ירושלם וקם את אגרות בית יה
יהוה ואת אגרות בית המלך את הכל לקח וי
ויקח את מגני הזהב אשר עשה שלמה ויעש
המלך רחבעם תותיהם מגני נחשת והפקיד
על יד שרי הרצים השמרים פתח בית המלך :
והיה כריבא המלך בית יהוה באו הרצים
ונשאו והשבתם אל תא הרצים : ובהבעו
שב מכנו אף יהוה ולא להשתות לבלה וגם
בידודה היה דברים טובים :

ויתחזק המלך רחבעם בירושלם
ומלך כי בן ארבעים ואחת שנה רחבעם במ
במלכו ושבע עשרה שנה מלך בירושלם וה

אלהים : ואנחנו יהודי אלדנו ולא עבדנו וכן
 וכרמים משחתם ליהודי בני אהרן ואלהם ב
 במלאתם ומקטרים ליהודי עלות בבקר בבקר
 ובערב בערב וקטורת סמים ומערכת לחם ע
 על השלחן השחר ומנחת הזהב ונחתה לב
 ליהודי בערב בערב כד שמרם אנחנו אתמש
 משמרת יהודי אלדנו ואתם עבדתם אתו : וה
 וזה עכשיו כראש האלדים וכרגיו וחצצרות
 התחזקה להרע עליכם בני ישראל אלהלח
 תלחמו עם יהודי אלדאבותיכם כדלא תצל
 תצליו : ורבעם הסב את הכארב לכוא מא
 כאחריהם והיו לפני יהודה והמארב מאח
 כאחריהם : ורבעם יהודה וזה להם המלחמה
 פנים ואחור ויצעקו ליהודי והכדגים כחצצ
 כחצצרים כחצצרות ויריעו איש יהודה והי
 כהליע איש יהודה והאלדים נגף את דבעם
 וכל ישראל לפני אביה ויהודה : ונמו בני
 ישראל לפני יהודה ותגם אלדים כדם : ורפ
 כדם אביה ועמו מכה רבה ויפלו חללים מיש
 מישראל חמש מאות אלף איש בחוריו וכנע
 בני ישראל בעת ההיא ואמנו בני יהודה כי
 נשענו על יהודי אלד אבותיהם וידרף אביה
 אחרי דבעם הלכו ממנו ערים את ביתאלו
 ואת כנותריה ואת שנה ואת כנותריה ואת עפר
 עפרת ובנתיה ולא עזר פח דבעם עוד בימי
 אביו ונפרד יהודי רמת :

ויהי לאסא חיל נשא צנה ורמח
 מדדה שלש מאות אלף ומבנים נשאי מגן
 ודרכי קשת מאתם ושמונים אלף כל אלה ג
 גבורי חיל : ויצא אלדס ורחי הושי כחילא
 אלף אלפים ומרובות שלוש מאות ורבה עד
 מרשה ויצא אסא לפניו ויערבו מלחמה בנא
 צפתה לכרשה : ויקרא אסא אלי יהודי אלדו
 ויאמר יהודי אין עכך לעול בדרב לאין פח
 עזרנו יהודי אלדנו כי עריך נשענו וכשכך ב
 באנו על ההמון הזה יהודי אלדנו אנה אלי
 יעצר עכך אנשי :

יהודי אתה הושי לפני אסא ולפני יהודה ונ
 ונמו הושי : וידלם אסא והעם אשר עמו
 עד לגור רפל מפורשים לאין להם מיתה פיר
 נשכח לפני יהודי ולפני כחצצרו ושאנו שרלה

ויתחזק אביו וישאלו נשים ארבע
 עשרה ויהודי עשרים ושנים בנים ושש עשרה
 בנות ויהודי אביו ודרכו ודברו כחללים
 במדרש הנביא עזר : וישלב אביה עמי אב

חרפה מאד : ויפלו את כל הערים סביבות גדר
 כי היה פחד יהוד עליהם ויבאו את כל הערי
 הערים כי בזה רפה היה סדם : וגם אחלי
 מקנה הכו חשבו צאן לרוב וגבילים חשבו יד
 ירושלם :
 ויערדה
 כדעוד היה עלי חח אחרים : ויצא לפני
 אסא ואמר לו שבעוני אסא וכל יהודה ובני
 ובנימן יהוד עמכם בהיותכם עמו ואם תרד
 תירדו וימצא לכם ואם תעמדו יעמד אתכם
 אתכם :
 רבים לישראל ולא אלו אמת ולא כהן מו
 מודה ולא תודה : וישב בצדלו עליהוד א
 אלו ישראל רבקהו וימצא להם ובעתים
 הדם אין שלום ליהוד ולבא כי מהובות רב
 רבות על כל ישיב הארצות : וכתו גויבני
 ועוד בעד כי אחרים הממם בכל צרה : וא
 ואת חזקו ואלי דפו דרכם כי יש שטר לפע
 לפעלתכם :
 וכשבע אסא
 את הדברים האלה והגבואה עוד תגביא
 התחזק ויעבר השקוצים מכל ארץ יהודה וב
 ובנימן ובני הערים אשר לכל מדה אפרים וי
 ויחדש את מזבח יהוד אשר לפני אולם יהודי
 ויקבץ את כל יהודה ובנימן ותגרים עמדם מ
 מאפרים ומגשה ומשמעון פינפלו עליו מיש
 מישאל ורוב בראותם כי יחד אלו עמו :
 וקבצו וירשלו בחדש השלישי לשנת המשי
 עשרה למלכות אסא : וזכרו ליהוד ביום הה
 ההוא מן השלל הביאו בקר שבע מאות וצאן
 שבעת אלפים ויבאו בבית ליהוד את יהוד
 אלו אבתים בכל לבכם ובכל נפשם : וכל

אשר לא ידע ליהוד אלו ישראל יונת למ
 למקטן ועד גדול למאיש ועד אשה : וישבעו
 ליהוד בקול גדול ובתרועה ובחוצרות וכשו
 ובשופרות וישמחו כל יהודה על השבעה כי
 בכל לבכם נשבעו ובכל רצונם בקשהו וים
 וימצא להם ויחזק יהוד להם מסביב : וגם מע
 מעלה אם אסא המלך הסירה מגבירה אשר
 עשה לאשרה מפלגת ויכרת אסא את המפל
 מפלגתה וידן וישרף בחל קדוק : והבטות
 לא סרו מישראל רק לבב אסא היה שלם כל
 ימיו : ויבא את קדשו אביו וקדשו בית האל
 האלדים כסף הזהב וכלים : ומלחמה לא הי
 היתה עד שנת שלשים וחמש למלכות אסא :
 בשנת שלשים
 וישי למלכות אסא עליה בעשא כלך ישראל
 על יהודה לבלתי תת יצא ויבא לאסא כלך
 יהודה : ויצא אסא פסוק חזק באצרות בית
 יהוד ובית המלך וישלח אל קוזדל מלך א
 ארם היושב בדמשק לאמר : כרית ביני ובין
 וביןך ובין אביו ובין אבך הנה שלחתי לך כ
 כסף זהב לך הפר כריתך את בעשא מלך י
 ישראל ויעלה מעלי : וישמע בן הדר אל דם
 המלך אסא וישלח את שלי החילים אשר לו
 אל ערי ישראל ופלו את עין ואת דן ואת אב
 אבל מים ואת כל מספנות ערי נפתלי : ויהי כ
 כשמע בעשא ויחדל מבנות את הרמה ריש
 וישבת את מלאכתו :
 ואסא
 המלך לקח את כל יהודה וישיא את אבני ה
 הרמה ואת עצי אשר פה בעשא ובין כלם
 אתגבע ואת המצפה :

ובית דודא בא חנני ודאיה אל אסא
 כרך יהודה ואמר אחיו בהשענך על מלך
 ארם ולא נשענת על יהודא אלהך על כן נמל
 נכלט חיל מלך ארם מידך : הלא המושים
 יהושים היו לחיל לך לרכב ולפרשים להר
 להרבה מאד ובהשענך על יהודא נתנם בידך
 כי יהודא עניו משוטטות במה ארץ לתחוק
 עם לבכם שלם אליו נמכלת על זאת כי מעת
 כעתה יש עמך מלחמות : וכעס אסא אל ה
 הראה ויתגהו בית המהפכת פיבועף עמו
 על ואתירצין אסא כהנים בעת ההיא ויהנה
 דברי אסא הראשונים והאחרונים הגם כהן
 כתובים על ספר המלכים ליהודה וישראל :

והלא אסא בשנת
 שלושים ותשע למלכותו ברגלו עד למעלה
 חליו וגם בחליו לא ידרש את יהודא כי טרפא
 ברפאים : וישב אסא עם אבותיו וכת בשנת
 ארבעים ואחת למלכו : ויקברו בקברתו א
 אשר ברה לו בעד הים ויספדו בבישכא
 אשר מלא בשמים חנים מרחמים במרחות
 מעשה וישרפרפו שרפה גדלה עד למאד :

ומלך יהושפט
 בנו תדעו ותחוק על ישראל : ותן חיל בכל
 ערי יהודה הכצרות ותן נצבים בארץ יהודה
 ובערי אפרים אשר לכד אסא אביו ויהי יהודא
 עם יהושפט כי הלך בדרך רודא אביו הרא
 הראשונים ולא ירש לבקלים : כי לאלוי אביו
 דרש ובמצותיו הלך ולא כמעשה ישראל : ו
 וכן יהודא אתה ממרבה בידו ותע כל יהודה
 מנחה ליהושפט ויהיו עשר וכטר לך : ו
 תגבה לך בדרך יהודא ועוד הסד אתה הבנות

ואתה אשרם מיהודה :

ובשנת שלוש לכלכו שלח לשורו לבן
 חיל ולעבדיו ולחבריה ולתנאאל ולמכיר ו
 ללכר בערי יהודה : ועמדם הלויים שמעו
 ותגלו חבדו ועסדאל וסמרימות ויהונתן
 וארננדו וטובדו וטוב ארננדו הלויים תעבדם
 אלי שמע יהודאם ובהנים : וילמדו ביהודה
 ועמדם ספר תורת יהודא ויסב בכל ערי יהודה
 ולמדו בעם ויהי פחד יהודא על כל מבלכות
 הארצות אשר סביבות יהודה ולא נלכדו ע
 עם יהושפט ומך פלשתים מביאים ליהושפט
 מנחה וכסף כסף גב הערבאים מביאים לו
 צאן אילים שבעת אלפים ושבע מאות ותש
 ותשים שבעת אלפים ושבע מאות :

ויהי יהושפט הלך
 וגדל עד למעלה ויבן ביהודה בדיניות וערי
 כסכנות : ומלאכה רבה היה לו בערי יהודה
 ואגשי מלחמה גבורי חיל ביוזלם :

ואלה פקודים לבית
 אבותיהם ליהודה שרי ארפים עדנה הסד ו
 ועמ גבורי חיל שלש מאות ארף : ועל ידו יה
 יהונתן הסד ועמו מאתים ושמותים ארף :

ועל ידו עמסיה בן חנני
 המגדל ליהודא ועמו מאתים ארף גבור חיל
 ומדבנימן גבור חיל
 אלידע ועמו נשקי קשת ומגן מאתים ארף :
 ועל ידו יהונתן ועמו
 מאה ושמותים ארף חלוצי צבא :

אלה המשרתים אתה מלך
 מלכר אשר נתן המלך בערי המבצר בכר
 יהודה :

לְהוֹשִׁיעַ עַם וְכָבוֹד לַרֵב וַיִּתְּנוּ לְאַחָב :
וַיֵּרֶד לָקֹץ שָׁנִים אֶל־אֲחָאֵל לְשִׁמְרוֹן וַיִּבְחֹ לוֹ
אַחָאֵב זָאן וּבִקֵּר לִדָּב תִּלְעַם אִשֶּׁר עִמּוֹ חִסִּית
וַיִּסְתַּחֲדֵה לְעֹלֹת אֱלֹהִים גִּלְעָד :

וַיֹּאמֶר אַחָאֵב מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
אֶל־הוֹשִׁיעַ מֶלֶךְ יְהוּדָה הַחֹלֵץ עַמִּי דְמוֹת
גִּרְעָד וַיֹּאמֶר לוֹ כִּמְתִי כַמֶּלֶךְ וְעֵמֶךְ עִמִּי וְעַם
וְעַמְּךָ בְּמִלְחָמָה : וַיֹּאמֶר יְהוֹשִׁעַ אֶל־מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל דְּרִשְׁנָא בֵּיס אֶת־דְּבִירֵי יְהוָה : וַיִּקְבֹּץ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַנְּבִיאִים אַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הַגֵּלֶךְ אֶל־דְּמוֹת גִּלְעָד לְמַלְחָ
לְמִלְחָמָה אִם־אֲחֻרְלִי וַיֹּאמְרוּ עֲלֵה וְיָתֵן הָאֵל
הָאֱלֹדִים בְּיַד הַמֶּלֶךְ : וַיֹּאמֶר יְהוֹשִׁעַ הָאִין
פֹּה נִבְיָא לַיהוָה עוֹד וְתִרְשָׁה מֵאִתּוֹ : וַיֹּאמֶר
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הוֹשִׁיעַ עוֹד אִישׁ אַחֵר לֹד
לְדִרְשָׁה אֶת־הַיְּהוָה מֵאִתּוֹ וְאִי שְׂנֵאֲתוּהוּ כִּי אִי
אֵינֶנּוּ מִתְּנֵבָא עַל־לִסְסָה כִּי כִלְמִי לְדִיעָה
הוּא מִכִּידּוֹ כִּי־מֵלֵא וַיֹּאמֶר יְהוֹשִׁעַ אֱלֹהִים
יֹאמֶר הַמֶּלֶךְ כִּי־יִקְרָא מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־כָּרִים
אֶחָד וַיֹּאמֶר מִדֵּר מִכִּידּוֹ כִּי־מֵלֵא : וּמֶלֶךְ־י
יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעַ מֶלֶךְ־יְהוּדָה יִשְׁבִּיב־אִישׁ עַ
עַל־כִּסְאוֹ מִלְכִּים בְּגָרִים וְיֹשְׁבִים בְּגָרִים מִתַּח
שַׁעַר שִׁמְרוֹן וּבְלִהְנִבְיָאִים מִתְּנֵבָאִים לִפְנֵי
לִפְנֵיהֶם : וַיַּעַשׂ לוֹ צִרְקָתוֹ כִּי־נִבְעָה קִרְתִּי כ
כִּרְחֵל וַיֹּאמֶר פֹּה אִמֶּר יְהוָה בְּאֱלֹהֵי תִנְגַּת אֶת
אֲדָם עַד כְּלוֹתָם : וּבְלִהְנִבְיָאִים נִכְבָּאִים כֵּן ל
לִאֲבֹר עֲלֵה רְמוֹת גִּלְעָד וְהַצִּלַּח וְיָתֵן יְהוָה בְּיַד
הַמֶּלֶךְ : וְהַמֶּלֶךְ אִשֶּׁר הִלֵּךְ לִקְרָא לְמִכִּידּוֹ
דְּבִיר אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר דָּגָה דְּבִיר תִּנְבְּאִים פֹּה־אֶת
אֶחָד טוֹב אֶל־הַמֶּלֶךְ וַיִּהְיֶנָּה דְּבִירֵי כְּאֹתָם

מִדָּם וְדִבְרֵת טוֹב : וַיֹּאמֶר מִכִּידּוֹ חִירְיֹהֹד כִּי
אֶת־אִשְׁרֵי־אֲמֹר אֱלֹהִים אֲתוֹ אֲדִבֵּר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֱלֹהִים מִכִּידּוֹ הַגֵּלֶךְ אֶל־ד
רְמוֹת גִּלְעָד לְמִלְחָמָה אִם־אֲחֻרְלִי וַיֹּאמֶר עַל־
וְהַצִּלַּח וַיִּתְּנוּ בְּיַדְכֶם : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ
עַד־כִּמְהָ פְעֻמִּים אֲנִי מִשְׁבִּיעַךְ אִשֶּׁר לֹא־תִיר
תִּירֶשׁ אֶל־רַק אִמְתִּי בִשְׁסֵי יְהוָה : וַיֹּאמֶר רֹאִי
רֹאִיתִי אֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל נִפְיָצִים עַל־הָהָרִים כַּז
כְּזָאן אִשֶּׁר אֵין לָהֶן רֵעָה : וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא־אֶ
אֲדָנִים לֵאלֹהִים יִשְׁבִּיב־אִישׁ לְבִיתוֹ בְּשָׁלֹם : וַיֹּא
וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הוֹשִׁיעַ הֲלֹא אִמֶּר
אֲבִירִי אֱלֹהִים לֹא־יִתְּנָא עַל־כִּי־אִבְדֵּל
לְדָעִי :

לְכֵן שִׁמְעוּ דְּבִירֵי־יְהוָה אֶת־יְהוָה יִשְׁבִּיב ע
עַל־כִּסְאוֹ וּבְלִהְנִבְיָאִים הַשִּׁמִּים עֲנִידִים עַל־יִמִּינוֹ
וְשִׁמְאֵלוֹ : וַיֹּאמֶר יְהוָה כִּי יִפְתָּה אֶת־אַחָאֵב מ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל הָעַל וְיִפֹּל בְּרְמוֹת גִּלְעָד : וַיֹּאמֶר ז
וְהָאִמֶּר בְּכֹה־חָה אִמֶּר פִּכָה : וַיִּצָּא הָרִחוּתִיע
וַיַּעֲבֹד לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנִי אִפְרַיִם הָאִמֶּר יִח
יְהוָה אֱלֹהִים בְּכֹה : וַיֹּאמֶר אֲנִי הָיִיתִי לְרִחוּשׁ
לְקֹדֶם בְּפִי כִּלְנִבְיָאִים וַיֹּאמֶר תִּפְתָּה וְתִבְתַּחֲלֵל
זָא וְעֵשָׂה כֵּן : וַעֲשֵׂה דָגָה נָתַן יְהוָה רִחוּשׁ לְקֹדֶם
בְּפִי נִבְיָאִים אֱלֹהִים וַיְהוֹד דְּבִיר עַל־דָּרֵעָה :

חֲשִׁי צִרְקָתוֹ כִּי

כְּנִעְנֵה־רֶךְ אֶת־מִכִּידּוֹ עַל־הָלֹחִי וַיֹּאמֶר אִי־חָה
הַדִּחֵךְ עִבֵּר רִחוּתֵי־יְהוָה מֵאִתּוֹ לְדִבְרֵי אֵיךְ : וַיֹּא
וַיֹּאמֶר מִכִּידּוֹ הַגֵּלֶךְ רֹאֵה בֵּיס הָהוּא אִשֶּׁר ת
תִּבָּא חֹדֶר בְּחֹדֶר לְהַחֲבֹא : וַיֹּאמֶר כָּלֶךְ יִשְׂרָאֵל
יִשְׂרָאֵל קִדּוֹ אֶת־מִכִּידּוֹ וְהַשִּׁמִּים אֶל־אֲמִתָּן ש
שֶׁר־הָעִיר וְאֶל־יֹאשׁ בֶּן־הַמֶּלֶךְ : וַאֲבִירֵיכֶם פֹּה

וַיָּצֵא בָעָם מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיַּעַד דָּוִד אֲפֹרֹס וַיִּשְׁיֶבֶט אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵי דָוִד אֲבֹתֵיהֶם׃

וַיַּעֲבֹד שְׁפָטִים בָּאָרֶץ בְּמִלְעָדֵי יְהוָה הַבְּצֻרוֹת לַעֲדֹת וְעָדִי׃

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי שְׁפָטִים דָּאֵל מִה־אַתֶּם עֹשִׂים כִּי לֹא לָאָרֶץ תִּשְׁבָּטוּ כִּי לַיהוָה וְעַמְּכֶם כְּדָבָר מִשְׁפָּט׃ וְעַתָּה יִהְיֶה־פָחוֹד יְהוָה עֲלֵיכֶם שָׁמְרוּ וַעֲשׂוּ כִּי־אֵין עִם־דָּוִד אֵל אֲחֵרֵנוּ עוֹלָה וּמִשָּׁא פָנִים וּמִקַּח־שָׁחַד׃ וְגַם בְּדוֹשְׁלָם הָעַמִּיד יְהוֹשֻׁפָּט כִּן־הָלוֹיִם וְהִכָּה וְהִבְהִיט וּמִרְאֵי דְאִבּוֹתֵי־יִשְׂרָאֵל לִשְׁפָט יְהוָה וְלָרִיב וַיִּשְׁבּוּ יְרוּשָׁלַם וַיַּצִּי עֲלֵיהֶם לֵאמֹר כֹּה תַעֲשֶׂן כִּדְאֵת יְהוָה בְּאִמְנָה וּבְלִבָּב שֶׁל שָׁלֹם׃ וּבְלִדְבֵי־אֶסְרֵי־בָא עֲלֵיכֶם מֵאֲחֵיכֶם הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵיהֶם בִּידָדִם לֹא־ם בֵּין־תוֹרָה לִמְצוֹתֵי־לְחָקִים וּלְשִׁטְטִים וְהוֹדִירֶתֶם אִתָּם וְלֹא יֵאֲשָׁמוּ לַיהוָה וְהָיָה קֶצֶף עֲלֵיכֶם וְעַל־בָּאֹת אֲחֵיכֶם כֹּה תַעֲשֶׂן וְלֹא־תֵאֱשָׁמוּ וְהָיָה אֲמִרָתוֹ כֹּה־ן הָרֹאשׁ עֲלֵיכֶם וְלִכְלֹד־מֶלֶךְ יְהוָה חֲבֹדֵהוּ בִּן־שִׁמְעֹאֵל וְהַגִּיד לְבֵית־יְהוָה לְכָרֶדְרָה הַכֹּלֵךְ וּשְׁמֵרִים הָלוֹיִם לְפָנֶיכֶם חֲזָקוּ וַעֲשׂוּ וַיְהִי יְהוָה עִם־דָּפּוֹב׃

וַיְהִי אַחֲרָיִן בָּא בְּגִימָאֵל וּבְנֵי עֲלוֹן וְעִמָּהֶם מִדְּעַמְנֵי עַל־יְהוֹשֻׁפָּט לְמִלְחָה׃ וַיָּבֹאוּ וַיַּצִּדּוּ לַיהוֹשֻׁפָּט לֵאמֹר בֹּא עֲלֵךְ הַבּוֹן רֶכֶב בְּעֶבֶד לֹךְ מֵאֲרֶם וְהִנֵּה בְּהַצֵּעֲוֹן תִּבְרָה הִיא עֵין־גִּדִי׃ וְהָיָה־הֵן יְהוֹשֻׁפָּט אֶת־בְּנֵי־לֹד לְדָרוֹשׁ לַיהוָה וּקְרָא צִוִּם עַל־כָּל־יְהוּדָה׃ וַיִּקַּח וַיָּבֹאוּ יְהוּדָה לְבָקֶשׁ מִיְּהוָה גַּם מִמִּלְעָדֵי־יָחִי יְהוּדָה בָּא לְבָקֶשׁ אֶת־יְהוָה׃ וַיַּעֲבֹד יְהוֹשֻׁפָּט

אֶת־הַמֶּלֶךְ שִׁימוֹ זֶה בֵּית־הַבְּלָא וְהַאֲבִלֹחוֹ לֹא־ם צִוִּים לַחֲזֹק עֲרֻשֵׁי־כְשָׁלִים׃ וַיֹּאמֶר מִכִּי־הוּא אֶסְרֵי־טוֹב כְּשָׁלֹם לֹא־דִבֶּר יְהוָה בִּי וַיֹּאמֶר שָׁמְעוּ עַמִּים כֻּלָּם׃

וַיֵּלֶךְ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וַיְהוֹשֻׁפָּט מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֶל־רִמּוֹת־גִּלְעָד׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוֹשֻׁפָּט הַתַּחֲפֹט וְכֹא בְּמִלְחָמָה וְאַתָּה לִבֶּשׁ בְּגָדֶיךָ וְתַחֲפֹט מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ בְּמִלְחָמָה׃ וּכְךָ אָרַם צִוָּה אֶת־סָרִי־הָרֶכֶב אֲשֶׁר־לוֹ לֵאמֹר לֹא תִלָּחֲמוּ אֶת־דִּקְטָנוֹ וְאַתָּה הַגִּידֵל כִּי אִם אֶת־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל לְכָרוּ׃

וַיְהִי כִּרְאוֹת־שָׁרֵי הָרֶכֶב אֶת־יְהוֹשֻׁפָּט וְהִמָּה אֲמָרוּ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל הוּא וַיִּשְׁבּוּ עָלָיו לְהַחֲלֵם וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפָּט וַיְהִי עוֹזֵר וַיִּסִּיתֶם אֲחֵידִים בְּכַנּוֹ׃ וַיְהִי כִרְאוֹת־שָׁרֵי הָרֶכֶב כִּי לֹא הָיָה כִּלְךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבּוּ מֵאֲחֵרָיו׃ וְאִישׁ מִשָּׁךְ כִּקְשָׁתוֹ לְתַבּוֹן וְכָאֵת מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל בֵּין־הַרְבָּקִים וּבֵין־הַשָּׁרִי וַיֹּאמֶר הָרֶכֶב הַכֶּךְ יִדְּךָ וְהַצֵּאֲנִי מִן־הַמַּחֲנֶה כִּי הַחֲלֵתִי וְתַעַל הַמִּלְחָמָה בֵּינִם וְהָיָה וּמֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל הָיָה מַעֲמִיד בְּמִדְּבָרָה נֶכַח־אָרֶם עַד־הָעֶרֶב וַיָּמָת לָעֵת בָּא הַשָּׁמֶשׁ׃ וַיֵּשֶׁב יְהוֹשֻׁפָּט מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֶל־בֵּיתוֹ כְּשָׁלֹם לְדוֹשָׁלָם׃

וַיָּצֵא אֶל־פָּנָיו יְהוָה כִּן־חֲנִנִי וְהַחֲוָה וַיֹּאמֶר אֶל־הַכֹּלֵךְ יְהוֹשֻׁפָּט הַלְדִּשְׁעֵלֶע לַעֲדֹת וּלְשִׁנְאֵי יְהוָה תֵּאֱהָב וּבִמְאֹת עֲלֵיךְ קֶצֶף מִלְּפָנֵי יְהוָה׃ אֲכָל וּבָרִים טוֹבִים נִמְצְאוּ עִמָּךְ כִּי־בָעֲדָתִי הָאֲשֵׁרוֹתֶיךָ הָאָרֶץ וְהַכִּנְתָּ לְבָבְךָ לְדָרוֹשׁ אֲחֵידִים׃ וַיֵּשֶׁב יְהוֹשֻׁפָּט בִּירוּשָׁלַם וַיֵּשֶׁב

בקהל יהודה וירושלם בבית יהוה לפני החצ
 וחוצר החדשה : ואמר יהוה אלך אצלנו
 ולא אתה הוא אלהים בשמים ואתה מושל
 בכל ממלכות הגוים וכיך כח תבונה ואין
 עמך להתנצב : הלא אתה אלהינו הורסת את
 יושבי הארץ הזאת כלפני עמך ישראל ותתנ
 ותנה לרוע אמריהם אהבך לעולם : ויטוב ב
 כה רבנו לך : כה מנחש לשנך לאמר : אם
 תבוא עלינו רעה הרב שפוט ודבר ורעב נע
 נעמדה לפני הבית הזה ולפניך כי סמך בבית
 הזה תועק אלך מצרתנו ותשמע ותושיע : ו
 ועלה רפה בגי' עמך ומאכ וד' סעיד אשר
 לא נתת לישראל למאדם כמאדם בארץ
 מצרים כי סרו מעליהם ולא השמירום : וה
 והגדלהם גמלים עלינו למא ולרשנו מידו
 מידסתך אשר הורשנו : אלהינו הלא הש
 תשפט בם כי אין כח בט' לפני המון הרב ה
 הזה הבא עלינו ואנחנו לא נדע מהנעשה
 כי עריך ענינו : וכל יהודה עמדים לפני יהוה
 גם שפס נשדדם ובגידם :

והואל כחכיהו ק

בניה בני עמאל כן מתגיה הלי מן בני אקף ה
 היתה עליו רוח יהוה בתוך הקהל : ואמר ה
 וקשים כל יהודה וישיב ירושלם : והבליך
 ירושפט כה אמר יהוה לכם אתם אלהיך
 ואלהי חל' מפני המון הרב הזה כי לא לכם
 המלחמה כדאלהים : מיד רוח שלום הגם
 עליהם במעלה הצין ומצאתם אתם בסוף ו
 רגל לפני מדר יהואל : ולא לכם להלחם מ

בואת ותיצבו עמנו וראו את ישועת יהוה ע
 עמכם יהודה וירושלם אל תוראו ואל תחזו
 סח' צאו לפניכם יהוה עמכם : ויקר יהוש
 ירושפט אפים ארצה וכל יהודה וישיב ירוש
 ירושלם נפל לפני יהוה להשתחוה ולהתק : ו
 וקמו הולם מן בני הקהלים ומן בני הקהלים
 להלל ליהוה אלהי ישראל בקהל גדול למע
 למעלה : ויטבינו בבקר ויצאו למדבר תקוע
 ובצאונם עמד ירושפט ואמר שמעני יהודה
 וישיב ירושלם ואמינו כיהוד אלהיכם ותאמ
 ותאמנו האמינו בבכאינו ותצלחי : ויעץ אל
 העם ויעבד משוררים ליהוה ומאלהים להו
 להורית קדש בצאת לפני החלץ ואמרים הו
 יהוה ליהוה כי לעולם חסדו : ובעת החלו ב
 ברכה ותהלה נתן יהוה מארכים על בני עם
 עמך מאב וד' שיעיד הבאים ליהודה הנגמי
 ויעמדו בני עמך ומאב על ישיבי הרשע
 להחרים חל' שמיד וכלותם כיושבי שער ע
 עזרו איש ברעו למשוחת : ויהודה בא על
 המצפה למדבר הפט' אלהי המון ודגם פג
 פגרים נפלים ארצה ואין פליטה : ויבא יהוש
 ירושפט ועמו לבו את שלום ומצא אלהים ל
 ללב חרש ופגרים וכל חמדות ונצלו להם
 לאין משא והיו ימים שלוש ביום אתהש
 השלל כי רכזא : וביום הרביעי נקהלו לע
 לעמק ברכה כי שם טיט את יהוה על לן קר
 קראו את שלם המקום ההוא עמק ברכה עד
 היום :

פלאיש יהודה וירושלם וירושפט

להורם כיהוא הבטר : ולקם יהורם על כמ
ממלכת אביו ויתחזק וירג את פלאחיו בדר
בחרב וגם משח ישראל :

בן שלשים ושתים שנה יהורם
במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם : ויהי
בדרך מלכי ישראל כאשר עשו בית אחאב
כי בתאחאב היתה לו לאשה ויעש הרע בעי
בעני יהורם : ולא אבה יהורם להשתות את בית
היהורם למען הברית אשר כרת לדוד וכאשר
אמר לתליוניר ולבניו בלתימים : ביום פ
פסע ארום מתחת יד יהודה ויכליתו עליהם
מלך : ויעבר יהורם עם שריו וכל הרכב עמו
והיה קם ללחם ויך את אדום הסבב אליו ואת
שרי הרכבו ופסע ארום מתחת יד יהודה עד
היום הזה אז תפסע לבנה בעת ההיא מתחת
ידו כי עזב את יהורם אלדי אבתו : גם הוא ע
עשה במות כתר יהודה ויהן את ישיבי ירושלם
ודח את יהודה :

אליו מכתב מאליהו הנביא לאמר כה אמר
יהורם אלדי דוד אבך תחת אשר לאהלכת
בדרכי יהושפט אבך ובדרכי אסא מלך יהו
יהודה : ותלך בדרך מלכי ישראל ותזנה אתי
יהודה ואת יושבי ירושלם כהזנות בית אורא
אחאב וגם את אחזק בית אבך הטובים מכל
הרגת : ונה יהורם נגף מגפה גדולה בעמקו ו
ובבניו ובנשיה ובכל דרסו ואתה כהלים
רבים כמחלה מעד עד יצאו מעל מן החי
ימים עלימים : ויער יהורם על יהורם את רוח
הפלשתים והערבים אשר עליה ששים : רע
העל ביהודה רכבה :

בראשם לשוב אל ירושלם בשמחה ביד שם
ששם יהורם מאחיהם : ויבאו ירושלם מב
בגדלים ובכנרות ובתנצרות אל בית יהורם :
והיה פחד אלהים על כל ממלכות הארצות כ
בשמים כיהורם יהורם עם אביו ישראל : ות
ותשקט מלכות יהושפט תחלו אלדי מסביבו
ומלך יהושפט
על יהודה בן שלשים וחמש שנה במלכו וע
ועשלים וחמש שנה מלך בירושלם ושם א
אמר עזובה בת שלח : ויהי בדרך אסא אביו
ולא סר ממנה לעשות הישר בעני יהורם ואך
הבנות לא סרו ועוד העם לא דבק לבבם ל
לאלי אבתם :

ויהי דברי יהושפט הראשנים
והאחרנים וגם כתובים בדברי יהורם ביהורם
אשר העלה על ספר מלכי ישראל : ואחר כן
אתחבר יהושפט מלך יהודה עם אחזיה מלך
ישראל הוא הרשע לעשות : ויחברו עמו
לעשות אניות ללכת מרשית ויעשו אניות בע
בעציון גבר : ויתבא אליהם בן דודו ממר
ממרשה על יהושפט לאמר בהתחסך עם
אחזיה פרץ יהורם את מעשך ויטברו אניות
ולא עזרו ללכת אל תרשישו שכב יהושפט
עם אבתו ומקבר עם אבתו בעיר דוד וימלך
יהורם בנו תחתו :

ולא אלים בני יהושפט עזיה
והואל וימריהו ועזיהו וימריהו וימריהו כ
כל אלה בני יהושפט מלך ישראל ויהן להם
אביהם מתנות רבות לכסף ולזהב ולמגדנות
עבדיו מגדנות ביהודה ואת הממלכה נתן לו

יחשבו את מלכותם הנמצא לבית המלך ו
תבדילו וישו ולא נשאר לו בן כי אם יוראחו
קטן בניו ואחר כל זאת נגפו ידוד כמעיו ל
לחל לאן מרפא : ויהי לימים מימים וכעת
יצאת הקץ לימים שנים יצאו מעיו עם חליו
רמת פתח לאים רעים ולא עסל לו עמי שרפה
בשרפת אבתיו : בן שלשים ושנים היה במל
במלכו ושמנה שנים מלך בדרושלם חלך ב
בלא תבדה ויקברו בעיר דוד ולא בקברות
המלכים :

ועתה ראו אם אחיהו
ראתה פדמת בנה והקם ותרפר את מל ארעה
המבטלה לבית יחזיה : והקח יורש בעת פת
המלך את יואש בן אחיהו ותגנב את מותק
בני דגור המצחית ותקן אתה את מציקתו ב
בחדר הבטות והסתירו יורש בעת פת הדבור
יחזים אשת ידודע הפלן כי ידא היתה ארו
אחת אחיהו כפני עתה ולא רביתתו : ו
יהי אתם בבית האלדים מתחבא שש שנים
ועתה מלכת על הארץ :

ובשנה השביעית התחנן
ידודע וקח את שרי המאות לעזריו ברח
ירחם ולישטעאל בן יחזקאל ולעזריו בן עד
עבד ואת מעשריו בן עדיו ואת אלוטפט ב
בן זכרי עמי בבית : וסבל ביהודה וקבצו
את הלחם בכל ערי יהודה וראשי האבות ל
לשראל ויבאו אל ירושלם : ויכרת כל הדקה
בבית בבית האלדים עם המלך ואמר לזכ
וזכה בן המלך ימלך כאשר דבר יהוד עלב
בני דוד : וזה הדבר אשר תעשו השלישית מ
מפס באי השבת לפהגים חלדים לשערי הס
הספים : והשלישית בבית

יחשבו את מלכותם הנמצא לבית המלך ו
תבדילו וישו ולא נשאר לו בן כי אם יוראחו
קטן בניו ואחר כל זאת נגפו ידוד כמעיו ל
לחל לאן מרפא : ויהי לימים מימים וכעת
יצאת הקץ לימים שנים יצאו מעיו עם חליו
רמת פתח לאים רעים ולא עסל לו עמי שרפה
בשרפת אבתיו : בן שלשים ושנים היה במל
במלכו ושמנה שנים מלך בדרושלם חלך ב
בלא תבדה ויקברו בעיר דוד ולא בקברות
המלכים :

יחשבו ירושלם את אחיהו בנו הקטן תחלו
כי כל דראשנים הנה הנודד הבא בערבים ל
למחנה ומלך אחיהו בן יחזים מלך יחזיהו
בן ארבלים ושנים

שנה אחיהו במלכו ושנה אחת מלך בדרוש
בדרושלם ושם אמו עתהו מדעמרי : נבדה
הוא חלך בדרוכי בית אחאב כי אמו היתה י
יועצתו לדרשטיע ורעט ודע בעני יהוד בבית
אחאב כי דמה הירלו יועצים אחרי מות אב
אכו למשחית לו : נב בעצתם חלך ויחל את
יחזים בן אחאב מלך ישראל לנחמה על
חזאל מלך ארם פרסות גלעד וסו דרמים א
את יחזים : וישב לו חתרפא בדרעאל כי המבין
אשר הכוהו פרמה בהלחטו את חזאל מלך
ארם ועזריו כן יהוים מלך יהודה ירד לא
לראות את יהוים בן אחאב בדרעאל כי חל
חלדו הוא : ומאלדים היתה תבסת אחיהו ל
לבוא אל יהוים וכבאו יצא עם יהוים אל
יהוא בן נמטי אשר משחו יהוד להכרית את

לח ירם ותבוא אל מבוא שער המזבחות
בית המלך ומיתתו שם :

והנה יהודה ברת כנז ובין כל
העם ובין המלך להיות לעם ליהוד : ויבאו כ
כל העם בית הבכור ויתצו ואת המזבחות ואת
העלמים שברו ואת הבתן כהן הבכור הרגו
לפני המזבחות : וישב יהודה פקדות בית יה
יהוד ביד הכהנים הלויים אשר חלק דוד ע
על בית יהוד להעלות עלות ליהוד פכתי בת
בית משה בסמחה ובשיר על ידי דוד : ו
ויעבד השערים על שער בית יהוד ולא יבאו
שם לכל דבר : ויקח את שרי הבאות ואת
האדירים ואת המוסלים בעם ואת פלעם ה
הארץ ויהוד את המלך מבית יהוד ויבאו בת
בית שער העליון בית המלך וישבו אתה
הבית על כסא הכבוד : וישמו כל עדה
הארץ והעם סקפה ואת עתליה ומיתתו בת
בית :

והנה :
שנים יאס במלכו וארבעים שנה מלך ביה
בירושלם ושם אביו עבד מלך שבע ויעש
יואש הישר בעני יהוד כל ימי יהודה הב
הנה :

והנה יהודה נשים שנים ויהוד בנים וכו'
ובנותיהם אחרי כן היה עבד יאש ליהוד
את בית יהוד : וקבץ את הכהנים הלויים ואת
האמר להם צאו לעז יהודה וקבצו מכל ישראל
אל כסף לחזק את בית אלהיכם מדי שנה
שנה בשנה ואם חסרה ליהוד ולא מותרו ה
הלויים : וקרא המלך ליהודה וקרא יאש

המלך והשלישית בשער היסוד וכל העם כח
בבית בית יהוד : ואל יבוא בית יהוד כי א
אם הכהנים והשוררים הלויים המה יבאו כד
קודש המה וכל העם ישארו מסמרת יהוד :
והקפדו הלויים את המלך סביב איש וכליו כי
כדו ויבאו אל הבית וימת יהוד את המלך וכל
בכא וכצאתו : ויעשו הלויים וכל יהודה ככל
אשר צוה יהודה הכהן ויקחו איש את אגשו
באי השבת עם יצאי השבת כי לא פטר יה
יהודה הכהן את המזבחות :

ויהי יהודה הכהן לשר המאזן את
החיות ואת המגנות ואת השלישים אשר ל
למלך יהוד אשר בית האלויים : ויעמד כל
העם ואיש שלחו בידו כסף הבית והמזבחות
ועד כסף הבית השמאלית למזבח ולבית על
המלך סביב : ויצאו את כד המלך וחתו עליו
את דגור ואת העדות ומלכו אתו ומשחרו
יהודה ובני האמר יחד המלך :

ותשטע עתליהו את קול העם
הרעים והמהללים את המלך ותבא אליהם
בית יהוד : וקרא ונה המלך עומד על עמודו
במסגרת השמים והחצרות על המלך וכל
עם הארץ שמח ותוקע בחצרות והמשחרים
בכל השיר ומודיעים להלל חקרק עתליהו
את בניו והאמר קשר קשר :

ויהי יהודה הכהן את שרי
המאזן פקדי החל ואמר אלהם ויצאו
אל מבית השדרות ויבאו אחריה וימת בדרך
כי אמר הכהן לא תמיתו בית יהוד : וישמו

ואחרי-כך

יִדְוִיעַ בָּא שָׁן יְהוּדָה וְשִׁמְשֹׁן לְמִלְךְ אֵשׁ
 שָׁמַע הַמֶּלֶךְ אֵלֵיהֶם וַיַּעֲבֹד אֶת־בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיהֶם וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־הָאֲשֵׁרִים וְאֶת־הַעֲצָבִים
 וַיִּדְוִיקֶנָּף עַל־יְהוּדָה וְיִדְוִישָׁם כַּאֲשֶׁר
 בָּאֲשֵׁמְתָם וְאֶת־יְשֻׁלָּה בָהֶם נִבְלָאִים לְהַשִּׁיבֵם
 אֶל־יְהוָה וַיַּעֲזֹבוּ אֶת־הָאֲשֵׁרִים

וְרוּחַ אֱלֹהִים לָבִשָׁה אֶת־

זִכְרֵהּ בֶּן־יִדְוִיעַ הִבְהִין וַיַּעֲבֹד מִעַל לַעֲבֹד וַיֹּאמֶר
 לָהֶם כֹּה־אָמַר הָאֱלֹהִים לְמַעַן אֲלֹהֵי עַמִּי
 אֶת־יְהוָה אֶת־מִצְוֹת יְהוָה וְלֹא תִצְלַח בְּרַעְיוֹנְכֶם
 אֶת־יְהוָה וַיַּעֲבֹד אֲתָנֶם וַיִּקְשְׁדוּ עָלָיו וַיִּתְּמְדוּ
 אֲבָן בַּמִּצְוֹת הַמֶּלֶךְ בַּחֲצֵר בֵּית־יְהוָה וְלֹא זָכַר
 יְהוָה הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר עָשָׂה יְדוּעָה אֲבָלוּ
 עָמָּה וְהָרָג אֲתָנֶם וְכַמּוֹת אֲמַר יְהוָה וְיְהוָה
 וְהָיָה

לְתַקּוּפַת הַשָּׁנָה עָלָה עָלָיו חֵל אֶרֶץ וַיָּבֹאוּ אֶל־
 יְהוּדָה וְיִדְוִישָׁם וַיִּשְׁחִיתוּ אֶת־כָּל־טֶרֶף הָעָם מִ
 מַעֲבָד וְכָל־שָׁלֹם שָׁלַח לְמִלְךְ וַיִּבְשֶׁק : כִּי כִ
 בַּמַּצְעֵר אֲנָשִׁים בָּאֵי חֵל אֶרֶץ וַיְהוּדָה נָטָן מִ
 בָּדִים חֵל לָרֶב מֵאֹד כִּי עָזַב אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיהֶם וְאֶת־יְהוָה עָשָׂה שְׁפָטָם : וּבְלִכְתָּם מִ
 נִמְנו עָזַב אֶת־כַּחֲלִיִּים רַבִּים הַתְּקִשְׁלוּ עַל־
 עָלָיו עָבְדוּ בְרַמְלִי בְנֵי־יְהוּדָה הִבְהִין וַיִּתְּגְרוּ
 עַל־מִסְתֹּת וַיִּמָּת וַיִּקְבְּלוּ כַּעֲרֵי־רִיד וְלֹא קָבַר
 קִבְּרוּ בְּקִבְרוֹת הַגִּלְגָּלִים :

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁתַּקְשָׁרִים עָלָיו זָכַר בֶּן־

שִׁמְשֹׁן הַעַמִּית וְיְהוּדָה בֶּן־שִׁמְשֹׁן הַמּוֹאֲבִי
 וְכִיז וְכִיז הַפֶּשַׁא עָלָיו וְהַסֹּד בֵּית־הָאֱלֹהִים הַגִּ

לִי מְדוּעַ לֹא־דָרַשְׁתָּ עַל־הַלֵּלִים לְהַבִּיא מִיָּהוּ
 מִיְהוּדָה וְיִדְוִישָׁם אֶת־שִׁמְשֹׁן מִשָּׁה עֶבֶד הַ
 הָאֱלֹהִים וְהַקָּהָל לִישְׁרָאֵל לְאֵהָל הַשִּׁדּוֹת : כִּי
 עָתִידֵהוּ הַמִּדְשָׁעַת בְּנִיָּה פָרַע אֶת־בֵּית־הָאֱלֹהִים
 הָאֱלֹהִים וְגַם כָּל־קִרְשֵׁי בֵית־יְהוָה עָשָׂה לִכְעַל
 לְבַעֲלִים : וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲשֶׂה אֶרֶץ אַחֶר וַיִּתְּ
 וַיִּתְּגְרוּ בִשְׁעַר בֵּית־יְהוָה חֲצָה : וַיִּתְּקֹל כִּיָּה
 בִּיְהוּדָה וּבִיְדוּשָׁם לְהַבִּיא לְיְהוָה מִשְׁאֵת־מִשֶּׁ
 מִשָּׁה עֶבֶד־הָאֱלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְשָׁה : וַיִּשֶׁשׁ
 וַיִּשְׁמְדוּ כָל־הַשָּׂרִים וְכָל־הָעָם וַיָּבִיאוּ וַיִּשְׁלִיכוּ
 לְאֶרֶץ עַד־לְכָה וְהָיָה בַּעַל יָבִיא אֶת־הָאֶרֶץ
 אֶל־פְּקֻדַּת הַמֶּלֶךְ מִד־הַלֵּלִים וְסִרְיָאֵם כִּי־רַב
 הַכֶּסֶף וְכֹא סִפֵּר הַמֶּלֶךְ וַיִּקְדַּד כֹּהֵן הָרֹאשׁ וַיִּתְּ
 וַיַּעֲזֹב אֶת־הָאֶרֶץ וַיִּשְׁאֲרוּ וַיִּשְׁכְּחוּ אֶל־מִקְוֵמוֹ
 כֹּה עָשָׂה לִיָּהוּ בְיוֹם וַיִּאֲסֹף כֶּסֶף וְלָבִי וַיִּתְּגְרוּ
 הַמֶּלֶךְ וַיִּדְוִיעַ אֶל־עִשָׂה מִלֵּאסָה עֹסֶה בֵּית־
 יְהוָה וַיְהִי שְׂכָרָם הַצָּבִים וְהַדְּשִׁים לְהַדְּשֵׁם אֶת־
 בֵּית־יְהוָה וְגַם לְהַדְּשֵׁם מִד־וְנִחְשֵׁת לְחֻזֶּק
 אֶת־בֵּית־יְהוָה : וַיַּעֲשֶׂה עִשָׂי הַגִּלְגָּלִי וַיַּעֲלֵה אֶת־
 אֶרֶץ־לְמַלְאכָה בִּדְם וַיַּעֲמִידוּ אֶת־בֵּית־הָאֱלֹהִים
 עַל־נִתְכַנְתּוֹ וַיִּתְּגְרוּ :

וְכַמִּלְחָם הַבָּא לְפָנָי

הַמֶּלֶךְ וַיִּדְוִיעַ אֶת־שָׂאֵר הַכֶּסֶף וַיַּעֲשֶׂהוּ כָלִים
 לְבֵית־יְהוָה כָּלִי שָׁרָה וְהַעֲלֹת וְכַפּוֹת וְכָלִי חֹבֶב
 וְכַפֵּי וַיְהִי מַעֲלִים עֲלֹת בֵּית־יְהוָה תְּמִיד כִּי
 כָלִי יְהוּדָה וַיִּתְּגְרוּ וַיִּקְוֶה וַיִּשְׁלִים שָׁנָה בַּמִּ
 בְּבוֹתוֹ וַיִּקְבְּרוּ בְּעִיר־רִיד עֲבַד־הַמֶּלֶךְ כִּי־עַ
 עָשָׂה טוֹבָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבֹד־הָאֱלֹהִים וּבֵיתוֹ :

הכלח ויך את בני שעיר עשרת אלפים ועש
ועשרת אלפים חיים שכו בני יהודה רביאום
לראש הסלע ושלכום מראש הסלע וכלם
נבקעו ובני הגורר אשר השיב אביציהו מ
מלכת עמל למלחמה ופשוטו בערי יהודה מ
משכרון ועד בית חורון ויכו בהם שלשת אל
אלפים ויבאו בזה רבה :

ויהי אחרי כן בא אביציהו בזהכות את
אדום ויבא את אדלוי בני שעיר ועבדיו
דו לארדוס ופלנדהם יש חזיה ודלם יקטר : ו
יחד אף יחד באמציהו ושלח אדלוי נבאוי
ויאמר לו למה רשעת את אדלוי העם אשר ל
לאהציהו את עמם כדרך :

ויהי בדרבד אדלוי ויאמר לו הליציהו לבית
נתנך חורל לך למה יטך ויחורל הגבאי ויאמ
לאמר ידעתי כי יצו אדום לחסוך קר פיע
עשית זאת ולא שמעת רעצתי :

ויהי אמציהו מלך יהודה וישראל
אליזאש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לא
לאמר לך נראה פנים : וישראל ויאש מלך
ישראל אל אמציהו מלך יהודה לאמר החוח
אשר בלבנות שלח אל הארץ אשר בלבנות
לאמר תנה את בתך לבני לאשה ותעבר חית
השדה אשר בלבנות ותרמס את החוח ויאמר
הנה הבית את אדום ונשאך לך דהכבד ע
ענה לכה בביתך למה תתגרה ברעה ונפרת
אתה ויהודה עמך : ולא שמע אמציהו כי מ
מהאדום הוא למען תתם ביד כי ורשו את
אדום אדום : וישל יאש מלך ישראל ויתראו
פנים הוא ואמציהו מלך יהודה בבית שכוש

הגם פתחים על מדרש ספר המלכים ויטל
ומלך אמציהו בנו תחמיו :

בן עשלים וחמש שנה מלך
אמציהו ועשרים ותשע שנה מלך ביהושלם
ושם אמו ידועה מדרושלם : ויעש הישר בע
בעני יהודה וקלא מלבב שלם : ויהי כאשר ח
חזקה הממלכה עליו ויחזק את עבדיו המכים
את המלך אביו : ואת בניהם לא הבית כי כ
בכתוב בתורה בספר משה אשר צוה יהודה ל
לאמר לא יפלו אבות על בנים ובנים לא ימ
ימחו על אבות כי איש כחטאו ימות :

ויקברן אמציהו את
יהודה ויעמידם לבי דאבות לשון האלפים ו
ולשון המאות לכל יהודה ובנימן ופקודים ל
רכב ועשרים שנה וטעלה ויבאם שרש מא
מאות אלף בחר יוצא צבא אחז רמח וצנה :
וישפר בישראל מאה אלף גכר חיל במאה
בכר בספ : ואיש האלדים בא אליו ולאמר המלך
אליזאש עמך צבא ישראל כראין יהוד עכו
ישראל כל בני אפרים כי אם בא אתה עשה
חוק למלחמה יכשירך האלדים לפני ארם כי
יש כח באלדים לעור ולהכשיל : ויאמר אמצ
אמציהו לאיש האלדים ומה לעשות למאת
הכמר אשר נתתי לחזק ישראל ויאמר איש
האלדים יש ליהוד לתת דרך רובה מאד :

וכוונתם אמציהו
להגדיל אשר בא אליו מאפרים ולכת למקו
למקומם ויחז אפס מאד כי יהודה וישבו למ
למקומם בחר אף :
ואמציהו החזק ונהג אדעמו חזק גיא

אשר ליהודה : וינאף יהודה לפני ישראל וינ
 הנס איש לאתליוואת אמציה מלך יהודה
 בן יואש בן יהואחז תפס יואש מלך ישראל
 בבית שמש וביאורו ירושלים ופרץ בחומת
 ירושלים משער אפרים עד שער הפתח ארבע
 ארבע מאות אמה : וכל הזהב והכסף ואת
 כל הכלים הנמצאים בבית האלילים עסעב
 עבר ארזים ואת ארצות בית המלך ואת בני
 העשרות ושב שמרון :

והוא אמציה בן יואש מלך יהודה אחרי מות
 יואש בן יהואחז מלך ישראל חמש עשרה ש
 שנה : ותר דברי אמציה הראשונים והוא
 והאחרונים הלא דגם כתובים על ספר מלכי
 יהודה וישראל : ומעת אשר סר אמציה מא
 מאחז יהודה וקטרו עליו קשר בירושלים ונס
 לכיטה ושלחו אחריו לכיטה וימיתו שם :
 וישאלו על הסוסים וקברו אתו עם אבותיו ב
 בער יהודה : וקחו כל עם יהודה את עזיהו
 הוא בן שש עשרה שנה המליכו אתו תחת א
 אביו אמציה : הוא בנה את אילנות וישיבה ל
 ליהודה אחרי שכב המלך עם אבותיו :

בן שש עשרה שנה עזיהו
 במלכו חמשים ושתים שנה מלך בירושלים
 וסם אפר יכליה מן ירושלים : ויעש הרטר ב
 בעני יהוד ככל אשר עשה אמציה אביו : וי
 ויה לדרש האלילים במי ובריה המבין ביד
 בראת האלילים ובמי ררשו את יהוד הגלי
 הגליו האלילים והגא חלחם בפלשתים וי
 ופרץ את חומת גת ואת חומת יבנה ואת חומ
 חומת אשדוד ויבנה ערים באשדוד ובפלש

ובפלשתים : ויעזרו האלילים על פלשתים ו
 ועל הערבים הישבים במדבר בעל והמענים :
 ויחטו העממים מנחה לעזיהו מלך שמועד ל
 לבא מצרים כי החזק עד לסעודתם עזיהו
 בערלים בירושלים עד שער הפתח ועל שער
 הגא ועל המקצוע ויחזקם : ויבן בנדרים במ
 במדבר ויחזק ברות רבים כי בקנה רב היה
 לזוב שפלה ובמייסור אכזרים וברמים בדרים
 ובכרכל כי אהב אדמה היה :

והוא לעזיהו חל עש מלחמה
 יוצא צבא לגדוד במספר פקדונם ביד יעו
 יעזאל הסופר ומעט יעזאל השומר על יד חגגהו
 משרי המלך : כל מספר ראשי האכות לגבו
 לגבורי חיל אלפים וקסם מאות ויעלירם חיל
 צבא שרש מאות אלף רשבעה אלפים וחמש
 מאות עשר כחמה בבח חיל לעזיהו ללחך ע
 על האויב : ויכן להם עזיהו לכל הצבא נגנ
 מגנים ורמחים וכבעים ושריונות וקשתות וכל
 ולאבני קלעים : ויעש בירושלים חשבנות מח
 מחשבת חשב ויהיה על הכנדרים ועל הפ
 הפנות לרוא מחצות ובאבנים גדולות ויגא
 שמו יעד למרחוק ביהפליא להעזר עד כי חו
 חוק : ובחוקתו גבה לבו עד להשחית חמסל
 ביהוד אחריו ויבא אלהיכל יהוד להקטיר ע
 על מזבח הקטרת : ויבא אחריו עזיהו הכהן
 ועש כהנים ליהוד שמונים בני חיל : ויעמדו
 על עזיהו המלך ואמרו לו לא אלך עזיהו לה
 להקטיר ליהוד פי לכתנים בגיא הרן המקד
 המקדשים להקטיר צא מן המקדש כי בעל
 משלת לא אלך לכבוד

במלכו וטשעשעה שנה מלך בירושלם : ו
 וישבב יותם עם אבותיו וקברו את בעדו ו
 דוד ומלך אחז בנו החתן :

בן עשרים שנה אחז במלכו וטשע
 עשעה שנה מלך בירושלם ולא עשה היטב
 בעיני יהוה כדוד אביו : ויך בורכי מלכיו
 ישראל וגם בסבות עשה לבעלים : והוא הק
 הקטיר ב : וא בן הנם ובעד את הנזיר באש כ
 כלעבות הנזיר אשר דרש יהוה מפני בני יש
 ישראל : והבן וקבר בכבות וכל הגבעות ו
 ותחת כל עץ רענן : והלכו יחד אדליו ביד
 מלך ארם ונכדו וטשו מבני שביה גדולה
 ויבאו דרמסק וגם ביד מלך ישראל נתן ויך
 בו מכה גדולה :

והרג פלח כדמלכו ביהודה מאה
 ועשרים אלף ביש אחר הפל בני חיל בעוזם
 את יהוה אלדי אבתם :

והרג זכריה בנ אפרים אתימ עשרו בידם
 הברך ואת עזריקם נגיד הבית ואת אלקנה מ
 משנה הכהן : וטשו בני ישראל מאחיהם מ
 מאתים אלף נשים בנים וננות וגם שלל רב
 בזו מהם ויבאו את ד שלל לשמרון :

וטם היה נביא ליהוה עזר
 שכו ויצא לפני הצבא הבא לשמרון ואמר
 להם הנה בחטא יהוה אלדי אבתכם עליה
 יהודה נתנם בידכם ותהרגכם : מועד עד ל
 לשכים הגיעו : ואתה בני יהודה וירושלם אתם
 אסרים ולכבוש לעמרים ולשפחות לכם הלא
 רק ארם עמכם אשבות ליהוה אלדיכם ועתה
 טבעתו יהשילם השביה אשר שבתם

מידת אלהים : וזעף עזיהו ובדד מקטרת ל
 להקטיר ובזעפו עם הכהנים והצרעת ורחה
 במצחו לפני הכהנים בבית יהוה מעל למזבח
 הקטרת : וזעף אליו עזיהו כהן הראש וכלה
 הכהנים והנה הוא מצרע במצחו וכהלהו
 מטש וגברוא נדחף לצאת כי נגעו יהוה : ו
 והל עזיהו המלך מצרע עד יום מותו וישב
 בבית החפשות מצרע כי נגד מבית יהוה ויו
 ויותם בנו של בית המלך שופט את עם האר
 הארץ ויחל דברי עזיהו הראשנים והאחרנים
 כתב ישעיהו בן אמרץ הנביא : וישבב עזיהו
 עם אבותיו וקברו את עם אבותיו בשדה ה
 הקבורה אשר למלכים כי אסרו מצרע הוא
 ומלך יותם בנו תחתיו :

בן עשרים וחמש שנה יותם במלכו וטשע
 עשעה שנה מלך בירושלם וטם אמו ודשה
 בת צדוק ויש היטב בעיני יהוה ככל אשר
 עשה עזיהו אביו רק לא בא אל היכל יהוה ו
 ועד העם משחתים והוא בנה את שעד בית
 יהוה העליון ובחצות העפל בנה דרב : ועדים
 בנה בדר יהודה ובחרשים בנה בירמיה ומג
 ובגדלים : והוא נלחם עם מלך בני עמון ויח
 ויחזק עליהם ויחט לו בני עמון בשנה ההוא
 סאה ככר כסף ועשרת אלפים פרים חטים ו
 וטעורים עשרת אלפים ואת השטו לו בני ע
 עמון ובשנה השנית והשלישית : ויחזק יותם
 כי הכין דרכיו לפני יהוה אדליו : והל הכרי
 יותם וכל מלחמתיו ודרכיו הגם כחבים על
 ספר מלכי ישראל ויהודה :

בן עשרים וחמש שנה היה

באחיכם כי חרת אף יהוד עליכם :

והקמו אנשים מראשי בני אפרים עוריהו
בן יהוצנן ברכיהו בן משלמות וחזקיהו בן יוש
שולם ועמשיא בן דודל על דבאים מן העבא:
והאמרו להם לא תבאו את השביה וגו' כדל
לא שמעו יהוד עלינו אתם אמרים להסוף על
הנאנתנו ועל אשמתנו כי רבה אשמה לנו ו
חרת אף על ישראל : ויעזב אתה חלץ את
השביה ואתה כוהן לפני השירים וכל העקלה :
והקמו האנשים לאסד נקבו בשמות וחזקו ב
בשביה וכל מעדמיהם חלבישו מן השלל וכל
חלבישם ונעלו ויאבדו השירים וסבבו
וינהלו בחמרים לכל פושל וביאים ידו ע
עד דתמרים אצל אחיהם חסומו שפרו :

בעת ההוא שלח המלך אחז של מלכי
אשור לעזר לו : ועוד ארזים באו וישו כדור
מידחה וישמו שבי : ופלישתים פששו בעליה
השפלה והגבליהודה חלבו את בית שלמש
ואת אילון ואת הגדרות ואת שוכו ובנותיה ו
ואת תמנה ובנותיה ואת גמזו ואת בנותיה ו
וישמו שם : וידבנו יהוד את יהודה בעבוד
אחז מלך ישראל כי הפליע ביהודה ומעול
משל ביהוד :

ובא עליו חלאת
פלאסר מלך אשור וצר לו ולא חזקו : כדור
חלק אחז את בית יהוד ואת בית המלך והשר
והשרים וקל למלך אשור לא לעזרה לו : וב
בעת הצר לו חסף למעול ביהוד הוא וכל
אחיו וחביו לאלי דרמשק המכים בו ואמר
כי אחי בלדיאם הם מעזרים אתם להם

אזכח ועודתי חכם ודודל להכשילו ולכל ישראל
ישראל : ואסף אחז את כל כלי בית האלילים
והקצץ את כל בית האלילים ויסר את הדלתות
בתי יהוד ויעש לו מזבחות בכל פנה בדרוש
בחדש שלם ובכל עזר ועזר ליהודה עשה כמות
לקטר לאלילים אחרים ויכעס את יהוד אחז
אבתיו : וצר דבריו וכל דרכיו הראשונים ו
האחרונים והם פתוכם על ספר מלכי יהו
יהודה ישראל : וישלב אחז עם אבתיו וקב
והקברו בעד בדרושם כי לא הביאור לקב
לקבר מלכי ישראל וסלך יחזקיהו בנו תחת
תחתיו :

והקמו שנה ועשרים ותשע שנה מלך בדרוש
בדרושם וסם אמו אביה בת זכרהו : ויעש
היסר בעני יהוד ככל אשר עשה דוד אביו
והא בשנה הראשונה למלוו בת דוד הראשון
פתח את הדלתות בית יהוד וחזקם : והבא את
הפרנים ואת הדללים ואסבם לחלב המזבח :
ויאמר להם שמעו הלהם עתה התקדשו
וקדשו את בית יהוד אלדי אבתכם ודורציו
את הגרה מן הקדש : פים על אבתיו ויעשו
הרע בעני יהוד אלדי ויעבדו ויסס פניהם
ממסכן יהוד ותנו עוף : גם סגרו דלתות ה
והאלים וסס את הדלתות וקטלו לא הקטירו
ועלה לא העלו בקדש לאלדי ישראל :

והקצץ יהוד על יהודה
חדש שלם ותגם לוועה לשמה חסדקה באשר
אתם ראים בעיניכם והנה נפלו אבותינו בח
בחרב ובגינו ובנותי ונשטו בשבי על זאת :

עלה עם לבב לכת ברית ליהודי אלהי ישראל ישב ממנו חרות אפו: בני עתה אל תתשל כי כלכם כתר יהוד לעמד לפניו לשרתו ולהיות לו משרתים ומקברים:

רקמו הלויים למחן כן

עמשי וואל כן עתה מן בני הקדתי ומן בני ברחי קיש בן עבדי ועזריהו בן יהוהאל ומן הגרסי יואה בן חמיה ועזר בן יואח: ומן בני אליצפן שטרי ועיאל ומן בני אסף זכריהו וטרגיהו: ומן בני הובן חואל השמע וכן בני ירותן שמעיה ועזיאל:

ואספו את אחיהם ויתקדשו ויבאו כמצות המלך בורכיה יהוד לשרת את בית יהוד: ויבאו הכהנים לפני משה בית יהוד לשרת ויחזו ויצאו את כל הטומאה אשר מצאו בהיכל יהוד לחצר בית יהוד ויקבלו הלויים להוציא לחל קדרת חוצה: ויצאו באחד לחדש חד הראשון לקדש וביים שבתה לחדש באו לא לאולם יהוד וקדשו את בית יהוד לביים שם שבתה וביים ששה עשר לחדש הראשון כליו ויבאו פנימה אל

חוקיהו המלך ויאמרו נהרגנו את כל בית יהוד את מזבח העולה ואת כל כליו ואת השלח המערכת ואת כל כליו ואת כל הכלים אשר הונח המלך אחז במלכותו במעלו הבנו והקדשנו ודגם לפני מזבח יהוד:

וישכם יחוקיהו

המלך ואסף את שטרי העיר ועל בית יהוד: ויבאו פרים שבעה ואילים שבעה וכבשים שבעה וזבחי עזים שבעה לחטאת על המז

דבכל לה ויעל המקדש ועל יהודה ויאמר לבני אהרן הכהנים להעלות על מזבח יהוד: וישחטו הכהן ויקבלו הכהנים אתה הדם ויזרקו המזבחה וישחטו האילים ויזרקו הדם המזבחה וישחטו הכבשים ויזרקו הדם המזבחה: ותטו את שערי החטאת לפני המלך והקהל ויסבבו ידים עליהם וישחטו הכהנים ויחטאו את דמם המזבחה לכפר על כל ישראל כי לכל ישראל אמר המלך העו העולה והחטאת: מעמד את דללים בית יהוד במעלותם בגבלים ובכנרות כמצות דוד וגו' חזה הבולך ונתן הנביא כי ביד יהוד המציה ביד נביאיו מעמדו הלויים בכל שיר דוד והכהנים בחיצרות: ואמר חוקיהו להעלות העולה להמזבח ובעת התל העולה החל שיר יהוד והחצונו תועל ידו פלי דוד ביד ישראל: וישראל וכל הקהל משתחוים והשיר משורר והחיצרות כחצצרים הכל עד לבלות העל העולה: וכבלות להעלות כרעו הבולך וכל הדג הנמצאים איתו וישתחו:

ויאמר יחוקיהו המלך ויחזקו ויבאו כל הלויים להלל ליהוד מדברי דוד ואסף החזקה ויהללו עוד לשבתה ויקדו וישתחו:

ויען יחזקיהו ואמר

עלה מלאכת ידכם ליהוד גשו ויבאו זבחים ויחזקו לבית יהוד ויבאו הקהל זבחים ותזלות וכל טריב לב עלות:

ויהי מספר העולה אסור

הביאו הקהל כקר שבעים אילים מאה כבש כבשים מאתים לעולה ליהוד כל אלה ויחזקו

והקדשים בקר שש מאות וצאן שלשת אלף
אלפים ורק הבתנים היו למעט ולא יכלו לה
להפשיט את כל העלות ויחזקום אחיהם הל
הלויים עד כלות הבלאכה ועד יתקדשו הכה
הבתנים כי הלויים ישרי לבב להקדש מזהב
מהבדנים ונתעלה לוי כחלבי השלמים ו
ובנסכים לעלה ותסון עטרת בית יהודה

ושמח יחזקיהו וכל

העם על הרבן האלהים לעם כי בפתאום ד
היה הדבר וישלח

יחזקיהו על פלי ישראל ויהודה ונבאנוזלכ
פתגם לא אפרים ומנשה לבא לבית יהודה בירו
כחושלם לעשות פסח ליהוה אלהי ישראל
וירצו הבליך

ושריו וכל הקהל כחושלם לעשות הפסח ב
בחדש השני כי לא יכלו לעשות כיעת דהיא
כי הבתנים לא התקדשו לבדי והעם לא נא
נאספו לירושלם וייסד

הדבר בעני המלך ובעני כל הקהל ויעמידו
דבר להעביר קהל בכל ישראל מבאר שבעו
ועד דן לבוא לעשות פסח ליהוה אלהי ישראל
ישראל בירושלם כי לא יכלו עשו פפסח

חלס ודגים

באגרות ביד המלך ושריו בכל ישראל ויהו
יהודה וכבצות הבליך לאמר בני ישראל שו
שובו אל יהוה אלהי אבותיכם יצחק וישראל
וישכאל והפלטה הגשארית לכם מקף בלבי
אשור ואלהיהו פאבותיכם ובאחיכם אשר
מעלי ביהוה אלהי אבותיכם ותעם לטמה כ
פאשר אתם ראים עתה אל תקשו ערפכם

באבותיכם תגרוד ליהוה ובאו למקדשו אשר
אשר הקדש לעולם ועבדו את יהוה אלה
אלהיכם וישב מכם חרון אפו כי בשובכם
עליהו אחיכם ובניכם לרחמיכם לפני שכי
שוכיהם ולשוב לארץ הזאת כידהנן ורחום
יהוה אליכם ולא יסד פנים נכסם אב תשו
השובו אלי ויהיו

הרצים עבדים מעיד לעזר בארץ אפרים ובג
ובמנשה ועד זבלון ויהו כסחיקים עליהם ומ
ובלענים בה אך אנשים מאסד ומנשה ומז
וזבלון נכניו ויבאו לירושלם גס ביהודה
היתה יד האזרחים לתת להם לב אחד לעשות
מנצות דמלך וחשבים כדבר יהוה ויאספו
ירושלם עם רב לעשות אתהו המנצות כדור
בחדש השני קהל לדבכאד ותקמו ולסדא
את המנצות אשר בירושלם ואת כל המנצות
דמנצרות הנדו וישלכו לתל קדרון

וישמחו הנכס

בארבעה עשר לחדש השני הבתנים ודלויים
נכלו ויתקדשו וביאו עליות בית יהוה ויעם
ויעמדו על עבדם כמספסם בתורת משה א
איש האלהים הבתנים וזרקם את הדגים מיד
הלחם כי רבת בקהל אשר לא התקדשו וה
והלויים על שחיטת הפסחים לכל לא טהור ל
להקדש ליהוה כי כרבת העם רבת כפאר
מאפרים ומנשה יששכר וחבלון לא הפחדו
ביאכלו את הפסח בלא כפתוב כידהנן ו
יחזקיהו עליהם לאמר יהוה דט כי כפר בקדו
כל לבבו הבין לדרש האלהים יהוה אלהי א
אבותיו ולא כטהרת הקדש וישכע יהוה אל

יחזקיהו ודפא אתהעם :

ויעשו בני ישראל ונמצאים

בידו שלם אתהג המצות שבעת ימים בשם
בשמיחה גדולה ומהללים ליהוה יום ביום הל
הללים והבחינים בכל עז ליהוה :

ודבר יחזקיהו

על כל כל הלוים המטבחים שכל טוב ליהוה
ויאכל את המזון שבעת הימים מובחים זב
זמנו שלמים וטמיהם ליהוה אליו אבותי
אסיהם :

כדדקהל לעשות שבעת ימים אחרים ויעשו
שבעת ימים בשמיחה ויחזקיהו מלך יהודה
והלל לקהל אלף פרים ושבעת אלפים צאן
והשירים הרבים לקהל פרים אלף וצאן עשרת
אלפים וחקדש כהנים ללב : ושמחו בלב
קהל יהודה והבחינים והלוים וכל דקהל הב
הכאים מישראל והגרים הכאים מארץ ישר
ישראל והיטבים בידודה : ויהי שמחה גרו
גדולה כירושלם כי מימי שמה כדדוד מ
כלך ישראל לא כזאת כירושלם :

חלקו הבחינים הלויים

וימכו אתהעם וישמע בקולם ותבוא תפל
תפלתם למען קדשו לשמים :

ובבלות כל זאת יצא כל

ישראל הנמצאים לעז יהודה וימכו המצ
המצבות ונרעו האשרים ונתנו את הבמות
ואת המזבחות מפל יהודה ובגמון ובאפרים
ובנשה ערלכלה וישבו כל בני ישראל איש
לאחיו לערדם :

ויעמד יחזקיהו את מחלקות הבחינים

והלויים על מחלקתם איש כפי עבודתו לכה
לכחינים וללויים לעלה ולשלמים לשרת יהוה
ולדנות ולחלל בשערי מחנות יהוה :
ומכל הבליך בן

רטישו לעלות לעלות הבקר והערב והעלות
לשבתות ולחדשים ולמזבחים ככתוב בתורה
יהוה : ואמר לעם לישי ירושלם ללל מנת
הבחינים והלוים למען יחזקו בתורת יהוה : וכ
וכפרן הדבר הרם בני ישראל ראשית דגן
הירוש ויצהר חבש וכל תבואת שדה וטע
ומעשר הפל ללב הבכאובני ישראל ויהודה
השבים בעז יהודה וכלם מעשר בקר וג
וצאן ומעשר קדשים המקדשים ליהוה אור
אלהיהם הכיאו ותנו עדמות עדמות :

בחרש השליש החל

העדמות ליסוד ובחרש השביעי בל :

וכא יחזקיהו והשירים

וראו את העדמות וימכו את יהוה ואת ע
עמו ישראל :

יחזקיהו על הבחינים והלוים על העדמות : וי
יאמר אליו עזיהו הכהן הראש לבית צדוק
יאמר מהלל התחזקה לבא בית יהוה אכול
ושטע וחזק עד ללב כי יהוה בך אתעמו
והגותר אתהחמק הזה :

יאמר יחזקיהו להכין לשכות

בבית יהוה ויכינו : ויביאו את התרומה והמע
והמעשר והקדשים באמינה ועליהם נגיד כ
פונגידו הלוי ושמעו אחיו מטנה :

ויחלל העזיהו ונתן ועשהאל

וידמות ויחבר ואליאל ויסמכיהו וכתת ובנ

ובניו פקידים מִדְּכֹנִיָּהוּ וְשִׁמְעִי אֹחֵי בִם
כַּסְפָּקֶר יְחֻקֵּיהֶם הַשְׁלִיךְ וַעֲזָרְיָהוּ נָגִיד בֵּית־הָא
הָאֲלֹדִים וְקֹדֶלָא בְּרִיכָה הָלְלוּ הַשִּׁיעַר לַמֶּזֶר
לְמִזְבֵּחַהּ עַל גִּרְסַת הָאֲלֹדִים לְתֵלֶת וַחֲמִשָּׁתָה
יְהוָה וְקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים וְעַל־דָּלוּ עֵדֶן וּמִנִּימֹלוּ
וְשִׁשְׁעֵי וְשִׁמְעִי אֲמָרֵיהֶם וְשִׁבְנֵיהֶם בְּעֵרֵי הַכֹּהֵן
הַזִּבְחִים כַּאֲמָנָה לְתֵלֶת לְאֲחִידֵם בְּמַחֲלָקוֹת כ
בְּגִדֵּל מִקְטָן : מִלֵּבֵד הַתִּיחָשׁ לִזְכָּרִים מִבֶּן ש
שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְלִמְעַלָּה לְכָל־הָבָא לְבֵית־יְהוָה לִד
לְדִבְרֵיהֶם בְּיוֹמוֹ לַעֲבֹדָתָם בְּמִשְׁמֶרֶתָם בְּמִח
בְּמַחֲלָקוֹתֵיהֶם : וְאֵת הַתִּיחָשׁ הַזֶּה הֵנִיחַ לְבֵית־א
אֲבֹתֵיהֶם וְהָלִיחַ מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלִמְעַלָּה
בְּמִשְׁמֶרֶתֵיהֶם בְּמַחֲלָקוֹתֵיהֶם וְהַתִּיחָשׁ בְּכָל
שָׁפֵס נִשְׁדָּבִים וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי־הֶם לְכָל־קֶהֱלִי כִי
בְּאֲמָנָתָם יִתְקַדְּשׁ קִדְשׁ :

וְלִבְנֵי אֲחֵרֹן הַכֹּהֲנִים בִּשְׂרָה
מִגִּרְשֵׁי עֲרֵידֵם בְּבֹל־עֵר וְעִיר אֲנָשִׁים אֲשֶׁר נָק
נָקְבוּ בְּשִׁמּוֹת לְתֵלֶת מִנּוֹת לְכָל־הָכֹהֵן כַּזֹּהֲנִים וְל
וְלְכָל־הַתִּיחָשׁ בְּלִיָּם : וַיַּעַשׂ כִּזְאֹת יְחֻקֵּיהֶם כ
בְּכָל־יְהוּדָה וַיַּעַשׂ הַטּוֹכֵי־יִשְׂרָאֵל וְהָאֵמֶת לִפְנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וּבְכָל־מִצְוַת אֲשֶׁר־הִתֵּל בְּעֲבֹדָת
בֵּית־הָאֲלֹדִים וּבַתִּירָה וּבַמִּצְוָה לְדָרִישׁ לֹאֵל
לְאֱלֹדֵיו בְּכָל־לִבָּם עֲשֵׂה וְהַצְלִיחַ :

אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כֹּא
מִנְחֵי־בֶן־אֲשֶׁר רָכַב בַּיְהוּדָה וַחֲזָן עַל־הַ
הַעֲרִים הַבְּנוֹתֹת וְאִמָּר לְבָקְעָם אֱלֹדֵי : וְלֹאֵי
יְחֻקֵּיהֶם כִּי בֹא מִנְחֵי־כֹהֵן וּפְנִי לְמַלְחָמָה עַל־יֶד
יְחֻשָּׁלָם :
שָׁרִיו וּגְפִיָּו לְסֻמּוֹת אֲתִמִּימֵי הַעֲנֹתֹת אֲשֶׁר מ
מִחֲרָץ לַעֲדָה וַעֲזָרְיָהוּ : וְקִכְצוּ עִסְרֵיכָּם וַיִּסְתַּמּוּ

אֶת־כָּל הַמִּצְוֹת וְאֶת־הַחֹלֶל הַשִּׁטָּף בְּתוֹךְ־ד
הָאָרֶץ לְאִמָּר לְמָה יִסְאוּ מִלְכִּי אֲשֶׁר וּכְצֹא
מִיָּם רַבִּים : וַתַּחֲזֹק וַיִּבֶן אֶת־כָּל־הַחֹמֶה הַפְּרו
הַפְּרוּצָה וַיַּעַל עַל־הַבְּגָדֹת וְלַחֲצִיצֵה הַחֹמֶה
הָאֲחֻרָת וַחֲזֹק אֶת־הַמֶּלֶךְ אֶדְרִיָּהוּ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
שָׁלַח לְכָל־וְכֹהֲנִים : וַיָּחַן שָׁרִי מַלְחָמָה עַל־הַע
הָעָם וְקִכְצָם אֱלֹדֵי אֶל־רֹחֹב שֶׁשֶׁר הָעִיר וְיֶד
וְדָבָר עַד־לִבָּם לְאִמָּר : חֲזָקוּ וְאִמְצוּ אֱלֹהֵי
תִירָאֵו וְאִל תַּחֲזֹק מִפְּנֵי־כֹחַ אֲשֶׁר וּמִלְכֵי כָל־
הָעָם אֲשֶׁר־עָמְדוּ כִּי עָמְדוּ רַב־מִעֲמָדוֹ : עָמְדוּ
זָרִיעַ בְּשָׂר וְעָמְדוּ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲזָרְתִּי וְלַחֲל
וְלַחֲלֹם מַלְחָמָתִי : וַיִּשְׁמָע הָעָם עַל־דְּבָרֵי
יְחֻקֵּיהֶם מִלִּדְּיָהוּדָה :

אֲחֵרֵי זֶה שָׁלַח מִנְחֵי־כֹחַ אֲשֶׁר עָמְדוּ
יְחֻשָּׁלָם וְהוּא עַל־לִבֵּי שֶׁ וַיַּעַל מִמִּשְׁלַח עָמְדו
עַל־יְחֻקֵּיהֶם מִלִּדְּיָהוּדָה וְעַל־כָּל־יְהוּדָה אֲשֶׁר
בִּירוּשָׁלַם לְאִמָּר : כֹּהֲנֵי־כֹחַ מִלִּדְּיָהוּדָה אֲשֶׁר
אֲשֶׁר עַל־מָה אֲתֵם בְּטָחִים וְיִשְׁכְּבוּ בְּמִצְוֹר כ
בִּירוּשָׁלָם : הֲלֹא יְחֻקֵּיהֶם מִסִּית אֲתֵם לְתֵלֶת א
אֲתֵם לְמֹת בְּרַעַב וּכְצֹמָא לְאִמָּר יְהוָה אֱלֹדֵי
אֱלֹדֵי יִצְחָק מִכָּפֶה מִלִּדְּיָהוּדָה : הֲלֹא־זֹאֵן
יְחֻקֵּיהֶם הַסִּיד אֲתֵם בְּכֹחֵי וְאֵת מִזְבְּחֵי־רֹאֲמָר
לַיְהוּדָה וְלִירוּשָׁלַם לְאִמָּר לִפְנֵי מִזְבֵּחַ אַחֵר ת
תִּשְׁתַּחֲוֶה וְעַל־זֶה תִּקְטִירֶה־הֲלֹא תִדְעוּ מִה עָשִׂיתִי
אֲנִי וְאֲבֹתַי לְכָל־עַמִּי הָאֲרָצוֹת הַיְּכָל־יְכָל־אֵל
אֱלֹדֵי־נֹחִי הָאֲרָצוֹת לְהַצִּיל אֶת־אֲרָצָם מִיָּדֵי־מ
מִי בְּכָל־אֲרָצֵי הָעוֹלָם הָאֵלֹהֵי אֲשֶׁר־הִדְרִימוּ־א
אֲמִיתִי אֲשֶׁר יְכָל לְהַצִּיל אֶת־עַמּוֹ מִיָּדֵי־כִי יוֹת
יְכָל־אֱלֹדֵיכֶם לְהַצִּיל אֲתֵם מִיָּדֵי :

וַיִּשְׁמָע אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל אֲתֵם

חזקיהו ואליסתר אתכם מואת האלהים יחד
כי לא יוכל כל אלהי פלגז ובמלכה להציל ע
עמו מיד ומיד אבותי אף כי אלהיכם לא יצ
יצילו אתכם מיד יועד דברו עבדיו על יהוד
האלהים ועל יחזקיהו עבדו וספרים כתב ל
לחיה ליהוד אלהי ישראל ולאמר עליו לאמר
כאלהי נני הארצות אשר לא הצילו עמכם מ
כיד כן לא יציל אלהי יחזקיהו עמו מיד :

והקרא בקול גדול

יהודית על עמ ירושלים אשר על החומה ליר
ליראם ולתלם ולעק ולכר את העיר והדבר
אל אלהי ירושלים בעל אלהי עמי הארץ מע
בעשה ידי אדם :

ותפלל יחזקיהו המלך וישעיהו כן אמר

הגבאי על זאת ויעקו השמים : יושלח יהוד
מלאך ויכחד כל גמול חיל ועגיר ושר במחנה
מלך אשר יושב לבשת פנים לארצו וכל
בית אלהי ומצא מעיו שם הפילהו בחרבו
וישע יהוד את

יחזקיהו ואת יושבי ירושלים מיד סנהריב מלך
אשור ומיד על ונהלם מסביב : ארבים מבי
מביאים מגנה ליהוד לירושלים ומגדלת לחז
לחזקיהו מלך יהודה ונשא לעמי כל דגום
מאחריקו :

היום חלה חזקיהו ערלמות ותפלל אליהו
ואמר לו וספת נתן לי ולא בגמל עליו השיב
יחזקיהו כי גבה לבו ויהי עליו קצף ושלחו
יהודה וירושלים : רכבע יחזקיהו בגבה לבו
הוא ויושבי ירושלים ולא בא עליהם קצף יה
יהוד בימי יחזקיהו ויהי ליחזקיהו עשר וכבוד

ודמה מאד הארצות עשה לו לכסף ולזהב
ולאבן יקרה ולכשמים ולכבדים ולכל כלי המ
הכרה וימסכנות לתבואת דגן ותירוש ויצהר
וארות לכל בהמה ובהמה ועדרים לאורות
וערים עשה לו ומקנה צאן ובקר לרוב כיתת
לו אלהים רסס רב מאד והוא יחזקיהו סתם
את שרצא מימי נתן העליו וישרם לכמה
מערבה לעיר דוד ויחלח חזקיהו בכל מעש
מעשהו וכן בכל יצי שר בכל המשלמים על
עליו לדרש הגופת אשר היה בארץ עמו ה
האלהים לנסח לדעת כל לבבו :

והיה דברי יחזקיהו חסדיו

הגם כתובים בחזון ישעיהו כן אמר הגבאי
על ספר מלכי יהודה וישראל וישיב יחזקיהו
עם אבותיו ויקברוהו כמעלה קברי בני דודו
וכבוד עטרוהו במותו כד יהודה וישיב ירוש
ירושלים ומלך מנשה בנו תחמו : בן ששים
עשרה שנה מנשה במלכו וחמשים וחמשים
שנה מלך בירושלים : ויעש הרע בעיני יהוד כ
כתועבות האלם אשר הוריש ידו מפני בני י
ישראל : וישיב ויבן את הבמות אשר נתן יחו
יחזקיהו אביו חלק מזבחות לבעלים ויעש א
אשרות וישתחו לכל צבא השמים ויעבד א
אתם : ובנה מזבחות בבית יהוד אשר אמר י
יהוד בירושלים יהיה שמי לעולם ויבן מזבחות
לכל צבא השמים בשתי חצרות בית יהוד : ו
והוא העבד את בניו כאשר בני בן דגם ועון
ונחש וכסף ועשה אוב וירעתי הרבה לעשות
הרע בעיני יהוד לדכעסו : וישם את תפלה
הסביל אשר עשה בבית האלהים אשר אמר

ומעלה והבקותות אשר פנה בהם במלכותו
והעמיד האשרים והפסלים לפני הפנעו הגם
כחבים על דברי חזק ויטכב מנשה עבדאב
אבתו וקברוהו ביתו ומלך אמן בנו תחתיו
בן עשרים ושנים שנה

אמן במלכותו שנים מלך מנשה
ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשה מנשה אביו
ולכל הפסלים אשר עשה מנשה אביו
אביו וכן אמן ועבדו ולא נכנע בלפני יהוה
יהוה כהכנע מנשה אביו כי הוא אמן הרבה
אשמה ויקשרו עליו עבדיו ומתו בביתו ו
רשע עבדו את כל דקשרים על המלך א
אמת ומלכו עם דארץ את יאשיהו בנו תח
תחתיו בן שבעה שנים

יאשיהו במלכו ושלשים ואחת שנה מלך ביד
מנשה ויעש הישר בעיני יהוה ודך ביד
בדרכי דוד אביו ולא כר ימין ושמאל ובש
ובשכנה שנים למלכו והוא ערנו נער החל
לדרוש לארץ דוד אביו ובשנים עשרה שנה
שנה החל למלך את יהודה וירושלם מנהב
הבמות והאשרים והפסלים והמסכות ונתנו
לפני את מזבחות הבעלים והחמנים אשר
למעלה מעליהם גרע והאשרים והפסלים ו
המסכות שם חזק וזרק על פני הקברים
הזבחים להם ונעבדות כהנים שרף על מזב
מזבחותם ושרף את ידוהו ואת ידוהו ו
ובער מנשה ואברם ושבען ועד נפילתו ב
בחרבותיהם סביב ונתן את המזבחות ואת
האשרים והפסלים סתת ידוק וכל החכמים
גרע בכל ארץ ישראל חשב לירושלם

אלהים אלהים ואל טלמה בנו בבית הזהו
ובירושלם אשר בודתי מכל שבטי ישראל
אשים את שמי לעולם ולא אסף להסיר א
את דגל ישראל בעל הארצה אשר העבדתי
לאבותיהם רק אב יטמרו לעשות את כל אשר
אשר צויתם לכל דתוהו ודחוקים והבטפ
והמטפטים ביד מנשה ומתע מנשה את יהודה
וישבי ירושלם לעשות רע מן הדגים אשרה
השמיד יהוה מפני בני ישראליו

וידבר יהוה אל מנשה ואלי

עמו ולא הקשיבו וכל יהוה עליהם את שר
הצבא אשר למלך אשר חלל את מנשה
בחתים ואבדוהו כחשמים ויהל כדור כבלה
וכחצר לו הלה את פני יהוה אלהיו חכנע מ
כאד מלפני אלהי אביו ויתפלל אל ידועת
לו ושמע תחתו ושיבחו ירושלם למלכותו
ידע מנשה כי יהוה הוא האלהים ואחריו
בנה חומה חצינה לעיר דוד מערבתי לגי
לחיח בנהל ולבוא בשער הדגים וסבב לעם
לעל ונבדוהו מאד ושמע שדחיל בכל הע
הערים הבצרות ביהודה ויטס את אלהי הנ
הגבר ואת הסמל בבית יהוה וכל המזבחות
אשר בנה סור בית יהוה ובירושלם חסדך ח
וחצה לעיר ויכן את מזבח יהוה וזבח עליו
וזבחי שלמים ותודה ויאמר ליהודה לעבד א
את יהוה אלהי ישראל אבל עוד העם זבחים
בבמות רק ליהוה אלהים יהוה דברי מנשה
התפללו אל אלהי דמרי החזים המדשנים א
אליו בשם יהוה אלהי ישראל הגם על דברי
מלכי ישראל ותפללו והערת לו וכל חטאת

ובשנת שמינה עשרה למלכו

לסוד את הארץ והבית שלח את שפן ברא
אצלו ואת מעשרו שר העד ואת יאח כן
ואחז הכוזב לחק את בית יהוה אלדיו ווי
לכאו אל חלקיו הבחן הנחל והגו את הכס
הכסף המוכא בית אלדיו אשר אספו הלוי
הלויים שגרי הכסף מיד מנשה ואפרים ומכל
שארית ישראל ומכל יהודה ובנימין השבי יר
לירושלם ויהוה עליד עושי המלאכה הפק
המפקדים בבית יהוה ויהוה את עושי המלא
המלאכה אשר עושים בבית יהוה לבדוק חל
ולחק הבית והגו לירושלם ולכנס לקנות
אבני מחצב ועצים למחבתות הקדושות את הדב
הבתים אשר השחיז מלכי יהודה והאנשים
עושים באמנה במלאכה ועליהם מפקדים
ותת ועבדיו הלויים מן בני מנשה חכמה ומש
ומשלם מן בני הקדושים לנצח והלויים כלם
מכין בכלי שד ועל הסבלים ומצחלים לכל
עשה מלאכה לעבודה ועבודה ומהללים ספ
סופרים ושוטרים ושרים וכוהנים את
הכסף המוכא בית יהוה מצא חלקיו הבחן
את ספר תורת יהוה ביד משה

וען חלקיו לאמר

אל שפן הסופר ספר התורה מצאתי בבית יהוה
יהוה נתן חלקיו אתה ספר אל שפן

ויבא שפן אתה ספר אלדיו חשב
עוד אתה מלך וסר לאמר כל אשר נתן ביד
עבדך הם עושים ויהי את הכסף והמנצח
בבית יהוה ותעו עליד המפקדים ועליד עו
עושי המלאכה ויגר שפן הסופר למלך לא

לאמר כפר נתן לי חלקיו הבחן וקראו ש
שפן לפני המלך ויהי כשבע המלך את דברי
התורה ויקרע את בגדיו ויצו המלך את חל
חלקיו ואת אחיקם בן שפן ואת עכרון בן
מיכה ואת שפן הסופר ואת עזיה עבד הבל
המלך לאמר לטורד שו את יהוה בעלי ובגל
הנשאר בישראל וכי תורה על דברי הספר א
אשר נמצא כגדולה חמת יהוה אשר נתנה
בנו על אשר לא שמרו אבותינו את דברי יהוה
יהוה לעשות ככל הכתוב על הספר הזה

חלך חלקיו

ואשר המלך אל חלדוה הנכאה אשת שלום
בן תמרי וכן חסרה שומר הבגדים והיא יוש
ישבת בירושלם במשנה ודברו אליה כזא
כזאת ותאמר להם כה אמר יהוה אלדיו אשר
ישראל אמרו לאיש אשר שלח אתכם אלי
כה אמר יהוה הגלי מכי רעה על המקום הזה
הזה ועל יושביו את כל האלות הפזובות על
הספר אשר קרא לפני כרך יהודה תחתיה
אשר עזבו וקטרו לאלדיו אחים לטען הזה
הכעסני בכל מעשי ידיהם ותקח חמצי במ
במקום הזה ולא תבכה ואל מלך יהודה זה
השלח אתכם לירושלם ביהוד כה תאמרו אליו
כה אמר יהוה אלדיו ישראל הרברים אשר
שמעת וערך לבבך ותבנע מלפני אלדיו
בשמעך את דבריו על המקום הזה ועל יוש
יטביו ותבנע לפני ותקד את כדך ותקד לפני
לפני וגם אני שמעתי נאם יהוה הגלי אפיכך
אל אבותך ונאספת אל קברותך בשלח לא
תראנה עיניך ככל הרעה אשר אני מכי ע

כז

עזר

על דמקום הזה ועל ישיביו וישיבו אתהבולך
 רב **השליח המלך ואסף**
את כל בני יהודה וירושלם

ועל המלך בית יהודה וכל
 איש יהודה וישוב ירושלים ויהונתן ויהוים
 וכל העם מגדול ועד קטן וקרא באזניהם א
 את כל דברי ספר הכתוב הנמצא בית יהודה
 ועמד המלך על עמלו וכתב את הדבריה לפ
 לפני יהודה ולכת אחרי יהודה ולשמוע את מצ
 מצותיו ועדיתו וחקו בכל לבבו ובכל נפשו
 לעשות את דברי הברית המצויה על הדפס
 הזה ויעמד את כל הנמצא בירושלם ובגמון
 ויעשו ישיב ירושלם כברית אלהים אלהי אב
 אבותיהם וישיב יאשיהו את כל העבדות מכל
 האצות אשר לבני ישראל ויעמד את כל הנ
 הנמצא בישראל לעבוד את יהודה אלהיהם
 בלוי ולא טרו מאחרי יהודה אלהי אבותיהם
 ועשו יאשיהו בירושלם פסח ליהודה וישחטו
 הפסח בארבעה עשר לחדש הראשון ויעמד
 הכהנים על כשמותם וחקקם לעבדות בית
 יהודה ויאמר ללויים הכבולים לכל ישראל ה
 הקדשים ליהודה חנו את ארון הקדש בבית
 אשר פנה שלמה בנהו מלך ישראל אהל
 לם משא פתף עתה עמד את יהודה אלהי
 אלהיכם ואת עמו ישראל ודבנו לבית אבו
 אבותיכם במחלקתכם בכתב רוח מלך ישראל
 וישראל ובמכתב שלמה בנו ועמדו בקדש
 לפתח בית האבות לאחיכם בני העם וחלקת
 בית אב ללויים וישחטו הפסח והתקדשו והב
 והביטו לאחיכם לעשות כדבר יהודה מיד מש

משה וידם יאשיהו לבני העם לאן פגשים
 ובני העם הכל לפסחים לכל הנמצא למספר
 שלשים אלף ובקר שלשת אלפים אלה מרכ
 מרכטש המלך ושריו לנדרכה לעם לכהנים
 וללויים הרבים חלקיה חכמהו ויחזקו נגידים
 בית האלהים לכהנים נתנו לפסחים אלפים
 ושלש מאות ובקר שלוש מאות וזכניהו ושר
 ושמעיהו ונתנאל אחיו וחשבדיהו ויעאל חיי
 וחבר שרי הלויים הרבים ללויים לפסחים חמ
 חמשת אלפים ובקר חמשה מאות ותפון הע
 העבודה ויעמדו הכהנים על עמדם ויהיו
 על מחלקותם כמצות המלך וישחטו הפסח
 וזרקו הכהנים מים ויהיו מפיטמים וים
 ויטו ויעלה להם לבפלות לבית אבות
 לבני העם והקריב ליהודה כפסח בספר משח
 וכן לבקר ויבשל הפסח באש פמטט ודק
 והקדשים כשול בסירות ובדורג ובצלחות
 וישיבו לבני העם ואחר הכס ללויים
 ולכהנים כי הכהנים בני אהרן בהעלות העולה
 והחלבים עד לילה וחלבים הכס ללויים ויכנה
 ולכהנים בני אהרן והמשרדים בני אסף על
 מעבדם כמצות דוד ואסף והימן וידען חנו
 חנה וכלך והשוערים לשער ושער אין להם
 לשל מעל עבדתם כי אחיהם הלויים הכינו ל
 להם ותבן כל עבדות יהודה בים ההוא לעש
 לעשות הפסח והעלות עלות על מזבח יהודה
 כמצות המלך יאשיהו ויעשו בני ישראל ה
 הנמצאים את הדפס בעת ההיא ואת חגי המ
 המצות שבעת ימים והאזעשה פסח פמול
 בישראל מימי שמואל הנביא תכל כולך יש

ישראל לא עשו כפסח אשר עשה יאשיהו ו
 והבית והלויים וכל יהודה וישראל הנמצא
 וידשבי ירושלים ו
 בשמונה
 עשרה שנה למלכות יאשיהו נעשה הפסח הזה
 הזה אחרי כל זאת אשר הבין יאשיהו את
 הבית עלה נבי מלך מצרים להלחם בכרכם
 בברכמיש על פרת ויצא לקראתו יאשיהו ו
 ישלח אליו מלאכים לאמר מה לי וליך מלך
 יהודה לא עליך אתה היום כי אסאל בית מ
 בלחמתי ואחרים אמר לבהלתי חרדתי מא
 מאלוים אשר עמי ואלי ישחיתך ולא הסל
 יאשיהו פניו מפניו כיהלחם בו והתפשט
 ולא שמע אל דברי נבו מפי אחרים וכל
 להלחם בבקעת כגור ויהיו הרים למלך יא
 יאשיהו ואמר הנביא לעבדיו העבדתי כי ה
 החלתי מאד ויעבדו עבדיו מן המרפבה
 הרמלה על רכב הפסגה אשר להחליכו
 ירושלים ומה תקבר בקברות אבותי וכל יהו
 יהודה וירושלים נאמרים על יאשיהו

ויקנו ירמיהו על יאשיהו

ואבדו כל השמים והשמים בקולותיהם על
 יאשיהו עד היום והנה לחק על ישראל חג
 והנה כתבים על הקטות ויתר דברי יאשיהו
 וחסדיו ככתוב בתורת יהודה כדיו הראשנים
 והאחרים הגם כתבים על ספר מלבי ישר
 ישראל ויהודה וקדו עם

הארץ את יהואחז בן יאשיהו ומלכו תחת
 אביו בחדש שלם

ועשרים שנה יהואחז במלכו ושלש חמשים
 מלך בירושלים ויסדהו מלך מצרים בירוש

בירושלים ויעש את הארץ מאד כבד כסף
 וכסף זהב ויבליך כסף מצרים את אלוקים
 אחיו על יהודה וירושלים וסב את שכו יהו
 והוקים ואת יהואחז אחיו לקח נבו וביארו מ
 מצרים ו
 בן עשרים

וחמש שנה יהוקים במלכו ואחת עשרה שנה
 מלך בירושלים ויעש הרע בעיני יהוה אלהיו
 עליו עלה נבוכדנאצר מלך בבל ויאמר הו
 בנחשתים להחליטו בבבל ומכלי בית יהוה
 הביא נבוכדנאצר לבל ויתנם כחזקו בב
 בבבל ויתר דברי יהוקים

והעבדו אשר עשה ונמצא עליו הגם כח
 פתחים על ספר מלכי ישראל ויהודה ומלך
 יהויכין בנו חמיו

שמה שנה יהויכין במלכו ושלש חמשים
 ועשרת ימים מלך בירושלים ויעש הרע בעי
 יהוה והלשבת השנה שלח המלך נבוכדנ
 נאצר וביארו בבבל עם כל חבדת בית יהוה
 ומלך את צדקיהו אחיו על יהודה וירושלים

בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת
 עשרה שנה מלך בירושלים ויעש הרע בעיני
 יהוה אלהיו לא נכנע מלפני ירמיהו הנביא
 כפי יהוה וגם במלך נבוכדנאצר מרד יא
 אשר השביעו באלדים ויקש את ערפו ויאמ
 ראמיץ את לבו משוב אל יהוה אלהי ישראל
 ישראל וגם כל שרי הפתנים והעם ודברו ל
 לבעול מעל פבל תעבת האדם ונבוכדנאצר
 בית יהוה אשר הקדש בירושלים וישלח יהו
 יהוה אלהי אבותיהם עליהם ביד מלאכיה
 השכם ושלח ביהמל על עמו ועל טענתו וי

דברי הימים

יהיו מלעדים בכל אבי האלוקים ובחיים דב
 דכיו ופתעתים נביאיו עד עלות חמת יה
 יהוד בעמו עד לאין מרפא : ועל עליהם א
 את כולך כשרים והיה בחוריהם בחורב כב
 בבית מקדשם ולא חמל על כחור ובתולה זק
 זקן ו שיש הכל נתן כידו : וכל כלי בית האל
 האלוקים הגדולים והקטנים ואצרות בית יה
 יהוד ואצרות המלך ושריו הכל הביא ככל :
 וישדפו את בית האלוקים ונתקו את חומת
 ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי
 סחמיה להשחית וכל השארית סך החורב א
 אל ככל והיו לו ולבניו לעפרים עד מלך מל
 מלכות פרס : לשלמות דבר יהוד בפי ירמיהו
 עד דעתה הארץ את שבתותיה כל ימי השם
 השמה שבתה למלאות שבעים שנה :

ובשנת אחת

לסורש מלך פרס לבלות דבר יהוד בפי ירמ
 ירמיהו העיד יהוד את חורב כחיש מלך פרס ו
 ועם קול ככל מלכותו וגב במכתב לאמר :
 כה אמר סורש מלך פרס כל ממל

ממלכות הארץ נתן לי יה

יהוד אלהי השם

השמים

והאפ

פקד ע

עלי למנות לי בית מירושלם אשר ב

ביהודה מירבכם סמל עט יהוד אל

אלהי עמו

ועל

ותחזק

חזק

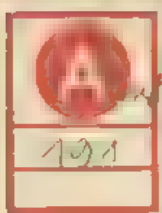

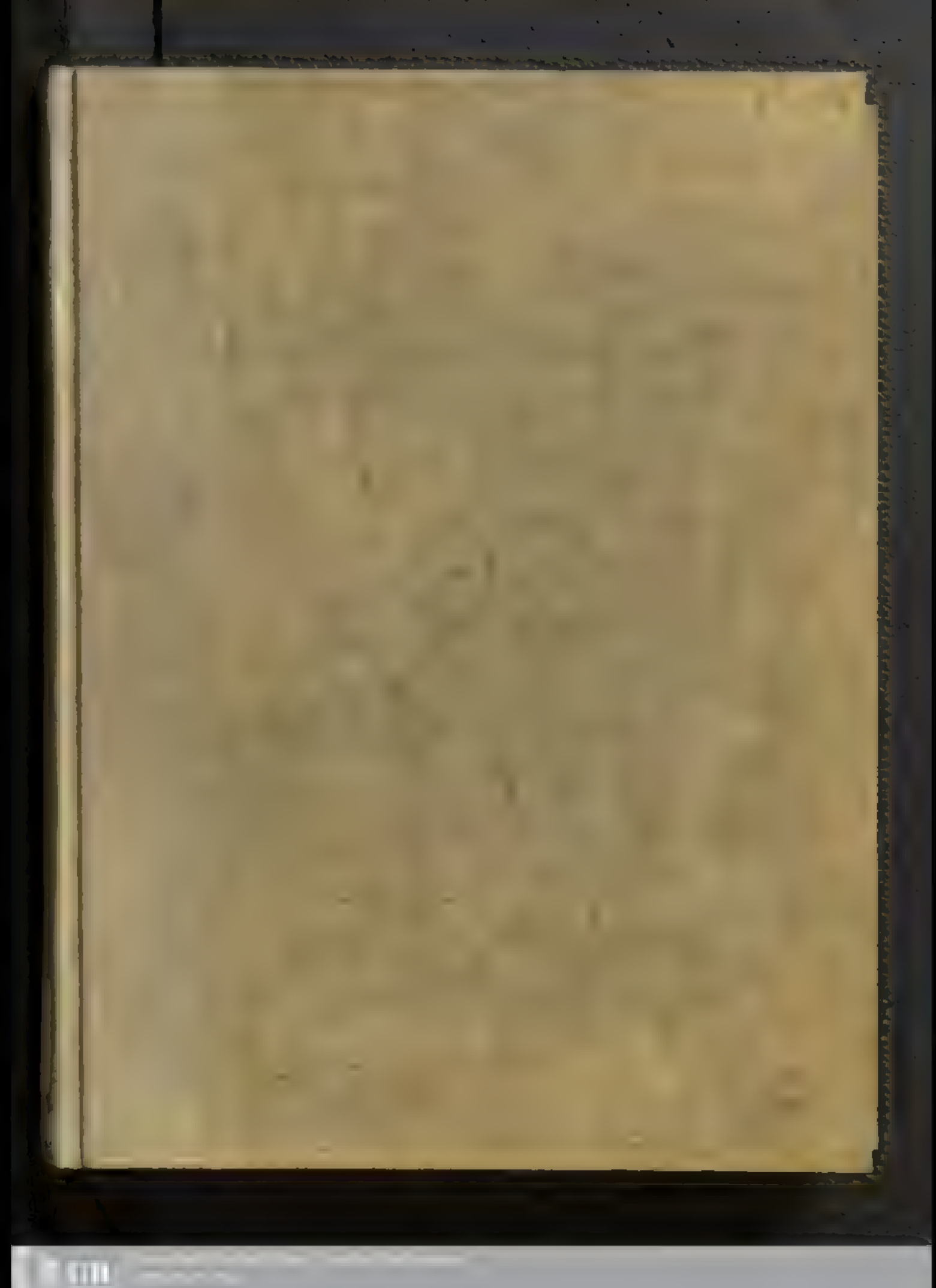

A ARZBACH
FRANKFURT AM

Handwritten text, possibly a title or heading, centered on the page.

Collationiert nach dem Exemplar der jödt. Bibliothek
in Karlsruhe i. J. von

Band mit am Leder mit Holztafeln als Fächer äußere
Aufschrift "Biblia Hebraica" 1488 (De 50 als Biblioth. Nummer)

Beif der mit Messingverschluß

Aufschrift des inneren Fächels: Biblia Impressa Pincini ad
248 i.e. d. Salut. 1488

14 leere Blätter zum Fäch ~~am Bande~~ normstichig

156 beginnt in Vignette, (s. S. 620)

Der Codex ein sehr gut erhaltenes Exemplar mit breiten
Rändern ist ~~nur~~ nicht paginiert enthält 382 Bl. Jeder
Blatt hat 4 Spalten (Seite je 2 Spalten) zu je 30 Zeilen.

Er ist mit Vocal u. Tonzeichen versehen in folgender Anordnung
des Buches.

1) Pentateuch bis Bl. 99 mit folgender Nachschrift:

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה וְזָכְרוּ אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹצֵאתָם מִמִּצְרָיִם

2) 5 Megillot - Bl. 112

3) ein leeres Blatt - 113

4) Psalmen 114 - 138 (Spalt. 1) [Psalmen 21 ist von 20 nicht getrennt]

5) Sprüche 138 (Spalt. 2) - 146 (Sp. 3)

6) Job. 146 (Sp. 3) - 156 (Sp. 2)

7) ein leeres Blatt - 157

- 8) Daniel 158 - 165 (Fr. 1) [5. in 2. Bemerkungen in lat. Sprache am
Rande von Reuchlin's Hand.]
- 9) Ezra 165 (Fr. 2) - 163 (Fr. 4) Nun folgt ohne Unterbrechung
163 (Fr. 4) - 176 (Fr. 1)
- 10) Nehemia ohne doch als besonderes Buch vom Früher gefasst worden
zu sein, denn auch die folgenden Seiten tragen als Überschrift
- Ezra
- 11) Chronik I 176 (Fr. 2) - 190 (Fr. 1) wiederum keine Unterbrechung
- 12) Chronik II 190 (Fr. 1) - 207 (Fr. 1) u. dem vorigen, sodass dieser
ebenfalls als ein Buch galt.
- 13) Josua 208 - 221 (Fr. 1) die Seite 208 ist mit schon eingeführter
Typsetzungs unversäumt u. die einzige die keine Columnenteilung
hat
- 14) Richter 222 (Fr. 1) - 231 (Fr. 1) Es fehlt das erste Wort "121" doch
ist ein Raum dafür gelassen
- 15) Samud II 234 (Fr. 3) - 250 (Fr. 4) wiederum fehlt das erste
Wort "121" es folgt ohne Unterbrechung
- 16) Samud II 250 (Fr. 4) - 263 (Fr. 4) ebenfalls als ein Buch gedacht.
- 17) Könige I 264 - 219 (Fr. 4) (Wiederum keine Trennung von
- 18) Könige II 219 (Fr. 4) - 294 (Teil 6) ebenso fehlt wieder das erste
Wort "121"
- 19) Das Blatt 294 hat keine Columnenteilung auch hat der Beginn
von 20) Jeraja 294 (Z. 2) - 315 (Fr. 2) keine Rubrication
- 21) Jeremja 315 (Fr. 3) - 341 (Fr. 3)
- 22) Jechschiel 341 (Fr. 4) - 364 (Fr. 3)
- 23) Kl. Propheten 364 (Fr. 4) - Ende ohne Unterbrechung mit Seitenaufschrift
364
- Bl. 382 Fr. 4 Hanc Bithiam hebraicā amitt Joannes Reuchlin
phoeniciensis L. Doctor rex aureis. et cam ^{sibi} phoeniciensis] quareit affari
ex civitate pisana Italic; ubi ea ei compta est Anno domi
Millesimo quadringentesimo nonagesimo secundo.
Es folgen 14 kleine Blätter gleichfalls unversäumt u. versetzt wie am
Anfang.

7120 Abgabebblatt I

Allgemeine Bemerkungen.

1. Je Kasse A n. I. Nr. 123 befristet d. 2. pp.
d. l. e. a. ist nicht am 1. n. für den 14. 80 gebucht.
Kassino in J. Ombry. Kassino 1817 meist bis
meist mit der von d. früheren Ombry. Es
ist gegen Kaufleute z. l. bei dem Kassino.
2700, in der späteren Lombard. in Kassino ist
die Kassino der letzten 2700 also 2. 2. 2.
meist der Kassino 90 große Kassino und, die in
Kassino ist d. 18. 18. 18. 18. 18. 18. 18. 18. 18. 18.
Kassino ist

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is written in a cursive script.]

